

Giới thiệu Tuyệt Đối Khế Hợp

Tuyệt Đối Khế Hợp của tác giả Y Đình Mạt Đồng thuộc tiểu thuyết hiện đại, vườn trường, vòng du bàn phím, ám áp không ngược, ,cường thể vườn trường vương tử công x lạnh lùng mỹ mạo thụ 1×1, HE. Truyện nói về Hạ Tử Thần chơi nhân vật nữ vốn là muốn giúp người mình thích chần hoa đào, nhưng cậu cũng không phải nữ, cuối cùng lại bại bởi một cô gái.

Một cơ hội ngẫu nhiên, Hạ Tử Thần gặp Tần Mặc Vô Ngân. Hai người yên lặng mà ăn ý phối hợp khiến Hạ Tử Thần hưởng thụ niềm vui cùng thoải mái trong game

Chờ đợi cốc ca cao nóng, cuối cùng hai người trong hiện thực cũng đã cùng xuất hiện. Cố Hủ cẩn thận quan tâm Hạ Tử Thần khiến cậu cảm thấy ám áp cùng tự tin. Thân ảnh màu trắng kia tựa như một trang giấy trắng, một lần nữa viết lên cảm tình cùng cuộc sống của Hạ Tử Thần....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Kết thúc giờ học, Hạ Tử Thần tạm biệt bạn cùng lớp, lưng đeo ba lô đi tới khu ký túc xá, không theo đám học sinh đi căng tin ăn cơm. Thời tiết tháng mười có chút lạnh, trời lúc này còn chưa hoàn toàn tối, trời chiều màu cam mờ ảo chiếu sáng con đường, đèn đường còn chưa được bật, âm thầm biểu thị đang là lúc chuyển giao giữa ban ngày và ban đêm

Lúc này, trên đường có không ít học sinh, tùm nãm tùm ba cười nói, khiến cho không khí trong vườn trường có vẻ càng thêm sinh động. Hạ Tử Thần kéo lại áo khoác, bước đi nhanh hơn, cũng không để ý ánh mắt các nữ sinh đang đặt trên người cậu.

Đẩy ra cánh cửa phòng, có ba người đang ngồi trước máy tính chăm chú nhìn màn hình, ngón tay linh hoạt gõ bàn phím. Loa máy tính của Đường Huy đang mở, âm nhạc quen thuộc của trò chơi vang khắp phòng.

“Tiểu Thần Thần đã trở lại?” Nghe thấy có người vào cửa, An Cảnh thảo tai nghe, tươi cười sáng lạn.

“Vâng.” Hạ Tử Thần đáp lời, đóng cửa lại, đem ba lô ném lên bàn, cởi áo khoác.

“Buổi tối trời nổi gió phải không? Cậu mặc như vậy mà không thấy lạnh?” Đường Huy cũng bớt thời giờ nhìn cách ăn mặc có chút phong phanh của Hạ Tử Thần. “Ngày mai mặc thêm quần áo vào.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật gật đầu, đi rửa tay, ” Các anh đang làm phụ bán hàng ngày?”

“Liên Phi Nhi nửa giờ trước mới miễn cấp, hôm nay mang cô ấy đi hàng ngày.” Ngồi ở phía sau giường ngủ của Hạ Tử Thần, Thẩm Dịch Thành ít lời giải thích, cũng mỉm cười thúc giục, nói: “Mau ăn cơm, không lát nữa sẽ bị nguội.”

Người mới trong bang hội được giúp đỡ xem như là truyền thống, gần như bang phái nào cũng làm như vậy, nếu không người mới sẽ rất khó tìm được đội ngũ để làm hàng ngày. Dù sao cho dù là trò chơi, cũng không ai thích lãng phí thời gian xoắn xuýt bên cạnh người mới. Hạ Tử Thần cũng không để ý nhiều.

“Tiểu Thần Thần, Dịch ca của cậu xếp hàng nửa giờ để mua cơm gà nướng cho cậu, mau ăn nhân lúc còn nóng.” An Cảnh chú ý vào máy tính không quên nhân cơ hội trêu chọc một chút.

“Cám ơn.” Hạ Tử Thần có chút ngượng ngùng nói cảm ơn, tuy rằng trên mặt như trước không có biểu tình gì, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Tuy mọi người học chuyên ngành không giống nhau, nhưng từ khi mới vào học, Hạ Tử Thần, Thẩm Dịch Thành, Đường Huy và An Cảnh đã được bố trí cùng một phòng, hơn nữa theo quy định của đại học A, chỉ cần không ai đề nghị đổi phòng ngủ, như vậy bốn người bọn họ sẽ ở cùng một chỗ đủ bốn năm đại học.

Giữa bốn người, Hạ Tử Thần nhỏ tuổi nhất. Bởi vì thành tích xuất sắc cùng trí óc thông minh, Hạ Tử Thần mười bảy tuổi liền vào đại học. Tuy đã học năm thứ hai, nhưng vẫn là sinh viên ít tuổi nhất, cho nên mọi người trong phòng đều có chút chăm sóc cậu, An Cảnh cũng thích gọi cậu là “Tiểu Thần Thần”.

Hạ Tử Thần ngồi trước bàn, vừa ăn cơm vừa mở máy tính, đăng nhập trò chơi. Hình ảnh hiện lên, một cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt xuất hiện ở trên quảng trường, lần vẩy theo gió hơi hơi tung bay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc trước trán, giữa sự lạnh lùng lộ ra chút đáng yêu. Hạ Tử Thần thao tác dẫn cô gái nhỏ tên “Thẩm Khê” chạy đến biên giới chủ thành.

Nơi đó là NPC tiếp nhận nhiệm vụ hàng ngày.

‘Kiếm Hồn’ là kiểu trò chơi thuần võ hiệp hồi đầu năm An Cảnh đề nghị cùng nhau chơi, lúc ấy bốn người ngoại trừ việc học cũng không làm chuyện gì khác, Trầm Dịch Thành trước đó cũng đã chơi chán một trò chơi rồi. Vì thế bốn người cùng trao đổi, tất cả đều tham gia đội ngũ chơi ‘Kiếm Hồn’.

Lúc lựa chọn chức nghiệp Hạ Tử Thần cũng không có chủ định gì, cho rằng mỗi cái đều gần như nhau. Chờ cậu đi một vòng đem từng chức nghiệp đều hiểu rõ, lại bị ba vị anh em tốt kia cho biết, bốn người cần gấp một nhân vật trị liệu, bởi vì ba người bọn họ chọn chức nghiệp toàn là DPS (Damage per second: là một thuật ngữ sử dụng trong trò chơi trên máy tính mô tả tỷ lệ sát thương trung bình theo thời gian) phát ra công kích là chính, vì vậy nhiệm vụ gian khổ liền rơi xuống người Hạ Tử Thần.

Chức nghiệp trị liệu bị gọi là vú em. Mười đại chức nghiệp của ‘Kiếm Hồn’ chỉ có hai môn phái trị liệu, một là Thánh Tiên Cốc, một là Tĩnh Ngưng Đường.

Thánh Tiên Cốc lấy việc trị liệu theo nhóm là chủ yếu, kỹ năng trị liệu đơn lẻ, thao tác đơn giản, rất thích hợp với nữ sinh hoặc là người chơi mới, quét hàng loạt hiệu quả cũng rất lớn. Nhưng khuyết điểm là hiệu quả của trị liệu nhóm chỉ trong phạm vi nhỏ, nếu vượt qua phạm vi này thì sẽ không được cấp máu, nhờ trị liệu đơn cũng không dùng được, như vậy người đang tụt máu xa xa kia tám chín phần mười là treo.

Mà thao tác trị liệu của Tĩnh Ngưng Đường khác với Thánh Tiên Cốc một chút, nó có sáu mức độ trị liệu đơn khác nhau cùng ba trị liệu nhóm. Lượng trị liệu đơn rất cao, nhưng khả năng trị liệu diện rộng không bằng Thánh Tiên Cốc, vẫn có ưu thế là khoảng cách trị liệu rất xa. Những vị trí mà Thánh Tiên Cốc gia tăng không đến với Tĩnh Ngưng Đường mà nói căn bản không phải vấn đề.

Hai bên so sánh với nhau, hiển nhiên Tĩnh Ngưng Đường càng hợp ý Hạ Tử Thần hơn. Nhưng lúc này lại có vấn đề, Tĩnh Ngưng Đường tất cả đều là nữ đệ tử, không nhận nam giới. Cho nên Hạ Tử Thần nếu muốn chơi, chỉ có thể chơi nhân vật nữ. ....

Mới đầu nhìn môn phái nữ tính thuần một sắc, Hạ Tử Thần có chút do dự. Nhưng một câu của An Cảnh “Cậu chơi nhân vật nữ cũng tốt, còn có thể giúp các anh chặn hoa đào”, khiến Hạ Tử Thần cuối cùng lập nhân vật nữ Tĩnh Ngưng Đường. Không phải vì người khác, chỉ là vì chặn hoa đào cho Thẩm Dịch Thành.

Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên chơi trò chơi, cho nên lên cấp rất nhanh. Cứ như vậy, sau mấy tháng chơi, bốn người tạo lập bang hội tên là ‘Chiến Minh điện’, Thẩm Dịch Thành là bang chủ, tuy nhiên không ít bang chúng, trong cái khu hỗn loạn này cũng có chút danh tiếng.

“Ta thao, lại bị diệt một lần nữa. Rốt cuộc là muốn náo loạn như thế nào nữa a?” Đã là lần thứ ba An Cảnh kêu gào trong đêm nay.

Hạ Tử Thần com nước dọn dẹp xong, thuận tiện nhìn thoáng qua màn hình của An Cảnh, lại một lần diệt toàn nhóm. Một cái phụ bản hàng ngày rồi loạn thành như vậy, cũng là khó thấy.

‘Kiếm Hồn’ có phụ bản loại nhỏ từ năm đến mười người, từng phụ bản nhỏ có bốn Boss. Mỗi ngày làm nhiệm vụ phụ bản hàng ngày, phần thưởng cũng rất khá, hầu hết người chơi mỗi ngày đều chạy đi làm nhiệm vụ này. Đương nhiên, phụ bản đó đối với tay lão luyện cũng chỉ như lái xe đường quen, nhưng với người mới chơi thì vẫn có chút khó khăn, nhất là chức nghiệp trị liệu.

“Phi Nhi là người chơi mới, chịu khó một chút đi.” Thẩm Dịch Thành không có chút biểu hiện mất kiên nhẫn nào. Trong bốn người, tính tình Thẩm Dịch Thành xem như tốt nhất, thường không bộc phát quá đáng, nhưng sâu trong xương cốt hần là chủ nghĩa nam tử rất lớn, rất sĩ diện.

“Cô ta là một vú em của Thánh Tiên Cốc, Boss chỉ đuổi theo cô ta, cho dù có tăng máu cũng không dậy nổi, đều cùng một nhóm không thêm máu nổi đâu”. An Cảnh thờ dài. Nghĩ đến một cái phụ bản giải quyết 15 phút lại kéo dài đến 40 phút còn chưa qua, thật đau đầu.

“Kiên trì thêm một chút nữa, đều đã đánh tới Boss thứ ba.” Đường Huy cầm lon Coca trong tay hơi uống hết, “Về sau còn dẫn theo cô ta thì thêm ít công chiến thôi, cho thêm trị liệu đi.”

“Ừ.” Thẩm Dịch Thành lên tiếng, đồng ý với đề nghị của Đường Huy. Dù sao rắc rối này, cho dù hần là bang chủ, cũng không muốn phải chịu.

Hạ Tử Thần nhìn bọn họ tiếp tục rối loạn, cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp đi thẳng đến cửa phụ bản hàng ngày, chuẩn bị tùy tiện tổ đội một nhóm làm nhiệm vụ.

Là một vú em có trang bị không tồi, Hạ Tử Thần muốn tổ đội cũng không khó, hơn nữa Trầm Khê lại là nhân vật nữ, rất nhanh liền có đội nhóm, nhưng nhìn kỹ thì lại làm cho cậu có chút tiến thoái lưỡng nan – cậu cư nhiên lại vào tổ đội của bang hội đối địch ‘Thiên Phong Nhã Các’.

Xếp hạng trong trò chơi dựa vào các đại bang hội trước do bất đồng trong trận doanh, song phương đối lập. Thời điểm nghỉ hè, Chiến Minh Điện cùng Thiên Phong Nhã Các còn trải qua một lần bang chiến, chẳng qua lúc ấy Hạ Tử Thần đang cùng cha đi du lịch ở thành phố X, cho nên không tham gia. Mà vài vị chủ lực cao thủ của đối phương cũng không có ở đó, hai bên miễn cưỡng đánh chiến bất phân thắng bại. Sau đó, ngoại trừ trên chiến trường, hai bang hội cũng không cùng xuất hiện một chỗ.

Vốn đã chuẩn bị tinh thần bị đá ra khỏi đội ngũ, nhưng đội trong chốc lát, lại không có động tĩnh gì.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: Thẩm Khê chờ hai phút, còn một DPS đang login.

[Đội ngũ] Thẩm Khê: ok.

Thấy đối phương cũng không có thái độ đối địch gì, Hạ Tử Thần ngoài ý muốn hiểu được tổ chất những người trong đội cũng không tệ, lập tức hướng tới

bản đồ Boss. Kỳ thật Hạ Từ Thần không tham gia trận doanh, không tham dự bang chiến, đối với sự hiểu biết về Thiên Phong Nhã Các cũng chỉ là một cái tên mà thôi. Cậu cũng không rảnh rỗi đi xem bảng xếp hạng, những chuyện bát quái của đối phương cũng đều là do An Cảnh nói cho cậu.

Chạy đến bên cạnh Boss 1 đứng đợi một lúc, một DPS gia nhập đội ngũ. Một người rất được, thân ảnh màu trắng trên lưng đeo thanh kiếm khinh trọng, phi thân nhảy đến bên cạnh Thẩm Khê.

Hạ Từ Thần gặp không ít đệ tử Đoạn Uyên Môn đeo hai thanh kiếm khinh trọng, nhưng không hiểu sao nhìn người này liền cảm thấy thân ảnh màu trắng này cực kỳ phảng phất tự nhiên. Lại nhìn sang lượng huyết, đều đã vượt qua T (tank): Tank/Tanker: chỉ class có máu trâu, dai, sức thủ cũng trâu, chuyên làm nhiệm vụ đỡ đòn cho party khi chiến đấu) huyết dày phòng cao, thực làm cho Hạ từ Thần ghen tị, nghĩ đến toàn bộ khu này hẳn là không có mấy DPS có lượng huyết như thế.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: mở

Thấy đã đủ người, Kiếm Lang là một T khiến thị phụ trách giữ quái nói một câu, liền xông đến giữ chặt Boss.

Hạ Từ Thần cũng không nhìn thêm thân ảnh màu trắng kia nữa, chạy đến phía sau Boss bắt đầu thêm huyết.

Cái gì kêu sắc bén? Cái gì kêu bạo lực? Lần này Hạ từ Thần đã được biết đến. Mỗi người trong đội đều tính chuẩn vị trí chạy, Hạ Từ Thần cũng không như trước chạy trốn truy kích của Boss, chung quanh DPS thêm huyết hỗn loạn. Điều này làm cho vú em Thẩm Khê càng dễ dàng di chuyển qua những người cần thêm huyết.

Bạch y nhân luân phiên vung thanh kiếm khinh trọng trên tay, ánh sáng trắng bạc tràn ngập màn hình, thao tác hoa lệ luôn luôn hấp dẫn ánh mắt Hạ Từ Thần, làm cho cậu đột nhiên có ý tưởng muốn luyện một nhân vật Đoạn Uyên Môn, nhưng trước mắt thì chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Mọi ngày cần điểm tên năm lần mới có thể đánh ngã được Boss, hôm nay chỉ điểm có hai lần liền ngã, phát ra sức mạnh như thế khiến Hạ Từ Thần vô cùng thoải mái. Tuy rằng Thẩm Dịch Thành bọn họ cũng là DPS không tồi, nhưng so sánh với đội ngũ này thì vẫn thấy được sự chênh lệch.

Cứ như vậy đánh hạ bốn Boss, không đến mười phút đã giải quyết xong. Nhìn lại kỹ năng trở về thành của nhân vật còn 20 phút làm lạnh, Hạ Từ Thần đơn giản ngồi chờ ở phụ bản. Đội ngũ tan, bốn người kia lục tục rời đi, lúc này Hạ Từ Thần mới phát hiện ngay cả tên của đệ tử áo trắng Đoạn Uyên Môn kia cũng chưa nhớ kỹ....

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: bang chủ phụ nhân, phụ bản hàng ngày cầu cứu giúp, cầu vú em tại tọa độ ba trăm sáu mươi!

[Bang Hội] Thiểm Lam Quyển Rũ: phốc, Hồng nương, phụ nhân là vú em cố định của bang chủ, cô cậu không được.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: bang chủ hôm nay đánh phụ bản không dẫn theo bang chủ phụ nhân nha ٩ (͡ _ ͡) ८

[Bang hội] Thiểm Lam Quyển Rũ: ế? Đây không khoa học a! Bang chủ, ngài sao lại có thể vứt bỏ bang chủ phụ nhân!

[Bang hội] Vô Tình Huyết: dẫn người mới.

Thẩm Dịch Thành giải thích, giúp người mới đều là bang chủ dẫn theo, cũng không là việc mới mẻ gì.

[Bang hội] Tiềm Hành Đêm Khuya: tiểu Thẩm Thẩm, thật sự là được đánh đến đau nhức rồi.

An Cảnh trong trò chơi như trước có thói quen gọi hắn là ‘Tiểu Thẩm Thẩm’, chỉ là thay đổi chữ mà thôi.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: quả nhiên vẫn là cần vú em cố định. Bang chủ phụ nhân, cầu vú em, cầu được chôn trong ngực.

[Bang Hội] Trầm Khê: .....Tôi đã đánh xong. ....

Hạ Từ Thần không biết bắt đầu từ lúc nào, mọi người đều thích gọi cậu là bang chủ phụ nhân. Tựa hồ cứ như vậy tạo nên chuyện tình hợp lý, cậu vẫn cùng An Cảnh bọn họ cùng nhau làm nhiệm vụ. Thẩm Dịch Thành trong trò chơi cũng chiếu cố cậu như ở ngoài đời thực, lâu liền dễ dàng bị hiểu lầm. Hạ Từ Thần không nói nhiều, không xem nhiều, hơn nữa An Cảnh bọn họ cũng tận lực giấu diếm, cho nên không ai biết cậu là nam.

Đối với việc này, Thẩm Dịch Thành không phản đối, Hạ Từ Thần cũng tự nhiên sẽ không đi giải thích.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: bang chủ phụ nhân, ngài sao lại có thể vứt bỏ tôi? Người ta khó khăn lắm mới có cơ hội một lần thấy ngài bắt hòa với bang chủ.

[Bang Hội] Trầm Khê: lần sau vậy.

Hồng Nương Hủ Gia gửi tới một cái biểu tình khóc lớn.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tỏi Quai: Hồng nương tỷ tỷ, vị trí của bang chủ phụ nhân đã thay đổi rồi. ^ _ ^

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: gì? Cô nói bừa cái gì đấy?

[Bang hội] Tiểu Quai Tới Quai: chị còn chưa biết sao? Hiện tại Phi Nhi mới là bang chủ phu nhân nha.

[Bang hội] Thiểm Lam Quyển Rũ: không phải chứ? Chuyện khi nào?

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: ta thao, không phải chứ? Bang chủ, anh bội tình bạc nghĩa?!

[Bang Hội] Tiềm Hành Đêm Khuya: ta thao, ai nói?

[Bang Hội] Báo Bối Khuynh Thành: tiểu quai nói chính là sự thật! Buổi chiều hôm nay, lúc mấy người còn chưa login, bang chủ tặng cho phi nhi 999 hoa hồng, còn bắn pháo hoa.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: choáng, bang chủ anh thật thối tha! Bản cô nương hận nhất kẻ tiểu nhân!

[Bang hội] Cúc Hoa Cô Nương: xếp hàng hóng chuyện!

[Bang hội] Thiểm Lam Quyển rũ: xếp hàng hóng chuyện + 10086

.....

Nhìn thấy lời nói của Báo Bối Khuynh Thành, Hạ Từ Thần quay đầu nhìn Thẩm Dịch Thành. Cùng lúc, An Cảnh nhìn thấy lời nói trong bang và Đường Huy cũng quay đầu, chờ Thẩm Dịch Thành giải thích rõ ràng.

Hạ Từ Thần tuy vẫn chưa nói rõ, nhưng tâm tư của cậu đối với Thẩm Dịch Thành mọi người trong ký túc xá đều biết, nhưng là chưa có ai nói toạc ra, kể cả bản thân Thẩm Dịch Thành.

Thẩm Dịch Thành bắt đầu cười nói: “Đừng nhìn tôi như vậy. Lần trước thời điểm hoạt động đánh Boss đêm thất tịch có đánh được, vẫn ném trong kho hàng. Phi Nhi không dễ dàng được miễn cấp, muốn chúc mừng một chút. Tôi để lại cho cô ấy.”

Giải thích này nghe có vẻ chấp nhận được, nhưng chỉ có Hạ Từ Thần biết Thẩm Dịch Thành đang nói dối. Tháng trước cậu vào nhân vật Vô Tình Huyết, muốn đem đá trong kho hàng gửi đến nhân vật chính của cậu để tinh luyện trang bị, cũng không thấy hoa hồng và pháo hoa. Mà nhiệm vụ đêm thất tịch là hoạt động tháng tám.

[Bang Hội] Báo Bối Khuynh Thành: tình tay ba cái gì a, bang chủ còn không có kết hôn cùng Thẩm Khê.

[Bang hội] Tiểu Quai Tới Quai: đúng vậy, Phi Nhi mới không phải người thứ ba, giữa ba người ai không có tình yêu mới là người thứ ba.

[Bang hội] Hồng Nương Hủ Gia: ha ha, nói cho cùng, chúc cô vĩnh viễn là người thứ ba.

[Bang hội] Tiểu Quai Tới Quai: chị nói gì vậy? Tuy rằng tôi, Phi Nhi và Báo Bối là người biết ít về bang, chị cũng không thể bắt nạt chúng ta như vậy.

[Bang hội] Thiểm Lam Quyển Rũ: này rốt cuộc là ai bắt nạt ai? Bản nương hôm nay xem như được nhìn thấy chuyện đặc sắc.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: +1 Thẩm Khê, chúng ta vĩnh viễn đứng bên cậu.

[Bang hội] Báo Bối Khuynh Thành: bang chủ, anh nhìn xem, mấy người đó bắt nạt chúng ta và Phi Nhi a.

[Bang Hội] Thiểm Lam Quyển Rũ: ta thao, gọi bang chủ là có ý gì? Bắt nạt tôi lúc chồng tôi không có ở đây a? Nói cho cô, Thẩm Lam không ở đây lâu nương cũng có thể giết chết các người mấy lần.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tới Quai: hừ, các người ức hiếp người khác như vậy, mặc kệ các người thế nào, hiện tại bang chủ càng thích Phi Nhi. Lại nói, Phi Nhi xinh đẹp như vậy, thật xứng với bang chủ.

[Bang hội] Báo Bối Khuynh Thành: đúng đúng, Thẩm Khê khẳng định không đẹp bằng Phi Nhi, Phi Nhi mới là đại mỹ nữ.

Nhìn mấy người đó nói, Hạ Từ Thần không nói lời nào lúc này mới nhớ lại, hai tuần trước Liên Phi Nhi ở diễn đàn đăng lên ảnh chụp. Trong ảnh chụp là cô gái có đôi mắt thật to nhìn rất khá, tuy không tính là kinh điển, nhưng cũng coi là đẹp. Lúc đó cũng khai dạ không ít sự reo hò cùng theo đuổi của nam giới.

[Bang Hội] Âm Sát Hoàng Hôn: đàn ông coi trọng một cô gái chỉ bởi vì có mặt mũi, bởi vì có dáng người, chính là nghĩ muốn thương cô ta.

Đường Huy này giờ vẫn không nói chuyện lại nói đúng trọng điểm.

[Bang Hội] Tiềm Hành Đêm Khuya: chính xác, không sợ nói thật, tiểu Thẩm Thẩm nhà tôi so với Liên Phi Nhi còn đẹp hơn.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: oa, phó bang chủ Hoàng Hôn nói rất hay! Đêm Khuya phó bang chủ tối cao!

An Cảnh nói cũng không phải vì ai, chính là đang nói sự thật.

Bộ dạng Hạ Tử Thần trong trường học công nhận là nhìn rất vừa mắt, cảm đẹp, mắt hoa đào xinh xắn, mũi cao thẳng cùng với làn da trắng phoi nắng không đen, cao 178 cm, tỉ lệ đáng người tương xứng, chỉ là có chút gầy.

Nhưng đó cũng không phải điểm nổi trội nhất của Hạ Tử Thần, hấp dẫn người nhất chính là giọng của cậu. Giọng nói của Hạ Tử Thần rất dễ nghe, âm sắc trung tính mềm mại mang theo vài phần lạnh lùng, nhưng không có nửa phần nữ tính. Nhất là khi thấp giọng nói chuyện, cảm giác giống như là chọc vào lòng người ta mà bất mà cầu, cào một phen, ngứa ngứa lại thoải mái.

An Cảnh từng dùng từ ‘gọi cảm’ để hình dung giọng của Hạ Tử Thần, còn trên nói buổi tối nghe tiểu Thần Thần nói chuyện so với xem phim còn tốt hơn liền bị Hạ Tử Thần đập cho một cú bằng quyền từ điển tiếng Anh, bầu trời quay quanh trên đầu.

Cho nên dù Hạ tử Thần có thói quen cả ngày nghiêm mặt lạnh lùng, một bộ dáng đứng tới gần, nhưng chỉ cần mở miệng, lạnh lùng gì cũng đều sụp đổ. Bản thân Hạ Tử Thần cũng biết điểm đó, cho nên càng ngày càng nói ít, nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt của nữ sinh cùng lớp cười tùm tùm nhìn cậu.

[Bang Hội] Bảo Bối Khuynh Thành: thiết~ rốt cuộc ai xinh đẹp hơn phải để bang chủ nói mới được tính.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tồi Quai: đúng a, bang chủ chọn đi.

[Bang Hội] Liên Phi Nhi: ai nha, các cậu đừng như vậy.....

Người thứ ba hiện thân, bang hội ngược lại thật im lặng, Hồng Nương Hù Gia các cô tựa hồ không nghĩ đáp lời cô ta, mà nhóm thân hữu của Liên Phi Nhi đều chờ Vô Tình Huyết trả lời.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là thấy không khí quá mức xấu hổ, Thẩm Dịch Thành mới trở về bang hội nói.

[Bang Hội] Vô Tình Huyết: đều đừng náo loạn, đều là trong một bang, phải hòa hợp ở chung, tự mình chơi đi.

Lời nói ba phải cái nào cũng được như thế tuy nhìn qua là chưa chọn ai, hết thảy chỉ là vui đùa, nhưng trong lòng Hạ Tử Thần hiểu được, kỳ thật Thẩm Dịch Thành đã lựa chọn rồi.

Cùng lúc đó, không khí trong phòng ngủ cũng có chút trầm xuống.

Thẩm Dịch Thành xoa xoa trán, nói: “Không cần so đo với mấy cô bé.”

“Cô bé? Các cô ấy so với tiểu Thần Thần còn lớn hơn một tuổi.” An Cảnh hừ lạnh một tiếng, đóng kênh bang hội, đi chiến trường.

Hạ Tử Thần từ đầu đến cuối chưa nói cái gì, nhưng trong đầu lại rầu rĩ khó chịu. Cậu thoát trò chơi, đóng máy tính, lấy áo khoác để bên cạnh đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Đường Huy gọi lại Hạ tử Thần đang định đi ra ngoài.

“Mua mấy thứ, các anh cứ chơi trước đi.” Hạ Tử Thần hỏi họ nói, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Buổi tối trời nổi gió, người đi bộ trên đường cũng không có nhiều.

Hạ Tử Thần đến quán cà phê góc đường, trong quán âm áp cùng âm nhạc ôn hòa, đối lập với hình ảnh vắng vẻ bên ngoài.

“Chào mừng quý khách.” Nhân viên cửa hàng nhiệt tình chào. Lúc này khách trong quán cà phê cũng không nhiều, Hạ Tử Thần cũng không chú ý nhóm tình lữ hẹn hò.

“Cho tôi một cốc cacao nóng.” Kỳ thật Hạ Tử Thần cũng không phải quá thích hương vị cacao nóng, nhưng cha cậu từ khi cậu còn nhỏ đã nói, khi tâm tình không tốt uống một cốc cacao nóng sẽ thoải mái rất nhiều, sau đó dần dần cũng biến thành thói quen của Hạ Tử Thần.

“Thật xin lỗi, cốc cacao cuối cùng đã bị người khách này mua rồi.....” Thu ngân sau quầy cười xin lỗi, chỉ vị khách bên cạnh cậu.

“Vậy cho tôi một cốc Mocha đi.” Không nhìn vị kia ‘đột’ của cậu cốc cacao, miễn cưỡng thay thế bằng Mocha, dù sao cũng có chocolate vụn. Chỉ có vạt áo khoác trắng của đối phương nằm trong tầm mắt cậu.

“Được, mời cậu ngồi chờ, một lát sau sẽ mang ra cho cậu.”

Hạ Tử Thần thanh toán tiền, ngồi vào ghế đơn trước cửa sổ chờ. Tâm tình buồn bực, người đi đường qua lại cũng trở thành phong cảnh, cậu chỉ là ngồi ngắm người ở đó mà thôi.

Bỗng nhiên, một cái cốc giấy âm áp được đặt tới trong tay cậu. Hạ Tử Thần phục hồi lại tinh thần, đang muốn xoay người nói cảm ơn, nhưng không nhìn thấy nhân viên cửa hàng cà phê, chỉ có thân ảnh màu trắng lặng yên đi ra khỏi quán cà phê.

Nghi hoặc mở ra nắp cốc, hương vị cacao nóng nồng đậm bay ra. Hạ Tử Thần bất ngờ, ngẩng đầu, bóng dáng kia đã biến mất ở ngã tư đường ngoài cửa sổ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Lạnh lung

Trước khi vào đại học, cuộc sống của Hạ Từ Thần vẫn rất đơn giản, ngoại trừ học tập vẫn là học tập. Người khác đều nghĩ cậu có chỉ số thông minh, có tài vào đại học sớm hơn người khác, nhưng thông minh cũng chỉ là một phương diện, bên trong cậu đã phải trả giá nhiều, cố gắng cùng vất vả như thế nào chỉ có bản thân hiểu.

Sau khi thi đại học, tinh thần vốn luôn siết chặt của Hạ Từ Thần đã trầm tĩnh lại, dù sao học đại học cũng không nặng nề như học trung học, cậu cũng muốn hưởng thụ một chút cuộc sống đại học. Nhưng không nghĩ tới tâm tư vốn trống cũng buông lỏng. ....

Lần đầu tiên gặp Thẩm Dịch Thành là ở nơi tiếp sinh viên mới, sinh viên mới muốn nhập học chen chúc cùng một chỗ, nên Hạ Từ Thần chọn lúc cuối ngày mới đến nhập học, Thẩm Dịch Thành cũng vậy.

Lúc đó, nơi tiếp đón không có nhiều người, biết Hạ Từ Thần là học viên mười bảy tuổi liền đỗ đại học A, thầy giáo đối với cậu cũng có phần quan tâm, vài giấy tờ không cần Hạ Từ Thần động vào, trực tiếp giúp cậu làm tốt.

Thẩm Dịch Thành đi từ trong nhà để xe ra, tới nơi tiếp đón chỗ cửa lớn, liền hấp dẫn không ít ánh mắt, kể cả Hạ Từ Thần.

Giống như đại đa số công tử nhà giàu, Thẩm Dịch Thành mặc quần áo rất chú ý đến nhãn hiệu và phong cách, tuy Hạ Từ Thần đối với quần áo hàng hiệu không có nghiên cứu gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra bộ quần áo kia khẳng định không hề rẻ, hơn nữa Thẩm Dịch Thành có bộ dáng rất đẹp, cũng có chút ngạo khí, quần áo mặc trên người hẳn vừa lúc làm nổi lên loại khí thế đó.

Tâm động cũng có khi chỉ là cảm giác qua một ánh mắt, chính là lúc đó Hạ Từ Thần cũng không dám nghĩ nhiều, cầm chìa khóa phòng ngủ cùng sổ tay hướng dẫn học viên mới đi ra khỏi nơi tiếp đón học viên.

Hạ Từ Thần là người thành phố, cho nên trọ ở trường cũng không mang nhiều đồ dùng, dù sao khi nào cần đều có thể về nhà lấy cũng tiện, trong thùng ngoại trừ quần áo thì đều là chăn gối cùng ga giường.

Hỏi thăm vị trí khu ký túc xá, Hạ Từ Thần ôm thùng hướng đến ký túc xá. Mới đi một chút, cậu liền đã bị một tiếng phía sau gọi lại.

“Bạn học, cậu cũng đi khu ký túc xá? Tiện đường đưa cậu đi một đoạn.” Thẩm Dịch Thành ngồi ở ghế sau hạ cửa sổ xe nói.

Hạ Từ Thần vốn muốn từ chối, tuy rằng nam sinh này cho cậu ấn tượng đầu tiên không tồi, nhưng cậu cũng không muốn làm phiền người khác. Hơn nữa, hai người vẫn là người xa lạ. Nhưng lái xe của đối phương đã xuống xe, giúp Hạ Từ Thần đem hành lý bỏ vào cốp, làm cho lời từ chối trong miệng Hạ Từ Thần lại bị nuốt xuống.

“Lên xe đi.” Thẩm Dịch Thành đẩy cửa xe ra, bản thân dịch vào bên trong một chút, để chỗ cho cậu.

Hạ Từ Thần do dự một chút, cuối cùng vẫn lên xe. Hôm nay vốn là cha muốn đưa cậu đi nhưng Hạ Từ Thần thấy trường học cũng ở ngay trong thành phố, không cần phiền toái như vậy. Hơn nữa cậu cũng không phải trẻ con, việc này vẫn có thể tự làm được, không cần cha mẹ đi theo quan tâm. Thấy Hạ Từ Thần kiên trì như vậy, cha cậu cũng không nói gì thêm.

Tuy không muốn cha mẹ phải quan tâm, nhưng được đi nhờ xe Thẩm Dịch Thành, Hạ Từ Thần cũng không biết đây có được tính là vận khí không tồi không. ....

Tới dưới tầng khu ký túc xá, hai người mới phát hiện bọn họ lại là bạn cùng phòng, Hạ Từ Thần tuy rằng không thấp, nhưng bởi vì hơi gầy, cho nên cả người thoát nhìn không cao. Thẩm Dịch Thành quan sát một chút Hạ Từ Thần trước mắt, chủ động giúp cậu mang hành lý lên tầng, đồ của mình thì tài xế mang. Hạ Từ Thần như vậy tay không đi phía trước phụ trách mở cửa, có chút xấu hổ.

Sau khi hai người vào phòng, Đường Huy và An Cảnh đã ở đây hai ngày trước, bốn người tự giới thiệu với nhau một chút, ba người lúc này mới phát hiện Hạ Từ Thần chỉ mới có 17 tuổi. Bởi vì nhỏ tuổi nhất, ba người rất chăm sóc cho Hạ Từ Thần, cái gì có thể giúp liền giúp, không cho cậu phải chạy nhiều, có thể cùng nhau mua cơm tuyệt đối không để cậu một mình chạy xuống canteen.

Nhất là Thẩm Dịch Thành. Thẩm Dịch Thành là cậu hai nhà giàu, nhưng cũng không có thói hư tật xấu tự cho mình là đúng, đối với bạn bè rất có tình nghĩa, tiêu tiền cũng hào phóng. Nghe nói trong nhà là công ty xây dựng, cụ thể Hạ Từ Thần cũng không hỏi nhiều, dù sao con người Thẩm Dịch Thành từ trước tới nay đối với vấn đề tiền bạc không quan trọng.

Bình thường Hạ Từ Thần đi ăn, chỉ cần Thẩm Dịch Thành có ở đó thì hẳn đều chủ động chi tiền. Gặp gỡ bạn học, đi hát, hẳn luôn ngồi bên cạnh Hạ Từ

Thần, gấp thức ăn cho cậu, giúp cậu rửa rượu. Có phim mới chiếu, hẳn cũng sẽ mua vé trước, dẫn Hạ Từ Thần đi xem.

Người bên ngoài nhìn cũng không có gì, dù sao trong cả nhóm, Hạ Từ Thần ít tuổi nhất, bạn học cũng đối đãi với cậu rất tốt, nhất là nữ sinh. Nhưng dần dần, An Cảnh và Đường Huy đều cảm thấy một chút khác thường, cảm giác được khi hai người cũng một chỗ, không khí có chút mờ ám.

Đối với việc này, Hạ Từ Thần cũng không nói gì, mà Thẩm Dịch Thành như trước làm theo ý mình, hết thấy tựa như bọn hắn chỉ là đang nghĩ nhiều mà thôi.

Lần đầu tiên gặp mặt thì có ấn tượng tốt, sau lại được quan tâm ân ái và cảm động, là xuất phát từ sự quan tâm đối với bạn bè? Hay là..... hẳn cũng thích cậu?

Đối với loại tình cảm này, Hạ Từ Thần cũng không dám đi xác nhận. Cậu trời sinh đã là gay, cũng biết rõ xã hội này sự đồng tính đối với đồng tính luyến ái không nhiều. Cậu đã gặp qua rất nhiều các cặp đôi đồng tính khi mới yêu rất nhiệt tình, nhưng cuối cùng vì các nhân tố bên ngoài mà kết thúc không mấy sáng sủa, thậm chí trở mặt thành thù.

Cho nên dù thích, Hạ Từ Thần cũng luôn luôn nhắc nhở bản thân phải giữ vững lý trí. Loại cảm xúc yêu mến này cậu cũng không phải muốn nhận là có thể nhận, ít nhất phải khắc chế được cảm giác của bản thân, không cần bởi vì nhất thời xúc động, hủy đi quan hệ hiện tại của hai người.

Từ khi biết tính hướng của bản thân, Hạ Từ Thần cũng không dám ước mong những điều xa xôi như có thể gặp gỡ một người đàn ông có thể đi cùng cậu cả đời. Mà cậu cùng Thẩm Dịch Thành bây giờ, Hạ Từ Thần đã thấy tốt lắm rồi.

Với điều kiện cùng gia thế của Thẩm Dịch Thành, về sau tìm một cô gái môn đăng hộ đối mà kết hôn mới là con đường mà hắn lựa chọn, cho nên hai người chắc chắn là không có kết quả gì.

Uống hết cốc cacao nóng, trong quán cũng không còn nhiều khách, ngã tư đường ngoài cửa sổ càng phát ra vẻ âm u. Đang do dự không biết nên quay về ký túc xá hay là nên ngồi thêm một lát, di động của cậu vang lên.

Nhìn thoáng qua cuộc gọi đến, Hạ Từ Thần nghe điện thoại, “A lô?”

“Tiểu Thần Thần, cậu ở đâu vậy? Sao còn chưa trở về?” Bên kia truyền đến thanh âm của An Cảnh, “Khuya rồi, mau trở về, có biết trong trường học có nhiều anh chị nhìn chằm chằm cậu nghĩ muốn đem cậu ăn luôn không hả?”

“..... Không phải ai cũng giống anh không biết kiềm chế.”

“Kiểm chế gì chứ, anh chưa từng quá đáng như thế.” Ngữ khí An Cảnh thực kiêu ngạo.

Hạ Từ Thần cười khế, đứng lên đi ra ngoài, “Trở về ngay đây.”

“Ừ, tiện mua cho Đường Huy hai lon Coca, người này không có Coca thì như không được ăn ấy.”

“Đã biết.” Cúp điện thoại, Hạ Từ Thần đi đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh.

Tên của An Cảnh tuy nghe tựa như ‘im lặng’, nhưng thật ra người này không có chút yên lặng nào, nói rất nhiều hơn nữa rất hay nói chuyện linh tinh. Thẩm Dịch Thành thường xuyên nói An Cảnh không nên đi học ngành quảng cáo, hẳn là nên đi học truyền thông, không thì quá lãng phí tiềm chất thích tình báo của hắn. Cũng bởi vì tính cách của An Cảnh như vậy nên có quan hệ rất tốt với Hạ Từ Thần.

Trong phòng, có thể đặc biệt nói đến chính là người một vô cùng trầm tĩnh, Đường Huy. Thẩm Dịch Thành khi nói chuyện thì rất thận trọng, Hạ Từ Thần thuộc loại lãnh đạm không thích nói chuyện, dĩ nhiên là có liên quan đến thanh âm của cậu. Mà Đường Huy thuộc loại người trời sinh đã im lìm như vậy, chỉ đối với người thân thuộc bên cạnh thì Đường Huy mới quan tâm nói vài câu. Nhưng càng là người như vậy thì nhìn sự việc càng rõ ràng, nói chuyện cũng dễ dàng nói đúng trọng điểm.

Bốn người ở cùng nhau đã hơn một năm, tuy rằng tính cách không giống nhau, nhưng ở chung vẫn rất hòa hợp, cũng không cãi nhau quá đáng gì.

Sau ngày đó, Thẩm Dịch Thành vẫn mang theo Liên Phi Nhi đánh phụ bản hàng ngày, cũng vẫn đi tham gia chiến trường, cùng thi đấu ở võ trường. Vị trí vốn là của Thẩm Khê đã hoàn toàn bị Liên Phi Nhi chiếm, Thẩm Dịch Thành cũng chỉ luôn giải thích là ‘dẫn người chơi mới’. Đối với việc này, người trong bang hội cũng có bất mãn, nhưng Thẩm Khê vẫn rất bình tĩnh, các cô ấy cũng không thể không biết xấu hổ mà đi nói linh tinh.

Thẩm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi dính chặt một chỗ, Hạ Từ Thần cũng bắt đầu tổ đội đánh phụ bản hàng ngày, có khi An Cảnh và Đường Huy không bị Thẩm Dịch Thành lôi đi thì cũng sẽ cùng cậu đánh. Cậu không tham gia trận doanh, nên không cần đi chiến trường, hoạt động đi đấu ở võ trường cùng Thẩm Dịch Thành trước đó cũng hủy bỏ, Hạ Từ Thần trong trò chơi hoàn toàn rảnh rỗi.

Tuy Liên Phi Nhi thay thế vị trí của Hạ Từ Thần, nhưng hiện tại Thẩm Dịch Thành vẫn chăm sóc cậu không kém trước, vẫn giúp cậu mua com, mang đồ vật này nọ, khi có giờ học sớm vẫn gọi cậu dậy, khi thời tiết thay đổi nhắc cậu mặc quần áo. Tựa hồ không có gì thay đổi.....

Làm xong phụ bản hàng ngày cũng không còn việc gì, Hạ Từ Thần giúp mấy người chơi mới đang gọi cậu làm nhiệm vụ đánh quái cấp cao. ‘Kiếm Hồn’ bây giờ 100 là miễn cấp, sau khi miễn cấp thì mới chân chính bắt đầu trò chơi, trận doanh cùng phần lớn phụ bản đều phải miễn cấp mới có thể vào. Thăng cấp là một quá trình rắc rối, gặp phải quái cao cấp huyết dày công cao, có đôi khi tổ đội những người cấp bậc không kém nhiều cũng không nhất định có thể qua. Lúc này bọn họ thường sẽ tìm những đại hào miễn cấp dẫn qua nhiệm vụ.

Là một nhân vật trị liệu, Hạ Từ Thần có lực công kích rất thấp, nhưng nếu chỉ cần thêm đầy huyết cho mấy tiểu hào thì cậu cam đoan bọn họ còn sống, hạ gục quái cấp cao cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Giúp nhóm tiểu hào thông qua nhiệm vụ, kỹ năng trở về thành còn hơn hai mươi phút làm lạnh, trong túi lại không có thư hồi thành, Hạ Từ Thần đành đi đào mộ hái thuốc. Trong các kỹ năng cuộc sống, Hạ Từ Thần đã luyện kỹ năng may mặc lên cấp cao nhất, đều do khi trước muốn cho những người mới bộ quần áo nhìn được cũng có thuốc tính không tệ, coi như là phúc lợi cho bọn họ.

Về phần chế được, đúc trang bị và nấu nướng đều không động đến, bởi vì hái thuốc cùng tài nguyên khoáng sản chỉ có thể bán lấy tiền mà thôi.

Đang ở bờ sông hái thuốc, trên màn hình đột nhiên nhảy ra lời mời tổ đội, người mời là Kiếm Lang.

Nhìn đến cái tên này, Hạ Từ Thần lập tức nhớ đến lần trước đi phụ bán hàng ngày đứng là vào đội của người này, vẫn là bang hội đối địch, còn có đệ tử áo trắng của Đoạn Uyển Môn có thao tác rất tốt kia.

Nhấn đồng ý, Thẩm Khê rất nhanh vào đội.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: đến hỗ trợ chút.

Xem xét vị trí, ba người khác trong đội đang ở sau núi cách đó không xa, hẳn là đang giữa trận đánh, tụt huyết rất nhanh.

Hạ Từ Thần lập tức đi đến, nhìn thấy những người phía sau, nhanh chóng cho chủ T Kiếm Lang một bình huyết lớn, lại tiếp tục cấp cho hai người khác trong đội hai bình hồi huyết liên tục. Chờ đường huyết đầy lên, Hạ Từ Thần mới chú ý tới người mặc đồ trắng lần trước đã ở trong đội, tên cũng như bóng áo trắng của hắn đều mang theo một loại khí chất lạnh lùng mờ ảo – Tàn Mặc Vô Ngân.

Nhân vật tên Bạch Thảo Chiết lưng đeo đàn cổ là đệ tử Nam Phủ, cũng là chức nghiệp công kích, am hiểu tấn công chất độc trong khoảng cách lớn, DPS rất cao, nhưng lượng huyết tương đối ít, là đối tượng cần chú ý nhất trong đội.

Biết rõ tất cả chức nghiệp trong đội, Hạ Từ Thần lại thêm huyết cho cả nhóm. Chiều thức này làm cho cừu hận của Thẩm Khê nháy mắt vượt qua T chán Boss là Kiếm Lang, biến thành OT (OT: Occupational therapy – chức nghiệp trị liệu) có cừu hận lớn nhất, Boss cũng quay lại bắt đầu công kích cậu.

May mắn là Hạ Từ Thần phản ứng rất nhanh, cho bản thân một bình hồi huyết liên tục, sau đó nhảy lên liền xông ra ngoài. Ngay sau khi nhảy lên cao, tiện tay mở kỹ năng giảm thương tổn, tránh né công kích của Boss.

Làm trị liệu, cừu hận của bản thân cũng rất cao, thường thì khi bắt đầu thêm huyết, Hạ Từ Thần đã tự cho bản thân kỹ năng giảm cừu hận từ trước, lần này cậu quá chú ý đến Tàn Mặc Vô Ngân, lần đầu thêm huyết lại quên không giảm cừu hận, trực tiếp thành OT.

Một bên cảm thán chính mình quá sơ suất, một bên chạy chờ Kiếm Lang đem cừu hận kéo về. Loại chạy nạn trình độ này Hạ Từ Thần đã quen như đi xe đường nhà, lúc trước khi thăng cấp, bốn người cùng nhau chơi, Hạ Từ Thần thường trở thành người có cừu hận nhất trong nhóm, lọt vào công kích của Boss. Cho nên khi cậu chưa luyện thành trị liệu cao cấp, cái duy nhất học được chính là chạy trốn. ....

Lúc này, Tàn Mặc Vô Ngân đem kỹ năng chuyển cừu hận bản thân sang cho Kiếm Lang, làm cho hắn thuận lợi kéo về cừu hận, tiếp tục giữ chặt Boss. Nơi Hạ Từ Thần chạy đi có chút xa, đang chuẩn bị chạy về tiếp tục thêm huyết, Tàn Mặc Vô Ngân rút trường tiên bên hông quảng đến, quán lên lưng Thẩm Khê, giây tiếp theo đã bị kéo đến bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân.

Hình ảnh thoáng qua vừa rồi, Tàn Mặc Vô Ngân đưa cậu che chắn ở phía sau, làm cho Hạ Từ Thần không hiểu sao lại cảm thấy tim đập trật nhịp một giây. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Lời mời

Trị liệu thỏa đáng cùng sức mạnh của DPS đánh tới, Boss ầm ầm ngã xuống đất. Bạch Thảo Chiết chạy đến bên cạnh Boss sò sò, rơi ra không ít đồ vật.

Boss đã ngoại này khi Hạ Từ Thần không có việc đi hái thuốc gặp được mấy lần, nhưng không biết đánh Boss này được lợi gì. Bởi vì là Boss tên vàng chỉ cần người chơi không đánh nó, nó cũng sẽ không chủ động công kích người chơi, cho nên vẫn bị Hạ Từ Thần xem nhẹ.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: cảm ơn em đã hỗ trợ, không nghĩ Boss này công kích cao như vậy.

[Đội ngũ] Thẩm Khê: không có gì, chỉ là giúp thôi.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: nguyên liệu thế nào?

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: hơn cả mong đợi, vận khí ta thật tốt, chỉ một lần đã rơi ra. Thẩm Khê, cảm ơn nha.

Hạ Tử Thần vừa định đáp lại ‘không cần cảm tạ’, trên màn hình lại hiện ra một cửa sổ giao dịch, Tàn Mặc Vô Ngân giao dịch 2000 vàng. Hạ Tử Thần nhú mày, quyết đoán nhấn từ chối. Không phải vấn đề nhiều ít, cậu cảm thấy căn bản không cần thiết.

[Đội ngũ] Thẩm Khê: không cần trả thù lao, tôi cũng chỉ là tiện đường hái thuốc mà thôi.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: vậy đem chỗ thảo dược kia cho tôi, tôi mua.

[Đội ngũ] Thẩm Khê: .....

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: Tàn Mặc trả thù lao thì em cứ cầm, dù sao cậu ta đến cùng cũng chỉ có tiền, không cần từ chối.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: trở về tập hợp nguyên liệu chế tạo đồ đi.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: thời gian làm lạnh để trở về thành còn chưa hết, ngồi nói chuyện một lát a.

Nói xong, Bách Thảo Chiết ngồi xuống, đứng tư thế chuẩn bị nói chuyện phiếm. Kiếm Lang đã ngồi xuống bên cạnh Bách Thảo Chiết, có vẻ như cũng đợi hết thời gian làm lạnh.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: chờ tôi làm xong trường tiên, đi chiến trường trận doanh bất cứ lúc nào cũng có thể kéo người qua, ha ha.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: đúng vậy, cũng vì trường tiên này của cậu, tôi cùng Tàn Mặc đã cùng cậu đánh Boss tối tận trưa, cậu chuẩn bị báo đáp như thế nào đây?

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: lấy thân báo đáp được không, đại hiệp?

[Đội ngũ] Kiếm Lang: cậu xác định không cần tôi trợ cấp thêm?

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: cũng là cậu hiểu tôi.

Nhìn bọn họ nói chuyện, Hạ Tử Thần đột nhiên nghĩ đến vừa nãy Tàn Mặc Vô Ngân dùng trường tiên thoắt cái đưa cậu đến bên cạnh.

Trường tiên kia là vật trang sức có hiệu quả đặc biệt trong trò chơi, không có thuộc tính gì, nhưng có thể đem người trong phạm vi 30 cm kéo đến bên cạnh. Khi vật trang sức này xuất hiện, bởi vì nguyên liệu chế tác tìm kiếm rất phiền phức, cho nên Hạ Tử Thần cũng chỉ ở trên mạng nhìn thoáng qua, cũng không để ý nhiều. Chỉ nhớ rõ thanh trường tiên này cần đánh 7 Boss được chỉ định trên 7 bản đồ khác nhau, tập hợp đủ 7 nguyên liệu hiếm có đó đi cửa hàng trang sức hợp lại.

Mà biến thái nhất là cho dù có đi đánh Boss, cũng không nhất định rơi ra nguyên liệu cần thiết, có đôi khi vận đen, đánh Boss một ngày cũng không rơi ra nguyên liệu, hơn nữa Boss đã ngoại lực công kích cũng không tính là thấp, đánh không được cũng quả thật rất lãng phí thời gian. Hơn nữa nguyên liệu hiếm rơi ra đều là cố định, muốn mua hay giao dịch cũng không được, nếu muốn thì chỉ có thể tự đi đánh. Cho nên những người thật sự đi làm vật trang sức này cũng rất ít.

Hôm nay Hạ Tử Thần lần đầu tiên thấy có người dùng, không nghĩ tới Boss tên vàng này lại rơi ra nguyên liệu của trường tiên.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: khi bị OT nhìn phản ứng của em rất nhanh, thường xuyên đi chiến trường à?

[Đội ngũ] Thẩm Khê: tôi không tham gia trận doanh, không đi chiến trường, trước đó chỉ chơi một trận đấu võ ở võ trường, chạy trốn là một kỹ năng chức nghiệp trị liệu phải học.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: nếu hầu như nữ trị liệu đều có phản ứng như em, phụ bản, đánh nhau đều thoải mái hơn không ít.

Bách Thảo Chiết nói như vậy làm Hạ Tử Thần một lần nữa phục hồi ý thức – Thẩm Khê là một cô gái.

Từ trước đến nay đều cùng An Cảnh bọn họ chơi, làm cho cậu xem nhẹ vấn đề này.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: em đấu ở võ trường có đội cố định không? Không thì đi đánh cùng bọn tôi đi, chúng ta có thể lập đội 4vs4.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: tôi nhớ rõ Thẩm Khê hình như đều cùng Vô Tình Huyết của Chiến Minh Điện đi đấu võ trường.

[Đội ngũ] Thẩm Khê: ừ.

Hạ Tử Thần có thói quen đem danh hiệu cùng tên bang hội ẩn đi, chỉ để lại tên, đồng thời cũng có thói quen ngăn cách với người khác, vì vậy khi đánh chiến nhiều người mới không nhìn thấy tầng tầng ID cùng một chỗ làm choáng đầu. Chỉ có đem chuột lên trên người nhân vật, mới có thể xem tin tức

người chơi.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: Thẩm Khê là Chiến Minh Điện? Tôi khóa tin tức, chỉ nhìn thấy tên. ....

[Đội ngũ] Thẩm Khê: ừ. ....

Không biết nói cái gì cho đúng, Hạ Tử Thần chỉ cảm thấy nếu bản thân phải vào trận doanh, có lẽ đánh Boss xong, họ sẽ đá cậu.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: từ từ, không đúng a, Kiếm Lang, chúng ta hôm trước ở võ trường đánh với Vô Tình Huyết, người tên đó dẫn theo không phải Thẩm Khê.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: gì? Tôi cũng không chú ý lắm.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: Thẩm Khê, em không phải là chia tách với Vô Tình Huyết chứ?

[Đội ngũ] Thẩm Khê: gần đây anh ấy muốn đi dẫn người mới.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: tôi đã nói mà, tuần này tên đó cũng không chen được vào top 20 đấu võ trường.

Thẩm Khê gõ một biểu tình cười gượng, không nói gì. Tuy cậu không cùng Liên Phi Nhi một lần đánh phụ bản, nhưng mỗi lần An Cảnh cùng cô ta tổ đội, không có gì ngoại trừ oán giận, nghĩ đến cũng thấy mệt, nhưng đối với một người chơi mới, vẫn là không cần yêu cầu quá cao.

Đang nghĩ ngợi, một cái mặt tán gẫu gửi đến, vừa nhìn thì chính là Tàn Mặc Vô Ngân này giờ không nói chuyện.

[Mặt] Tàn Mặc Vô Ngân: cuối tuần cùng tôi đi đấu võ trường.

Đấu võ trường của 'Kiếm Hồn' chia làm 2vs2, 4vs4, 6vs6, người chơi trận doanh có thể cùng tổ đội với người chơi trung lập, người chơi trung lập cũng có thể cùng nhau tổ đội, đương nhiên, có thể cùng trận doanh đối địch tổ đội, chẳng qua chuyện này rất hiếm thấy.

Mỗi tuần có năm ngày thời gian cố định có thể tham gia, mỗi lần dự thi sẽ đánh hết mười trận, đối phương là đội người chơi ngẫu nhiên, thắng được trận đấu có thể đạt được điểm thưởng nhất định. Đạt được một số điểm tổng nhất định, người chơi trận doanh có thể đổi trận doanh, trung lập có thể đánh phụ bản. Đương nhiên, cũng có thể lựa chọn đổi trang bị không tồi, tăng mạnh thuộc tính nhân vật.

Nếu thua trận đấu, cũng không bị trừ điểm, vẫn sẽ được thưởng cho vài điểm, dù sao thắng vẫn hơn không. Nếu hai bên đánh 30 phút không phân thắng bại, căn cứ vào số điểm trúng mục tiêu của hai bên mà quyết định thắng thua.

Một tuần năm ngày đấu võ trường, nếu thắng nhiều, bình thường đánh đủ 30 trận có thể đạt đủ điểm thưởng cả tuần là mức cao nhất, không xem là quá lãng phí thời gian, cũng là lựa chọn để nâng cấp trang bị không tồi.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: Tàn Mặc, đội 2vs2 của cậu không phải đang cần một vú em sao? Đúng lúc có Thẩm Khê.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: Thẩm Khê, cùng Tàn Mặc một đội rất nhẹ nhàng, em nếu không có đội nào thì có thể xem xét một chút.

Hai bên đều muốn cậu tham gia võ trường, Hạ Tử Thần cũng không biết nói gì, kỳ thật muốn nói cùng Tàn Mặc Vô Ngân tổ đội, cậu cũng có chút chò chờ mong.

[Đội ngũ] Thẩm Khê: ừ, tôi cũng nghĩ. ....

[Đội ngũ] Kiếm Lang: đừng nghĩ gì thêm, đảm bảo em sẽ không thất vọng.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: được rồi Kiếm Lang, để hai người bọn họ tự nói chuyện đi, không thấy Tàn Mặc vẫn chưa nói gì sao? Có lẽ là đang mặt rồi.

Hạ Tử Thần không biết nói gì nhìn Bách Thảo Chiết nói ra sự thật.

[Mặt] Thẩm Khê: tôi từ trước đến nay đều chơi cùng bạn bè, cuối tuần đấu võ trường bọn họ có sắp xếp gì không tôi chưa biết được.

Hạ Tử Thần cũng không muốn hiện tại đáp ứng, rồi lại có thay đổi mà lỡ hẹn, cho dù là trò chơi, cũng muốn giữ chữ tín.

[Mặt] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ, bây giờ chưa cần trả lời tôi. Nếu cuối tuần không có gì thì tìm tôi.

[Mặt] Thẩm Khê: được.

Đối với Tàn Mặc Vô Ngân có tính cách không dài dòng này, Hạ Tử Thần rất thích.

Sau đó hai người thêm bạn tốt, Hạ Tử Thần thấy thời gian làm lạnh để về thành đã hết, cùng hai người còn lại trong đội nói một tiếng, bay về chủ thành.

Chớp mắt đã tới cuối tuần, bốn người buổi sáng đều có giờ học, hẹn gặp ăn cơm ở nhà ăn. Nhà ăn đại học A có thức ăn không tồi, đa dạng mà cũng rất dinh dưỡng, cho nên học viên đại học A cơ bản đều ăn ở đây.

Khi Hạ Từ Thần đến, An Cảnh đã giữ được một vị trí cho bốn người, nhìn thấy cậu đi tới, vẫy vẫy tay, “Bên này.”

“Đường Huy bọn họ học thêm gì?” Vốn Hạ Từ Thần nghĩ bản thân sẽ đến muộn nhất.

“Không biết, chắc sắp tới rồi.” An Cảnh kéo ra một cái ghế dựa bên cạnh cho cậu ngồi.

Hạ Từ Thần ngồi xuống.

Ánh mắt không mục đích nhìn quét qua tủ kính nhà ăn, trong lòng tính lát nữa ăn gì. Kỳ thật Hạ Từ Thần ăn cái gì từ trước đến nay đều không đổi, không kén chọn, cũng không kiêng ăn, cho nên ăn cơm vẫn là tốt nhất.

“Đúng rồi, tuần trước cậu cũng chưa đi đấu võ trường đúng không?” An Cảnh hỏi.

“Vâng.” Tuần trước cậu ngoài việc giúp mấy nhân vật mới của bang hội đi làm nhiệm vụ thì đúng là không làm cái gì, cả người đều cảm thấy nhàn nhã.

“Dịch Thành này thật đúng là gấp sức quen nghĩa, tuần này cậu nếu muốn đánh võ trường, chúng ta sẽ tìm người, cùng Đường Huy đánh 4vs4.” Nói đến Thẩm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi, ngữ khí của An Cảnh cũng không vui vẻ gì.

“Em đánh hay không đều được, hiện tại cũng không có nhu cầu lớn về đối trang bị. Anh cùng anh Đường Huy tiếp tục đánh 2vs2 đi.” Tuy rằng Hạ Từ Thần cũng không thích Thẩm Dịch Thành như vậy, nhưng dù sao cũng là trò chơi, không tất yếu vì một đồng số liệu mà không tốt như vậy.

An Cảnh chép miệng nói: “Cậu còn không biết sao? Thẩm Dịch Thành bỏ tiền mua cho Liên Phi Nhi một bộ trang phục mới, tối hôm qua cô ta ở cửa thành chủ mặc bộ quần áo kia triển lãm hai giờ.”

Hạ Từ Thần hơi hơi nhíu mày. Trang bị của ‘Kiếm Hồn’ đều có thể dựa vào việc đánh phụ bản, hoạt động chiến trường đạt được, cơ bản không cần người chơi phải dùng nhiều tiền. Nhưng trang phục mới thì khác, đó tuyệt đối là nơi công tử tiểu thư nhà giàu đốt tiền. Bản thân trang phục mới không có thuộc tính gì, chỉ là đẹp mà thôi, mặc vào có thể che trang bị nguyên bản, nhưng vẫn được hưởng thuộc tính của trang bị nguyên bản trên người, cho nên căn bản không có tác dụng thực tế.

Hơn nữa trang phục mới chỉ có thể dùng tiền thật để mua, cho nên bình thường người chơi sẽ không đi mua những thứ đó, chỉ có những công tử tiểu thư mới có thể tiêu tiền uống phí như vậy. Đương nhiên, ai bảo người ta có tiền? Người khác có muốn cũng không xen vào được.

Bốn người bọn họ từ khi chơi đến giờ, ngoại trừ nạp tiền cố định mỗi tháng, trên cơ bản là không tốn thêm tiền, trang bị cũng đều tự làm. Không nghĩ tới Thẩm Dịch Thành lần này lại có thể tiêu tiền cho Liên Phi Nhi mua trang phục mới. Tuy Thẩm Dịch Thành cũng không thiếu tiền, nhưng chuyện làm ra về nhiều tiền này làm cho Hạ Từ Thần cảm thấy không đáng giá.

Thấy cậu không nói gì, An Cảnh vỗ vai cậu: “Cậu nếu muốn, anh cũng mua cho cậu một bộ.”

Hạ Từ Thần liếc nhìn hắn, “Anh tỉnh lại đi.” Tuy cậu chơi nhân vật nữ, nhưng là một nam sinh, cậu hoàn toàn không thể chịu được ‘Thẩm Khê’ của mình ăn mặc như hoa như bướm, đi lại loanh quanh, đó không phải là gu thẩm mỹ của cậu.

Đang nói thì nhìn thấy Đường Huy cùng Thẩm Dịch Thành cùng nhau đến, An Cảnh nâng tay ý bảo bọn họ ở bên này.

Đem sách vở để lên bàn, Thẩm Dịch Thành hỏi Hạ Từ Thần ở đối diện, “Muốn ăn gì?”

“Em tự đi xem.” Nói xong, Hạ Từ Thần đứng dậy đi tới tủ kính để đồ ăn. Trước kia đều là Thẩm Dịch Thành mua cơm cho cậu, Hạ Từ Thần cũng đã quen, nhưng hiện tại lại có thêm quan hệ với Liên Phi Nhi, tuy rằng ngoài mặt không để ý, trong lòng cậu vẫn có chút không thoải mái.

Nhìn mấy món ăn mẫu trong tủ kính, Hạ Từ Thần ngẩng đầu nói với bác gái bên trong, “Cho con một phần cơm thịt bò tiêu đen.”

“Được.” Bác gái cười ha hả đáp lời.

Đang chuẩn bị trả tiền, phiếu cơm từ bên cạnh đưa tới, không cần phải nói Hạ Từ Thần cũng biết là Thẩm Dịch Thành, “Phiếu tháng, cơm cà ri, tính chung cậu ấy và con.”

Hạ Từ Thần không nói gì, đứng sang bên cạnh một chút.

Khi đứng cùng nhau chờ cơm, Thẩm Dịch Thành mỉm cười thấp giọng nói: “Sao vậy? Anh đâu có chọc gì tới cậu?”

“Không.” Kỳ thật nói ra, Hạ Từ Thần không có cái gì dựa vào mà tức giận, dù sao cậu và Thẩm Dịch Thành không phải quan hệ đó, mà cậu thích thì cũng chỉ là thích thôi.

“Không mất hứng là được rồi.” Thẩm Dịch Thành dường như thở ra nhẹ nhõm, một lát sau lại nói: “Tuần này đấu võ trường cậu cùng người khác tổ đội đi, Phi Nhi bên kia anh còn phải mang theo. Thật sự không tìm được người đi 2vs2 cùng.”

Có đôi khi không cần nói nhiều, chỉ cần vài câu đơn giản như vậy, Hạ Từ Thần cũng hiểu được ý tứ của Thẩm Dịch Thành.

“Không sao, em cũng có đội rồi.” Hạ Từ Thần nhàn nhạt nói.

Thẩm Dịch Thành hơi bất ngờ, nói: “.... Vậy cũng tốt.”

Hạ Từ Thần không nói gì nữa, bụng phần ăn đã làm xong về chỗ ngồi....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tổ đội

Làm xong nhiệm vụ hàng ngày, Hạ Từ Thần chạy đến ngoại thành lấy quặng mỏ. Buổi tối người chơi rất nhiều, trong thành chủ cũng cực kỳ náo nhiệt, người trong bang hội cũng bận rộn, cậu không muốn đi quấy rầy người khác.

Đúng lúc đó, kênh mật tán gẫu nhảy ra một câu, nhìn lướt qua, cư nhiên lại là Tàn Mặc Vô Ngân.

“Đang bận?”

“Không, nhàn rồi đi lấy quặng mỏ.” Hạ Từ Thần trả lời.

“Có đội đấu võ trường rồi?”

“Không có, bạn cùng chơi đều tổ đội với người khác rồi.” Tuy Tàn Mặc Vô Ngân nói nếu không có đội thì tìm hần, nhưng Hạ Từ Thần cũng không chủ động đi tìm, ở phương diện này Hạ Từ Thần luôn bị động.

“Vậy cùng tổ đội với tôi.” Tàn Mặc Vô Ngân lại mời cậu.

“Được.” Lần này Hạ từ Thần không do dự đáp ứng, sự chờ mong lúc đầu lại xuất hiện.

“Hiện tại đi không?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

“Được.” Dù sao cũng không có việc gì làm, đi đánh một lúc cũng không sao.

Rất nhanh Tàn Mặc Vô Ngân đã gửi lời mời tổ đội, hai người hẹn gặp nhau ở cửa võ trường.

Kiểm tra trang bị một chút, Hạ Từ Thần đi vào, Tàn Mặc Vô Ngân đã ở đó đợi cậu. Vẫn là một thân trang phục màu trắng, trọng kiếm lóe ánh sáng trắng dễ làm người khác chú ý, cũng lôi kéo không ít ánh nhìn của người khác. Không để ý người khác đang nói cái gì, Hạ Từ Thần cười ngửa chạy tới, lập tức nhận được yêu cầu xin đồng ký (cùng ngồi chung ngựa).

Thật ra vào thi đấu võ trường, NPC đã ở ngay bên trong cánh cửa, hai người đi vài bước là tới, Tàn Mặc Vô Ngân không cần lên ngựa. Nhưng nếu đối phương đã muốn, Hạ Từ Thần vẫn tùy tay nhấn xác nhận. Trước kia cậu chỉ một mình một ngựa, giờ cứ thử một lần xem sao.

Thấy xác nhận, Tàn Mặc Vô Ngân xoay người lên ngựa. Hạ Từ Thần ngồi ở phía trước, tư thế của Tàn Mặc Vô Ngân như từ sau lưng ôm lấy Thẩm Khê, làm cho Hạ Từ Thần cảm thấy có chút xấu hổ. Kỳ thật từ sau khi cậu đúcxong trang bị thi việc hai người cùng cưỡi một con hắc mã (ngựa đen) đã không có, Tàn Mặc Vô Ngân xem như người đầu tiên ngồi trên ngựa của cậu.

Nhấn xác nhận của NPC liền tiến vào võ trường, hai người rất nhanh được truyền tống đi vào.

Vào võ trường, Hạ Từ Thần liền đem tất cả trị liệu cấp cao có thể dùng tất cả đều thêm cho Tàn Mặc Vô Ngân. Sau đó, chính giữa màn hình hiện ra đồng hồ đếm ngược. Khi đếm về 0, cửa trước mặt mở ra, cuộc so đấu chính thức bắt đầu.

Thi đấu võ trường chia làm 6 cảnh: vùng tuyết, sa mạc, cung điện, tế đàn (đàn thờ), rừng trúc và thác nước, cảnh tượng của trận đấu đều là ngẫu nhiên. Tuy người chơi trong lúc đánh nhau cần bản không lòng dạ nào đi thưởng thức cảnh đẹp, nhưng nhà phát hành vẫn muốn tạo ra cảnh tượng đẹp mắt.

Cửa vừa mở, Tàn Mặc Vô Ngân liền vọt lên trước, che chắn Thẩm Khê ở sau người. Hạ Từ Thần lập tức đi qua vị trí chiến đấu của hần và đối phương, tìm được nơi thích hợp để trị liệu.

Tuy không nói chuyện, cũng không bàn bạc trước, nhưng hai người đều có một loại ẩn ý không nói nên lời, tựa như không cần nói chuyện, cũng có thể hiểu rõ ý tưởng của đối phương.

Tàn Mặc Vô Ngân tiến lên trước đối phó, Hạ Từ Thần trị liệu đứng ở đằng xa phía sau, bảo đảm không trong phạm vi bị đối phương đánh tới, thêm

huyết cho Tàn Mặc Vô Ngân.

Có thể nói, trong thi đấu võ trường chỉ cần có tổ hợp một công một trị liệu, nếu hai người không quá kém, đều có thể sống sót. Cho nên nếu gặp 2 DPS, khẳng định sẽ lấy việc giết trị liệu là việc chính.

Lúc này nếu Tàn Mặc Vô Ngân không bị định thân (giữ đứng tại chỗ), Hạ Từ Thần sẽ chạy đến bên người hắn mà thêm huyết. Nhưng hắn bị giữ lại rồi, Hạ Từ Thần sẽ thêm cho hắn hai bình hồi huyết liên tục, bảo đảm hắn khi bị công kích sẽ không chết, sau đó bản thân sử dụng khinh công né tránh, thấy rút huyết, lập tức tự thêm kỹ năng hồi huyết đơn, cho đến khi định thân trên người Tàn Mặc Vô Ngân hết tác dụng, liền chạy lại đem DPS đang truy đuổi cậu dời đi công kích.

Kỳ thật làm trị liệu, Thẩm Khê có thể giải trạng thái định thân, chẳng qua lo khoảng cách thời gian sử dụng không đủ, lưu lại cho bản thân phù hợp hơn, dù sao trị liệu nếu bị định thân, liền không thể sử dụng kỹ năng, dễ dàng cho đối phương cơ hội giết chết.

Cho dù Hạ Từ Thần có chạy trốn, cũng không cách Tàn Mặc Vô Ngân quá xa, Tàn Mặc Vô Ngân sẽ đứng lúc dùng trường tiên kéo Thẩm Khê đến bên cạnh, lại phóng kỹ năng quần công, đồng thời bảo vệ Thẩm Khê, đánh cho huyết của đối phương tụt nhanh xuống hơn phân nửa, một giây sau liền chết.

Hạ Từ Thần đã từng đánh võ trường không ít, đối thủ vây quanh có thể xếp thành 3 vòng, nhưng Tàn Mặc Vô Ngân đánh võ trường thực quá xuất sắc. Thân ảnh màu trắng kia có thể đứng lúc xuất hiện trong tầm mắt, trong lúc xuất chiêu không hề ngừng nghỉ, đánh liên tục vô cùng đẹp mắt. Sử dụng kỹ năng khinh công, nhảy lên, quay lại đối phó đúng lúc, lực công kích mạnh mẽ khó phải nói, chưa tới mấy phút đã đem đối thủ giết hết, tiến vào trận đấu tiếp theo.

Cùng đánh võ trường với Tàn Mặc Vô Ngân, đối với Hạ Từ Thần mà nói chính là hưởng thụ. Nói là thi đấu, không bằng nói là đang xem hán hoa hoa lệ lệ biểu diễn. Ngoại trừ rung động, lần đầu tiên Hạ Từ Thần có cảm giác toàn thân nóng lên, mắt không chớp nhìn chăm chăm Tàn Mặc Vô Ngân đang bị vây kiếm tứ phía.

Nhìn thấy trên màn hình, thân ảnh Thẩm Khê được bảo vệ chu toàn, Hạ Từ Thần không khỏi suy nghĩ, tốc độ tay phải nhanh như thế nào mới có thể đánh tới trình độ này. Ít nhất cậu cảm thấy bản thân không thể chơi đến trình độ như vậy.

Không lâu sau, hai người hoàn thành 10 trận, được truyền tống ra, trở lại cửa chủ thành. Hạ Từ Thần nhìn điểm thưởng kiếm được, được hơn một nửa của tuần này. Đây là lần đầu tiên cậu thắng hoàn toàn 10 trận trong võ trường, không nghĩ có thể đạt được nhiều điểm như vậy. Bình thường bọn họ chỉ có thể đánh thắng 7 trận đã là tốt lắm rồi.

Tàn Mặc Vô Ngân đi trước một đoạn, sau đó dùng trường tiên kéo Thẩm Khê qua, dường như muốn bảo cậu đi cùng hắn. Hạ Từ Thần cũng không nói gì, luồng nhiệt trên người còn chưa thuyền giảm, đi theo Tàn Mặc Vô Ngân ra ngoài.

Tàn Mặc Vô Ngân dẫn Thẩm Khê đến ngoại ô mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Trái ngược với chủ thành đầy kín người, nơi này có vẻ thanh tịnh hơn nhiều.

“Đánh một lần nữa, điểm tuần này có thể đủ.” Tàn Mặc Vô Ngân nói.

“Ừ.” Có lẽ đánh không đến mười trận đã đủ, chẳng qua phải đánh hết theo quy định. “Anh thường xuyên cùng người khác PK sao? Nhìn anh đánh rất thành thạo.”

“Cũng không phải thường xuyên, có đôi khi cùng bọn Kiếm Lang ở cửa thành PK.” Tàn Mặc Vô Ngân trả lời, lại hỏi, “Em còn ngày nào rảnh đi đấu võ trường không?”

“Thế nào cũng được, gần nhất cũng không có việc gì.” Hạ Từ Thần suy nghĩ một chút, “Ngày kia đi, mai muốn dẫn mấy tiểu hào đi phụ bản kiếm trang bị.”

“Được, lúc nào tôi login sẽ tìm em. Nếu võ trường lần tới cũng thắng, tôi sẽ tặng em lễ vật.”

Hạ Từ Thần ngồi trước máy tính nhướng mày, “Tặng cái gì?”

“Em muốn cái gì?”

Bị hắn hỏi như vậy, Hạ Từ Thần trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói của các cô gái khi trêu đùa nhau. Không nghĩ nhiều liền mỉm cười trả lời, “Cầu bao đường.”

“Được.” Hoàn toàn không có chút do dự, Tàn Mặc Vô Ngân lập tức đáp ứng.

Hạ Từ Thần sững sờ một chút, không biết làm sao gửi đi một loạt dấu chấm.

Trước kia cùng nói với người ta những lời này, đáp lại bình thường đều là ”Bản nhân không có ở đây”, “Không có tiền, cũng cầu bao đường”, “Trước lấy thân báo đáp, kiếm hàng xong rồi bàn bạc” linh tinh. Cho nên thấy đáp án này của Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Từ Thần không biết nói sao.

Tránh cho hiểu lầm, Hạ Từ Thần nhanh chóng giải thích: “Tôi nói đùa đó.”

Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến biểu cảm mỉm cười, Hạ Từ Thần tưởng đã giải trừ được mối nguy, không ngờ Tàn Mặc Vô Ngân lại nói, “Tôi nói thật.”

“.....” Hạ Từ Thần chỉ có thể tiếp tục đánh 6 dấu chấm, cảm thấy hối hận vì đã nói như vậy. Trước kia Hạ Từ Thần đơn thuần xem Tàn Mặc Vô Ngân là một người chơi bình thường, cũng không suy tính gì. Nhưng trải qua thi đấu võ trường hôm nay, Hạ Từ Thần thật sự muốn làm bạn với người này.

“Em nếu ngày kia cố ý thua, chính là bội tình bạc nghĩa.” Thấy cậu không nói chuyện, Tàn Mặc Vô Ngân lên tiếng.

“.....Thật chỉ là đùa thôi.....” Tàn Mặc Vô Ngân nói câu kia quả thực đã chặn đường lui của cậu.

“Ha ha, tôi biết.” Tàn Mặc Vô Ngân cuối cùng nói một câu làm cho cậu bình tĩnh lại, “Cũng không còn sớm nữa, tôi out trước. Em cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

“Được, ngủ ngon.” Cũng muốn thoát khỏi sự xấu hổ này, Hạ Từ Thần lập tức chào hẳn.

Tàn Mặc Vô Ngân nói “ngủ ngon” sau đó out.

Hạ Từ Thần bình tĩnh thở ra, ngồi tại chỗ một lúc, cảm thấy cũng không có việc gì, out mạng, đọc sách.

Cách một ngày, hai người lại đi thi đấu võ trường, có vẻ cũng không có gì ngoài ý muốn, toàn thắng 10 trận, điểm thưởng tuần này của 2 người đều đầy. Tàn Mặc Vô Ngân cũng không nhắc lại chuyện ‘bao dưỡng’ kia, Hạ Từ Thần nghĩ khi đó Tàn Mặc Vô Ngân đồng ý cũng chỉ là vui đùa, như vậy là tốt nhất.

Về phần lễ vật, Tàn Mặc Vô Ngân gửi cho cậu đá trị liệu phẩm chất rất tốt. Hạ Từ Thần cảm ơn, cũng gửi chút tiền qua coi như có qua có lại, Tàn Mặc Vô Ngân không từ chối, Hạ Từ Thần cũng cảm thấy thoải mái.

Buổi tối, Hạ Từ Thần ngồi trước bàn đọc sách, trong trò chơi cũng không có nhiệm vụ gì cần làm, nhìn xem nếu có tiểu hào nào cần thì sẽ giúp. Gần đây Thẩm Dịch Thành đều bận mạng theo Liên Phi Nhi, trong bang cũng không đi quán, cũng có vài người tỏ ra bất mãn, nhìn thấy cậu rảnh rang, lại muốn chia sẻ với cậu.

“Tiểu Thần Thần, cậu đi đánh võ trường không? Chúng ta tổ đội 4vs4 đi, ngày mai đã thứ năm rồi.” An Cảnh quay đầu hỏi.

Hạ Từ Thần không ngẩng đầu, vừa đọc sách vừa nói: “Điểm tuần này của em đã đầy rồi.”

“Sao lại nhanh vậy?” Ngữ khí của An Cảnh tràn đầy bất ngờ, đúng vậy, Hạ Từ Thần rất ít khi cùng người ngoài tổ đội đánh võ trường, cho dù đánh cũng không thắng được mấy trận, không nghĩ tới tuần này lại có đủ điểm nhanh như vậy.

Hai người khác cũng quay đầu nhìn Hạ Từ Thần, nhưng không hỏi nhiều.

“Gặp được một đội cường lực, tiện thể cùng đánh.” Hạ Từ Thần cũng không có ý định nói rõ. Cũng không phải không thể nói, nhưng lo lắng đến vấn đề bang hội đối địch, cậu vẫn quyết định không nói thêm.

“Cũng không biết tuần này có thể đánh hết được không.” An Cảnh thờ dãi, lên kênh thể giới tìm đội ngũ.

Vốn An Cảnh và Đường Huy cùng đánh 2vs2, nhưng tuần vừa rồi Thẩm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi tổ đội, thua rồi tỉnh rồi mù, điểm thưởng kiếm được ít đến đáng thương. Cho nên đánh được một tuần, Thẩm Dịch Thành đề nghị cùng bọn An Cảnh tổ đội 4vs4. Thi đấu võ trường người trong đội càng nhiều thì độ khó lại càng cao, nhưng lại có thể kiếm được càng nhiều điểm thưởng. Tổ đội bốn người, cơ hội thắng so với Thẩm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi tổ đội hai người cao hơn nhiều.

Lúc ấy An Cảnh cũng không nghĩ nhiều, Đường Huy cảm thấy đều là bạn thân, cùng nhau đánh cũng không ngại, hơn nữa khi rảnh rỗi cả bốn người đều tổ đội đi đánh võ trường.

Chẳng qua khỏi điểm thì tốt, kết quả hai người bọn họ không kiếm được điểm thưởng cho Thẩm Dịch Thành nhiều hơn bao nhiêu, ngược lại khiến cho bản thân bất mãn cả tuần nay. một bên phát loa trên kênh thể giới tìm đội.

Hạ Từ Thần không nói gì, tiếp tục đọc sách.

Không ngờ, khung hội thoại nhảy ra một câu mật tán gẫu.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: nếu không bận, đến cửa thành Trường An.

Hạ Từ Thần vô thức nhếch môi, lên ngựa chạy đi hướng cửa thành.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đại thần

Từ xa, Hạ Tử Thần đã nhìn thấy Tàn Mặc Vô Ngân đang đứng trước quảng trường trong thành. Người trước cửa thành vẫn thật nhiều, ngoại trừ ở chỗ này trò chuyện thì cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi. Vì vậy có người đứng bên cạnh nói chuyện phiếm thì Hạ Tử Thần cũng không để ý.

Thấy Tàn Mặc Vô Ngân xuống ngựa, không đợi cậu đánh chữ, đối phương liền gửi đến một lời mời PK. Loại PK này thường người chơi võ trường cùng doanh chiến rất thích, mỗi ngày ở chủ thành diễn ra vô số trận, có khi ở bản đồ dã ngoại cũng có. Nói đơn giản thì là một cuộc đấu võ trường nhỏ, có thể là một đấu một, cũng có thể hai người một đội. Mà tiêu chuẩn phân thắng bại là đánh đến khi đối phương cạn huyết, chẳng qua khi bị đánh cạn huyết, người chơi sẽ có biểu hiện tử vong, nhưng PK thì chỉ biểu hiện chấm dứt, không có hiệu ứng tử vong, người chơi cũng không lo lảng trang bị bị tổn hại.

Nếu thao tác không tồi, trị liệu cùng DPS PK cũng không phải vấn đề, dù sao vú em cũng có thể thêm huyết cho bản thân, chỉ cần huyết không về 0 là được, nhưng nếu không tính toán đến lực công kích cũng có thể bị kéo dài thời gian mà khiến cho DPS chết, dù sao công cũng không thể tự mình thêm huyết.

Kiểm tra trang bị bản thân, Hạ Tử Thần nhấn xác nhận, màn hình bắt đầu đếm ngược. Cậu trước kia cũng cùng bọn An Cảnh chơi, chỉ cần đi đúng chỗ, thêm huyết đúng lúc, cũng không dễ dàng thua. Tinh tinh thành tích chiến đấu, cơ bản xem như sáu thắng bốn thua, làm một trị liệu, thành tích này cũng không coi là khó xem.

PK bắt đầu, Thẩm Khê đầu tiên là nhảy lên một bãi đất cao, tránh đi làn sóng công kích của Tàn Mặc Vô Ngân, khi đi xuống thì cấp bản thân một bình liên tục hồi huyết, tiếp tục chạy đi tránh truy kích của đối phương, đồng thời thuận tiện sử dụng công kích nhỏ đánh tới Tàn Mặc Vô Ngân. Không đợi cậu chạy đi xa, Tàn Mặc Vô Ngân đánh tới hai chiêu, Thẩm Khê gục.

[Mật] Thẩm Khê: .....

Cậu biết Tàn Mặc Vô Ngân công kích cao, nhưng không nghĩ lại tàn bạo đến mức độ này. Từ lúc Hạ Tử Thần bắt đầu chơi, trong những ngày đó cậu cũng không bị thua đến mất mặt như thế. Tuy liên tục hồi huyết, nhưng mỗi giây lượng huyết thêm được đại khái chỉ có khoảng 3000, vốn muốn chạy đến nơi tốt hơn, còn chưa chạy qua, Tàn Mặc Vô Ngân đã đánh tới gây thương tổn 10000/s, cậu không nằm xuống cũng khó.

Tàn Mặc Vô Ngân ngồi xuống bên cạnh. Thẩm Khê cũng dừng lại, ngồi một bên chờ hồi huyết.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: trang bị của tôi chiếm ưu thế hơn.

Tuy hẳn nói như vậy, nhưng trong lòng Hạ Tử Thần cũng hiểu được, đó chỉ là một phần thôi, vấn đề quan trọng hơn là thủ pháp. Hẳn là khi cậu trốn tránh truy kích, Tàn Mặc Vô Ngân lần đầu tiên đánh trúng cậu, cậu liền trực tiếp cấp cho bản thân một bình hồi huyết lớn, không thể trông cậy vào hồi huyết liên tục. Nhưng khi cậu quay ra lần nữa, quay người lại phạm vi an toàn có chút chậm, mới bị Tàn Mặc Vô Ngân đuổi theo.

[Mật] Thẩm Khê: anh không còn bộ trang bị nào khác sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: mấy bộ trang bị của tôi đều không khác nhau mấy.

Hạ Tử Thần suy nghĩ một chút.

[Mật] Thẩm Khê: vậy anh cởi bớt quần áo đi.

Cởi quần áo, thuộc tính của nhân vật cùng lượng huyết sẽ giảm xuống, hẳn là có thể đánh lại được.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: chúng ta có phải nói chuyện ẩn ý quá không?

Hạ Tử Thần ở bên này máy tính sợ run một lúc, lúc này mới ý thức được ý của Tàn Mặc Vô Ngân. Nói thế nào thì Thẩm Khê cũng là một cô gái, trước kia cùng Thẩm Dịch Thành bọn họ chơi đùa, cũng không để ý chuyện này. Mà cậu tự nhiên coi Tàn Mặc Vô Ngân là bạn bè mà cùng chơi, cho nên lúc nói chuyện cũng không quá chú ý. Nếu là nam, nói ra câu này cũng không có gì, nhưng là một cô gái. .... Hạ Tử Thần lần đầu tiên cảm thấy chơi nhân yêu cũng là một kỹ thuật khó.

[Mật] Thẩm Khê: chỉ vì PK thôi mà.....

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: nếu là yêu cầu của em, tôi sẵn sàng làm theo.

Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến một biểu tình mỉm cười, sau đó cởi áo khoác, lộ ra cơ thể rắn chắc cùng đường cong của nhân vật. Hạ Tử Thần nhếch miệng, nhấn PK.

Tổng kết lại những kinh nghiệm trước đó, hơn nữa đối phương còn cởi quần áo, Hạ Tử Thần cũng chống đỡ được 40 giây. Đối phương tiếp tục thắng thêm 3 lượt nữa, Hạ Tử Thần tiếp tục yêu cầu cởi quần áo.

Sau đó cậu cũng không để ý thắng thua, chỉ cảm thấy cùng Tàn Mặc Vô Ngân là một đối thủ tập luyện PK rất tốt, cũng ôm tâm tình như vậy mà tham gia thi đấu. Là một người con trai, Hạ Tử Thần cũng có tâm hiếu thắng, trước kia cũng thích chơi PVP (Player vs player). Chẳng qua thấy tình hình đối thủ

quá cường đại, đòi hỏi phải thay đổi góc độ suy nghĩ vấn đề, đành chờ sau này bản thân luyện tốt, trang bị nâng cấp, hoàn toàn có thể chiến thắng trở về.

Cứ như vậy, hai người đánh tới khi Tàn Mặc Vô Ngân chỉ còn lại quần cũng vũ khí, Thẩm Khê vẫn không hề dễ dàng đánh tụt huyết, cũng không có cách nào đánh bại Tàn Mặc Vô Ngân, cứ như vậy đấu liên tục trong thời gian dài, cũng có chút thích thú.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: tôi nói, Tàn Mặc Vô Ngân cậu đây không phải là khóa thân sao? Cửa lớn chủ thành đây tất cả mọi người đều nhìn thấy hết a.

Không biết từ khi nào Bách Thảo Chiết cùng Kiếm Lang đã cùng nhau đi tới.

[Phụ cận] Thẩm Khê: nếu không thì tôi không đánh lại được anh ấy.

Hạ Tử Thần hào tâm giải thích giúp cho Tàn Mặc Vô Ngân.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: em gái Thẩm Khê, em cùng cậu ta PK chính là một loại sai lầm. Cậu ta tuyệt đối là cố ý muốn còi quần áo.

[Phụ cận] Thẩm Khê:.....

[Phụ cận] Kiếm Lang: Bách Thảo đây là đang ghen tị đi, Tàn Mặc giảm một nửa huyết cùng cậu ta pk, cậu ta một lần cũng chưa thắng.

Hạ Tử Thần có chút ngạc nhiên, cậu cùng Bách Thảo Chiết bọn họ đã cùng nhau đánh Boss, công kích của Bách Thảo Chiết cũng không thấp, thao tác cũng ổn, sao lại một lần cũng chưa thắng? Chẳng lẽ..... Hôm nay Tàn Mặc Vô Ngân là nhường cậu?

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: các cậu đánh xong võ trường rồi?

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: đánh xong, có rảnh chúng ta đi đánh 4vs4 đi.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: nói sau đi.

Bách Thảo Chiết gửi tới một biểu tình phần nộ cho hắn.

Tàn Mặc Vô Ngân cũng vừa lúc thời gian rảnh mặc lại quần áo.

Lại khôi phục bộ dáng ngọc thụ lâm phong nguyên bản.

[Phụ cận] Kiếm Lang: tôi chuẩn bị đi xem thương điểm, mua chút nguyên liệu xây dựng bang phái.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ, không đủ tiền thì tìm tôi.

[Phụ cận] Kiếm Lang: đủ rồi.

[Phụ cận] Thẩm Khê: bang các anh tự mua nguyên liệu?

Bang hội xây dựng và phát triển cần nộp rất nhiều nguyên liệu, có cái cần mình đi thu thập, có cái cần hợp lại, nhưng ở Chiến Minh Điện thì bình thường đều là do Thẩm Dịch Thành thu mua, thành viên bang hội chỉ cần lấy trong thương khố bang hội, sau đó đi hoàn thành nhiệm vụ là được.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: không phải, những thứ đó trong bang đều do Kiếm Lang phụ trách, cậu ta là bang chủ.

[Phụ cận] Thẩm Khê:.....

Biết bọn họ cũng không phải trong thời gian ngắn, Hạ Tử Thần hiện tại mới biết hóa ra Kiếm Lang là bang chủ Thiên Phong Nhĩ Các.

[Phụ cận] Kiếm Lang: sao vậy?

[Phụ cận] Thẩm Khê: không, hôm nay mới biết anh là bang chủ.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: ha ha, a Lang, danh tiếng của cậu còn chưa đủ vang a.

Kỳ thật cũng không phải danh tiếng Kiếm Lang không đủ, chỉ là Hạ Tử Thần không chú ý tới mấy thứ này mà thôi.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: Thẩm Khê, trong túi em có nguyên liệu bang hội muốn bán không?

[Phụ cận] Thẩm Khê: có.

Khi Tàn Mặc Vô Ngân hỏi cậu cũng không nghĩ nhiều, bình thường lúc chuẩn bị log out thì đều treo máy bán hàng, cả đêm hẳn là có thể bán được một chút. Tiền mà cậu có đều là nhờ vậy, nói dễ cũng dễ, mà nói khó cũng đúng là mất không ít thời gian của cậu.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: trực tiếp bán cho Kiếm Lang đi, tiết kiệm được chi phí giấy tờ giao dịch. Cứ dựa vào giá cao nhất mà thu.

Dù sao cũng đều là bán đi, người mua là ai cũng được. Huống chi hiện tại cậu với Tàn Mặc Vô Ngân là bạn bè, tặng không cũng không có vấn đề gì, cậu cũng không tính toán.

[Phụ cận] Thẩm Khê: nếu các anh cần cứ lấy, không cần mua.

[Phụ cận] Kiếm Lang: không được, em kiếm những thứ đó cũng tốn không ít thời gian, một đổi một.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: ừ, tiền vẫn phải thu, nếu không về sau không dám mua của em nữa.

[Phụ cận] Thẩm Khê: được rồi, nhưng không cần giá cao nhất, giá trung bình là được.

Sau đó Hạ Tử Thần giao dịch nguyên liệu với Kiếm Lang, tuy nói giá trung bình, nhưng Hạ Tử Thần biết Kiếm Lang vẫn trả nhiều hơn, nhưng cũng không nói thêm gì, bang hội như Thiên Phong Nhĩ Các cũng sẽ không để ý chút tiền này.

[Phụ cận] Kiếm Lang: về sau có nguyên liệu thì trực tiếp bán cho anh, anh còn muốn mua dài dài.

[Phụ cận] Trầm Khê: được.

Dù sao cậu cũng là dựa vào việc mua bán này kiếm tiền, có một người mua cố định cũng tiện.

Sau đó, Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới lời mời tổ đội, Thẩm Khê vào đội, bắt đầu cùng Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết tiến hành PK 2vs2.

Tuy Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết lực công rất mạnh, nhưng miễn là Hạ Tử Thần có thể đúng lúc cấp cho bản thân cùng Tàn Mặc Vô Ngân huyết, thêm vào đó Tàn Mặc Vô Ngân thể công biến thái, thắng là có thể khẳng định, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Lúc này trong lòng Hạ Tử Thần mới cân bằng chút, bản về trang bị, đối phương so với cậu tốt hơn, vậy mà cũng không thắng, xem ra bản thua vừa này của chính mình cũng không quá thâm trọng.

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: xem kìa, là Tàn Mặc Vô ngân.

[Phụ cận] Bảo Bối Khuynh Thành: ở đâu, ở đâu?

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: quảng trường gần hào hộ thành.

[Phụ cận] Bảo Bối Khuynh Thành: thấy rồi, đang PK.

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: áy, cậu xem bên cạnh anh ta là ai?

[Phụ cận] Bảo Bối Khuynh Thành: sao lại là Thẩm Khê?

Hạ Tử Thần vốn không chú ý tới nội dung nói chuyện của kênh phụ cận, nhưng trò chơi lại thiết kế bạn tốt và thành viên bang hội ở kênh phụ cận nói chuyện sẽ biến thành màu hồng nhạt và màu xanh lục, có hiệu quả nhất định.

Nhìn thấy tên hai người kia, Hạ Tử Thần hơi hơi nhú mày, cũng không để ý nhiều.

Có đôi khi bản thân không để ý tới, người khác cũng sẽ không xuôi theo như vậy.

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: cũng khó trách gần đây không đi cùng bang, cũng không tham gia hoạt động bang phái, nghe nói đấu võ trường đều là cùng với người khác.

Lúc này trong kênh bang phái có tiểu hào hỏi Thẩm Khê, có thể làm cho cô một ít được bỏ huyết không, cô muốn đi hạ phụ bản nhỏ. Không đợi Hạ Tử Thần trả lời, Bảo Bối Khuynh Thành liền chen vào.

[Bang Hội] Bảo Bối Khuynh Thành: cậu nên tự đi mua đi, Thẩm Khê hiện đang bên cạnh đại thần, không có thời gian để ý cậu đâu.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: cái gì đại thần?

[Bang Hội] Bảo Bối Khuynh Thành: Tàn Mặc Vô Ngân, người ta đang ở cửa thành chơi đó.

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: yêu, tôi sao lại nghĩ thấy mùi dấm chua a.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: Thiên Lam, mời tiếp tục.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: Thiên Phong Nhĩ Các dù gì cũng là bang hội đối địch, Thẩm Khê cùng Tàn Mặc Vô Ngân thân cận như vậy là có ý gì?

[Bang Hội] Tiềm Hành Đêm Khuya: tiểu Thẩm Thẩm kết bạn còn phải thông qua đồng ý phê chuẩn của cô? Cô là người chăm trẻ à? Cô không muốn chơi cùng Thẩm Khê nên cũng không muốn người khác chơi cùng cô ấy?

An Cảnh vừa nói, Hạ Từ Thần cũng chú ý đến kênh bang hội. Bên này PK vừa chấm dứt, Hạ Từ Thần kêu họ chờ một chút.

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: tôi thấy là có người nghĩ muốn quyển rũ Tàn Mặc Vô Ngân, nhưng người ta lại không thèm để ý, ở chỗ này ghen tị đi.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: đúng vậy, ủng hộ Liên Phi Nhi làm người thứ ba, lại không cho phép Thẩm Khê đi tìm tình duyên a. Thật logic!

[Bang Hội] Bảo Bối Khuynh Thành: các cậu thấy Liên Phi Nhi hiện tại là bang chủ phụ nhân, cho nên mới cố ý nhằm vào bọn tôi.

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: yêu, cô nương, đừng tự đề cao mình thế.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: trong bang vốn rất đoàn kết, mấy người đừng cố ý gây xích mích, chỉ toàn làm những chuyện vớ vẩn.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tồi Quai: bang chủ, bang chủ phụ nhân, các người mau đến xem, bọn họ lại bắt nạt người mới bọn tôi.

Thẩm Dịch Thành không nói chuyện, Liên Phi Nhi cũng không ra mặt.

[Bang Hội] Thẩm Khê: bạn đến chủ thành Trường An bên này lấy được bổ huyết.

Hạ Từ Thần không nói gì nhiều, cũng không cảm thấy cần phải giải thích cái gì. Không nhìn hai người nhàn rỗi tự tìm chuyện kia, nói với người mới muốn được. Người mới vui mừng đồng ý, bảo cậu chờ.

[Bang Hội] Âm Sát Hoàng Hôn: Thẩm Khê kết bạn với ai là tự do của cô ấy, ai cũng không thể xen vào, cũng không có tư cách nói ba nói bốn. Còn ở trong bang gây xích mích liên tục tiếp lui bang.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: phó bang Hoàng Hôn v5!

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: phó bang tiếp tục! Hận nhất gây chia rẽ!

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: +10086, chồng, nói gì đi.

[Bang Hội] Ôn Nhu Thâm Lam: theo vợ, Thẩm Khê không vào trận doanh, vậy nên không hẳn kẻ địch, lại nói, trận doanh đối địch kết giao bạn bè cũng bình thường, không nên suốt ngày gây sự, chơi cho tốt đi.

[Bang Hội] Lãnh Noãn: đồng ý!

.....

Người trong bang hội đều ủng hộ Thẩm Khê, Tiểu Quai Tồi Quai cùng Bảo Bối Khuynh Thành không nói nữa, cứ như chưa từng nói gì.

Tuy nói trong trò chơi không thể giải thích, nhưng cùng ngồi trong phòng, Hạ Từ Thần có thể rõ ràng cảm giác được An Cảnh ném tới ánh mắt nghiên cứu tìm tòi.

“Tiểu Thần Thần, nói thật cho anh, rốt cuộc là làm sao?”

Thẩm Dịch Thành quay đầu lại, có vẻ cũng chờ cậu giải thích.

Hạ Từ Thần thờ dài trong lòng, cái khác cậu không để ý, chính là hai chữ ‘Đại thần’ lại nhập vào trong đầu cậu. Trước kia, cậu vẫn cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân chỉ là một người chơi bình thường có thao tác tốt, hiện giờ xem ra..... có vẻ không đơn giản như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đàn tranh

Đơn giản kể lại quá trình quen biết với Tàn Mặc Vô Ngân, kỳ thật thì cũng chẳng có gì đặc biệt, chính là hai người gặp gỡ thật đúng lúc, hợp tác ăn ý để lại ấn tượng cũng không tồi, lúc này mới dần trở thành bạn bè, cũng không có gì gọi là giao tình thân mật.

“Cũng khó trách thi đấu võ tròng tuần này cậu đánh nhanh như vậy.” An Cảnh chột nói.

“Tàn Mặc Vô Ngân rất nổi tiếng a?” Cảm giác có vẻ như ai cũng biết hần, Hạ Từ Thần không nhịn nổi hỏi.

“Tôi nói Tiểu Thần Thần, cậu có quan tâm đến chuyện gì không vậy?” An Cảnh bắt đầu đi nhìn cậu, “Cậu mở bảng xếp hạng trò chơi ra mà xem, bảng nào cũng có Tàn Mặc Vô Ngân, hơn nữa đều trong top 3.”

Hạ Tử Thần hơi mở to mắt, cảm giác có chút ngoài ý muốn, trong trò chơi chuyện Hạ Tử Thần quan tâm chỉ là cùng bốn bạn họ chơi, cái khác đều để ngoài tai.

“Trước kia không thấy, hiện tại cảm giác Trầm Khê với Tàn Mặc Vô Ngân đứng cùng một chỗ cũng thật hợp.” An Cảnh nhìn màn hình máy tính của Hạ Tử Thần, lúc này hai người đang sống vai đứng, Hạ Tử Thần đang cùng bốn bạn họ nói chuyện nên Trầm Khê không nhúc nhích, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không động đậy, chỉ im lặng đứng tại chỗ như vậy.

Hạ Tử Thần nhìn thấy, xoay người đánh một hàng chữ.

“Tôi đang có chút việc, anh có việc cứ đi trước đi.”

“Không vấn đề gì, em có việc cứ làm, lúc nào quay lại gọi tôi.” Tàn Mặc Vô Ngân trả lời.

Hạ Tử Thần không nói thêm gì nữa, đem trò chơi thu nhỏ xuống, cũng không đi xem tranh luận trong bang hội. Cậu nghĩ, đoàn kết trong bang hội là vô cùng quan trọng, rất nhiều bang hội cũng vì mất đi sự đoàn kết này mà cuối cùng tan rã. Cho nên khi có người mới gia nhập đánh vỡ sự an bình này, là một người bị nhắm vào, là một người con trai, là một người trên thực tế cũng không có quan hệ gì với Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần vốn luôn lạnh lùng đều luôn lựa chọn im lặng.

Loại im lặng này không liên quan đến sự nhường nhịn, chỉ là cậu không muốn đánh vỡ sự cân bằng hiện tại mà thôi, dù sao bang hội nhiều người đều là chơi với nhau từ lúc mới thành lập. Tuy trong hiện thực không quen biết, nhưng cảm tình vẫn rất sâu sắc. Đương nhiên, nếu có người giẫm qua ranh giới thì cậu cũng sẽ không nhượng bộ, lúc đó sẽ không chỉ hai ba câu mà giải quyết xong chuyện.

“A Huy, bảo mấy cô nhóc trong bang đừng âm ỉ nữa, việc này là vốn là tự do của tiểu Thần Thần.” An Cảnh quay đầu nói với Đường Huy.

Trầm Dịch Thành là bang chủ, hiện tại lại gần gũi với Liên Phi Nhi, cũng không tiện nói. Hắn chỉ quan tâm chuyện của Hạ Tử Thần, cũng không rảnh đi khuyên bảo, chỉ có thể kêu phó bang Đường Huy ra ngựa. Đường nhìn Đường Huy bình thường không nói chuyện, nhưng một câu nói ra tuyệt đối có hiệu quả.

Đường Huy thấp giọng đáp lại, xoay người đánh chữ.

“Tuy là trận doanh đối địch, nhưng nếu có thể cùng Thiên Phong Nhã Các kết thành bang hội liên minh cũng tốt. Nói đến cường lực, Thiên Phong Nhã Các khẳng định xếp thứ nhất.” An Cảnh từ ngăn tủ của Đường Huy lấy ra một lon Coca, mở ra uống một ngụm.

Trong trò chơi, giữa mỗi bang hội đều có thể kết giao hai đồng minh.

Đồng minh bang hội, với trận doanh đối địch cũng có thể, dù sao trong bang hội cũng không phải tất cả mọi người đều tham gia trận doanh, cũng có người chơi trung lập hoặc muốn thêm người cho đông vui, nên dù có là đồng minh với trận doanh đối địch cũng không có bất đồng gì nhiều. Chỉ cần thành viên trong bang đồng ý, hai bang chủ có thể đến NPC kết minh là được.

Sau khi kết thành bang hội đồng minh, thành viên hai bang có thể ở kênh đồng minh trao đổi, một bên xảy ra chuyện, bang hội đồng minh cũng có thể đến hỗ trợ. Hai bang thường xuyên cùng nhau hoạt động sẽ gia tăng điểm nhân nghĩa, điểm nhân nghĩa có thể dùng cho xây dựng bang hội, dù sao cũng có rất nhiều lợi ích.

Cùng Thiên Phong Nhã Các kết minh, đối với Chiến Minh Điện trăm lợi không hại, đích thật là một lựa chọn không tồi.

“Nể mặt tiểu Thần Thần, Thiên Phong Nhã Các hẳn là không cự tuyệt. Dịch Thành, cậu cảm thấy được không?” An Cảnh hỏi ý kiến Trầm Dịch Thành.

“Hay là thôi đi.” Trầm Dịch Thành thấp giọng gạt bỏ đề nghị của An Cảnh, “Đồng minh của chúng ta đối đầu với Thiên Phong Nhã các, nếu chúng ta cùng Thiên Phong Nhã Các kết minh, có thể khiến cho bốn bạn họ không vui.”

Chiến Minh Điện trước đó đã có một bang hội đồng minh, sự lo lắng của Trầm Dịch Thành cũng rất có lý.

An Cảnh nhìn Hạ Tử Thần, thấy cậu như trước lạnh lùng thản nhiên không có phản ứng gì.

“Thật vậy, coi như hết.” An Cảnh có chút thất vọng thở dài, “Tiểu Thần Thần có thể cùng Tàn Mặc Vô Ngân tiếp tục quán với nhau là được, về sau cũng có cơ hội giao thiệp.”

Không nói thêm gì, kênh bang hội cũng không nhìn, Hạ Tử Thần lại cùng Tàn Mặc Vô Ngân tổ đội, cùng PK một giờ mới log out đi ngủ.

Cuối tuần là một cơ hội ngủ nướng tuyệt vời, nhất là khi không có ai quản lý. 12 giờ trưa, bốn người trong phòng vẫn đang nằm trên giường không dậy nổi.

Trước khi vào đại học, Hạ Tử Thần sẽ không ngủ thẳng như vậy, cho dù là cuối tuần, cũng luôn đứng 7 giờ rời giường, ăn bữa sáng rồi đi học bài. Sau vào đại học, việc học thoải mái hơn, Hạ Tử Thần cuối cùng cũng hưởng thụ niềm vui của việc ngủ nướng, cho dù tỉnh cũng vẫn nằm trên giường không

muốn dậy.

Giữa trưa tĩnh lặng, Hạ Tử Thần bị tiếng chuông di động của bản thân đánh thức, ba người khác cũng tỉnh theo. Cầm lấy di động đặt ở gần gối, Hạ Tử Thần nhận điện thoại.

Một học tử (cách nói kính trọng với đàn chị học khóa trên) cùng khoa muốn hẳn giúp chút chuyện, muốn cậu buổi chiều đến. Nghĩ lại hôm nay cũng không có việc gì, Hạ Tử Thần đồng ý. Bên kia có vẻ nghe ra cậu còn chưa rời giường, thanh âm mềm mại có chút khàn khàn, bị đối phương thừa cơ trêu chọc một phen, Hạ Tử Thần trực tiếp cúp điện thoại.

Ăn bữa sáng cũng xem như là bữa trưa, Hạ Tử Thần nhìn thời gian, đứng dậy đi đến khu nhà cầu lạc bộ.

Thành tích của đại học A cũng được sắp xếp ở thứ hạng cao, ngoại trừ dạy học nghiêm túc cẩn thận, lực lượng giáo viên hùng hậu, thì hoạt động câu lạc bộ cũng rất đa dạng đặc sắc. Trường học cũng rất quan tâm đến hoạt động sau giờ học của sinh viên, cũng hỗ trợ sinh viên trong trường có thể phát huy năng khiếu của bản thân, tham dự những hoạt động mình thích, cho nên câu lạc bộ của đại học A đặc biệt nhiều, kinh phí được cấp cũng đầy đủ, không cần biết là câu lạc bộ gì, chỉ cần không phải chống đối xã hội, trường học đều cho phép. Câu lạc bộ mới chỉ cần đủ mười người là có thể xin bắt đầu hoạt động.

Bầu không khí vui vẻ như vậy, 90% sinh viên đều tham gia hoạt động câu lạc bộ. Mỗi khi đến ngày kỷ niệm thành lập trường, trường học đều tổ chức liên hoan chúc mừng, các câu lạc bộ vô cùng sôi nổi, sinh viên không cần lo lắng thiếu chương trình, chỉ cần quan tâm làm thế nào đem chương trình hoạt động của mình được sắp xếp tốt là được.

Đi vào khu câu lạc bộ, Hạ Tử Thần chậm rãi lên cầu thang. Tòa nhà này vốn là nơi dạy học đã lâu, khu nhà dạy học ở đại học A cũng tương đối cũ. Hai năm trước trường học xây thêm một tòa nhà dạy học hiện đại, thiết bị cũng đổi mới hết một lượt, nơi này liền bỏ không. Thấy câu lạc bộ trong trường cũng nhiều, tòa nhà này cũng không để làm gì, phá đi thì tiếc, cho nên đổi thành tòa nhà cho câu lạc bộ, hợp mặt sinh viên cũng diễn ra ở đây, cho nên chiếm hoàn toàn hai tầng nhà. Như vậy, tất cả câu lạc bộ đều ở trong này yên ổn, náo nhiệt lên thì cũng thực rồi loạn.

Gõ cửa câu lạc bộ âm nhạc, trong phòng ngoài đàn chị hẹn cậu, còn có vài nữ sinh cùng trong câu lạc bộ. Hạ Tử Thần vốn không phải người thích nói chuyện, cho nên gật đầu với những người khác một cái, sau đó chào đàn chị.

“Đến đây, Tử Thần.” Đàn chị cười vẫy tay với cậu, quay đầu nói với những người khác, “Đây là đàn em cùng khoa, các cậu về sau có thấy thì cũng quan tâm đến nha.”

Mấy nữ sinh bảy miệng tám lưỡi cười mà đáp lời, ngược lại làm cho Hạ Tử Thần có chút xấu hổ.

“Tử Thần, cậu xem bản nhạc này đi.” Đàn chị đem hai tờ giấy viết bản nhạc đưa qua.

Hạ Tử Thần nhận bản nhạc, khó hiểu nhìn đàn chị một cái. Trước đó đàn chị gọi điện gọi cậu đến giúp, cũng chưa nói rõ là giúp cái gì.

“Trong câu lạc bộ không có ai chơi đàn tranh tốt, kỹ thuật chơi đàn của chị cậu cũng biết, cho nên đành phải tìm cậu tới.” Đàn chị giải thích, “Chị phải thu âm một đoạn nhạc, ngày mai cần dùng gấp. Cậu giúp chị, chị cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ trong câu lạc bộ.”

Hạ Tử Thần có hơi hoảng, không nghĩ đàn chị nhờ hẳn là chuyện này.

Hạ Tử Thần học đàn tranh chỉ là chuyện ngẫu nhiên, lúc ấy đều là chơi giết thời gian. Trước đây trong nhà Hạ Tử Thần có điều kiện không tốt, trong nhà chỉ có cha với cậu, mà công tác của cha cũng không ổn định, tiền kiếm được cũng chỉ đủ duy trì sinh hoạt trong nhà. Cho nên Hạ Tử Thần cũng không đi nhà trẻ, cũng không đi học mẫu giáo. Trước khi vào tiểu học, đều là cha đi làm, cậu một mình trông nhà, nhằm chán ngồi yên lặng bên cửa sổ nhìn bầu trời, hoặc là đọc đi đọc lại sách báo trẻ em cha mua cho. Khi đó Hạ Tử Thần cái gì cũng không hiểu, chỉ biết là cha rất vất vả, không thể cho cha thêm gánh nặng nữa.

Một lần Hạ Tử Thần xuống nhà mua muối giúp cha, ở tòa nhà đối diện nhà bọn họ là một bà giáo dạy đàn tranh mới về hưu. Bà nhìn thấy Hạ Tử Thần lần đầu tiên, liền hỏi cậu có hứng thú học đàn tranh không, lúc ấy Hạ Tử Thần ngay cả đàn tranh là cái gì cũng không biết.

Sau đó bà giáo đi đến nhà Hạ Tử Thần, nói với cha cậu sẽ miễn học phí cho cậu. Dù sao hiện tại bà cũng đã về hưu, không có việc gì làm, mỗi tuần chỉ có mấy học sinh đến nhà học đàn. Con cái cũng không sống bên cạnh, cảm thấy cô đơn, vừa lúc chăm sóc cho Hạ Tử Thần, cha cậu cũng có thể an tâm hơn so với để đứa nhỏ ở nhà một mình.

Cha Hạ Tử Thần suy xét mãi, lại hỏi ý kiến cậu. Lúc ấy Hạ Tử Thần chỉ cảm thấy như vậy có thể giảm bớt gánh nặng cho cha, cha không cần lo cậu ở nhà một mình nữa, liền đồng ý.

Khi đó Hạ Tử Thần 6 tuổi, lần đầu tiên tiếp xúc với đàn tranh. Có lẽ cậu cũng có thiên phú, có lẽ cậu cùng với những đứa nhỏ cùng tuổi có tâm tính khác nhau, Hạ Tử Thần học rất nhanh, khả năng học hiểu cũng rất mạnh, mỗi bản nhạc phát ra đều mang theo sức cuốn hút riêng, làm cho người ta không tự giác muốn yên lặng nghe.

Cứ như vậy, thời thơ ấu của Hạ Tử Thần gần như bao trùm bởi đàn tranh. Đàn tranh là người bạn của cậu thời thơ ấu, bà giáo vẫn coi cậu là học sinh tâm đắc nhất, khi không có việc gì còn dạy cậu học chữ và tiếng Anh. Cho đến cấp hai, cả nhà bà giáo chuyển đi, lúc gần đi tặng Hạ Tử Thần một cái đàn tranh, hy vọng cậu có thể học tiếp.

Lúc thi đại học, cha cũng hỏi cậu có muốn đi thi thử học viện âm nhạc không. Nhưng Hạ Tử Thần nghĩ đến gia cảnh nhà mình, cuối cùng lại từ chối. Học

phí của học viện nghệ thuật rất lớn, tuy hiện tại hoàn cảnh trong nhà đã tốt hơn, Hạ Tử Thần vẫn cảm thấy nên học một nghề thực dụng hơn, sau này chia sẻ với cha chỉ tiêu trong nhà thì thực tế hơn.

Đàn tranh cũng là coi như là thú vui, dù sao khi nào muốn cậu cũng đàn một chút, tự đàn giải trí.

Đàn chị biết cậu có thể chơi đàn tranh là khi kỷ niệm ngày thành lập trường, đàn chị phải giúp cậu lạc bộ kịch nói biểu diễn một chút, không có lời kịch gì chỉ cần ngồi một bên đàn một đoạn nhạc nhỏ là được. Lúc ấy ở câu lạc bộ luyện tập, Hạ Tử Thần đi hội sinh viên tìm Trầm Dịch Thành, vừa lúc đi ngang qua, thấy cô đang rối loạn, liền chỉ cô một chút.

Sau Hạ Tử Thần cũng quên việc này, không nghĩ tới đàn chị này còn nhớ rõ....

Nhìn qua bản nhạc một lần, Hạ Tử Thần thấp giọng nói: “Để em thử xem.” Nếu người ta nhờ cậu, cậu sẽ cố hết sức, hơn nữa chuyện này đối với cậu cũng không khó khăn gì.

“Giao cho cậu đó, chị tin tưởng cậu.” Đàn chị vỗ vai cậu.

Hạ Tử Thần ngồi trước đàn tranh, quán lên tay móng tay chuyên dụng, sau đó thử gảy hai cái. Khúc nhạc này không dài, cũng không quá khó, chỉ cần lặp lại ba lần, giữa phần nhạc phụ kể tiếp có hơi khác chút thôi.

Hạ Tử Thần gảy đàn không có động tác khoa trương, chỉ ngồi im lặng như vậy, nhưng khoát tay một cái đã có một loại cảm giác không nói nên lời, giống như tranh thủy mặc có cổ hương tế nhị. Tựa hồ như cảnh vật xung quanh đều chuyển động, tập trung về trong khúc nhạc.

Đàn xong hai lần, Hạ Tử Thần lấy bút bên cạnh, ở chỗ cần chú ý đánh dấu lại.

Lúc này, đàn chị mới từ trong rung động của tiếng đàn trở về, vỗ lên lưng cậu. “Tôi không còn gì để nói! Tử Thần, đến câu lạc bộ âm nhạc của chị đi, bọn chị cần cậu a!”

Nữ sinh ngồi bên cũng liếc mắt gật đầu.

“Đến đây đi, câu lạc bộ chúng ta chỉ còn thiếu một người tài giỏi là cậu a.”

“Nhưng mà, cậu học đàn đã nhiều năm rồi đi, đàn thật tốt.”

“Ngày kỷ niệm thành lập trường mà không đem cậu ra đàn một khúc thì là một tổn thất rất lớn.”

.....

Bên này đang nói, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, hai nữ sinh đang kích động đi vào.

“Ai vừa mới đàn a? Thật nghịch thiên đi (đắt trời đảo lộn??), tôi sao lại không phát hiện trong trường có người giỏi như vậy chứ?” Người nói chuyện là trưởng câu lạc bộ âm nhạc.

“Khẳng định không phải là tiểu Hân đàn, cô ấy ngày hôm qua còn giầy vò chúng ta giữa trưa, tôi nghe đến lỗ tai đều đau.” Nữ sinh còn lại nói.

Đàn chị tên tiểu Hân về mặt kiêu ngạo chỉ Hạ Tử Thần, “Đàn em của tôi a, lợi hại không?”

Trưởng câu lạc bộ nhìn Hạ Tử Thần, giơ ngón tay cái, “Quả là nghịch thiên, từ bộ dáng đến cảm kỹ (kỹ năng đàn).”

“Ha ha, cậu ta nghịch thiên nhất chính là ở thanh âm a.” Đàn chị không để ý biểu tình lãnh lẽo của Hạ Tử Thần, chỉ ra điểm yếu của cậu.

“Thật sự? Gọi chị nghe một chút.” Trưởng câu lạc bộ không ngại đi tới gần, cười với Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần bắt đầu nhìn hai nữ sinh trước mắt, không mở miệng.

Lúc này, một thành viên hào tâm giúp Hạ Tử Thần giải vây, “Hội trưởng, chị nghe được tiếng đàn thì chạy vào a?”

“A, đúng rồi.” Hội trưởng đột nhiên nhớ tới cái gì, hưng phấn nói, “Các cô đoán xem tôi vừa thấy ai ngoài cửa a?”

“Ai?” Đàn chị hỏi.

“Cố Hù!” Hội trưởng cười nói.

Âm thanh hội trưởng chưa dứt, thanh âm trong phòng lập tức nâng cao lên vài decibel.

“Cố Hù! Ở đâu ở đâu?” Một cô gái vừa hỏi vừa đi mở cửa xem.

“Đừng nhìn nữa, thấy tôi ở đây, hắt ta liền đi.” Hội trưởng giải thích, sau đó chuyển hướng nhìn Hạ Tử Thần, “Lúc này đứng ở cửa sổ, giống như cũng là đang nghe đàn a.”

“Chẹp, quả nhiên là mị lực của đàn em thực mạnh, Cố Hù đâu có khi nào dừng lại xem người khác đâu.” Đàn chị cảm thán nói.

“Cố Hù tuy không lạnh nhưng tuyệt đối kiêu ngạo.”

“Đúng, dù gì người ta cũng là người có tiền a.”

“Đúng....”

.....

Mấy nữ sinh lại bắt đầu thảo luận về Cố Hù.

Vô ý nhìn đến cánh cửa trống rỗng, cậu cũng không biết Cố Hù là ai, cũng không để ý có phải đối phương dừng lại nghe cậu đánh đàn hay không.

Nhưng nghe mấy nữ sinh này thảo luận thực nhiệt tình, Hạ Tử Thần vẫn nhớ kỹ cái tên này, nhưng với cậu mà nói, đó chỉ là cái tên mà thôi....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Pháo hoa

Ghi âm bản nhạc rất thuận lợi, bản thân câu lạc bộ cũng có phòng ghi âm tương đối chuyên nghiệp loại nhỏ, nghe nói là do hội trường trước một tay tạo nên, ghi âm phi thường tốt, Hạ Tử Thần cũng rất hài lòng.

Đi ra khu nhà câu lạc bộ, sắc trời đã tối đen. Đi bộ dọc theo đường lớn đi tới ký túc xá, lại ngoài ý muốn gặp Trầm Dịch Thành đang đi tới.

Nhìn thấy cậu, Trầm Dịch Thành cười nói: “Đang muốn đi tìm cậu đây.”

“Sao vậy?” Hạ Tử Thần dừng lại, nhìn Trầm Dịch Thành toàn thân hàng hiệu phát ra khí tức của một vị thiếu gia, cậu cũng không nhớ rõ bản thân đã bao lâu rồi không quan sát Trầm Dịch Thành như bây giờ, tựa hồ mỗi khi hắn đứng ở bên cạnh thì đều chỉ luôn nhìn mặt hắn.

“Đi, anh mời cậu ăn cơm. Để cho bọn An Cảnh tự ăn ở canteen đi.” Trầm Dịch Thành khoác bả vai Hạ Tử Thần, dẫn cậu đi ra ngoài trường.

Hạ Tử Thần có chút khó hiểu liếc nhìn Trầm Dịch Thành một cái. Trước kia Trầm Dịch Thành cũng thường dẫn cậu đi ra ngoài ăn cơm, chỉ hai người bọn họ, nhưng đều nói trước đó một ngày.

Trầm Dịch Thành cười cười, “Hai chúng ta đã thật lâu không đi ra ngoài ăn, hôm nay thuận tiện mang cậu đi.”

Hạ Tử Thần cũng không nói gì thêm. Cậu cũng không phải người ham thức ăn ngon, cũng không kiêu ăn, chỉ cần không phải thức ăn gì kỳ quái, ăn no là được.

Gọi xe, hai người đi đến một cửa hàng hải sản và thịt nướng gần khu phố trung tâm. Cửa hàng này Hạ Tử Thần chưa tới bao giờ, xem các thiết bị hiện đại này, nói là ăn hải sản cùng thịt nướng, không bằng nói là ăn cảnh vật trang trí và tiền. Nhưng Trầm Dịch Thành cũng không thèm để ý, cậu cũng không quan tâm làm gì.

Trầm Dịch Thành đã đặt bàn trước, hai người được đưa đến vị trí gần cửa sổ. Người phục vụ mang đến hai tờ thực đơn, Trầm Dịch Thành chọn đồ ăn, Hạ Tử Thần không nói gì. Trước kia đều như vậy, hai người ra bên ngoài ăn cơm, người gọi món ăn luôn là Trầm Dịch Thành, đương nhiên Trầm Dịch Thành cũng suy nghĩ đến cậu, gọi vài món mà cậu thích.

Trên khay nướng thịt cháy nổi lên bọt mỡ, máy hút khói loại nhỏ trên đầu im lặng hút đi khói dầu, xung quanh hoàn toàn sạch sẽ. Đem thịt nướng chín gấp đến bát Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần lại đặt thịt mới lên, đối với việc nướng thịt này, vị đại thiếu gia Trầm Dịch Thành này hoàn toàn không làm, bình thường đều là cậu và Đường Huy làm, An Cảnh thì chỉ mãi ngồi ăn.

Trầm Dịch Thành gấp hai miếng đặt vào bát Hạ Tử Thần, “Ném thử trước đi, hương vị không tồi.”

“Vâng.” Đặt nhiều thịt lên khay, Hạ Tử Thần cúi đầu ăn.

“Gần đây anh thường dẫn Liên Phi Nhi chơi, cũng không quan tâm đến cậu. Cậu không giận anh chứ?” Trầm Dịch Thành tiếp tục gấp thịt vào bát Hạ Tử Thần.

“Không có.” Hạ Tử Thần hạ thấp thanh âm. Nói đến thì cũng thật không thoải mái, nhưng tức giận? Cậu dựa vào cái gì mà tức giận.

“Vây là tốt rồi.” Trầm Dịch Thành cười càng thêm đậm, “Phi Nhi dù gì cũng là một cô gái, muốn anh dẫn cô ấy cũng không thể không biết xấu hổ mà lờ đi. Hơn nữa, trị liệu trong bang vốn ít, có thể dưỡng thêm một người dù sao cũng có thể giảm bớt áp lực của các trị liệu khác.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần lên tiếng. Giải thích làm gì, nói rõ ra thì cũng là có đề ý đến đi.

Dừng một lúc, Trầm Dịch Thành lại nói tiếp, “Cậu định làm trị liệu cố định của Tàn Mặc Vô Ngân à?”

Động tác trên tay của Hạ Tử Thần chợt dừng lại, Trầm Dịch Thành nói điều này làm cho cậu cảm thấy không thoải mái, tựa hồ việc chính trong bữa cơm hôm nay chính là việc này.

“Không có. Đúng lúc anh ta đang tìm người cùng đánh võ trảng, em lại không có việc gì làm, tiện thể làm trị liệu đi đâu võ trảng, anh ta thao tác cũng tốt, liền tạm thời đáp ứng.”

“Ừ, anh cũng yên tâm.” Ngờ khi Trầm Dịch Thành như nhẹ nhàng thở ra, “Từ lúc chơi cậu đều là trị liệu cố định của anh, đột nhiên đi theo người khác, anh cũng không quen lắm. Chờ thêm một thời gian ngắn nữa Phi Nhi trị liệu thuần thục, cậu quay về đánh võ trảng với anh đi.”

“Được.” Hạ Tử Thần hơi gật đầu, chính là không biết sẽ là chuyện bao nhiêu lâu sau.

“Ăn đi, buổi tối trở về dẫn cậu đi đánh phụ bản kiếm đá trang bị, xem có thể kiếm được đá trang bị cấp cao không.” Trầm Dịch Thành tựa hồ đã hiểu rõ, bắt đầu tập trung ăn.

Hạ Tử Thần cầm kẹp giò thịt trên khay nướng, đem thịt đã nướng xong gấp vào trong bát Trầm Dịch Thành.

Ăn xong, hai người cũng không ở ngoài thêm, trực tiếp trở về phòng.

Vừa vào cửa, Hạ Tử Thần liền nhận thấy ánh mắt của An Cảnh, không nói gì, Hạ Tử Thần mang bánh ngọt mua về đặt lên bàn An Cảnh, sự chú ý của An Cảnh lập tức dời đi, cầm bánh chia cho Đường Huy.

Pha cốc cà phê, Hạ Tử Thần mở máy tính, đăng nhập trò chơi, dự định cùng Trầm Dịch Thành tổ đội vài người trong bang đi đánh phụ bản kiếm đá trang bị.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: yêu, hôm nay thật khéo a, trăm Khê và bang chủ login cùng lúc.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: chẳng lẽ hai người .... hiện đang ở cùng một chỗ?

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: lại nói, bang chủ với trăm Khê hình như là thường xuyên cùng lúc lên mạng.

Từ khi có chuyện của Liên Phi Nhi, người trong bang đều nhất trí không gọi Trầm Khê là bang chủ phụ nhân, đương nhiên xưng hô này cũng không chuyển lên người Liên Phi Nhi. Tựa hồ tất cả mọi người đều không muốn nhắc tới người này.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: yêu, hai người sẽ không là thật đi?

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: bang chủ vốn quen biết với Trầm Khê a, còn có hai phó bang chủ.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: 囧, thật đúng là quên mất.

[Bang Hội] Trầm Khê: phụ bản hàng ngày hôm nay đều đánh hết rồi sao? Không có ai tổ đội.

Mỗi lần nói đến chuyện của cậu, Hạ Tử Thần đều cảm thấy đề tài này sẽ phát triển đến một hướng quỹ dị nào đó, không tự giác muốn ngắt lời.

[Bang Hội] Liên Phi Nhi: vô tình, mấy người bọn em muốn đi đánh phồn hoa điện kiếm thất lung thuộc tính trị liệu, anh đến giúp bọn em với.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: ..... bang chủ, anh hàng ngày cũng không làm sao? cùng trăm Khê làm đi, có đại nãi (vú em mạnh) bảo đảm a.

[Bang Hội] Liên Phi Nhi: ai nha, cúc hoa cô nương không nói tôi cũng quên mất. vô tình, em cũng chưa làm nhiệm vụ hàng ngày.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: .....

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: .....

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: thực không còn gì để nói, hiếm khi có thể thấy chuyện bát quái làm cho người ta tâm tình thật vui vẻ, lại có người chạy đến làm rối.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: +1, không giải thích.

[Bang Hội] Liên Phi Nhi: các cô đang nói tôi sao? nhưng tôi với vô tình luôn cố định làm hàng ngày a.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tồi Quai: đúng a, bang chủ cùng bang chủ phụ nhân như vậy mới đúng, trăm khe không phải cố định với tàn mặc vô ngân rồi sao? hàng ngày hẳn cũng có thể tự tổ đội a?

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: tôi ước chế rồi nha, trăm khe, để chị cùng em tổ đội làm nhiệm vụ hàng ngày.

“Tiểu Thần, cậu đi làm hàng ngày trước đi, anh dẫn Liên Phi Nhi một chút, cô ấy không tự tổ đội được.” Trầm Dịch Thành nói.

“Vâng.” Hạ Từ Thần lên tiếng.

“Chờ đánh xong hàng ngày thì đi kiểm đá trang bị.” Trầm Dịch Thành cũng không quên lời nói trước đó.

“Được.”

[Bang Hội] Trầm Khê: không sao, tôi tự tổ đội, các cậu bạn thì cứ làm đi.

Một phụ bản hàng ngày có 2 vú em thật rất xa xỉ, nếu Trầm Dịch Thành muốn dẫn Liên Phi Nhi, cậu khẳng định sẽ bị đá ra. Nhưng không sao, dù sao từ khi Liên Phi Nhi đến, cậu tự đi tìm đội đã thành quen.

Phụ bản hàng ngày không bao lâu liền làm xong, An Cảnh cũng Đường Huy đang theo dã đoàn đánh phụ bản mười người, cũng không cùng bọn Trầm Dịch Thành làm hàng ngày. Vậy nên Trầm Khê chạy tới quảng mỏ, Trầm Dịch Thành bọn họ còn chưa từ trong phụ bản hàng ngày đi ra.

Tuy với trang bị hiện tại, đánh nghiền một cái phụ bản nhỏ cũng không khó, nhưng nếu trị liệu không biết cấp thêm lực, luôn bị quái đánh gục, thì dù có T thật cường lực, DPS thật bạo lực, cũng rất khó qua. Dù sao Boss không có khả năng cho người đánh mà lại không đánh lại người, rút huyết mà không bỏ lại thì cũng chỉ có thể nằm gục.

Vất vả chờ bọn họ từ phụ bản hàng ngày đi ra, giao nhiệm vụ, Hạ Từ Thần chờ Trầm Dịch Thành tổ đội đi kiểm đá trang bị. Nhưng đợi thật lâu cũng không thấy lời mời tổ đội.

“Tiểu Thần, hôm nay không đi kiểm đá được, thời gian không đủ. Anh mang Phi Nhi đi kiểm thất lung đã.” Nói với Hạ Từ Thần, nhưng ánh mắt Trầm Dịch Thành cũng không rời đi màn hình máy tính. “Cô ấy muốn cái thất lung đó, hôm khác dẫn cậu đi. Cậu nếu muốn đi, anh giúp cậu tổ đội, hoặc tìm một dã đoàn cho cậu được không?”

“....Không cần.” Hạ Từ Thần thấp giọng trả lời. Đá trang bị vốn không phải thứ cậu muốn, là Trầm Dịch Thành đề nghị thì cậu mới đồng ý. Vốn là kế hoạch rất tốt, lại bởi vì một cái thất lung mà lui lại.

Cái thất lung kia của Liên Phi Nhi ngẫu nhiên rớt ở Phồn Hoa điện, thuộc tính tạm được, đối với một trị liệu vừa mới cấp mà nói, cũng có thể nâng cao lượng trị liệu, nhưng sẽ nhanh bị thất lung có thuộc tính tốt khác thay thế. Cho nên hiện tại thất lung này cũng chỉ là về ngoài mà thôi, một cái chuông ngọc sáng đeo lên nhìn cũng đẹp.

Về phần cấp bậc của Liên Phi Nhi, kỳ thật căn bản là không dùng được. Tuy thủ pháp của cô yếu, nhưng Trầm Dịch Thành lại nguyện ý mang cô đi phụ bản cấp cao hơn đánh trang bị, cho nên nói về thuộc tính, trang bị trên người Liên Phi Nhi cũng coi như tiêu cực phẩm.

“Tiểu Thần Thần muốn kiểm đá?” An Cảnh đã đánh xong phụ bản nghe xong liếc mắt nhìn Hạ Từ Thần, khóe mắt có chút bất mãn liếc qua phía Trầm Dịch Thành, “Để anh cùng cậu đi, nửa giờ có thể xong.”

“Đúng đấy.” Đường Huy cũng lên tiếng.

“Để An Cảnh cùng Đường Huy cùng cậu đánh, Phi Nhi là một cô nhỏ dù sao cũng nên quan tâm một chút, lần sau rảnh sẽ mang cậu đi.” Trầm Dịch Thành cười cười, trong giọng nói có vài phần nhu hòa, “Ngày mai anh mang cậu đi ăn cơm, đừng giận.”

Hạ Từ Thần cũng không thích Trầm Dịch Thành dùng loại ngữ khí dỗ trẻ con mà nói với cậu, tuy cậu ít tuổi hơn, nhưng cũng là con trai. Nếu không làm được cứ nói thẳng, đồ dành như vậy với cậu mà nói thực không cần thiết. Cậu cũng không phải không biết trái phải, cũng không muốn đi tranh cãi, nhiều lúc tranh cãi cũng là không cần thiết, người thắng cũng không hẳn là cậu.

Không có việc gì làm, Hạ Từ Thần do dự nên log out đọc sách hay sắp xếp thời gian dẫn người mới. Lúc này, kênh mật nhảy ra một hàng chữ.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đang làm gì?

[Mật] Trầm Khê: không có gì làm

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: qua đây không? người trong bang đang ở dưới thác nước thiên trì bắn pháo hoa.

[Mật] Trầm Khê: bắn pháo hoa?

Hiện tại cũng không có hoạt động gì, hệ thống cũng không cấp pháo hoa miễn phí, vậy nên pháo hoa rất đắt, bình thường nếu không phải là đi tỏ tình, cũng không ai có ý đi mua về chơi.

[Mặt] Tàn Mặc Vô Ngân: trong bang có người đang rèn luyện kỹ năng, lúc thăng cấp làm một ít, không bán được. hôm nay vừa lúc cô ấy mãn cấp, đem cả đồng trong thương khó ra bán.

Hạ Từ Thần có chút do dự, tuy cậu và Hạ Từ Thần quan hệ không tồi, nhưng cũng không tốt đến mức có thể tham dự vào hoạt động bang phái của người ta, là một bang hội đối địch, cậu tham gia có vẻ rất không ổn.

[Mặt] Tàn Mặc Vô Ngân: đến đây đi, giúp bọn họ bán một ít, nhiều lắm không biết phải bán tới khi nào.

Nói xong Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến một lời mời tổ đội.

Hạ Từ Thần cũng không do dự nữa, nhấn đồng ý. Sau đó theo bản đồ bay đến chỗ các thành viên của Thiên Phong Nhã Các.

Trong đội Tàn Mặc Vô Ngân chỉ có hai người bọn họ, cậu vừa xuất hiện trên bản đồ, Tàn Mặc Vô Ngân liền lên ngựa, chạy tới đón cậu. Kỳ thật Hạ Từ Thần có thể tự tìm được chỗ, nhưng nếu đối phương đã chạy tới đây, cậu cũng không từ chối.

Hai người gặp mặt, Hạ Từ Thần đi theo Tàn Mặc Vô Ngân chạy đến cạnh thác nước.

Thác nước Thiên Trì cũng là nơi có phong cảnh đẹp trong trò chơi, nước chảy thẳng xuống trắng xóa, tạo nên một tầng hơi nước trắng mờ, vô cùng tráng lệ.

Hơn năm mươi người của Thiên Phong Nhã Các đang lên mạng đều tập trung ở đây, pháo hoa bắn lên liên tục.

Trên phần đất trống trước thác nước bắn pháo hoa, cùng làn hơi nước được chiếu sáng, vô cùng xinh đẹp.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: ý, đây không phải trầm khê sao?

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: đúng a, tàn mặc thế mà lại dụ dỗ đem người ta đến đây.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: tôi biết trầm khê thể nào cũng đến mà.

Nếu Trầm Khê đi ngang qua cũng không ai chú ý. Nhưng cô hiện tại đang cưỡi ngựa, cùng Tàn Mặc Vô Ngân sóng vai đứng, không ai chú ý cũng thực khó.

[Phụ cận] Trầm Khê: chào mọi người.

Tuy không quen, nhưng liên quan đến Tàn Mặc Vô Ngân, cậu tự nhiên cũng muốn chào hỏi.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: hoan nghênh

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: nhiệt liệt hoan nghênh

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tình: nhiệt liệt hoan nghênh.

.....

Thành viên của Thiên Phong Nhã Các nhiệt tình chào đón cậu, Trầm Khê gửi tới một khuôn mặt cười, cùng Tàn Mặc Vô Ngân xuống ngựa. Sau đó, Nhất Quý Trán Lạc giao dịch cho cậu vài chùm pháo hoa. Trầm Khê nói cảm ơn.

Chen chúc trong một đám người, Hạ Từ Thần muốn tìm một chỗ ít người để bắn pháo hoa. Vừa muốn tìm, Trầm Khê đã bị trường tiên cuốn lấy, nháy mắt, Trầm Khê đã bị đưa đến bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân. Lúc này, Tàn Mặc Vô Ngân đang đứng trên một tảng đá cao gần thác nước.

Hạ Từ Thần cũng không biết hắn đứng ở đây từ lúc nào, so với chen chúc phía trước, nơi này có vẻ thanh tịnh hơn nhiều. Hơn nữa, hai người đứng thật vừa vặn tảng đá.

[Phụ cận] Kiếm Lang: tàn mặc, cậu chọn chỗ thật tốt.

Thấy Kiếm Lang nói như vậy, những người khác cũng chú ý đến hai người.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: bang chủ, người ta gọi đây là thể giới hai người, chúng ta không thể so được.

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: đúng a. nhưng tôi mới phát hiện, đoạn uyên môn cùng tình ngưng đường đứng cùng nhau rất xứng đôi a.

[Phụ cận] Tiểu Thủy Phao: rất xứng đôi +1

[Phụ cận] Liên Lí Chi: +2.....

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: tôi cảm thấy..... nên là tàn mặc cùng trầm khê xứng đôi mới đúng.

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tình: hoa hướng dương nói chuẩn!

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: đồng ý!

.....

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không cần để ý bọn họ, ở đây bắn pháo hoa đi.

[Mật] Trầm Khê: ừ.

Đối với lời nói của người khác, Hạ Tử Thần cũng không để ý nhiều. Tuy chơi nhân vật nữ, nhưng dù sao cậu cũng là nam, cũng không cố ý giả làm nữ, mà cậu với Tàn Mặc Vô Ngân cũng chỉ là bạn bè mà thôi. Mở ra túi, Hạ Tử Thần nhún chọn pháo hoa. Lửa khói nhiều màu bay lên không trung, chiếu sáng xung quanh. Tàn Mặc Vô Ngân đứng bên cạnh Trầm Khê, cũng không bắn pháo hoa, chỉ lẳng lặng đứng.

Có lẽ là nhiều người thật sôi nổi, có lẽ mấy chục pháo hoa được bắn ra rất huyền ảo, buồn bực Trầm Dịch Thành gây ra cho cậu bất giác biến mất. Chỉ cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân cái gì cũng không làm, hai người đứng sóng vai như vậy, cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Trục nguyệt

Có một số việc thật sự không cần giải thích, hành động so với lời nói thuyết phục hơn. Trầm Dịch Thành ngoài miệng nói bởi vì Liên Phi Nhi yêu cầu hắn dẫn đi, hẳn lại không muốn làm mất mặt một cô gái. Nhưng thực tế, dẫn Liên Phi Nhi đối với Trầm Dịch Thành cũng không phải chuyện gì miễn cưỡng. Tuy dẫn cô đi thật không có lợi gì, nhưng Trầm Dịch Thành mỗi ngày đều chủ động cùng cô tổ đội, hoàn toàn là bộ dáng bạn trai săn sóc.

Hạ Tử Thần không ngờ, còn hơn lý do từ chối này, cậu càng tin tưởng chính bản thân hơn. Đồng thời cậu cũng hiểu, hiện tại tâm tư Trầm Dịch Thành đã hoàn toàn đặt ở trên người Liên Phi Nhi. Cậu thừa nhận bản thân có chút khó chịu, nhưng chỉ có thể tự chịu đựng. Dù sao cậu cũng là nam, cùng một cô gái tranh đoạt đàn ông cũng không phải chuyện vinh dự gì. Huống chi cậu đối với chuyện tình cảm giữa hai người con trai không có nhiều tin tưởng, thậm chí muốn lùi bước.

Cậu cũng không phải không tin tình yêu, vẫn không kìm được mà thích người khác. Nhưng tình yêu đồng tính lại khuyết thiếu sự bảo đảm, chỉ dùng một chữ ‘yêu’ duy trì mối quan hệ, tuy nhìn thật vững chắc, thực tế lại yếu đến mức không chịu nổi một sự dả kích. Cảm tình thường rất khó có được, nhưng cũng dễ dàng biến chất. Tuy Hạ Tử Thần chưa từng chính thức yêu đương, nhưng bị kịch trong tình yêu đồng tính cậu đã từng được chứng kiến.

Cho nên kết quả của cậu và Trầm Dịch Thành đều có thể đoán trước được. Cậu hoàn toàn là gay, nhưng Trầm Dịch Thành thì không, nên Hạ Tử Thần cũng không thể miễn cưỡng.

So với chọn một người con trai, Trầm Dịch Thành càng có xu hướng chọn các cô gái hơn. Một thiếu gia nhà giàu, một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối mới là sự lựa chọn của hắn.

Bất giác, đã ở bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân đã một tháng. Hai người hợp tác càng ngày càng ăn ý, đấu võ tròng đối phương cũng có thể bảo vệ tốt cậu, điểm thường Trầm Khê kiếm được cũng tăng lên rất nhanh.

Từ đấu võ tròng đi ra, Hạ Tử Thần nhìn điểm thường đã đầy của mình, do dự không biết nên đổi lấy cái gì.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: làm sao vậy?

Thấy Trầm Khê đứng một chỗ không nhúc nhích, Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: điểm thường đã đầy, không biết nên đổi trang bị gì.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: trang bị phụ bản có cần không?

Hiện tại Trầm Khê vẫn lấy chuyện đánh phụ bản là việc chính, cho nên về phần trang bị vẫn là thường lấy trang bị phụ bản.

[Đội ngũ] Trầm Khê: không cần, hiện tại phụ bản kết hợp đủ rồi, trị liệu cũng không giống dps truy đuổi sát thương.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: vậy đi đổi trang bị đấu võ tròng vật phẩm 598 đi.

Hạ Tử Thần hơi nhui mày, không lập tức đồng ý. Trang bị hiện tại mà nói, 598 ‘Viêm dương trục nguyệt’ là trang bị có phẩm chất tốt nhất, không chỉ có

thể đấu võ tròng, đi đánh trận doanh đều không có vấn đề, thuộc tính hạng nhất, hạ phụ bản nhỏ thông thường cũng còn dư. Đây cũng là mục tiêu theo đuổi của tất cả người chơi, cũng là trang bị cao cấp.

Nhưng người chính thức có được trang bị này cũng không nhiều, một là điểm thường đấu võ tròng không hề dễ kiếm, mà viêm dương trục nguyệt cần điểm thường cực kỳ cao. Mặt khác, trang bị có phẩm chất càng cao, yêu cầu khảm đá có phẩm chất lại càng cao, 598 viêm dương trục nguyệt phẩm chất muốn đập đá, không tốn mấy trăm vạn tệ cũng đừng nghĩ làm xong. Nếu một bộ trang bị không đập đá, thuộc tính không thể phát huy đến cùng, luôn có khuyết điểm.

Cho nên đối với trang bị này rất nhiều người chỉ là nhìn xem, cũng không có thực lực đi gom một bộ. Cơ bản đều chọn một bộ trang bị khác là 460 có phẩm chất kém hơn chút. Phẩm chất không tồi, cũng rất tiện lợi, người chơi đều có thể đảm nhận được, cũng không khó kiếm như viêm dương trục nguyệt.

Hạ Tử Thần biết, Tàn Mặc Vô Ngân có một bộ, màu đen thuần viền chỉ vàng, trang phục tầng tầng lớp lớp cảm giác thực phiền phức, nhưng cũng thật hoa lệ. Nhưng bình thường Tàn Mặc Vô Ngân luôn mặc bộ 490 màu trắng, cũng chính là bộ trang bị lần đầu tiên Hạ Tử Thần ở phụ bản nhìn thấy Tàn Mặc Vô Ngân.

Viêm dương trục nguyệt ở đấu võ tròng nhìn thấy hai lần, tuy màu đen âm trầm, nhưng bộ quần áo này nếu thực mặc trên người, muốn âm trầm cũng khó.

Kiểm Lang và Bách Thảo Chiết đều có hai bộ trang bị 598, nhưng còn chưa hợp đủ. Chẳng qua nếu ba người này mặc bộ trang bị này đấu võ tròng, đoán chừng chiến tích lại càng nghịch thiên.

Đối với bộ trang bị này, Hạ Tử Thần luôn có thái độ nhìn từ xa, hiện tại cậu đã có khả năng có được. Chẳng qua Tàn Mặc Vô Ngân nói như vậy, cậu vẫn là có chút động tâm. Là một người chơi, cho dù chơi trị liệu, cũng đối với trang bị có chút theo đuổi, như phần lớn bé trai trời sinh đã thích súng và ô tô, chính là một loại bản năng.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: đi, tới chỗ thương nhân đổi.

Hạ Tử Thần không động dậy, suy nghĩ một chút, đáp lại Tàn Mặc Vô Ngân.

[Đội ngũ] Trầm Khê: hay là thôi đi. một bộ này rất phiền phức, chi phí cũng rất lớn.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: không thích?

[Đội ngũ] Trầm Khê: ..... không phải. năng lực có hạn, đập trang bị không nổi.

Hạ Tử Thần cũng không muốn làm bộ như rất có tiền, mức kinh tế trong nhà, cậu rất rõ ràng. Cho nên trong trò chơi cậu cũng không dùng nhiều tiền. Nếu không đập trang bị cũng không tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần cậu mỗi ngày lấy quặng mỏ cùng thảo dược đi bán cũng đủ chi phí cho trò chơi.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: thích là được, cái khác không cần phải lo. Trang bị hiện tại của chúng ta đấu võ tròng đã đủ rồi, nếu không có nhu cầu gì khác, đổi một bộ viêm dương trục nguyệt cũng không sao, cho dù không cần đến để đánh, mặc lên xem cũng được.

[Đội ngũ] Trầm Khê: ừ.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân nói cũng đúng. Dù sao điểm thường đầy cũng không thể tiếp tục tăng nữa, không dùng cũng phí, mua một bộ cũng không có vấn đề gì. Về sau chờ ra trang bị cấp cao hơn, Viêm dương trục nguyệt sẽ rẻ hơn chút, đến lúc đó mang ra chơi cũng có thể.

Không do dự nữa, Trầm Khê đi theo Tàn Mặc Vô Ngân đổi trang bị. Cho dù điểm thường đầy, cũng chỉ có thể đổi một bộ, những thứ khác phải đi kiếm thêm điểm mới có thể đổi. Tuy rằng chỉ là một bộ quần áo nhưng thiết kế của viêm dương trục nguyệt rất ổn, bất kể phối hợp với trang bị nào khác cũng có cảm giác rất tốt, cũng không có gì xung đột.

Viêm dương trục nguyệt của nam là màu đen, của nữ là màu trắng, đều viền vàng, nữ so với của nam phức tạp hơn, cũng đẹp hơn.

Nhìn thấy Trầm Khê mặc trên người bộ quần áo màu trắng, Hạ Tử Thần rất vừa lòng. Tuy cậu đối với trang phục nữ không quá chú ý, nhưng cũng không ngăn trở thẩm mỹ của cậu.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: nhìn rất đẹp.

Hạ Tử Thần gửi một biểu tượng mặt cười cho hắn.

Tàn Mặc Vô Ngân đi tới bên cửa, đứng ở bên cạnh NPC trao đổi.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: lại đây.

Hạ Tử Thần thao tác để Trầm Khê đi qua, Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến lời mời giao dịch. Không biết hắn muốn làm gì, Hạ Tử Thần nhấn chấp nhận, giây tiếp theo, Tàn Mặc Vô Ngân liền giao dịch qua 3 vạn thông trong bảo kho qua.

[Đội ngũ] Trầm Khê: .....tôi không cần.

Nói xong, Hạ Tử Thần đem thông trong bảo khố gửi lại. Kim tệ trong trò chơi có thể thông qua nhiệm vụ cùng mua bán mà có được, nhưng thông trong bảo khố chỉ có thể dựa vào tiền thật, 100 nhân dân tệ đổi được 1 vạn thông trong bảo khố. Trầm Dịch Thành mua bột trang phục mới kia cho Liên Phi Nhi cũng là lấy thông trong bảo khố mà mua.

Tàn Mặc Vô Ngân từ chối Trầm Khê phát tới đề nghị trả lại.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: cầm đi, ở NPC này đổi kiểu tóc số 18. viêm dương trực nguyệt nữ hợp với kiểu tóc này nhất.

[Đội ngũ] Trầm Khê: tôi không cần tiền của anh.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: đừng nghĩ nhiều, thông trong bảo khố kia tôi lưu lại cũng không dùng làm gì, đều là người khác nạp cho. em theo giúp tôi đánh võ trang, tôi vẫn muốn tặng em cái gì đó, lần này đúng lúc, tôi đưa em quả gậy mặt.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: thông trong bảo khố của tôi số lượng cũng có giới hạn, em nhận là giúp tôi tiêu tốn đi chút, nếu em từ chối, về sau tôi cũng sẽ không không biết xấu hổ đi tìm em đâu võ trang.

Đứng bên cạnh NPC lúc lâu, Hạ Tử Thần không nhúc nhích, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không nói gì nữa, tựa như đang đợi cậu đổi kiểu tóc. Trong trò chơi ngoại trừ ngoại hình phối hợp ban đầu của hệ thống, cũng có thể đổi một ít khuôn mặt cùng kiểu tóc đẹp hơn, chẳng qua là cần phải dùng tiền thật.

Giống như bên ngoài, giá của các vật phẩm cũng không giống nhau, càng là vật phẩm tốt thì càng đắt. Tàn Mặc Vô Ngân chọn cho cậu kiểu tóc số 18 là một trong những kiểu tóc đắt nhất. Búi tóc cực kỳ phức tạp, những sợi tóc tính tế nhẹ bay. Phần tóc phía dưới không được buộc dài đến thắt lưng, theo gió thổi mà phiêu động (nhẹ nhàng di chuyển), hoàn toàn là một cô gái hoa lệ kiều diễm dè dặt.

Quay lại nhìn thông trong bảo khố, Hạ Tử Thần trong tâm loạn thành một đồng, nhấn NPC, thay đổi kiểu tóc số 18. Nháy mắt, nguyên bản quyền rũ đáng yêu Trầm Khê biến thành nữ vương diễm lệ, thêm vào bộ viêm dương trực nguyệt, lại nổi lên một tầng kiều ngạo không ai sánh được.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: từ trước tôi đã biết phối hợp như vậy mới phù hợp với bản chất của em, hiện tại xem ra trực giác của tôi rất chuẩn xác.

[Đội ngũ] Trầm Khê: ngày thường tôi vẫn mặc bộ kia đi.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ, tùy em

Bộ quần áo này thật rất chói mắt, nhưng nếu bình thường cùng Tàn Mặc Vô Ngân đi đấu võ trang cũng không tệ lắm

Đổi xong, Tàn Mặc Vô Ngân về bang hội trước, chuẩn bị đi đánh phụ bản. Hạ Tử Thần nghĩ muốn đi kiếm quặng mỏ, bán xong rồi log out. Nhưng ngay lúc cưỡi ngựa chạy đến ngoại ô, Cúc Hoa Cô Nương gửi đến một cái mặt tán gẫu.

“Thần nãi (vú em đại thần :3), mau tới cứu mạng!”

Hạ Tử Thần dừng lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“từ tiêu điện bản mười người, bị làm đen thời gian làm lạnh. nãi không giữ được, tiêu quai tới quai các cô ấy ở trong này kêu loạn lên, mắng chửi nãi. cầu người đến cứu trận.” Cúc Hoa Cô Nương gửi đến một tràng thật dài biểu tình khóc lớn.

Người trong bang hôm nay tổ chức đánh bản mười người cậu cũng biết, bởi vì đã hẹn trước đi đấu võ trang với Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Tử Thần cũng không tham dự.

“Được.” Hạ Tử Thần nói xong, đã thấy phát tới lời mời tổ đội, cũng gửi đến lệnh tập hợp. Lệnh tập hợp có thể đem thành viên trong bang lập tức kéo đến bên người. Nhấn xác nhận, máy tính hiện lên trình tải dữ liệu, vài giây sau, Trầm Khê đi tới cửa phụ bản.

Vào đến nơi, nhìn thoáng qua vị trí của đội, Hạ Tử Thần thao tác Trầm Khê chạy tới gần Boss. Chạy tới chỗ Boss, nhìn thoáng qua người trong đội, ngoài thành viên trong bang, còn có bốn người là gọi trên kênh thế giới.

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: nữ thần, người đã đến rồi!

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyển Rũ: ta đi, cúc hoa, kia không phải trọng điểm a! trầm Khê, em đổi viêm dương trực nguyệt?!

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: thật là viêm dương trực nguyệt a, đẹp quá!!

Thấy các cô kêu như vậy, Hạ Tử Thần lúc này mới phát hiện bản thân đã quên đổi lại quần áo.

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyển Rũ: còn có kiểu tóc, trời của ta, thực không tin được!!!

Hạ Tử Thần thay lại quần áo, lại quay trở về Trầm Khê nguyên bản.

[Đội ngũ] T người không thương lượng: vừa thấy vú em này là yên tâm rồi, chuẩn bị vào trận.

Chủ T của đội nói.

[Đội ngũ] Tiểu Quai Tối Quai: không hồ là ở bên đại thần, viêm dương trực nguyệt đều lấy được.

[Đội ngũ] Bảo Bối Khuynh Thành: đứng, trốn ở phía sau đại thần, điểm thưởng kia kiếm được cũng ào ào a.

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: sách, có mấy người không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh a.

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: đồng ý, lần đầu tiên làm hoạt động bang hội rối loạn như vậy, cũng nên nhìn lại xem, chính mình không lợi hại còn trách cứ người khác.

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyến Rũ: được rồi, đừng âm ỉ nữa, nhanh đánh xong còn làm chuyện khác.

[Đội ngũ] T người không thương lượng: trầm khê, đổi về viêm dương trực nguyệt cho tôi xem a. tôi còn chưa thấy qua vú em như vậy.

[Đội ngũ] Trầm Khê: vừa mới đổi, còn chưa khám phá, thuộc tính không có, vẫn là dùng trang bị của tôi thuận tay hơn.

[Đội ngũ] Tiểu Quai Tối Quai: đổi quần áo mà không nhất định phải đập đá, không có tiền cũng phí của.

[Đội ngũ] T người không thương lượng: tôi nói chiến mình diện bang các cô sao lại có người đáng ghét như vậy?

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: chủ T đại nhân thứ lỗi, có vài người chính là như vậy a.

[Đội ngũ] Tiểu Quai Tối Quai: anh có ý gì? không muốn cùng bọn tôi đánh thì lui đi a.

[Đội ngũ] T người không thương lượng: không phải bọn tôi, là cô mới đúng?

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: phốc! chủ T thật sắc.

[Đội ngũ] Ôn Nhu Thâm Lam: ai nói nữa thì tự lui đi, phụ bản rồi rắm cả một giờ ai làm trong lòng đều biết.

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: đúng, T, bắt đầu đi.

Đại khái là bị thúc ép, T người không thương lượng cũng không bắt Trầm Khê thay quần áo, trực tiếp đi lên giữ Boss, mười người khác cũng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Sau khi Trầm Khê đến, tựa hồ tất cả mọi người đều an tâm, đánh cũng rất thuận lợi. Tiểu Quai Tối Quai chạy đi, lại chạy quá xa, vượt qua khoảng cách trị liệu hữu hiệu, bị trạng thái phản diện cũng không biết chạy đến trị liệu giải trạng thái. Trị liệu cùng một đội của Bảo Bối Khuynh Thành không thêm huyết, người trị liệu cũng không rảnh quan tâm cô, tựa hồ cố ý thả đi. Hạ Tử Thần đành chạy tới phía trước, cho cô hồi huyết liên tục, sau đó quay về thêm cho chủ T.

Cuối cùng Tiểu Quai Tối Quai vẫn gục, Bảo Bối Khuynh Thành cũng bởi vì cừu hận cao hơn chủ T, bị Boss đánh chết. Hai người ngã xuống, tựa hồ cả thế giới đều thanh tĩnh, tám người không có áp lực hạ phụ bản.

Đánh xong Boss cuối cùng, phân chia trang bị, Tiểu Quai Tối Quai cùng Bảo Bối Khuynh Thành đều lui đội.

Vừa ra khỏi phụ bản, Trầm Dịch Thành ngồi ở phía sau bỗng mở miệng nói: “Tiểu Thần, cuối tuần cùng bọn anh đấu võ tròng đi.”

Tay đánh chữ dừng một chút, Hạ Tử Thần hơi nhúu mày, không đáp lại. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thói quen

“Tiểu Thần?” Thấy cậu không nói gì, Trầm Dịch Thành nghĩ cậu không nghe thấy, kêu một tiếng.

“Anh không phải luôn muốn đánh 2vs2 sao?” Hạ Tử Thần mặt không biểu tình hỏi lại. Đã một thời gian dài rồi cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân chơi với nhau đã thành quen. Cùng Tàn Mặc Vô Ngân đấu võ tròng cậu cảm thấy rất thoải mái, giờ đột nhiên lại cùng Trầm Dịch Thành đánh, không nói đến chuyện hợp hay không, Tàn Mặc Vô Ngân sẽ đánh võ tròng với ai?

“Liên Phi Nhi tháng này hại Dịch Thành khổ cực a.” An Cảnh như cười như không nói, “Từ khi hai người bọn họ cùng đấu võ tràng, điểm thưởng mỗi tháng của Dịch Thành có thể lấy một vài điểm cũng không được, cũng đừng nghĩ đến mức cao nhất của tuần.”

Trầm Dịch Thành không phản đối An Cảnh, có vẻ sự thật này cũng làm cho hắn không thể nói gì hơn.

Không khí trong phòng có chút trầm mặc, Đường Huy đứng lúc đánh vỡ sự xấu hổ, “Dịch Thành muốn đổi một cái nhẫn, nhưng theo tiến độ bây giờ thì có khi phải một tháng nữa. Cậu nếu cuối tuần rảnh thì giúp cậu ta đánh, nếu cuối tuần điểm đầy thì sẽ đổi được.”

Hạ Tử Thần không nói gì, cậu cũng không thích phải đi thu dọn chuyện hỗn loạn như thế này. Nếu Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi cố định với nhau thì tự bản thân phải phụ trách những chuyện xảy ra.

Nghĩ vậy, Hạ Tử Thần đột nhiên phát hiện cảm giác trước đây đối với Trầm Dịch Thành dường như đã phai nhạt. Thất vọng nhiều lần, xa cách hàng ngày, thời gian là thứ không hề lưu tình, trong lúc đó có vài thứ đã chậm rãi bị mất đi, thậm chí bản thân không hề phát hiện. Lúc giật mình nhận ra, loại tình cảm này cũng đã qua đi, đã là quá khứ..... Có muốn lấy lại cũng không được, huống chi không muốn lấy lại.....

Tựa hồ cảm giác Hạ Tử Thần khó xử, Đường Huy nói tiếp: “Cậu nếu không tiện nói với Tàn Mặc Vô Ngân, anh giúp cậu nói. Chúng ta đánh 6vs6, cũng nhanh thôi, khoảng một trận là được.”

Đường Huy rất có tình nghĩa, chỉ cần bạn bè không làm những chuyện quá phận, không đập phải điểm máu chốt của hắn, chuyện gì cần hắn giúp, hắn sẽ tận lực hỗ trợ.

“Đề em tự nói.” Thấy Đường Huy lần này có vẻ muốn giúp Trầm Dịch Thành thật, có lẽ cũng đúng, một tháng mà vẫn đang ở điểm thấp nhất, đối với người chơi mà nói không bức bối cũng là giả, hơn nữa Trầm Dịch Thành còn muốn đánh trận doanh, trang bị rất quan trọng, nếu như bị hạ xuống, muốn đuổi theo lên cũng không dễ dàng.

Chờ Tàn Mặc Vô Ngân ra phụ bản, Hạ Tử Thần gõ chữ gửi qua.

[Mật] Trầm Khê: đánh xong rồi?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ.

[Mật] Trầm Khê: cuối tuần chúng ta chỉ đánh một trận thôi được không?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: sao vậy? có việc bận?

[Mật] Trầm Khê: mấy người bạn muốn tôi đi đánh giúp bọn họ một trận, điểm thưởng kiếm được vẫn chưa đủ, khó có thể đổi được trang bị.

Hạ Tử Thần không nói là giúp ‘anh ta’ mà là nói ‘bọn họ’, không nói cụ thể, cũng không giải thích nhiều.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ. vòng thứ 2 tôi cùng bọn kiếm lang đánh 4vs4.

[Mật] Trầm Khê: ừ, cảm ơn.

Tàn Mặc Vô Ngân không hỏi nhiều, kiểu người không tò mò soi mói này là kiểu người Hạ Tử Thần thích nhất.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đừng khách khí. cuối tuần bọn tôi đánh trước, tôi cùng kiếm lang bọn họ sẽ chơi năm vòng, nếu em cùng bạn không đánh đủ giới hạn trong tuần, thì đi theo bọn tôi.

[Mật] Trầm Khê: được.

Cùng chơi với hắn đã lâu, Hạ Tử Thần phát hiện Tàn Mặc Vô Ngân luôn cẩn thận sắp xếp mọi chuyện, khiến hắn không phải lo lắng chuyện sau đó.

Nháy mắt đã một tuần sau, Hạ Tử Thần cùng Tàn Mặc Vô Ngân đánh võ tràng 2vs2, cũng như thường ngày đánh 10 trận, điểm thưởng đã được hơn một nửa.

Đến vòng thứ 4, theo như sắp xếp trước đó, Hạ Tử Thần cùng 3 người trong phòng ngủ cùng Liên Phi Nhi đánh 6vs6, năm người cùng một DPS công không tệ trong bang xếp hàng vào trận.

Có lẽ cùng Tàn Mặc Vô Ngân phối hợp đã lâu, nay đổi thành một đội mới, cho dù trước đó đã cùng đánh võ tràng, nhưng vẫn có chút không quen.

Liên Phi Nhi tuy là trị liệu, nhưng không thể trông cậy cô thêm huyết, dù sao khi đấu 2vs2 cùng Trầm Dịch Thành cũng không nổi, huống chi là đội sáu người, lại càng khó khăn hơn. Hạ Tử Thần mặc trang bị ban đầu, chuyển chế độ theo dõi tập thể, chuẩn bị cấp huyết cho toàn đội.

Vào võ tràng, sáu người xông lên, trị liệu luôn là đối tượng bị tập kích đầu tiên. Hạ Tử Thần một bên cấp cho bản thân hồi huyết liên tục, một bên chạy tới nơi An Cảnh bọn họ đi tới, nếu bọn hắn còn trong phạm vi trị liệu thì có thể cấp huyết một loạt, nhưng vào võ tràng liền bị đánh cho chia năm xẻ bảy, đối với trị liệu mà nói thật là thách thức lớn.

Khác với đánh phụ bản, Boss phụ bản từng bước phát ra kỹ năng bao lâu đều biết rõ, vị trí chạy của trị liệu và công cũng tương đối cố định. Nhưng đấu

vô trảng lại hoàn toàn khác, dù sao đối thủ cũng là người chơi, không thể tính toán chính xác được.

Trước kia nếu đối thủ cố ý tách bọn họ ra, Tàn Mặc Vô Ngân đều chạy về bên cạnh cậu, cũng tiện cho cậu thêm huyết, cũng có thể công kích đánh lại đối thủ. Cho dù đột nhiên bị lag mạng, người kia cũng sẽ chủ động chạy đến bên cạnh mình cấp kỹ năng giảm thương tổn.

Có lẽ trước kia cũng không cảm thấy được, nhưng khi thay đổi người cùng chơi, rất nhiều chuyện sẽ đặc biệt rõ ràng. Không phải Trầm Dịch Thành bọn họ không nghĩ đến chuyện chạy về, mà có đôi khi lại bị dồn ép chỉ có thể chạy trước. Không có biện pháp giải trừ hoàn toàn hoặc tránh né không chế của đối phương thì chỉ có thể liều mạng.

Vắt và cấp cho DPS hồi huyết liên tục, lại nhìn bảng theo dõi toàn đội, huyết của Liên Phi Nhi cũng đã rút hai phần ba. Hạ Tử Thần hơi nhíu mày, một bên tìm Liên Phi Nhi, một bên tránh đối thủ đuổi theo. Cậu thật sự không rõ, Liên Phi Nhi là trị liệu, sao lại không thể tự cấp huyết cho bản thân?

Thời điểm Liên Phi Nhi chỉ còn chút huyết dính da thì cậu thấy cô đứng góc sau cây cột, Trầm Khê nhấn kỹ năng khinh công chạy qua, cho cô một kỹ năng hồi huyết lớn, thuận tiện giải trạng thái định thân của cô, cũng cho DPS đang đánh cô một kỹ năng định thân. Sau đó Trầm Khê lại chạy ra, định trở về tìm bọn An Cảnh, hồi huyết liên tục trước đó hẳn là đã dùng hết rồi.

Dùng kỹ năng tăng tốc chạy tới, quay đầu lại nhìn thì không thấy Liên Phi Nhi chạy theo. Theo lý thuyết, Trầm Khê định thân đối phương, Liên Phi Nhi hẳn là sẽ nhân cơ hội đó mà chạy theo mới đúng. Lúc này Hạ tử Thần lần đầu tiên cảm giác được nếu lại cùng Liên Phi Nhi đánh, trước đó nên làm một cái trường tiên như của Tàn Mặc Vô Ngân đã.

Không rảnh quan tâm cô, Hạ Tử Thần trốn đông trốn tây một DPS đang đuổi theo, đi tới bên cạnh An Cảnh, lại cấp cho bọn họ bốn cái liên tục hồi huyết, cũng sử dụng đàn khiến lượng huyết của vài người kéo lên đây. Quay đầu lại nhìn, huyết của Liên Phi Nhi lại tụt nhanh thấy đấy.

“Đừng đánh ở chỗ này, chạy sang Liên Phi Nhi bên kia, em không thể chạy đến cả hai bên được.” Vị trí trốn của Liên Phi Nhi rất xa quần chiến bên này, cho dù Trầm Khê dùng thuốc gia tăng cự li cũng không thể kéo xa như vậy, huống chi còn không trong phạm vi nhìn thấy.

“Cô ta trốn đi đâu vậy?” An Cảnh vừa phóng kỹ năng vừa hỏi.

“Ở cột đá cạnh cửa vào bên kia.” Hạ Tử Thần nói.

“Thao, cô ta trốn thật tốt. Trốn được như vậy mà cũng không thể tự cấp huyết cho bản thân sao?” An Cảnh cũng thấy lượng huyết đang không ngừng giảm xuống của cô.

“Thả cô ta đi.” Đường Huy nói thẳng.

Trầm Dịch Thành không nói gì, tựa như đã thành thói quen, cũng không chạy đến bên Liên Phi Nhi, dù sao đối thủ trước mắt này hẳn đối phó đã đủ một rồi.

Nếu tất cả mọi người không có ý chạy tới bên Liên Phi Nhi, Hạ Tử Thần cũng không quan tâm thêm, một bên cấp huyết thêm cho đội, một bên dẫn DPS đang công kích mình xoay mọi nơi, mục đích là làm cho đối phương không có biện pháp đánh tới cậu, rút huyết thì sẽ tự mình bỏ lại.

Không tới vài giây, Liên Phi Nhi gục. Cũng may An Cảnh cùng Đường Huy đều đã giải quyết đối thủ của từng người, một người xoay tới đánh người đang đuổi theo Trầm Khê, một người đi công kích DPS vừa đánh chết Liên Phi Nhi.

[Đội ngũ] Liên Phi Nhi: vô tình, người ta đã chết QAQ.

Không ai đáp lời cô, lúc này cũng không ai rảnh đánh chữ nói chuyện phiếm. Lại nói đội ngũ mà có hai trị liệu thì sẽ rất khó bị hạ, nhưng nếu người trị liệu là Liên Phi Nhi, liên tương đương với đánh 5vs6, đầu vô trảng mỗi người đều có trách nhiệm quan trọng. Tôn vong của một người liên quan đến thắng bại của cả đội, lời này một chút cũng không khoa trương.

Vắt và thắng được một trận, mọi người được truyền tống đi ra xếp hàng chờ. Hạ Tử Thần nhìn lịch sử sử dụng trị liệu và kỹ năng của Liên Phi Nhi.

Thêm huyết đơn dùng hai lần, thêm huyết đội dùng mười lần, không sử dụng giải khống chế, cũng không giảm thương tổn. Điều này làm cho Hạ Tử Thần không biết nói gì, cũng hiểu vì sao mỗi lần Trầm Dịch Thành đều không thể đủ điểm cho dù chơi không tồi.

[Đội ngũ] Huyết Vô Tình: phi nhi, vào trảng đừng chạy loạn, chạy xa quá không ai chiếu cố được.

[Đội ngũ] Liên Phi Nhi: em bị đuổi theo chẳng lẽ lại không chạy a.... T_T.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: sao cô không tự thêm huyết?

[Đội ngũ] Liên Phi Nhi: em có thêm, vừa rút huyết liền thêm luôn, sau đó thời gian làm lạnh chưa hết nên không thể dùng, thêm huyết cả đội em đều thêm a.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: chẳng hiểu được.....

[Đội ngũ] Trầm Khê: thêm huyết đơn thì chờ rút huyết được một nửa hẵng mở lại, nếu không rất lãng phí, cũng đừng đi xa quá, thêm huyết đội cũng không tới bọn tôi, chú ý khoảng cách mục tiêu. thêm huyết đơn cho bản thân cũng được, chẳng qua nếu bị định thân, kỹ năng sẽ bị ngừng, dùng giải

không chế một lần thì mới thêm huyết đơn được.

[Đội ngũ] Liên Phi Nhi: a, chuyện đó vô tình cũng đã dạy rồi, chẳng qua vừa nảy căng thẳng quá, vẫn luôn nhìn vô tình nên quên mất.

“Thiết. ....” An Cảnh khinh thường nhìn màn hình máy tính.

Hạ Tử Thần cũng chẳng muốn nói cái gì nữa, dù sao cái gì có thể nói cậu cũng đều nói rồi. Có trang bị tốt cũng chưa đủ, quan trọng vẫn là làm việc có tổ chức, sử dụng kỹ năng thuần thục. Chính cậu cũng phải học từ từ từng chút một.

“Chỉ là một cô gái nhỏ, đừng so đo với cô ấy.” Trầm Dịch Thành nói với Hạ Tử Thần, “Tốc độ tay của con gái không nhanh cũng là chuyện bình thường.”

Hạ Tử Thần bưng cả phê lên uống một ngụm, con gái sắc sảo cậu cũng không phải chưa từng thấy, quan trọng vẫn là bản chất, cũng không phải trời sinh gì đó, chủ yếu là xem có tâm đi làm không.

Mấy trận sau Liên Phi Nhi cơ bản đều là sau 30 giây mở trận thì gục, Hạ Tử Thần chưa từng thấy có người gục nhanh như vậy. Một trị liệu có thể tự thêm huyết mà gục nhanh như vậy, Hạ Tử Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Thường ngày đánh phụ bản cậu cũng không chú ý nhiều đến trị liệu, chức nghiệp trị liệu này, nếu có thể bảo trụ mạng bản thân thì mới có thể bảo trụ người khác, cho nên trị liệu trước nay đều đặt bản thân ở vị trí số 1, sau mới là T, cuối cùng là DPS.

Vất vả đánh xong 10 trận, 8 thắng, 2 thua, chiến tích này cũng không tồi. Hạ Tử Thần có điểm từ trước, hơn nữa điểm phân phối của 6vs6 cũng rất cao, cho nên điểm tuần này của cậu cũng đã đầy. Trầm Dịch Thành bọn họ vẫn còn thiếu một chút, lại đi đánh 4vs4, chỉ cần có thể thắng 4 trận là đủ. Tất nhiên chuyện đó cũng không phải chuyện cần quan tâm của Hạ Tử Thần.

Từ võ tràng đi ra, Hạ Tử Thần bưng cốc cả phê, thả lỏng dựa vào ghế ngồi, ngón tay ấn bàn phím đều mỗi nhừ, làm cho cậu ngay cả nhún chuột cũng lười.

Trầm Dịch Thành không hiểu thuyết phục Liên Phi Nhi thế nào mà đấu võ tràng 4vs4 cô không tham gia, ba người cùng DPS trong bang tiếp tục đánh, thế hôm nay phải kiếm đủ điểm. Tuy không có trị liệu, nhưng so với việc có một người cản trở thì vẫn tốt hơn.

Trầm Khê đứng ở cửa võ tràng, không biết từ khi nào, một thân ảnh màu trắng dùng khinh công từ trên trời bay xuống, đứng vững vàng bên cạnh Trầm Khê, đồng thời phát tới lời mời tổ đội.

Nhìn đến cái tên quen thuộc, Hạ Tử Thần ngồi thẳng lưng, nhấn xác nhận, liền vào đội.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: đánh xong rồi?

[Đội ngũ] Trầm Khê: ừ.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: điểm đầy rồi?

[Đội ngũ] Trầm Khê: đã đầy.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: vậy là tốt rồi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: mệt.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: quả thực đánh chữ ít hơn so với mọi hôm.

[Đội ngũ] Trầm Khê: ngón tay đau.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: mang em đi thư giãn chút.

[Đội ngũ] Trầm Khê: đi đâu?

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: tới rồi sẽ biết, đem ngựa ra, đưa quyền điều khiển cho tôi.

Hạ Tử Thần cũng không hỏi nhiều, đem ngựa ra, cùng Tàn Mặc Vô Ngân lên ngựa, sau đó đem quyền điều khiển ngựa cho Tàn Mặc Vô Ngân. Loại giao quyền điều khiển này cũng không phải tất cả mọi người có thể dùng, chỉ có độ hữu hảo nhiều hơn 3 sao mới có thể dùng. Nếu không phải lần này chuyển quyền điều khiển, Hạ Tử Thần cũng không phát hiện độ hữu hảo của mình cùng Tàn Mặc Vô Ngân đã đến 5 sao, nhiều hơn so với Trầm Dịch Thành.

Tàn Mặc Vô Ngân không nói cái gì nữa, kéo dây cương, vung roi, hắc mã chờ hai người chạy nhanh ra ngoài chu thành. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Khoảng cách

Hai người cưỡi ngựa chạy bốn bản đồ, cuối cùng dừng lại ở dưới một ngọn núi. Kỳ thật Hạ Từ Thần đã sớm muốn nói có thể trực tiếp bay đến nơi muốn đến, nhưng có vẻ Tàn Mặc Vô Ngân thích chạy thong dong trên đường hơn, nên cậu vẫn đi theo hần.

Xuống ngựa, Tàn Mặc Vô Ngân chỉ một tảng đá nhô ra ở phía trên, nói: “Ngồi lên đó đi.”

“Chạy tới đây làm gì?” Vừa hỏi, Hạ Từ Thần vừa dùng khinh công điều khiển Trầm Khê nhảy lên tảng đá.

Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới một cái mặt cười, nói: “Ngồi đi, nghỉ một lát.”

“Ừ.” Tuy mới cùng Trầm Dịch Thành bọn họ đấu võ tròng hao tổn sức lực, nhưng cùng Tàn Mặc Vô Ngân nói chuyện cậu không thấy mệt chút nào.

Đột nhiên, phía trước cách 20 thước hiện ra một Boss nhỏ đang cưỡi ngựa, Tàn Mặc Vô Ngân hai câu còn chưa nói, mở công kích, liền vọt lên.

Trầm Khê đang ngồi cũng đứng lên, nhân vào Boss xem thông tin, 25 vạn huyết, Tàn Mặc Vô Ngân đầu một mình cũng không thành vấn đề, chỉ là phải tốn chút thời gian. Boss nhỏ này Hạ Từ Thần tuy chưa bao giờ tự bản thân đến đánh, nhưng ở trên diễn đàn cũng đã xem giới thiệu.

Loại Boss cưỡi ngựa này mỗi ngày đúng giờ sẽ xuất hiện hai người trên bản đồ thế giới, đánh bại hần, có thể đoạt được ngựa, ngựa chia làm 10 loại, 10 cấp bậc, mỗi loại có ngoại hình và tốc độ chạy không giống nhau, còn vấn đề gặp được Boss cưỡi ngựa thì hoàn toàn là may rủi.

Tàn Mặc Vô Ngân đang đánh Boss cưỡi ngựa cấp 7 thuần trắng, ngay cả yên ngựa cùng vật trang sức cũng màu trắng, trước mắt chỉ toàn một màu trắng như vậy, nhìn rất thích, cũng có thể coi như là cực phẩm.

Trong trò chơi, người đi bắt Boss này cũng không nhiều, không phải vì Boss khó đánh, mà là không chế lệnh rất hiếm. Sau khi đánh Boss bắt được ngựa, còn cần một không chế lệnh để có thể sử dụng ngựa, nếu 24 giờ qua mà không có không chế lệnh, ngựa sẽ tự động thoát đi. Tóm lại cũng là thứ làm cho người chơi thực rối loạn.

Nhìn Tàn Mặc Vô Ngân kéo Boss nhỏ vừa trốn vừa đánh, Hạ Từ Thần luôn luôn chú ý lượng huyết của hần, nhưng xem ra cũng không cần thêm huyết. Đây là sự khác biệt của trang bị, nếu là người chơi mới, lượng huyết vốn không cao, nếu không kéo Boss đứng chỗ, cho dù là Boss nhỏ cũng sẽ bị giết chỉ sau 2 giây. Còn Tàn Mặc Vô Ngân, chỉ cần đi đứng chỗ, công mạnh hơn một chút, lượng huyết bị giảm còn khoảng 30% là có thể thủ phục.

Đúng như Hạ Từ Thần nghĩ, khi lượng huyết của Tàn Mặc Vô Ngân chỉ còn 32%, Boss nhỏ kêu lên một tiếng, ngã xuống đất. Tàn Mặc Vô Ngân cúi người nhặt đồ linh tinh, sau đó nhảy lên chỗ Trầm Khê. Hạ Từ Thần phóng kỹ năng thêm huyết, làm huyết của hần đầy lại. Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến lời mời giao dịch.

Nhấn xác nhận, trong khung giao dịch là con ngựa toàn thân trắng như tuyết cùng một cái không chế lệnh.

“Anh giữ đi, tôi không cần.” Hạ Từ Thần hủy bỏ giao dịch.

Tàn Mặc Vô Ngân tiếp tục gửi đến lời mời giao dịch, nói: “Em không thấy tôi chơi nhân vật nam mà cưỡi con ngựa như vậy thì rất kỳ quái sao?”

Hạ Từ Thần nhất thời không biết nói gì. Loại ngựa màu trắng như vậy đúng là các cô gái rất thích, nhân vật nữ cưỡi rất hợp, nhân vật nam thì hợp với ngựa màu đen hoặc màu nâu đỏ hơn. Ngựa hai người cưỡi của cậu bây giờ là màu đen, nhưng bốn vó và phần đuôi là màu trắng, ngựa của Tàn Mặc Vô Ngân là ngựa thuần đen cấp 10, con ngựa trắng này quả thực không cần thiết.

Hạ Từ Thần cũng thích màu trắng, cho nên đối với con ngựa trắng hiếm thấy này cũng rất vừa ý, huống chi Trầm Khê cũng là một cô gái.

“Nhận đi, ngày hôm qua ngẫu nhiên đánh được không chế lệnh, giữ cũng vô dụng.” Tàn Mặc Vô Ngân ngồi xuống.

Hạ Từ Thần nhấn xác nhận, ngựa và không chế lệnh đều vào trong túi của cậu, “Cám ơn.”

Cùng Tàn Mặc Vô Ngân ở chung đã lâu, cậu cũng biết Tàn Mặc Vô Ngân muốn cho cái gì, mặc dù cậu không cần cũng sẽ nghĩ biện pháp đem bỏ vào trong túi cậu, huống chi con ngựa khó đánh được này, nếu còn giằng co như vậy, 24 giờ sau sẽ trở thành vô dụng.

“Đừng khách khí.” Tàn Mặc Vô Ngân qua loa nói.

“Anh sao lại biết nơi này xuất hiện ngựa?” Hạ Từ Thần hỏi vấn đề trọng điểm, Boss nhỏ này xuất hiện sẽ ở bản đồ ngẫu nhiên nào đó, khi Tàn Mặc Vô Ngân dẫn cậu tới, có vẻ đã chắc chắn nơi này có, hơn nữa nhất định xuất hiện ngựa trắng.

“Nơi này có BUG (lỗi kỹ thuật trong game), khi Kiếm Lang đi kiếm ngựa thì phát hiện, nơi này mỗi lần đều xuất hiện ngựa trắng.”

Bug trong trò chơi cũng không thể hoàn toàn tránh được, nếu có người báo hoặc nhân viên phát hiện, mới tiến hành sửa đổi, chữa lại lỗi BUG hệ thống.

“Vây a.” Nói xong, Hạ Tử Thần đổi ngựa, dùng không chế lệnh, ngựa liền cố định với chủ nhân. Đem ngựa xuất ra, ngựa trắng có hiệu ứng ánh sáng nhàn nhạt màu vàng, hết sức rực rỡ. Hạ Tử Thần không khỏi suy nghĩ, nếu Trầm Khê thay bộ viêm dương trực nguyệt hắc là càng phù hợp hơn.

“Trầm Khê.” Tàn Mặc Vô Ngân gọi một tiếng.

“Sao?” Hạ Tử Thần đáp.

“Về sau cưỡi ngựa này đi.” Dừng một chút, Tàn Mặc Vô Ngân lại nói tiếp: “Ngựa hai người cưỡi kia đưa tôi giữ cho.”

Hạ Tử Thần run một cái, mới chậm rãi đánh một chữ ‘được’. Lời nói của Tàn Mặc Vô Ngân có chút mờ ám, nhưng lại có vẻ như cậu đang nghĩ nhiều. Từ khi bọn họ quen biết đến nay, Hạ Tử Thần vẫn giữ một khoảng cách nhất định, dù sao sự tồn tại của gay cũng không phải ai cũng có thể tiếp nhận. Mà Tàn Mặc Vô Ngân vẫn duy trì giới hạn, cũng không xác định chắc chắn cái gì. Cho nên quan hệ hai người vẫn là bạn bè, hợp tác ăn ý mà thôi.

Đối với ranh giới giữa trò chơi cùng hiện thực, Hạ Tử Thần vẫn rất rõ ràng, cũng không muốn can thiệp cuộc sống của nhau. Có thể ở trong trò chơi gặp nhau, cùng nhau chơi, duyên phận như vậy đã đủ rồi, không cần thêm nữa, cho dù Tàn Mặc Vô Ngân ngẫu nhiên sẽ làm cậu động tâm một giây như vậy....

Từ khi hai người cố định với nhau, Tàn Mặc Vô Ngân thường cho Trầm Khê một chút được phẩm, đá trang bị thuộc tính không tồi. Từ đầu, Hạ Tử Thần luôn trả lại cho bằng nhau, hoặc là theo giá tiền thị trường mà gửi tiền qua. Dù sao khi đó cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân cũng không quen thuộc gì, chỉ xem như là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi, hơn nữa mấy thứ kia cũng không có lợi nhiều, tuy dùng được khi đánh phụ bản, nhưng cậu cũng không muốn lấy không như vậy.

Nhưng mỗi lần cậu gửi lại cái gì, hoặc quy ra tiền mà gửi, cách một ngày lại bị gửi trở về. Qua vài lần, Hạ Tử Thần có chút không biết làm sao. Đi nói với Tàn Mặc Vô Ngân, hắc trả lời là đồ vật linh tinh nhiều quá không có chỗ để, nếu cậu dùng được thì dùng, không dùng được thì bán đi.

Nếu Trầm Khê không nhận, hắc chỉ có thể vứt bỏ.

Tuy biết đây là uy hiếp, Hạ Tử Thần cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Một mặt cùng hắc thường xuyên đánh phụ bản, mấy thứ này trị liệu đều dùng được, có thể dùng trong phụ bản tăng thể chất cùng lượng trị liệu. Mặt khác, coi như là phương thức Tàn Mặc Vô Ngân kéo gần quan hệ của hai người, Hạ Tử Thần cũng thích hắc, tự nhiên không thể làm mất mặt hắc.

Vốn Hạ Tử Thần định xem giá thị trường, đem tiền gửi cho Tàn Mặc Vô Ngân, coi như chính mình đi mua. Nhưng theo tính cách của Tàn Mặc Vô Ngân chắc chắn sẽ không nhận, cho nên Hạ Tử Thần quanh quẩn một lúc. Lại nhớ mỗi lần bán cho bang hội Kiếm Lang nguyên liệu đều giảm giá, do đều là bạn bè, cũng không có gì khác lạ.

Hết giờ lên lớp, Hạ Tử Thần xoa bóp bả vai mỏi nhừ, mua com chiều quay về phòng ngủ. Bởi vì giáo viên có việc, cho nên giờ học ngày mai được nghỉ, tuy được nghỉ một buổi học cũng không phải chuyện gì vui sướng, nhưng nghĩ đến ngày mai không phải đi học, có thể nghỉ ngơi, có vẻ cũng không tồi.

Mở cửa phòng ngủ, chỉ có An Cảnh ở trong phòng. Trầm Dịch Thành về nhà, buổi tối không biết có quay lại hay không. Đường Huy thì có lớp học buổi tối, chín giờ mới có thể quay về. Phòng ngủ chỉ còn hai người thật tĩnh lặng, cũng có chút buồn tẻ.

Đem phần com của An Cảnh để lên bàn hắc, thời tiết ngày càng lạnh, chuyện mua com tất cả mọi người đều tiện đường thì mua mang về cho người không ra ngoài, đỡ phải đi lại nhiều lần.

“Đã thử qua nhiều bánh bao thủy tiên, vẫn là nhà này ăn ngon nhất.” An Cảnh vừa ăn bánh bao vừa nhìn nội dung nói chuyện phiếm trên kênh bang hội.

Kiểu ăn của An Cảnh cũng có điểm đặc biệt, chỉ cần là thứ bản thân rất thích thì đều nhất định ăn không ngừng đến khi không muốn nhìn nữa mới thôi. Bánh bao cửa hàng này nằm ở gần cửa lớn trường học, mới vừa khai trương một tuần, được An Cảnh thích, vì thế lại bắt đầu ăn bánh bao thủy tiên không ngừng, cho nên ba người khác trong phòng mỗi khi nhìn thấy bánh bao đều cảm thấy no.

Rửa tay đi ra, Hạ Tử Thần mở máy tính, bắt đầu ăn com, “Buổi tối có hoạt động gì không?”

‘Hoạt động’ này chính là chỉ hoạt động bang hội, mỗi bang hội gần như đều chuẩn bị hoạt động mỗi ngày. Chiến Minh Điện tuy không đến mức mỗi ngày đều cố định tổ chức, nhưng mỗi tuần đều tổ chức ít nhất bốn lần.

“Vốn định đi phụ bản mười người tuần này mới miễn cấp và có nhu cầu đổi trang bị, nhưng vừa nhìn một chút thì thấy nhân số không đủ.” An Cảnh cắn bánh bao, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn, “Tám giờ đầu vô trang, Dịch Thành cùng A Huy cũng không ở đây, trên thế giới gọi người thi phân trang bị cũng khó.”

“Đến lúc đó nhìn xem có bạn bè nào rảnh hay không, hoặc là đi mượn người bên đồng minh.” Tổ đội 10 người kỳ thật cũng không khó, nhưng nếu muốn dẫn người chơi mới, phải suy tính mọi mặt.

An Cảnh gật đầu, mở khung bạn tốt tìm người.

Com nước xong, Hạ Tử Thần tự pha cốc cà phê, dù sao ngày mai được nghỉ, cậu cũng không sợ ngủ muộn không dậy được. Vào trò chơi nhìn thoáng qua, Tàn Mặc Vô Ngân đang ở phụ bản hàng ngày, Hạ Tử Thần cũng không đi quấy rầy. Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần vừa vào trò chơi, cậu

sẽ nhấn khung bạn tốt, xem Tàn Mặc Vô Ngân có lên mạng hay không, nếu có thì xem vị trí của hắn, dần dần thành thói quen.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: thần nãi, cầu cứu!!!

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: chúng ta khuyết thiếu nghiêm trọng DPS bạo lực.... =w=

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: mang 3 người mới, DPS thực đã hết sức, trị liệu cũng chỉ có một người....

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: bang chủ cùng phó bang chủ không onl, quả thực vô tổ chức vô kỷ luật a, cầu được cấp phí tồn thất tinh thần.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: thiên lam, câu cuối cùng của cậu mới là trọng điểm đi.

[Bang Hội] Trầm Khê: bạn bè các cậu không thể giúp đỡ được sao?

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: bạn của tôi ngoại trừ trong người bang hội, chỉ có một người miễn cấp....

[Bang Hội] Trầm Khê: .....

“Không tìm được ai sao?” Hạ Tử Thần quay đầu hỏi An Cảnh còn đang xem danh sách bạn tốt.

“Có không ít người nhưng có thể dùng thì không nhiều, hoặc là công không đủ bạo lực, hoặc là đang ở trong phụ bản.” An Cảnh thở dài, cầm lon Coca trong ngăn kéo của Đường Huy uống hai ngụm.

Hạ Tử Thần suy nghĩ nếu tiếp tục tìm người, sẽ bị phân tán, hôm khác nói sau. Di chuột về danh sách bạn tốt, đối thoại trong kênh bang hội đang không ngừng nhảy lên.

[Bang Hội] Ôn Nhu Thâm Lam: thật sự không được thì gọi người trên kênh thế giới đi, trang bị có thể thương lượng sau.

[Bang Hội] Tiềm Hành Đêm Khuya: tôi đi xem lại, nếu không được thì gọi trên kênh thế giới.

Cuối tuần còn phải dẫn người miễn cấp, trang bị của người mới nếu không tiếp tục kéo, đối với bọn họ sau này đánh phụ bản cũng có chút khó khăn.

Lại nhìn qua vị trí của Tàn Mặc Vô Ngân, phát hiện hắn đã ra phụ bản. Hạ Tử Thần suy nghĩ một chút, gõ chữ gửi qua.

[Mật] Trầm Khê: có bạn gì không?

Bên kia rất nhanh trả lời lại.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không bạn, hôm nay làm nhiệm vụ hàng ngày chưa?

[Mật] Trầm Khê: chưa làm, nếu không có việc gì, có thể giúp bọn tôi đánh phụ bản 10 người không?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: được, tổ đội tôi.

Tàn Mặc Vô Ngân thoải mái đáp ứng.

[Mật] Trầm Khê: được, chờ một chút. bên anh còn có ai rảnh không? chúng tôi cần hai DPS bạo lực, đang dẫn người mới, tốt nhất là không có nhu cầu trang bị.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tôi hỏi một chút.

Trầm Khê bên này chờ, một lúc sau, Tàn Mặc Vô Ngân gửi tin đến.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tổ đội bách thảo chiết, cậu ta đang rảnh.

[Mật] Trầm Khê: được, cảm ơn.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đừng khách khí.

[Bang Hội] Trầm Khê: tổ đội đánh bản 10 người đến cửa phụ bản tập hợp.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: trầm Khê, tìm được người rồi?

[Bang Hội] Trầm Khê: ừ, đội trưởng là ai? cho tôi hỏi chút.

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: đúng là phải dựa vào thần nãi a!! nhóm người mới, tập hợp.

Vài phút sau, tám người trong bang đầy đủ xuất hiện trước cửa phụ bản. Quyển Rũ Thiên Lam đem đội trưởng chuyển lại cho Trầm Khê.

“Tìm được ai vậy?” An Cảnh vừa đem được phẩm cần dùng trong phụ bản cấp cho người mới vừa hỏi.

Hạ Từ Thần hơi kéo khóe miệng, không nói gì, chỉ gửi lời mời tổ đội đến Tàn Mặc Vô Ngân cùng Bách Thảo Chiết.

Giây tiếp theo, hai người liền xuất hiện trong đội ngũ, cũng rất nhanh xuất hiện ở cửa phụ bản. Tuy cách máy tính, nhưng Hạ Từ Thần vẫn có thể cảm giác được mọi người đang ngây ngốc.

Im lặng qua đi, trong kênh đội nhảy lên một câu kinh hô, lời kéo trở lại sự chú ý của mọi người.

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: a a a a a! đại thần!!! đại thần !!!! thật là đại thần !!!!!

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: đại thần !!! cầu chữ ký!!! cầu chụp ảnh chung!!! bác thảo chiết đại thần cầu ôm đùi!!!

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyến Rũ: mau, dùng dây thừng trói lại, đừng để đại thần chạy mất!!!

.....

“Tôi kháo, Tàn Mặc Vô Ngân cùng Bách Thảo Chiết! Tiểu Thần Thần, loại cấp bậc này cậu nên nói trước một câu a.” Trong lúc kênh đội ngũ như đang nổ tung, thanh âm An Cảnh đã bùng nổ bên tai cậu.

Hạ Từ Thần bất đắc dĩ nhếch miệng, sức ảnh hưởng của Tàn Mặc Vô Ngân so với cậu nghĩ có vẻ như lớn hơn một chút a.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ăn ý

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: yên tâm, không cần trời cậu ta. trăm kê ở đây, cậu ta không bỏ chạy được đâu. cậu ta không chạy tôi cũng không dám chạy a.

Bách Thảo Chiết gửi đến một cái mặt cười sáng sủa, tuy là lần đầu tiên tiếp xúc với người của Chiến Minh Điện, nhưng thái độ thân thiết lại kéo gần khoảng cách mọi người trong lúc này, không có thái độ cao cao tại thượng không ai sánh được, làm cho người ta cảm thấy thực thoải mái.

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: bách thảo đại thần cầu chụp ảnh chung, các cậu tránh xa một chút, tôi phải chụp ảnh chung.

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: đừng chiếm dụng một mình thế, tôi cũng muốn được chụp.

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyến Rũ: lại nói..... chẳng lẽ chỉ một mình tôi phát hiện trọng điểm lời nói của bách thảo đại thần?

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: quyền rũ tỷ tỷ, tuyệt đối không phải một mình chị a.....

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: khụ..... được rồi, thật ra tôi cũng phát hiện.....

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: +10086

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: nhưng các chị vì sao chỉ chụp ảnh chung với bách thảo đại thần mà không chụp với tàn mặc đại thần?

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: cái này mà còn không hiểu a, đến đến, tỷ tỷ nói với cậu. chụp ảnh cùng bách thảo đại thần đăng lên diễn đàn, đó là làm cho người khác hâm mộ cùng ghen tị. cùng tàn mặc đại thần chụp chung đăng lên diễn đàn, chắc chắn sẽ kéo về oán hận a!!

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: nói như vậy, trăm kê tỷ tỷ không phải mỗi ngày đều bị thù hận sao?

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: trăm kê chính là người vũng vàng khi bị thù oán nhất trong chúng ta a, còn là một OT không cần lo lắng đến.

[Đội ngũ] Trầm Khê: .....

Tàn Mặc Vô Ngân không ở kênh đội ngũ nói chuyện, mà cùng Hạ Từ Thần mật tán gẫu.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: người trong bang em thật hoạt bát.

[Mật] Trầm Khê: thực ra bình thường cũng được, anh đến nên các cô ấy có chút kích động, đừng để ý.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ. ngược lại tôi thích những người bình đạm hơn.

[Mật] Trầm Khê: sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: giống như em vậy.

[Mật] Trầm Khê:.....

Tuy bọn họ nói chuyện như bình thường, nhưng không biết vì sao, Hạ Tử Thần tựa hồ cảm thấy có mùi ‘đùa giỡn’ trong đó..... Nhanh chóng xóa bỏ ý nghĩ kỳ quái này, Tàn Mặc Vô Ngân tuy cùng cậu một chỗ không trầm mặc đến mức tê ngắt, nhưng khí chất lãnh đạm trên người hẳn rất khó liên hệ với hai chữ ‘đùa giỡn’ này.

Khi cậu gặp Tàn Mặc Vô Ngân thật không biết hẳn là một người chơi có cấp bậc cao như vậy, chỉ cảm thấy thao tác rất tốt mà thôi. Sau lại dần dần quen thuộc với nhau, cho dù biết Tàn Mặc Vô Ngân rất lợi hại, dường như chỉ là tự nhiên chấp nhận vậy thôi, không có bất ngờ hay kinh ngạc gì đáng nói.

Đại khái cũng có liên quan đến tính cách cậu, rất nhiều chuyện người khác có thể thực kích động, cậu chỉ thần nhiên xem qua, có thể cũng là vì như thế, cậu mới ở cạnh Tàn Mặc Vô Ngân.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: sùng bái đủ rồi thì vào thôi, cơ hội khó có được cần nắm chắc thời gian.

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: vào phụ bản, vào phụ bản!!

Đi theo An Cảnh, 15 người cùng nhau vào phụ bản. Người mới được bố trí vào phòng YY, do An Cảnh chỉ đạo làm việc, như vậy cũng nhanh hơn so với đánh chữ, cũng hữu dụng hơn. Hạ Tử Thần ngồi bên cạnh hẳn, tất nhiên không cần lên YY. Mấy phụ bản đánh đã quen này cũng không nhất thiết phải dùng YY, mọi người đều đã quen quá trình.

Bố trí vị trí đứng cho người mới xong, chủ T nói một tiếng ‘mở’, liền xông lên giữ chặt Boss, công phía sau bắt đầu ra sức đánh, trị liệu ở phía sau thêm huyết.

Đối với người mới chơi phụ bản mà nói, gục là có thể khẳng định, cho dù có An Cảnh ở trên YY nói cho bọn họ kỹ năng tránh Boss. Phản ứng của người mới cũng chậm nửa giây, mà cho dù chỉ là nửa giây, cũng khiến cho người mới trang bị không tốt cùng lượng huyết mỏng nằm gục.

Chuyện này cũng không ai đi trách bọn họ, dù sao ai cũng phải tập nhiều lần mới được, mọi người cũng hiểu, chỉ cần có trách nhiệm với khu vực của bản thân, dựa vào năng lực của công trong đội, có thể bảo đảm những người trong khác sống sót. Trầm Khê bị chia vào tổ thứ nhất, thêm huyết cho T cùng công chiến, phía người mới cậu cũng không quan tâm được, chỉ có thể giao cho người trị liệu.

Phụ bản này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, tổng cộng có 5 Boss, đều nhờ vào sự phối hợp của cả đội cùng sức mạnh của công. Người Chiến Minh Điện thường dẫn người mới hạ phụ bản này, hơn nữa có 2 công bạo lực là Tàn Mặc Vô Ngân cùng Bách Thảo Chiết, một đường đánh chiến không có nguy hiểm gì.

40 phút sau, 15 người cũng tới Boss cuối cùng. Boss này coi như là Boss khó nhất trong phụ bản. Ngoại trừ quần công cùng luôn chú trọng công kích chủ T cừu hận nhiều nhất ra, còn có thể trong nháy mắt phát ra kỹ năng đánh người có cừu hận cao nhất. Dĩ thường hơn chính là khi đánh Boss tới lúc chỉ còn 20% huyết, nó sẽ phóng kỹ năng cấp cao đánh vào người có cừu hận cao thứ hai, nếu huyết người này không hơn 3,5 vạn thì sẽ bị giết chết.

Giống như trước, dặn dò người mới những thứ cần chú ý, liền nhanh chóng ‘mở’. Đánh cũng coi như thuận lợi, mấy người mới sau vài phút lại vinh quang gục xuống. Hạ Tử Thần luôn chú ý đến lượng huyết của chủ T và Tàn Mặc Vô Ngân, cũng xem như lần đầu tiên cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân đánh phụ bản, có thể là đường sự ăn ý từ đầu vô trùng, có Tàn Mặc Vô Ngân ở đây, Hạ Tử Thần sẽ cảm thấy thực nhẹ nhàng, cho dù là bản 15 người cũng không lo lắng.

Thình thoảng lại cấp cho người bị đánh trúng kỹ năng tuần phát một bình hồi huyết lớn, sau đó tiếp tục cấp cho những người khác liên tục hồi huyết đơn. Hạ Tử Thần luôn chú ý cừu hận của bản thân, khiến cho cừu hận của Trầm Khê luôn ở vị trí giữa. Kỹ năng hoa lệ của Tàn Mặc Vô Ngân như trước làm Hạ Tử Thần chú ý, nhìn hẳn đánh phụ bản cùng đấu vô trùng linh hoạt cùng đẹp mắt như vậy, không chú ý cũng khó.

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: khó trách các chị sùng bái đại thần, chiêu thức thật đẹp mắt.

[Đội ngũ] Tự Lực Cánh Sinh: đồng ý, nằm sàn nhà cũng không thấy nhàm chán.

[Đội ngũ] Chocolate Đen: tàn mặc đại thần là hoa lệ, bách thảo đại thần là tao nhã. nhưng thích nhất vẫn là trầm Khê... đủ loại đẹp. (biểu tình chảy nước miếng)

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: chuẩn!

[Đội ngũ] Tự Lực Cánh Sinh: quá chuẩn!

.....

Mười mấy người bên này đánh Boss thực dữ dội, bên kia 3 người mới đang nằm đó ở đội ngũ phát biểu lời bàn luận đầy sùng bái.

“Cẩn thận!” Lúc đang vui vẻ đánh Boss, An Cảnh ngồi bên cạnh đột nhiên hô một tiếng.

Hạ Từ Thần đang chú ý thêm huyết trong đội quay sang, đao khách vung đại đao công kích Boss không tránh được bom trên mặt đất, trị liệu đội 2 lúc ấy cũng không chú ý thêm hấn, kết quả vốn là đao khách huyết tàn lập tức gục. Lúc này, Boss còn lại 22% huyết, người có cừ hận nhiều thứ 2 vốn là đao khách giờ chuyển sang Trầm Khê.

“Tôi kháo, xong rồi ....” An Cảnh buồn bực hô một tiếng.

Người có cừ hận thứ hai nên là người có máu dày, nếu không được thì sẽ hy sinh một công, nhưng bất kể thế nào cũng không thể là trị liệu. Trị liệu lượng huyết không nhiều, hơn nữa Boss quần công liên tục đánh rút huyết, giữ được 3,5 vạn huyết rất khó. Nếu trị liệu gục, lượng huyết 20% còn lại của Boss cũng không có biện pháp đánh. Cho dù bạo công cũng không thể đánh ngã Boss nếu không có ai thêm huyết, trị liệu gục, chỉ có thể làm lại. Dù trong 15 người có 3 trị liệu, một người gục, dựa vào 2 người khác thêm huyết cho mọi người cũng thật khó khăn, huống chi người gục còn là Trầm Khê.

Những người khác trong đội cũng phát hiện tình hình, đang lúc không biết làm sao, Hạ Từ Thần rất nhanh ở kênh đội ngũ đánh hai chữ.

[Đội ngũ] Trầm Khê: tiếp tục.

Sau đó dùng khinh công nhảy vào đám người đang cận chiến, ánh sáng lóe lên, Tàn Mặc Vô Ngân chạy nhanh đến cấp Trầm Khê kỹ năng chuyển cừ hận, sau một luồng sáng, vốn là người có cừ hận thứ 3 Tàn Mặc Vô Ngân liền thay vị trí Trầm Khê trở thành người có cừ hận thứ 2. Cùng lúc Tàn Mặc Vô Ngân chuyển đi cừ hận, Hạ Từ Thần rất nhanh cho hấn hai bình hồi huyết liên tục, thêm kỹ năng hồi huyết lớn.

Lúc này, đường huyết của Boss vừa lúc còn 20%, Tàn Mặc Vô Ngân thay thế Trầm Khê tiếp đại chiêu cầu Boss, lượng huyết lập tức giảm 80%, Hạ Từ Thần lập tức đem kỹ năng thêm huyết lớn còn lại cho hấn, trước đó còn cấp cho hai bình liên tục hồi huyết, đường huyết của Tàn Mặc Vô Ngân lập tức đầy.

Sau đó Tàn Mặc Vô Ngân cùng Bách Thảo Chiết bắt đầu làm DPS bạo lực, một phút sau, Boss ầm ầm ngã xuống.

Lúc này mọi người như đang bị ngừng lại, ai cũng không động đậy, cũng không có người đi lên tìm trang bị.

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyển Rũ: tôi sát, trầm Khê cũng tàn mặc đại thần phối hợp thật sự rất tuyệt vời!!! vừa rồi tôi còn nghĩ sẽ bị đánh diệt toàn đội.

Thiên Lam Quyển Rũ đánh vỡ im lặng của cả đội, kênh đội cũng ầm ĩ lên.

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: tôi cũng nghĩ là bị tiêu diệt hết rồi, một hơi nghẹn đến bây giờ, thật sự là rất kích động.

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: làm sao bây giờ, tôi càng ngày càng sùng bái tàn mặc đại thần cùng trầm Khê tỷ tỷ.

[Đội ngũ] Nam Tử Vác Đại Đao: thực xin lỗi, tôi vừa mới vương chút chuyện, giờ mới trở lại.

[Đội ngũ] Hồng Nương Hù Gia: thật là tốt! tiếp tục cố gắng!

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyển Rũ: thật là tốt +1.

[Đội ngũ] Ôn Nhu Thâm Lam: +2, chuẩn lão bà.

[Đội ngũ] Tự Lực Cảnh Sinh: +3.....

(hình như cái ông nam tử kia là người cừ hận nhiều thứ 2 bị gục á)

.....

“Tôi thao, hai người đây là ăn ý đến trình độ nào a? Như vậy cũng được?” Đổng YY để lỗ tai yên lặng trong chốc lát, An Cảnh vươn tay vỗ Hạ Từ Thần, “Hai người đây là nghịch thiên a.”

Hạ Từ Thần cười nhẹ, không nói gì. Cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân ăn ý với nhau như vậy từ lúc nào không biết, không cần nhiều lời cũng có thể đoán được động tác tiếp theo của đối phương.

Đệ tử Đoạn Uyên Môn có kỹ năng hạng nhất là chuyển đi cừ hận, bình thường luôn dùng với T, để tránh bản thân bị OT, khoảng cách hữu hiệu là 8 thước. Trầm Khê lúc này vẫn đứng ngoài đội ngũ, cách Tàn Mặc Vô Ngân 10 thước, cho nên chỉ có thể chạy vào để Tàn Mặc Vô Ngân có thể sử dụng kỹ năng. Cũng may Tàn Mặc Vô Ngân hiểu ý định của cậu, mới có phối hợp lúc sau như vậy.

Cứu hết những người bị chết, An Cảnh đi xem trang bị, chia đều cho những người cần. Trong kênh đội ngũ mọi người vẫn ồn ào nói chuyện, cuối cùng lại kéo đến tận kênh bang hội.

“Tôi nói Tiểu Thần Thần, cậu có thể giúp tôi hỏi Tàn Mặc Vô Ngân thuộc tính trang bị như vậy làm thế nào được? Lực sát thương quá mạnh. hỏi Bách

Thảo Chiết cũng được.” Ra phụ bản, An Cảnh quăng tới ánh mắt không để cho người ta cự tuyệt, nhất định phải làm.

Hạ Tử Thần vẫn chỉ luôn nhìn lượng trị liệu, cũng không chú ý sát thương của công, nhìn qua chỉ thấy, lực sát thương thứ nhất là Tàn Mặc Vô Ngân, thứ hai là Bách Thảo Chiết. An Cảnh xếp thứ ba, ít hơn Bách Thảo Chiết 1 vạn lực sát thương, mà DPS xếp thứ tư ít hơn Tàn Mặc Vô Ngân gấp đôi.

“Tự hỏi đi, em cũng không biết.” Cậu đối với thuộc tính trạng bị trị liệu thì rất rõ, nhưng đối với chức nghiệp khác thì không hiểu lắm.

“Ngại hỏi, cảm giác như không có việc gì lại đến bất chuyện. ....” Tuy An Cảnh rất sôi nổi, nhưng cũng sĩ diện, ngẫu nhiên cũng có chút tính tình trẻ con.

Hạ Tử Thần nhìn hần một cái, mặt tán gẫu tìm Bách Thảo Chiết, để hần cùng An Cảnh thảo luận một chút. Tuy An Cảnh cùng Bách Thảo Chiết một người là cân chiến một người là viên trình (?), nhưng cách chế tạo trang bị của Bách Thảo Chiết tốn ít tiền hơn Tàn Mặc Vô Ngân, thích hợp với tầng lớp sinh viên bọn họ.

Bách Thảo Chiết cũng thoải mái đáp ứng, sau đó mặt nói chuyện với An Cảnh. An Cảnh cười tủm tỉm liếc Hạ Tử Thần một cái, rồi quay lại tập trung bản bạc vấn đề của hần.

Tất cả ra phụ bản, nhưng người khác lại không có ý muốn rời đi, trong đội ngũ còn gọi đại thần đến đại thần đi. Đùa vui ồn ào, Tàn Mặc Vô Ngân vẫn không nói chuyện đã mở miệng.

[Đội ngũ] Tàn mặc Vô Ngân: hiện tại có thể trả Trầm Khê lại cho tôi đi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: .....

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: ngao, có có có, đều trả lại cho anh a.

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyến Rũ: có cần của hồi môn không? Cả bang chúng tôi đều là của hồi môn a.

[Đội ngũ] Trầm Khê: .....

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: trầm Khê tỷ tỷ thẹn thùng.

.....

Nhìn những người này tự biên tự diễn, Hạ Tử Thần đột nhiên thật không biết nói gì. Nhưng là... lời Tàn Mặc Vô Ngân thật cũng có chút... mờ ám....

[Mặt] Tàn Mặc Vô Ngân: ngra hai người cười lấy ra đi, đi một chút.

Hạ Tử Thần thả ngựa ra, chuẩn bị rời đi nơi ‘thị phi’ này. Hai người lên ngựa, quyền điều khiển giao cho Tàn Mặc Vô Ngân.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: về sau cần gì cứ bảo trầm Khê tìm tôi. đi trước.

Nói xong liền thúc ngựa mang theo Trầm Khê rời đi, lưu lại phía sau một loạt người trừng mắt nhìn bóng dáng hai người. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đồng tâm

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyến Rũ: đêm khuya, bang chủ cùng trầm Khê có phải thực bị liên phi nhi chia rẽ không?

Trầm Khê cùng Tàn Mặc Vô Ngân tuy lui đội rời đi, nhưng đội ngũ chưa giải tán.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: ..... tỷ tỷ, có thể không nhắc đến chuyện này được không?

[Đội ngũ] Thiên Lam Quyến Rũ: không phải, tôi là muốn nói trầm Khê cùng tàn mặc vô ngân ở chung một chỗ lại càng xứng hơn.

[Đội ngũ] Cúc Hoa Cô Nương: đồng ý, nhìn bóng dáng hai người đó, tôi cũng muốn đi tìm tình duyên của mình a.

[Đội ngũ] Hồng Nương Hủ Gia: chuẩn! tuy tôi không thích BG (boy&girl: tình yêu nam nữ), nhưng đại thần cùng trầm Khê đứng chung một chỗ thực đáng yêu a!

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: các tỷ tỷ nói thực chuẩn.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: .....

An Cảnh yên lặng nhìn thoáng qua Hạ Tử Thần ngồi bên cạnh, cũng không hỏi cái gì. Bọn họ ở cùng ký túc xá, ngoại trừ lúc đi học không ở cùng nhau, một ngày hơn mười mấy giờ đều cùng một chỗ, hẳn thật đúng không phát hiện Hạ Tử Thần có cái gì không đúng, cũng không cảm thấy Hạ Tử Thần cùng Tàn Mặc Vô Ngân có quan hệ gì đặc biệt.

Từ ngày quen biết Hạ Tử Thần, An Cảnh cảm thấy cậu là một người rất thông minh, biết bản thân cần cái gì, cùng với cần tránh cái gì có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Bởi vì Hạ Tử Thần là người như vậy, cho nên giữa trò chơi và hiện thực Hạ Tử Thần cũng phân chia giới hạn rất rõ ràng, vì vậy chuyện cậu là gay đều không để tâm nhiều. Mấy người bọn họ cũng không muốn bởi vì Hạ Tử Thần là gay mà kéo phiền toái đến cho cậu, cho nên cố ý giấu diếm, Hạ Tử Thần cũng không nhắc gì đến. Không có gì miễn cưỡng, cũng không cảm thấy có gì không ổn, bởi vì An Cảnh thấy người kia cũng chỉ là trong trò chơi mà thôi.

An Cảnh tuy thích chuyện bát quái, nhưng đôi khi cũng không dám tìm chuyện bát quái gì với Hạ Tử Thần. Hạ Tử Thần từ trước đến nay kín miệng, cậu không muốn nói thì ai cũng không hỏi ra được. Nếu cố ý đào bới thêm, lời cậu nói ra sẽ làm cho người nghe khó chịu.

Tựa như lúc trước hắn phát hiện tâm tư của Hạ Tử Thần đối với Trầm Dịch Thành, tìm thời gian Trầm Dịch Thành không có ở đây liền lôi kéo Đường Huy không đồng ý mà hỏi Hạ Tử Thần. Hạ Tử Thần vốn luôn giữ im lặng, nhưng bị bọn hắn giữ ở trong phòng một bộ tư thế không nói đừng nghĩ có thể ra ngoài.

Lúc ấy Hạ Tử Thần đứng trước mặt hắn khoảng một phút, mới mở miệng nói: “Tôi thừa nhận tôi là gay, nhưng tôi cũng không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống của ai. Nếu hai người cảm thấy không thể chấp nhận hoặc ghê tởm, tôi lập tức chuyển đi.”

Nói ra những lời như vậy nhưng trên mặt Hạ Tử Thần vẫn không có biểu tình gì, ánh mắt cũng không nhìn bất cứ ai, nhưng thanh âm mềm mại mà đầy cô độc lại hung hăng đập vào trong lòng An Cảnh cùng Đường Huy, không có tỏ ra yếu kém, chỉ là kéo ra khoảng cách cậu và hai người. Tựa như chỉ cần có người muốn cậu đi, cậu sẽ lập tức dời đi không quay đầu lại.

Nghe cậu nói, trong lòng An Cảnh nổi lên cảm giác khó chịu không nói nên lời, nghẹn ở cổ họng không thoát ra được.

Cuối cùng Đường Huy kéo hắn kéo tới một bên, áy náy nói với Hạ Tử Thần, hy vọng cậu không để ý chuyện hôm nay, cái gì bọn hắn cũng chưa hỏi cũng chưa nghe thấy cái gì. An Cảnh chỉ có thể ở một bên dùng sức gặt đầu, chỉ không muốn cậu rời đi.

Hạ Tử Thần không nói cái gì nữa, chuyện cứ như vậy qua đi.

Sau đó An Cảnh cùng Đường Huy ai cũng không nhắc lại chuyện này, tựa như chưa từng có gì xảy ra. Ai cũng không đi đâm thủng tầng giấy mỏng giữa cậu và Trầm Dịch Thành, chỉ càng để tâm chăm sóc Hạ Tử Thần, quan tâm như đứa em trai ruột, sợ cậu bị người khác bắt nạt.

Lúc đó vốn sẽ vạch ra giới hạn lẫn nhau, lại bị An Cảnh khi hồi tỉnh lại mặt dày mà nhõng nhẽo như bột, dính chặt lấy cậu, quan hệ với Hạ Tử Thần còn tốt hơn trước kia.

Nghĩ nghĩ, An Cảnh quyết định không hỏi, chờ đến lúc Hạ Tử Thần muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.

Hơn nữa, hắn thấy Tàn Mặc Vô Ngân cũng là người không tồi.

Vài ngày sau, An Cảnh rất bận rộn, kéo theo Hạ Tử Thần cũng bận theo. Không vì cái gì khác, chính là ở trong trò chơi kiếm tiền. Sau khi cùng Bách Thảo Chiết nói chuyện về trang bị, An Cảnh liền quyết tâm đi kiếm tiền, cũng bởi vì chuyện này mới khiến cho An Cảnh nhớ tới kỹ năng cuộc sống mà hắn cần bản là đã quên.

Khi Đường Huy cần tiền đều dựa vào việc dẫn người chơi cấp thấp đi thăng cấp mà kiếm một ít, nhân vật của hắn rất thích hợp dẫn người mới đi thăng cấp, lực đánh quái cực mạnh, tốc độ cũng nhanh, coi như là một phương thức kiếm tiền thích hợp với hắn. Trầm Dịch Thành khi cần tiền đều trực tiếp nạp thẻ, không có gì phải lo. An Cảnh khi cần tiền thì mượn ba người bọn họ, ba người cũng sẽ cho hắn mượn, nhưng nói là cho mượn, cũng là một đi không trở lại.

Lần này Bách Thảo Chiết tiền củi cách chế tạo trang bị không chỉ dựa vào tiền là có thể giải quyết, có vài nguyên liệu có thuộc tính chức nghiệp của bản thân, tự làm thích hợp hơn, vậy mới khiến cho An Cảnh thay đổi thái độ với kỹ năng cuộc sống.

Muốn luyện kỹ năng, tất nhiên là không thể trông cậy vào hai người kia, chỉ có thể dựa vào Hạ Tử Thần. Hạ Tử Thần luôn luyện nên chỗ nào quặng mỏ nhiều, làm sao thảo được mọc nhanh, nguyên liệu cần rút ra ở tiểu quái nào, làm sao có thể nhanh nhất thăng cấp kỹ năng cuộc sống, Hạ Tử Thần đều biết rõ. An Cảnh sẽ không bỏ qua cậu.

Cho nên những ngày sau đều biến thành tình cảnh như vậy, làm xong nhiệm vụ hàng ngày, An Cảnh liền đi theo Hạ Tử Thần luyện kỹ năng cuộc sống, lấy quặng, hái dược, đánh tiểu quái, sau đó đưa Trầm Khê bán cho Kiếm Lang, còn lại một ít mà trong bang không cần thì bán đi. Vài ngày qua cũng thu hoạch được rất tốt.

Hôm nay trong bang không có việc gì, An Cảnh lại kéo Hạ Tử Thần đi lấy quặng mỏ, nghiên cứu vài ngày, hắn phát hiện lấy quặng mỏ kiếm tiền nhiều nhất, cho nên quyết định làm một thợ mỏ chuyên nghiệp.

Hai người đang ở bờ sông, một thân ảnh màu trắng bay xuống trước mặt Trầm Khê, An Cảnh đưa mắt nhìn, cư nhiên lại là Tàn Mặc Vô Ngân. Từ lần trước đánh phụ bản, An Cảnh cũng chưa gặp qua hắn.

Rất nhanh Tàn Mặc Vô Ngân gia nhập đội ngũ, theo lễ chào An Cảnh, sau đó nói với Trầm Khê: “Thể lực hôm nay còn bao nhiêu?”

Trong ‘Kiếm Hồn’, lấy quặng mỏ hay hái được đều sẽ tiêu hao thể lực, kỹ năng chế tạo sẽ tiêu hao tinh lực (tinh thần và thể lực), mỗi người chơi có mức thể lực cùng tinh lực cao nhất là 3 nghìn, sau khi bị giảm đi sẽ hồi phục một lượng nhất định, năm ngày sẽ đầy lại. Cho nên dù dựa vào việc này để kiếm tiền, cũng không thể làm cả ngày, mỗi ngày đều phải tính lượng tiêu hao, tốt nhất không nên quá mức, tránh cho những ngày sau sẽ không làm được gì.

“Thể lực hôm nay cũng sắp hết rồi.” Hạ Tử Thần mỗi ngày đều tính lượng thể lực cần thiết, như vậy mỗi ngày đều có thứ để bán.

“Ừ, ngồi nghỉ một lát, tôi đến lấy quặng.” Nói xong, Tàn Mặc Vô Ngân bắt đầu dựa theo con đường của Hạ Tử Thần trước đó mà lấy quặng mỏ, đương nhiên cũng sẽ chú ý đến An Cảnh, giữ lại một phần cho hắn.

“Tàn Mặc cũng dựa vào cái này để kiếm tiền?” Nhìn Tàn Mặc Vô Ngân thay vị trí của Trầm Khê còn thực sự lấy quặng mỏ, An Cảnh ở kênh đội hỏi.

“Không, thể lực cùng tinh lực của tôi không có chỗ dùng, vừa lúc có thể thu thập chút, Trầm Khê cũng có thể kiếm thêm chút tiền.” Tàn Mặc Vô Ngân không đề ý nói, tiếp tục làm việc.

“Từ từ.....” Đầu óc An Cảnh xoay chuyển một chút, đột nhiên phát hiện chỗ không thích hợp, “Những thứ bọn tôi kiếm là trực tiếp bán cho bang chủ của cậu đi?”

“Ừ.” Tàn Mặc Vô Ngân lên tiếng.

“Vậy này xem như..... Kiếm tiền của người nhà a?” An Cảnh vốn muốn nói ‘ăn cây táo rào cây sung’, nhưng những chữ này đặt trên người Tàn Mặc Vô Ngân có chút cảm giác không đúng.

“Cũng không bao nhiêu tiền.” Tàn Mặc Vô Ngân nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Không bằng cậu trực tiếp cho Tiểu Trầm Trầm tiền a.”

“Trầm Khê không cần.” Tàn Mặc Vô Ngân tiếp tục lấy quặng mỏ.

“.....” Hạ Tử Thần đánh một loạt dấu chấm im lặng gửi đi. Lúc đó Tàn Mặc Vô Ngân đề nghị giúp cậu, Hạ Tử Thần cũng không cảm thấy có cái gì không tốt, dù sao thể lực lưu trữ không làm gì cũng lãng phí, nhưng hôm nay An Cảnh nói như vậy, có vẻ như có chỗ không thích hợp.

Nói thẳng ra, hiện tại giống như cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân đang lấy tiền của Kiếm Lang, hoặc có thể nói..... cậu lấy tiền.....

“Tiểu Thần Thần, nhìn hai người đột nhiên nhớ tới một câu.....” An Cảnh lười nhác ngồi trên ghế, ánh mắt không tự giác nhìn Trầm Dịch Thành đang đánh phụ bản.

“Cái gì?” Tàn Mặc Vô Ngân giúp cậu lấy quặng, Hạ Tử Thần không có chuyện gì làm, ngồi một bên sửa sang lại túi trang bị.

“Vợ chồng đồng tâm.” Nói xong An Cảnh còn tự cho là đúng mà gật gật đầu, tỏ vẻ khẳng định chắc chắn.

Đường Huy không rõ nên nhìn qua, nhưng không hỏi nhiều.

“Em là chồng.” Hạ Tử Thần mặt không chút thay đổi đáp lại lời trêu chọc của An Cảnh.

“A.....” Ánh mắt An Cảnh quét qua trên người cậu, “Tiểu Thần Thần, không nói thì tốt rồi, nếu nghe thấy cậu nói ‘chồng’ như vậy, Tàn Mặc sẽ ngã ngửa đấy.”

“Anh không nói hấn sao ngã được?” Hạ Tử Thần liếc An Cảnh một cái.

“Trước mắt xem ra không có khả năng, người ta dù sao cũng là đại thần.” An Cảnh hất cằm.

Hạ Tử Thần bắt đầu đi thò dài, chỉ cảm thấy AN Cảnh ngoại trừ thích chuyện bát quái còn càng ngày càng đáng khinh. Đứng dậy chuẩn bị pha một cốc cà phê, vừa quay đầu liền đụng phải ánh mắt thăm dò của Trầm Dịch Thành, mày nhăn lại có vẻ đang không vui.

Không giải thích cái gì, Hạ Tử Thần hơi nâng khoe miệng, mặc kệ ánh mắt của Trầm Dịch Thành, mang ấm nước đi ra khỏi phòng.

Chờ cậu pha xong cà phê đi đến bên ghế, liền nhìn thấy Tiềm Hành Đêm Khuya ngồi cạnh Trầm Khê, không tiếp tục lấy quặng mỏ.

“Anh lấy quặng xong rồi?” Uống ngụm cà phê, Hạ Tử Thần ngồi xuống ghế.

“Không, nhìn hai người, anh đột nhiên có loại cảm giác cô độc rất sâu sắc.” An Cảnh một tay chống cằm, “Anh cũng muốn tìm tình duyên, cho dù là hán tử đại ca (~đàn ông) cũng không sao.”

“Cậu buông tha cho hán tử người ta đi.” Đường Huy vẫn không nói chuyện xen vào.

“Tôi chỉ là nói mức độ khát vọng của tôi a.” An Cảnh bắt mắt trừng mắt nhìn Đường Huy.

“Đến mức độ khát tình rồi đi.”

“Hừ!”

.....

Không tham dự vào tiết mục đấu võ mồm của hai người đó, Hạ Tử Thần quay lại chú ý vào màn hình máy tính, liền nhìn thấy Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến một tán gẫu.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: cuối tuần kiếm lang muốn đi đánh 6vs6, có muốn đi cùng không?

[Mật] Trầm Khê: được, đã có người chưa?

Cùng Tàn Mặc Vô Ngân đánh võ trảng, mặc kệ là mấy người, cậu đều không từ chối.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: bên anh hiện tại có bách thảo chiết cùng kiếm lang, bên em có ai thì cùng tham gia đi.

[Mật] Trầm Khê: tôi hỏi một chút.

Tuy An Cảnh ngồi bên cạnh, nhưng Hạ Tử Thần nghĩ nghĩ, vẫn là gõ chữ gửi An Cảnh trong trò chơi. Nếu An Cảnh đi, khẳng định Đường Huy cũng sẽ đi. Hồi trực tiếp, có thể sẽ làm Trầm Dịch Thành có cảm giác bị gạt bỏ, dù sao vẫn là bốn người cùng chơi, cho dù hiện tại có Liên Phi Nhi kẹp bên trong, cậu cũng không muốn làm cho Trầm Dịch Thành có cảm giác bị gạt ra bên ngoài. Cho dù không là người yêu, cũng là bạn bè, không cần làm chuyện không thoải mái như vậy.

[Mật] Trầm Khê: cuối tuần tàn mặc bọn họ đánh 6vs6, tới không?

Vừa mới gửi đi. Hạ Tử Thần liền cảm thấy ánh mắt An Cảnh phóng tới, quay đầu liền nhìn thấy hán mắt mở to lấp lánh ra sức gạt đầu.

[Mật] Trầm Khê: rồi, anh nói với anh Huy đi.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: được.

An Cảnh hiểu sự lo lắng của Hạ Tử Thần, cũng phối hợp đánh chữ gửi đi.

Mơ hồ có cái gì đó lặng yên mà biến đổi, chỉ là bọn họ không nghĩ nhiều lắm. Cũng không phải tất cả mọi người đều muốn hiểu tất cả, có đôi khi hồ đồ cũng là cách thông minh nhất, ngoại trừ Hạ Tử Thần. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Quen thuộc

Từ lần trước Trầm Dịch Thành từ nhà quay lại phòng, cảm giác hán không giống trước kia. Khác biệt lớn hán thì không có, đứng ra mà nói thì cả người trở nên có điểm thần bí, có đôi khi nhận được điện thoại sẽ đi ra ngoài phòng nghe, có vẻ không muốn Hạ Tử Thần bọn họ nghe được. Buổi tối, số lần đi ra ngoài ăn cơm cũng nhiều hơn, nhưng mỗi lần trở về vẫn như mọi khi mua đồ ăn cho Hạ Tử Thần, cũng không biết hán rốt cuộc là đang làm gì.

Đối với việc này Hạ Tử Thần cũng không hỏi nhiều, Trầm Dịch Thành không muốn nói, chính là chuyện riêng của hán, Hạ Tử Thần không có quyền can thiệp, nếu không nghĩ phát triển sâu thêm mối quan hệ, bọn họ cũng chỉ là bạn bè, bạn bè sẽ luôn tôn trọng không gian riêng của nhau.

Giống như những lần trước, Trầm Dịch Thành lúc gần tối nhận được điện thoại sau đó đi ra ngoài. Ba người làm xong nhiệm vụ hàng ngày thì tổ đội Tàn Mặc Vô Ngân bọn họ đi đánh võ trảng 6vs6.

Tuy không bố trí chiến lược từ trước, nhưng cả sáu người đều không lạ gì đấu võ trảng. Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết hiểu rõ đấu pháp của Tàn Mặc Vô Ngân, An Cảnh cùng Đường Huy cũng biết thói quen khi đấu võ trảng của Hạ Tử Thần, mà Tàn Mặc Vô Ngân cùng Hạ Tử Thần chưa bao giờ cần nói với nhau mà vẫn có thể ăn ý. Cho nên sáu người hợp tác thật thuận lợi, không cần dùng YY, một hơi đánh thắng 10 trận.

Phía sau có Hạ Tử Thần thêm huyết, giữa có Tàn Mặc Vô Ngân không kẻ hở, vây quanh bảo vệ Trầm Khê, bốn người khác chỉ cần chú ý vị trí đứng

của mình, không cần cách Trầm Khê quá xa, sau đó bạo kích giải quyết đối phương là được.

Đấu võ tràng cũng được, đánh phụ bản cũng tốt, An Cảnh yêu nói chuyện mọi khi vẫn luôn nói liến thoắng, nhưng hôm nay phòng ngủ lại im lặng khác thường, ai cũng không có tâm tư nói chuyện, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào trò chơi, cố gắng khống chế động tác của bản thân khi công kích, tranh thủ bằng tốc độ nhanh mà hạ gục đối thủ.

Khi cuộc đấu căng thẳng kết thúc, không gian im lặng như sinh sôi một loại kích động sôi sục, cũng là bản tính đàn ông hiếu chiến, luôn có loại cổ chấp theo đuổi chiến thắng không thể lay động.

Đi ra sân đấu võ tràng, An Cảnh thở một hơi thật dài, cả người như mất hết sức lực tựa lưng vào ghế, “Thật sự quá sáng khoái, đây mới gọi là đấu võ tràng a! Lão tử cho tới bây giờ cũng chưa đánh đến mức kích thích như vậy.”

Hạ Tử Thần xoa ngón tay hơi đau, tựa vào ghế thả lỏng. Đánh võ tràng sáu người khó hơn hai người, số lần thêm huyết cũng tăng lên nhiều lần, thật vất vả, nhưng rất có ý nghĩa a.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tôi còn có việc, hôm nay out trước, em cũng sớm nghỉ ngơi đi.

Nhìn mật tán gẫu của Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến, Hạ Tử Thần ngồi thẳng người trả lời.

[Mật] Trầm Khê: được, ngủ ngon.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ngủ ngon.

“Lúc nào bọn họ lại đánh 6vs6 nhất định phải báo anh đấy.” An Cảnh nhìn Hạ Tử Thần, có loại cảm giác muốn cố định đội 6vs6 này.

Hạ Tử Thần gật đầu, cơ hội như này thật sự không nhiều lắm, lần này Kiếm Lang có việc bận, chỉ có thể trong lúc rảnh rỗi đi đấu võ tràng một hôm, điểm thưởng nhất định không đủ, đánh 6vs6 toàn thắng điểm thưởng cũng gần mức cao nhất của tuần, cho nên mới quyết định đánh một lúc.

“Ba người kia thao tác thật tốt.” Đường Huy từ đáy lòng tán thưởng: “Vị trí chạy chuẩn, công kích bạo lực, luôn chú ý đến người trong đội, không chạy một mình, thật là một đội ngũ khó có được.”

“Vậy sao? Đúng rồi, tôi còn chưa nói với cậu trước đó Tàn Mặc Vô Ngân cùng Bách Thảo Chiết giúp chúng ta đánh phụ bản đâu. ....” Lúc ấy An Cảnh hỏi Bách Thảo Chiết chuyện trang bị, lại không nói với Đường Huy.

“Sao?” Trước đó Đường Huy dường như cũng nhìn thấy trong kênh bang hội có nhắc tới tên Tàn Mặc Vô Ngân, nhưng cũng không để ý, không nghĩ tới còn có chuyện đánh phụ bản. Thảo nào hôm nay khi tổ đội, An Cảnh chào hỏi bọn họ như đã quen biết từ trước, theo như hiểu biết của hắn, An Cảnh trước đó không tiếp xúc gì với người bên Thiên Phong Nhã Các.

Sau đó An Cảnh đem chuyện Tàn Mặc Vô Ngân cùng Bách Thảo Chiết ngày đó giúp người trong bang đánh phụ bản nói qua một lần, cũng không quên nhắc đến sự phối hợp ăn ý của Tàn Mặc Vô Ngân và Hạ Tử Thần, cùng với sự quan tâm bảo vệ của Tàn Mặc Vô Ngân đối với Trầm Khê.

“Ừ, tôi cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân người này không tồi.” Nghe An Cảnh nói xong, Đường Huy kết luận, “Tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng những đánh giá về Tàn Mặc Vô Ngân đều là tốt. Hôm nay đánh 10 trận, cảm giác người này tuy kiêu ngạo, nhưng không tự phụ, thao tác tốt, nhất là hắn có thể bảo vệ tốt Trầm Khê.”

“Tôi nói A Huy, khó thấy cậu nói nhiều như vậy a.” An Cảnh cười nói.

“Tôi ăn ngay nói thật.” Đường Huy mở một lon Coca, “Loại cấp bậc như Tàn Mặc Vô Ngân tuyệt đối có kiêu ngạo, có thể xem như là cao thủ có thể nắm trong tay toàn bộ.”

An Cảnh như thấy chuyện lạ, sờ sờ cằm, cười nói: “A Huy, vì cái gì tôi cảm thấy ngữ khí của cậu như một đứa con ngoan vậy.”

Đường Huy nhìn hắn, “Cậu bị rối loạn thần kinh đi.”

An Cảnh vừa định nói lại, Trầm Dịch Thành ăn cơm tối ở bên ngoài mở cửa đi vào, An Cảnh tự động không nói nữa. Ba người tựa như cái gì cũng chưa xảy ra, không nhắc lại chuyện đấu võ tràng.

Buổi chiều, Hạ Tử Thần đang trong giờ học, di động đột nhiên rung lên, lấy di động ra nhìn, là tin nhắn của An Cảnh, bảo cậu sau khi tan học chờ hắn ở cửa. Tuy không biết lại muốn làm gì, Hạ Tử Thần vẫn trả lời lại ‘được’, tiếp tục nghe giảng.

Hai ngày sau sẽ đến tháng 12, thời tiết rất lạnh, trời cũng tối nhanh, chờ Hạ Tử Thần đi ra khỏi phòng học, trời đã tối đen, đèn đường màu cam chiếu sáng ngã tư đường, nhưng cho dù là sắc màu ấm cũng vẫn mang theo khí lạnh mùa đông.

An Cảnh đứng ở cửa lớp học, Hạ Tử Thần vừa ra liền thấy hắn, An Cảnh cũng thấy cậu, vẫy vẫy tay với cậu, sau đó nhanh chóng rút tay lại vào túi áo ấm áp.

Quan sát quần áo An Cảnh đang mặc, hôm nay hắn chỉnh trang gọn gàng, có loại cảm giác chính thức, Hạ Tử Thần rất ít thấy hắn như vậy, có chút không thích ứng được, “Anh muốn đi đâu vậy?”

“Đi, anh mang cậu đi ăn cơm.” An Cảnh cười tủm tỉm dẫn Hạ Từ Thần đi ra ngoài trường.

“Ăn cái gì mà anh lại mặc như vậy?” Tuy An Cảnh mặc áo khoác bên ngoài, nhưng vẫn có thể thấy áo somi trắng bên trong, nếu thêm áo vest nữa là có thể đi làm ở trên thành phố.

“Anh có thể VIP một nhà hàng cơm Tây, dẫn cậu đi ăn một chút.” Trong mắt An Cảnh có chút đắc ý, đối với người thích ăn như hắn, đồ ăn ngon gì đó tuyệt đối không tha.

“Cái gì nhà hàng cơm Tây? Huy ca bọn họ đâu?” An Cảnh ba năm nay cũng có nhiều phiếu ưu đãi các loại, cũng không biết hắn làm thế nào mà có, có ưu đãi gì cũng sẽ mang Hạ Từ Thần đi ăn theo, chẳng qua lần này lại không dẫn theo Đường Huy.

“A Huy vừa nghe thấy cơm Tây liền không có hứng thú, ngại nhiều quy tắc.” An Cảnh bĩu môi, “Dịch Thành lại không biết đi đâu. Mặc kệ bọn họ, chúng ta đi ăn.”

Hạ Từ Thần cũng không phản đối, “Anh mặc như vậy, còn em thì sao?” So với trang phục của An Cảnh, của Hạ Từ Thần có chút tùy ý, khi đi ra ngoài An Cảnh cũng không đề cập tới chuyện đi ăn cơm.

“Cậu vẫn là đứa nhỏ, không cần.” An Cảnh cười nói, “Cậu không cần để ý quần áo, chỉ cần có khuôn mặt nhã nhặn này là đủ rồi.”

Hạ Từ Thần đành mặc kệ hắn, đi ra cổng trường bắt taxi, đi nhà hàng cơm Tây An Cảnh nói kia.

Xe chạy 40 phút liền dừng ở cửa nhà hàng cơm Tây trong khu phố trung tâm. Lúc này Hạ Từ Thần mới biết vì sao An Cảnh nhất định phải mặc như vậy, nơi này từ trang trí đến trình độ người phục vụ, khắp nơi đều làm cho người ta có cảm giác áp bức, tựa như phân chia tầng lớp, chỉ có vài người thích hợp với nơi này, hầu hết mọi người chỉ có thể đi ngang qua.

An Cảnh cũng có chút ngoài ý muốn, có vẻ cũng không đoán được nhà hàng này sẽ như vậy, chần chờ trong chốc lát, An Cảnh vẫn là ưỡn ngực, giờ cảm với Hạ Từ Thần, “Đi.”

Tuy cảm giác không phù hợp nhưng người phục vụ ngoài cửa vẫn ôn hòa mời hai người đi vào, xác nhận xong, dẫn hai người đi vào bên trong.

Sau khi ngồi xuống, Hạ Từ Thần cùng An Cảnh lật thực đơn toàn tiếng Anh và tiếng Pháp, chậm rãi gọi đồ ăn. Cũng may mỗi món đều có hình minh họa bên cạnh, nếu xem không hiểu cũng có thể nhìn hình mà biết là cái gì. Nếu không phải người phục vụ có khuôn mặt tiêu chuẩn của người trong nước, Hạ Từ Thần sẽ hoài nghi có phải nơi này nhất định phải nói tiếng Anh mới có người nghe hiểu.

Gọi cơm xong, phục vụ mời hai người chờ, sau đó rời đi. An Cảnh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, “Nghe nói nơi này đồ ăn cũng ngon, anh mới muốn đến thử xem, không nghĩ tới áp lực lớn như vậy.”

Hạ Từ Thần bật cười, “Dù sao cũng vào rồi, hơn nữa cũng không phải có một mình, không có việc gì.”

“Ừ.” An Cảnh nhìn xung quanh, khách cũng không nhiều, khoảng cách cũng khá xa, đều tự thấp giọng nói chuyện, cũng không quấy rầy đến người khác.

Rất nhanh, món khai vị cùng món chính được đưa đến, ăn vài thứ, An Cảnh cũng thả lỏng hơn, “Đúng rồi, cậu xem diễn đàn chưa? Tháng sau sẽ có hệ thống kết hôn đó.”

“Vậy sao.....” Hạ Từ Thần thật không để ý lắm. ‘Kiếm Hôn’ trước không có hệ thống kết hôn, cho nên rất nhiều mối quan hệ tình cảm chỉ là đồng ý với nhau mà thôi. Lần này có hệ thống kết hôn, tất nhiên nhận được sự chào đón của người chơi. Nhưng chuyện này không liên quan đến Hạ Từ Thần, tuy Trầm Khê là một cô gái, nhưng thực ra là một nhân yêu, kết hôn cũng đừng nghĩ, ai lại muốn kết hôn với một nhân yêu?

“Đến lúc đó chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.” An Cảnh cắt miếng thịt bò, “Chờ anh tìm một cô gái, đến lúc đó cũng tham gia náo nhiệt.”

“Anh tìm được đi rồi nói sau.” Đứng nhìn An Cảnh bình thường không chú ý chuyện vật vãnh, đối với người khác phái mắt nhìn lại rất cao, thậm chí có đôi khi bối rối làm cho người ta muốn đánh hắn.

“Nói lại, nếu không có Liên Phi Nhi, cậu cùng Dịch Thành cũng có thể kết hôn trong trò chơi.” An Cảnh vừa nói vừa quan sát phản ứng của Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần nâng khóe miệng mỉm cười, không nói gì.

“Tiểu Thần Thần, anh hỏi cậu một câu, cậu thực không muốn nói rõ với Dịch Thành?” Vấn đề này hắn đã muốn sớm hỏi, nhưng vẫn không dám. Nhưng nhìn Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi càng ngày càng gần gũi, hắn cũng không thể không hỏi dự định của Hạ Từ Thần, tốt xấu gì hắn vẫn coi Hạ Từ Thần là em trai mà che chở, tự nhiên sẽ không để người ngoài bắt nạt cậu.

“Không cần phải nói, thời gian dài như vậy, có hợp hay không trong lòng em đều rõ ràng. Loại tình cảm này cũng đã phai nhạt.” Đây xem như lần đầu tiên cậu ở trước mặt người khác nói ra tình cảm của mình, cũng nhân lúc này mà buông tha cho loại tình cảm này.

Trong lúc lựa chọn buông tha, cậu cũng không có cảm giác đặc biệt khổ sở gì, mọi thứ giống như tự nhiên mà đi tới bước này. Nghĩ vậy, trong đầu Hạ Từ Thần đột nhiên hiện lên một thân ảnh màu trắng, cậu phải thừa nhận, có thể bình tĩnh buông tha như vậy, Tàn Mặc Vô Ngân cũng có tác dụng rất lớn,

là sự xuất hiện của Tần Mặc Vô Ngân mới làm cho lực chú ý của cậu dời đi khỏi Trầm Dịch Thành, cũng được hưởng thụ hứng thú trong trò chơi không giống trước.

An Cảnh trầm tư một lúc, gật đầu, “Như vậy cũng tốt, nói thật ra, anh cũng thấy Dịch Thành không hợp với cậu.”

Hạ Từ Thần nở nụ cười, “Được rồi, việc này về sau đừng nói nữa.”

“Đã biết.” An Cảnh tựa như đặt xuống được tảng đá nặng trong lòng, tập trung vào ăn uống.

“Mời ngài đi bên này.” Thanh âm quản lý nhà hàng ân cần lễ độ làm Hạ Từ Thần và An Cảnh chú ý.

Hai người đưa mắt nhìn qua, quản lý nhà hàng đang dẫn một người đàn ông mặc tây trang màu trắng đi vào. Người đó nhìn qua thì chỉ có vẻ chỉ hơn bốn hăm vài tuổi, khỏe mạnh hơi hơi lên mang theo một loại sắc bén, mũi cao thẳng, khóe miệng nhếch lên có chút lãnh đạm. Từ bên trong tản ra khí chất cao ngạo làm cho người ta có cảm giác khó tiếp cận, nhưng lại rất phong độ, tao nhã cùng cao ngạo hợp lại, biến thành một loại khí chất thoát tục, người ta không chú ý cũng khó.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Hạ Từ Thần, người đó hơi quay đầu, cùng Hạ Từ Thần đang ngơ ngẩn bốn mắt nhìn nhau nửa giây, sau đó hơi gật đầu, khóe miệng lộ ra một mặt ý cười không thể nhận ra, sau đó đi theo quản lý tiếp tục đi vào trong.

Hạ Từ Thần nhìn bóng dáng đi xa của hắn, trong lòng không hiểu sao có chút quen thuộc, nhưng dường như cũng rất xa lạ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tình nhân

Khi bóng dáng người con trai kia biến mất ở đường rẽ lên cầu thang, Hạ Từ Thần mới thu hồi tầm mắt, đây là lần đầu tiên cậu nhìn chăm chăm bóng dáng một người, tuy thực thiếu lễ độ, bản năng lại không muốn dừng.

Quay đầu đối mặt với An Cảnh đang kinh ngạc nhìn, Hạ Từ Thần có chút khó hiểu, “Sao vậy?”

“Cậu quen Cố Hủ?” Giọng nói An Cảnh tràn đầy bất ngờ.

“Cố Hủ là ai?” Tuy cái tên này Hạ Từ Thần thấy rất quen, lại không hiểu An Cảnh đang muốn nói cái gì.

“Chính là người vừa nãy đó.” An Cảnh giải thích.

“Anh quen hắn ta?” Hạ Từ Thần cũng thật bất ngờ khi An Cảnh quen biết người kia. Trong đầu có cái gì đó hiện lên một chút, Hạ Từ Thần đột nhiên nhớ tới vì sao cái tên Cố Hủ này lại quen như vậy, trước đó khi cậu giúp đàn chị chơi nhạc có nghe thấy mấy nữ sinh nói qua, hình như là người kia đứng ngoài cửa nghe cậu chơi đàn tranh....

“Lời này anh hỏi cậu mới đúng, sao lại hỏi lại anh?” An Cảnh thiếu chút nữa bị cậu đảo lòng vòng, lại lần nữa đem đề tài quay về.

“Không biết.” Hạ Từ Thần trả lời, đúng là không quen, chỉ là nghe qua tên người ta thôi.

“Vậy sao hắn lại gật đầu với cậu?” An Cảnh tin Hạ Từ Thần không nói dối, nhưng nếu quả thật không biết, hành động của Cố Hủ vừa rồi là rất kỳ quái.

“Không biết.” Hạ Từ Thần tiếp tục ăn, mặc dù có chút khó hiểu, nhưng cũng không quan trọng đến mức phải tiêu phí trí óc để suy nghĩ.

“Anh nói Tiểu Thần Thần, cậu có biết bây giờ có bao nhiêu người muốn kết thân với hắn không a?” An Cảnh không khách khí cướp miếng thịt bò đã được cắt từ đĩa của Hạ Từ Thần, “Cố Hủ chủ động gật đầu với cậu, cậu lại còn nói không biết?”

“Thật sự không biết.” Hạ Từ Thần suy nghĩ vài lần, cũng không nhớ được có quen biết gì với người ta. Nhưng nghe giọng nói của An Cảnh, có vẻ biết rất rõ về người đó, liền hỏi, “Hắn ta rốt cuộc là ai a?”

An Cảnh bị hỏi lần đầu tiên có loại xúc động muốn xem thường Hạ Từ Thần, “Học trường hệ tài chính trường ta, hiện tại đang làm nghiên cứu sinh.”

Hóa ra là nghiên cứu sinh, nói đến hệ tài chính của đại học A, Hạ Từ Thần cũng có chút khâm phục Cố Hủ. Hệ tài chính ở đại học A cũng đứng số một số hai cả nước, có thể thi vào trường đều là sinh viên ưu tú ngàn dặm mới tìm được một, không chỉ thông minh mà còn phải có suy nghĩ linh hoạt.

“Nghe nói nhà hắn có thế lực rất lớn, cụ thể thì không rõ, nhưng nghe nói hắn vừa học đại học đã bắt đầu tham dự vào chuyện làm ăn trong nhà, giá trị

của hẳn người bình thường khó có thể so được.” An Cảnh tiếp tục nói những tin tức bất quá hẳn nghe được lúc trước, “Nhưng hẳn cũng khá lạnh lùng, tuy có kiểu ngạo cũng không dễ tiếp cận nhưng sẽ không tự cao tự đại. Hẳn cũng thông minh, cho nên có nhiều người đi theo.”

Hạ Từ Thần im lặng nghe An Cảnh nói, người như vậy quả thực hiếm có, xa không nói, chỉ cần nói Trầm Dịch Thành, cho dù bốn người đều quen biết nhau nhưng vẫn có thể cảm giác được trên người Trầm Dịch Thành có tác phong của thiếu gia, kiểu ngạo hơn so với người khác.

“Anh biết thật nhiều.” Hạ Từ Thần cười nhìn An Cảnh đang kích động nói, tuy cụ thể không rõ, nhưng cũng biết không ít, “Anh hẳn là nên đi học tin tức truyền thông chứ không phải quảng cáo.”

“Cậu không hiểu gì cả. Làm tin tức chân chính không hẳn có thể đào ra được bất quá, ngược lại yêu sách sau màn mới là nhiều.” An Cảnh vẻ mặt đắc ý nói.

Hạ Từ Thần nghe có chút bất đắc dĩ, cũng không nói gì nữa.

Ăn xong bữa chính, bánh ngọt cùng cà phê được đưa lên, hai người câu có câu không nói chuyện trong trò chơi. Lúc này, quản lý nhà hàng tươi cười đi tới.

“Quý rầy một chút, đây là Cố Hủ tiên sinh mời hai vị.” Nói xong, quản lý đem hai phần bánh chocolate đưa tới bàn hai người, “Mời hai vị từ từ thưởng thức.”

Hai người ngoài ý muốn nhìn nhau một cái, An Cảnh vừa định gọi lại quản lý thì người đã đi xa rồi, cũng không thể không biết xấu hổ mà ồ ào. Hạ Từ Thần nhìn mặt trên bánh được rắc đầy vụn chocolate, hơi nhú mày, tâm tư cũng lặng xuống, có cái gì đó rất quen thuộc nhưng lại nắm bắt không được.

Bất chợt, một bóng dáng mặc áo khoác trắng hiện lên trước mắt, Hạ Từ Thần đột nhiên nhớ đến bóng dáng kia vì sao lại quen thuộc như vậy. Ở quán cà phê hồi trước, người đem cốc cacao tặng cho cậu chính là Cố Hủ.

“Nghĩ gì vậy?” Thấy cậu không nói gì, An Cảnh hỏi.

“Không có gì.” Hạ Từ Thần cũng không tính nói đến sự kiện kia, kỳ thật cũng không có gì để nói, dù sao sau đó, cậu cùng Cố Hủ cũng không hẳn là quen biết, vẫn là người xa lạ mà thôi.

“Không có gì thì sao Cố Hủ lại tặng bánh ngọt?” An Cảnh hiển nhiên không muốn nghe câu trả lời đối phó như vậy.

“Cũng không phải tặng một người, anh cũng nghĩ xem có phải từng tiếp xúc gì với hẳn không?” So với tính cách lãnh đạm của cậu, giao tiếp của An Cảnh càng rộng rãi hơn, nói không chừng đúng là đã gặp qua.

“Không thể nào.” An Cảnh quyết đoán phủ định. “Hắn ta vừa vào cửa, lông mi cũng chưa đưa đến nhìn anh một chút, có thể quen biết cái gì.”

Hạ Từ Thần cũng không muốn nói tiếp đề tài này, cầm lấy đĩa thấp giọng nói, “Đừng nghĩ nữa, ăn đi.”

Cậu không muốn nói, An Cảnh cũng không thể hỏi ra cái gì, đành vui đầu ăn, dù sao cũng là người khác mời, không ăn thì phí.

Khi rời đi, quản lý giảm giá cho bọn họ, cũng không tốn bao nhiêu tiền, chẳng qua ánh mắt An Cảnh trừng Hạ Từ Thần càng lớn hơn nữa, Hạ Từ Thần cũng không giải thích, chỉ có thể nói sau.

Vào tháng 12, thành phố N có đợt tuyết đầu tiên, tuy không lớn, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy rét buốt. Có điều, mùa đông hàng năm, hệ thống sưởi đại học A đều có đủ, ở trong phòng cũng không có cảm giác rét lạnh như bên ngoài, chẳng qua là làm cho người ta càng lười ra cửa đi học mà thôi.

Vì thu hút thêm người chơi cùng sắp sửa đến kỳ nghỉ đông, cũng là làm cho trò chơi thêm thú vị, ‘Kiếm Hồn’ trong sự chú ý của mọi người xuất hiện hệ thống hôn nhân, cũng quyết định một tuần sau chính thức ra mắt. Tuyên truyền nhiệt tình tham gia hệ thống hôn nhân, trò chơi cũng hợp thời mở ra hoạt động tình nhân mùa đông.

Hoạt động tình nhân mùa đông cũng không khó, nhưng có chút phiền phức, cần hai người cùng nhau hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ, tuy kết hôn chỉ giới hạn hai người khác phái, nhưng nhiệm vụ tình nhân hai người cùng giới cũng có thể làm. Hoàn thành nhiệm vụ xong được thưởng một đôi vòng tay tình nhân, thuộc tính tốt, cho nên khi xuất hiện hoạt động, người chơi rất hoan nghênh, nhiệm vụ mỗi ngày đều kín người hết chỗ, rất náo nhiệt.

Đi ra từ vô tràng, nhìn thời gian, mới hơn 8 giờ. Hạ Từ Thần không có việc gì tính toán tiếp theo nên làm gì, sau khi có hoạt động tình nhân, mọi người đều dùng hết thời gian đi làm nhiệm vụ, dù sao thời gian cũng chỉ có một tuần, cho nên chuyện đánh phụ bản tạm thời gác lại, mỗi ngày trên kênh thể giới, tán gẫu nhiều nhất cũng là chuyện nhiệm vụ tình nhân. Người không có tình nhân thì lên kênh thể giới gọi người tổ đội làm nhiệm vụ, những đôi tình nhân đã chuẩn bị hết những thứ cần thiết thì vội vàng kết hôn ngay ngày đầu tiên hệ thống hôn nhân được mở ra.

Đối với chuyện này, Hạ Từ Thần thuộc loại người xem náo nhiệt, vòng tay thuộc tính trên người Trầm Khê còn tốt hơn so với vật phẩm hoạt động, cho dù có làm nhiệm vụ hoạt động cũng không dùng đến, huống chi cậu cũng không có tình nhân, nhiệm vụ này cũng không đến lượt cậu.

Kỳ thật muốn kết hôn cũng không dễ dàng như vậy, hai người ngoại trừ độ hảo cảm phải đủ năm sao, còn phải cùng nhau làm nhiệm vụ liên hoàn, làm xong mới có tư cách kết hôn, tóm lại so với trong hiện thực chỉ cần lấy giấy chứng nhận thì phiền phức hơn nhiều. Nhưng đối với những đôi tình nhân thì phiền phức này cũng có thể coi là tình thú.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: tiếp theo định làm gì?

[Đội ngũ] Trầm Khê: chưa nghĩ ra, anh thì sao?

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: tôi thật ra có việc muốn làm, không biết em có muốn cùng làm với tôi không?

[Đội ngũ] Trầm Khê: làm cái gì?

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: đi theo tôi làm nhiệm vụ tình nhân.

Hạ Tử Thần sợ run một chút, mới trả lời lại.

[Đội ngũ] Trầm Khê: vòng tay kia anh cũng không dùng được mà?

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: không dùng được, nhưng muốn.

Trầm Khê bật cười, cảm giác những lời này Tàn Mặc Vô Ngân có loại cảm giác tùy hứng mà lại nghiêm túc, chỉ là muốn, cho nên đi, thật cũng không có gì không tốt.

[Đội ngũ] Trầm Khê: vậy đi thôi.

Vì thế hai người tổ đội, đi NPC chủ thành tiếp nhận nhiệm vụ.

Ngụ ý đại khái là tình yêu thiên trường địa cửu (lâu dài như trời đất), cho nên nhiệm vụ tình nhân lần này cũng chia thành chín phần, phải hoàn thành theo thứ tự mới có thể làm xong một nhiệm vụ lớn. Hạ Tử Thần nhìn qua một chút, có ba nhiệm vụ có chút khó khăn, những cái khác chủ yếu là thu thập, tặng đồ các loại, chính là tốn chút thời gian mà thôi.

Những nhiệm vụ đầu làm rất thuận lợi, nhiệm vụ khó khăn đầu tiên cũng đã đến. Nhiệm vụ này yêu cầu đi bản đồ dã ngoại đánh Boss nhỏ, cách một phút lại có Boss mới.

Đánh Boss đối với Tàn Mặc Vô Ngân không phải việc gì khó, nhưng vấn đề là khi trăm người cùng tranh một Boss, cướp được một con mới là khó.

Tuy nhiệm vụ tình nhân đã mở ra được vài ngày, phần lớn đã làm xong, nhưng cũng không thiếu người chen chúc, đi làm lại nhiệm vụ. Như dự kiến, khi hai người đến vị trí Boss, đã có không ít người chờ sẵn, vây quanh gần như không nhìn thấy Boss mới đâu.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: nhiều người thật.

[Đội ngũ] Trầm Khê: thời gian hoạt động có hạn, người muốn đến làm tất nhiên là nhiều.

[Đội ngũ] Tàn mặc Vô Ngân: làm sao bây giờ?

Tàn mặc Vô Ngân tuy có thể đánh Boss, nhưng tranh Boss không giỏi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: cướp.

Hạ Tử Thần đánh ra một chữ, sau đó chạy vào đám người. Tàn mặc Vô Ngân cũng chạy theo.

Boss mới xuất hiện, trong nháy mắt đã bị cướp mất, người cướp được Boss hoàn thành nhiệm vụ ở kênh phụ cận kêu gào tự do, người không cướp được chỉ có thể trừng mắt nhìn, tiếp tục chờ Boss mới.

Hạ Tử Thần từ thời điểm Boss ngã xuống bắt đầu tính thời gian, dự tính khi Boss xuất hiện còn khoảng mười mấy giây sẽ dùng kỹ năng quần công (công kích một loạt). Tinh Ngưng Đường là môn phái chuyên trị liệu, công kích thấp là rõ ràng, kỹ năng công kích chỉ có hai chiêu, một là sát thương đơn, một là quần công, so với quần công, sát thương đơn có lực lớn hơn, cho nên rất nhiều trị liệu căn bản không dùng kỹ năng quần công, thậm chí còn không để ở trên thanh kỹ năng.

Dù sao công kích cũng thấp, nếu mở quần công, đưa tới một đồng quái, vậy mới là tự diệt, còn không bằng vừa dùng sát thương đơn vừa thêm huyết cho bản thân, có thể lo được cả hai bên.

Tuy người khác không muốn dùng, Hạ Tử Thần lại luôn để nó ở trên thanh kỹ năng. Phạm vi hữu hiệu của kỹ năng quần công là 10 thước, tự động chọn 6 mục tiêu ở gần nhất. Mỗi nửa giây phóng một lần, thời gian liên tục 30 giây, nếu người chơi di chuyển trong lúc phóng kỹ năng, kỹ năng sẽ tự hủy.

Thường sau khi cướp được Boss, trước lựa chọn mục tiêu, sau đó mới phóng kỹ năng, quá trình này cần khoảng hai giây, tốc độ tay nhanh thì có thể chỉ cần một giây, nhưng kỹ năng quần công thì nửa giây lại có thể phóng một lần, hơn nữa là tự động chọn mục tiêu. Khi Boss này xuất hiện ở xung quanh không có quái nhỏ nào khác, Hạ Tử Thần lại là người chơi trung lập, không thể công kích người chơi khác, cho nên mục tiêu tự nhiên tất cả đều ở trên Boss.

Như trong dự đoán, sau khi Boss xuất hiện, kỹ năng quần công liên tục tốc độ rất nhanh phóng lên Boss.

Trong trò chơi nếu Boss hoặc quái nhỏ không phải thuộc bản thân người chơi, thanh huyết của nó sẽ có dấu gạch chéo màu đỏ, biểu hiện đây là của người chơi khác, nếu là của bản thân người chơi thì sẽ không có. Người đầu tiên đánh trúng mục tiêu chính là người sở hữu Boss đó, trừ phi người chơi trong quá trình công kích tử vong, nếu không sẽ không đổi chủ.

Cướp được Boss, Trầm Khê nhanh chóng quay lại trốn đằng sau Tàn Mặc Vô Ngân, tự cấp bản thân hồi huyết, Tàn Mặc Vô Ngân tiến lên, chỉ hai chiêu đã giải quyết xong Boss. Sau đó lập tức dẫn theo Trầm Khê xoay người lên ngựa, để lại phía sau một đám người trừng mắt nhìn, không quay đầu lại cứ thế mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khé Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Vòng tay

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: em rất biết đoạt Boss.

[Đội ngũ] Trầm Khê: khi thăng cấp người trong khu này rất nhiều, muốn hoàn thành nhiệm vụ nhiều lúc phải đi cướp, phương pháp này cũng là ngẫu nhiên phát hiện.

Lúc trước cậu cùng An Cảnh bọn họ cùng nhau thăng cấp, cướp Boss rất khó, nhưng từ khi phát hiện phương pháp này, cơ bản trong 10 lần thì 8 lần được. Đương nhiên phương pháp này bọn họ không ai truyền ra ngoài.

Người đến cướp Boss rất nhiều, Trầm Khê xen lẫn trong đám người, cho dù phát chiêu cũng không rõ ràng là ai, hẳn là không ai chú ý tới.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: phương pháp rất thông minh.

[Đội ngũ] Trầm Khê: chỉ có trị liệu mới có thủ pháp này, nhưng cũng không an toàn, nếu gặp Boss công kích cao, sau khi cướp được nếu người trong đội không chuyển đi cứu hận sẽ dễ dàng bị giết.

Trầm Khê hiện tại có trang bị tốt, khi mới bắt đầu thăng cấp dùng chiêu này, có đôi khi An Cảnh bọn họ không kịp đem cứu hận chuyển đi, Trầm Khê huyết mỏng, lúc đó lượng huyết có thể thêm cũng ít, rất dễ dàng ngã xuống.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: có tôi ở đây, không vấn đề gì.

Hạ Tử Thần nở nụ cười, không nói gì nữa, cùng Tàn Mặc Vô Ngân đi làm nhiệm vụ tiếp theo.

Hai nhiệm vụ còn lại có chút khó hơn, một cái là từ trên Cao Nhai (núi cao) cùng nhảy xuống, đến NPC dưới khe núi nhận nhiệm vụ. Nhiệm vụ quy định thời điểm rơi xuống cả hai không cách nhau quá 10 thước, thời gian rơi xuống cách nhau không quá 8 giây. Mỗi người phải đi ghép một bức tranh, hai người phải ghép hai mảnh khác nhau, phải ghép đúng trong ba phút, hai người hoàn thành bức tranh không được vượt quá 30 giây.

Ở nhiệm vụ nhảy xuống núi này, rất nhiều người từ trên nhảy xuống, bởi vì không nắm chắc thời gian dùng cùng sử dụng khinh công tốt, đều bị ngã chết. Nếu phương hướng khi dùng khinh công không kiểm soát được, hai người rơi xuống sẽ bị cách nhau quá xa, vượt qua thời gian quy định cũng phải làm lại. Tóm lại ở kênh phụ cận rất lộn xộn, một nhiệm vụ làm đi làm lại hơn 10 lần, tin rằng ai cũng có tâm tình không tốt.

Trầm Khê cùng Tàn Mặc Vô Ngân tiếp nhận nhiệm vụ, ở giữa một đám người cãi nhau kia nhảy xuống.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: em nhảy trước, tôi sẽ theo sau, nếu dùng hai lần nhảy sớm, thì dùng khinh công hướng bên trái nhảy lên chút, sau đó nói với tôi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: được, tôi sẽ trực tiếp hoàn thành, không cần khinh công.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: được.

Sau đó hai người theo vị trí chỉ định nhảy xuống, trước khi nhảy xuống, Hạ Tử Thần đều cấp hai người liên tục hồi huyết, nếu chẳng may khi rơi xuống đất khoảng cách còn quá xa, chỉ cần thanh huyết không rỗng là có thể sống được.

Tính thời gian cùng khoảng cách, Hạ tử Thần điều chỉnh vị trí màn hình, khi cách mặt đất khoảng 10 thước dùng hai lần nhảy nghiêng người đi làm giảm tốc độ, sau đó dùng ổn định ở bên cạnh NPC, bị giảm 10 điểm huyết, cũng không ảnh hưởng gì. Giây tiếp theo, Tàn Mặc Vô Ngân dùng ở bên cạnh Trầm Khê, áo trắng bay nhẹ, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng hạ xuống không hề thương tổn chút nào.

Hai người nhanh chóng giao nhiệm vụ, đừng nghĩ chỉ là nhảy xuống núi, khoảng cách lại lớn, khi rơi xuống chỉ còn 10 giây để giao nhiệm vụ. Nếu cách NPC quá xa, sẽ mất rất nhiều thời gian.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: trầm khê, đại thần. ....

Nhìn thấy tên Thiên Lam Quyến Rũ ở kênh phụ cận, Hạ Tử Thần liền dừng động tác lên ngựa, ở bên trái nhìn thấy Thiên Lam Quyến Rũ tên bị biến thành màu xám, Ôn Nhu Thâm Lam ngồi ở bên cạnh thì thể cô, có chút bất đắc dĩ ngồi xuống.

Trầm Khê đi qua, phóng kỹ năng đem Thiên Lam Quyến Rũ đang chờ sống lại kéo đứng lên.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: cậu và đại thần cũng đến làm nhiệm vụ tình nhân à? ^ _ ^

[Phụ cận] Trầm Khê: ừ, anh ta muốn vòng tay.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: khụ... thân ái, em sao lại có cảm giác mức nhận thức tình cảm của trầm khê cần chỉnh lại nhanh a....

[Phụ cận] Ôn Nhu Thâm Lam: em nếu có thể không ngã chết, anh có thể cùng em đi chỉnh lại a.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: hừ!

[Phụ cận] Trầm Khê: từ từ mà nhảy, đừng vội dùng khinh công nhảy hai lần.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: đã ngã chết bảy lần T_T

[Phụ cận] Trầm Khê: ....

[Phụ cận] Ôn Nhu Thâm Lam: hai người làm xong nhiệm vụ này rồi?

[Phụ cận] Trầm Khê: ừ, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ tiếp theo.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: nhảy mấy lần thì được?

[Phụ cận] Trầm Khê: một lần.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: .... tôi không nên hỏi a....

[Phụ cận] Ôn Nhu Thâm Lam: em sao biết trước được. Hai người tiếp tục làm đi, tôi cùng Thiên Lam tiếp tục nhảy.

[Phụ cận] Trầm Khê: ừ.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: đại thần vất vả rồi.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: không có.

[Phụ cận] Thiên Lam Quyến Rũ: tôi là nói nhận thức tình cảm của trầm khê rất thấp, anh vất vả rồi.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: không đâu.

Cùng một câu trả lời, tựa hồ như ngay từ đầu Tàn Mặc Vô Ngân đã hiểu ý của Thiên Lam Quyến Rũ.

Mặc kệ Thiên Lam Quyến Rũ vẫn trêu chọc cậu, Hạ Tử Thần lấy ra ngựa hai người cưỡi, kéo Tàn Mặc Vô Ngân lên, thẳng thừng mà đi.

Làm vài vòng nhiệm vụ thu thập, hai người rốt cuộc chạy tới nhiệm vụ cuối cùng, đi kiểm tranh ghép. Nơi này so với khe núi kia còn nóng hơn, nếu NPC không đứng ở chỗ cao, có lẽ muốn nhấn vào NPC để nhận nhiệm vụ cũng khó. Ngoại trừ nhiều người, không khí nơi này còn buồn bức hơn so với khe núi kia. Thậm chí mấy đôi vốn đang cùng làm nhiệm vụ cuối cùng cãi nhau ầm ĩ mà giải tán. ....

Lúc này hai người không thương lượng cũng không có sách lược gì, cứ theo tự nhiên mà làm nhiệm vụ. Ghép tranh xem như là một nhiệm vụ khó trong trò chơi, lần này ghép tranh trong nhiệm vụ tình nhân độ khó đã giảm đi so với phụ bản.

Một bức tranh chia làm 12 mảnh, xem tranh gốc xong nhấn bắt đầu, sẽ bị xáo trộn theo thứ tự, theo đó mà ghép lại tranh. Thực ra rất nhiều người đối với trò chơi ghép tranh này không thạo, nhưng chơi nhiều, tìm được quy luật rồi cũng không khó như tưởng tượng.

Nhìn bức tranh của mình, Hạ Tử Thần nghĩ qua một chút, bắt đầu ghép lại. Rất nhanh đã hoàn thành xong, hệ thống trực tiếp thông báo ghép chính xác, nhiệm vụ hoàn thành. Hạ Tử Thần lúc này mới phát hiện Tàn Mặc Vô Ngân hoàn thành sớm hơn cậu, nhưng cũng là chuyện trong dự kiến.

Giao nhiệm vụ, hai người lấy được một phần tín vật, có thể đi NPC hoạt động ở chủ thành đổi vòng tay tình nhân.

[Đội ngũ] Trầm Khê: ghép xong cũng không nói một tiếng, nhờ tôi không ghép được trong vòng 30 giây thì sao?

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: tôi tin em có thể ghép được, trước khi hoàn thành sẽ không nói.

Hạ Tử Thần khẽ cười một tiếng, cậu cũng chưa từng nghĩ Tàn Mặc Vô Ngân không ghép được, tự nhiên sẽ không suy nghĩ đến chuyện đi nhắc nhở.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: trở về thành đi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: ừ.

Giao nhiệm vụ, hai người nhận được một đôi vòng tay có khắc tên của nhau, Hạ Tử Thần cắt nó vào trogn túi, Tàn Mặc Vô Ngân lại đeo vào.

[Đội ngũ] Trầm Khê: thuộc tính này so với cái kia của anh kém hơn nhiều.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: tuy không tốt bằng, nhưng không ảnh hưởng đến lực công kích, hơn nữa cái này cũng là khó có được.

Nghĩ đến lực sát thương của Tàn Mặc Vô Ngân cho dù thay đổi trang bị cũng vẫn như thế, trang bị có phẩm chất hơi thấp cũng không ảnh hưởng gì lớn, nếu cần thì đổi lại là được.

Suy nghĩ đơn giản một giây, Hạ Tử Thần cũng đeo vòng tay tình nhân, lượng trị liệu của Trầm Khê vốn đã đầy, trang bị này cũng không ảnh hưởng đến. Lại nói, vòng tay này đúng là khó có được, hoạt động tình nhân về sau chắc chắn sẽ có nhưng vòng tay giống như này cũng không có thể có lần hai.

Nhìn thấy Trầm Khê cũng đeo vòng lên, Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến một biểu tượng mặt cười, Hạ Tử Thần cũng mỉm cười đáp lại một cái.

Sau đó Tàn Mặc Vô Ngân cùng bang hội đi đánh phụ bản, vốn muốn Trầm Khê cùng đi, nhưng Hạ Tử Thần hôm nay phải ngủ, mai còn có giờ học sớm. Tàn Mặc Vô Ngân bảo cậu khi log out thì nói với hắn một tiếng rồi trực tiếp trở về nơi tập hợp bang hội.

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: lão nương rớt cuộc cũng nhảy núi thành công, ha ha ha ha!

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: thiên lam tỷ tỷ thật là kích thích người khác, tôi vẫn còn đang nhảy.....

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: các cậu còn nhảy được, tôi trực tiếp chết vì tình =_=_ ..... mặc dù chỉ chơi với nhau vài ngày nhưng vẫn rất buồn bực.....

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: làm sao vậy?

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: không phải tất cả mọi người đều có kiên nhẫn a, nhảy núi hơn 20 lần xong, ghép tranh cũng đến 40 phút vẫn chưa xong, lại đi ra, thật tình sẽ không ghép được a..... QAQ

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: được rồi, tôi thừa nhận Thâm Lam cũng không ôn nhu lắm.....

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: cô nương không cần khổ sở, tôi còn không có tình duyên a. Mà nói cho mọi người một cái tin tức an ủi đáng giá đây.....

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: tin gì thế?

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: tôi vừa rồi đứng ở chỗ ghép tranh xem cãi nhau, có đôi trong một giờ đã ghép tranh thất bại bảy lần a, ha ha ha!

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: vì cái gì tôi cảm thấy cô là sung sướng khi có người gặp họa?

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: hắc hắc, vẫn là tỷ tỷ hiểu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Người nhà

Tối thứ sáu tuần này hệ thống hôn nhân chính thức xuất hiện, rất nhiều người đều muốn kết hôn ngay ngày đầu tiên, dù sao cũng coi như có ý nghĩa kỷ niệm. Trầm Dịch Thành chọn ngày này cùng Liên Phi Nhi thành thân, tuy là đã biết có tình cảm bên trong nhưng cũng có chút ngoài ý muốn, hơn nữa trước đó Trầm Dịch Thành cũng không có biểu hiện thích thú gì với hệ thống kết hôn, cũng không có cảm giác hắn thật sự muốn lấy Liên Phi Nhi.

Nhưng dù sao cũng chỉ là trò chơi, kết hôn cũng là một loại chơi đùa, không liên quan đến hiện thực, cho nên cũng không có gì không tốt.

Trầm Dịch Thành chọn thời điểm rất đúng lúc, tuy trước đó hắn cùng Liên Phi Nhi quẩn với nhau, xem nhẹ Trầm Khê, nhưng Trầm Khê cũng làm nhiệm

vụ tình nhân cùng Tần Mặc Vô Ngân, cũng đã rõ ràng quan hệ giữa bản thân cùng Huyết Vô Tình.

Nói cách khác, mặc kệ Huyết Vô Tình có lấy Liên Phi Nhi hay không, Trầm Khê vẫn cùng Tần Mặc Vô Ngân có tình ý, đều biến thành hai chuyện độc lập với nhau, cũng không ai thực sự có lỗi với ai, cũng không có ai đúng ai sai, người khác cũng không thể nói gì được.

Đối với việc Trầm Dịch Thành tuyên bố muốn kết hôn với Liên Phi Nhi, Hạ Tử Thần cảm giác thực bình thản, bình thản từ đáy lòng, không có buồn bực rối rắm, đối xử như bạn bè bình thường. Chỉ có một giây đầu cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó cũng thấy đây là chuyện cần phải làm.

Thực sự chuyện ‘buông’ này cũng không khó như tưởng tượng, khó chính là bởi vì không qua được cửa ải trong lòng kia. Buông tay không phải là xúc động nhất thời, hơn nữa thời gian dài sẽ quyết định kết quả. Khi chấp nhận kết quả này, sẽ không có cái gọi là quay đầu lại, buông tay cũng không thống khổ cùng khó khăn. Có lẽ một thời gian sau khi quyết định sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng cũng không phải thời gian quá lâu. Có cảm giác như vừa tỉnh lại, tất cả đều sẽ bình thường.

Lúc phát hiện trong lòng không có đấu tranh cùng không cam lòng, Hạ Tử Thần hơi nhếch khóe miệng, có cảm giác trút được gánh nặng cùng thản nhiên. Hiện tại cho dù Trầm Dịch Thành trong hiện thực kết hôn, cậu cũng không mấy may chớp mắt. Có lẽ tình cảm của cậu đối với Trầm Dịch Thành vốn không sâu đậm như vậy, dù sao bọn họ cũng không chính thức bắt đầu, nhưng xem tính cách của cậu, Hạ Tử Thần không cảm thấy được bản thân sẽ dám bỏ ra tất cả để đi yêu một người.

Tính cách như thế, lãnh đạm như thế, cho nên cái gì cũng giữ lại. ....

[Bang Hội] Trầm Khê: chúc mừng.

Hạ Tử Thần đánh vỡ sự khó xử cùng trầm mặc trong bang. Cậu đối với chuyện Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi cũng không biết rõ, nhưng dù thế nào thì cũng phải phép chúc mừng một tiếng.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: chúc mừng bang chủ.

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: chúc mừng, bang chủ cũng thích náo nhiệt a.

[Bang Hội] Hồng Gia Hũ Nương: chúc mừng a, trăm năm hòa hợp.

.....

Mọi người sau đó cũng lấy lại tinh thần, lục tục gửi đến lời chúc phúc.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tồi Quai: chúc mừng bang chủ cùng bang chủ phu nhân a, bang chủ phu nhân rút cuộc cũng danh chính ngôn thuận, như vậy là tốt rồi, miễn cho có vài người mơ mộng viễn vông, không tự hiểu.

[Bang Hội] Bảo Bối Khuynh Thành: đúng a, bang chủ vì bang chủ phu nhân tạo danh phận, đây mới là ái tình chân thật.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: .....

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: .....

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: chúc mừng bang chủ. có ai muốn đánh phụ bản không, đến tổ đội.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: tôi, tôi tôi với!

Nhìn thấy trong bang hội bị lời đề nghị của Thiên Lam Quyển Rũ xoay qua hướng khác, An Cảnh có chút đăm chiêu gọi Hạ Tử Thần một tiếng.

Nhìn biểu tình do dự của An Cảnh, Hạ Tử Thần cười nói, “Yên tâm đi, không có việc gì.”

“Ừ.” Thấy Hạ Tử Thần không có cảm xúc tiêu cực gì, An Cảnh cũng nhẹ lòng. Tuy Trầm Dịch Thành đối xử với Hạ Tử Thần không tồi, trong cuộc sống cũng có chút quan tâm, nhưng nói thật, hắn cũng không xem trọng bọn họ, cảm thấy được có một loại cảm giác không thích hợp không nói nên lời.

Di động trên bàn vang lên, Hạ Tử Thần cầm lên xem, nhìn thoáng qua màn hình, lập tức nghe máy, ý cười càng đậm trên khóe môi, “Dạ, ba ba?”

“Ừ, đang bận sao?” Bên kia truyền đến thanh âm của cha làm cậu an tâm hơn.

“Không có, đang chơi trò chơi thôi.” Chuyện bản thân chơi trò chơi Hạ Tử Thần cũng không giấu cha, “Ba ba hôm nay không phải làm việc sao?”

“Ừ, ngày mai bắt đầu có thể nghỉ ngơi một chút.” Làm luật sư kim bài ở Sở Sự Vụ, công việc của Hạ Ngự Trạch rất nhiều, có đôi khi ngay cả cơm cũng không ăn. Cũng may Hạ tử Thần cũng không cần ông quan tâm, thậm chí có đôi khi còn muốn quan tâm đến chuyện của ông, “Thứ sáu có rảnh không? Buổi tối về nhà ăn cơm?”

“Được.” Cùng cha ăn cơm, Hạ Tử Thần chưa bao giờ từ chối.

“vậy buổi chiều ba đến trường đón con.”

“Không cần, con tự đi tàu điện ngầm về, cũng không xa, đi lại cũng tiện hơn.”

“Được rồi, muốn ăn cái gì? Ba ba làm cho con.” Thanh âm Hạ Ngự Trạch mang theo ý cười.

“Cái gì cũng được.” Mỗi lần Hạ Từ Thần về nhà, chỉ cần có thời gian, Hạ Ngự Trạch sẽ tự mình nấu cơm cho cậu ăn, không nhất định là nhiều đồ ăn phức tạp, nhưng lại có hương vị gia đình.

“Được, trời lạnh, đi ra ngoài mặc thêm quần áo vào.” Hạ Ngự Trạch nhắc nhở Hạ Từ Thần.

“Đã biết.” Ở trước mặt phụ thân, cho dù cậu có tỏ ra không lệ thuộc, cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

Tắt điện thoại, liền nhìn thấy mặt tán gẫu của Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: hôn lễ thứ sáu mấy giờ tới?

Hạ Từ Thần run một cái, nghĩ xem Tàn Mặc Vô Ngân sao lại biết chuyện Trầm Dịch Thành kết hôn, sau đó nhìn lên kênh thể giới bọn Tiểu Quai Tới Quai xoát loa công bố tin kết hôn, mời những người quen biết đến.

[Mật] Trầm Khê: không biết, sao vậy?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tối thứ sáu người trong bang đi đánh phụ bản 25 người, muốn em cùng đi.

[Mật] Trầm Khê: tối thứ sáu tôi phải về nhà ăn cơm, không chắc sẽ login, các anh cứ đi đi.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: được rồi, lần sau dẫn em đi.

[Mật] Trầm Khê: ừ.

Là bạn tốt, Đường Huy cùng An Cảnh tất nhiên phải cùng thu xếp chuyện hôn lễ, phát thiệp mời, chuẩn bị tiền lì xì, mua pháo hoa..... Hệ thống đưa lên nhiều loại hôn lễ khác nhau về cảnh tượng cùng đồ dùng, mấy thứ này trước khi bắt đầu hoạt động đã được đưa lên, chỉ chờ hệ thống hôn nhân mở ra sẽ để người chơi sử dụng.

Hạ Từ Thần đã nói với Trầm Dịch Thành thứ sáu phải về nhà, không chắc có thể đứng giờ chờ về tham gia hôn lễ. Trầm Dịch Thành trầm mặc nhìn cậu, tựa hồ như muốn từ trên mặt cậu nhìn ra chút cảm xúc nào đó, nhưng cũng chỉ nhìn thấy sự bình thản cùng lãnh đạm. Trầm Dịch Thành gật gật đầu, cũng không nói gì. Hạ Từ Thần không cần cùng bọn họ thu xếp hôn lễ, nhưng lễ vật cũng không thể thiếu, trước đó đưa tới chỗ An Cảnh, để An Cảnh ở ngày đó tặng.

Thứ sáu, Hạ Từ Thần ngủ đến lúc tự tỉnh dậy, tùy tiện ăn cái gì đó, liền đi ra ga tàu điện ngầm đi về nhà.

Mở cửa nhà, làn hơi ẩm áp ập đến, mang theo mùi thơm của nước dùng làm Hạ Từ Thần không khỏi giờ lên khóe miệng, “Ba ba, con đã về.”

Nghe thấy tiếng động, Hạ Ngự Trạch mặc bộ quần áo vải ở nhà từ phòng bếp đi ra. Nhìn thấy Hạ Từ Thần, ý cười càng đậm, “Có lạnh không? Buổi chiều trời nổi gió đó.”

Hạ Ngự Trạch còn rất trẻ, nhìn qua chỉ mới 30 tuổi, không giống Hạ Từ Thần có ngũ quan tinh xảo, Hạ Ngự Trạch thuộc loại thanh tú ôn nhả, ánh mắt sâu xa tựa hồ như cất giấu rất nhiều chuyện, làm cho người ta nhìn không thấu, cũng xem không hiểu. Nói đến về bề ngoài, Hạ Ngự Trạch cùng Hạ Từ Thần không có gì giống nhau, nhưng khí chất đậm đặc của hai cha con lại giống hệt.

“Tốt ạ.” Hạ Từ Thần khóa kỹ cửa, thay dép lê vào phòng.

“Ba đang nấu canh, rửa tay đi rồi vào đây uống.” Đem áo khoác của Hạ Từ Thần treo lên móc, Hạ Ngự Trạch xoay người về phòng bếp múc canh.

Mùa đông được uống canh Hạ Ngự Trạch nấu, đối với Hạ Từ Thần mà nói tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Hạ Ngự Trạch nấu canh sẽ không cho nhiều thứ, chủ yếu là đun cách thủy trên lửa nhỏ, nấu như đến tỏa mùi thơm.

“Ba, ăn đơn giản là được, đừng phiền phức quá.” Lau khô tay, Hạ Từ Thần nhận bát canh từ tay ông.

“Khó có thời gian rảnh làm cơm cho con, con đừng quan tâm.” Hạ Ngự Trạch cười cười, kéo ghế dựa cạnh bàn ăn ra cho Hạ Từ Thần ngồi xuống. Trước kia khi Hạ Từ Thần còn nhỏ, công việc của ông cũng không ổn định, đi sớm về muộn, tuy mỗi ngày đều kiên trì tự nấu cơm cho Hạ Từ Thần, nhưng cũng không làm gì nhiều. Hạ Từ Thần trưởng thành, lên đại học lại càng không cần ông quan tâm, công tác của ông cũng ổn định hơn, nhưng cũng không có bao nhiêu thời gian làm một bữa cơm tiêu chuẩn.

“Đề lát nữa con giúp cha làm.” Đa số thời điểm Hạ Ngự Trạch cũng không muốn Hạ Từ Thần đi vào phòng bếp, sợ cậu không cẩn thận có thể bị bỏng. Nhưng chỉ cần Hạ Ngự Trạch nấu cơm, Hạ Từ Thần đều sẽ vào bếp giúp một tay, Hạ Ngự Trạch không cho cậu làm, cậu dựa vào cạnh cửa cùng Hạ Ngự Trạch nói chuyện phiếm, cũng không cảm thấy nhàm chán.

Lần này Hạ Ngự Trạch không từ chối, cha con hai người cùng nhau trong bếp bận rộn, đi qua đi lại làm ra một bàn lớn thức ăn.

Sau khi ổn định công việc, Hạ Ngự Trạch dẫn theo Hạ Tử Thần rời đi căn phòng thuê vẫn ở, đi vay mua căn phòng hiện tại. Phòng không lớn, chỉ bảy mươi mét vuông, kết cấu hai phòng ngủ, cũng đủ để hai cha con ở. Không gian quá lớn sẽ chỉ cảm thấy cô đơn, đã là gia đình, sự ấm áp là quan trọng nhất.

Trong phòng ăn, hai cha con ngồi đối diện ăn cơm, câu có câu không nói chuyện trường học.

“Còn chưa có bạn trai sao?” Giống như đại đa số cha mẹ, Hạ Ngự Trạch cũng quan tâm đến chuyện tình cảm của Hạ Tử Thần.

Lúc học trung học Hạ Tử Thần đã nói cho Hạ Ngự Trạch cậu thích nam giới, ngoại trừ lúc ban đầu kinh ngạc, Hạ Ngự Trạch cũng坦然 tiếp nhận. Tính hướng này là từ khi sinh ra đã có, không có khả năng sửa đổi, cũng không cần thiết phải sửa. Hơn nữa làm một người cha độc thân, ông cũng không quan tâm nhiều được cho Hạ Tử Thần, cũng không muốn vì chuyện này mà làm tổn thương đứa nhỏ.

“Không. ....” Hạ Tử Thần cúi đầu ăn sùm kho cha gấp cho, “Đồng tính luyến ái dù sao cũng là số ít. Lại nói, trong trường học mọi người vẫn kiêng dè những chuyện như thế này.”

“Ừ.” Hạ Ngự Trạch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. “Thuận theo tự nhiên đi, nhưng con dù sao cũng vẫn luôn một mình như vậy, ba thật hoài nghi bản thân nuôi dưỡng con thành người cô độc.”

“Không thể nào a.” Hạ Tử Thần cười cười, tuy cậu không quá giỏi về việc chủ động tiếp xúc người khác, nhưng quan hệ với bạn bè cũng không tệ.

“Vây là được rồi.” Hạ Ngự Trạch lại gấp đồ ăn cho cậu, để cậu ăn nhiều một chút, “Kỳ thật thích nam sinh(học sinh nam) cũng không sao, nhưng là đồng tính thì tình cảm thường sẽ khó duy trì hơn với tình cảm khác phái. Con phải đối mặt với không chỉ người nhà anh ta mà còn cả dư luận xã hội nữa.”

Hạ Tử Thần không nói gì, cậu hiểu thấu nhận không phải chuyện khó nhất, khó nhất chính là những chuyện phải đối mặt sau này.

“Những cái khác ba cũng không muốn nhiều lời, gặp được người tốt, ba tự nhiên sẽ vui mừng cho con, nhưng nếu đối phương là người không đáng được quý trọng, ba hy vọng con biết lúc nào thì nên buông tha. Đừng bởi vì chấp niệm nhất thời cùng không cam lòng mà bỏ lỡ những thứ quý giá khác.” Hạ Ngự Trạch rất ít khi nói với Hạ Tử Thần như vậy, nhưng giờ đứa nhỏ đã trưởng thành, ông cũng cần dạy cho cậu một ít đạo lý trong tình cảm, để tránh Hạ Tử Thần đi con đường quanh co, rất không đáng.

Trầm mặc một lúc, Hạ Tử Thần gật gật đầu, “Con đã biết.”

Những lời nói này của Hạ Ngự Trạch càng làm cho Hạ Tử Thần khẳng định bản thân buông tay với Trầm Dịch Thành là đúng. Một người không đáng quý trọng, cho dù cố nắm chặt thế nào, kết quả cũng là phí công.

Hạ Ngự Trạch dù sao cũng là trưởng bối (bác cha chú), rất nhiều thứ thấu hiểu hơn cậu, Hạ Tử Thần từ trước đến nay rất tôn trọng quan điểm của cha, cũng nguyện ý nhận lấy những kinh nghiệm của cha, làm cho cuộc sống thuận lợi thêm một chút.

Hai người đang nói, di động đặt trên bàn trà của Hạ Ngự Trạch vang lên. Bất đắc dĩ cười với Hạ Tử Thần, Hạ Ngự Trạch đứng dậy tiếp điện thoại. Hạ Tử Thần tiếp tục ăn cơm, trực giác thấy cuối tuần thanh nhàn của cha sẽ bị bỏ lỡ rồi.

Đúng như dự đoán, Hạ Ngự Trạch ngày mai phải về Sở để nhận một án tử khó giải quyết, có lẽ không khoảng thời gian ngắn không rảnh rồi được.

“Vốn muốn ngày mai dẫn con đi mua mấy bộ quần áo mùa đông.” Đề di động xuống, Hạ Ngự Trạch trở lại bàn ăn.

“Không sao, quần áo mùa đông năm ngoái cũng mới mặc vài lần, không cần mua.” Hạ Tử Thần múc canh cho cha, “Buổi tối con quay về trường luôn, ngày mai cha ngủ thêm một lúc đi rồi hẵng đi Sở Sự Vụ.”

Nếu tối nay cậu ở lại, sáng mai cha khẳng định sẽ làm bữa sáng cho cậu, sẽ nghỉ ngơi không tốt. Phiền toái như vậy, không bằng cậu trở về trường, dù sao cũng đi không xa.

Hạ Ngự Trạch hơi nhú mày, hiển nhiên không nghĩ Hạ Tử Thần sẽ đi sớm vậy.

“Cũng sắp cuối kỳ rồi, con về đó xem thêm sách, ba cứ chuyên tâm làm việc đi.”

Hạ Ngự Trạch lo lắng một chút, sau cũng gật đầu, “Có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho ba.”

“Vâng.”

Ăn cơm xong, Hạ Tử Thần lại cùng cha uống cà phê, sau đó mới đi tàu điện ngầm quay về trường, thuận tiện đi qua siêu thị, không cần Hạ Ngự Trạch lái xe đưa đi.

Đẩy cửa phòng, cả ba người đều ở, nơi ở nhỏ này so với trong nhà nóng hơn chút, loa máy tính truyền đến nhạc bối cảnh hôn lễ, xen lẫn với tiếng pháo hoa, thật náo nhiệt.

“Đã trở lại?” Thấy cậu trở về, Đường Huy chào hỏi một tiếng.

“Vâng.” Khóa cửa, đem mấy thứ lặt vặt vừa mua để lên bàn, chuẩn bị cời áo khoác.

“Tiểu Thần Thần, Dịch Thành kết hôn, người nhà cậu chính là tặng đại lễ a.” An Cảnh thâm ý nhìn Hạ Từ Thần, cười đen tối không nói nên lời.

“Cái gì người nhà?” Hạ Từ Thần không hiểu ý An Cảnh.

“Tàn Mặc Vô Ngân a.” An Cảnh nhấn mạnh cái tên này.

Hạ Từ Thần đang cời khóa áo chợt dừng lại, cảm thấy có chút mờ mịt, “Có ý gì?”

An Cảnh cười, ngoắc ngoắc tay, sau đó chỉ máy tính, cười nói, “Lúc này cậu nghĩ lại cũng không kịp rồi.”

Đường Huy nâng khoe miệng, nhưng không nói gì. Chỉ có Trầm Dịch Thành vẫn trầm mặc, tựa hồ có chút quá mức im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Quà tặng

Đến gần máy tính của An Cảnh nhìn qua, hi đường được những mảnh vải gấm màu đỏ thắm phủ lên, không khí rất náo nhiệt. Trước cửa đốt pháo hoa, trong hi đường đầy người, người trong bang đang phát hồng bao cùng kẻo mừng. Cô dâu, chú rể bị vây bên trong, nhận chúc phúc của mọi người.

Nghiêng nhìn xuống dưới, tình cảnh thấy thế nào cũng rất bình thường, cũng không thấy bóng dáng Tàn Mặc Vô Ngân. Hạ Từ Thần khó hiểu nhìn An Cảnh đang cười tủm tỉm, “Làm sao vậy? Vẫn rất bình thường a.”

“Xem này.” An Cảnh nhấn vào tin tức nhân vật Huyết Vô Tình, trên phần kết hôn có nhấn khắc tên Liên Phi Nhi, nhưng trọng điểm là nhấn có một cái khóa đồng tâm nhỏ màu vàng rực, “Khóa đồng tâm này chính là Tàn Mặc Vô Ngân lấy danh nghĩa hai người đi tặng.”

“Sao?” Tàn Mặc Vô Ngân trước đó cũng không đề cập đến chuyện đưa quà tặng, hơn nữa lúc này Tàn Mặc Vô Ngân hẳn là đang đánh phụ bản mới đúng, “Cái khóa này để làm gì?”

An Cảnh bắt đầu đi liếc Hạ Từ Thần một cái, “Anh nói Tiểu Thần Thần, cậu không phải là coi thường hệ thống kết hôn đi, thật sự không nhìn qua a.”

Hạ Từ Thần cời áo khoác, thay một bộ quần áo bình thường, dù sao cậu cũng không phải kết hôn, quan tâm nhiều như vậy cũng vô ích.

“Khóa đồng tâm này tên là ‘Vĩnh Kết Đồng Tâm’, trong ngày kết hôn hai người tặng nhau, trong năm năm không thể ly hôn. Nếu một bên xóa nhân vật, một năm sau tự động giải trừ hôn nhân. Năm năm sau nếu ly hôn, cấp độ sẽ bị giảm một nửa, bên đưa ra đề nghị ly hôn cần trả bên kia một trăm vạn tệ trong trò chơi. Tóm lại thì chính là hôn nhân cố định.” An Cảnh giải thích, “Khóa này chỉ có thể dùng RMB (tiền ngoài nạp vào game) mua, không quá quý giá, nhưng tuyệt đối không rẻ.”

“Này không phải tốt sao?” Rửa sạch tay, Hạ Từ Thần một bên mở máy tính, một bên đem những thứ lúc này mua sắp xếp lại.

“Đúng vậy, chính là không nghĩ tới là do Tàn Mặc Vô Ngân tặng a.” An Cảnh nhìn Hạ từ Thần đầy thâm ý, “Nếu quan hệ bình thường, căn bản không cần tặng đồ đắt tiền như vậy.”

Tuy trong lòng cũng có nghi hoặc, nhưng ngoài mặt Hạ từ Thần vẫn duy trì vẻ mặt bình thường. Nghi hoặc của cậu chỉ có Tàn Mặc Vô Ngân trả lời được mà thôi.

Login vào game, Hạ Từ Thần không lập tức đi đến hôn lễ, mà tìm vị trí của Tàn Mặc Vô Ngân, sau đó gửi tin qua.

[Mật] Trầm Khê: không phải nói là đi đánh phụ bản sao? Sao lại chạy tới tham gia hôn lễ?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đến rồi? một giờ thì đánh xong, không có chuyện gì làm thì đi nhìn xem. vốn định chờ em rồi cùng đi, nhưng không biết lúc nào em login.

[Mật] Trầm Khê: ừ. cảm ơn, tặng quà đắt tiền như vậy.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không có gì. tôi không quen thân bọn họ, đi tới cũng là lấy thân phận bạn của em. quà đương nhiên không thể ít, cũng không biết em có chuẩn bị chưa liền lấy tên hai chúng ta đi tặng.

[Mật] Trầm Khê: ừ, tôi qua điện thoại đã nghe đêm khuya nói.

Trong trò chơi, thân phận của Trầm Khê là bạn học của Đêm Khuya Tiềm Hành bọn họ, hơn nữa còn là con gái, cho nên cậu sẽ không thể nói bản thân nhìn thấy trên máy tính An Cảnh được. Cũng đã mười giờ đêm, một nữ sinh cùng ba nam sinh khác cùng một chỗ, khẳng định là không thích hợp.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ, còn tưởng tối em sẽ không login.

[Mật] Trầm Khê: người nhà đột nhiên có việc phải đi, tôi trở về phòng, nếu ở nhà thì sẽ không login.

Gửi đi những lời này, Hạ Tử Thần có chút giật mình. Cậu luôn chú ý riêng tư, chuyện trong nhà sẽ không nói đến trong game, nhưng không biết vì sao, tự nhiên lại nói với Tàn Mặc Vô Ngân.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: hôn lễ của bang chủ các em làm rất náo nhiệt.

[Mật] Trầm Khê: tôi còn chưa đến xem. người kết hôn hôm nay rất nhiều, bang các anh chưa ai kết hôn sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: bang bọn tôi toàn độc thân.

[Mật] Trầm Khê: không đến mức đó đi. ....

Cao thủ của Thiên Phong Nhã Các rất nhiều, muốn tìm người kết duyên hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay chứ?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: bang chủ còn độc thân, bang chúng không vội.

Hạ Tử Thần cảm thấy người Thiên Phong Nhã Các thật thú vị, lại nhớ đến bang chủ bọn họ không phải Kiếm Lang sao? Tiếp xúc thời gian dài như vậy, Hạ Tử Thần đúng là không thấy Kiếm Lang đi cùng cô gái nào, lại ở cùng Bách Thảo Chiết nhiều hơn.

[Mật] Trầm Khê: còn anh? cũng đợi kiếm lang tìm được tình duyên rồi nói sau sao?

Tàn Mặc Vô Ngân bên kia trầm mặc chốc lát, mới chậm rãi gửi hai chữ qua.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không vội.

Nói chuyện một lúc, Tàn Mặc Vô Ngân bị Kiếm Lang gọi đi, Hạ Tử Thần không có chuyện gì khác, đi đến lễ đường chúc mừng hai người kia, sau đó cầm tiền lì xì cùng kẹo mừng thêm thuộc tính chạy đi làm nhiệm vụ hàng ngày.

Mới từ phụ bản đi ra thì nhận được tin nhắn của Bách Thảo Chiết. Cậu và Bách Thảo Chiết quen nhau cũng không ngắn, nhưng hai người rất ít khi mật tán gẫu. Lại nghĩ đến, trong trò chơi, cậu mật tán gẫu nhiều nhất vẫn là Tàn Mặc Vô Ngân. ....

[Mật] Bách Thảo Chiết: đang bận sao? có chút việc muốn cùng em bàn chút, có tiện không?

[Mật] Trầm Khê: ừ. có chuyện gì không?

[Mật] Bách Thảo Chiết: thứ năm tuần này mấy đứa nhỏ trong bang làm tiệc sinh nhật cho tàn mặc trên YY, muốn mời em tới. có thời gian không?

[Mật] Trầm Khê: thứ năm là sinh nhật tàn mặc vô ngân?

Thật sự làm cho Hạ Tử Thần có chút ngoài ý muốn, trước đó cũng chưa ai nói qua. Lại nghĩ, Tàn Mặc Vô Ngân và cậu đều chú trọng riêng tư.

[Mật] Bách Thảo Chiết: thực ra là thứ sáu, nhưng cuối tuần cậu ta phải về nhà, cho nên mấy cô bé trong bang muốn làm trước.

[Mật] Trầm Khê: tôi đến có vấn đề gì không?

[Mật] Bách Thảo Chiết: đều là người một nhà, không có gì không tiện. em đến khẳng định tàn mặc rất vui mừng, nhưng tiệc sinh nhật này phải giữ bí mật. tàn mặc không thích phiền toái, cho cậu ta biết, mấy đứa nhỏ trong bang sẽ không làm gì được nữa.

[Mật] Trầm Khê: được, hôm đó không có việc gì tôi sẽ đi.

[Mật] Bách Thảo Chiết: quyết định như vậy đi, đúng rồi, đến lúc phải chuẩn bị tiết mục a.

[Mật] Trầm Khê: ....

Hạ Tử Thần thật không nghĩ tới, chỉ thăm nghĩ đứng ngoài xem thôi.

[Mật] Bách Thảo Chiết: em có một tuần chuẩn bị, đến lúc đó hát một bài là được.

[Mật] Trầm Khê: đến lúc đó nói sau. bên tôi không tiện lắm.

[Mật] Bách Thảo Chiết: ừ, em thuận tiện là chính. kỳ thật em đến là được, những cái khác không bắt buộc, đừng bị tôi dọa chạy a.

[Mật] Trầm Khê: không đâu.

[Mật] Bách Thảo Chiết: vậy tôi đi trước nói với mấy cô gái trong bang, để các cô chuẩn bị.

[Mật] Trầm Khê: ừ.

Hôn lễ của Huyết Vô Tình cùng Liên Phi Nhi, Hạ Từ Thần từ đầu tới cuối không hề lo lắng, nhưng lại để bụng chuyện hát trong sinh nhật Tàn Mặc Vô Ngân. Nếu đồng ý tham gia, tất nhiên tốt xấu cũng phải chuẩn bị cái gì đó. Cậu sẽ không nói chuyện trên YY, cho nên hát tất nhiên sẽ miễn, ngoại trừ cái này còn có thể làm gì, đúng là nên suy nghĩ một chút.

Bách Thảo Chiết yêu cầu cậu giữ bí mật chuyện tiệc sinh nhật, cậu cũng sẽ không lảm miệng, coi như không biết. Nghĩ cũng đúng, theo tính cách của Tàn Mặc Vô Ngân, có lẽ cũng sẽ không thích hội hè tốn thời gian tốn công sức này, nhưng cũng là ý tốt của mọi người nên đành tiếp nhận.

Sau hôn lễ, khi ăn trưa ngày hôm sau, An Cảnh thần bí nói, hần đã cùng Đường Huy thảo luận và cùng đồng ý, cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân tuyệt đối là một người phúc hắc.

Chuyện Trầm Khê và Huyết Vô Tình trước đó cũng không phải bí mật, nay Huyết Vô Tình cùng Liên Phi Nhi kết hôn, trong mắt người ngoài, thân phận của Trầm Khê cũng có chút khó xử. Tàn Mặc Vô Ngân đem Vĩnh Kết Đồng Tâm làm quà đưa tới, Trầm Dịch Thành cho dù không muốn cũng không thể hủy đi mặt mũi mình ngày hôm đó, tất nhiên sẽ dùng với Liên Phi Nhi. Như thế, Tàn Mặc Vô Ngân chẳng khác nào hoàn toàn diệt trừ một tình địch, Trầm Dịch Thành cho dù muốn thế nào, cũng không xuất hoa được. (ý nói ngoại tình??)

Nghe An Cảnh nói xong, Hạ Từ Thần liếc hần một cái, tiếp tục ăn cơm. Chỉ thấy bệnh não của An Cảnh rất nghiêm trọng, từ đầu đến cuối Tàn Mặc Vô Ngân cũng chưa nói thích cậu, buổi tối hôm đó tặng quà, Tàn Mặc Vô Ngân cũng chỉ nói là lấy thân phận bạn tốt, cho nên bọn họ vẫn là bạn. Tuy có chút mờ ám, nhưng cũng không phải quan hệ tình cảm An Cảnh bọn họ đang nghĩ.

Đối với chuyện này, Hạ Từ Thần cũng không nhiều lời giải thích. Dù sao cũng chỉ là trò chơi, chơi vui là được rồi, những cái khác để thêm thời gian sẽ sáng tỏ.

Sau khi kết hôn, Huyết Vô Tình cùng Liên Phi Nhi lại cố định làm nhiệm vụ với nhau, cũng không có ai quần quýt lấy ai. An Cảnh và Đường Huy ngẫu nhiên sẽ đi giúp đỡ, Hạ Từ Thần nhưng lại không tham dự. Nghe Đường Huy nói, thủ pháp của Liên Phi Nhi hiện tại cũng đã có tiến bộ, hơn nữa trang bị tốt, nhiệm vụ hàng ngày không đến mức bị diệt toàn bộ, nhiều nhất chỉ chết một, hai người, cũng không rối loạn.

Này đối với Hạ Từ Thần là chuyện tốt, ít nhất cậu cũng không cần lại đi cứu, lãng phí thời gian của bản thân.

Thời gian một tuần thật sự qua nhanh, đảo mắt đã là thứ năm. Ăn xong cơm tối, Hạ Từ Thần ra ngoài một lúc, khi về trên tay có một cái hòm bằng da cùng một túi lớn.

“Lấy cái gì vậy?” An Cảnh đưa tay đỡ cho Hạ Từ Thần, tò mò hỏi.

Hạ Từ Thần cười cười nói, “Lát nữa em muốn lên YY một chút, đến lúc đó các anh đừng lên tiếng, mười phút là được rồi.”

“Làm gì thần bí như vậy?” An Cảnh khó hiểu đề hòm lên bàn.

Trầm Dịch Thành cùng Đường Huy cũng nhìn qua, chờ Hạ Từ Thần nói đáp án.

“Ngay lập tức sẽ biết.” Hạ Từ Thần nhìn đồng hồ, sau đó không nhanh không chậm thay quần áo, rửa tay. Lúc này mới mở hòm, bên trong đặt một cái đàn tranh rất đẹp.

Đây là ngày hôm qua Hạ Từ Thần nhờ đàn chị trước kia, vừa nghe cậu muốn dùng, đàn chị không nói hai lời liền dẫn cậu đến phòng nhạc lấy, khi nào trả cũng được.

“Đàn tranh?!” An Cảnh kinh ngạc trừng mắt nhìn Hạ Từ Thần, “Cậu lấy cái này về làm gì? Để nhìn sao?”

Đường Huy cũng đứng dậy đi tới, “Cậu biết đàn?”

“Vâng.” Không có gì phải phủ nhận, dù sao lát nữa cũng sẽ được nghe.

“Cậu lúc nào thì biết đàn cái này vậy?” Trầm Dịch Thành nhú mày, trước kia cũng chưa nghe thấy Hạ Từ Thần nói đến.

“Trước kia có học qua.” Đoán chừng Trầm Dịch Thành đối với chuyện này cũng không hứng thú gì, Hạ Từ Thần cũng không nhiều lời giải thích.

Đường Huy giúp Hạ Từ Thần đem đàn tranh ra, Hạ Từ Thần tiện tay sờ máy tính, không vào diễn đàn mà trực tiếp lên YY. Số kênh Bách Thảo Chiết hôm qua đã nói cho cậu, để cậu trực tiếp login vào.

Khi Hạ Từ Thần vào YY, ca hội (hội ca hát) đã bắt đầu một lúc trước.

Nhìn thấy tên Trầm Khê xuất hiện ở trong kênh, người chủ trì lập tức hoan nghênh nhiệt liệt, thành viên của Thiên Phong Nhã Các cũng chào đón theo.

Hạ Từ Thần đánh chữ chào hỏi mọi người.

“Trầm Khê đến, có mang tiết mục nào không? Không có không được a.” Lúc này Bách Thảo Chiết mở đầu nói. Thanh âm Bách Thảo Chiết rất nhã nhặn, lại mang theo chút vị giáo hoạt, cảm giác rất giống trong game.

“Cầu Trầm Khê thần nãi trình bày tiết mục!”

“Cầu Trầm Khê thổ lộ với đại thần!”

“Cầu Trầm Khê hôn đại thần!”

.....

Một loạt yêu cầu liên tục hiện lên trên màn hình, căn bản không đáp trả nổi.

“Các cô nói nhiều như vậy, Trầm Khê không nhìn thấy mà đáp lời được a.” Bách Thảo Chiết tiếp tục nói.

Tiếng nói vừa dứt, những lời yêu cầu lập tức chậm lại.

“Tiết mục tôi có chuẩn bị, nhưng vẫn là theo thứ tự những người trước đi, đến tôi rồi nói sau.” Hạ Từ Thần nói.

“Ai nha, Trầm Khê có tiết mục tất nhiên phải để đầu tiên a. Đại thần cũng đồng ý vậy đi?” Cô bé chủ trì thanh âm thực hoạt bát, rất dễ dàng gọi lên không khí trong kênh.

“Trầm Khê trước đi, tất cả mọi người đều chờ mong.” Lần này nói chuyện là Kiếm Lang, thanh âm Kiếm Lang rất có xúc cảm, có loại cảm giác khiến cho người ta tin phục, rất thích hợp làm người đứng đầu bang.

Nếu đều nói như vậy, Hạ Từ Thần cũng không từ chối nữa, trả lời, “Chờ tôi hai phút, chuẩn bị một chút.”

Quấn xong móng tay, ra hiệu bảo ba người trong phòng im lặng, Hạ Từ Thần mở loa.

Ngón tay vừa động liền đánh ra một chuỗi âm thanh duyên dáng. Cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân quen biết trong game, quà tặng tất nhiên cũng muốn liên quan đến trò chơi. Cho nên Hạ Từ Thần chọn nhạc bối cảnh nơi hai người thường đi trong trò chơi, nói với nhau thành một liên khúc.

Có rừng trúc, tuyết địa vô tràng, có quảng trường trước chủ thành, cũng có thác nước phóng pháo hoa kia. .... Từng nơi đều có thứ đáng giá nhớ tới, có lẽ chính là những thứ trân quý khó được.

Trò chơi vốn là phong cách cổ trang, cho nên âm nhạc dùng đàn tranh nghe rất thích. Mà đối với những khúc nhạc trong game, âm điệu Hạ Từ Thần gây ra cũng thật có cảm tình.

Thanh âm thoát ra từ đầu ngoán tay, nhẹ nhàng chậm rãi, có sâu sắc, có ôn nhu, có lãng mạn. .... Như đang kể lại đoạn ký ức, cũng tựa như đang kể lại chuyện xưa. Cậu muốn biểu đạt tình cảm bản thân qua khúc nhạc, làm cho người ta cảm giác muốn yên tĩnh nghe, cùng cảm thụ.

Âm điệu hoa lệ mà tinh tế, giống như người yêu thì thầm, chỉ vì một người mà gảy đàn, cũng chỉ có người kia nghe hiểu được. .... Niềm vui khó được. ....

Quan trọng là. .... động tâm. ....

Trên kênh YY an tĩnh lại, không ai đánh chữ, không ai nói chuyện, như sợ đánh gãy khúc nhạc bọn họ quen thuộc mà như xa lạ này. ....

Ba người trong phòng cũng ngừng chuyện đang làm, thật sự đắm chìm trong khúc nhạc của Hạ Từ Thần. ....

Khi gảy nốt nhạc cuối cùng, Hạ Từ Thần gờ tay đóng loa. ....

Mọi thứ vẫn im lặng như trước. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Bạn

Bỏ miếng bọc ngón tay xuống, trong kênh vẫn một mảnh im lặng. Lúc này, tên Tàn Mặc Vô Ngân sáng lên.

“Cám ơn.” Thanh âm trầm thấp mang theo một chút từ tính cùng ôn nhu, không khó nghe ra sự lãnh ngạo của người nói. Thanh âm này làm cho người ta cảm giác người này rất lạnh lùng cùng cao ngạo, nhưng khi nói chuyện với Trầm Khê lại tận lực làm thanh âm ôn hòa một chút. Thanh âm như vậy rất thích hợp với Tàn Mặc Vô Ngân, làm cho Hạ Từ Thần rung động không nói nên lời. Chỉ là một câu nói đơn giản, với cậu mà nói như vậy là đủ rồi.

Chợt suy nghĩ, nếu Tàn Mặc Vô Ngân muốn cùng cậu nói chuyện phiếm, cậu hẳn sẽ nguyện ý. Cậu thực thích giọng nói của Tàn Mặc Vô Ngân, không cảm thấy người thật và nhân vật trong game có chênh lệch, tóm lại là không có gì thất vọng.

Tàn Mặc Vô Ngân nói xong, trong kênh cũng giống như thức tỉnh, liên tục gửi tin đến.

“Oa, Trầm Khê thật cừ a, tài nữ a!”

“Không chỉ có thủ pháp tốt trong trò chơi, cầm kỹ cũng hạng nhất!”

“Rất thích a, Trầm Khê lại đàn thêm một đoạn đi.”

“Tung hoa, tung hoa!”

.....

Mỗi người một lời đánh chữ cùng tung hoa, chữ trong kênh chuyển quá nhanh, Hạ Từ Thần không thể thấy toàn bộ lời bọn họ nói.

“Trầm Khê, tìm em đến tuyệt đối là chuyện đúng nhất trong năm mà tôi đã làm. Thực phần khích.” Bách Thảo Chiết mở loa nói, “Tàn Mặc từ khi chơi game đến bây giờ đều chưa mở loa nói chuyện, em là người đầu tiên làm cậu ta mở loa a.”

Hạ Từ Thần có chút kinh ngạc, cậu thật không nghĩ tới Tàn Mặc Vô Ngân lại mở loa nói chuyện với cậu.

“Đúng, nghe được giọng nói của đại thần, tôi chết cũng không uổng!”

“Giọng đại thần thật hay, làm sao bây giờ? Tôi vui đến không đánh chữ nổi!”

“Quả nhiên chỉ có Trầm Khê mới có thể lay động được đại thần.”

.....

“Tôi không tiện nói chuyện, sẽ quấy rầy đến người khác, nên không mở loa. Sinh nhật vui vẻ.” Hạ Từ Thần đánh một hàng chữ gửi lên.

“Ừ, tôi đã biết, cảm ơn.” Tàn Mặc Vô Ngân rất nhanh trả lời.

Tiếng nói nhiệt tình càng ngày càng nhiều, Hạ Từ Thần hơi nâng khóe miệng, không nói gì nữa. Trong khi hi vọng hai người diễn màn tình duyên, ca hội đã bắt đầu, chẳng qua người mở đầu là Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân đã rời đi.....

Ứng phó xong với đám người trên YY, Hạ Từ Thần đứng dậy cất đàn tranh.

An Cảnh đã hồi phục tinh thần chỉ vào Hạ Từ Thần, trừng mắt nói to, “Cậu, cậu cư nhiên lại có thể gây đàn đến trình độ này! Tuy anh không hiểu nhạc cổ, nhưng rất dễ nghe a. Tiểu Thần Thần, cậu sao không sớm đàn cho anh nghe a?”

“Tiểu Thần, cậu rút cuộc học bao nhiêu năm rồi?” Vấn đề của Đường Huy nghe vẻ bình thường hơn.

“Hơn mười năm” Hạ Từ Thần mở hòm, để đàn tranh vào.

Trầm Dịch Thành hơi nhú mày, đi tới giúp Hạ Từ Thần đặt đàn vào, thấp giọng nói, “Đàn rất hay.”

Hạ Từ Thần cười khẽ, không nói gì.

“Thật là, hôm nay là ngày gì vậy? Cậu mở loa gây đàn cho ai nghe thế? Quen trong đời thực đi.” An Cảnh túm chặt cánh tay Hạ Từ Thần, một bộ tư thế không nói rõ không buông tay. Nghĩ cũng đúng, ở cùng đã hơn một năm, Hạ Từ Thần cho tới bây giờ chưa hề nói qua chuyện này. Hôm nay đột nhiên vì người bên kia máy tính mà đàn một khúc, có cảm giác đáng giá để nghiên cứu.

“Thiên Phong Nhã Các làm sinh nhật cho Tàn Mặc Vô Ngân, có tới tìm em. Em cũng không thể không chuẩn bị cái gì, tiện tay đàn một khúc.” Hạ Từ Thần cũng không giấu, đơn giản giải thích.

“Cậu đâu chỉ tiện tay, quả thực chính là làm chấn động người ta a!” An Cảnh vỗ vai cậu, “Cho anh số phòng, anh muốn đi xem.”

“Tự mình xem đi.” Hạ Từ Thần hát cầm chỉ máy tính của mình, đặt đàn tranh vào hòm xong, chuẩn bị ngày mai trả lại.

“Quà tặng này thật không nhỏ, Tàn Mặc Vô Ngân thật sự thu hoạch lớn rồi.” Đường Huy cười sờ sờ cằm, tiếp tục chơi game.

Trầm Dịch Thành giúp Hạ Tử Thần sắp xếp xong, cũng không nói thêm gì, chỉ là có cảm giác không được vui.

Rửa sạch tay, tự pha cà phê, Hạ Tử Thần ngồi lại vào bàn, nhìn góc bên phải YY có nhắc nhở của hệ thống. Nhấn vào, là Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới đề nghị thêm bạn. Hai người tuy chơi với nhau thời gian dài, nhưng ngoài việc trò chuyện trong game, cũng không có cách liên lạc khác.

Nếu không phải hôm nay lên YY, có lẽ bọn họ cứ tiếp tục như vậy.

Nhấn xác nhận, tên Tàn Mặc Vô Ngân xuất hiện trong nhóm bạn tốt của cậu, cũng rất nhanh gửi tin đến.

“Hôm nay thật làm cho tôi ngoài ý muốn cùng kinh hi (kinh ngạc cùng vui mừng).” Tàn Mặc Vô Ngân nói.

“Bách Thảo Chiết nói phải giữ bí mật, nên tôi không nói với anh.” Hạ Tử Thần trả lời lại.

“Ừ, rất êm tai.”

“Cảm ơn. Nghĩ qua một chút, cũng là thấy nhạc trong game quen thuộc hơn. Nếu đổi thành khúc nhạc khác, có lẽ sẽ không êm tai như vậy.”

“Không, chỉ cần là em đàn sẽ có hứng thú.”

“Tôi hôm nay mới phát hiện anh nói chuyện thật....” Đối với lời khen ngợi của Tàn Mặc Vô Ngân, cậu có chút ngại ngùng.

“Ăn ngay nói thật, hơn nữa rất đúng trọng tâm.”

“Được rồi, tôi nhận.” Nghĩ đến có thể được Tàn Mặc Vô Ngân khen ngợi cũng là hiếm có rồi, “Cuối tuần tôi sẽ ít lên mạng, chuẩn bị thi cuối kỳ.”

“Ừ, việc học là chính.” Tàn Mặc Vô Ngân nói, “Tôi cũng có việc bận, không sao.”

“Ừ, đấu võ tròng vẫn có thể.” Đấu võ tròng cũng không mất nhiều thời gian.

“Được.”

Hai người câu có câu không nói chuyện, cho đến khi Hạ Tử Thần log out đi ngủ. Cuộc nói chuyện không có chủ đề gì, chỉ là cảm thấy nói chuyện với Tàn Mặc Vô Ngân rất thoải mái, không có áp lực cũng không có lo lắng, thật khó có được.

Vào giai đoạn cuối kỳ, tất cả mọi người đều bận. Trước đó dù có trốn học, không đọc sách, gbaay giờ cũng muốn nhân dịp này học lại, tránh khi thi cuối kỳ bị mất mặt.

Trò chơi là trò chơi, Hạ Tử Thần vẫn rất chú trọng vào bài vở, chỉ cần không cảm nặng, cậu cơ bản sẽ không trốn học, ở trong mắt thầy cô giáo cũng là học sinh rất tốt. Đại học không giống trung học, vì thi vào một trường tốt liền liều mạng cố gắng, ngược lại với chuyện vì thi mà học này, đại học thoải mái hơn nhiều. Hạ Tử Thần cũng không buộc bản thân phải lấy học bổng toàn phần, chỉ cần không thi lại, thành tích không tệ là được. Dù sao đại học A có đầy đại nhân vật, thành tích tốt có khối người, cho nên quá mức nghiêm khắc với chính mình có khi lại phản ứng ngược lại.

Quay về từ phòng tự học, An Cảnh và Đường Huy không có ở trong phòng, chỉ có Trầm Dịch Thành ngồi trước bàn đọc sách chuyên ngành. Thấy cậu vào, Trầm Dịch Thành mỉm cười nói, “Lúc về có mua đồ ăn cho cậu, ăn đi, buổi tối cùng ăn cơm với bọn An Cảnh sau.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật đầu. Gần đây quan hệ của cậu cùng Trầm Dịch Thành có chút kỳ quái, hai người vẫn tận lực duy trì bình tĩnh ngoài mặt, làm như vẫn giống như trước, nhưng thật sự thì đã biến đổi.

Đại học chính là một xã hội thu nhỏ, cũng có những quy tắc đơn giản. Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, tất cả mọi người sẽ không thực sự trở mặt. Tình bạn có thể rất chắc chắn, cũng có thể chỉ là mặt ngoài. Chỉ cần giữ mặt mũi cho nhau là được, dù sao tương lai đều không biết trước được, nhiều bạn tốt cũng có thể có nhiều người đối địch.

Hạ Tử Thần vừa ăn vừa đọc sách, chờ bọn An Cảnh tan học, phòng ngủ thực tĩnh lặng, coi như là nơi ôn tập tốt.

“Tiểu Thần.” Trầm Dịch Thành gọi một tiếng, xoay ghế về hướng Hạ Tử Thần.

“Vâng?” Hạ Tử Thần ngẩng đầu nhìn hắn.

“Nói thật với anh, cậu không phải là thích Tàn Mặc Vô Ngân rồi chứ?” Vấn đề này Trầm Dịch Thành vẫn muốn hỏi, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp, hôm nay thừa dịp An Cảnh cùng Đường Huy không có ở đây, hắn muốn biết đáp án.

Hạ Tử Thần nhiu mày, không trả lời. Nói thật, cậu cũng không nghĩ bản thân cùng Tàn Mặc Vô Ngân sẽ hướng tới quan hệ tình cảm kia, cậu và Tàn Mặc Vô Ngân tuy có đi lại, nhưng là tôn trọng nhau như khách, không có hành động quá mức thân thiết. Huống chi cậu vẫn chỉ là một nhân viên, có cái gì để nói chuyện thích đâu?

Thấy cậu không nói gì, Trầm Dịch Thành trầm giọng nói, “Tuy trong game, Tàn Mặc Vô Ngân rất mạnh, nhưng trong hiện thực hắn là loại người gì cũng không rõ. Không cần bởi vì cảm xúc nhất thời mà liên rơi vào, tình cảm qua mạng không thật, vẫn nên có khoảng cách thì tốt hơn.”

Ngữ khí Trầm Dịch Thành như đang thuyết giáo làm Hạ Tử Thần thấy không thoải mái, nhưng không muốn tranh cãi với hắn, “Trò chơi cùng hiện thực em vẫn phân chia rõ ràng.”

Tuy Tàn Mặc Vô Ngân là bạn tốt trong trò chơi, nhưng nếu hai người trong hiện thực có cơ hội tiếp tục làm bạn, Hạ Tử Thần sẽ không từ chối. Có vài người cần tự mình ở chung, mới có thể hiểu đối phương là dạng người gì, có lẽ phán đoán cũng không hoàn toàn chính xác, nhưng từ lời nói cùng cử chỉ vẫn ít nhiều có thể nhìn ra tố chất cùng trình độ.

“Cậu có thể phân rõ là tốt rồi. Người xa lạ vẫn có nguy hiểm, người bên cạnh tin cậy hơn, ít nhất chúng ta cũng ở chung với nhau.” Trầm Dịch Thành quan sát phản ứng của Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần không nói gì, trong nháy mắt, cậu cảm thấy bản thân lười nói với Trầm Dịch Thành, cũng không biết phải nói thế nào. ....

Yên lặng ăn xong cơm tối, Hạ Tử Thần login game. Trước đó cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân đã định hôm nay đấu võ tròng.

Đăng nhập, ngoài ý muốn Tàn Mặc Vô Ngân lại không có trên mạng. Trước kia đều là Tàn Mặc Vô Ngân đợi cậu, không nghĩ tới lại có lúc cậu phải đợi.

Đang nghĩ có nên đi tới cửa võ tròng chờ, Kiếm Lang liền gửi đến mật tán gẫu.

[Mật] Kiếm Lang: ở đó không?

[Mật] Trầm Khê: có.

[Mật] Kiếm Lang: Tàn Mặc sáng hôm nay phải đi nơi khác, thứ sáu mới về được. Đi vội quá nên không có thời gian nói với em.

[Mật] Trầm Khê: có chuyện khó giải quyết?

[Mật] Kiếm Lang: không, chuyện trong nhà thôi, khi nào về em tự hỏi cậu ta đi.

[Mật] Trầm Khê: vâng.

Không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, một trận đấu võ tròng mà thôi, chuyện ở hiện thực vẫn là quan trọng hơn.

[Mật] Kiếm Lang: đi, chúng ta đi đánh 4vs4. lúc Tàn Mặc đi có gọi điện thoại dặn tôi, muốn tôi đưa em đi đánh hết điểm võ tròng tuần này.

[Mật] Trầm Khê: đánh ít hơn cũng không sao.

Chính mình có việc bận, còn nhớ tới cậu, Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân quan tâm quá nhiều rồi.

[Mật] Kiếm Lang: đi, Tàn Mặc thiếu gia giao cho, tôi thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ. Dù sao tôi với Bách Thảo Chiết cũng muốn kiếm điểm.

[Mật] Trầm Khê: vậy phiền anh rồi.

[Mật] Kiếm Lang: không phiền, cùng em đánh rất thoải mái. Đúng rồi, Tàn Mặc còn dặn tôi nói với em là phải ôn tập tốt, học tập mệt mỏi quá thì không cần lên mạng.

[Mật] Trầm Khê: đã biết.

Khóe miệng nâng lên tạo thành một nụ cười, Trầm Khê liền đi theo bọn Kiếm Lang đi đấu võ tròng.

Ngoài ba người bọn họ, Kiếm Lang ở trong bang gọi một DPS, tổ đội bốn người đi đánh. Mười trận thắng cả mười, Kiếm Lang cùng Bách Thảo Chiết cũng tương đối cường lực, Hạ Tử Thần cơ bản không có áp lực gì.

Nhưng không biết vì cái gì, tuy công rất bạo, cũng không có rối loạn, nhưng Hạ Tử Thần vẫn cảm thấy vô nghĩa. Xác thực mà nói, không có Tàn Mặc Vô Ngân, trò chơi thực vô nghĩa. ....

Trước kia cùng Trầm Dịch Thành bọn họ chơi, mọi người có hôm không rảnh lên mạng, Hạ Tử Thần tự chơi cũng rất tốt, cho dù chơi một mình cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay không giống,,,,,

Không biết bắt đầu từ khi nào, không có Tàn Mặc Vô Ngân, trò chơi trở nên không ý nghĩa, thậm chí không muốn chơi, thậm chí thần ảnh màu trắng kia trở về, sau đó giống như trước, lặng yên xuất hiện bên cạnh cậu. ....

Rất đơn giản, đã có một loại vui thích cùng hài lòng không nói nên lời. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trở về

Kể từ khi hoạt động tình nhân cùng hệ thống hôn nhân xuất hiện, trò chơi cho ra mắt thi đấu PK hai người, cũng coi như vì kỳ nghỉ đông sắp đến làm chút gì đó, tin rằng ngày nghỉ cũng sẽ không nhàm chán.

Đối với thi đấu PK lần này, Hạ Tử Thần không quá chú ý tới, nghỉ đông năm trước phát hành thi đấu PK bốn người, lúc ấy cậu cùng An Cảnh bọn họ cũng cùng nhau tham gia, chẳng qua khi đó trang bị còn chưa đủ mạnh, chơi cũng chưa lâu, cho nên không chen chân được vào trận chung kết.

Lần này đại khái là vì ăn theo hệ thống hôn nhân, cho nên biến thành thi đấu PK hai người, cũng vì những đôi tình nhân mà tạo ra cơ hội ở chung, trong khi đấu PK có thể hiểu biết thêm lẫn nhau, kéo gần khoảng cách. Nhưng nếu chỉ nói là hai người đấu PK, hai người đồng giới cũng có thể tổ đội tham gia, trò chơi cũng không hạn chế, khiến cho người chơi rất vừa lòng, dù sao không phải tất cả mọi người đều có tình duyên, rất nhiều người lại có nhiều bạn bè hơn.

Thứ tư, Hạ Tử Thần lại cùng Kiếm Lang bọn họ đánh một trận võ trảm, đánh đầy điểm thưởng của tuần. Tuy vẫn cảm thấy nhàm chán như trước, nhưng cậu không từ chối ý tốt của Kiếm Lang, hưởng hồ còn là Tần Mặc Vô Ngân đặc biệt giao cho.

Học xong tiết buổi sáng, Hạ Tử Thần cùng An Cảnh đi canteen ăn cơm. Đường Huy cùng Trầm Dịch Thành buổi sáng không có lớp, bình thường sẽ ngủ tới trưa mới dậy, đến lúc đó cậu mang cơm về là được, miễn cho hai người còn đang ngái ngủ, bị kêu ầm ĩ gọi dậy sẽ khó chịu.

Hai người mặt đối mặt ngồi ăn cơm, Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, An Cảnh ngày trước vốn chưa bao giờ để cái miệng nhàn rỗi hôm nay lại đặc biệt im lặng.

“Làm sao vậy?” Hạ Tử Thần hỏi, “Gặp chuyện phiền phức?”

“Không a, sao vậy?” An Cảnh giương mắt về phía cậu.

“Cảm thấy anh rất im lặng, còn tưởng gặp chuyện gì phiền não.” Nhìn An Cảnh không có cảm xúc tiêu cực nào, Hạ Tử Thần cũng yên tâm.

“Ừ....” An Cảnh nhấp miệng, có chút do dự nói, “Tiểu Thần Thần, anh nói với cậu chuyện này.”

“Nói đi.” Hạ Tử Thần không để ý lắm.

“Cái kia, Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi... là hiện thực.” An Cảnh không phải sợ Hạ Tử Thần không vui, dù sao trước đó đã nói rõ là không tính cùng Trầm Dịch Thành phát triển, nhưng việc này ít nhiều làm cho người ta cảm thấy buồn bực, dù sao trong trò chơi, Liên Phi Nhi cũng thật là chen vào giữa hai người. An Cảnh cảm thấy nếu không có Liên Phi Nhi, có lẽ Hạ Tử Thần cùng Trầm Dịch Thành cũng không đi đến tình trạng này.

“Sao anh lại biết?” Hạ Tử Thần có chút bất ngờ, hơi nhăn mày lại.

“Đêm qua trong bang đi đánh phụ bản, có chuẩn bị một phòng YY, khi anh chuyển phòng thì chọn nhầm, nhảy đến phòng riêng của Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi, ai biết phòng lại không khóa. Sau đó chợt nghe thấy bọn họ hẹn nhau cuối tuần, nghe về đã gặp nhau mấy lần.” An Cảnh chép miệng, “Nhìn thấy anh, Dịch Thành không nói gì nữa, sau đó anh liền đi ra.”

“Về sau nhắc bọn họ khóa phòng lại đi.” Giọng nói của Hạ Tử Thần có chút khinh thường. Trầm Dịch Thành một bên yêu qua mạng, một bên lại dạy bảo cậu không được yêu trên mạng, nói người trên mạng không tin cậy bằng người hiện thực. Thật không biết Trầm Dịch Thành nói những lời này rốt cuộc là có lập trường thế nào, nói thẳng ra, hẳn căn bản không có tư cách nói với cậu chuyện này.

“Anh cảm thấy rất bất ngờ, khó trách cậu ta gần đây bí bí mật mật.” Thấy Hạ Tử Thần căn bản không để ý, An Cảnh cũng thả lỏng, “Hai người bọn họ cũng thật là, cậu ta cùng Liên Phi Nhi thường ở kênh YY ôn hòa, ân ái nói chuyện riêng mà lại không khóa, không sợ người khác vào nghe thấy sao.”

Hạ Tử Thần rất ít lên YY, sau khi thêm bạn với Tần Mặc Vô Ngân mới lên lúc buổi tối, nhưng cũng chỉ là cùng hắn nói chuyện, không vào kênh bang hội, cho nên Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi ân ái ra sao cậu không rõ lắm.

“Quên đi, đó là chuyện hai người bọn họ, đừng để ý.” Nghĩ đến thái độ ngày đó của Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần cảm thấy nghe chuyện về Trầm Dịch Thành là một chuyện lãng phí thời gian, thật không biết nào của Trầm Dịch Thành được cấu tạo bằng cái gì, lại có thể vừa yêu qua mạng vừa có thể đồng dạng giáo dục mình bảo trì khoảng cách, nghĩ đến thực buồn cười.

“Anh cũng lười để ý, chỉ là cảm thấy Dịch Thành sao lại không nói, tốt xấu gì cũng là bạn bè, sao phải giấu diếm?” An Cảnh cảm thấy, tiếp tục ăn cơm.

Hạ Tử Thần không nói nữa, Trầm Dịch Thành phải giấu tự nhiên là có lý do, về phần lý do là gì, Hạ Tử Thần cũng không quan tâm, vốn không phải chuyện của cậu, cần gì phải để ý.

Nghĩ đến lời nói trước kia của Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần không muốn quay về phòng. Nói với An Cảnh là muốn đi thư viện tự học, An Cảnh gật đầu, mang hai phần cơm quay về phòng.

Glai đoạn cuối kỳ bất kể phòng tự học hay thư viện đều kín người, tìm được chỗ ngồi không hề dễ. Từ tầng một đi lên tầng bốn, cuối cùng cũng tìm được một chỗ trống trên phần bàn hai người ngồi trong góc phòng.

Vị trí bên cạnh đã có người ngồi, Hạ Tử Thần không chắc người này có giúp người khác chiếm chỗ tốt không, đi qua nhẹ giọng hỏi, “Xin hỏi chỗ này có người ngồi chưa?”

Đối phương hơi quay đầu, Hạ Tử Thần ngoài ý muốn sững sốt một chút, cư nhiên lại là Cố Hù.

Áo khoác ngoài màu xám của Cố Hù được khoác trên lưng ghế dựa, chỉ mặc áo len cao cổ màu sáng, cảm giác thực tùy ý. Nhìn gần hẳn, càng thấy khí chất hơn, nhưng khí tràng áp bức cũng càng mạnh.

Nhìn Hạ Tử Thần, Cố Hù thoáng ngây người, nhưng rất nhanh hồi phục lại, trong mắt lộ ra một mặt ý cười, không tiếng động giúp cậu kéo ghế bên cạnh, ý bảo không có ai ngồi.

Hạ Tử Thần ngồi xuống, lấy sách ra. Trong thư viện rất im lặng, chỉ mơ hồ nghe được âm thanh của điều hòa, mỗi người đều cúi đầu xem sách của bản thân. Ở đây không thể nói chuyện, nên mọi người tận lực bảo trì yên lặng, cảm thấy nếu nói sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Xem qua vài đề mục của bài luận chuyên ngành, lại làm một bài thi tiếng Anh cấp sáu, Hạ Tử Thần tựa lưng vào ghế chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Cậu vẫn rất chăm chỉ học tập, ôn tập cuối kỳ cũng không có nước đến chân mới nhảy, vội vàng cùng bất an, những bài này trước đó cậu đã đơn giản làm qua, cho nên làm lại một lần nữa cũng không thấy khó.

Bút trên tay nhẹ nhàng chuyển động, Hạ Tử Thần đem ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, cây cối trên đường đi bộ đã rụng hết lá, không có phong cảnh gì đẹp, cảnh đáng xem thì chỉ có cửa kính thủy tinh phản chiếu hình ảnh sườn mặt của Cố Hù. Chỗ ngồi bọn họ lệch nhau, bị tấm ngăn trên bàn chắn, trở thành một không gian độc lập, có cảm giác cô độc.

Tuy khí tràng Cố Hù thực mạnh, nhưng lại làm cho Hạ Tử Thần cảm thấy ổn định, có loại cảm giác an tâm không nói nên lời. Tâm tình cũng theo sự im lặng này mà bình tĩnh lại, tựa hồ không phải suy nghĩ gì. Hiệu quả học tập cũng cao hơn, cậu thực hưởng thụ bầu không khí học tập này. Không có cảm giác buồn bức khi bắt buộc chính mình phải chú tâm khi trước, giống như tự nhiên mà tập trung, việc học cũng trở nên thú vị hơn. Trong lòng hy vọng thời gian kéo dài hơn thì tốt rồi. ....

Bị ý nghĩ không thể hiểu của bản thân làm cho có chút xấu hổ, Hạ Tử Thần thu hồi ánh mắt, lơ đãng liếc nhìn bàn của Cố Hù. Trên bàn để một vài quyển sách Tiếng Anh bản gốc, Cố Hù một tay chạm rài giờ sách, một tay ghi chép trên một tờ giấy trắng đơn giản. Nhìn tốc độ hần giờ sách, có vẻ như đối với chuyện đọc sách gốc không có áp lực gì, làm cho Hạ Tử Thần có chút bội phục.

Trong đồng sách, Hạ Tử Thần lại nhìn thấy hai quyển sách gốc cậu vẫn muốn xem. Hạ Tử Thần đối với sách có chút cố chấp, sách cậu xem xong nhất định phải y như khi mới mua, không thể có nếp, cũng không thể có chú giải. Mượn sách của người khác cũng phải nhìn độ mới của nó, nếu đã cũ hay có chú thích sẽ làm mất đi hứng thú của cậu. Cho nên sách của cậu đều là tự bản thân mua, cũng không mượn ở thư viện.

Cảm giác được ánh mắt của cậu, Cố Hù quay đầu, thấp giọng hỏi, “Muốn xem?”

Hạ Tử Thần xấu hổ nhấp miệng, không nghĩ tới Cố Hù thấy cậu đang nhìn sách của hắn, sau đó lắc đầu.

“Chờ cậu thi xong sẽ cho mượn.” Cố Hù nói xong, di động đặt trên bàn liền nhấp nháy sáng, hắn liền cầm lấy tắt đi âm thanh, Cố Hù nói, “Tôi đi nghe điện thoại.” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bởi vì liên quan đến hoàn cảnh, âm thanh của Cố Hù đều rất thấp, nghe không rõ tiếng, nhưng là nghe rất tốt. Một tay chống cằm, tuy không cùng Cố Hù nói qua mấy câu, nhưng đối phương lại cho cậu loại cảm giác quen thuộc, ngữ khí nói chuyện với cậu cũng không phải loại xấu hổ lần đầu nói chuyện, ngược lại thực tự nhiên, tựa như bạn bè đã quen biết lâu.

Đang nghĩ, Cố Hù nói chuyện điện thoại xong đi đến, thu dọn lại sách cùng giấy tờ trên bàn, nhẹ giọng nói, “Tôi có việc đi trước, ôn tập cho tốt, đừng ngồi quá muộn.”

“Ừ, tạm biệt.” Hạ Tử Thần theo bản năng nói.

Cố Hù nở nụ cười, mặc áo khoác, đem sách bỏ vào trong balo, đi ra khỏi thư viện.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất ở sau cửa, Hạ Tử Thần mới chợt nhớ còn chưa cảm ơn Cố Hù lần trước đã mời bánh ngọt. Xem ra đành phải để lần sau, tuy cậu cũng không biết lần gặp sau là khi nào. ....

Trở lại phòng đã gần tám giờ. Trầm Dịch Thành như trước không ở trong phòng, Hạ Tử Thần cũng không quá để ý.

“Nếu còn không quay về anh đã chạy đi gọi điện cho cậu rồi, ăn cơm chưa?” An Cảnh hỏi.

“Ăn rồi.” Hạ Tử Thần để balo xuống, “Hiếm khi thư viện có chỗ trống.”

Phòng tự học của trường không được để sách chiếm chỗ trước, mỗi ngày học xong phải mang đồ của mình đi, nếu không ngày hôm sau bác dọn dẹp đem sách coi như phế phẩm mà ném đi, cũng không thể nói lí lẽ được. Nhưng thư viện lại có thể chiếm chỗ trước, cho nên rất nhiều người đem sách của mình đi đến chiếm chỗ. Có giờ học thì đi, không có giờ học thì quay về ngâm trong thư viện, không cần tìm chỗ ngồi khác.

Nhưng đại đa số mọi người vẫn thích phòng tự học hơn thư viện. Phòng tự học có muốn nhỏ giọng trao đổi cũng không có vấn đề gì, chỉ cần không quấy rầy người khác, còn nếu nói chuyện trong thư viện sẽ nhận được ánh mắt đặc biệt nhìn, cảm giác có chút gò bó.

Login trò chơi, Hạ Tử Thần cũng không có chuyện gì đặc biệt phải làm, chỉ chuẩn bị đi lấy quặng mỏ bán, tuần này Tàn Mặc Vô Ngân không ở đây, cậu cũng chơi ít hơn, tinh lực và thể lực không dùng nên vẫn còn đầy.

Vừa mới vào trò chơi, liền nhìn thấy tin mật tán gẫu.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tới rồi?

Hạ Tử Thần nhìn tên kỹ một chút, lại mở khung bạn tốt nhìn qua, lúc này mới xác định Tàn Mặc Vô Ngân đã trở lại.

[Mật] Trầm Khê: không phải thứ sáu mới về sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không có chuyện gì nên về trước một ngày.

[Mật] Trầm Khê: vậy a.

Tuy phản ứng rất bình thản nhưng trong lòng Hạ Tử Thần vẫn rất vui.

[Mật] Trầm Khê: muốn đi làm nhiệm vụ hằng ngày không?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đã làm xong, em ôn tập thể nào rồi?

[Mật] Trầm Khê: vẫn tốt.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ. thấy trên trang chủ có thi đấu PK hai người không?

[Mật] Trầm Khê: không đề ý lắm.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: muốn đi thi đấu cùng tôi không?

Hạ Tử Thần không nghĩ là sẽ tham gia cùng Tàn Mặc Vô Ngân, nhưng hiện giờ lại thấy tham gia cũng không sao.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: nghỉ đông mới chính thức thi đấu PK, hiện tại là thời gian ghi danh, suy nghĩ một chút.

[Mật] Trầm Khê: được, cùng nhau đi.

Không có do dự, dù sao nghỉ đông cậu cũng không làm gì, cũng không mất nhiều thời gian.

[Mật] Trầm Khê: giờ đi ghi danh.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không đi xem quy tắc trên trang chủ trước?

[Mật] Trầm Khê: anh không phải đã xem rồi sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đã xem.

[Mật] Trầm Khê: vậy được rồi, tôi cứ theo anh là được.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ha ha, được. đi ghi danh thôi.

[Mật] Trầm Khê: ừ.

Không nói thêm gì nữa, hai người tổ đội rồi lên ngựa chạy tới NPC trận đấu ghi danh.

Có thể thi cùng Tàn Mặc Vô Ngân, trong lòng Hạ Tử Thần cũng có chút hào hứng cùng cảm giác nóng lòng muốn thử. So với những ngày bình thường, thời gian của ngày nghỉ càng nhiều hơn, thời gian chơi cùng nhau cũng sẽ càng nhiều.

Cậu vốn còn lo lắng trong ngày nghỉ Tàn Mặc Vô Ngân có bận chuyện khác, có thể bởi vì thời gian không khớp mà bất hòa. Giờ xem ra lo lắng của cậu có chút dư thừa, nghĩ đến kỳ nghỉ đông này hẳn sẽ không nhàm chán. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Nghỉ đông

Tết Nguyên Đán qua đi, cuộc thi cuối kỳ chính thức bắt đầu. Thời gian thi được sắp xếp kín lịch, cho nên Hạ Tử Thần đã mười ngày không lên mạng, cũng may đã sớm nói với Tàn Mặc Vô Ngân. Tàn Mặc Vô Ngân khuyên Hạ Tử Thần cứ tập trung thi, thời gian này hắn cũng có thể không login được, chờ nghỉ đông nói sau.

Thi nốt môn cuối cùng, Hạ Tử Thần đi ra khỏi lớp, hít một hơi thật sâu, xem như chúc mừng kỳ nghỉ đông đã đến. Trước đó ôn tập không tệ, thi cũng thuận lợi, có thể yên lòng mà nghỉ ngơi rồi.

Hạ Tử Thần quay về phòng thu dọn vài thứ, sau đó về nhà. Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mang theo máy tính cùng vài bộ quần áo. Trầm Dịch Thành cùng An Cảnh ngày hôm qua đã thi xong hết, đã về nhà từ sớm. Sáng nay Đường Huy cũng thi xong, có lẽ giờ này đã về đến nhà.

Trong khu ký túc xá có rất nhiều sinh viên kéo hành lý đi, mọi người tạm biệt nhau, tâm tình rất tốt đón chào kỳ nghỉ này.

Đi vào khu nhà, đại thẩm (thím) quản lý ký túc xá gọi cậu lại: “Hạ Tử Thần, tới lấy sách.”

“Sách?” Hạ Tử Thần có chút nghi hoặc.

“Có người tới đưa sách, bảo chuyển cho cậu.” Đại thẩm cười nói.

Đi đến cửa sổ, đại thẩm chuyển hai quyển sách ra. Vừa nhìn thấy bìa sách, Hạ Tử Thần lập tức nhớ tới Cố Hủ. Hai quyển sách tiếng Anh nguyên gốc ‘When Markets Collide’ và ‘Federal Taxation: Comprehensive Topics’, là hai quyển sách hôm đó cậu thích trong đồng sách của Cố Hủ, không nghĩ tới Cố Hủ thấy cậu thích đọc lại đưa tới. Lúc ấy cậu nghĩ chỉ là nói đùa mà thôi.

“Cám ơn.” Hạ Tử Thần nói, cầm hai quyển sách lên tầng, trong lòng có nhiều câu hỏi, nhưng cũng không biết nên hỏi ai. Cậu không biết phòng của Cố Hủ, càng không biết số điện thoại của hắn, muốn cảm ơn cũng khó.

Mở sách ra nhìn một chút, sách của Cố Hủ rất mới, không có đánh dấu cũng không bị nếp gấp, thực hợp ý Hạ Tử Thần. Dùng những ngày nghỉ tới để đọc sách, cũng rất có ý nghĩa.

Ngày nghỉ bình thường, Hạ Tử Thần luôn nằm lười ở nhà, căn bản còn không bước ra khỏi cửa, có đôi khi An Cảnh gọi điện đến hẹn cậu thì mới ra ngoài chơi một chút. Năm nay cũng không khác, N thị gần đây lại có mấy trận tuyết, thời tiết lạnh hơn năm trước rất nhiều, cho nên nếu có thể không ra ngoài, Hạ Tử Thần liền nguyện ở mãi trong nhà.

Hạ Ngự Trạch mỗi ngày đều về làm cơm tối cho cậu, bữa sáng cùng cơm trưa bình thường Hạ Tử Thần tự mình giải quyết, không cần Hạ Ngự Trạch quan tâm.

Đến ngày nghỉ thứ ba, Tàn Mặc Vô Ngân vẫn không login, nghĩ hắn đang bận việc, Hạ Tử Thần cũng không thể đến hỏi Bách Thảo Chiết và Kiếm Lang.

Khi Hạ Tử Thần ra khỏi phụ bản 25 người thì đã quá nửa đêm. Ngày nghỉ tất cả mọi người đều rảnh rỗi, thời gian đánh phụ bản cũng nhiều hơn, lời kéo nhau đến tận khuya. Đối với chuyện này, Hạ Ngự Trạch không quá quản lý Hạ Tử Thần, chỉ cần cậu đừng chơi đến mê muội là được.

Nói chuyện với An Cảnh vài câu, Hạ Tử Thần chuẩn bị đem vài thứ lặt vặt đến thương khó, sau đó logout đi ngủ.

“Còn chưa ngủ?” Kênh mật tán gẫu đột nhiên nhảy ra tin nhắn của Tàn Mặc Vô Ngân, làm cho Hạ Tử Thần đang buồn ngủ díp mắt tỉnh hẳn.

“Sao anh lại lên mạng lúc này?” Thông thường, giờ này mọi người có lẽ đều đã đi ngủ.

“Bị lệch múi giờ, thời gian có chút lộn xộn.” Tàn Mặc Vô Ngân trả lời.

“Lệch múi giờ.”

“Tôi đang ở Mĩ.”

“Sao lại đi ra nước ngoài?” Vài ngày không thấy người đâu, hóa ra là ở nước ngoài.

“Người trong nhà năm nay làm lễ mừng năm mới bên này cho nên mới phải đi tới đây.” Tàn Mặc Vô Ngân giải thích, “Qua năm mới sẽ về.”

Hiện tại còn mười ngày nữa là đến tết. Trên đường không khí lễ tết đã rất náo nhiệt. Tuy năm nào cũng vậy nhưng vẫn thực là vui vẻ. Thương gia đều gấp rút hoạt động trước năm mới, người đặt mua hàng tết cũng nhiều, cảm giác rất bận rộn.

“Bên kia đang là mấy giờ?”

“Giữa trưa, tôi vừa mới ăn sáng xong.”

“Ha ha, dậy muộn thật đấy.” Thật ra gần đây thời gian cậu rời giường không sớm hơn Tàn Mặc Vô Ngân bao nhiêu.

“Cũng tạm tạm, lệch mấy giờ thật phiền phức.” Tàn Mặc Vô Ngân nói, “Thời gian chơi tôi sẽ cố phối hợp với em, thi đấu PK hai người cứ tham gia như bình thường, không cần lo lắng.”

“Không sao. Trò chơi là việc nhỏ, phải chú ý sức khỏe.” Khác mấy giờ thật không tốt, thành ra ngày đêm đảo lộn.

“Ừ, tôi đã tính trước rồi, đừng lo lắng.”

“Ừ, ở Mĩ không khí mừng năm mới thế nào?”

“Phố người Hoa còn được, nơi tôi ở căn bản không có, bọn họ nơi này đã qua lễ Giáng Sinh.” Thoáng dừng một chút, Tàn Mặc Vô Ngân tiếp tục nói, “Có cơ hội dẫn em đến xem.”

Hạ Tử Thần nở nụ cười, cậu ngay cả hộ chiếu cũng chưa làm, đừng nói gì đến xuất ngoại. Lờ Tàn Mặc Vô Ngân nói cậu cũng chỉ cho là đùa, không quá để ý.

“Tết này em có định làm gì không?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

“Không có chuyện gì, ở nhà lười biếng thôi. Cũng không đi thăm người thân.” Đối với Hạ Tử Thần, người thân của cậu cũng chỉ có cha. Tất nhiên nhà cậu vẫn luôn như vậy, cậu cùng cha, không có người thân để đi thăm hỏi, cùng lắm là đi chúc tết bạn bè.

Năm trước hai cha con mua một đồng hồ để dành, như vậy mấy ngày nghỉ cũng không cần chạy ra ngoài, có thể nghỉ ngơi chút.

“Tốt, tôi cũng không phải đi chúc tết người thân, đúng lúc có thể chơi với em.”

“Ừ.”

Nói chuyện một lát, Tàn Mặc Vô Ngân bảo Hạ Tử Thần đi ngủ, nhìn đồng hồ đã hơn bốn giờ. Tuy không quá mệt mỏi nhưng Hạ Tử Thần vẫn tắt máy, đi ngủ. Dù sao thức đêm cũng không có lợi chút nào.

Vài ngày sau đó, thời gian Tàn Mặc Vô Ngân login thường là khoảng 10 giờ bên này, lệch mấy giờ cũng không mang đến ảnh hưởng gì quá lớn.

Đánh xong võ trang, Tàn Mặc Vô Ngân dẫn theo Trầm Khê đi đánh phụ bản với bang hội. Bởi vì gần đây Chiến Minh Điện tổ chức phụ bản lớn đều có Liên Phi Nhi tham gia, không biết là vô tình hay cố ý, chỉ cần Liên Phi Nhi tham gia, Trầm Dịch Thành sẽ không gọi Hạ Tử Thần. Hạ Tử Thần cũng không quá để ý, thi đấu PK hai người vòng đấu loại sắp bắt đầu, Trầm Dịch Thành mang Liên Phi Nhi đi kiểm trang bị cũng là bình thường, dù sao hai người bọn họ cũng tham gia.

Nhưng cho dù Trầm Dịch Thành không gọi, Hạ Tử Thần vẫn chơi bình thường. Tàn Mặc Vô Ngân dẫn cậu đánh phụ bản khó hơn phụ bản bình thường Chiến Minh Điện vẫn đi. Phụ bản 25 người Hạ Tử Thần đã từng cùng An Cảnh bọn họ đi đầu tiên, nhưng bởi vì có nhiều trình tự, độ khó cũng cao, 25 người đều phải phối hợp thật tốt, phải quen thuộc kỹ năng của Boss và cách giải trừ trạng thái tiêu cực mới có thể qua. Cho nên sau khi bọn họ tiêu diệt Boss đầu tiên cũng không thử nữa.

Nhắc tới phụ bản này, người Chiến Minh Điện đều lắc đầu, vốn không nghĩ sẽ đi, để tránh hoài nghi bản thân rốt cuộc có thể đánh phụ bản hay không.

Ngược với Chiến Minh Điện phải khó khăn khai mở, người Thiên Phong Nhĩ Các đã rất quen thuộc với phụ bản này, tuy không thường đi nhưng muốn đi đánh cũng không có áp lực gì.

Trầm Khê được xem như người của Tàn Mặc Vô Ngân mà tham gia hoạt động phụ bản của bang Thiên Phong Nhĩ Các, không ai phản đối, lại rất chào mừng, tất cả đều rất nhiệt tình làm Hạ Tử Thần đôi phó có chút mệt mỏi.

Sau mấy ngày đánh, Hạ Tử Thần đã nắm được một ít quy luật của phụ bản, cũng kiếm được mấy khối đá phẩm chất không tồi, xem như thu hoạch được rất nhiều.

Hai người đứng giờ tới vòng loại thứ nhất của thi đấu PK hai người. Đúng như dự kiến, hai người không hề phải lo lắng gì mà thông qua vòng một. Trong lúc này, bộ Viêm Dương Trục Nguyệt của Trầm Khê có thêm một đôi giày, đã kiếm được ở phụ bản vừa lúc có thể khảm vào trang bị.

Hạ Tử Thần không có thói quen lên YY, bình thường buổi tối đoán Tàn Mặc Vô Ngân sắp login mới để treo. Cho nên vì tiện liên hệ, hai người trao đổi QQ. Cậu mỗi ngày đều mở QQ, cho nên Tàn Mặc Vô Ngân muốn tìm cậu cũng tiện hơn.

Biết Tàn Mặc Vô Ngân thường xuyên đi Mĩ, Hạ Tử Thần đem những nội dung không hiểu trong sách gốc gửi qua, xin hắn hỗ trợ dịch. Vốn chỉ là muốn thử xem trình độ tiếng Anh của Tàn Mặc Vô Ngân có tốt giống như cậu nghĩ không, kết quả không làm cậu thất vọng, thậm chí có chút kinh ngạc.

Tàn Mặc Vô Ngân mỗi lần đều thật cẩn thận giúp cậu dịch, từ danh từ chuyên môn phức tạp đến cả câu, hơn nữa còn thêm vào vài câu chuyện hay ví dụ liên quan đến nội dung dịch, phổ thông dễ hiểu, Hạ Tử Thần thu được tương đối nhiều kiến thức, đối với Tàn Mặc Vô Ngân cũng càng thêm tán thưởng – người này không chỉ chơi tốt còn có học vấn phong phú.

Có đôi khi Tàn Mặc Vô Ngân cũng sẽ đặc biệt dùng tiếng Anh nói chuyện với Hạ Tử Thần một giờ, thấy từ nào không hiểu, Tàn Mặc Vô Ngân sẽ giải thích cho cậu, vài ngày sau, Hạ Tử Thần cảm thấy trình độ tiếng Anh của mình cũng có tiến bộ, hơn nữa so với tự mình buồn bực vui đầu làm bài tập thì thú vị hơn nhiều.

Hai người cũng từ trò chơi đi tới cuộc sống thực, Tàn Mặc Vô Ngân thường gửi tới một vài ảnh chụp phong cảnh nước ngoài cho cậu, cũng kèm theo thói thiêu bằng tiếng Anh hoặc nhưng câu chuyện có ý nghĩa, đối với Hạ Tử Thần mà nói thì thật là thú vị. Cho nên hai người cho dù không chơi game vẫn câu có câu không nói chuyện phiếm, không cảm thấy nhàm chán, ngược lại nói chuyện càng thêm hợp ý.

Lúc ăn cơm tối, Hạ Ngự Trạch đột nhiên hỏi, “Thần Thần, con không phải là đang yêu đi?”

“A?” Hạ Tử Thần khó hiểu nhìn cha, không biết vì sao ông lại đột nhiên hỏi điều này, “Không có, làm sao vậy ạ?”

“Thật không có?” Hạ Ngự Trạch tựa hồ vẫn không tin lắm.

“Thật không có.” Hạ Tử Thần khẳng định nói.

“Mấy ngày nay khi con nói chuyện phiếm khoe miệng đều lộ vẻ tươi cười, còn tưởng con đang yêu.” Nghe Hạ Tử Thần nói không có, ngữ khí Hạ Ngự Trạch cũng có cảm giác như trút được gánh nặng. Dù sao đứa nhỏ vẫn đang lớn, ở phương diện yêu đương cha mẹ vẫn là muốn quan tâm, sợ gặp người không thích hợp, làm cho đứa nhỏ bị tổn thương.

“Có sao?” Hạ Tử Thần theo bản năng sờ mặt mình, người gần đây nói chuyện với cậu nhiều nhất chỉ có Tàn Mặc Vô Ngân, nói cậu mang vẻ mặt tươi cười, chính cậu cũng không phát hiện.

“Lần sau con để cái gương trên bàn sẽ biết.” Hạ Ngự Trạch cười nói.

Hạ Tử Thần có chút xấu hổ nhấp miệng, “Chỉ là cùng nói một vài chuyện thú vị với bạn bè thôi.”

Hạ Ngự Trạch không tiếp tục hỏi nữa, ông là cha của Hạ Tử Thần, đứa con tự mình nuôi lớn tự nhiên sẽ hiểu rõ nhất. Nếu không có gì thật, theo tính cách của Hạ Tử Thần, cậu sẽ không thừa lời giải thích, cho nên người ‘bạn’ kia có chút vi diệu. Nhưng ông không định hỏi nhiều, dù sao Hạ Tử Thần không muốn nói, ông có hỏi cũng vô dụng.

Mỉm cười múc canh cho Hạ Tử Thần, hai cha con vừa ăn cơm vừa nói chuyện. ....

Bởi vì thời gian Tàn Mặc Vô Ngân login đều là tối muộn, cho nên thời gian Hạ Tử Thần lên mạng cũng muộn hơn. Hơn chín giờ login game, Hạ Tử Thần chuẩn bị làm nhiệm vụ hàng ngày, đợi lát nữa Tàn Mặc Vô Ngân login thì cùng đi đánh phụ bản.

Vừa mới vào trò chơi, Hạ Tử Thần liền nhìn thấy kênh bang hội không ngừng nhảy chữ, nhưng người đang lên tiếng tựa hồ chỉ có mỗi Tiểu Quai Tối Quai.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: ai tới cứu tôi? người ta bị giữ xác. ....

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: bang chủ, bang chủ phụ nhân, mau tới cứu người nhà a.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: làm sao bây giờ? bọn họ năm người trông giữ một mình tôi QAQ

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: người ta thật sự không cố ý, bọn họ còn mắng tôi, ô ô ô. ....

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: ai tới cứu tôi a?

.....

Sau khi Tiểu Quai Tối Quai miễn cưỡng liên tham gia trận doanh, cho nên bên ngoài đánh đánh giết giết là chuyện khó tránh khỏi, nhưng bị giữ xác cũng có chút hơi quá, nhưng nghĩ đến cũng phải nói là một cây làm chẳng nên non.

Trong bang tuy có một nửa thành viên tham gia trận doanh, nhưng thời gian dài như vậy, Tiểu Quai Tối Quai là người đầu tiên của Chiến Minh Điện bị giữ xác. Theo lý mà nói việc này hẳn là bang chủ nên ra mặt giải quyết, nhưng Trầm Dịch Thành không lên mạng, cũng không có ai ra mặt đi hòa giải.

Bình thường người trong bang bị bắt nạt, sẽ tổ chức một nhóm người đi trừng trị đối phương, hoặc là trực tiếp bang chiến. Nhưng Tiểu Quai Tối Quai bình thường cũng không quen với nhiều các cô gái trong bang, vài nam nhân thân với cô không phải giả chết thì cũng là không lên mạng, cho nên kênh bang hội không ai lên tiếng trả lời.

[Bang Hội] Liên Phi Nhi: tiểu quai, cậu đừng vội, vô tình phải tới nay mới có thể lên mạng, nếu không cậu logout trước đi.

[Bang Hội] Tiểu Quai Tối Quai: bang chủ phụ nhân T.T, cũng là ngài tốt nhất.

[Bang Hội] Bảo Bối Khuynh Thành: tiểu quai nếu cứ như vậy logout, chẳng phải là nói bang hội chúng ta không có năng lực? ngay cả người trong bang bị giữ cũng không ai quan tâm, rất mất mặt.

[Bang Hội] Liên Phi Nhi: cũng đúng, hiện tại có ai rảnh, đến tổ đội, giúp tiểu quai đem đám người không đạo đức kia giết bằng được. Mỗi người được cấp năm nghìn kim, tới tổ đội.

.....

Người trong bang hội cho dù không để mặt mũi cho Liên Phi Nhi cũng sẽ nể mặt Huyết Vô Tình. An Cảnh cùng Đường Huy đang ở trong phụ bản, hoàn toàn có lý do không tham gia, đại đa số mọi người đều tỏ vẻ bản thân đang bận hoặc lập tức logout, cho nên Liên Phi Nhi tập hợp được bao nhiêu người, Hạ Tử Thần cũng không rõ.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: chuyện Tiểu Quai Tối Quai cậu ngàn vạn lần đừng động vào.

[Mật] Trầm Khê: rốt cuộc là làm sao vậy?

Tuy cậu không nghĩ đi quản nhưng vẫn muốn hỏi một chút. Dù sao An Cảnh đặc biệt tới nhắc cậu, khẳng định không đơn giản như vậy.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: cụ thể anh không rõ, nhưng người giữ cô ta là người bang hội đồng minh với Thiên Phong Nhã Các, việc này khẳng định không đơn giản như Tiểu Quai Tối Quai nói. còn mấy cô kia, cậu muốn tham gia, làm không tốt còn có thể bị các cô đó nói là đồng bọn của mấy người kia.

Hạ Tử Thần bị suy đoán đầy âm mưu của An Cảnh làm cho buồn cười.

[Mật] Trầm Khê: có khoa trương như vậy không?

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: mấy cô kia rất không bình thường, cậu nên tránh xa ra. Còn nữa, ngàn vạn lần không cần nói với Tần Mặc Vô Ngân, hấn kẹt ở giữa cũng không tốt, cậu đừng tự rước lấy phiền toái.

[Mật] Trầm Khê: được rồi, em cũng không muốn xen vào, chỉ là hỏi một chút mà thôi.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: ừ, biết là tốt rồi, anh tiếp tục đánh phụ bản đây.

[Mật] Trầm Khê: vâng.

Vừa mới nói xong, tin Tần Mặc Vô Ngân login nhảy ra, sau đó Hạ Tử Thần liền thu được lời mời tổ đội.

Nhấn xác nhận liền bay tới cửa phụ bản, chuyện Tiểu Quai Tối Quai cũng bị Hạ Tử Thần để ra sau đầu, căn bản lười nghĩ nhiều. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khé Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Giải quyết

Tham gia trận doanh, hai bên chém chém giết giết là không thể tránh được, ở bản đồ dã ngoại bị giết cũng là chuyện bình thường. Người giết thành viên trận doanh đối địch có thể gia tăng danh vọng trận doanh của bản thân. Đây cũng là một phương thức chơi của game, nếu tham gia trận doanh thì phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị giết.

Nói như vậy nhưng rất ít người sẽ chạy đi giết người ở trận doanh đối địch trong bản đồ dã ngoại, trong game có hệ thống chiến trường, hoạt động trận doanh, mỗi ngày tham gia hoạt động, danh vọng nhất định đủ. Mặt khác, ai cũng không muốn tự mình đi tìm phiền toái, nhờ người mình muốn giết lợi hại hơn, xác chết năm kia có thể chính là bản thân. Hơn nữa, nếu bởi vì giết người mà đắc tội với cả một bang hội, thế nào cũng không phải là chuyện có lợi. Cho nên chuyện Tiểu Quai Tối Quai bị giữ xác Hạ Tử Thần cũng không để trong lòng.

Nhưng sự việc hiển nhiên không đơn giản như vậy, Tiểu Quai Tối Quai bị giữ như vậy đã ba ngày. Trừ khi cô ta không login trò chơi, nếu không sẽ bị người chặn ở điểm sống lại, giết đến khi phải logout mới thôi. Bị giết tuy không xuống cấp nhưng sẽ bị rút tiền, một, hai lần cũng không sao, số lần nhiều hơn, nhìn tiền trong túi ngày càng ít đi cũng sẽ cảm thấy tinh thần rối loạn. Hơn nữa, bị chết nhiều lần, độ bền của trang bị sẽ bị hạ về không, cũng cần tiền sửa chữa, căn cứ vào phẩm chất của trang bị mà phí sửa chữa cũng khác nhau. Với trang bị Tiểu Quai Tối Quai hiện tại, sửa một lần thế nào cũng phải 100 vàng.

Bởi vì là người chơi của trận doanh đối địch, nếu Tiểu Quai Tối Quai gấp gáp muốn tắt chế độ trận doanh cũng phải chờ mười phút mới chính thức tắt.

Trong thời gian mười phút này cô ta đã bị người giết vài lần. Hơn nữa sau khi bị giết, bảng trận doanh không ở trạng thái tắt đi, cô ta lại phải mở lại chờ mười phút.

Làm người chơi đối lập, đối phương giết cô ta sẽ không bị gia tăng sát khí, cho nên căn bản sẽ không bị đi ngồi tù. Hơn nữa, bang hội đối phương cũng là từng nhóm từng nhóm giữ cô, người không có việc gì thì đến trông, có việc phải đi thì nhờ người khác, cho nên hai mươi bốn tiếng có thể không ngừng thay phiên nhau đến.

Trước đó Liên Phi Nhi tổ chức người trong bang đi cứu Tiểu Quai Tối Quai, nhưng không biết đối phương nói gì, người trong bang chỉ trầm mặc rút lui, không ai đi giúp nữa. Chuyện bát quái này An Cảnh tất nhiên sẽ đào ra, Hạ Từ Thần lại thuộc loại người lười hỏi chuyện.

Huyết Vô Tình sau khi login cũng nói chuyện với bang chủ đối phương một chút nhưng hiển nhiên đối phương cũng không nể tình. Cụ thể tại sao lại như vậy, Trầm Dịch Thành không nói. Nhưng không phải tất cả bang đều là người tham gia trận doanh, nhiều người không thích chuyện xấu, dù sao trong bang cũng có người chơi trung lập chỉ chuyên đánh phụ bản, có khi một ngày nào đó lại cùng nhau tổ đội đi đánh phụ bản, cho nên không đến nỗi âm ỉ mất mặt. Nhưng đối phương lần này không nể tình chút nào, chắc chắn mọi chuyện không hề đơn giản.

Nói cách khác, chuyện Tiểu Quai Tối Quai làm tuyệt đối là từ cả hai bên, cô ta cũng không được để ý đến nữa.

Hạ Từ Thần vẫn như trước login, vừa làm nhiệm vụ hàng ngày, vừa chờ Tàn Mặc Vô Ngân login, làm được một nửa, nhận được tin nhắn Trầm Dịch Thành gửi đến.

[Mật] Huyết Vô Tình: đang làm gì?

[Mật] Trầm Khê: hàng ngày, có việc?

[Mật] Huyết Vô Tình: chuyện tiểu quai cậu cũng nghe thấy rồi đi?

[Mật] Trầm Khê: ừ.

Hạ Từ Thần ngồi trước máy tính nhú mày, không biết Trầm Dịch Thành muốn nói gì, việc này cậu dù biết cũng không giúp được.

[Mật] Huyết Vô Tình: đối phương là bang hội đồng minh của thiên phong nhả các, cậu nói với Tàn Mặc Vô Ngân một chút, nhờ hấn ra mặt hộ, chuyện lớn hóa nhỏ đi.

Nhắc đến Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Từ Thần càng thêm nhăn mày. Cậu còn nhớ rõ An Cảnh bảo cậu không cần lo chuyện này.

[Mật] Trầm Khê: chuyện này rốt cuộc là làm sao?

[Mật] Huyết Vô Tình: cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là hiểu lầm.

[Mật] Trầm Khê: hiểu lầm? Không thể như vậy, nếu là hiểu lầm, đối phương không có gì làm đuổi theo cô ta ba ngày?

[Mật] Huyết Vô Tình: tiểu quai cũng không phải cố ý, chỉ là đối phương làm quá lên thôi.

[Mật] Trầm Khê: Dịch Thành, tuy chỉ là game, nhưng nó cũng có quy tắc. Mọi người chơi game là muốn thư giãn, không ai nhàm chán đi giữ người. Thời gian Chiến Minh Điện thành lập cũng không phải ngắn, người tham gia trận doanh không ít, bị giết cũng rất bình thường, nhưng không ai giống Tiểu Quai Tối Quai. anh không nói rõ mà muốn em nói chuyện với Tàn Mặc Vô Ngân, em dựa vào cái gì để nói? Hấn hỏi tại sao lại thế, em cũng lại giả bộ không biết mà nói là hiểu lầm?

[Mật] Huyết Vô Tình: chuyện này chỉ có Tàn Mặc Vô Ngân là có thể giải quyết.

[Mật] Trầm Khê: chỉ hấn có thể giải quyết không có nghĩa là em sẽ nhờ hấn giải quyết, hơn nữa còn chưa có giải thích mọi chuyện. Nói thẳng ra, em cùng Tàn Mặc Vô Ngân là bạn bè trong game, quan hệ không giống em và các anh. Đối với các anh, nếu trong game em có gì cần hỗ trợ, cho dù em đề ý cũng có thể gọi các anh đến giúp. Nhưng Tàn Mặc Vô Ngân thì không được. Em cùng Tàn Mặc Vô Ngân quan hệ không tồi nhưng cũng không phải bạn bè trong hiện thực.

Hạ Từ Thần thờ một hơi, tiếp tục đánh chữ.

[Mật] Trầm Khê: giả sử giờ em không chơi game nữa, em và các anh vẫn có liên hệ với nhau, nhưng em cùng Tàn Mặc Vô Ngân có thể vì vậy mà cắt liên lạc với nhau, sẽ không gặp lại. Cho nên em dựa vào gì mà có lý do để ý đến chuyện Tiểu Quai Tối Quai, lôi Tàn Mặc Vô Ngân vào? Nói cách khác, cho dù em kéo hấn vào, hấn không hỗ trợ, anh không thể nói gì, em cũng không còn gì để nói.

Trầm Dịch Thành bên kia im lặng, Hạ Từ Thần cũng không giục hấn. Trầm Dịch Thành người này mặc dù có lúc không còn gì để nói nhưng lại rất thông minh, Hạ Từ Thần nói như vậy, hấn tự nhiên cũng có tính toán.

[Mật] Trầm Khê: việc này anh Huy không quan tâm, An Cảnh cũng không để ý. Chúng ta giúp người ta xem như có tâm, nhưng chuyện này không ai muốn nhúng tay vào, khẳng định sẽ không đơn giản như Tiểu Quai Tối Quai nói. Em không muốn quan tâm, cho nên em không hỏi đến, mà anh cũng không phải dạng người quản cả chuyện của người khác.

[Mật] Huyết Vô Tình: Tiểu Quai Tối Quai mấy ngày nay quán lấy Phi Nhi khóc lóc kể lể, Phi Nhi tìm anh nghĩ biện pháp. Anh con mẹ nó cũng không muốn quán nhưng mặc kệ như vậy liền chết cả một tuần nay, là có ý gì?

Hạ Tử Thần cười nhạo một tiếng.

[Mật] Trầm Khê: là bạn của Liên Phi Nhi, Liên Phi Nhi là vợ của anh, đó là chuyện của mấy người, không liên quan đến em. Em mặc kệ, anh cũng không trách em được.

Trầm Dịch Thành im lặng một lúc.

[Mật] Huyết Vô Tình: Tử Thần, anh vẫn biết cậu có nguyên tắc riêng của mình, nhưng cũng không nghĩ lại khó nói chuyện như vậy, lại càng không từ chối yêu cầu của anh.

[Mật] Trầm Khê: có thể nói là anh không hiểu em. Em vẫn phân chia rõ ràng hiện thực cùng game, với ai cũng như vậy, nếu không em sẽ không im lặng với chuyện mình chơi nhân vật nhân yêu như vậy.

[Mật] Huyết Vô Tình: được, anh đã biết. Cậu bạn thì cứ đi đi.

Trầm Khê không nói gì nữa, tiếp tục làm nhiệm vụ hàng ngày.

Chuyện này Hạ Tử Thần có lập trường rất kiên định, chuyện này sau đó không liên quan đến cậu.

Nhưng ngày hôm sau cậu login, lại nghe thấy một tin làm cậu thấy khó hiểu – Tàn Mặc Vô Ngân ra mặt giải quyết chuyện này.

Cậu vừa login, An Cảnh bên kia liền gửi tin đến, “Tiểu Thần Thần, này là sao chứ? Không phải nói cậu không cần quan tâm sao?”

Hạ Tử Thần hơi nhú mồm, “Em không quan tâm mà.”

“Dịch Thành có nói việc này với cậu không?” An Cảnh hỏi lại.

“Có, nhưng em nói sẽ không nhúng tay vào, cũng không nói với Tàn Mặc.” Mở ra bảng bạn tốt nhìn qua, Tàn Mặc Vô Ngân còn chưa login.

“Vậy sao lại thế này?” An Cảnh cũng buồn bực.

“Bang hội đối phương nói thế nào?” Hạ Tử Thần hỏi.

“Chỉ nói Tàn Mặc Vô Ngân ra mặt, bang chủ đối phương nể mặt. Cụ thể thì anh không biết, dù sao hôm nay Tiểu Quai Tối Quai không login, không ai biết ra sao.”

Hạ Tử Thần chép miệng, nói, “Tiểu Quai Tối Quai rút cuộc sao lại gặp phải bọn họ?”

“Tiểu Quai Tối Quai bên này vẫn nói là nhờ tay giết, Dịch Thành bên kia cũng không hỏi kỹ. Liên Phi Nhi thì anh lười hỏi, trong bang những người khác cũng không biết, nghe nói là giết tiểu hào (nhân vật người chơi lập thêm ngoài nhân vật chính)“. An Cảnh giải thích, “Nếu thật sự là giết tiểu hào, đối phương cũng không ra tay độc như vậy?”

Hai người đang nói, trên kênh thế giới đột nhiên hiện ra lời gọi đầu hàng của bang chủ đối phương.

[Thế giới] Góc núi: Tiểu Quai Tối Quai, hôm nay nể mặt Tàn Mặc tôi thả cô một lần. Lần này cô giết tiểu hào chưa mãn cấp của vợ tôi lại còn ở kênh phụ cận chửi rủa vợ tôi. Nếu còn bắt nạt vợ tôi, tôi khẳng định sẽ trừng trị cô. Về sau đừng làm chuyện thiếu đạo đức này, nếu không gặp một lần giết một lần.

Mọi chuyện đã rõ ràng, sau đó, trên kênh thế giới cũng lần lượt xuất hiện người lên án phê phán Tiểu Quai Tối Quai, người bang hội đối phương cũng xuất hiện, tuyên bố nếu có lần sau, nhất định sẽ giết đến khi rời khỏi game.

[Bang Hội] Thiên Lam Quyển Rũ: ôi, may mắn không tham gia cùng, nếu không sẽ bị hủy hoại mất.

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: giết tiểu hào còn giữ xác và vân vân rất không đạo đức.

[Bang Hội] Trông Chờ Mòn Mỏi: về sau vẫn nên an phận thì hơn, đừng để người trong bang gặp phiền phức.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: nhiều lời vô ích, cũng phải có người nghe mới được. Lần này nhờ có Tàn Mặc đại thần, tiếp tục sùng bái! Mất phát sáng!

[Bang Hội] Hồng Nương Hủ Gia: đại thần khẳng định là nể mặt Trầm Khê.

[Bang Hội] Cúc Hoa Cô Nương: đồng ý.

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: +1

.....

Kênh bang hội nói đến chuyện này, Hạ Từ Thần cũng không tham dự.

Kỳ thật tiểu hào bị giết cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao những người không có thao tác tốt nếu muốn ở bản đồ đã ngoại tranh cướp, chỉ có thể dựa vào cách này. Nhưng chuyện giết tiểu hào này lại là trong khu của người ta, có vài người cho dù giết tiểu hào xong cũng là chạy đi nhanh, thậm chí sẽ không nhặt tiền tiểu hào rớt ra, lại càng không làm chuyện giữ xác như vậy, đằng này lại còn ở kênh phụ cận chửi bới.

Đang nghĩ, tên Tàn Mặc Vô Ngân sáng lên. Hạ Từ Thần gửi tin qua, “Chuyện trong bang đã làm phiền anh rồi. Chuyện này vốn muốn để bọn họ tự giải quyết, không nghĩ tới anh lại ra mặt.”

Hạ Từ Thần không thể nói Tàn Mặc Vô Ngân xen vào chuyện của người khác, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không phải loại người thích đi quản chuyện người khác, nhưng đối với sự trợ giúp ngoài ý muốn này của hắn, Hạ Từ Thần xác thực không biết phải nói thế nào mới tốt.

“Tôi biết chuyện này em không hy vọng tôi tham gia, kỳ thật tôi cũng không muốn để ý tới.” Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến lời mời tổ đội, nói tiếp, “Góc Núi sẽ không nể mặt Huyết Vô Tình, chuyện này âm ỉ thêm nữa, Huyết Vô Tình vì uy tín của bang chủ cùng nể mặt Liên Phi Nhi khẳng định sẽ tìm đến em, nói em nhờ tôi giải quyết chuyện này. Vì có qua lại, tôi cùng Kiếm Lang có thể nói chuyện với Góc Núi.”

Tàn Mặc Vô Ngân đoán rất chuẩn, Hạ Từ Thần không phủ nhận.

Thấy cậu không nói gì, Tàn Mặc Vô Ngân tiếp tục nói, “Với tính tình của em khẳng định sẽ không nói với tôi, đến lúc đó có thể sẽ biến thành bế tắc. Dù sao em vẫn là người Chiến Minh Điện, cùng bọn họ coi như có tình cảm, cãi nhau như vậy cũng không tốt. Cho nên so với chờ em mở miệng, không bằng tôi giải quyết trước. Huyết Vô Tình có thể nhận một ân tình của em.”

Đối với cách làm của Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Từ Thần không trách móc gì, cũng không có tư cách trách hắn. Hơn nữa chuyện này là hắn chủ động đi giải quyết, Hạ Từ Thần không nợ hắn cái gì.

Như Tàn Mặc Vô Ngân nói, cho dù Trầm Dịch Thành nhất thời bị Hạ Từ Thần thuyết phục, nhưng nếu chuyện này không giải quyết, Trầm Dịch Thành sớm muộn gì cũng lại đến tìm cậu, đến lúc đó mới là khó khăn nhất. Nhưng cũng may chuyện này Tàn Mặc Vô Ngân đã thay cậu xử lý tốt, không còn gì lo lắng nữa.

“Được rồi, chỉ là chuyện nhỏ, nếu có lần sau, tôi cũng sẽ không quản.” Đang nói chuyện, Tàn Mặc Vô Ngân đã xuất hiện bên cạnh Trầm Khê.

Hạ Từ Thần bất đắc dĩ nhìn Tàn Mặc Vô Ngân nhanh chóng chạy tới, đáp lại một tiếng rồi không nói gì nữa.

Giải thích xong rồi, hai người liền đi làm phụ bản hàng ngày.

Đứng ở cửa phụ bản đang chuẩn bị gọi thêm người, kênh phụ cận liền xuất hiện một cái tên quen mắt.

[Phụ cận] Góc núi: Tàn Mặc, khó gặp được cậu, cùng nhau đánh đi.

Tàn Mặc Vô Ngân không nói gì, trực tiếp tổ đội Góc Núi cùng một nhân vật nữ tên Du Nhã vào.

[Đội ngũ] Góc Núi: Trầm Khê? Em là vợ Tàn Mặc đi. Ha ha, làm quen một chút, đây là vợ tôi, Tiểu Du.

[Đội ngũ] Du Nhã: chào Trầm Khê, chào đại thần ^ _ ^

[Đội ngũ] Trầm Khê: chào hai người. Nhưng tôi phải giải thích một chút, tôi chỉ là bạn của Tàn Mặc.

Cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân chính xác là không có gì, huống chi cậu còn là một nhân yêu. Xưng hô ‘vợ’ này cậu không đảm đương nổi.

[Đội ngũ] Góc núi: đừng ngại, tôi hiểu mà. tôi cùng Tiểu Du lúc bắt đầu ấy, cô ấy cũng không nguyên ý tôi gọi cô ấy là vợ.

[Đội ngũ] Trầm Khê: thực không phải..... anh hiểu lầm.....

[Đội ngũ] Góc Núi: em là Trầm Khê đó chứ? Chiến Minh Điện?

[Đội ngũ] Trầm Khê: đúng.

[Đội ngũ] Góc Núi: vậy đúng rồi. Khi Tàn Mặc tìm tôi đã nói vợ cậu ta là Trầm Khê, người của Chiến Minh Điện, tôi còn ra tay với cô gái kia sẽ làm khó em. Nếu không lo lắng đến cậu ta khó gặp được một người vừa ý, tôi sẽ không bỏ qua cho cô kia.

Hạ Từ Thần nhất thời không biết nói gì, cậu trăm triệu không nghĩ tới Tàn Mặc Vô Ngân sẽ nói như vậy.

[Đội ngũ] Trầm Khê: lần này cảm ơn các anh không so đo tính toán, về sau sẽ bảo bang chủ quản lý tốt người trong bang.

Tuy lời này Hạ từ Thần không cần phải nói, nhưng cậu hiện tại đã bị cột chung vào với Tàn Mặc Vô Ngân, nếu Tàn Mặc Vô Ngân ra mặt là vì cậu, nấy

lời xã giao này cậu vẫn nên nói, cũng coi như cấp mặt mũi cho Tàn Mặc Vô Ngân.

[Đội ngũ] Góc Núi: đều là người một nhà, đừng khách khí. Chờ tôi kết hôn với Tiểu Du, em và Tàn Mặc phải cùng nhau đến a.

[Đội ngũ] Trầm Khê: được.

Giải quyết xong Góc Núi bên kia, Hạ Tử Thần nhíu mày mặt tán gẫu Tàn Mặc Vô Ngân, “Anh nói như vậy dễ làm người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Tàn Mặc Vô Ngân ngược lại vẫn rất bình tĩnh.

“Tôi không phải vợ anh.” Hạ Tử Thần cũng không thích hiểu lầm như vậy, bình thường bị An Cảnh đùa giỡn cũng không sao, làm người khác hiểu lầm, cậu cảm thấy xấu hổ.

“Em nghĩ sao?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi câu này thực khó hiểu, nhưng cũng không có ý ép Hạ Tử Thần trả lời.

Hạ Tử Thần yên lặng nhìn Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân trên màn hình. Cậu vẫn không nói với Tàn Mặc Vô Ngân mình là nhân yêu, bởi vì cậu cảm thấy bọn họ đang là bạn tốt, cũng có thể nói là bạn qua mạng. Cậu luôn phân chia hiện thực cùng trên mạng rõ ràng, cho nên sẽ không nghĩ đến yêu qua mạng, với cậu mà nói, nó quá giả dối, cậu không tin.

Như trước cậu nói với Trầm Dịch Thành, cậu rất tán thưởng Tàn Mặc Vô Ngân, nhưng nếu có một ngày cậu không chơi game nữa, như vậy Tàn Mặc Vô Ngân cũng sẽ rời đi khỏi thế giới của cậu. Không cần Tàn Mặc Vô Ngân lựa chọn, tự cậu sẽ tự quyết định. Cho nên cậu là nhân yêu, với tình cảm bạn bè bây giờ của hai người, cũng không quan trọng. Tàn Mặc Vô Ngân không hỏi, cậu cũng không nói.

Nhưng nếu quan hệ giữa bọn họ thay đổi, cậu nhất định phải thẳng thắn. Tuy thời gian chơi với Tàn Mặc Vô Ngân không ngắn nhưng Tàn Mặc Vô Ngân có thái độ gì với gay, Hạ tử Thần không rõ. Thế giới trong game luôn có một bộ phận bài xích sự tồn tại của nhân yêu, cậu không thể cam đoan Tàn Mặc Vô Ngân không phải.

Cậu không muốn lừa gạt tình cảm người khác, nhất là tình yêu, cậu không gánh được.....

Do dự một chút, Hạ Tử Thần mờ mịt hỏi ngược lại, “Anh không sợ tôi là nhân yêu sao? Coi chừng người ta mượn chuyện này mà chế cười anh.”

“Chuyện này không quan trọng, tôi chỉ biết em là Trầm Khê, thế là đủ, không cần suy nghĩ nhiều.” Tàn Mặc Vô Ngân dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Lời Góc Núi nói em không cần để trong lòng, tôi chỉ là tìm một lý do chính đáng khiến cậu ta tha cho người Chiên Minh Điện.”

Lời nói của Tàn Mặc Vô Ngân làm cho Hạ Tử Thần cảm thấy được tựa hồ ẩn chứa cái gì, rồi lại không đoán được ra. Giống như sự lo lắng của cậu có chút thừa thãi, Tàn Mặc Vô Ngân chỉ là dùng cậu làm cái cớ mà thôi.

“Đừng nghĩ nữa, chúng ta vẫn là bạn bè, đừng lo lắng.” Lại tổ đội thêm một công, Tàn Mặc Vô Ngân nói, “Vào phụ bản đi.”

Hạ Tử Thần vốn chuẩn bị tốt phải nói thế nào, lại bị Tàn Mặc Vô Ngân cứ như vậy bỏ qua. Có vẻ chuyện này không quan trọng, hay là nói Tàn Mặc Vô Ngân căn bản không muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Giao thừa

Sau khi Tàn Mặc Vô Ngân giải quyết xong chuyện của Tiểu Quai Tới Quai, Trầm Dịch Thành nhờ Đường Huy nói cảm ơn Tàn Mặc Vô Ngân, chính hắn không ra mặt. Tàn Mặc Vô Ngân không nói gì, thậm chí còn không nói với Trầm Khê.

Hai chín tháng chạp, Hạ Tử Thần và Hạ Ngự Trạch cùng nhau đem đồ tết đã mua trước đó ra sắp xếp, sau đó chờ ở nhà mừng năm mới, không có đi đâu, nghỉ ngơi một ngày. Tuy trong nhà chỉ có hai người, nhưng Hạ Ngự Trạch vẫn như năm trước rán thịt viên, ninh xương chân giò, nấu một nồi canh gà. Hạ Tử Thần trong bếp giúp đỡ, hai cha con vừa làm vừa nói chuyện, bận rộn như vậy cũng có không khí ngày tết.

Ở thành phố đã lâu, gia đình cậu nhiều năm nay đều là theo tập tục mua lễ đều là chọn những thứ đơn giản, kèm theo mấy món ăn tượng trưng cho may mắn, vậy là qua một tuổi mới.

Hạ Ngự Trạch thật ra cũng không hiểu lễ mừng năm mới có tập tục như thế nào, chỉ là lên mạng tra một chút, sau đó tìm mấy thứ mình biết mà làm. Lúc trước trong nhà rất nghèo, mỗi lần năm mới, Hạ Ngự Trạch đều không có nhiều tiền cho Hạ Tử Thần ăn bữa cơm tất niên thịnh soạn, chỉ có thể gói cho Hạ Tử Thần hai đĩa sủi cảo. Khi đó Hạ Tử Thần tuy còn nhỏ nhưng cực kỳ hiểu chuyện, không đòi hỏi gì, kể cả thói xấu của đứa trẻ nhỏ cũng không có. Hạ Ngự Trạch đối với Hạ Tử Thần bé nhỏ rất vui vẻ, mặt khác lại có chút đau lòng, dù sao làm cha mẹ đều hy vọng đứa con những thứ tốt nhất, nhưng

năng lực lúc đó của ông có hạn.

Sau đó ông có giấy chứng nhận luật sư, lúc đó mới từ từ tốt hơn. Cho nên mỗi lần đến tắt niên, ông đều có một loại tâm lý bồi thường mạnh mẽ, muốn làm cho Hạ Từ Thần một bữa cơm tối giao thừa phong phú, để Hạ Từ Thần ăn nhiều hơn. Chẳng qua sức ăn của Hạ Từ Thần trước nay đều không lớn, một bàn thức ăn kia hai cha con phải ăn đến bốn ngày.

Ăn cơm tối xong, Hạ Ngự Trạch ngồi trước máy tính xem tin tức, Hạ Từ Thần login game. Kỳ thật hai cha con ở bếp vừa làm vừa ăn, tới lúc ăn cơm tối không thấy đói bụng, chỉ đơn giản nấu qua, để tối ăn khuya.

Nhận một nhiệm vụ hàng ngày, Hạ Từ Thần đang chuẩn bị chạy đến địa điểm nhiệm vụ, lại nhận được mật tán gẫu của Tiểu Quai Tối Quai. Hạ Từ Thần rất ngạc nhiên, tuy cùng trong bang đã thời gian dài nhưng cậu chưa nói qua một câu với Tiểu Quai Tối Quai. Hơn nữa bản thân cậu cũng không thích những cô bé thích làm nũng, cho nên đa số thời gian đều không chú ý tới Tiểu Quai Tối Quai. Có lẽ cách làm này đối với nam sinh mà nói là không lịch sự, nhưng với những người mình không thích, Hạ Từ Thần cũng chẳng muốn giả dối ngoài mặt, thật không cần thiết.

[Mật] Tiểu Quai Tối Quai: có rảnh không? Nói chuyện chút.

Hạ Từ Thần thật không biết rốt cuộc có gì để nói với cô ta, cũng không muốn lãng phí thời gian, cho nên thẳng thắn thì hơn.

[Mật] Trầm Khê: chuyện gì?

[Mật] Tiểu Quai Tối Quai: tôi biết cậu quen thân với Tàn Mặc.

Hạ Từ Thần nhũu mày, ngữ khí của Tiểu Quai Tối Quai làm cậu cảm thấy không thoải mái. Thực tế thì không có nhiều người trực tiếp gọi Tàn Mặc Vô Ngân là Tàn Mặc, đa số đều thêm hai chữ đại thần vào. Với thân phận của Tiểu Quai Tối Quai cùng với sự hiểu biết Tàn Mặc, cậu cảm thấy cô ta có chút tự cho là đúng. Hạ Từ Thần có đôi khi không hiểu được, vì cái gì một nữ sinh như cô lại có thể có một cái tên lừa người như vậy, thật có chút buồn cười.

[Mật] Trầm Khê: tạm tạm.

[Mật] Tiểu Quai Tối Quai: nói cho tôi biết số yy hoặc qq của anh ấy.

Hạ Từ Thần nhũu mày càng sâu, cậu có cách liên lạc này với Tàn Mặc Vô Ngân nhưng không cần thiết phải nói cho người khác, nhất là khi chưa được bản thân người kia cho phép. Mớ QQ nhìn qua, Tàn Mặc Vô Ngân còn chưa login.

[Mật] Trầm Khê: không có.

[Mật] Tiểu Quai Tối Quai: sao có thể không có?!

[Mật] Trầm Khê: tin hay không thì tùy.

[Mật] Tiểu Quai Tối Quai: hừ, cô không phải sợ tôi thân mật với Tàn Mặc sao? Không phải của cô thì mãi mãi không thể là của cô.

Hạ Từ Thần thật sự không rõ, vì cái gì Tiểu Quai Tối Quai có thể suy bụng ta ra bụng người như vậy. Là một cô bé, không cần cẩn thận rụt rè quá, nhưng ít nhất cũng phải tự hiểu rõ bản thân chứ.

[Mật] Tiểu Quai Tối Quai: cô không có cách liên hệ cũng tốt, chứng minh Tàn Mặc căn bản không muốn thân cận với cô, như vậy tôi cũng yên tâm. Lần này Tàn Mặc giúp tôi, tôi thật sự rất cảm động. Cô nên thức thời đừng quấy nhiễu tôi bày tỏ cảm kích với anh ấy. (con bé này bị * =.)

Hạ Từ Thần nở nụ cười châm chọc, trong đầu nhảy ra hai chữ – nào tàn. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nào tàn trực tiếp còn hơn mạnh hơn nào tàn ngầm.

Đoạn nhạc đệm này Hạ Từ Thần không để ý, chờ Tàn Mặc Vô Ngân login, sau đó hai người như thường đi đánh phụ bản. Sau đó không có việc gì thì ngồi ở cửa chủ thành nói chuyện.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đồ tết trong nhà đã mua hết chưa?

[Mật] Trầm Khê: rồi, nhà anh thì sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: gần như đủ rồi. Đêm giao thừa ăn cơm ở nhà?

[Mật] Trầm Khê: ừ, cha tôi nấu cơm. Nhà anh đi ra ngoài ăn à?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: nhà hàng trung quốc bên này không có gì đặc biệt nên vẫn là mời người đến nhà làm. Mẹ tôi không tốt trong việc bếp núc. Tôi thì vẫn luôn hy vọng khi về đến nhà, vợ tôi tự tay nấu bữa cơm nóng sốt.

[Mật] Trầm Khê: ừ, tôi cũng thích loại cảm giác này.

Nghĩ đến mỗi lần về nhà, Hạ Ngự Trạch sẽ nấu một nồi canh chờ cậu, rất ấm áp.

Hai người đang nói, một cô gái cười ngửa chạy đến, cô gái ở trước mặt hai người xuống ngựa. Hạ Từ Thần nhìn, cư nhiên lại là Tiểu Quai Tối Quai.

Người trên cầu không nhiều lắm, nhưng cũng không phải ít, chỉ là Tàn Mặc Vô Ngân và Trầm Khê có ý ngồi chỗ cách xa, không ai tới gần, biến nơi này thành không gian riêng, cho nên khi Tiểu Quai Tối Quai chạy vào bất ngờ có chút chướng mắt.

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: tàn mặc, cảm ơn anh đã giúp em.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: cô ta là ai thế?

[Mật] Trầm Khê: .....

Hạ Từ Thần không biết nói gì hơn, Tàn Mặc Vô Ngân lại không biết Tiểu Quai Tối Quai là ai? Vậy trước đó hẳn rốt cuộc là dùng tâm tư gì đi quản chuyện này thế?

[Mật] Trầm Khê: chính là người trước đó bị Góc Núi giữ xác, anh không biết?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: mọi chuyện là tôi nghe Bách Thảo Chiết nói qua, cụ thể Góc Núi giữ ai tôi không nhớ rõ.

[Mật] Trầm Khê: anh giỏi thật đấy. Anh lúc đó nói như thế nào với Góc Núi?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: chủ yếu là vì em cho nên chỉ nói người cậu ta giữ là người trong bang vợ tôi, sợ em cảm thấy khó khăn. Sau đó cậu ta hỏi chuyện của em, về chuyện người bị giữ không nhắc lại nữa.

Hạ Từ Thần đột nhiên cảm thấy người trong game này quá mức bát quái a. Hay là nói Tàn Mặc Vô Ngân và Góc Núi căn bản không phân ra nổi cái gì mới là việc chính?

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: em không nghĩ người giúp em là anh. Trước đó người ta vẫn luôn chú ý đến anh, trong game em có rất nhiều bạn nhưng đều không có duyên. ....

[Mật] Trầm Khê: tôi nói, anh có thể không nhắc đến chữ kia được không?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: chữ gì?

[Mật] Trầm Khê:..... vợ.....

Cậu là nam, cho dù là gay thì từ đáy lòng cũng không thích loại xưng hô này.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: sao vậy?

[Mật] Trầm Khê: không thích loại danh xưng giả dối này.

Trong game rốt cuộc có bao nhiêu người là một đôi thật sự? Không phải là không có nhưng cũng là hiếm. Không có bao nhiêu người chân chính coi là chồng, vợ, cho nên loại xưng hô này là không cần thiết.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: được.

[Phụ cận] Tiểu Quai Tối Quai: thật ra em vẫn luôn thích anh, không nghĩ anh cũng chú ý tới em. .... nếu không thì sẽ không giúp em. hi hi, em rất vui.

Tiểu Quai Tối Quai bên kia vẫn tiếp tục tự nói tự diễn, cũng không hiểu cô ta là không biết ở kênh phụ cận nói chuyện, người chơi ở gần cửa thành đều có thể nhìn thấy, hay là cô ta cố ý.

Càng nhìn Tiểu Quai Tối Quai nói, Hạ từ Thần càng cảm thấy không biết nên nói gì. Nói là bày tỏ cảm kích, không bằng nói là bày tỏ tình yêu thì đúng hơn.

Sau đó, Hạ Từ Thần tất nhiên là không nói gì, dù sao mục tiêu của Tiểu Quai Tối Quai là Tàn Mặc Vô Ngân, ngược lại, cậu chỉ là người đứng xem mà thôi.

Tàn Mặc Vô Ngân đứng bên cạnh Trầm Khê im lặng một lúc, sau đó đánh ra bốn chữ.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: tự mình đa tình.

Nói xong liền kéo theo Trầm Khê rời đi, để lại Tiểu Quai Tối Quai đang sững sờ một mình đứng đó cùng một đám người xem kịch vui. ....

Giao thừa hôm nay, Hạ Từ Thần thức dậy muộn hơn, cũng do ngày hôm qua ngủ muộn, mặt khác hôm nay phải đón giao thừa, cũng không thể ngủ sớm, cho nên phải bảo đảm đủ tinh thần.

Bận rộn làm một bàn cơm tất niên xong, hai cha con vừa xem TV, vừa ăn cơm. Hạ Ngự Trạch mở một bình Hồng Tửu, tuy Hạ Từ Thần bình thường không uống rượu, nhưng ngày lễ tết cũng sẽ uống một chút.

Chủ động giúp cha rót rượu, Hạ Tử Thần nâng chén, nói với Hạ Ngự Trạch, “Cha, năm mới, chúc cha thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý. Sự nghiệp phát triển không ngừng, triển khai những kế hoạch lớn.”

Hạ Ngự Trạch cười cười cùng chén với con, “Cha chúc con khỏe mạnh bình an, học hành thuận lợi, vui vẻ không phải lo nghĩ.” Uống cạn chén, Hạ Ngự Trạch lại rút ra từ túi một bao lì xì đưa cho Hạ Tử Thần.

“Cám ơn cha.” Hạ Tử Thần cười nhận tiền lì xì, vòng tay ôm Hạ Ngự Trạch, “Cha đã vất vả rồi.”

Hạ Ngự Trạch vỗ vỗ lưng con, “Ngoan.”

Ăn xong cơm tối, hai cha con đều mở máy tính, vừa cùng bạn bè đồng nghiệp nói chuyện, vừa bàn luận các tiết mục vui xuân trên TV. Hạ Tử Thần cũng không cảm thấy tết hàng năm có gì mới, chỉ là chương trình tất niên, ăn cơm tất niên, làm sủi cào. Nhưng mà cùng cha xem, tiết mục không có gì cũng không sao.

Trong TV ca hát, QQ của Hạ Tử Thần vang lên, An Cảnh gửi tin đến.

“Ồ đó không?”

“Có. Chúc mừng năm mới.” Hạ Tử Thần tuy mở QQ nhưng vẫn luôn để ẩn, cho nên ai tìm cậu đều phải hỏi trước một câu như vậy.

“Hắc hắc, chúc mừng năm mới.” An Cảnh gửi một khuôn mặt tươi cười đến, “Vừa mới nói chuyện một lúc cùng A Huy, Dịch Thành ngày mai sẽ đi du lịch, mừng bảy mới về. Bọn anh định mừng tám gặp nhau, cậu có rảnh không?”

Năm trước bọn họ đã quyết định, tất niên những năm sau phải tụ tập một chút, cho dù sau này tốt nghiệp cũng muốn tiếp tục như vậy.

“Ừ, em cũng không bận gì, khi nào cũng được.” Bạn bè của Hạ Tử Thần không nhiều, cho nên năm mới cũng rất đơn giản, nhưng với cậu mà nói cũng không có gì không tốt, bản thân cậu không thích tụ tập ồn ào.

“Quyết định vậy đi. Thời gian cụ thể chờ tới mừng bảy quyết định sau.” An Cảnh nói.

“Đã biết.”

“Được rồi, anh đây đi thưởng thức đồ ăn vặt. Hôm nay thân thích tới nhiều, đồ ăn vặt cho bọn trẻ con nhiều lắm, anh nếu không nhanh sẽ không còn nữa.” Không giống Hạ Tử Thần, An Cảnh thích náo nhiệt, cũng thích chơi với trẻ con, “Chúc tết chú họ anh.”

“Ừ, anh cũng vậy.” Hạ Tử Thần trả lời.

Có lẽ so với một nhà hơn mười người tụ tập cùng một chỗ, nhà Hạ Tử Thần có hai người có chút cô đơn. Cậu tuy đã quen như vậy nhưng trong lòng vẫn có một chút cảm giác cô độc, loại cảm giác này không rõ từ lúc nào nảy sinh, tuy không khó chịu, ở nhà với cha làm cậu cảm thấy hạnh phúc, nhưng không hiểu sao vẫn hy vọng trong nhà có nhiều người hơn, cho dù một người cũng được.....

Gần mười hai giờ, tiếng pháo hoa càng ngày càng vang. Hạ Tử Thần cùng cha mặc áo khoác, dán chữ ‘phúc’ cùng câu đối xong, xuống nhà đốt một chùm pháo, báo hiệu một năm mới thuận lợi, náo nhiệt.

Về nhà, Hạ Ngự Trạch lược sủi cào, Hạ Tử Thần mở tiếng TV lớn hơn một chút, chờ đếm ngược thời gian.

Tiếng pháo bên ngoài đã lớn hơn tiếng TV, người dẫn chương trình đứng trên bục bắt đầu cùng mọi người đếm ngược. Khi đếm tới không, trên QQ, biểu tượng Tàn Mặc Vô Ngân sáng lên.

“Chúc mừng năm mới.” Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới một biểu tượng phát tài đáng yêu.

“Chúc mừng năm mới.” Hạ Tử Thần cười trả lời. Cậu không để ý tới Tàn Mặc Vô Ngân lên mạng lúc nào, “Không nghĩ tới anh lúc này lại login.”

“Trong nước có người thân cần chúc tết, người trong nhà đã tính tốt thời gian trong nước. Nhưng bây giờ tôi chỉ cần chúc tết em.”

“Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết đâu? Không cần chúc tết?” Tàn Mặc Vô Ngân nói chỉ chúc tết cậu cậu, làm cho Hạ Tử Thần bất ngờ. Những người bạn khác của Tàn Mặc Vô Ngân cậu không rõ lắm, nhưng Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết là bạn ngoài đời thực của Tàn Mặc Vô Ngân.

“Bọn họ đi du lịch nước ngoài rồi, thời gian rối loạn, chờ bọn họ gọi cho tôi đã.” Tàn Mặc Vô Ngân nói.

“À.” Trong ấn tượng của Hạ Tử Thần, những người vội vàng đi du lịch năm nay đều là người có tiền.

“Có ăn sủi cào không?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

“Đang ăn.”

“Ừ, ăn xong nếu không buồn ngủ thì chơi game.”

“Được.”

Trong lòng vốn có chút cảm giác cô đơn, trong lúc nói chuyện với Tàn Mặc Vô Ngân đã biến mất không thấy bóng dáng, ngay cả bản thân Hạ Từ Thần cũng không ý thức được.

Tự nhiên phát triển không có chút bất ngờ, này có lẽ cũng là duyên phận kỳ diệu, chỉ vì người đặc biệt mà tồn tại....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khé Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Quen biết

Lễ tết thật náo nhiệt, nhưng nếu nói đến việc chơi Tết có vẻ cũng không có gì đặc biệt. Ít nhất đối với Hạ Từ Thần là như vậy. Từ mừng một đến mừng năm, Tàn Mặc Vô Ngân vẫn ở bên cạnh cùng cậu. Nói chuyện, chơi game,..... Chỉ cần cậu lên QQ là có thể thấy Tàn Mặc Vô Ngân. Có đôi khi hai người không nói lời nào, nhìn hình ảnh tượng trưng của hân sáng lên Hạ Từ Thần sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Tối mừng năm, Tàn Mặc Vô Ngân nói hân phải chuẩn bị về nước, mấy ngày này sẽ không lên mạng, có việc thì nhắn cho hân. Hạ Từ Thần có chút bất ngờ, hân lại về nước sớm như vậy. Tàn Mặc Vô Ngân nói người trong nhà còn phải đi làm, không thể so với kỳ nghỉ động thoải mái của bọn họ.

Nghỉ cũng đúng, thời gian nghỉ luôn trôi qua rất nhanh, hai ngày nữa Hạ Ngự Trạch cũng phải đi làm.

Tàn Mặc Vô Ngân không lên mạng, tuy Hạ Từ Thần vẫn cảm thấy hơi trống rỗng nhưng cũng không quá mức rõ ràng. Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết chưa về nhưng khi người Thiên Phong Nhã Các đánh phụ bản, chỉ cần Trầm Khê có vào game, đều gọi cậu cùng chơi. Thời gian qua đi, ngay cả Hạ Từ Thần đều cảm thấy bản thân như là thành viên của Thiên Phong Nhã Các.

Đào mất đã là mừng tám, thời gian bốn người tụ tập là buổi chiều, cho nên cậu không phải dậy sớm.

Ăn qua loa mấy thứ, Hạ Từ Thần mặc quần áo đi đến nơi hẹn. Bốn người hẹn nhau cơ bản đều là Trầm Dịch Thành chủ chi, địa điểm cũng là hân chọn. Có đôi khi Hạ Từ Thần không tìm thấy nơi đó thì có thể gọi xe đi.

Lần này nơi Trầm Dịch Thành chọn là hội quán Lâm Diệu, nơi này người N thị đều biết, hoàn toàn là tượng trưng cho người có tiền, cũng phù hợp với thói quen cùng tác phong của Trầm Dịch Thành.

Khi Hạ Từ Thần đến, ba người kia cũng vừa tới nơi.

Nhìn thấy cậu, An Cảnh vẫy tay, “Tiểu Thần Thần, bên này.”

Hạ Từ Thần hơi cười cười, chúc mừng năm mới ba người.

“Ngày tết không ra ngoài đi chơi à?” Trầm Dịch Thành nhìn Hạ Từ Thần.

“Không, anh đi đâu chơi vậy?” Hạ Từ Thần nhìn Trầm Dịch Thành sắc mặt hồng nhuận, rõ ràng thấy mấy ngày nghỉ của hân thật không tồi.

“Đi một chuyến tới Hồng Kông, cũng không đi chơi nhiều.” Trầm Dịch Thành cười nói, sau đó hân lấy thẻ hội viên từ trong ví đưa cho cô gái trước cửa, “Cho tôi một phòng khách quý, phòng lớn.”

Phòng khách quý nơi này chỉ có phòng trung bình cùng phòng lớn, không có phòng nhỏ.

“Thật xin lỗi, phòng khách quý lớn đã hết, chỉ có phòng trung bình, vậy được không ạ?” Cô gái trước cửa cười nhẹ, lễ phép hỏi.

Trầm Dịch Thành hơi nhíu mày, quay đầu nhìn ba người.

“Không sao, chỉ có bốn người chúng ta, không cần phòng lớn như vậy.” An Cảnh cười nói, hân biết Trầm Dịch Thành thích phô trương, nhưng đôi khi không cần thiết.

“Không nghĩ mới mừng tám đã nhiều người như vậy.” Trầm Dịch Thành cười nói, “Vậy phòng trung bình đi.”

Chọn xong phòng, phục vụ dẫn bốn người đi tới thang máy lên tầng. Nói nơi này là nơi của kẻ có tiền cũng không sai, từ việc trang trí cũng có thể nhìn ra đẳng cấp. Sàn được lát đá cẩm thạch, trải thảm mềm, tường khắc đá ngà voi trắng, treo các bức tranh nổi tiếng..... Người phục vụ cũng được huấn luyện, vừa tôn trọng vừa làm người ta có cảm giác thân thiết.

Mở cửa phòng trung bình, phục vụ mở đèn, mời bốn người vào, “TV đã mở, thực đơn và rượu ở trên bàn, cần gì chỉ cần ấn chuông phục vụ. Chúc bốn vị ăn ngon miệng.” Nói xong, hơi cúi người rời khỏi phòng, cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Dịch Thành, tôi phát hiện tác phong thiếu gia của cậu càng ngày càng mạnh.” An Cảnh vừa cởi áo khoác vừa đùa.

Trầm Dịch Thành cười cười, giúp Hạ Tử Thần treo áo khoác. “Trước kia đã tới mấy lần, nơi này hạn chế hội viên, không có thể không cho vào. Năm trước cha tôi cho tôi thẻ hội viên, nghĩ muốn mang mọi người đến xem.”

“Đích thật là nơi của kẻ có tiền.” Đường Huy ngồi trên sofa, đánh giá căn phòng.

Trong phòng có thể nói là đầy đủ mọi thứ, có tủ rượu và bàn trà, bàn ăn lớn, bên cạnh sofa còn có một bàn mặt choker, bên trên ngoài mặt choker còn có mấy bộ bài poker. Trên bàn thấp hơn có bàn cờ vua cùng cờ vây. Trên giường nhỏ cạnh cửa sổ đặt bàn nhỏ cùng trà cụ. Màu sắc chủ đạo là tông màu ấm, có một phòng vệ sinh riêng, cảm giác như ở nhà, kết hợp nhà cùng khách sạn, khiến nơi lấy việc xã giao là chính này có thêm chút cao nhã cùng thú vị.

“Phòng trung bình so với phòng lớn thiếu một cái giường, cũng không khác nhau lắm. Nếu một có thể nằm lên giường nghỉ ngơi.” Trầm Dịch Thành ngồi đối diện Đường Huy, chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình, nói với Hạ Tử Thần, “Lại đây ngồi đi.”

Hạ Tử Thần đi qua ngồi xuống, dù sao sofa lớn như vậy, ngồi đâu cũng được. Cậu cũng không từ chối ngồi cạnh Trầm Dịch Thành.

“Ăn chút gì đi, buổi sáng chỉ ăn có hai miếng cơm.” Trầm Dịch Thành giờ thực đơn, thuận tay nhấn chuông phục vụ.

“Ăn thôi, tôi còn chưa ăn cơm a.” An Cảnh sờ sờ bụng, lấy một quyển thực đơn lật xem, nhận cốc nước ấm Hạ Tử Thần rót cho làm ấm dạ dày.

Gọi xong đồ, bốn người ngồi vào bàn ăn. Đường Huy mở TV, tùy tiện mở vài kênh, chủ yếu vẫn là các chương trình mừng năm mới, kênh nào cũng giống nhau.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, bốn người câu có câu không nói mấy chuyện thú vị trong mấy hôm tết, ăn thỏa thuê.

Cơm nước xong, phục vụ nhanh chóng thu dọn bàn sạch sẽ, bốn người chuyển đến ngồi bàn mặt choker. Nói đến chơi mặt choker, cả bốn người tới bây giờ đều chưa từng ngồi thành một bàn mà đánh. Chơi mặt choker trong ngày tết là hy vọng phát tài, bốn người cũng không dùng tiền thật mà dùng tiền xu hội quán cung cấp thay thế.

Đánh hai vòng, người thắng được nhiều nhất là An Cảnh, Hạ Tử Thần không lời không lỗ.

“Tôi nói, cơ hội ngày tết này, không ai trong mấy người đi hẹn hò sao?” An Cảnh chăm chú nhìn ba người còn lại.

Hạ Tử Thần nhìn hẩn một cái, đánh một quân, “Không có.....”

“Cậu còn nhỏ, không vội.” An Cảnh sờ bài, lo lắng không biết nên đánh quân nào, “Hai người thì sao?”

Trầm Dịch Thành không nói gì nhìn bài An Cảnh đánh ra, không trả lời vấn đề của hẩn. Thật ra với điều kiện của Trầm Dịch Thành, hẹn hò không phải là ít. Càng là kẻ có tiền lại càng muốn làm thân.

“Cậu thì sao?” Đường Huy không trả lời mà hỏi ngược lại.

An Cảnh bắt đầu đi gạt đầu, “Tôi còn đang suy nghĩ làm thế nào để không bị bỏ lại đằng sau a.”

“Hẹn hò một lần cũng không có gì không tốt, nhớ đâu lại gặp người thích hợp.” Trầm Dịch Thành nói.

“Còn muốn chơi vài năm nữa, có bạn gái sẽ có một loại cảm giác trời buột.” An Cảnh nhún vai, “Tôi cũng chưa muốn để một người phụ nữ quản lý.”

“Đó là cậu còn chưa gặp người thích hợp.” Đường Huy nói, “Nếu gặp được người mình thích, cậu sẽ luôn quấn lấy cô ấy.”

“Thiệt, nói như là cậu đã có kinh nghiệm ấy.” An Cảnh bĩu môi.

“Sự thật là như thế.”

Nghe bọn họ nói chuyện hẹn hò, Hạ Tử Thần cảm thấy việc này cách cậu rất xa. Nhà cậu không có thân thích, ngày lễ tết sẽ không có ai hỏi cậu vấn đề này. Về phần cha cậu, càng không thể tìm một người đàn ông đến cho cậu gặp. Tình yêu đồng tính bây giờ vẫn là không thể cầu được.

Đang nói chuyện, di động Hạ Tử Thần vang lên, nhìn màn hình, là cha cậu gọi.

“Em đi nghe điện thoại.” Hạ Tử Thần úp bài, xoay người ra cửa.

So với âm thanh TV cùng tiếng mặt choker, ngoài hành lang có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

“A lô? Cha.” Đi tới chỗ thang máy, Hạ Tử Thần nhận điện thoại.

“Ừ, con ăn cơm xong có về nhà không?” Hạ Ngự Trạch hỏi.

“Cũng không biết được, con vừa ăn cơm xong, buổi tối sẽ không đói bụng.” Nhìn đồng hồ, mới hơn ba giờ.

“Ừ, cha đêm nay phải tăng ca, khoảng tám giờ mới về. Con nhớ ăn cơm tối, không được quên đâu đấy.”

“Con biết rồi, con sẽ tự lo cho bản thân.” Hạ Tử Thần mỉm cười nói, “Cha cũng nhớ ăn cơm, đừng bận quá mà quên mất.”

“Được. Cha làm việc đấy, con chơi đi.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần ngắt điện thoại, trong lòng tính toán buổi tối trở về có nên làm bữa ăn khuya cho cha không.

Đang nghĩ, cửa thang máy đối diện mở ra, Hạ Tử Thần theo bản năng ngẩng đầu nhìn, bất ngờ thấy Cố Hù trong thang máy.

Khách muốn lên tầng này đã đi ra, Cố Hù lại không nhúc nhích, hiển nhiên là muốn đi lên tầng trên. Nhưng nhìn thấy Hạ Tử Thần, Cố Hù khẽ cười một chút, đi ra khỏi thang máy đang chuẩn bị đóng lại.

“Thật khéo gặp.” Hạ Tử Thần chủ động mở miệng, cũng thật khéo, nếu cậu không đi ra đây, chỉ đứng trước cửa nghe điện thoại, có lẽ sẽ không chạm mặt.

“Ăn cơm ở đây?” Cố Hù thấp giọng hỏi.

“Vâng, cùng bạn.” Hạ Tử Thần nói, giọng nói của Cố Hù rất dễ nghe, khiến cậu cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lại nghĩ không ra quen thế nào.

“Trà chiều ở đây không tồi, có thể thử xem.”

Nói đến trà chiều, Hạ Tử Thần đột nhiên nhớ tới còn chưa nói cảm ơn hắn, “Đúng rồi, cảm ơn sách của anh, còn có bánh ngọt lần trước.”

“Cậu thích không?”

Hạ Tử Thần hơi gật gật. Cho dù là sách hay bánh ngọt cậu đều thích, không có gì phải phủ nhận.

“Vậy là tốt rồi.” Cố Hù nói mang theo một chút ý cười, “Sách cậu cứ từ từ xem, không cần vội trả lại.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần giương mắt nhìn Cố Hù, không thể nói rõ là vì cái gì, cho dù là lời nói hay thái độ của người này đều làm cậu cảm giác rất quen thuộc – một loại quen thuộc đã bị quên mất.

“Làm sao vậy?” Cùng Hạ Tử Thần bốn mắt nhìn nhau, Cố Hù cũng không tránh đi, chỉ nhìn cậu thật sâu, đáy mắt thâm trầm tĩnh lặng.

“Chúng ta trước kia có quen biết không?” Hạ Tử Thần không kiêng dè nói ra nghi vấn của bản thân, “Anh khiến tôi cảm thấy rất quen thuộc, nhưng tôi thật sự nhớ rõ không quen biết anh.”

Cố Hù nở nụ cười, sự cao ngạo trong mắt cũng bị nhiễm đầy sự ôn nhu. Nhìn chăm chú Hạ Tử Thần một chút, mới nói, “Cậu thật sự là không biết tôi.”

Hạ Tử Thần lúc này mới thả lỏng, xóa được sự xấu hổ khi quên người khác.

“Nhưng, chúng ta có thể bắt đầu làm quen một chút.” Nói xong, Cố Hù vươn tay phải tới, “Tôi là Cố Hù.”

“Hạ Tử Thần.” Hạ Tử Thần vươn tay nắm lấy tay Cố Hù, tay Cố Hù hơi nắm chặt lại, cho đến khi độ ẩm trên tay hai người hòa lẫn nhau mới buông ra.

Đối với động tác này của hắn, Hạ Tử Thần không có phản cảm.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, Cố Hù nói, “Tôi phải lên trước rồi. Cậu đừng chơi muộn quá, nơi này gọi xe không tiện. Còn nữa, không cần uống rượu. Cậu còn nhỏ.”

“Tôi đã trưởng thành rồi.” Hạ Tử Thần theo bản năng phản bác lại, nói xong, cậu mới cảm thấy bản thân có chút tùy ý. Nếu người nói là người khác, cậu căn bản sẽ không trả lời.

“Tôi biết.” Cố Hù cười, gạt tóc mái của cậu, “Quay lại đi, nơi này hơi lạnh.”

Tuy trong hội quán đều mở điều hòa nhưng hành lang không ấm bằng trong phòng.

“Vâng, hẹn gặp lại.” Hạ Tử Thần nói. Tuy động tác vừa rồi của Cố Hù có chút mờ ám, nhưng cũng không có suy tính cùng ác ý gì, chỉ là một động tác đơn thuần, cho nên cậu không tránh.

Cố Hù đi vào thang máy, Hạ Tử Thần xoay người về phòng. Cửa thang máy chậm rãi khép lại, ngăn cách ánh mắt ôn nhu đầy ý cười của Cố Hù.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Bữa ăn

Đi đến cửa phòng, Hạ Tử Thần vừa định đẩy cửa đi vào, chợt nghe An Cảnh kinh ngạc hỏi, “Cậu nói cậu dẫn Liên Phi Nhi đi gặp cha mẹ?!”

Hạ Tử Thần dừng bước, rút tay lại. Khi cậu đi ra ngoài còn chưa đóng cửa, hành lang lại yên tĩnh, dễ dàng nghe được lời nói của bọn họ.

“Ừ, lần này đi Hồng Kông cũng là đi cùng cô ấy.” Trầm Dịch Thành thừa nhận.

“Không nghĩ hai người là thật.” Giọng An Cảnh có chút lạnh.

“Lần trước ở YY cậu không phải đã nghe thấy rồi sao?” Trầm Dịch Thành không quên chuyện An Cảnh vào nhầm phòng.

“Lúc ấy không nghĩ tới cậu lại dẫn cô ta đi gặp cha mẹ.”

Trầm Dịch Thành thở một hơi, “Khi đó ở cùng một chỗ với cô ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cô gái này rất được, cũng biết chăm sóc, thỉnh thoảng làm nũng rất đáng yêu. Nhưng dù sao cũng chỉ là trò chơi, mọi người quen biết nhau không rõ lắm. Sau tiếp xúc nhiều hơn, cảm giác người này không tệ, tuy chơi game không tốt lắm, nhưng trong hiện thực cũng có thể coi là một người con gái đẹp và thủy mì, thái độ đúng mực.

“Có thể nói là duyên phận. Nhà cô ấy làm xưởng sản xuất, gia thế rất tốt, cũng biết cách ăn mặc. Đúng lúc cha tôi có ý cùng nhà cô ấy hợp tác, vẫn còn đang băn khoăn. Sau biết bọn tôi đang yêu nhau, lúc này mới yên tâm nói chuyện làm ăn. Vì hai bên đều đồng ý, hôm tết hai nhà hẹn nhau cùng đi ăn cơm.” Trầm Dịch Thành uống một ngụm cà phê, tiếp tục nói, “Chuyện nhà tôi các cậu cũng biết một chút rồi đi, về sau nếu kết hôn sẽ quan tâm đến nhà thông gia như thế nào. Cho nên tôi với Liên Phi Nhi cũng coi như môn đăng hộ đối, hai nhà hợp tác trăm lợi không hại, cho nên tạm thời đã quyết định rồi.”

Nghe Trầm Dịch Thành nói vậy, Đường Huy nhíu mày, “Vậy cậu rốt cuộc có thích cô ta không?”

“Không thể nói rõ được, chỉ là cảm thấy mọi phương diện đều thích hợp.” Trầm Dịch Thành cười cười, “Thật ra như vậy cũng tốt, còn hơn người trong nhà giới thiệu, tôi càng thích tự mình gặp được hơn. ....”

Trầm Dịch Thành vừa nói xong, Hạ Tử Thần liền đẩy cửa đi vào. Chuyện cưới hỏi này của Trầm Dịch Thành cũng không làm Hạ Tử Thần bất ngờ, rất nhiều người làm ăn sẽ như vậy để củng cố sự nghiệp của bản thân. Nhưng cậu từng nghĩ Trầm Dịch Thành ít nhất sẽ vì bản thân mà tranh thủ một chút, dù sao hiện tại còn chưa nhiều tuổi, không có sự bảo thủ không chịu thay đổi. Nhưng hiển nhiên Trầm Dịch Thành không như vậy.

Có lẽ hán tự nhiên gặp được Liên Phi Nhi, đúng lúc gia cảnh đối phương không tồi, cho nên cũng tự nhiên tiếp nhận. So với bị buộc phải kết hôn, Trầm Dịch Thành làm như vậy tốt hơn nhiều.

Cậu và Trầm Dịch Thành không có duyên phận, cho nên cậu đã sớm buông tay. Đối với chuyện của Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi, Hạ Tử Thần cũng không có cảm giác gì đặc biệt, bình tĩnh, có chút lạnh nhạt. Nếu Trầm Dịch Thành kết hôn thật, cậu cũng sẽ thật tình chúc phúc cho hắn.

“Tử Thần. ....” Thấy cậu đi vào, vẻ mặt Trầm Dịch Thành chợt tối lại, có vẻ như có chút hối hận vì sao không sớm dừng đề tài này lại.

“Em nghe thấy rồi. Đây rất đáng mừng, tình yêu ngoài đời thật đáng tin hơn so với trong game.” Hôn nhân trong game đối với Hạ Tử Thần là một hình thức hư cấu, không có ý nghĩa thật sự, cho nên lúc trước nói chúc mừng là xuất phát từ lễ nghĩa. Hiện giờ hai người từ trò chơi đi đến đời thực, cho dù Trầm Dịch Thành trước đó nói cho cậu yêu qua mạng không thật như thế nào, cậu vẫn nên chúc phúc.

Như Trầm Dịch Thành nói, có lẽ đây là duyên phận của hắn và Liên Phi Nhi.

Trầm Dịch Thành nhìn Hạ Tử Thần, yên lặng một hồi mới nói, “Có cơ hội sẽ giới thiệu với mọi người, cô ấy vốn tên là Phạm Giai Duyệt.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật đầu, ngồi lại trước bàn mặt chược, nhìn lại bộ bài đang úp của mình.

An Cảnh cùng Đường Huy cũng không tiếp tục nói nữa, Trầm Dịch Thành dời đi đề tài, bốn người lại chơi mặt chược.

Qua khoảng một giờ, bên ngoài cửa có người gõ ba cái.

“Mời vào.” Trầm Dịch Thành lên tiếng.

Cửa phòng được đẩy ra, một người đàn ông mặc âu phục giày da đi vào, mỉm cười nói, “Xin lỗi vì đã quấy rầy, xin hỏi vị nào là ngài Hạ?”

Bốn người đều bất ngờ, Hạ Tử Thần đứng lên, “Là tôi.”

“Xin chào, tôi là quản lý Lâm Hội Diệu Quán, ngài Cố bảo tôi mang tới trà chiều cho ngài. Đây là trà mới được pha, có chút nóng, mời ngài cẩn thận chậm rãi dùng trà.” Quản lý nhẹ nhàng vẫy tay một cái, phía sau đi vào bảy, tám người phục vụ, chỉ một lát sau, bánh ngọt và đồ uống được bày đầy bàn trà. “Không quấy rầy các vị nữa, có gì cần cứ nói. Ngài Cố nói trà chiều ngài ấy sẽ trả, ngài có thể tùy ý thưởng thức.”

Nói xong, quản lý mỉm cười ra khỏi phòng, cũng thuận tay đóng cửa lại, lễ phép mà cũng không quá phận, thái độ phục vụ đúng mực.

Hạ Tử Thần bị ông ta ngài đến ngài đi khiến cho cậu phải nhũn mảy, nhìn trên bàn bày đầy bánh và trà, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Nhiều thứ như vậy, bốn người bọn họ ăn cũng không hết.

“Cái gì ngài Cố?” Trầm Dịch Thành phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng.

“Một người bạn.” Hạ Tử Thần băng quơ nói.

“Bạn gì mà có thể tặng nhiều thứ như vậy?” Trầm Dịch Thành hiển nhiên không muốn bị bỏ qua như vậy. Kể cả hắn cũng không vô cớ đi tặng Hạ Tử Thần một bàn bánh với trà như này.

Nhưng hỏi càng nhiều Hạ Tử Thần càng không muốn giải thích.

Lúc này, An Cảnh đột nhiên mở miệng nói, “Chẳng lẽ là người lần trước mời ăn bánh?” Nhìn Hạ Tử Thần không muốn nhiều lời, cũng biết ‘ngài Cố’ kia là ai, cười cười giúp Hạ Tử Thần giải thích, “Ngài Cố kia là anh hàng xóm quen biết trước đây của Tiểu Thần Thần, gần đây mới từ nước ngoài trở về. Lần trước còn mời tôi và Tiểu Thần Thần ăn bánh.”

Tuy hắn cũng không biết vì sao Cố Hù lại tặng nhiều thứ cho Hạ Tử Thần như vậy, nhưng hắn là muốn lên dò hỏi, không cần để Trầm Dịch Thành biết nhiều. Lại nói, Trầm Dịch Thành và Cố Hù. .... kia cũng không thể so sánh với nhau.

Trầm Dịch Thành gật đầu, xem như chấp nhận lời giải thích của An Cảnh, “Người quen là được rồi, đừng tùy tiện nhận từ người lạ.”

Hạ Tử Thần không nói gì, chọn một cốc cacao nóng giữa một bàn đồ uống, lại chọn mấy cái bánh nhìn qua có vẻ không ngọt lắm, ngồi xuống ghế, tiếp tục chơi mạt chược.

An Cảnh cũng chọn vài cái bánh, lon Coca tất nhiên về tay Đường Huy. Trầm Dịch Thành không chạm vào bàn kia, tiếp tục uống cà phê trong tay.

Khi rời đi hội quán, trời đã hoàn toàn tối đen. Đi xuống dưới tầng, vị quản lý trước đó lại nói với Hạ Tử Thần, “Đây là ngài Cố muốn đưa cho ngài, mời ngài mang về ăn.” Nói xong, lấy ra một hộp com bốn tầng bằng gỗ đưa cho Hạ Tử Thần.

“Bánh ngọt?” Hạ Tử Thần không từ chối, cậu biết cho dù mình không cần, người này cũng sẽ nghĩ biện pháp nhét vào trong tay mình.

“Không, là bữa tối. Ngài có thể ăn khuya sau khi trở về.” Quản lý nói.

“Được, cảm ơn.” Hạ Tử Thần lễ phép nói, “Nếu anh ta còn ở trên tầng, cảm ơn anh ta giúp tôi.”

“Yên tâm, tôi sẽ chuyển lại cho ngài Cố.” Quản lý mỉm cười làm động tác mời, “Đã gọi taxi cho ngài, tiền xe đã đưa rồi. Ngài Cố nói trời lạnh, về nhà sớm một chút.”

Trầm Dịch Thành ở phía sau tính tiền sắc mặt không tốt đứng đó. An Cảnh chép miệng, có vẻ muốn cười. Đường Huy mặc dù có chút không hiểu nhưng ít nhiều cũng nhìn ra.

“Được rồi, Tiểu Thần Thần, cậu đi về trước đi. Muộn quá chú sẽ lo lắng.” An Cảnh vỗ vai cậu, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Trở về gọi điện thoại cho cậu.”

“Vâng.” Cậu hiện giờ không đói, nhưng com này vẫn còn nóng, trở về vừa lúc có thể cho cha ăn, “Em đi về đây, anh Dịch Thành, anh Huy, em đi trước.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Đường Huy nói.

“Có việc gọi điện cho anh.” Trầm Dịch Thành hơi gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hạ Tử Thần cười với An Cảnh, nói “Đi trước”, được quản lý tiễn ra cửa, ngồi lên taxi.

Khi Hạ Ngự Trạch về đến nhà, liền nhìn thấy trên bàn đặt một hộp com còn nóng.

Hạ Tử Thần vừa tắm rửa xong mặc áo ngủ đi ra, nhìn thấy Hạ Ngự Trạch, lộ ra ý cười, “Cha, cha đã về?”

“Ừ.” Hạ Ngự Trạch cởi áo khoác, “Đây là con mua?”

Trên hộp com viết bốn chữ ‘Lâm Diệu Hội Quán’ rất rõ, đó là nơi nào Hạ Ngự Trạch đương nhiên biết. Nhưng với sự hiểu biết của ông, Hạ Từ Thần sẽ không mua một hộp hơn đất tiền như vậy mang về, dù sao với tình hình kinh tế trong nhà thì cái này có chút xa xỉ.

“Hôm nay hẹn bạn ở đây. Đây là bạn con mời, buổi tối mọi người đều không đói bụng, lại sợ về nhà sẽ đói cho nên đã mua.” Hạ Từ Thần nói dối, cậu cũng không phải muốn lừa Hạ Ngự Trạch, chỉ là cảm thấy không biết giải thích thế nào mới tốt, sau này khi cần sẽ giải thích sau.

“Ừ.” Hạ Ngự Trạch nói, xem như chấp nhận lời giải thích của Hạ Từ Thần, “Mua nhiều thật đấy.”

Hạ Từ Thần cười cười, này cậu cũng không kiểm soát được, “Cha, cha ăn com tối chưa?” Thời gian Hạ Ngự Trạch trở về có sớm hơn một chút so với dự tính.

“Chưa.” Ông vốn nghĩ còn sớm, muốn về nhà tự mình nấu.

“Thật đúng lúc, nhân lúc com còn nóng cha ăn luôn đi.” Hạ Từ Thần đi đến bàn ăn mở hộp com ra. Cậu về rất nhanh, hộp com giữ nhiệt cũng tốt, com vẫn còn nóng.

Nhìn thoáng qua đồ ăn trong hộp khiến cho Hạ Từ Thần nói là bạn mời thật không biết nói gì.

Tầng trên cùng hộp là bốn loại rau trộn, tầng hai, ba tổng cộng tám món ăn nóng, tầng cuối cùng là com, canh cùng vài món ngọt.

Phần ăn này hai người đều ăn không hết không nói, ngay cả thịt kho tàu, hải sâm đều có.... Này không phải đồ ăn bọn họ ăn ở ngoài.

Hạ Từ Thần vốn tưởng chỉ là ba phần thịt rau, không nghĩ tới nhiều như vậy.

Hạ Ngự Trạch hiển nhiên cũng thấy có chút kỳ quái. Mỗi món đều có một tấm gỗ cách ra, không lo bị lẫn vị, hơn nữa cũng không ít, đối với thói quen ăn com của Hạ Từ Thần trước kia, đây là quá mức xa xỉ.

Hạ từ Thần kéo khoe miệng, “Chỉ nói là đồ ăn, con cũng không chú ý là có cái gì.”

Hạ Ngự Trạch nhìn đứa con có chút xấu hổ, cười lắc đầu, “Lần sau nhớ xem trước thực đơn. Cho dù người khác mời khách cũng không thể tiêu tốn quá.”

Trong lòng ông biết Hạ từ Thần không nói thật, nhưng nếu không nói rõ thì chính là chuyện không nói được, vậy chờ Hạ Từ Thần muốn nói thì tính sau.

“Vâng.” Hạ Từ Thần đi vào bếp lấy đĩa, trong lòng tính toán lần sau nếu nhìn thấy Cố Hủ, có phải hay không nên trả lại tiền cho hắn, bằng không món nợ nhân tình này có chút quá lớn.

Hạ Ngự Trạch rửa sạch tay nhận đĩa, từ từ ăn. Hạ Từ Thần ngồi ở đối diện, câu có câu không nói chuyện với ông, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng Cố Hủ, không gạt đi được.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Kế hoạch tấn công

Sau khi ăn com tối, An Cảnh luôn không chịu ngồi yên quả nhiên gọi điện đến. Một bên hỏi hôm nay rốt cuộc tại sao lại thế, một bên không quên khoe với Hạ Từ Thần hắn đã nghĩ ra được lý do thật tốt.

Hạ Từ Thần không giải thích nhiều, chỉ nói khi ra ngoài nghe điện thoại gặp Cố Hủ, còn vì sao Cố Hủ tặng nhiều thứ như vậy cậu cũng không rõ.

Trước kia từng được tặng bánh nên An Cảnh cũng chấp nhận lý do này, cảm thấy Cố Hủ không giống như ngày thường.

“Anh rất khâm phục bản thân, khi đó lại có thể giúp cậu nghĩ ra lý do tốt như vậy a.” An Cảnh cười nói, “Sao? Anh rất thông minh đi?” Thật ra anh vốn muốn nói là cha cậu quen biết nhà họ Cố nhưng nghĩ đến gia thế nhà Cố Hủ, có quan hệ rất khó, vậy nên sửa lại.”

“Lúc ấy nghe có vẻ không tồi, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không đúng.” Hạ Từ Thần cảm thấy lý do An Cảnh không kéo cha cậu vào là đúng, nhưng thật ra lại không hẳn là tốt.

“Sao lại nói vậy?” An Cảnh khó hiểu hỏi.

“Cố Hủ nếu vẫn chưa hoàn thành thực tập, cùng trường nên dễ gặp nhau, đến lúc đó vẫn sẽ bị vạch trần.” Hạ Từ Thần thay đổi tư thế ngồi, “Lại nói, nơi

em ở trước đây sao lại có hàng xóm như nhà Cố Hủ?”

Nơi nhà cậu ở trước kia là khu dân cư cũ nát, đều là những căn nhà đã hơn hai mươi năm. Tuy coi như dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn không thay đổi được bản chất. Hạ Tử Thần không rõ nhà Cố Hủ là dạng gì nhưng nghe An Cảnh nói thì nghe vẻ tương đối có gia thế. Nghĩ lại, đã là nhà có gia thế, ai lại lựa chọn ở nơi đó?

Bị Hạ Tử Thần nói như vậy, An Cảnh cũng hiểu kịch bản này không ổn. Nhưng đều đã nói ra, muốn thu lại cũng không được. “Không sao, đến lúc đó tính sau. Mà cho dù Dịch Thành biết cũng chẳng làm sao.”

“Vâng.” Trầm Dịch Thành cho dù biết, cùng lắm thì chỉ tức giận vì bị lừa mà thôi.

“Nhưng nói thật đi, cậu thực sự không quen biết Cố Hủ sao?” Nghi vấn này vẫn luôn tồn tại trong đầu An Cảnh, hẳn không tin loại người như Cố Hủ lại vô cớ tiếp cận Hạ Tử Thần.

“Em có hỏi rồi, anh ta cũng nói là em không biết anh ta.” Tuy cậu cũng thấy khó hiểu nhưng thời gian dài như vậy rồi, hẳn chỉ nói mỗi tên, những thông tin khác đều không tiết lộ, thậm chí cả số điện thoại cũng không trao đổi.

Nhưng cũng bởi vì không trao đổi với nhau, mỗi khi cậu nhận được từ Cố Hủ cái gì đó mới không có cảm giác được bổ thí, thậm chí cảm thấy người này căn bản không cần một tiếng cảm ơn từ cậu. Cho nên cậu không có áp lực gì mà nhận những thứ hắn cho, tựa như đó là tự nhiên, không hề cố ý hay tính kế gì.

“Không thể hiểu được suy nghĩ của đám nhà giàu.” An Cảnh cuối cùng tổng kết lại.

Hai người nói một lát thì ngắt máy.

Giữa tháng hai, thời tiết vẫn rất lạnh. Mỗi khi nghe thấy gió lớn bên ngoài rít lên, Hạ Tử Thần cảm thấy có thể nằm ở nhà là một chuyện rất hạnh phúc. Nhìn những người vội vàng chạy ngoài cửa sổ làm cho cậu nhớ tới người cha bận rộn mỗi ngày, cũng may cha tự lái xe, làm cậu yên tâm hơn nhiều, ít ra cũng ấm áp hơn xe bus.

Đợt thi đấu thứ hai của PK hai người đúng hạn diễn ra. So với vòng một, vòng hai có vẻ khó hơn, nhưng vẫn không làm khó được Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân, hai người thuận lợi đi vào vòng bán kết.

Đa số người Chiến Minh Điện không tham gia thi đấu PK lần này, lại chạy đi tham gia trận doanh, người chơi trung lập đối với loại thi đấu này cũng không quá nhiệt tình, dù sao so với thi đấu cùng người chơi khác, bọn họ giỏi đánh Boss hơn.

Vừa làm xong nhiệm vụ hàng ngày hôm nay, Tàn Mặc Vô Ngân chuẩn bị dẫn Trầm Khê đi đánh phụ bản, An Cảnh liền gửi tin tới.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: Tiểu Thần Thần, mấy chị gái trong bang kia muốn cậu đi giúp bọn họ.

[Mật] Trầm Khê: cái gì?

Cậu không mở kênh bang hội, không chú ý bọn họ đang nói cái gì.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: mọi người muốn đi đánh phụ bản Âm Chiến Dưới Hoàng Cung, nhưng hơi khó chơi, cho nên muốn cậu bày cho kế hoạch tấn công. Cậu trước đó không phải thường xuyên đi đánh cùng Thiên Phong Nhã Các sao?

[Mật] Trầm Khê: sao lại đột nhiên muốn đi đánh Âm Chiến?

Phụ bản này trước đó cũng đã đánh qua, nhưng sau đó không phải lãng phí bỏ qua sao? Sao lại đột nhiên nghĩ tới? Hơn nữa với thực lực thật của Chiến Minh Điện, Hạ Tử Thần không đảm bảo nhất định có thể qua. Cậu cùng Thiên Phong Nhã Các đi đánh bởi vì bọn họ có cách thức hợp tác thành thực, Chiến Minh Điện muốn cùng nhau đánh cũng không phải chuyện dễ dàng.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: sau khi cập nhật, Âm Chiến bắt đầu xuất hiện vũ khí phẩm chất mới a. Mọi người muốn đi thử vận may.

Hai tháng sau khi cập nhật đúng là có thêm nhiều vũ khí mới, nhưng cậu cùng người Thiên Phong Nhã Các đi đánh vài lần, chỉ rơi ra một cái đàn cổ môn phái Nam Phù, độ hữu dụng không cao.

[Mật] Trầm Khê: tuy đã đánh vài lần, cũng biết quy luật, nhưng chỉ huy thì có chút khó. Các anh nếu muốn đánh, em phải nghiên cứu một chút đã.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: ừ, nếu không cậu thảo luận với Tàn Mặc đại thần một chút đi. Hẳn khẳng định biết làm thế nào.

[Mật] Trầm Khê: để em hỏi chút.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: ừ, để anh đi nói với Dịch Thành, nói đến chỉ huy, cậu ta cũng được.

[Mật] Trầm Khê: đã biết.

Với thành viên của Chiến Minh Điện, bắt chước Thiên Phong Nhã Các chắc chắn không được, trị liệu của bọn họ không bằng, đây là vấn đề chính.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đứng ngăn ra đó làm gì vậy?

[Mật] Trầm Khê: người trong bang muốn đi đánh Âm Chiến Dưới Hoàng Cung, muốn có kế hoạch tấn công.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ, phối hợp rất quan trọng.

[Mật] Trầm Khê: ừ, bảo tôi đi đánh thì được, chứ viết kế hoạch và vân vân thì chịu.

Hạ Tử Thần không phải khiêm tốn, một bản kế hoạch không phải nói người ta đánh như thế nào là được, còn phải lo đến sự bố trí các thành viên trong đội, từng chỗ đứng trong mỗi bước, chức nghiệp nào có kỹ năng đi đánh chặn đường, vân vân. Quan trọng hơn là phải nghĩ ra phương pháp đấu thích hợp cho cả đội, không phải phương pháp nào cũng thích hợp với chính mình. Tóm lại là rất rắc rối, không thể chỉ nói, còn cần phải thực hành.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: Chiến Minh Điện nếu muốn đi đánh tốt nhất nên chuẩn bị nhiều trị liệu, cũng nên bố trí thêm một T, nhờ một T không giữ được có thể có T khác. Về phần công, không cần quá kém là được, Boss không có thời gian giới hạn, cứ từ từ mà diệt.

[Mật] Trầm Khê: ừ, tôi phải suy nghĩ kỹ lại.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: thế hôm nay có đi đánh phụ bản không?

[Mật] Trầm Khê: không đánh, anh cứ đi đi.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ.

Hạ Tử Thần không đi, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không ép.

Lấy ra một tờ giấy trắng, Hạ Tử Thần đơn giản viết ra những chỗ cần chú ý trong từng giai đoạn cùng kỹ năng của Boss. Sau đó bố trí đội ngũ cùng phân chia tổ. Nhưng dù sửa chữa thế nào, cậu đều cảm thấy không ổn, bản này có ba Boss, mỗi Boss đều rất phiền phức. Tuy cậu không có thành kiến gì với Liên Phi Nhi nhưng trong đội có trị liệu như cô ta, áp lực sẽ rất lớn.

Hơn nữa Trầm Dịch Thành muốn đi đánh, tự nhiên cũng sẽ không thiếu cô ta.

Bút nhệ nhàng lướt trên giấy trắng, QQ đột nhiên nhảy ra một cửa sổ rung rung, dọa Hạ Tử Thần giật mình, hóa ra là Tàn Mặc Vô Ngân. Đây là lần đầu tiên sau khi trao đổi QQ, Tàn Mặc Vô Ngân dùng buzz, làm cho Hạ Tử Thần cảm thấy có chút trẻ con... đáng yêu.

“Đang viết kế hoạch tấn công?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

“Ừ, nhưng không tốt lắm, viết như thế nào cũng không đúng.”

Tàn Mặc Vô Ngân không nói gì nữa, gửi tới một cái bản đồ, còn gửi cho một tài liệu.

Hạ Tử Thần khó hiểu nhấn tiếp nhận, bản đồ hiện lên, cư nhiên lại là những việc cần chú ý khi đánh Boss, sắp xếp đội ngũ cùng nơi đứng chuẩn của từng Boss. Quan trọng hơn là đều dựa trên đặc điểm của Chiến Minh Điện mà sắp xếp.

Tốc độ truyền rất nhanh, sau khi nhận hết, Hạ Tử Thần mở ra xem, là Thiên Phong Nhã Các đánh Âm Chiến Dưới Hoàng Cung. Xem ra là thời kỳ đầu, trang bị của mọi người cũng không tốt như bây giờ, cho nên mỗi chi tiết sắp xếp đều rất được chú ý.

“Cảm ơn.” Hạ Tử Thần không biết nói gì hơn.

“Không cần khách khí, tự nghĩ khẳng định không nhanh bằng tôi. Biểu đồ là Kiếm Lang gửi cho, còn chưa làm phụ đề giải thích, cho chỉ huy của bọn em xem vài lần hẳn là hiểu được.”

“Ừm, luôn làm phiền anh rồi.”

“Không phiền. Tôi cũng không muốn thấy em vì chiến lược tấn công mà ngay cả tâm tư đánh phụ bản cũng không có, chơi game là để vui vẻ, chuyện không lớn tôi có thể giúp được.”

Hạ Tử Thần nở nụ cười, “Việc này tôi thực sự không tốt lắm.” Có nấy thứ Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới, Hạ Tử Thần có cảm giác như trút được gánh nặng.

“Tốt rồi, giờ có tâm tình đi đánh phụ bản không?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

“Các anh không đi sao?” Nhìn đồng hồ đã một giờ trôi qua.

“Chờ em.” Tàn Mặc Vô Ngân không cảm thấy có gì không đúng khi bắt 23 người khác chờ, lập tức gửi đến đây lời mời tổ đội.

Hạ Tử Thần nhấn xác nhận, không nỡ để mọi người chờ như vậy.

Vào đội ngũ, Hạ Từ Thần nhìn cả nhóm người đang nói chuyện.

[Đội ngũ] Trầm Khê: thật ngại quá, để mọi người chờ tôi.

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: Trầm Khê tới rồi, không sao không sao, chúng ta chỉ đang nói chuyện phiếm thôi.

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: ừ, có thần nãi mới an toàn, chờ cũng không sao!

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đại thần còn phải chờ, chúng ta cam tâm tình nguyện chờ cùng, ha ha ha.

[Đội ngũ] Trầm Khê: thật ngại quá, tôi nghĩ mọi người đã đánh rồi.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: không sao, bọn tôi là tự nguyện chờ.

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: đúng vậy, dù sao bọn tôi cũng nhàn rồi không có việc gì, đúng lúc tìm cái cơ để ngồi bát quái với nhau.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: hiếm có người Tàn Mặc phải đợi, bọn tôi cũng nên nể mặt.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đúng, bọn tôi đều thấy đại thần như vậy mới là người đàn ông tốt! Người đàn ông tốt là phải biết chờ đợi!

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: +1

[Đội ngũ] Phong Lưu Tiểu Sái: +2

[Đội ngũ] Sờ Sờ Bất Khả Liên: +3

.....

Tuy không tiếp xúc nhiều với người của Thiên Phong Nhã Các nhưng không khí bang hội của bọn họ Hạ Từ Thần rất thích. Như hôm nay, nếu là bang khác, tin rằng sẽ không nhàn rồi không có việc gì mà chờ một giờ như vậy, còn không có một câu oán hận.

[Đội ngũ] Trầm Khê: cảm ơn.

Ngoài câu cảm ơn này, Hạ Từ Thần cũng không biết nói gì khác. Lời này là nói với người trong đội, cũng là nói với Tàn Mặc Vô Ngân.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: đều là người một nhà, khách khí cái gì.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: được rồi, cửa phụ bản tập hợp.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: tập hợp tập hợp, ai đến cuối là heo~

.....

Mọi người lần lượt tập hợp lại, bắt đầu đánh phụ bản hôm nay.

Trước khi vào đánh, Hạ Từ Thần đem hình ảnh cùng tư liệu gửi tới hòm thư của Trầm Dịch Thành, để hắn chậm rãi nghiên cứu. Lại không để ý ở cuối tư liệu có hai hàng chữ.....

Dành cho Trầm Khê yêu quý nhất

From Tàn Mặc Vô Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Rời xa

Qua hai ngày sắp xếp cùng điều chỉnh chiến thuật, Trầm Dịch Thành đã chuẩn bị tốt đánh phụ bản 25 người, cũng giảng giải phương pháp đánh trên YY, nhưng không truyền bản đồ cho mọi người xem, chỉ đưa ra biểu đồ của Tàn Mặc Vô Ngân mà thôi. Hắn cũng không nhắc tới tên Tàn Mặc Vô Ngân, chỉ nói là Trầm Khê tham khảo từ Thiên Phong Nhã Các.

Bản luận một hồi, cũng thực hành một lúc. Tuy Âm Chiến Dưới Hoàng Cung này có chút khó nhưng cũng may phẩm chất trang bị của người trong bang cao hơn trước, chỉ cần chú ý một chút là có thể đi qua phụ bản này.

Suy xét đến vấn đề thời gian, Chiến Minh Điện quyết định vào phụ bản sớm hơn bình thường một giờ.

Buổi tối đúng bảy giờ, 25 người lập đội ngũ, cùng nhau vào phụ bản. Boss thứ nhất qua cũng không tồi, dù sao lúc bọn họ mới chơi đã đánh qua, quen thuộc quy luật cũng sắp xếp chu đáo rồi. Tuy lần đầu tiên bị diệt toàn đội, nhưng lần thứ hai dù sao cũng qua.

Quét sạch tiểu quái trên đường, cả nhóm người đi tới trước mặt Boss thứ hai. Cửa thứ hai có hai Boss cùng với sủng vật là một con hổ.

Trên kênh YY, Trầm Dịch Thành đếm ngược về không, chủ T liền đi lên giữ chặt Boss, đưa lưng về mọi người, những người khác bắt đầu mạnh mẽ tấn công. Boss thứ hai trong quá trình chiến đấu tùy lúc sẽ hạ độc người chơi, tổng cộng có sáu loại. Trước khi vào phụ bản, tất cả mọi người ở chỗ NPC trước cửa nhận sáu loại giải độc. Người chơi phải nhớ giải độc của mỗi loại độc, trong vòng 15 giây sau khi trúng độc phải uống giải độc, nếu không sẽ chết, cũng sẽ lây bệnh cho hai người chơi ở gần nhất.

Vòng thứ nhất, Ôn Nhu Thâm Lam cùng Quyển Rũ Thiển Lam trúng độc, hai người rất nhanh uống thuốc, vượt qua nguy hiểm.

“Phi Nhi, kéo huyết tiểu đội của em lên đi.” Trầm Dịch Thành kêu to trên kênh YY.

“Đã kéo, Thiển Lam, cậu cách tôi xa quá, tôi kéo không được.” Giọng Liên Phi Nhi cũng có chút sốt ruột.

“Cho tôi một bình lớn a!” Quyển Rũ Thiển Lam vừa chạy tới Liên Phi Nhi vừa hô. Bị trúng độc nên lượng huyết hạ rất nhanh, vất vả giải độc xong, lượng huyết chỉ còn một lớp mỏng, chờ Liên Phi Nhi thêm huyết cả nhóm, cô có lẽ sẽ sớm bị Boss đánh năm xuống.

Khi Quyển Rũ Thiển Lam đang nói, Hạ Tử Thần đã cho cô hai bình hồi huyết liên tục. Hiện tại Quyển Rũ Thiển Lam cũng không phải đối tượng công kích của Boss, cho nên sau hai bình hồi huyết liên tục có thể cùng thêm huyết nhóm mà kéo lên. Như vậy có thể tiết kiệm được kỹ năng hồi huyết lớn có thể cấp cho T.

Nhìn đường huyết của mình, Quyển Rũ Thiển Lam cười nói, “Hắc hắc, có thần nãi mới yên tâm.” Tuy Trầm Khê chưa nói là chính mình thêm, nhưng có thể trông nom được toàn bộ đội như vậy, Quyển Rũ Thiển Lam chỉ có thể nghĩ đến cậu.

Quyển Rũ Thiển Lam còn chưa nói xong, Liên Phi Nhi đã kêu lên, “Trầm Khê, cô làm gì vậy? Tôi đã cho Thiển Lam hồi huyết lớn, cô lại cho liên tục, không phải lãng phí kỹ năng hồi huyết của tôi sao?”

Lượng huyết của Quyển Rũ Thiển Lam vốn đã kéo lên 70%, Liên Phi Nhi lại cấp một bình hồi huyết lớn đúng là dư thừa.

“Tôi nói Liên Phi Nhi, cô không thấy lượng huyết của tôi chỉ còn một sợi mỏng à? Cô từ từ nhắm hai mắt thêm huyết à? Tôi nói cần hai bình huyết liên tục cô không thấy sao?” Quyển Rũ Thiển Lam không vui nói.

Hạ Tử Thần chơi game sẽ không nói trên loa, vì cậu thêm huyết từ trước đến nay đều rất đúng lúc, mọi người cũng không nghi ngờ gì, cho nên Trầm Khê không cần nói.

Hiện tại Liên Phi Nhi công khai chỉ trích như vậy, Quyển Rũ Thiển Lam tự nhiên bênh vực Trầm Khê – rõ ràng bắt nạt Trầm Khê không nói gì!

“Đừng âm ỉ nữa, Liên Phi Nhi, nhìn huyết của đội cô!” Đường Huy lạnh giọng nói, “Mau công kích đám nhện con kia.”

Boss sẽ tùy lúc mà thả ra mười mấy con nhện nhỏ, nhện này chuyên đánh trị liệu, cho nên phải nhanh chóng diệt hết, trị liệu cũng phải chú ý lượng huyết của mình.

Hạ Tử Thần khi thấy đám nhện kia lập tức nhảy lên, nhảy hai cái trên không, tranh thủ trong năm giây đám nhện bị diệt hết, Trầm Khê sẽ không bị rút huyết, sau khi rơi xuống đất sẽ cấp những người trong đội hồi huyết liên tục.

Sau đó khi nhìn lượng huyết trong đội mới phát hiện Bảo Bối Khuynh Thành lại bị đám nhện con cắn chết.

Trầm Dịch Thành gọi người trị liệu của Tình Ngưng Đường hồi phục Bảo Bối Khuynh Thành, trong lúc đó Hạ Tử Thần giúp thêm huyết cho đội của Bảo Bối Khuynh Thành.

Sau khi những người bị trúng độc đợt hai giải độc, huyết của Boss đã rút 80%, vào giai đoạn kéo người. Trước khi kéo người sẽ có kỹ năng phát độc, mọi người phải cách Boss mười lăm thước trước khi kỹ năng kết thúc, nếu không sẽ bị hấn kéo đến bên người trực tiếp giết chết.

Nhìn thấy phát độc, Trầm Dịch Thành ra lệnh một tiếng, mọi người đều dùng khinh công nhảy ra ngoài. Vòng đầu an toàn vượt qua, không ai bị kéo đi. Ngay sau đó, lại có một vòng phát độc tiếp, lần này trúng độc là Liên Phi Nhi và Cúc Hoa Cô Nương.

Cúc Hoa Cô Nương nhanh chóng giải độc, nhưng Liên Phi Nhi lại dùng nhầm thuốc giải, qua thời gian giải độc quy định, ngã xuống, cũng lây bệnh cho hai người bên cạnh. Loại tai bay vạ gió này khiến cho hai người kia chưa kịp phản ứng, đều chết bên cạnh Liên Phi Nhi, tiếp tục lây bệnh cho bốn người khác. Có hai người trước đó làm gương, bốn người này phản ứng rất nhanh, lập tức giải độc, không để cho tiếp tục lan tràn.

Để Bảo Bối Khuynh Thành kéo Liên Phi Nhi dậy, bốn trị liệu Tình Ngưng Đường giờ chỉ còn hai người chiến đấu. Kỹ năng chiến đấu này chỉ trị liệu Tình

Ngưng Đường mới có, có thể kéo dậy người đã chết trong khi chiến đấu, nhưng thời gian làm lạnh lại rất lâu, cơ bản mỗi Boss chỉ dùng được một lần thôi.

Bảo Bối Khuynh Thành vừa mới kéo Liên Phi Nhi dậy, một con nhện lại chạy tới, Trầm Khê vẫn như trước, nhảy cao lên tránh xa thương tổn. Bảo Bối Khuynh Thành bởi vì không kịp phản ứng, lại nằm xuống. Mà thời gian Liên Phi Nhi đứng lên cũng không đúng lúc, con nhện đánh không mạnh, nhưng lượng huyết sau khi sống lại của cô chỉ có 1%, cho nên mới đứng dậy lại ngã xuống.

“Ta thao!” An Cảnh nhìn không được phun ra lời khó nghe.

Nhất mất hai trị liệu đều ngã xuống, mặc dù có hai trị liệu được bổ sung thêm nhưng bởi vì phản ứng không kịp, hơn nữa Boss đánh toàn đội, hai tiểu đội lại ngã xuống hai người.

“Mau hồi sinh cho tôi!” Liên Phi Nhi ở trên kênh nói, “Tôi lúc này không chú ý, thực xin lỗi.”

“Không thể hồi sinh, còn hai hồi sinh phải để lại cho chủ T và phó T.” Đường Huy mở miệng từ chối yêu cầu của Liên Phi Nhi.

Những người còn lại cũng không rảnh đi quan tâm ai đang nằm, tiếp tục đánh Boss. Đi theo đúng bước đi trước đó, mọi người đặc biệt cẩn thận, cũng may không ai xảy ra lỗi lầm gì.

Chờ lượng huyết của Boss bị đánh còn 50%, sủng vật hồ nhỏ của nó liền chạy ra.

Theo như sắp xếp trước đó, phó T đi giữ hồ nhỏ, đánh ở nơi cách Boss mười thước, cho một trị liệu từ Thánh Tiên Cốc chỉ cấp thêm huyết cho phó T, đánh cho tới khi hồ nhỏ còn 50% huyết, nó sẽ bị suy yếu, không còn cản người nữa. Lúc này những người khác vẫn đang giải độc cùng đánh nhện, Boss cũng không ra kỹ năng kéo người.

Trong lúc này, trong đội lại ngã hai người. Trong đó một người là trị liệu bổ sung thêm huyết cho phó T đánh hồ, còn lại một trị liệu phải tiếp nhận hai đội, lại phải nhìn lượng huyết cả đội, thật sự có chút vất vả. Hơn nữa, hai trị liệu này không cùng đội với trị liệu bổ sung, bình thường chỉ có thể thêm huyết cho đội mình. Kỹ năng hồi huyết lớn tuy có thể thêm huyết cho tất cả mọi người nhưng thời gian làm lạnh rất dài, chỉ có thể đến khi toàn bộ đội ngũ đều bị rút huyết mới dùng, không thể tùy tiện phóng kỹ năng này. Vậy nên chỉ có thể trông cậy vào thêm huyết đơn và kỹ năng phân phối huyết mà hồi huyết cho bọn họ, cũng may có Trầm Khê hỗ trợ.

Hạ Từ Thần vừa chú ý huyết của tiểu đội mình vừa thêm huyết liên tục cho người đội khác, thấy lượng huyết của T rút nhanh liền cấp cho bình hồi huyết lớn. Tinh thần tập trung cao độ, cảm giác sau lưng cứng ngắc, thầm nghĩ nhanh đánh cho xong. Nhớ đến khi mình chơi cùng Thiên Phong Nhã Các, cậu không cần tốn hao công sức nhiều, chỉ cần chú ý đến bản thân.

Vất vả đánh rút huyết của con hồ còn 50%, huyết của Boss cũng chỉ còn 20%, lúc này mới là giai đoạn khó khăn nhất.

Boss sau khi bị giảm huyết đến dưới 20%, bắt đầu thả tiểu quái, mỗi lần hai con. Người bị tiểu quái gọi tên công kích sẽ tăng 200%, sau khi bị gọi tên, người đó phải lập tức lỏ quái chạy đến bên cạnh Boss đợi mười giây, để Boss cho tiểu quái một trạng thái giảm bớt phòng ngự, sau đó lập tức lỏ tiểu quái rời khỏi cả nhóm hai mươi thước, trong ba mươi giây phải giết sạch tiểu quái này, nếu không tiểu quái sẽ chạy vào trong cả đội mà bạo tạc, tạo thành thương tổn lớn cho cả đội. Nếu không phải người bị tiểu quái gọi tên mà đi hỗ trợ đánh, nó sẽ lập tức chạy đến giữa đội mà bạo tạc, thương tổn gấp đôi.

Lượt tiểu quái đầu tiên xuất hiện, Trầm Khê không khéo bị gọi tên. Tự cho bản thân hồi huyết liên tục, dẫn tiểu quái đến trước mặt Boss, trong mười mấy giây đợi Boss làm giảm trạng thái phòng ngự của tiểu quái, cậu cho đội viên cận chiến thêm huyết liên tục. Ở giây cuối cùng, dùng khinh công nhảy ra khỏi đám người, bắt đầu đánh tiểu quái, có thêm 200% công kích, cho dù là trị liệu đánh tiểu quái cũng không quá khó, chỉ cần nhanh tay một chút là được. Hạ Từ Thần dùng kỹ năng quần công, sau đó dùng kỹ năng đánh đơn, đồng thời ra hai chiêu, nhanh hơn so với đánh đơn. Chờ tiểu quái hoàn toàn bị diệt, Hạ Từ Thần chạy về đội, trước dùng kỹ năng thêm huyết kéo đường huyết của cả đội, rồi lại thêm cho từng người.

Trước kia chơi cùng Thiên Phong Nhã Các, nếu Trầm Khê bị gọi tên, Tàn Mặc Vô Ngân sẽ chạy ra ngoài cách hai mươi thước chờ cậu, sau mười giây làm giảm trạng thái phòng ngự, hẳn sẽ vùng trường tiên kéo Trầm Khê đến, sau đó bản thân lại quay về đội tiếp tục đánh Boss. Chờ Trầm Khê đánh xong tiểu quái, hẳn cũng dùng trường tiên kéo Trầm Khê trở về, giảm không ít thời gian, cũng tránh cho Hạ Từ Thần chạy qua chạy lại mà phân tâm.

Nhưng hiện giờ không có Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Từ Thần cũng chỉ có thể tự lực cánh sinh, cũng may không quá giảm sút.

Tiểu quái vẫn tiếp tục xuất hiện, Hồng Nương Hủ Gia trúng độc không giải được, liên lụy đến hai người khác, mấy con nhện lại tiếp tục đánh ngã hai trị liệu. Cuối cùng Tiểu Quai Tới Quai không biết thế nào mà không đánh xong tiểu quái trong thời gian quy định, tiểu quái chạy vào trong giữa nhóm người, thả kỹ năng quần công, bởi vì trị liệu còn sống quá ít, thêm huyết không kịp, thoáng cái ngã một loạt, kể cả chủ T.

Hạ Từ Thần lập tức hồi sinh chủ T, cấp cho hai bình đại hồi huyết, lại thêm hồi huyết liên tục. Nhìn qua cả đội, còn sống chỉ có chủ T, phó T đang kéo con hồ, Huyết Vô Tình, Tiềm Hành Đêm Khuya, Âm Sát Hoàng Hôn và Trầm Khê. Cũng may lúc này Boss chỉ còn 5% huyết.

“Từ bỏ sao?” Tuy lượng huyết của Boss bây giờ không còn nhiều nhưng vẫn khó đánh. Không thể có sai lầm gì nữa, nếu không cả đội sẽ bị diệt. Trầm Dịch Thành cũng cân nhắc không biết có nên từ bỏ trận đánh không.

“Liều mạng thôi.” Hạ Từ Thần đánh ba chữ ở kênh đội ngũ.

“Nghe tiểu Trầm, liều mạng một phen. Một Boss đánh đã 30 phút, còn đánh nữa lâu từ sẽ nôn mất!” An Cảnh đồng ý ý kiến của Hạ Từ Thần.

“Được.” Trầm Dịch Thành cũng không phản đối, có lẽ cũng đánh đến phát chán rồi, “Trầm Khê thêm huyết, DPS bạo kích diệt nó, nhanh!”

Tiếng nói vừa dứt, DPS bắt đầu bạo kích như bão táp, Hạ Tử Thần không thể hy vọng có thể thêm đầy huyết cho tất cả, cơ bản chỉ giữ ở mức 70%, không đến mức bị một chiêu mạnh mà chết là tốt rồi, toàn bộ tinh thần còn lại đều đặt trên người chủ T, lúc này chủ T không thể lại ngã, nếu không thực sự diệt cả đoàn.

Lượng huyết của Boss tựa như kíp nổ đè ép lên thần kinh mỗi người, mỗi một giây đều có cảm giác rất dài. Trong không khí làm người ta không khỏi ngừng thở, lượng huyết của Bos cuối cùng cũng bị giảm nhanh dần, khi chỉ còn 0%, ầm ầm ngã xuống đất.

Hạ Tử Thần nghe thấy trên YY mọi người đều cùng thở ra một hơi, Hạ Tử Thần cũng thả lỏng người, tựa lưng vào ghế. Vừa này lượng huyết của mọi người đều giảm rất nhanh, may không ai ngã xuống nữa.

“Tôi chết đây, cho dù phụ bản này có vũ khí gì tôi cũng không muốn đến nữa!” An Cảnh ở trên YY kêu lớn.

Một tràng cười đồng ý vang lên, Trầm Dịch Thành đi lên nhặt trang bị.

Hạ Tử Thần ngồi thẳng người, nhìn những trang bị rơi ra, quả nhiên có tư liệu vũ khí trị liệu. Phụ bản này rơi ra vũ khí chia làm hai loại, một loại là trực tiếp rơi ra vũ khí, thuộc môn phái nào cũng đánh dấu rõ ràng, loại vũ khí này có thuộc tính tương đối cao. Loại còn lại là tư liệu như bây giờ, tư liệu chia ra bốn môn phái trị liệu, nội công, ngoại công và phòng ngự, trên tư liệu sẽ ghi rõ những thứ đệ tử môn phái có tư liệu có thể trở lại môn phái đối với thương nhân lấy vũ khí của các môn phái. Loại vũ khí này có thuộc tính cao hơn so với vũ khí hiện tại của mọi người, tuy kém với vũ khí rơi ra trực tiếp, nhưng cũng tạm ổn.

Lần đầu tiên thông qua Boss số 2 mà có thể nhặt được tư liệu vũ khí, coi như vận khí không tồi.

Tuy thuộc tính của vũ khí này chỉ cao hơn mấy điểm so với cây quạt đang dùng, nhưng Hạ Tử Thần vẫn muốn tư liệu này. Quạt của cậu có thuộc tính thích hợp với đánh phụ bản, còn vũ khí của tư liệu này thích hợp với thi đấu PK hơn.

“Tuy là tư liệu vũ khí nhưng cũng không tệ.” Cúc Hoa Cô Nương nói.

“Ừ, người trị liệu nhiều nhất là Trầm Khê.” Hồng Nương Hủ Gia nói thống kê công tác trị liệu trong kênh đội ngũ.

Bang hội tổ chức đi đánh phụ bản, không có người ngoài, cho nên cũng không cần dùng tiền để chia, cứ so sánh phó T và chủ T, DPS và công, trị liệu và trị liệu. Đương nhiên còn cần sự đồng ý của tất cả mọi người, phân chia vũ khí công bằng. Đối với trị liệu, Trầm Khê lấy tư liệu này là chuyện không cần tranh luận.

Đang nghĩ vũ khí cần phải khám phá gì, liền nhìn thấy hệ thống thông báo: đội trưởng Huyết Vô Tình đã chia [Tư liệu vũ khí thông dụng môn phái trị liệu] cho đội viên Liên Phi Nhi.

Hạ Tử Thần nhú mày, trong lòng có cảm giác chướng ngại, có tức giận, cũng có khó chịu.

“Bang chủ, anh không phải là hơi quá đáng sao?” Người đầu tiên lên tiếng là Thiển Lam Quyến Rũ.

“Thiển Lam tỷ tỷ ghen tị thì cứ nói thẳng ra, có cái gì quá đáng? Phi Nhi là phụ nhân bang chủ, cái gì tốt nên được trước.” Bảo Bối Khuynh Thành mở miệng phản đối.

“Tôi sao lại không biết trong bang ta, bang chủ phụ nhân có đặc quyền này thế?” Giọng Thiển Lam Quyến Rũ rõ ràng là đang tức giận.

“Bang khác đều như vậy a, cô không phải bang chủ phụ nhân ở đây kêu loạn cái gì?” Tiểu Quai Tồi Quai cũng lên tiếng phản bác lại Thiển Lam Quyến Rũ.

“Bang khác đều đã thương lượng từ trước, phải được người trong bang đồng ý. Bang chúng ta có thảo luận qua bang chủ phụ nhân được ưu tiên không?” Cúc Hoa Cô Nương không chút khách khí nói, “Bang chủ phụ nhân thì sao? Tài trí hơn người à?”

“Người ta đều đã thỏa thuận ngầm từ trước, mấy người không biết là chuyện của mấy người.” Tiểu Quai Tồi Quai cũng không cảm thấy mình nói có gì không đúng.

“Đừng âm ỉ, mỗi người nhận 3000 kim, vũ khí đưa cho Liên Phi Nhi. Bọn tôi thi đấu PK hai người, cô ấy cần một vũ khí tốt.” Trầm Dịch Thành thấp giọng nói.

“Bang chủ, đây không phải là vấn đề về tiền bạc.” Hồng Nương Hủ Gia mở tiếng loa lớn hơn, hẳn cũng không vui về gì, “Có phải người khác ra tiền nhiều hơn, vũ khí liền thuộc về Trầm Khê? Lại nói, Trầm Khê cũng thi đấu PK hai người a.”

“Đúng vậy, làm người thì phải công bằng.” Thiển Lam Quyến Rũ nói, “Liên Phi Nhi từ Boss đầu tiên đã nằm, anh không thấy cô ta nằm xuống bao nhiêu lần sao? Boss thứ hai đánh cô ta, cô ta ngay cả cái tối thiểu nhất là tính thời gian sống lại cũng không tính đúng, lại nằm tiếp. Lượng trị liệu giảm dần, anh sao lại không biết xấu hổ mà không hỏi han gì đã đưa tư liệu cho cô ta?!”

“Vô Tình, cậu quá đáng rồi.” Giọng An Cảnh cũng trầm xuống, không hề sôi nổi như lúc trước, “Kế hoạch đánh Âm Chiến là Tiểu Trầm nghĩ ra, bản đồ

là Tàn Mặc Vô Ngân đưa cho, lượng trị liệu tiểu Trầm cũng đứng đầu. Vũ khí nên là của Trầm Khê., Cậu bị Boss đánh cho mê muội rồi à?”

Bản đồ cùng kế hoạch đánh Hạ Tử Thần chỉ đơn giản nói qua một chút với An Cảnh, không nói cụ thể. Bản đồ kia cậu cũng không nhìn qua, nhưng nghĩ qua cũng biết, Tàn Mặc Vô Ngân đồng ý hỗ trợ là nể mặt Trầm Khê, nếu không bọn họ cũng không mời được vị đại thần cao quý này.

“Được rồi, tôi trả tư liệu lại cho Trầm Khê là được. Các cô không cần nói Vô Tình như vậy.” Thanh âm mềm mại của Liên Phi Nhi vang lên bên tai.

Hạ Tử Thần nhìn những người trong bang, đột nhiên cảm thấy có khoảng cách rất xa. Từ khi thành lập bang đến bây giờ, cậu luôn cùng Trầm Dịch Thành bọn họ cố gắng phát triển bang, chậm rãi có được quy mô như hiện nay. Cậu thừa nhận, nói đến tình cảm trong trò chơi này, đa phần đều là dành cho việc xây dựng bang hội.

Nhưng hôm nay, nhìn những cái tên màu xám nằm đầy đất, nghe bên tai tiếng cãi nhau, Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy tất cả đều đã cách xa cậu, những người đó đều xa lạ với cậu, những nỗ lực vất vả của mình đã xa rồi, thậm chí cảm tình đối với bang hội cũng trở nên mờ nhạt.....

“Đừng ở đây giả bộ làm người tốt, thời gian chuyển giao tư liệu đã qua, cô nhảy ra giả bộ làm Bạch Liên Hoa cái gì?” Thiên Lam Quyển Rũ trực tiếp vạch trần sự thật. Qua thời gian chuyển giao, tư liệu sẽ bị cố định.

“Mấy người đừng khinh người quá đáng. Cho dù kế hoạch đánh phụ bản này là Trầm Khê nghĩ ra, kia cũng không phải của cô ta, là cô ta sao chép của Thiên Phong Nhã Các.” Bảo Bối Khuynh Thành nói.

“Sao? Lão tử hôm nay đã biết đến cái gì là nảo tàn.” An Cảnh cười lạnh nói, “Cô nói cho tôi nghe một chút bang hội nào không tham khảo qua trước khi đánh phụ bản, không xem kế hoạch tấn công trên mạng? Nếu không có Tiểu Trầm, hôm nay cô có thể đi vào phụ bản này?”

“Anh mắng ai đó?” Bảo Bối Khuynh Thành cũng tức giận, “Trước đó Trầm Khê không tham gia hoạt động bang hội, chỉ cùng người khác đi đánh phụ bản. Bám theo đại thần mà quên đi bang hội, hôm nay cho dù là trị liệu thứ nhất cũng không có tư cách lấy vũ khí.”

“Khi Trầm Khê giúp bang phát triển như này cô còn không biết đang ở đâu chơi!” Cúc Hoa Cô Nương khinh thường nói, “Đúng lúc cô nói đến vấn đề này, Trầm Khê vì sao không tham gia hoạt động bang hội, mấy người rõ hơn những người khác, đừng ở chỗ này giả bộ thanh cao, lão nương rất buồn nôn!”

“Cô ta không tham gia bởi vì cô ta bám theo đại thần, không thèm để ý đến chúng ta!” Tiểu Quai Tội Quai kêu lên.

“Cút! Khi các cô đánh phụ bản có gọi cô ấy sao? Nhắc tới cùng đi với Trầm Khê, các cô như sợ bị cướp mất chồng, trăm phương nghìn kế không cho gọi. Chúng tôi không nói gì lại coi chúng tôi bị mù à!” Hồng Nương Hủ Gia vỗ bàn, loa bị chấn động mà kêu ong ong.

“Mấy người không muốn ở lại trong bang thì cũng không ai giữ mấy người.” Thanh âm Tiểu Quai Tội Quai cũng nâng cao hơn.

“Đi? Phải đi cũng là các cô. Cái gì thế? Từ khi các cô đến đây, trong bang không lúc nào yên. Mọi người không muốn nói thẳng thì không phải các cô có thể không biết xấu hổ như vậy!” Hồng Nương Hủ Gia cũng không giả bộ nữa.

“Các cô ghen tị với Phi Nhi!”

“Lão nương chẳng ghen tị với ai cả. Tôi không rảnh rồi như mấy cô, cô nghĩ ai cũng giống cô sao?”

“Bang chủ, anh phải ra mặt phân xử a!”

“Các cô ngoại trừ gọi bang chủ còn có thể làm cái gì?”

.....

Trên YY loạn thành một đoàn, Hạ Tử Thần cũng không rõ là bắt đầu từ khi nào, sự yên ổn trong bang đã mất đi. Ngay cả vui đùa chọc cười bình thường cũng không có. Vẫn là những người đó, chỉ là bị bức bách trong một vòng tròn nhỏ hẹp, mà cậu đã vô tình thoát ra cái vòng luẩn quẩn kia, đi sang một hướng khác.....

“Cậu đừng vì một cái trang bị mà làm mất lòng mọi người, không đáng.” Đường Huy nghiêm túc nói.

Trầm Dịch Thành không nói gì, tranh cãi trong bang bởi vì lời nói của Đường Huy mà bình ổn lại.

Có đáng giá hay không chỉ có trong lòng Trầm Dịch Thành rõ, có lẽ đã đến đời thật, cái gì cũng đáng giá..... Dù sao quan hệ giữa hắn và Liên Phi Nhi đã càng ngày càng gần. Như vậy, ai gần ai xa cũng đã biết rõ.

Yên lặng kéo những người đang nằm lên, Hạ Tử Thần đóng YY, nhấn lựa chọn lui đội. Sau đó bay về chủ thành, mở ra bảng bang hội, nhấn vào lựa chọn rời khỏi bang hội.....

Đường như bắt đầu từ giây phút này, thế giới đều im lặng.

Có lẽ cậu sớm nên làm như vậy. Bang hội này là bọn cậu cùng nhau thành lập, Hạ Tử Thần không muốn nhìn thấy nó tan rã, cho nên tốt nhất chính mình nên rời đi..... Từ nay về sau, tranh cãi này sẽ không liên quan đến cậu.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đồng loại

Hạ Tử Thần vừa rời bang, đã nhận được mật tán gẫu giống nhau liên tiếp của bọn An Cảnh, rõ ràng là bất ngờ với việc cậu rời bang.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: tiểu Thần Thần, cậu đừng rời bang a! Đừng chấp tên khốn Dịch Thành đó, cậu rời đi anh phải làm sao bây giờ?

[Mật] Hồng Nương Hù Già: thần nãi, người sao lại bỏ đi a!!! Có đi cũng là đám nữ nhân kia !!!!! Mau quay lại!!

[Mật] Thiên Lam Quyển Rũ: Trầm Khê, tỷ tỷ không phải cố ý tranh cãi với bọn họ, nhưng bọn họ thật là khinh người quá đáng. Đừng tức giận, trong bang còn nhiều người hướng về cậu mà, quay về đi.

[Mật] Âm Sát Hoàng Hôn: đủ bình tĩnh rồi thì nhớ quay lại.

[Mật] Liên Phi Nhi: ai nha, cô đừng giận, không phải chỉ là vũ khí thôi sao? Vô Tình cho tôi, tôi cũng không có biện pháp nào, cô rời bang giống như bọn tôi bất nạt cô vậy, có ảnh hưởng không tốt a.

[Mật] Huyết Vô Tình: Tiểu Thần, anh bù thêm tiền cho cậu. Nếu cậu thật sự muốn vũ khí kia, lần sau anh lại dẫn cậu đi đánh, lần này cho Liên Phi Nhi đi. Cậu đừng giận, chỉ là chút việc nhỏ thôi mà. Quay về bang đi.

.....

Hạ Tử Thần kéo khóa miệng, trong mắt lại không có ý cười.

Cậu đã không nhớ rõ những người trong bang từ khi nào bắt đầu phát sinh cãi vã, mỗi lần cãi nhau, tám, chín phần đều có liên quan đến cậu. Dường như cậu, Tàn Mặc Vô Ngân, Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi gặp nhau luôn có sự bài xích gay gắt, những người liên quan bên cạnh sẽ xuất hiện phản ứng bài xích mãnh liệt.

Thật ra cậu cũng không quá để ý đến chuyện chia vũ khí kia cho ai, dù sao chỉ là một đồng số liệu mà thôi, nếu Liên Phi Nhi thực sự muốn, cậu là nam sẽ không tranh giành với phái nữ. Nhưng loại tranh cãi hỗn loạn này cậu không thể tiếp thu.

Có lẽ quan hệ trước kia trong trò chơi của cậu và Trầm Dịch Thành rất đặc biệt, mới đưa đến một loạt vấn đề sau này. Cậu sẽ không nghĩ nếu Liên Phi Nhi không xuất hiện, mọi chuyện sẽ có kết cục khác không, dù sao cũng đã là sự thật, không muốn nghĩ nhiều, tình trạng hiện nay đã không thể thay đổi.

Nếu đoạn tình cảm của cậu và Trầm Dịch Thành do cậu dựng lên, như vậy cậu sẽ chấm dứt những sai lầm sau này.

Chiến Minh Điện đối với Hạ Tử Thần giống như một ngôi nhà tự tay xây dựng nên, cậu chưa từng nghĩ nó phải cao to như thế nào, chỉ hy vọng nơi đó có thể trở thành một nơi cậu gửi gắm tình cảm. Mà ngôi nhà này không biết từ khi nào bị Trầm Dịch Thành bọn họ xây lên thành một tòa nhà, có rất nhiều thành viên, cũng dần náo nhiệt hơn. Nhưng cái giá phải trả cho sự náo nhiệt đó là trong quá trình xây dựng tòa nhà có xuất hiện vết nứt.

Cậu có thể thờ ơ nghe người khác nói nơi này đang nghiêng lệch, suy sụp, nhưng không có cách nào trơ mắt nhìn nó bị đẩy đổ, càng không thể tự tay phá hủy. Cho nên ở thời điểm thích hợp, cậu lựa chọn rời đi, coi như là cậu bảo vệ toàn nhà này, ít nhất là ở trong lòng cậu, Chiến Minh Điện vẫn náo nhiệt như trước, cho dù từng có vài lần tranh chấp.....

Đang chuẩn bị logout, liền nhìn thấy bên hông Trầm Khê bị trường tiên cuốn lấy, sau đó phong cảnh chuyển đổi một chút, cô đã được đưa đến bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân.

Thấy chỉ có Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Tử Thần trầm mặc, có lẽ Tàn Mặc Vô Ngân có gửi mật tán gẫu tới, nhưng cậu đã khóa kênh mật tán gẫu. Hiện giờ cậu đúng thật là muốn tìm người nào đó để tâm sự, nhưng lại cảm thấy lười nói chuyện, trong mắt người khác, Trầm Khê là do không lấy được vũ khí nên mới giận dỗi mà rời bang, nhưng rốt cuộc vì sao chỉ có mình cậu biết. Hạ Tử Thần không biết có thể cùng ai nói một vài lời giải thích, có lẽ Tàn Mặc Vô Ngân là lựa chọn tốt nhất, nhưng cậu lại không biết mở miệng thế nào, dù sao chuyện này không liên quan đến Tàn Mặc Vô Ngân.

Đang nghĩ, cửa sổ QQ nhảy ra, nhìn tên là Tàn Mặc Vô Ngân làm cho Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy an tâm.

“Em đánh xong rồi?” Tàn Mặc Vô Ngân hỏi.

“Chưa, mới qua Boss thứ hai.” Hạ Tử Thần logout game, thành thực nói.

“Em đột nhiên biến mất bên cạnh, tôi có chút không thích ứng được.” Tàn Mặc Vô Ngân gửi tới mặt cười, dừng một chút lại nói tiếp, “Em rời bang?”

Phía dưới tên không thấy tên bang hội, thay đổi rõ ràng như thế cũng không khó phát hiện, huống chi là người thân cận với mình như Tàn Mặc Vô Ngân.

“Ừ.” Hạ Tử Thần thản nhiên đáp.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Tàn Mặc Vô Ngân bên kia im lặng một lúc, mới nói, “Em không muốn nói thì thôi, chờ đến khi nào muốn nói thì tôi sẽ nghe.”

Hạ Tử Thần kéo khóa miệng, sự lạnh nhạt trong mắt chậm rãi dịu đi, trêu đùa, “Hóa ra anh cũng thích nghe bát quái.”

“Người khác thì không có hứng thú, của em thì tôi có thể nghe một chút.” Tuy cảm giác như đang dỗ dành nhưng không biết vì sao, từ miệng Tàn Mặc Vô Ngân nói ra lại làm Hạ Tử Thần cảm thấy thật sự nghiêm túc.

Ý cười trong mắt Hạ Tử Thần càng đậm hơn, không ngăn ngại mà nói chuyện xảy ra buổi tối nói cho Tàn Mặc Vô Ngân, không nói quá lên, cũng không bộc phát gì, chỉ là trần thuật một chuyện có thật mà thôi. Về lý do cậu rời bang, cậu chỉ nói là muốn yên lặng một chút, yên ổn mà chơi game.

Nghe Hạ Tử Thần nói xong, Tàn Mặc Vô Ngân hỏi, “Em ghét cãi nhau?”

Tuy không biết vì sao hắn nói vậy nhưng Hạ Tử Thần vẫn gật đầu, “Ừ, cảm thấy một khi cãi nhau, rất nhiều thứ sẽ thay đổi.”

“Ừ. Tuy cãi nhau là chuyện khó tránh nhưng không cần để ý đến người làm loạn. Nói không chừng một câu thật sự sẽ làm tổn thương người ta, không đáng.” Tàn Mặc Vô Ngân đồng ý với suy nghĩ của Hạ Tử Thần, “Tuy em có vẻ lạnh nhạt nhưng nếu em thực sự để tâm thì sẽ rất nghiêm túc.”

“Anh không nghĩ tôi không lấy được vũ khí nên mới cáu giận?” Hạ Tử Thần cười hỏi.

“Sẽ không. Một người nhìn trò chơi một cách thấu triệt (thâm thấu triệt để) sẽ không để ý số liệu gì đó.” Tàn Mặc Vô Ngân nói một cách khách quan.

“Anh không để ý sao?” Hạ Tử Thần hỏi.

“Không để ý.” Tàn Mặc Vô Ngân trả lời rất dứt khoát.

Ý cười đầy mắt Hạ Tử Thần lại càng sâu hơn, vốn dĩ không phải ở chung càng lâu thì càng hiểu hơn, có vài người sẽ hiểu chỉ trong nháy mắt, bởi vì là người trong cùng một thế giới, hiểu nhau rất dễ dàng, cũng có đủ thấu hiểu và bao dung.

“Cám ơn anh.” Đối với một Tàn Mặc Vô Ngân như thế, Hạ Tử Thần chỉ có thể nói như vậy.

“Có gì mà phải cảm ơn, đúng lúc gặp đồng loại là duyên phận. Quý trọng là được, không cần cảm ơn.”

“Ừ.” Mỗi câu của Tàn Mặc Vô Ngân dường như có thể nói trúng tâm tư của cậu, loại cảm giác này làm cho Hạ Tử Thần cảm thấy có chút kỳ diệu.

“Em muốn vũ khí PK sao không tham gia trận doanh? Vũ khí bằng danh vọng trận doanh tuy đánh phụ bản không ổn lắm nhưng thuộc tính PK cũng không tồi.” Không nói chuyện bang hội nữa, Tàn Mặc Vô Ngân đổi đề tài.

“Tôi đang dùng laptop để chơi, tính năng không tốt lắm. Bình thường đánh bản 25 người đã là cực hạn. Trong trận doanh có hơn trăm người, máy tính không chịu được, sẽ bị giật.” Đây là nguyên nhân cậu vẫn là người chơi trung lập mà không tham gia trận doanh. Laptop tuy rất tiện nhưng tính năng lại kém hơn máy tính để bàn, laptop có tính năng tốt thì giá lại tương đối cao. Với tình hình trong nhà, Hạ Tử Thần cũng không hy vọng cha đổi máy tính cho, vì trò chơi mà đổi một cái máy tính để bàn thì không thích hợp lắm, hơn nữa bình thường để tra tư liệu là ổn rồi, không cần tiêu phí.

“Ừ.” Tàn Mặc Vô Ngân lên tiếng. Tranh đấu trong trận doanh nếu bị kẹt chẳng khác nào tặng đầu mình cho đối phương, bản thân lãng phí thời gian lại còn không có ích lợi gì, đúng là không thích hợp lắm, “Thật ra trang bị hiện tại của em đã đủ để đấu PK hai người rồi. Vũ khí cho dù tốt cũng tùy theo người dùng, gặp phải người kém thì chỉ lãng phí mà thôi. Em hiện tại đã rất mạnh, đối Viêm Dương Trục Nguyệt là được, mạnh hơn mấy lần so với vũ khí kia. Hơn nữa với thủ pháp của em thì có vũ khí kia hay không cũng không sao.

“Tôi biết rồi.” Tàn Mặc Vô Ngân nói đúng, đối với vũ khí kia, Hạ Tử Thần cũng không nhất định phải có, cho nên bị Liên Phi Nhi lấy đi cậu cũng không có gì tiếc nuối, chỉ là ghét sự tranh cãi có lẽ mãi mãi không dừng được kia mà thôi.

Cùng nói chuyện với Tàn Mặc Vô Ngân, tâm tình Hạ Tử Thần cũng hoàn toàn bình tĩnh lại, được thấu hiểu cảm xúc sẽ có cảm giác như trút được gánh nặng, thật thoải mái.

“Anh còn trong game không?” Hạ Tử Thần hỏi.

“Còn, sao?”

“Không có gì, tôi lại vào game một lúc.” Hạ Tử Thần mở ra cửa sổ đăng nhập.

“Làm hàng ngày?”

“Không. Đi cảm ơn Thiên Lam các cô ấy, tuy có cãi nhau nhưng nguyên nhân là bởi vì tôi, các cô ấy giúp tôi, tôi cho dù rời bang cũng phải nói cảm ơn.” Hạ Từ Thần login giải quyết vấn đề sau đó, dù sao cậu biến mất không nói gì như vậy làm cho người ta cảm giác cậu không có chút cảm kích nào, huống chi tại lúc các cô ấy cãi nhau cậu cũng chưa nói một lời. Tuy cậu còn chưa chân chính tiếp xúc với xã hội nhưng đạo lý đối nhân xử thế vẫn hiểu.

“Tôi đã giúp em cảm ơn rồi.” Tàn Mặc Vô Ngân băng quơ nói.

“Sao?” Hạ Từ Thần sùng sốt.

“Tôi nói em sợ login sẽ bị nhiều người tìm đến cho nên nhờ tôi thay em cảm ơn các cô ấy vẫn luôn ủng hộ em.” Tàn Mặc Vô Ngân đơn giản giải thích.

“Cảm ơn, rõ ràng là chuyện của tôi, anh lại nghĩ cho tôi chu đáo như vậy.” Hạ Từ Thần không cảm thấy Tàn Mặc Vô Ngân là đang xen vào việc của người khác, trái lại, Tàn Mặc Vô Ngân yên lặng xử lý như vậy làm cho Hạ Từ Thần cảm thấy rất ấm áp, rất thân thiết. Cậu chưa từng nghĩ có một người có thể lo lắng chu đáo cho cậu như thế, kể cả những thứ cậu không nghĩ tới.

“Không có gì, cũng không có gì phiền phức.” Tàn Mặc Vô Ngân gửi một khuôn mặt cười đến, “Khi em cần yên tĩnh, tôi có thể giúp em đối phó với chuyện tranh cãi âm ỉ ấy.”

Hạ Từ Thần bật cười. Trong đầu hiện lên một ý nghĩ – nếu bên cạnh có một người như vậy thì thật tốt.

Ngày hôm sau, khi thức dậy Hạ Từ Thần nhận được điện thoại của An Cảnh. Lại đơn giản giải thích với hắn một chút, An Cảnh gật gật đầu, nói nếu có cơ hội sẽ dẫn Hạ Từ Thần đi đánh phụ bản cùng. Cũng nói đến chuyện không biết Tàn Mặc Vô Ngân hôm qua nói cái gì mà Quyển Rũ Thiên Lam các cô ấy càng thêm sùng bái Tàn Mặc Vô Ngân, khen ngợi đến không có trời đất. An Cảnh hỏi thì các cô lại nói hắn không hiểu. Ngờ kìa An Cảnh có chút không biết làm sao.

Hạ Từ Thần cười, không muốn An Cảnh rối loạn như vậy, liền nói một chút chuyện Tàn Mặc Vô Ngân thay mặt cậu cảm ơn Thiên Lam Quyển Rũ.

An Cảnh đột nhiên nói, “Tiểu Thần Thần, cậu xác định hắn không phải là muốn bao dưỡng cậu đi?”

“Biến!” Hạ Từ Thần không khách khí cho hắn một chữ.

“Anh nói thật a.” Giọng An Cảnh thấp xuống vài phần.

“Lúc trước em cũng thử nói với anh ta chuyện em là nhân yêu, nhưng lại bị anh ta ngắt lời, có vẻ anh ta không quan tâm chuyện đó.” Hạ Từ Thần nói, “Em cảm thấy anh ta trong game là cùng một loại người giống em, chỉ là trò chơi mà thôi, không cần nghĩ nhiều.”

“Không hiểu.” An Cảnh lại bắt đầu rối loạn.

“Anh không cần phải hiểu.” Hạ Từ Thần cười nói, chỉ cần cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân hiểu là được.

Mấy ngày sau, Hạ Từ Thần tuy không có bang hội nhưng vẫn cùng người Thiên Phong Nhã Các đi đánh phụ bản, cảm giác như không có gì khác trước. Nếu phải nói đến chuyện gì không giống trước, có lẽ là trước đó chỉ đi đánh với Thiên Phong Nhã Các hai lần, hiện giờ là một tuần sáu lần, ngày còn lại là ‘Ngày nghỉ’ của Thiên Phong Nhã Các.

Một tuần sau, Bách Thảo Chiết gửi mật tán gẫu đến.

[Mật] Bách Thảo Chiết: Trầm Khê, muốn vào bang Thiên Phong Nhã Các không? Tặng kèm đại thần a.

Mới làm xong hàng ngày, Hạ Từ Thần đứng ở cửa phụ bản chờ Tàn Mặc Vô Ngân làm xong nhiệm vụ khác đến tập hợp.

[Mật] Trầm Khê: Thiên Phong Nhã Các là trận doanh đối lập với Chiến Minh Điện, cho dù tôi là người chơi trung lập nhưng cũng không thích hợp lắm.

Nhờ đến khi hai bang có tranh chấp, Hạ Từ Thần nên giúp ai?

[Mật] Bách Thảo Chiết: không sao, tôi đảm bảo chỉ cần Chiến Minh Điện không gây chuyện, bọn tôi sẽ không đi đánh người.

[Mật] Trầm Khê: .....

[Mật] Bách Thảo Chiết: nếu em tới, Tàn Mặc cũng có thể lộ mặt trong bang nhiều hơn. Cậu ta cả ngày cứ vậy lấy em.

[Mật] Trầm Khê: .....

[Mật] Bách Thảo Chiết: em tới Thiên Phong Nhã Các, thảo dược và những thứ cần dùng khác cứ theo như giá ban đầu mà tính, em nếu muốn tăng giá cũng được, nhiều hay ít bọn tôi cũng chấp nhận.

[Mật] Bách Thảo Chiết: em xem mỗi ngày làm hàng ngày, điểm phát triển bang hội không có chỗ dùng, không bằng tặng cho bọn tôi thì hơn.

[Mật] Trầm Khê: trọng điểm là điểm phát triển bang hội?

[Mật] Bách Thảo Chiết: trọng điểm là nước tốt không chảy ra ngoài. Tàn Mặc cũng hy vọng em tới nhưng cậu ta không tiện mở miệng, sợ em khó xử. Cho nên tôi đành phải nói, nề mặt tôi, suy nghĩ một chút.

Trầm Khê yên lặng suy nghĩ, tuy cậu không có lòng trung thành với Thiên Phong Nhã Các nhưng cậu cũng phải thừa nhận là bang hội này không tồi. Mỗi người sẽ lấy đại cục làm trọng, không vì lợi ích của bản thân. Cao thủ cũng nhiều, Trầm Khê có lẽ chỉ đứng ở thứ mười.

[Mật] Trầm Khê: đề tôi nghĩ đã.

[Mật] Bách Thảo Chiết: được.

Nói chuyện với Bách Thảo Chiết xong, Tàn Mặc Vô Ngân cũng đi tới cửa phụ bản. Hai người tổ đội, vào phụ bản. Hạ Tử Thần không nói đến chuyện Bách Thảo Chiết muốn cậu vào bang, trước khi quyết định, cậu không nhiều lời, chờ cậu nghĩ tốt rồi sẽ bàn bạc lại sau. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Xâm nhập

Hạ Tử Thần suy nghĩ vài ngày, cũng không phải lúc nào cậu cũng suy nghĩ đến. Ngoại trừ do dự ban đầu, Hạ Tử Thần chỉ cảm thấy gia nhập cũng không sao, cho dù có thiếu chút sự trung thành nhưng không thể phủ nhận người Thiên Phong Nhã Các đối xử với cậu rất tốt. Có đôi khi sự trung thành cũng cần chậm rãi bồi dưỡng, dù sao không thể dựa vào cảm giác vừa thấy đã yêu, nên ở chung một thời gian dài thì sẽ hiểu rõ hơn.

Hôm nay Hạ Tử Thần login sớm hơn bình thường, nhưng làm cậu bất ngờ là Tàn Mặc Vô Ngân còn login sớm hơn.

[Mật] Trầm Khê: sao hôm nay anh login sớm thế?

[Mật] Tàn mặc Vô ngân: chờ em.

[Mật] Trầm Khê: có việc gì sao? Tôi vẫn để QQ mà.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không phải việc gì gấp, nói trong game cũng được.

[Mật] Trầm Khê: ừ, có chuyện gì?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: em không muốn gia nhập Thiên Phong Nhã Các?

Nhìn thấy dòng chữ này, Hạ Tử Thần nở nụ cười.

[Mật] Trầm Khê: còn tưởng anh sẽ không đề cập đến chuyện này.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: có đôi khi chờ quá lâu thì cũng nên chủ động nói một chút.

[Mật] Trầm Khê: thực ra hiện giờ đi theo mọi người đánh phụ bản cảm giác cũng không khác nhau lắm.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: khác ở chỗ dưới tên trông không.

[Mật] Trầm Khê: nhìn quen là được.

Hạ Tử Thần đã quen, cũng không có gì không tốt.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: em không thích Thiên Phong Nhã Các?

[Mật] Trầm Khê: không, bang hội của anh rất tốt.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: vậy sao không gia nhập?

[Mật] Trầm Khê: tôi đã nói với Bách Thảo Chiết là phải suy nghĩ một chút.

Tàn Mặc Vô Ngân dừng một chút.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: trong bang rất nhiều người tham gia thi đấu PK hai người, đấu loại thì không sao, nhưng đến vòng bán kết và chung kết sẽ gặp nhau. Hiện tại bọn họ đang thường xuyên tụ tập cùng một chỗ bàn bạc về chiến thuật thi đấu PK, em vào bang có thể hiểu đầu pháp của bọn họ, để biết người biết ta.

Thi đấu PK đúng là không dễ dàng như đấu võ tròng, Tàn Mặc Vô Ngân nói sau vòng bán kết có thể dễ dàng gặp thành viên trong bang, điểm ấy cũng không phải nói quá. Dù sao với thực lực như vậy, người của Thiên Phong Nhã Các tiến vào vòng bán kết là chuyện dễ như trở bàn tay. Tuy trước đó cậu cũng đã từng thảo luận cách đánh với Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết, nhưng dù sao cũng chỉ là thảo luận, mọi người tùy ý đánh, cũng không quá dễ ý thắng thua, nhưng khi thi đấu PK chính thức, mọi người sẽ không giữ thực lực của mình nữa.

[Mật] Trầm Khê: bang các anh có thảo luận chuyện này?

Loại bàn luận này đúng là để có thể biết người biết ta, khi thi đấu cũng có chút thuận lợi. Nói như vậy, chuyện này đều là lén thảo luận, chiến thuật chỉ có bất ngờ tập kích mới có thể tăng phần thắng.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: em chỉ cần nghe, không cần nói quan điểm của mình.

Trầm Khê không biết nói gì, cảm giác cách làm này có chút gian trá.

Đang nghĩ, Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến một lời mời gia nhập bang. Tàn Mặc Vô Ngân tuy không đảm nhiệm chức vụ phó bang chủ, cũng không quản lý việc trong bang, nhưng Kiếm Lang vẫn sắp xếp cho hắn là một Đường chủ, có quyền mời người khác gia nhập bang, cũng có thể đá người ra khỏi bang.

Hạ Tử Thần không do dự nữa, nhấn xác nhận. Hệ thống thông báo cậu đã gia nhập bang thành công.

Thực ra, cậu chậm chạp chưa cho Bách Thảo Chiết câu trả lời thuyết phục, cũng có một phần nguyên nhân là muốn Tàn Mặc Vô Ngân tự mình mời cậu, dù sao cậu gia nhập bang phần lớn là vì Tàn Mặc Vô Ngân. Phát hiện ý nghĩ này của bản thân, Hạ Tử Thần có chút bất đắc dĩ cười cười, không biết từ bao giờ lại để ý chuyện này.

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: hoan nghênh Trầm Khê gia nhập bang.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: hoan nghênh ~ tôi đã nói Trầm Khê chắc chắn sẽ đến mà.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: còn phải để Tàn Mặc tự thân xuất mã, hoan nghênh.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh.

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: về sau đi đánh phụ bản có người bảo hộ rồi, hoan nghênh Trầm Khê.

[Bang Hội] Kiếm Lang: hoan nghênh.

.....

Người trong bang đều chào mừng, Hạ Tử Thần không nghĩ lúc này lại có nhiều người lên mạng như vậy.

[Bang Hội] Trầm Khê: cảm ơn, chào mọi người.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: Trầm Khê quá khách khí rồi, đều là người một nhà a.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: đúng, người một nhà.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: em còn khách sáo như vậy, các cô ấy sẽ không biết xấu hổ mà bát quái đó.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: Bách Thảo phó bang chủ, không cần nói thật như thế!

Mỗi người một lời nói, không khí rất náo nhiệt. Điều này làm cho Hạ Tử Thần nhớ tới trước khi Liên Phi Nhi bọn họ gia nhập bang, Chiến Minh Điện cũng náo nhiệt như vậy, chẳng qua một khi đã mất không còn trở lại được nữa.

[Bang Hội] Tàn Mặc Vô Ngân: buổi tối tiếp tục đánh phụ bản, tám giờ tổ đội, tập hợp ở cửa phụ bản.

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: đã biết!

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đã biết, tôi muốn đi thấp hương, cầu nhật được trang bị môn phái bốn môn.

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: đại thần, hôm nay cầu chụp ảnh chung ở phụ bản.

.....

Tàn Mặc Vô Ngân không trả lời lại, kéo Hạ Tử Thần đi làm nhiệm vụ hàng ngày. Thành viên bang hội đang ở trên mạng đều thêm bạn tốt với Trầm Khê, Hạ Tử Thần không từ chối.

Đúng tám giờ tối, tổ đội 25 người, vào bản sao Âm Chiến Dưới Hoàng Cung. Đánh cùng người Thiên Phong Nhã Các tất nhiên sẽ không có áp lực gì.

Khi Boss thứ ba bắt người hút máu, Hạ Tử Thần ngay cả giảm thương tổn cũng không cần mở, trường tiên của Tàn Mặc Vô Ngân vung lên là có thể đem Trầm Khê từ trong tay Boss cướp về. Những người khác bị nó bắt đi hút huyết thì do Bách Thảo Chiết phụ trách cướp, tóm lại giai đoạn này là thời cơ tốt nhất phát huy tác dụng của trường tiên.

Bởi vì Chiến Minh Điện không ai có trường tiên cho nên lúc trước khi đưa cho Trầm Dịch Thành kế hoạch đánh, Hạ Tử Thần không nói đến chuyện này. Nghe An Cảnh nói ngày đó khi cậu đi, bọn họ không đi đánh tiếp Boss thứ ba, còn hiện giờ Chiến Minh Điện còn đánh tiếp phụ bản này hay không cậu cũng không cần phải biết.

Sau khi Boss thứ ba ngã xuống, Tàn Mặc Vô Ngân đi lên nhặt trang bị.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: có vũ khí, quạt của Tỉnh Ngưng Đường.

Ánh mắt Hạ Tử Thần cũng dừng trên bảng trang bị, lần này không phải tư liệu, là quạt thuộc Tỉnh Ngưng Đường. Cũng không biết có phải Thiên Phong Nhã Các vận khí không tốt không, tư liệu quần áo trang sức có một đồng lớn, nhưng vũ khí thì rất ít. Hơn nữa mỗi lần ra vũ khí thì đều là của trị liệu. Lần này đột nhiên ra vũ khí trị liệu chuyên dụng, Hạ Tử Thần rất kinh ngạc.

Nhìn bảng tổng kết lượng trị liệu, trong đội có ba trị liệu Tỉnh Ngưng Đường, trị liệu của Trầm Khê đứng thứ hai, bình thường vũ khí này hẳn là thuộc về người thứ nhất Phiến Nhiên Khởi Vũ. Cho dù Phiến Nhiên Khởi Vũ không cần, Ngao Kiều Nãi Mục đứng thứ ba cũng có tư cách lấy, dù sao hôm nay Trầm Khê mới gia nhập bang, tuy trước đó cũng cùng đánh phụ bản với Thiên Phong Nhã Các, nhưng công hiến với bang hội chắc chắn là thấp hơn so với những thành viên khác.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: ai muốn?

Làm đội trưởng, Kiếm Lang không lập tức chia vũ khí mà hỏi ý kiến mọi người.

[Đội ngũ] Phiến Nhiên Khởi Vũ: cho Trầm Khê đi, tôi chỉ đánh phụ bản, không tham gia thi đấu PK, cây quạt hiện tại của tôi không kém so với cái này, không có nhu cầu.

Phiến Nhiên Khởi Vũ vui vẻ nhường lại như vậy làm cho Hạ Tử Thần có chút bất ngờ, dù sao vũ khí này hoàn toàn tốt hơn tư liệu, nếu là nhường cho cậu tư liệu cậu cũng không kinh ngạc như vậy.

[Đội ngũ] Ngao Kiều Nãi Mục: báo cáo đội trưởng, tôi hôm qua mới tinh luyện mãn cấp cái quạt này, không còn tiền đảm nhiệm vũ khí khác, cho Trầm Khê đi.

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: cho Trầm Khê đi, coi như quà gấp mặt, hoan nghênh Trầm Khê gia nhập bang.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: đồng ý.

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: đồng ý +1.

.....

Thấy mọi người đều đồng ý, Kiếm Lang đem vũ khí này cho Trầm Khê.

[Đội ngũ] Trầm Khê: cảm ơn.

Trước kia vì một vũ khí mà khiến cho Chiến Minh Điện rối loạn, nay đổi thành Thiên Phong Nhã Các, mọi người đơn giản nói mấy câu vũ khí liền cho cậu, khiến cho Hạ Tử Thần vừa bất ngờ vừa vui mừng, thực ra cậu không nghĩ bản thân có thể nhanh chóng có vũ khí này như vậy.

Có một số việc thường là một câu có thể giải quyết, nhưng có nhiều người lại không biết thế nào mà làm cho vấn đề trở nên phức tạp hơn.

[Đội ngũ] Ngao Kiều Nãi Mục: tôi có thể cầu chi phí sửa chữa trang bị không? Tôi thực sự là không có tiền QAQ.

[Đội ngũ] Trầm Khê: được, tôi giúp mọi người chi trả chi phí sửa chữa.

Mỗi lần đánh phụ bản, trang bị sẽ có tổn hại ở một mức nhất định, cần đi sửa chữa. Phí sửa chữa này thường là tự bản thân chi trả, có khi bang hội sẽ trả giúp. Trầm Khê được mọi người nhường trang bị cho, Hạ Tử Thần cảm thấy trả phí sửa chữa cũng là nên làm.

[Đội ngũ] Ngao Kiều Nãi Mục: ách, ... Trầm Khê, để cho bang chủ trả là được rồi.

[Đội ngũ] Trầm Khê: không sao, vũ khí này tôi không phải dùng tiền, coi như cho mọi người quà cảm ơn.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: phụ bản là tôi tổ chức, phí sửa chữa của mọi người cứ báo cho tôi biết, tôi và Trầm Khê mỗi người một nửa.

Tàn Mặc Vô Ngân không đỡ toàn bộ chi phí thay Trầm Khê, Hạ Tử Thần cũng sẽ không có cảm giác bị bao dưỡng. Tàn Mặc Vô Ngân xuất tiền hợp tình hợp lý, Hạ Tử Thần không có gì để phản đối.

[Đội ngũ] Ngao Kiều Nãi Mộc: đại thần nói như vậy, chúng tôi sẽ không khách khí!

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đa tạ đại thần và Trầm Khê, tiêu tiền a tiêu tiền.

Kiểm Lang tính chi phí sửa chữa trang bị của mọi người, chỉ nhiều chứ không ít. Hạ Tử Thần và Tàn Mặc Vô Ngân mỗi người một nửa đem tiền đưa cho Kiểm Lang, để hắn thay mặt đưa cho mọi người. Kiểm Lang đem hai trang bị không ai cần cho Ngao Kiều Nãi Mộc, để cô bán lấy tiền dùng.

Ra khỏi phụ bản, Tàn Mặc Vô Ngân gửi lời mời giao dịch.

Hạ Tử Thần không biết hắn muốn làm cái gì, nhưng vẫn nhấn xác nhận. Trong chốc lát, Tàn Mặc Vô Ngân giao dịch tới mấy tảng đá phẩm chất không tồi.

[Mật] Trầm Khê: ra giá đi.

Tuy sau này Tàn Mặc Vô Ngân gửi mấy thứ cho cậu, cũng không thu tiền của cậu nhưng mấy tảng đá này không hề rẻ, Hạ Tử Thần quả thực không tiện lấy.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: không cần, đều là đá trị liệu dùng, tôi giữ cũng vô dụng.

[Mật] Trầm Khê: có thể bán.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: vậy em cầm bán đi.

[Mật] Trầm Khê: .....

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tiền trong túi tôi đã gần đến hạn, tiền bán cũng phải nghĩ cách làm giảm đi. Không bằng để dùng, toàn bộ là vì thi đấu PK.

Nói đến thi đấu PK, Hạ Tử Thần cũng không tìm ra lý do từ chối.

[Mật] Trầm Khê: được rồi, cảm ơn.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: sau này em ít nói cảm ơn với tôi, đó chính là lời cảm ơn tốt nhất.

Hạ Tử Thần bật cười, những lễ phép này cậu đã quen rồi, không sửa được.

Hạ Tử Thần cầm đá đi tinh luyện, Tàn Mặc Vô Ngân đi nghe điện thoại, trò chơi cứ để đó. Lúc này, Bách Thảo Chiết xuất hiện bên cạnh Trầm Khê, gửi đến mật tán gẫu.

“Đang tinh luyện? Ở thương khó bang hội có mấy khối đá trị liệu không tồi, em cần có thể lấy.” Bách Thảo Chiết nói.

“Đã đủ dùng rồi.” Thương khó bang hội đều là do mọi người bỏ vào, cậu sẽ không tùy tiện lấy dùng.

“Ha ha, em lấy được vũ khí rồi bọn tôi cũng không cần mỗi ngày lại chạy đi đánh Âm Chiến.” Bách Thảo Chiết ngồi xuống bên cạnh Trầm Khê.

“Sao?” Hạ Tử Thần không hiểu ý của hắn.

“Tàn Mặc mỗi ngày đều tổ chức đánh Âm Chiến, có lẽ người khác không biết rõ nhưng tôi biết cậu ta muốn cho em vũ khí này. Chuyện trước kia ở Chiến Minh Điện tôi cũng nghe rồi.” Bách Thảo Chiết dừng một chút rồi lại nói tiếp, “Tuy rằng trong bang đánh phụ bản này là không công khai nhưng tốt xấu cũng đã đánh được, tôi coi như hoàn thành nhiệm vụ.”

Việc này Tàn Mặc Vô Ngân không nói với cậu, Hạ Tử Thần vẫn nghĩ đánh Âm Chiến là phụ bản hàng ngày vẫn tổ chức của Thiên Phong Nhĩ Các, cho nên không nghĩ nhiều.

“Em cũng đừng nghĩ nhiều, tôi nói lời này cũng không có ý gì khác, Chỉ muốn nói Tàn Mặc Vô Ngân tuy không nói nhiều nhưng là một người rất cẩn thận, nhất là đối với người cậu ta để ý.” Bách Thảo Chiết gửi tới một khuôn mặt cười, “Tuy chỉ là trò chơi nhưng đừng lưu lại điều đáng tiếc nào.”

“Tôi đã biết.” Trong lòng Hạ Tử Thần có chút tĩnh lặng, không thể nói rõ là cảm giác gì nhưng trong lòng vẫn hiểu được, nếu tiếp tục thêm nữa bản thân có thể không giữ được đường giới hạn.

Tàn Mặc Vô Ngân xâm nhập trong im lặng, nếu không hoàn toàn tách quan hệ ă n ý trong giai đoạn này ra, sẽ rất dễ dàng bắt gặp mà rơi vào tay giặc.

Cậu thích làm bạn với Tàn Mặc Vô Ngân, cũng rất vui mừng vì đối phương tôn trọng ý kiến của cậu. Nhưng nếu một người bạn đối xử với cậu chu đáo như vậy, cậu cũng thấy không chịu nổi. ....

Dù sao loại quan hệ này..... quá mức mờ ám.....

Đào mất đã qua ba tháng, kỳ nghỉ đông đã gần hết, Hạ Tử Thần sắp xếp hành lý quay lại trường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Gánh vác

Hạ Tử Thần quay về đúng lúc cao điểm mọi người trở lại trường, khu ký túc xá có chút loạn, mọi người vui vẻ nói chuyện với nhau. Tuy không có sự mong đợi khi rời khỏi trường vào kỳ nghỉ nhưng đã hai tháng không gặp bạn bè, mọi người vẫn rất vui mừng.

Hạ Tử Thần khi về nhà không mang theo nhiều hành lý, vậy nên khi quay lại trường cũng không mang gì nhiều, quan trọng vẫn là máy tính.

Mở cửa phòng, một luồng không khí lạnh ập tới, cảm giác không thoải mái. Qua một kỳ nghỉ rét lạnh, thời tiết khi khai giảng tuy đã dần chuyển ấm, nhưng hệ thống sưởi được cung cấp cũng không ấm hơn là bao, khí lạnh ẩm thấp không dễ gì tản ra, quả thực như bị giầy vò. Nhưng không có biện pháp, trường học dù sao cũng không thể bằng trong nhà, chỉ có thể mặc thêm nhiều áo.

An Cảnh và Đường Huy còn chưa quay lại, Trầm Dịch Thành lại trở lại sớm hơn so với khi trước, đã sắp xếp hành lý xong. Thấy cậu đi vào, cười nói, “Đã quay lại rồi?”

“Vâng.” Hạ Tử Thần nhàn nhạt nói. Trước kia cậu rất thích ở một mình cùng Trầm Dịch Thành, cho dù không nói lời nào cũng không sao, nhưng hôm nay lại có một loại cảm giác không tự nhiên, chỉ hy vọng An Cảnh hoặc Đường Huy nhanh chóng quay lại.

Đề máy tính lên bàn, Hạ Tử Thần kéo xuống tấm vải trắng phủ trên giường và trên bàn trước khi đi, mỗi kỳ nghỉ nếu không ở trong phòng, Hạ Tử Thần đều bịt kín mọi thứ lại, để tránh bị bám bụi. Khi quay về phòng thì thu gọn vải bọc lại, vứt vào máy giặt là được.

Trong phòng ngủ vẫn im lặng, Trầm Dịch Thành mở máy sưởi điện nhỏ, khí lạnh trong phòng nhanh chóng tiêu tan. Hạ Tử Thần rửa tay, lấy ra thảm điện trải lên giường, phủ chăn lên, cấp điện để làm ấm chăn, để buổi tối ngủ ngon hơn. Trong phòng ngủ, những thứ như máy sưởi điện hay thảm điện vẫn vẫn đều bị cấm sử dụng, để phòng ngừa hỏa hoạn. Nhưng các học sinh vẫn mang đến trộm dùng, dù sao trời lạnh như vậy, không dùng những thứ này cũng khó.

“Tử Thần, nghe An Cảnh nói cậu vào Thiên Phong Nhã Các?” Trầm Dịch Thành phá vỡ im lặng trong phòng.

“Vâng.” Từ khi rời bang, Hạ Tử Thần cũng không gặp Trầm Dịch Thành trong game, cùng lắm là nhìn thấy trong bảng bạn tốt mà thôi. Nhưng trong lúc đó cũng gặp không ít thành viên của Chiến Minh Điện, đối với tên bang hội xuất hiện trên đầu Trầm Khê, mọi người có kinh ngạc, cũng có thấu hiểu. Nhưng cậu đã gia nhập bang khác, cũng không phải đi giải thích cái gì.

“Còn giận chuyện ngày đó?” Trầm Dịch Thành ngồi trên ghế, chăm chú nhìn Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần bỏ quần áo từ thùng vào tủ, như cười như không nói, “Em không giận.” Mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi, Trầm Dịch Thành lại còn nghĩ cậu bởi vì giận mới rời bang, nghĩ có chút buồn cười.

“Ngày đó là anh không suy nghĩ chu đáo. Những trang bị khác của Phi Nhi không tồi, chỉ là vũ khí vẫn chưa kiếm được như ý. Vũ khí của cậu cũng so với vũ khí rơi ra kia kém không nhiều lắm, cho nên anh liền đưa luôn cho Phi Nhi.” Đây là lần đầu tiên Trầm Dịch Thành giải thích sau sự kiện kia, “Chúng ta là anh em, Phi Nhi là bạn gái anh, đứng ở giữa anh cũng không dễ ý được cả hai. Nhưng Phi Nhi là một cô gái, cậu nên nhường cô ấy một chút.”

Người trong game rất nhiều, bang hội cũng rất nhiều. Cái chuyện gọi là bang chủ phụ nhân được hưởng ưu tiên cũng không phải hiếm thấy, ở một vài bang hội lớn, thậm chí còn phải cam chịu. Cho dù Hạ Tử Thần trước đó không gặp, nhưng xem trên diễn đàn cũng thấy không ít.

Có kiểu phân bổ như vậy bởi vì có quan hệ với cách quản lý trong bang, cũng có liên quan đến mức độ được coi trọng. Có vài bang hội cảm thấy như vậy cũng tốt, cũng coi như vui vẻ hòa thuận, nhưng có vài bang lại thấy như vậy không công bằng. Thực ra cũng không có cái gì là tuyệt đối, mỗi người đều có ý kiến riêng của mình. So với trực tiếp đoạt trang bị, này đã là nể mặt rồi, ít nhất Trầm Dịch Thành còn bồi thường bằng tiền.

“Em thật sự không giận, cũng không đáng để tức giận.” Hạ Tử Thần đem thùng rỗng để lên nóc tủ, tiếp tục nói, “Em còn ở trong bang, loại chuyện như thế này về sau khó tránh được, em cũng không thể cùng một đám con gái so đo, không có ý nghĩa. Trò chơi là nơi mọi người chơi đùa, nếu chơi mà lại gặp phải những thứ phiền phức như vậy, không bằng đừng chơi nữa. Em hiện tại ở Thiên Phong Nhã Các rất tốt, cũng không ai âm ỉ gây chuyện, em cảm thấy vui mừng là được.”

Cậu không thể chỉ bởi vì chút chuyện này mà không chơi nữa, không phải là quá nghiện, chẳng qua trò chơi là nơi cậu hoạt động trong lúc nhàn rỗi,

không cần bởi vì người khác mà từ bỏ, bản thân cậu cũng thấy vui vẻ khi chơi.

Trầm Dịch Thành khẽ thở dài một cái, hần không tìm thấy chút ‘để ý’ nào trên mặt Hạ Tử Thần, “Cậu không giận là được, đừng vì vậy mà cảm thấy bị tổn thương. Về sau mọi người vẫn là anh em.”

Hạ Tử Thần cười cười không nói gì. Từ khi quyết định buông tay, Hạ Tử Thần có thể rõ ràng cảm giác được biến đổi của cậu và Trầm Dịch Thành. Biến đổi này là từ cả hai phía, cho nên khi đã đi qua giao điểm, hai người bắt đầu đi những hướng khác nhau.

Mà những thứ đã bỏ qua cũng chỉ có thể tồn tại trong quá khứ, không thể quay lại, cho dù quay lại cũng không còn đơn thuần như trước nữa, cũng không vì sự biến đổi mà cảm thấy tiếc nuối.

Cho dù cảm tình của cậu đối với Trầm Dịch Thành đã biến thành tình cảm bạn bè bình thường, nhưng quan hệ của hai người cũng dần dần xa cách. Nhưng ở trong ngôi trường như xã hội thu nhỏ này, quan hệ giữa mọi người cũng tương đối phức tạp. Chỉ cần không can thiệp vào đối phương quá nhiều, sẽ không làm mọi chuyện trở nên căng thẳng. Điều ấy Hạ Tử Thần rất rõ, nếu cậu ngay cả đạo lý đó cũng không hiểu, về sau chỉ sợ không thể sinh tồn trong xã hội phức tạp hơn sau này.

Có lẽ như vậy là có chút giả dối, nhưng ai có thể cam đoan bản thân chưa từng dối gạt điều gì đó?

Đương nhiên, nếu về sau còn xảy ra chuyện được đăng chân lên bảng đầu như thế này, cậu tuyệt đối sẽ không nhượng bộ....

Cuộc sống lại tiếp tục, trò chơi tự nhiên cũng tiếp tục, bốn người tuy hiện tại không ở cùng bang hội, nhưng có những vấn đề vẫn hiểu nhau.

Ngoài việc để ý đến chuyện tách rời với thực tại, trong trò chơi Hạ Tử Thần cũng bắt bản thân phải cách xa một chút với Tàn Mặc Vô Ngân. Rất nhiều chuyện vô tình có thể xâm nhập và hòa vào cuộc sống, chờ đến lúc ý thức được chuyện đó sẽ tạo cảm giác áp bức, chỉ có thể lựa chọn tiến hoặc lùi, đứng ở tại chỗ chỉ là sự dừng lại tạm thời, không phải kết quả cuối cùng.

Cho nên trong lúc có thể ý thức được mình có thể rơi vào tay giặc, Hạ Tử Thần theo bản năng lựa chọn lui lại, cho dù trong lòng cậu dù muốn cũng không thể lui....

Hạ Tử Thần không muốn phủ nhận cái gì, nhưng những việc đã qua nói cho cậu biết, mấy thứ này cậu không thể gánh vác được..... Không phải chỉ có một vấn đề tồn tại.

Trầm Khê không chờ Tàn Mặc Vô Ngân cùng làm phụ bán hàng ngày. Bỏ rơi Tàn Mặc Vô Ngân đến hai lần, hần đại khái cũng cảm thấy có chút kỳ quái. hỏi Trầm Khê vì sao không đợi hần.

Hạ Tử Thần có lẽ nói, “Hiện giờ anh ở trong nước, không sai giờ, tổ đội đi làm hàng ngày rất dễ. Trong bang cũng có tổ chức.”

Không biết có phải Tàn Mặc Vô Ngân tiếp nhận lý do này rồi không, hần không nhắc lại vấn đề này nữa.

Trong khoảng thời gian này, Kiếm Lang thu một đồ đệ nữ, nói là một người bạn nhờ. Cho nên một nhân vật còn chưa mẫn cấp vào bang, mọi người cũng không nói gì, toàn bộ là vì cống hiến cho bang điểm phát triển bang hội.

Đây là lần đầu tiên Kiếm Lang nhận đồ đệ, Bách Thảo Chiết cũng giúp dẫn đi. Điệp Mộng Tâm Túy là trị liệu Thánh Tiên Cốc, tuy nói chuyện có chút..., nhưng ở cùng những người trong bang cũng không tệ, không mở miệng đòi trang bị, cảm giác là một cô gái hiền hòa bình thường.

Hạ Tử Thần ở bản đồ đã ngoại nhìn thấy Kiếm Lang và cô bé đó cùng làm nhiệm vụ, nhưng chỉ là nhìn thấy từ xa, không có tiếp xúc nhiều, cũng không quá để ý.

Trận chung kết và bán kết thi đấu PK hai người được tiến hành trong không khí náo nhiệt, trong quá trình thi, Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân đã gặp mấy thành viên Thiên Phong Nhã Các, nên cũng có chút khó khăn hơn. Cũng may Hạ Tử Thần tuy hết sức tránh xa Tàn Mặc Vô Ngân, nhưng sự ăn ý giữa hai người cũng không biến đổi.

Vòng bán kết cuối cùng, đối thủ của Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân là Vũ Em Kiều Ngạo và Huyết Tinh Tham Lam cùng bang hội. Vũ Em Kiều Ngạo cùng Trầm Khê đều là trị liệu Tinh Ngưng Đường, Huyết Tinh Tham Lam là đạo khách Vô Dạ Bảo, công bình thường nhưng huyết dày phòng ngự cao, thuộc loại chức nghiệp cận chiến (chiến đấu gần).

Hai người kia một đội, thực lực không thể khinh thường. DÙ sao có thể nằm trong top 4 cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nên cẩn thận đối phó thì hơn.

Trong quá trình chuẩn bị, Hạ Tử Thần nhìn thấy người trong bang đang nói đến nhóm đi vào trận chung kết trong bảng B là Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết. Nói cách khác, nếu trận này bọn họ thắng, sẽ tranh quán quân với Kiếm Lang bọn họ.

Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi ngay cả top 50 cũng không chen vào được, loại bọn họ là Vũ Em Kiều Ngạo cùng Huyết Tinh Tham Lam. Đây cũng là chuyện trong dự kiến của Hạ Tử Thần, có thể đánh tới trình độ này đối với Liên Phi Nhi mà nói cũng coi như rất có tiến bộ.

Sau năm phút chuẩn bị, hai đội được truyền tống vào phụ bản, sau đó màn hình hiện lên mười giây đếm ngược. Cửa lớn mở ra, bốn người bay lên lôi đài ở trung tâm.

Vú Em Kiều Ngao liền định thân Trầm Khê, Hạ Tử Thần lập tức loại bỏ trạng thái định thân, cấp cho bản thân hồi máu liên tục, sau đó lại bị Huyết Tinh Tham Lam giữ lại. Thi đấu PK thì đánh vú em trước là đúng, trị liệu một khi đã ngã, có thể đối phó được với DPS.

Trầm Khê không còn kỹ năng giải trạng thái định thân, Tàn Mặc Vô Ngân vọt tới bên cạnh Trầm Khê, thả kỹ năng quần công, khiến cho hai người đang lẫn tránh kia bị quét mất một nửa ồng huyết, Vú Em Kiều Ngao lao ra khỏi phạm vi quần công, Tàn Mặc Vô Ngân đồng thời dùng trạng thái khóa chân đối với Huyết Tinh Tham Lam, làm cho hân không thể chạy thoát được, chỉ có thể đứng tại chỗ chịu đánh. Vú Em Kiều Ngao thấy thế lập tức giải trạng thái cho Huyết Tinh Tham Lam, cũng kéo lượng huyết cả hai người lên. Nhưng khi cô thêm huyết nhóm, thời gian Trầm Khê bị định thân cũng qua, trở tay định thân Vú Em Kiều Ngao, cũng không khách khí thả công kích. Tuy công kích của trị liệu không tốt lắm nhưng đối phó với trị liệu huyết mỏng vẫn có hiệu quả.

Đánh xong Vú Em Kiều Ngao, Trầm Khê không đánh quá mức, cấp cho Tàn Mặc Vô Ngân bình hồi huyết lớn, lại thêm hai bình hồi huyết liên tục, lại dùng hồi huyết liên tục kéo lượng huyết của bản thân lên.

Huyết Tinh Tham Lam sau khi giải trừ định thân thì chạy đi, Tàn Mặc Vô Ngân không chạy theo mà quay sang đánh Vú Em Kiều Ngao, nhưng đối phương phản ứng cũng nhanh, lập tức quay lại, cùng đánh nhau với Tàn Mặc Vô Ngân. Hạ Tử Thần thêm huyết cho Tàn Mặc Vô Ngân, cũng không quên tiếp tục đánh Vú Em Kiều Ngao.

Vú Em Kiều Ngao chỉ có thể dựa vào kỹ năng thêm huyết nhóm để chống chế lượng huyết, dù sao với lượng sát thương của Tàn Mặc Vô Ngân, không thể kéo đường huyết lên hơn được nữa, rất có thể một bạo kích liền nằm.

Đánh qua hai phút, đội của Trầm Khê tuy không tổn hại gì nhưng vẫn không chiếm được lợi ích nào. Tuy Tàn Mặc Vô Ngân vẫn che chở cho Trầm Khê, nhưng Huyết Tinh Tham Lam đánh một chiêu bộ phát lên người Trầm Khê, lượng huyết cũng tụt rất nhanh.

Lại kéo dài thêm một lúc, Tàn Mặc Vô Ngân có lẽ cũng đã hết kiên nhẫn.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: đi theo.

[Đội ngũ] Trầm Khê: 1.

Bởi vì hai người không dùng YY, để trao đổi tiện hơn, đánh chữ sẽ rắc rối nên dùng một số để hai bên đều hiểu. Đồng ý hoặc đã hiểu được ý của đối phương, dùng số '1' để làm dấu hiệu, đơn giản lại tiện lợi.

Sau đó, Tàn Mặc Vô Ngân chuyển mục tiêu lên người Vú Em Kiều Ngao, đuổi theo đánh cô. Vú Em Kiều Ngao đành phải dùng khinh công trốn đông trốn tây, để tránh công kích của Tàn Mặc Vô Ngân. Hạ Tử Thần công nhận vị trí chạy của Vú Em Kiều Ngao không tệ, nhưng nếu muốn bỏ rơi lại Tàn Mặc Vô Ngân cũng không phải dễ.

Tàn Mặc Vô Ngân đuổi theo Vú Em Kiều Ngao, Trầm Khê đi theo ngay sau Tàn Mặc Vô Ngân, Huyết Tinh Tham Lam tất nhiên muốn giết Trầm Khê trước cho nên đuổi theo đằng sau Trầm Khê.

Vú Em Kiều Ngao chạy trước, bị Tàn Mặc Vô Ngân đánh, chỉ có thể thêm huyết cho bản thân, Trầm Khê lại thường đánh cô một chút, xem như liên tiếp gặp nạn. Huyết Tinh Tham Lam đuổi theo Trầm Khê, Trầm Khê cũng không thể không để ý lượng huyết của mình, cũng may Tàn Mặc Vô Ngân lúc này không giảm huyết nhiều, cậu lại gần Tàn Mặc Vô Ngân, thêm huyết sẽ tiện hơn.

Quần công của Đoạn Uyên Môn xem như là số một trong tất cả chức nghiệp, hơn nữa quần công này tập trung vào mục tiêu là những người chơi, không cần lo lắng mất mục tiêu. Trầm Khê cùng đội với hân, tất nhiên sẽ không bị thương, mà Huyết Tinh Tham Lam ở sau Trầm Khê lại không có vận khí tốt như vậy, đuổi gần quá sẽ bị quần công của Tàn Mặc Vô Ngân kết thúc luôn, mà xa thì lại đánh không tới Trầm Khê, dù sao đao khách cũng là cận chiến.

Trầm Khê bị Huyết Tinh Tham Lam định thân, liền tự mình giải trạng thái. Có lúc bởi vì đang thêm huyết, giải trạng thái muộn, Tàn Mặc Vô Ngân sẽ dùng trường tiên kéo người đến bên cạnh, sau đó định thân Vú Em Kiều Ngao, chờ Vú Em Kiều Ngao giải trạng thái, Trầm Khê đã sớm giải định thân của mình, sau đó tiếp tục cục diện như trước.

Vú Em Kiều Ngao bởi vì cách hai người mới là bạn cùng đội, đối với quần công của Tàn Mặc Vô Ngân, cô cũng chỉ có thể dùng thêm huyết nhóm. Thêm huyết nhóm tốt ở chỗ là lượng trị liệu cao, nâng lượng huyết nhanh. Nhưng chỗ không ổn là rất tốn lam được. Một lần thêm huyết nhóm tốn 10% lam được, nhưng không dùng không được. Đối với sát thương dị thường của Tàn Mặc Vô Ngân, hồi huyết liên tục có khi cũng không đủ dùng.

Cứ như vậy đến cuối cùng, Vú Em Kiều Ngao chỉ còn lại có 5% lam được. Có thể thêm liên tục hồi huyết, nhưng kỹ năng hồi huyết lớn cùng thêm huyết nhóm đều không dùng được nữa.

Tàn Mặc Vô Ngân lập tức thừa thắng xông lên, cùng Trầm Khê giữ lấy Vú Em Kiều Ngao, Tàn Mặc Vô Ngân bắt đầu công kích tại chỗ. Huyết Tinh Tham Lam biết tình huống không ổn, nhanh chóng công kích Trầm Khê. Lam được của Trầm Khê lúc này còn đủ, sử dụng thêm huyết nhóm kéo huyết của mình và Tàn Mặc Vô Ngân lên.

Sau hai lần tăng huyết, Vú Em Kiều Ngao ngã xuống, hai người hợp lực đánh Huyết Tinh Tham Lam. Không có trị liệu thêm huyết, Tàn Mặc Vô Ngân cuốn lấy hân, không để cho hân có chỗ để chạy trốn, nửa phút sau, Huyết Tinh Tham Lam cũng ngã xuống trên đài.

Hệ thống thông báo đội Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân thắng.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: ứng phó với đại thần cùng Trầm Khê quá khó khăn, đuổi theo đánh tôi a. Người ta rất mạnh mai a QAO

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: ách, nghĩ lại đi. Ở trong mắt đại thần chỉ có Trầm Khê mới là mạnh mai, cậu thì không.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: anh anh anh, Trầm Khê mới không mạnh mai, cô ấy lại có thể dùng kỹ năng công kích đơn đánh tôi! Lam được của tôi đều rỗng ròi!

[Bang hội] Huyết Tinh Tham Lamr =.= , cũng không tính toán trước, vừa thấy đại thần liền làm giảm lam được luôn.

[Bang hội] Vũ Em Kiều Ngạo: vốn gặp đại thần đã căng thẳng rồi, chạy trốn còn không kịp, còn muốn thêm huyết, không chú ý.

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: bại bởi đại thần cũng không mất mặt.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: đúng thế.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: nói như vậy, trận chung kết là đại thần cùng Trầm Khê đánh với bang chủ và Bách Thảo?

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: khẳng định là đáng để xem!

[Bang Hội] Phiền Nhiên Khôi Vũ: không thể vào xem thì chỉ có thể xem ghi hình lại trận đấu!

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: cầu ghi hình lại!

.....

Ra khỏi trận đấu, xác định thời gian thi chung kết, hai người quay về chủ thành, để lại một đám người chờ đợi trông mong đại thần bên ngoài đấu trường.

“Ngày mai nghỉ ngơi cho tốt, có lẽ sẽ phải đánh rất lâu với Kiếm Lang bọn họ.” Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến mật tán gẫu.

“Ừ.” Hạ Từ Thần lên tiếng, “Tôi đi tới chỗ tín sứ nhận thư rồi sẽ out.”

“Được, tôi cũng out đây. Ngủ ngon.” Tàn Mặc Vô Ngân nói.

“Ngủ ngon.”

Gửi đi những lời này xong, Tàn Mặc Vô Ngân đã logout, biến mất bên cạnh Trầm Khê. Hạ Từ Thần nhìn vị trí trống trơn bên cạnh, trong lòng cảm giác có chút trống rỗng. ....

Nhấn vào tín sứ, bên trong có mười bức thư chưa đọc, tất cả đều là Tàn Mặc Vô Ngân gửi, mỗi thư đều là mười tảng đá thuộc tính tốt.

Nhìn mười bức thư ngoài đá chẳng có một chữ nào, Hạ Từ Thần khẽ thở dài một cái. Cậu biết Tàn Mặc Vô Ngân đã cảm giác được cậu đang tránh hấn, cho nên mới không trực tiếp giao dịch, mà dùng cách này để gửi đồ cho cậu.

Từ khi quen biết Tàn Mặc Vô Ngân, đối phương đã vì cậu mà làm nhiều việc, nhiều đến nỗi Hạ Từ Thần cũng không nhớ rõ. Cho dù là khi cậu xa cách Tàn Mặc Vô Ngân, hấn cũng không bởi vậy mà lạnh nhạt với cậu, tựa như cái gì cũng không thay đổi. ....

Lặng lẽ nhận đá, Hạ Từ Thần chạy đến thương khố, lấy ra toàn bộ tài liệu màu cam có phẩm chất cao còn dư lúc trước, lại đi mua một vài tài liệu màu tím cao cấp. Chế tạo những vật dụng bổ sung tốt nhất có thể sử dụng hiện giờ cho Tàn Mặc Vô Ngân, những thứ này đều là vật phẩm vĩnh cửu, thêm vào trang bị được xác định có thể tăng thuộc tính trang bị.

Hạ Từ Thần biết Tàn Mặc Vô Ngân không thiếu tiền mua mấy thứ này, nhưng bản thân chỉ có thể làm những thứ này, xem như trao đổi công bằng.

Chế tạo xong, nhìn tiền trong túi, Hạ Từ Thần nhếch miệng – lúc này thật đúng là táng gia bại sản. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Xé bỏ

Đêm nay, Hạ Từ Thần không ngủ ngon được, đều nằm mơ thấy chuyện trong trò chơi lặp đi lặp lại, nhưng muốn nói cụ thể là mơ thấy cái gì thì cậu không nhớ.

Mơ mơ màng màng mở mắt, ở bên ngoài mới là tờ mờ sáng, lấy điện thoại bên cạnh gối nhìn, vẫn còn sớm. Nhưng giấc ngủ này làm cậu cảm thấy đau đầu, có muốn ngủ cũng không được. Từ lúc chơi game đến bây giờ, cậu không vì chuyện trong game mà buồn bực gì quá mức, thậm chí là không để tâm, nhưng từ khi gặp Tần Mặc Vô Ngân thì giống như là cái gì cũng thay đổi.

Trong phòng rất tĩnh lặng, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hô hấp nhẹ của mọi người. Hạ Tử Thần nhìn trần nhà, để đầu óc bản thân được thoải mái, làm giảm cảm giác đau đầu do sự sốt ruột mang đến.

Nằm đến hơn bảy giờ, Hạ Tử Thần thật sự không thể ngủ được nữa, rồi giường đi ăn sáng.

Mặc quần áo, cầm ví tiền cùng chìa khóa, Hạ Tử Thần nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng. Sáng nay bốn người không có tiết học, có lẽ bọn họ sẽ ngủ đến trưa mới dậy, Hạ Tử Thần cũng không quấy rầy bọn họ, dù sao người ngủ không được chỉ có cậu mà thôi.

Còn quá sớm, ngoại trừ những người có tiết học sớm đã dậy, đa phần mọi người vẫn đang nằm trên giường, trời lạnh như vậy không ai muốn ra khỏi cửa, cho nên khu nhà rất yên tĩnh.

Canteen đại học A sáu giờ chính thức bán đồ ăn sáng, bữa sáng rất đa dạng, đại đa số sinh viên đều chọn mua rồi quay về phòng ăn, hoặc là để cho kịp thời gian thì mua mang đi phòng học, cho nên người đi lại trong canteen nhiều nhưng số người ngồi xuống thì ít.

Ở trước tủ kính nhìn một vòng, Hạ Tử Thần không cảm thấy muốn ăn cái gì. Có thể là do không ngủ tốt nên dù có đói, cậu vẫn không muốn ăn.

Đang nghĩ chợt cảm giác tóc bị xoa nhẹ một chút, Hạ Tử Thần theo bản năng quay đầu, liền chạm phải ánh mắt mang đầy ý cười của Cố Hủ.

Ở đây gặp được Cố Hủ, Hạ Tử Thần có chút bất ngờ, nhưng nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, hơi cười cười nói, “Chào buổi sáng.”

“Chào.” Cố Hủ hơi cúi đầu, buông cánh tay đang mơn trớn tóc của Hạ Tử Thần, hỏi, “Muốn ăn gì?”

“Chưa nghĩ ra.” Hạ Tử Thần nhìn những món ăn được sắp xếp, vẫn không có cảm giác muốn ăn.

“Tìm một chỗ ngồi đi.” Cố Hủ nhìn thoáng qua chỗ ngồi trong canteen, đa số đều còn trống.

Cảm thấy Cố Hủ có lẽ là muốn mời mình ăn sáng, Hạ Tử Thần không nhúc nhích, “Trước đây là anh mời, lần này để tôi mời anh đi.”

Từ bánh ngọt đến món ăn nhẹ, rồi lại cả hộp cơm mang về nhà, Hạ Tử Thần cảm thấy bản thân như đang chiếm lợi của Cố Hủ, lần này có thể hồi báo một chút, cho dù là một bữa sáng không tốn mấy đồng tiền.

“Đừng so đo với tôi, tìm một chỗ ngồi đi.” Cố Hủ vỗ vỗ cậu, “Tìm chỗ có điều hòa bên kia, đừng ngồi gần cửa sổ.”

Hạ Tử Thần còn muốn nói gì nữa, lại bị Cố Hủ nhẹ nhàng đẩy về phía chỗ ngồi, sau đó Cố Hủ đi tới chỗ gọi đồ ăn, không cho cậu cơ hội nói thêm cái gì.

Thở dài một hơi, Hạ Tử Thần cảm thấy hành vi chiếm lợi của Cố Hủ của bản thân nói không chừng đến ngày nào đó lại biến thành thói quen, nhưng không biết vì sao, cậu và Cố Hủ không quen thân gì, nhưng cậu không từ chối chuyện Cố Hủ mời khách này.

Tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, nơi này cách điều hòa rất gần, hơi ẩm thổi đến xua tan không khí lạnh trên người.

Vài phút sau, Cố Hủ bưng một cái khay tới, phía sau còn có đại thẩm canteen phụ bưng khay.

Hạ Tử Thần nhanh đứng dậy đỡ khay trên tay đại thẩm, nói cảm ơn. Cố Hủ nhìn chỗ ngồi Hạ Tử Thần chọn, lại chuyển sang chỗ hai ghế dựa ở bên cạnh.

“Đừng ngồi gần điều hòa quá, lát nữa ra ngoài sẽ dễ bị cảm.” Buông khay trong tay, Cố Hủ ngồi xuống.

Hạ Tử Thần cũng chuyển qua, ngồi đối diện hắn. Bữa sáng của Cố Hủ thật không ít, cảm giác gọi An Cảnh bọn họ tới cùng nhau ăn mới hết.

“Không biết cậu thích ăn gì, nên tùy tiện chọn.” Cố Hủ đặt lồng bánh bao giữa hai người, đưa đĩa trứng quấy tới gần Hạ Tử Thần. “Đồ ngọt thì chờ cơm nước xong rồi ăn.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần lên tiếng, lấy thìa bắt đầu ăn cơm.

Cố Hủ tuy chọn nhiều thứ, nhưng mỗi thứ chỉ lấy một phần, hai người chia nhau ăn, cũng không quá lãng phí. Có lẽ bữa sáng ấm áp kích thích vị giác, có lẽ có người cùng ăn sáng xua tan cảm giác nặng nề lúc sáng sớm. .... Hạ Tử Thần đã có cảm giác thèm ăn, cũng không còn đau đầu nữa.

Gắp tôm viên vào bát của Hạ Tử Thần, cùng cậu ăn cháo bí đỏ, Cố Hủ nói, “Tối hôm qua ngủ không ngon?”

Hạ Tử Thần giương mắt nhìn hắn, như đang hỏi hắn làm sao biết.

“Mắt bị thâm quầng kìa.” Cố Hủ giải thích.

“Vâng.” Hạ Từ Thần cúi đầu trả lời, không phủ nhận.

“Làm sao vậy? Có chuyện phiền phức gì à?” Cố Hù hỏi tiếp.

“Không phải chuyện quan trọng lắm.” Hạ Từ Thần nhấp miệng, tiếp tục ăn.

Cố Hù mở gói thịt xông khói ra, đặt ở chỗ Hạ Từ Thần có thể gấp được, “Nếu là chuyện tiến không được mà lui cũng không xong, trong tình huống không vi phạm nguyên tắc, không ngại thì thử tiến thêm một bước. Thử cũng không có gì đáng sợ, chỉ sợ không có dũng khí để thử.”

Thanh âm của Cố Hù khiến Hạ Từ Thần thực thoải mái, những lời này cũng vô ý mà đi vào trong lòng, trầm mặc chốc lát, Hạ Từ Thần hỏi ngược lại, “Anh thích thử sao? Không sợ chuyện này có thể không có kết thúc?”

Cố Hù nở nụ cười, “Tôi sẽ thử khi nắm chắc tình huống. Dự định có thể bị phá hỏng, nhưng không thể chỉ nghĩ đến chuyện sẽ có kết quả không tốt.”

Hạ Từ Thần dừng đùa, nghiêm túc nghĩ lại lời Cố Hù nói.

Cố Hù nhẹ nhàng gõ bát Hạ Từ Thần, bảo cậu tiếp tục ăn cơm.

Hạ Từ Thần cắn tôm viên, suy nghĩ một lúc mới bắt đầu nói, “Tôi không chắc.”

“Vậy có ý tưởng nào không?”

Hạ Từ Thần không nói, chính cậu cũng không rõ bản thân nghĩ thế nào, chỉ biết là bản thân không thể tiến, cũng không dám tiến.

“Nếu cậu có suy nghĩ muốn làm thì chứng tỏ cậu cũng không phải hoàn toàn muốn buông tha. Đây có thể làm lý do để thử. Về phần nắm chắc, có thể từ lúc bắt đầu kế hoạch, hay trong quá trình tìm kiếm. Cho dù cuối cùng có thể nào, đến lúc đó tin rằng cũng không khó để buông.” Cố Hù dừng một chút, lại nói, “Vẫn cứ nhớ mong mới là đáng thương nhất.”

Hạ Từ Thần cười. Cậu không rõ Cố Hù nói những lời này có phải để giúp chính mình, nhưng ít ra khi nghe xong, cậu cảm thấy có lợi, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Ăn xong bữa sáng, Cố Hù đi học. Hạ Từ Thần mang theo mấy quả trứng gói thêm mang về rồi đi ngủ lại, sau khi dậy thì ngoan ngoãn đi học.

Trận chung kết PK hai người quyết định tám giờ thứ sáu bắt đầu.

Bảy giờ hơn, Hạ Từ Thần lên mạng, Tàn Mặc Vô Ngân đã đợi cậu.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đến rồi?

[Mật] Trầm Khê: ừ.

Tàn Mặc Vô Ngân bên kia gửi tới lời mời tổ đội, Hạ Từ Thần nhấn xác nhận.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: những thứ em gửi tôi đã dùng rồi.

[Mật] Trầm Khê: ừ, đá anh gửi tôi cũng đã dùng để khám vào Viêm Dương Trục Nguyệt. Hôm nay muốn thay bộ này đi đánh.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: được.

Hạ Từ Thần trước có chút lo lắng, bộ Viêm Dương Trục Nguyệt này Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết đều có, lần này thi đấu PK nhất định sẽ dùng. Tuy không bằng năng lực nguyên bộ của Tàn Mặc Vô Ngân nhưng cũng không thể coi thường. Cho nên cậu cũng phải toàn lực mà chiến đấu.

Là một người đàn ông, Hạ Từ Thần vẫn có chấp niệm với chiến thắng, cho dù biết là không dễ nhưng không muốn tự coi nhẹ bản thân mà lùi bước.

Đúng tám giờ, Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân được truyền tống đến địa điểm thi đấu, màn hình hiện lên thời gian đếm ngược.

Sau khi tới số không, cửa lớn mở ra, bốn người gặp nhau.

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: a ha, trang phục tình nhân.

Tàn Mặc Vô Ngân và Trầm Khê một đen một trắng, quả thực khiến mọi người chú ý.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: cũng giống nhau thôi.

Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết một đôi đồ đen, không thua gì bọn họ.

Không nói nhiều nữa, Bách Thảo Chiết đi lên cuốn lấy Trầm Khê. Trầm Khê cấp Tàn mặc Vô Ngân hồi huyết liên tục, lại cấp cho bản thân đang bị rút huyết còn một nửa một bình hồi huyết lớn, sau đó bắt đầu dẫn Bách Thảo Chiết đến cuối sàn đấu, để Tàn Mặc Vô Ngân đánh cùng Kiếm Lang.

Tàn Mặc Vô Ngân và Kiếm Lang đều chạy rất nhanh, thủ pháp cũng nhanh, nhưng Tàn Mặc Vô Ngân bởi vì có kỹ năng hồi huyết liên tục nên lượng huyết bị giảm rất nhanh được bổ sung lại, so với Kiếm Lang đang liên tục giảm huyết thì có chiếm ưu thế hơn. Kiếm Lang thuộc chức nghiệp T, lượng huyết khiến người ta ghen tị, hơn nữa DPS cũng không kém, Tàn mặc Vô Ngân đánh hấn cũng cần chút kỹ xảo.

Cũng may Đoạn Uyên Môn có thể đánh cận chiến, cũng có thể đánh ở khoảng cách xa, cho nên Tàn Mặc Vô Ngân thỉnh thoảng lại đẩy Kiếm Lang ra xa, nhân cơ hội mà công kích làm cho Kiếm Lang không thể ở khoảng cách ngoài cận chiến mà phản kích.

Tàn Mặc Vô Ngân bên kia tuy kiếm quang bắn ra bốn phía tương đối kịch liệt nhưng cũng không khó đánh. Ngược lại, Trầm Khê toàn chạy trốn, không dễ dàng gì.

Đánh đơn độc thì Trầm Khê khẳng định là đánh không lại Bách Thảo Chiết, chỉ có thể lúi lét kéo hấn chạy, một bên thêm huyết cho bản thân, một bên tránh công kích của đối phương. Thỉnh thoảng lại định thân hấn, cho bản thân hai giây để thở. Còn phải tính thời gian chạy tới gần Tàn Mặc Vô Ngân để cấp cho hấn hồi huyết liên tục.

Hạ Tử Thần dám chắc nói Bách Thảo Chiết là đối thủ khó đối phó nhất từ khi cậu chơi tới nay, ngoại trừ Tàn Mặc Vô Ngân.

Hạ Tử Thần chạy vẫn đứng chỗ nhưng rất khó tránh truy kích của Bách Thảo Chiết. Nhảy, tiến lên, quay trở lại, tăng tốc..... Hạ Tử Thần toàn lực sử dụng khinh công, Bách Thảo Chiết vẫn đuổi theo phía sau Trầm Khê không bỏ. Nhất thời làm cho Hạ tử Thần cảm nhận được tâm tình của Vú Em Kiều Ngao trong trận đấu trước.

An Cảnh nhìn Hạ Tử Thần gõ bàn phím, nhìn lại nhìn, không chạy qua xem, tránh ảnh hưởng đến sự chú ý của Hạ Tử Thần. Chỉ có thể ngồi tại chỗ chờ trận đấu kết thúc, chờ ban tổ chức phát lại video.

Phòng ngủ vẫn yên tĩnh, Hạ Tử Thần chuyên tâm nhìn màn hình máy tính, hoàn toàn không cảm nhận được sự rối rắm của An Cảnh.

Chạy vài vòng, Hạ Tử Thần đã không thể hồi đầy huyết của mình, chỉ cần không đến mức bị Bách Thảo Chiết sát thương là được. Bách Thảo Chiết là đánh tầm xa, một tiếng đàn cổ vang lên, huyết của Trầm Khê cũng theo đó mà rút xuống. Nhưng đồng thời Trầm Khê cũng thêm huyết cho bản thân, không quên dùng công kích đơn đánh Bách Thảo Chiết, dù sao Bách thảo Chiết không thể tự hồi huyết, có thể diệt được chút nào hay chút đó, chờ Tàn Mặc Vô Ngân đánh Bách Thảo Chiết, đến lúc đó có thể thoải mái một chút.

Hiển nhiên, chiến lược của Bách Thảo Chiết và Kiếm Lang là đuổi đánh Trầm Khê trước, sau đó hai người cùng diệt Tàn Mặc Vô Ngân.

Hiểu được ý tưởng của bọn họ, Hạ Tử Thần cũng hiểu được trận này muốn cả hai cùng sống rất khó. Với trang bị này, tuy cậu cũng không kém nhưng điểm trang bị vẫn không cân được Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết. Mà cậu chỉ có thể kéo dài thời gian cho Tàn Mặc Vô Ngân đuổi giết Kiếm Lang, nếu kéo dài không được, bọn họ có thể bại trận.

Công kích của Bách Thảo Chiết ngày càng mạnh, sau khi dùng hết toàn bộ kỹ năng hồi huyết, Trầm Khê chỉ có thể chạy về bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân. Chú ý tới lượng huyết của Trầm Khê, Tàn Mặc Vô Ngân lập tức phóng quần công, Trầm Khê thừa dịp này bắt đầu thêm huyết cả hai, kéo lượng huyết hai người lên.

Tàn Mặc Vô Ngân phóng quần công, Kiếm Lang tất nhiên không dám tới gần, chỉ có thể chạy tránh né truy kích, tạm thời chỉ có thể dựa vào Bách Thảo Chiết công kích từ xa. Lúc này, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không đuổi theo Kiếm Lang, mà ở tại chỗ phóng kỹ năng, chính là cho Trầm Khê thời gian kéo huyết mà thôi.

Chờ lượng huyết nâng lên, thời gian làm lạnh kỹ năng hồi huyết lớn cũng hết. Trầm Khê cấp Tàn mặc Vô Ngân hồi huyết liên tục, lại xông ra ngoài.

Lập lại vài lần như thế, lượng lam được của Trầm Khê đã nhanh thấy đáy.

[Đội ngũ] Trầm Khê: lam.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: 1.

Không chờ lâu, Trầm Khê lại chạy về bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân, huyết cũng đã giảm thấp, kỹ năng hồi lam được cũng dùng không được bao nhiêu, thời gian làm lạnh cũng lâu, căn bản không kịp.

Biết Trầm Khê không có khả năng thêm huyết nhóm, lần này Tàn Mặc Vô Ngân trực tiếp mở quần công đuổi theo Kiếm Lang, trực tiếp đem lượng huyết 20% còn lại của Kiếm Lang đánh rớt hết.

Lúc này, Trầm Khê cũng chỉ còn lớp máu mỏng. Tàn Mặc Vô Ngân vung trường tiên lên, kéo Trầm Khê đến bên cạnh, tránh một vòng công kích của Bách Thảo Chiết. Trầm Khê lợi dụng cơ hội cuối cùng, cấp Tàn Mặc Vô Ngân kỹ năng hồi huyết lớn, lại thêm hai hồi huyết liên tục. Sau đó bị Bách Thảo Chiết đuổi theo phía sau đánh tới, huyết không còn, tên Trầm Khê cũng biến thành màu xám.

Khi Kiếm Lang ngã xuống, Tàn Mặc Vô Ngân đem mục tiêu tập trung trên người Bách Thảo Chiết, tất cả chiêu quần công đều phát ra, vây Bách Thảo Chiết không còn chỗ chạy. Giải được kỹ năng khóa chân của Tàn mặc Vô Ngân, giây tiếp theo lại bị trường tiên kéo về, không còn chỗ để trốn.

Kiếm khí và cầm huyền lần lượt phát ra, chớp nháy khiến Hạ Tử Thần phải nheo mắt lại. Một phút sau, Tàn Mặc Vô Ngân vung kiếm lên, hai đại chiêu nện xuống, Bách Thảo Chiết huyết về không mà ngã xuống.

Hệ thống thông báo đội của Tàn Mặc Vô Ngân và Trầm Khê thắng, cũng là quán quân thi đấu PK.

Hệ thống cũng đồng thời thông báo ở trên màn hình, Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân được truyền tống ra khỏi lôi đài, đứng giữa cả trăm người trên quảng trường. Phía dưới là những người chơi đến xem đại thần.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: ta đi, a Lang, tôi tính sai rồi a!

[Bang Hội] Hoa Hướng Dương: chúc mừng đại thần và Trầm Khê, cũng chúc mừng bang chủ và phó bang chủ. Thương của đội đứng thứ hai cũng không tệ a.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: chúc mừng chúc mừng! Thứ nhất thứ hai đều là bang chúng ta. Phó bang chủ anh tính sai cái gì a?

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: lão tử không nên giết Trầm Khê a. Trầm Khê vừa ngã, Tàn Mặc liền như nổi điên mà đánh tôi a!

[Bang Hội] Kiếm Lang: trong dự kiến.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: đừng châm chọc. Cậu ta thực sự đánh tôi a, không phải đánh Bách Thảo Chiết. Hiểu chưa?

[Bang Hội] Kiếm Lang: hiểu.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: sớm biết thế rồi nên từng chút từng chút chém Trầm Khê, nói không chừng Tàn Mặc còn có thể thưởng cho tôi mấy vạn kim.

[Bang Hội] Hoa Hướng Dương: ai nha, thi đấu PK còn có thể ân ái a, thật hâm mộ.

[Bang Hội] Tam Kiếm Chung Tinh: hâm mộ +1.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: hâm mộ +2. PS: Phó bang chủ, anh là ngạo kiều đi?

[Bang Hội] Bách thảo Chiết: tôi chỉ trình bày sự thực.

Bang Hội vô cùng náo nhiệt trò chuyện, trăm người ở quảng trường cùng phóng pháo hoa. ....

Trò chơi rất không tốt đẹp gì cấp cho Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân trạng thái khóa chân, làm cho hai người không thể rời đi, cũng không thể logout, chỉ có thể cùng chúc mừng với mọi người. Liên tục suốt mười phút.

Hạ Tử Thần thả lỏng người tựa lưng vào ghế, nâng khoe miệng lộ ra sự vui vẻ của thắng lợi. Tuy Trầm Khê cuối cùng cũng ngã xuống nhưng Tàn Mặc Vô Ngân không làm cậu thất vọng.

Đang nghĩ, xung quanh đột nhiên xuất hiện pháo hoa hình trái tim, làm cho Hạ Tử Thần sửng sốt.

Pháo hoa trái tim chia làm hai tầng, bên trong là một vòng hoa hồng bảy màu làm thành hình trái tim, bên ngoài là chín quả pháo xếp thành hình trái tim. Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân đứng giữa pháo hoa, từ trên trời bay xuống những đóa hoa – thật đẹp và lãng mạn.

Liên tục chín quả pháo được phóng, cảnh quan đồ sộ, bốn phía đẹp đến không thể biết phương hướng.

Thông báo đi lên tên hai người – Tàn Mặc Vô Ngân hiệp sĩ ở quảng trường có trăm người đối Trầm Khê nữ hiệp phóng ra pháo hoa “Cả đời chỉ yêu”.....

Pháo hoa này Hạ Tử Thần chưa sử dụng qua, nhưng cũng biết cái này chuyên dùng để tỏ lộ tình yêu.

Hiện giờ Tàn Mặc Vô Ngân dùng cách này xé bỏ lớp giấy mỏng giữa hai người, trong đầu Hạ tử Thần trống rỗng. ....

Cậu không biết phải trả lời lại như thế nào.... Cũng không biết có muốn trả lời lại hay không. ....

Những người chơi chứng kiến đều ở kênh phụ cận chúc phúc, Hạ Tử Thần căn bản không có tâm tư nhìn. ....

Pháo hao chói mắt tung ra, cho đến mười phút sau kết thúc. ....

Hạ Tử Thần kinh ngạc nhìn Tàn Mặc Vô Ngân trên màn hình, vươn tay trực tiếp nhỏ nguồn

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đổi mặt

Hạ Tử Thần không có thói quen sạc pin cho laptop kể cả ở ký túc xá hay ở nhà, cho nên khi nguồn điện bị rút ra, màn hình nháy mắt tối đen. Đáng lẽ cậu có thể thoát game, hoặc dùng cách khác tắt máy, nhưng trong khoảnh khắc kia, cậu chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi tình trạng đó, rút ổ cắm là lựa chọn theo bản năng của cậu.

Cậu không biết hiện tại mình dùng thái độ gì để tiếp tục chơi, đối với những người trong game, với cậu mà nói thì vừa thật lại vừa ảo, cậu không nắm bắt được, chỉ cảm thấy mờ mịt.

Trước đó nói chuyện với Bách Thảo Chiết, cậu cũng mơ hồ cảm giác được ý tứ của Tàn Mặc Vô Ngân, cho nên mới mượn cớ mà xa cách hẳn. Nhưng sau khi phòng bị này bị phá vỡ, nó làm chấn động mạnh mẽ tới Hạ Tử Thần, thái độ xa cách trước đó của bản thân thậm chí không có tác dụng trị hoãn nào, Tàn Mặc Vô Ngân cứ như vậy mà xông vào, dùng hành động nói ý nghĩ của hắn cho cậu, là thái độ của hắn, hay có thể nói, chính là sự thật.

Khi cảm thấy bản thân cần tránh xa, Hạ Tử Thần đối với cảm tình của hai người lúc đó có thể giả vờ không rõ, dù sao Tàn Mặc Vô Ngân chưa nói, cậu sẽ làm như không biết. Đã từng tự an ủi bản thân rất nhiều, nói không chừng là bản thân đa tình mà thôi, dù sao đối phương không có biểu hiện rõ ràng, tất cả có thể chỉ là cậu quá mức chú ý khiến cho hiểu lầm.

Nhưng hiện giờ, Tàn Mặc Vô Ngân đã bày tỏ rõ ràng ý tứ của hắn, Hạ Tử Thần không có chỗ để trốn nữa, chỉ có thể đổi mặt mà thôi. Mà một áp lực vô hình cũng theo đó mà tới, có vẻ như đoạn đường tình cảm của cậu đã thấy được sự u ám ở cuối.....

Trong trò chơi, Hạ Tử Thần không nói giới tính thật của bản thân, đây là nguy trang lớn nhất của cậu trong game, cũng là sự lừa gạt lớn nhất. Nếu Tàn Mặc Vô Ngân biết cậu là nam, có lẽ cậu không thể chơi trò chơi này nữa, không trách móc cậu đã là tốt rồi.

Trước đây khi Tàn Mặc Vô Ngân cắt ngang khi cậu muốn nói rõ giới tính của mình, Hạ Tử Thần cũng đoán đối phương có phải đã biết cậu là nam rồi không, nhưng từ chuyện hôm nay, có lẽ Tàn Mặc Vô Ngân căn bản không biết cậu là nhân yêu, nếu không cũng không làm một chuyện lớn như vậy.

Tình cảm đồng tính trong game cũng không ít, nhưng mọi người đều dìm nó xuống, cho dù phải dùng loại pháo hóa này để bày tỏ, cũng sẽ không lựa chọn ở trước mặt nhiều người như vậy, dù sao đồng tính luyến ái vẫn rất ít.

Thông báo đó bọn An Cảnh tất nhiên cũng thấy, cũng thấy hành động rút điện khác thường của Hạ Tử Thần, cảm giác kích động của thi đấu PK lúc ban đầu đã tan biến theo.

Hạ Tử Thần từ trước đến giờ đều là người có chủ kiến, nhưng hành động vừa rồi rõ ràng không phải chuyện cậu thường làm, hiện giờ cũng chỉ có thể nói cậu để tâm chuyện này, hoặc là nói để tâm đối với Tàn Mặc Vô Ngân người kia. Điều này làm cho An Cảnh không khỏi vì cậu mà lo lắng, bởi vì hắn cũng không biết chuyện này là tốt hay không tốt đối với Hạ Tử Thần.....

Trầm Dịch Thành đi tới, lấy ra ổ điện trong tay Hạ Tử Thần, đóng máy tính của cậu lại, “Đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hạ Tử Thần không nói gì, cậu không buồn ngủ, thời gian cũng còn sớm, chỉ cảm thấy trong lòng có chút mệt mỏi.

AN Cảnh thờ dài, muốn mở miệng trấn an Hạ Tử Thần một chút, nhưng lại không biết nói cái gì. Lại khẽ thờ dài, chú ý vào màn hình máy tính, liên tục nhìn thấy YY nháy ra tin tức của hệ thống, nhấn vào, hóa ra là Tàn Mặc Vô Ngân xin thêm bạn.

YY của hắn trước đó Bách Thảo Chiết đã biết, cho nên Tàn Mặc Vô Ngân có thể tìm đến cũng không làm An Cảnh bất ngờ.

Chấp nhận bạn tốt, Tàn Mặc Vô Ngân rất nhanh gửi đến một câu, “Nếu tiện có thể cho tôi số điện thoại của Trầm Khê được không?”

An Cảnh hơi nhíu mày, không lập tức đồng ý, “Để tôi hỏi một chút.” Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Hạ Tử Thần.

“Ừ.” Tàn Mặc Vô Ngân cũng không ép buộc.

Ho nhẹ một tiếng, An Cảnh nói với Hạ Tử Thần, “Tiểu Thần Thần, Tàn Mặc Vô Ngân hỏi số di động của cậu.”

“Không cho.” Hạ Tử Thần còn chưa nói, Trầm Dịch Thành đã từ chối trước, “Việc này dù sao hắn cũng nên nói trước với Tử Thần, hiện tại biến thành như này, sao có thể chỉ kết thúc như vậy?”

Đường Huy vẫn im lặng mở miệng nói, “Cho hay không là chuyện của Hạ Tử Thần. Tàn Mặc Vô Ngân trước đó cũng không biết Tử Thần là nam, chuyện này cũng là chúng ta sai. Nếu không phải chúng ta có ý để Tử Thần giấu, mọi người sẽ không nghĩ Trầm Khê là nữ.”

Giới tính của Trầm Khê sở dĩ có thể giấu lâu như vậy, ngoại trừ Hạ Tử Thần bản thân lờ đi, ba người bọn họ cũng tận lực giấu diếm. Nói dễ nghe là không hy vọng bởi vì chuyện là nhân yêu mà ảnh hưởng đến chuyện Hạ Tử Thần chơi game, dù sao trong trò chơi có vài người rất ghét nhân vật nhân yêu. Nói khó nghe chính là ích kỷ, lúc trước Hạ Tử Thần chơi nhân vật nữ không ai phản đối, chỉ lo về sau có bị phiền toái về chuyện tình cảm còn có thể lôi Trầm Khê ra chặn một chút. Đây cũng là nguyên nhân trong thời gian dài tới giờ, bọn họ không bị quấy rối, chẳng qua loại cân bằng này sau khi Liên Phi Nhi xuất hiện đã bị Trầm Dịch Thành phá vỡ mà thôi.

Hạ Tử Thần dần dần tỉnh táo lại thì nghe thấy An Cảnh nhắc tới Tàn Mặc Vô Ngân. Tuy cậu muốn chạy trốn nhưng đột nhiên logout như vậy, chính là làm xấu mặt Tàn Mặc Vô Ngân, nói không chừng có người tại đó chế cười Tàn Mặc Vô Ngân. Trầm Khê đi, coi như là từ chối.

“Anh ta còn trong game không?” Hạ Tử Thần hỏi.

“Không có.” An Cảnh trả lời, “Cậu vừa out hẳn liền out theo. Nếu không thấy cậu rút điện, anh còn nghĩ các cậu mật tán gẫu trao đổi với nhau.”

Hạ Tử Thần thoáng thờ dãi, ít nhất không tính là làm cho Tàn Mặc Vô Ngân mất mặt.

“Bây giờ cậu tính sao?” Yên lặng một lúc, An Cảnh hỏi.

Hạ Tử Thần không nói, đứng dậy lấy áo khoác từ trong tủ ra, mang theo ví cùng chìa khóa đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Trầm Dịch Thành vươn tay nắm tay cậu.

“Đi mua cà phê.” Cậu chưa từng nói cho người khác cậu có thói quen uống cacao nóng, cho nên mỗi lần đều nói là đi mua cà phê.

“Để anh đi mua cho, cậu cứ đợi trong phòng đi.” Trầm Dịch Thành nhú mày, quay lại lấy áo khoác.

“Không cần, tiện thể em đi ra ngoài một chút.” Không để ý tới Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần thay giày đi ra cửa,

Ban đêm, thời tiết tháng ba vẫn rất lạnh, cũng không thấy có biểu hiện gì của mùa xuân. Hạ Tử Thần rút tay vào túi áo đi tới cửa hàng cà phê góc đường.

Hơn chín giờ, người trên đường rất ít, chỉ có mấy đôi tình nhân vội vàng đi qua, Hạ Tử Thần một mình đi trên đường có vẻ rất bất chợt.

Đi vào cửa hàng cà phê, hệ thống sưởi đã đuổi đi khí lạnh bên ngoài, Hạ Tử Thần gọi một cốc cacao nóng, sau đó ngồi ngắm người ngồi chỗ gần cửa sổ. Bởi vì trong quán không có nhiều người, cacao nóng rất nhanh được đưa đến, sau đó không gian phục hồi lại sự an nhàn thoải mái.

Đầu ngón tay chạm vào cốc cacao, cái cốc giữ nhiệt rất tốt. Cậu đã lâu không ngồi ở đây, còn nhớ có một lần Cố Hủ đổi cho cậu cốc cacao.

Lúc này, Hạ Tử Thần đột nhiên muốn gặp Cố Hủ, có lẽ tâm sự cùng với hắn sẽ làm bản thân thoải mái hơn một chút. Tuy trước đó Cố Hủ nói cậu nên mạnh dạn thử những thứ khiến cậu lùi bước, nhưng thật sự làm khó hơn nhiều so với nói. Đây là chuyện cần hai người có quen biết, cậu không nghĩ bản thân sau khi coi như không có gì, Tàn Mặc Vô Ngân lại nói ra như vậy, cậu không biết phải đối mặt như thế nào.

Cậu không thể nói bản thân không có cảm giác gì với Tàn Mặc Vô Ngân, nếu không có, cậu cũng sẽ không rối loạn như vậy. Nhưng cho dù cậu chấp nhận Tàn Mặc Vô Ngân, từ đáy lòng cậu lại không có một chút tin tưởng nào với đoạn tình cảm này, cảm thấy cuối cùng cũng sẽ buồn bã chia tay, không có kết quả tốt.

Chuyện tình cảm của cha cậu chính là bài học thất bại cho cậu, cho dù hứa hẹn nghiêm túc thế nào, cũng không chịu được áp lực cuộc sống. Trước áp lực vô hình như vậy, mọi người luôn lựa chọn rời đi. Khi cậu mới hiểu chuyện, ký ức về chuyện tình cảm của cha toàn là tranh cãi không ngừng.

Loại tranh cãi này không phải vì hiểu rõ vấn đề mà nhấn mạnh quan điểm của bản thân, mà là dùng lời nói lạnh lùng rạch ngang tâm, phân cách thế giới của nhau, cắt đứt những tình cảm với nhau. .... Tranh cãi qua đi, không có gì cần giữ lại, không có gì lưu luyến, cứ như vậy đuổi đối phương ra khỏi cuộc sống của bản thân, mới là kết cục cuối cùng của tình cảm này. ....

Tồn thương, đau đớn, lạnh lẽo, tuyệt vọng. .... Hạ Tử Thần lúc ấy tuy còn nhỏ nhưng lại sâu sắc cảm giác được đó là chuyện quá phức tạp. Hạ Tử Thần sau khi lớn lên lại tự hỏi, nếu nhất định là kết quả như vậy, lúc trước sao lại yêu nhau?

Hạ Tử Thần lúc ấy còn nhỏ rất sợ hãi, sợ cha cũng giận cậu mà đi, vậy cậu sẽ ra sao?

Cũng may cuối cùng cha cũng không bỏ cậu, mà mang theo cậu bắt đầu cuộc sống mới, tuy rất vất vả, nhưng cha chưa bao giờ oán hận, cũng không để cậu bị tủi thân. Hạ Tử Thần đối với cha ngoài tình cảm thân tình còn có sự tôn kính và cảm kích, đó là một loại tình cảm phức tạp cậu không nói ra được, chỉ hy vọng về sau bản thân có năng lực, hiểu thảo với cha, để ông sau này sống thoải mái hơn.

Hạ Tử Thần không phải không tin tình yêu, nhưng tình yêu với cậu mà nói thì nó trân quý đến mức không thể cầu. Cậu không biết bản thân lại may mắn như vậy. Chân tình giữa những người khác phải đã ít lại càng ít, huống chi là cùng giới tính?

Ở trong lòng cậu, chỉ hy vọng có thể có một cuộc sống an ổn bình lặng vậy là đủ rồi. ....

Một hồi chuông điện thoại thu hút sự chú ý của Hạ Tử Thần, nhìn qua màn hình, là Hạ Ngự Trạch.

Hạ Tử Thần lập tức nhận điện thoại, “Dạ? Cha.”

“Con đang làm gì đó?” Giọng Hạ Ngự Trạch mang theo ý cười, có loại hòa nhã của cha.

“Ở ngoài uống linh tinh.” Hạ Tử Thần nhìn ngẩng tư đường vắng vẻ ngoài cửa sổ, trả lời.

“Tâm tình không tốt? Giọng nói sao lại trầm buồn như thế?” Dù sao cũng là đứa nhỏ chính mình nuôi lớn, Hạ Tử Thần có chút biến đổi gì tất nhiên không

thể giấu được lỗ tai của Hạ Ngự Trạch.

“Không có chuyện gì lớn.” Chuyện này cậu cũng không biết nói như thế nào với Hạ Ngự Trạch.

“Vậy là được rồi. Con cũng đã lớn, rất nhiều việc muốn tự mình giải quyết.” Hạ Ngự Trạch nghiêm túc hơn, “Cha không phải con, có một số việc không thể cho con đáp án.”

“Con biết.” Hạ Tử Thần không muốn cha vì cậu mà phải bận tâm.

“Thần Thần, con cũng không phải cha. Cha trải qua nhiều chuyện mà con không nhất định phải như vậy, không nên khi chưa trải qua đã lùi bước.” Con ông cho tới bây giờ chưa làm chuyện gì quá mức, Hạ Tử Thần từ trước đến nay cũng là người có chủ kiến, chuyện duy nhất có thể làm cho Hạ Tử Thần cảm xúc không ổn nhưng lại không muốn nói cho ông tám, chín phần là có liên quan đến chuyện tình cảm.

“Cha....” Hạ Tử Thần nói đến bên miệng lại ngừng lại.

“Dù là chuyện gì cũng đều có cách giải quyết. Dùng thái độ giải quyết vấn đề với chuyện làm con buồn bực có lẽ sẽ dễ hơn một chút.”

“Con đã biết.” Nói cho cùng, cậu không có khả năng mãi trốn tránh làm như không thấy như vậy. Cứ xoắn xuýt kết quả chuyện này thế nào, không bằng nghĩ lại chuyện này có cần bắt đầu hay không.

“Ừ. Cuối tuần cha phải đi công tác, tối chủ nhật mới về. Nói với con trước, không đến lúc con về lại không thấy cha ở nhà.” Hạ Ngự Trạch quay lại mục đích chính ông gọi đến.

“Vâng, con cuối tuần không về.” Hạ Tử Thần đáp.

Hai cha con nói chuyện một lát, Hạ Tử Thần nhìn thời gian đóng cửa ký túc xá, lúc này mới ngắt điện thoại, đứng dậy ra khỏi quán cà phê. Tâm tình cũng thoải mái hơn.....

Nghỉ một ngày, tối thứ hai, Hạ Tử Thần lên QQ. Trầm Dịch Thành ra ngoài còn chưa về, An Cảnh và Đường Huy có tiết học tối, chín giờ mới có thể quay về phòng.

Như dự đoán, Tàn Mặc Vô Ngân trên mạng, cũng rất nhanh gửi tin nhắn đến.

“Đến rồi?”

Hạ Tử Thần nhấp miệng, trực tiếp gửi lời mời nói chuyện.

Tàn Mặc Vô Ngân bên kia dừng vài giây mới nhận lời.

Đã thông qua, trong tai nghe thực im lặng.

Hạ Tử Thần hít một hơi dài, mở miệng nói, “Tôi là nam....”

Tàn Mặc Vô Ngân bên kia im lặng, lát sau, từ tai nghe truyền đến âm thanh cười khẽ trầm thấp, “Tôi biết.”

Vẫn là giọng nói trầm thấp không nghe ra giọng thật kia, Hạ Tử Thần vừa kinh ngạc khi đối phương nhẹ nhàng băng quơ trả lời, cũng thả lỏng người....

Xem ra chuyện này cũng không khó giải quyết như cậu vẫn nghĩ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Quý trọng

“Sao anh lại biết?” Hạ Tử Thần hơi hồ hởi. Cậu vốn nghĩ Tàn Mặc Vô Ngân là đoán ra, sau lại thấy đối phương căn bản không biết, nhưng hiện giờ Tàn Mặc Vô Ngân lại nói hán biết. Hạ Tử Thần cảm thấy tâm tình bản thân như thang máy vậy, cứ lên trên lại xuống dưới. Tuy bất ngờ nhưng cũng may là xuống được.

“Em cảm thấy em có chỗ nào giống nữ?” Tàn Mặc Vô Ngân cười, hỏi ngược lại.

Hạ Tử Thần dừng một lúc, lại không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nhỏ giọng nói, “Ít nhất Trầm Khê là nữ.”

“Ha ha. Có lẽ tôi tiếp xúc với phái nữ không nhiều lắm, nhưng nói thật, Trầm Khê không cho tôi cảm giác của một cô gái. Thao tác sắc sảo không cần nói, tuy cũng có những cô gái sắc sảo nhưng dù sao cũng rất ít.” Tàn Mặc Vô Ngân cười một chút, nói tiếp, “Khi nói chuyện em cũng chưa từng thêm từ cảm thán, cũng không dùng ký hiệu biểu cảm. Dù là QQ hay YY, hàng chữ đều là màu đen, tên hiệu cũng không sửa. Không thích quan tâm đến vẻ bề ngoài, không thích bát quái, cũng không thích nói chuyện. Tôi không nghĩ một cô gái và một chàng trai cùng chơi game với nhau lâu như vậy rồi lại không biểu hiện một chút gì của cô gái đáng yêu. Ngay cả Phiền Nhiên Khởi Vũ trong bang thỉnh thoảng sẽ làm nũng, nhưng em thì không.”

Hạ Từ Thần nghĩ về lời nói của Tàn Mặc Vô Ngân, lại nghĩ đến các cô gái trong bang, cậu chơi nhân yêu đích xác là chưa đủ độ thích hợp.

“Lần trước người trong bang làm tiệc mừng sinh nhật cho tôi, em tới chơi đàn tranh. Em đàn xong không quá hai phút, Tiềm Hành Đêm Khuya liền vào kênh. Hắn ở trong bang cũng có chút danh tiếng, những cô gái trong kênh đều hoan nghênh. Hắn nói vừa mới biết có tiệc mừng sinh nhật tôi, đến vui về một chút, còn rất kiêu ngạo mà nói em đàn tranh rất hay, làm hắn cũng phải sợ.” Tàn Mặc Vô Ngân tiếp tục nói, “Lời này người khác có thể không biết nhưng em nói với tôi là đang ở trong phòng ngủ, nói vậy cũng là đàn trong phòng ngủ, không có khả năng chạy ra ngoài quán. Tiềm Hành Đêm Khuya có thể nhanh chóng vào kênh như vậy, chứng minh hắn ở cùng một chỗ với em, hơn nữa còn ngồi bên cạnh nghe đàn. Ngày đó thời gian em tới cũng không còn sớm, nếu em là nữ, Tiềm Hành Đêm Khuya không thể vào phòng ngủ của em, còn nhanh chóng chạy lên YY như vậy, hơn nữa hắn vẫn ở trong game, nói cách khác hắn căn bản không đi tới chỗ khác. Mà em sau đó vẫn luôn nói chuyện với tôi, cũng không đổi chỗ, cho nên chắc chắn hai người ở cùng phòng. Tiềm Hành Đêm Khuya là nam Chiến Minh Điện đều rõ, cho nên cùng phòng với hắn sao có thể là nữ?”

Tàn Mặc Vô Ngân phân tích rất đúng, điểm ấy cậu thật ra không nghĩ tới, nhưng ngoại trừ cùng phòng, thật sự còn một cách khác. ....

“Sao anh không nghĩ tôi với anh ấy ở chung?”

“Trước đó chỉ nghe nói Trầm Khê và Huyết Vô Tình có mờ ám, Huyết Vô Tình cùng Tiềm Hành Đêm Khuya lại là bạn tốt, cho nên cho dù ở chung, cũng không tới lượt Tiềm Hành Đêm Khuya.” Tàn Mặc Vô Ngân kết luận.

“Anh phát tích rất giỏi.” Hạ Từ Thần tựa lưng vào ghế ngồi. Tuy Tàn Mặc Vô Ngân nói rất rõ ràng nhưng Hạ Từ Thần vẫn cảm thấy có chỗ nào đó hắn chưa nói, nhưng cụ thể là cái gì, Hạ Từ Thần cũng không nghĩ nhiều, “Rồi sao?”

“Thật ra điều này cũng không quan trọng, quan trọng là tôi đoán đúng rồi.” Tàn Mặc Vô Ngân thấp giọng nói, có vẻ không giải thích nhiều thêm nữa.

Hạ Từ Thần lấy cốc cà phê trên bàn uống một ngụm, khẽ thở dài, “Nếu đoán được, sẽ không ở trước mặt bao nhiêu người như vậy bắn pháo hoa.”

“Chính là vì đoán được, mới muốn nói rõ ràng với em.” Trong lời nói của Tàn Mặc Vô Ngân thu lại ý cười, trở nên rất nghiêm túc.

“Tôi là nam” Hạ Từ Thần nói có chút bất đắc dĩ.

“Nếu em là nữ, tôi sẽ không động tâm” Tàn Mặc Vô Ngân thấp giọng nói.

Hạ Từ Thần hơi nhú mồm, “Anh. ....”

“Đúng như em nghĩ, chúng ta cùng loại.” Tàn Mặc Vô Ngân từng chữ nói ra, “Tôi rất thích em”

Hạ Từ Thần trầm mặc, đây là lần đầu tiên cậu nghe lời tỏ tình của người cùng giới, giọng Tàn Mặc Vô Ngân rất trầm, lại như nện vào lòng cậu.

“Ồ trong hiện thực em có thích người nào không?” Tàn Mặc Vô Ngân nhẹ nhàng nói.

“Không có.” Có lẽ trước kia có, nhưng hiện giờ thì không.

“Vậy là tốt rồi, tôi không muốn phá hỏng cuộc sống của em” Tàn Mặc Vô Ngân khẽ cười nói, “Em cũng không cần cho tôi câu trả lời thuyết phục, có thể suy nghĩ một chút. Tuy tôi rất hy vọng em có thể đáp ứng, nhưng cũng muốn em suy nghĩ thật kỹ. Dù sao chúng ta lúc này còn ngăn cách bởi mấy tính, rất nhiều thứ không đủ để hiểu.”

“Ừ.” Hạ Từ Thần không từ chối, Tàn Mặc Vô Ngân không ép cậu trả lời, này cũng làm cho cậu thoải mái không ít.

“Chúng ta có thể thử hiểu nhau trước, chờ em cảm thấy đến lúc có thể, chúng ta sẽ gặp nhau.” Tàn Mặc Vô Ngân luôn cho Hạ Từ Thần không gian riêng, để cậu không bị quấy nhiễu mà suy nghĩ rõ ràng.

“Được.”

“Có lẽ ngày đó tôi làm vậy là có chút bất ngờ. Nhưng trước đó chúng ta vẫn ở trong giới hạn là bạn bè, cho nên tôi muốn cho em thấy ý của tôi trước. Nếu ngày đó làm em khó xử thì tôi rất xin lỗi.”

“Không có, chỉ là có chút bất ngờ.”

“Tàn Mặc Vô Ngân cười, “Vậy là được rồi. Giọng em rất êm tai, nhưng lại nói rất ít.”

Thật ra Hạ Từ Thần không cảm thấy được thanh âm của cậu êm tai như thế nào, nhưng nghe Tàn Mặc Vô Ngân nói như vậy lại làm cậu vui vẻ, có lẽ là bởi vì đề ý đến người này cho nên mỗi một đánh giá của hắn đều trở nên quan trọng.

Nhưng nói đến thanh âm, Hạ Tử Thần trước kia chỉ nghe Tàn Mặc Vô Ngân nói cảm ơn qua YY, thanh âm kia cậu không nhớ kỹ, hôm nay nghe lại thì thấy có cảm giác quen thuộc không thể nói rõ, nhưng lại có vẻ không giống lắm, “Giọng của anh rất trầm, có chút quái dị.” Nói đúng hơn là không tự nhiên.

“Tôi bị cảm chút, không thấp giọng xuống thì giọng mũi rất nặng,” Tàn Mặc Vô Ngân giải thích.

“Ừ, nhớ phải uống thuốc.”

“Ừ, không quá nghiêm trọng, vài ngày là tốt rồi.”

Sau đó hai người đều im lặng, chuyện này dường như đã xác định được bước đầu tiên. Tuy sau này không biết thế nào, nhưng đối với Hạ Tử Thần, tựa hồ không khó khăn như tưởng tượng.

Nghĩ lại, nếu Tàn Mặc Vô Ngân không cho cậu thời gian suy nghĩ, có lẽ cậu sẽ lựa chọn phân rõ giới hạn chứ không phải thật sự đi suy nghĩ như bây giờ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Thấy cậu không nói gì, Tàn Mặc Vô Ngân đánh vỡ im lặng.

“Đang nghĩ nếu tôi thật sự là nữ thì anh làm sao?” Trong lòng đã yên tâm, Hạ Tử Thần cũng có hứng thú nói đùa,

“Vậy nói đây là sự hiểu lầm, hoặc là nói tôi không cẩn thận nhấn nhầm bắn pháo hoa đó, không kịp hủy bỏ.” Tàn Mặc Vô Ngân tùy ý nói.

“Anh nói như vậy, không chừng sẽ bị toàn bộ bang đuổi giết.”

“Vậy cũng phải xem có bản lĩnh giết tôi không.”

“Nhân ngoại hữu nhân.” (người ngoài còn có kẻ giỏi hơn) * Tàn Mặc Vô Ngân là tài năng số một số hai trong bang, nhưng nếu là một bang khác thì cũng khó nói, dù sao người chơi giỏi có không ít.

“Tôi biết, nhưng có thể bảo vệ em là đủ rồi.” Tàn Mặc Vô Ngân khẽ cười, nói, “Hiện giờ có thể cho tôi số điện thoại không? Hôm trước hỏi Tiềm Hành Đêm Khuya, hẳn nói em không đồng ý. Khi muốn tìm em mà không tìm được rất buồn bực.”

Hạ Tử Thần suy nghĩ một chút, nói số điện thoại, “Không cần gọi điện, nhắn tin là được. Tôi không muốn trong lúc học có tiếng chuông điện thoại vang lên.”

“Đã biết.” Ghi lại số điện thoại của cậu, Tàn Mặc Vô Ngân nháy đến mấy cậu, trao đổi số.

Hai người nói chuyện một lúc, Trầm Dịch Thành quay về, Hạ Tử Thần liền ngắt loa, vào game cùng Tàn Mặc Vô Ngân tổ đội đi đánh phụ bản.

Trầm Dịch Thành nhìn màn hình là Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân, mở miệng nói, “Các cậu..... cùng một chỗ?”

Hạ Tử Thần vừa chú ý tới lượng huyết toàn đội vừa nói, “Thuận theo tự nhiên đi.”

Trầm Dịch Thành không nói nữa, chỉ đứng một lúc sau lưng Hạ Tử Thần, sau đó quay về chỗ ngồi.

Trước đó hai người cùng logout, cách một ngày lại cùng login chơi game, bang chúng Thiên Phong Nhã Các đều cho rằng hai người đã thành đôi, đều chúc mừng bọn họ trên kênh bang hội.

Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân không giải thích, tuy bọn họ hiện giờ chỉ mới bước một bước nhỏ, nhưng không ai không thích lại gần nhau hơn, cuối cùng có thể cứ như vậy tự nhiên mà thành, cho nên không có giải thích nhiều.

Buông xuống sự lo lắng bồn chồn trước đó, thời gian hai người ở chung trôi qua rất nhanh, Thời tiết tháng tư từ từ ấm dần, tuy không ấm hơn nhiều, nhưng ít ra đã thoát khỏi những ngày đông giá rét, làm cho người ta cảm thấy thoải mái hơn.

Trong trò chơi hai người như buộc vào nhau, cùng nhau làm hàng ngày, cùng nhau đánh phụ bản, cùng nhau đấu võ tròng. Cho dù Trầm Khê không đi chiến đấu trong trận doanh, Tàn Mặc Vô Ngân cũng sẽ kéo cậu đi vào bản đồ trận doanh hái thuốc, lấy đồ cần dùng, chờ hấn đánh xong lại cùng nhau về thành.

Hai người dính cùng một chỗ với nhau thế kia, dùng lời của Bách Thảo Chiết chính là: nhìn thấy hai người bọn họ liền không muốn ăn đồ ngọt nữa.

Sau ngày đó, hai người không nói chuyện bằng loa nữa, Hạ Tử Thần ở trong phòng nói chuyện đúng là không tiện, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không ép buộc. Hai người mỗi ngày gửi tin nhắn cho nhau, có đôi khi là những lời nói vô nghĩa, không cảm thấy nhàm chán. Đáp ứng yêu cầu của cậu, Tàn Mặc Vô Ngân chưa gọi điện thoại cho Hạ Tử Thần, Hạ Tử Thần cảm thấy như vậy rất tốt, làm người phải biết chừng mực.

Qua một thời gian ở chung, Hạ Tử Thần cũng hiểu hơn về Tàn Mặc Vô Ngân, Tàn Mặc Vô Ngân cũng từng nói nếu Hạ Tử Thần cảm thấy có thể, hai người sẽ gặp nhau. Nhưng Hạ Tử Thần vẫn quyết định suy nghĩ nữa, cảm thấy vẫn thiếu cái gì đó. Tàn Mặc Vô Ngân không có ý kiến gì.

Đi ra võ tròng, Hạ Tử Thần không có gì làm, hôm nay là ngày nghỉ một tuần một lần của Thiên Phong Nhã Các, không tổ đội đánh phụ bản, cho nên tất

cả mọi người đều lên QQ nói chuyện phiếm. Người Thiên Phong Nhã Các ngoại trừ thường lên YY, nhiều người khác đều nói chuyện trên QQ. Dù không chơi trò chơi nhưng chỉ cần có cơ hội sẽ lên QQ tán gẫu, cũng rất tiện.

Thoát game, Hạ Từ Thần vừa nói chuyện với Tàn Mặc Vô Ngân, vừa nhìn mọi người nói chuyện trong kênh bang.

Lúc này, Diệp Mộng Tâm Túy rất ít khi lên tiếng đột nhiên xông ra, gửi tới mấy biểu cảm vui mừng, nói, “Tôi đã mãn cấp, ha ha ha.”

“Chúc mừng Tâm Túy.”

“Chúc mừng có thể đi đánh phụ bản rồi.”

“Chúc mừng, cuối tuần đánh phụ bản sẽ dẫn cậu cùng đi.”

Mỗi người một lời chúc mừng, dù sao trong bang đã lâu không có người mới thăng cấp.

“Cảm ơn. Cảm ơn sư phụ, đều là sư phụ dẫn tôi.” Diệp Mộng Tâm Túy gửi tới biểu cảm thẹn thùng.

“Bách Thảo phó bang chủ cũng dẫn cô a, cô không thể chỉ cảm ơn bang chủ.” Hoa Hường Dương chen vào nói. Tuy Diệp Mộng Tâm Túy là đồ đệ Kiếm Lang nhưng Bách Thảo Chiết cũng hỗ trợ không ít.

“Tôi biết.” Diệp Mộng Tâm Túy gửi tới biểu cảm đáng yêu, “Để cảm tạ sư phụ, tôi quyết định đăng ảnh lên, mọi người có muốn xem không?”

Hạ Từ Thần hơi nhú mày, từ khi cậu đến Thiên Phong Nhã Các chưa từng thấy việc này, mọi người cho dù có ở diễn đàn chia sẻ ảnh chụp thì phần lớn là thức ăn hoặc phong cảnh, không ai đưa hình mình lên. Điều này làm cậu nhớ tới Liên Phi Nhi, lúc trước Liên Phi Nhi cũng lấy ảnh chụp thu hút Trầm Dịch Thành.

“Hoan nghênh ảnh chụp.”

“Cầu ảnh chụp, cho bọn tôi xem cảnh đẹp ý vui một chút.”

.....

Tuy mọi người sẽ không tự nhiên đi đăng ảnh lên, nhưng nếu có người muốn đăng, họ cũng không từ chối. Chỉ cần nhân vật chính không cảm thấy có vấn đề là được.

Rất nhanh, ảnh được đưa lên. Trên ảnh là một cô gái xinh đẹp, mắt to, làn da trắng, đôi môi phấn hồng hơi chu ra, mũi cao, tóc mái che khuất trán. tóc xoắn dài màu vàng, rất đáng yêu.

Có thể do bản thân không có hứng thú với con gái, cho nên với Diệp Mộng Tâm Túy, Hạ Từ Thần chỉ dừng lại ở đáng yêu, nếu phải nói nhiều hơn, cậu chỉ cảm thấy cô gái này đẹp hơn Liên Phi Nhi một chút.

“Không tồi a.”

“Ừ, nhìn rất xinh.”

Người trong bang đánh giá khách quan, nhiệt tình mà cũng không quá phàn. Không có cầu kết giao, không có yêu cầu tiếp tục đăng ảnh.

“Ảnh này không có chỉnh sửa gì đâu a.” Diệp Mộng Tâm Túy gửi một khuôn mặt tươi cười, sau đó nói, “Sư phụ, sao anh không nói chuyện?”

Một lúc sau, Kiếm Lang mới xuất hiện, “Vừa mới làm hàng ngày với Bách Thảo Chiết.”

“Nhìn thấy ảnh chụp của em chưa?” Diệp Mộng Tâm Túy hỏi.

“Ừ.” Kiếm Lang nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Sư phụ, người ta muốn được cố định. Người ta làm nãi cố định với anh được không?” Diệp Mộng Tâm Túy nói.

Lúc này trong bang im lặng, không ai nói chuyện.

“Từ trước đến nay tôi vẫn cố định với Bách Thảo Chiết.” Kiếm Lang nói thẳng.

“Em là nãi a, cố định với em chắc chắn có cảm giác an toàn hơn so với phó bang chủ. Lại nói, em là nữ, Bách Thảo phó bang chủ là nam. Không phải bình thường đều là khác phái cố định với nhau sao?” Diệp Mộng Tâm Túy gửi tới biểu cảm đáng thương.

“Tàn Mặc từng nói với tôi một câu.” Trầm mặc một lát, Kiếm Lang nói, “Nếu một người có thể ở lúc cậu giận bán manh làm nũng (kiểu đáng yêu) pha trò khiến người vui vẻ; khi cậu dắc ý vênh vào thì nhấc nhõ cậu. Muốn đánh nhau thì sẽ cùng đi, muốn đánh phụ bản cũng đi theo. Khi buồn bực có thể nói hết với người đó, khi vui có thể cùng nhau điên. Có thể trêu ghẹo đùa giỡn, có thể mắng chửi đánh nhau. Có người như vậy bên cạnh, tôi có lý do gì mà buồn? Cho dù người đó là nam cũng không sao.”

“Nói rất đúng!” Nhất Quý Trán Lạc lập tức nhảy ra, “Tình duyên đều là mây bay, huynh đệ mới là thật. Lại nói, huynh đệ biến thành tình duyên cũng chẳng sao.”

“Đúng vậy, bang chủ v5, đại thần v5!” Hoa Hướn Dương phụ họa nói.

“Nói, chẳng lẽ chỉ tôi cảm thấy thật ra bang chủ và phó bang chủ vốn chính là một đôi sao?” Tam Kiến Chung Tinh nói.

“Không phải một mình cậu. ....” Vũ Em Kiều Ngao nói, “JQ (gian tình) của hai người đó vẫn rất rõ ràng. ....”

“Ha ha ha, tôi ủng hộ bang chủ và phó bang chủ!” Phiền Nhiên Khôi Vũ gửi tới một biểu cảm cười lớn.

.....

Nhìn mọi người náo nhiệt nói chuyện, Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy trong lòng rất ổn định. Từ lời nói của Kiếm Lang, cậu lại có hiểu biết mới với Tàn Mặc Vô Ngân, với người trong bang.

Nếu bên cạnh thực sự có một người như vậy, có lý do gì mà không quý trọng, lại bởi vì một người không liên quan gì mà phá đi mối quan hệ khó có được này?

Đạo lý này có lẽ tất cả mọi người đều biết nhưng chân chính làm được lại không nhiều. Giờ phút này, Hạ Tử Thần tin Kiếm Lang có thể, Tàn Mặc Vô Ngân cũng có thể. ....

.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Ngạc nhiên

Ở chung càng lâu, Hạ Tử Thần lại càng hiểu sâu về Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Tử Thần cũng có ít nhiều tin tưởng vào phần tình cảm này, ít nhất không hề suy nghĩ đến chuyện phá hỏng như trước kia.

An Cảnh đối với chuyện Hạ Tử Thần và Tàn Mặc Vô Ngân nhanh chóng cùng nhau có chút bất ngờ, dù sao nhìn tình trạng của Hạ Tử Thần trước đó, cảm giác như chuẩn bị bỏ trò chơi rồi, không nghĩ tới sau một ngày, sự tình lại chuyển biến lớn. An Cảnh không thể không bội phục Tàn Mặc Vô Ngân, lại có thể dễ dàng thuyết phục Hạ Tử Thần như vậy.

Hắn cũng muốn nghe Hạ Tử Thần nói, nhưng cuối cùng vẫn là phí công. Nhưng hắn lại phát hiện chuyện Hạ Tử Thần và Tàn Mặc Vô Ngân nhắn tin cho nhau, chuyện này An Cảnh mơ hồ cảm thấy nói không chừng sẽ thành thật. Hạ Tử Thần không cho hắn nói với người khác chuyện cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân liên lạc qua đi động. An Cảnh đành giữ im lặng, cũng rất giữ kín. Hắn thật không muốn nói cho người khác, chỉ là muốn nói với Đường Huy mà thôi. =))

Nhưng có một buổi tối, Hạ Tử Thần ngồi trên giường vừa đọc sách vừa nhắn tin, Đường Huy liếc nhìn Hạ Tử Thần một cái, rồi cười. Điều này làm cho An Cảnh không khỏi hoài nghi thật ra Đường Huy đã sớm biết, chỉ là chưa nói mà thôi.

Về Trầm Dịch Thành, giống như không có thay đổi gì đặc biệt, vẫn thường xuyên ra ngoài hẹn hò, bởi vì đã nói chuyện của Liên Phi Nhi khi gặp nhau trong dịp Tết, cho nên khi đi ra ngoài hẹn hò, Trầm Dịch Thành không thần thần bí bí như trước. Mọi người trong lòng biết nhưng không hỏi nhiều.

Đánh xong phụ bản hôm nay, người trong bang rời đội, đều bận đi làm chuyện của mình. Hạ Tử Thần thoát game, lên QQ, vừa xem người trong bang nói chuyện, vừa đọc sách Cổ Hủ gửi cho cậu lúc trước, có chỗ nào không hiểu liền gửi cho Tàn Mặc Vô Ngân để hắn dịch cho. Hai quyển sách này cậu đã xem gần xong, nghĩ ngày nào đó gặp lại Cổ Hủ phải hỏi số phòng của hắn, để còn trả sách.

Người trong bang đang náo nhiệt thảo luận thức ăn ngon các nơi, vào Thiên Phong Nhã Các, Hạ Tử Thần mới phát hiện, mọi người đều giống nhau không phải ở thao tác giỏi, mà đều là tham ăn, nói chuyện về ăn uống còn nhiều hơn về trò chơi.

“Tôi đột nhiên muốn ăn lẩu, trước kia có một lần đi thành phố C, nơi đó có lẩu rất ngon, tôi rất nhớ nơi đó a. Nhưng bây giờ tôi không tìm được cửa hàng đúng vị đó nữa.” Hoa Hướn Dương nói.

“Giữa đêm nói đến lẩu, tôi đói.” Nhất Quý Trán Lạc gửi một biểu cảm chảy nước miếng.

“Tôi cũng đói ..... QAQ.” Vũ Em Kiều Ngao theo sau.

“Nói đến lẩu, mấy ngày trước tôi ở đây có nếm qua một nhà, hương vị đúng lẩu của thành phố C. Tôi cũng tìm rất lâu rồi.” Bách Thảo Chiết cười nói.

“Phó bang chủ kích thích người khác a!” Hoa Hướn Dương gửi tới mặt khóc.

“Hắc hắc, phó bang chủ, anh là đi cùng bang chủ đi.” Vũ Em Kiều Ngao không buông tha cơ hội có thể bát quái.

“A, tôi chỉ đang kể lại một sự kiện mà thôi.” Bách Thảo Chiết không giải thích nhiều.

Nói đến lẩu, Hạ Tử Thần cũng muốn ăn. Cùng Tàn Mặc Vô Ngân trao đổi số điện thoại không lâu, cậu biết Tàn Mặc Vô Ngân cũng là người thành phố N. Bách Thảo Chiết và Kiếm Lang quen biết hẳn ở ngoài đời thực, thường xuyên chơi cùng nhau, cho nên bọn họ khẳng định cũng là người thành phố N. Nói như vậy, Bách Thảo Chiết nói cửa hàng lẩu kia có thể là thành phố N.

Có nên hỏi Bách Thảo Chiết địa chỉ, cuối tuần rảnh có thể đi ăn thử, cả ngày ăn ở canteen rồi, cậu cũng muốn thay đổi khẩu vị chút.

“Thích ăn lẩu không?” Tàn Mặc Vô Ngân gửi tin đến.

Hạ Tử Thần hơi nhếch môi, “Có, tôi còn đang muốn hỏi Bách Thảo Chiết ăn ở đâu.”

“Nơi đó rất khó tìm. Có cơ hội tôi dẫn em đi.” Tàn Mặc Vô Ngân nói, “Em nếu sốt ruột, tôi vẽ bản đồ cho.”

Hạ Tử Thần im lặng một lúc, nói, “Vậy cuối tuần đi. Anh rảnh không?” Không cho bản thân có cơ hội đổi ý, Hạ Tử Thần rất nhanh gửi đi.

Có lẽ ban đầu cậu còn hơi băn khoăn, nhưng ở chung thời gian dài như vậy rồi, cái gọi là băn khoăn cũng nhạt dần, có lẽ đây là cơ hội tốt để gặp nhau.

“Em nói thật?” Tàn Mặc Vô Ngân có lẽ hơi bất ngờ, muốn Hạ Tử Thần khẳng định lại.

“Nếu anh không rảnh thì vẽ bản đồ cho tôi.” Hạ Tử Thần cười nói, tuy cậu không biết Tàn Mặc Vô Ngân có thời gian không, nhưng trực giác cảm thấy đối phương sẽ không từ chối.

“Tôi chỉ muốn xác nhận một chút, sợ em hối hận.” Sự lo lắng Tàn Mặc Vô Ngân là đúng.

“Nếu nói rồi sẽ không hối hận.”

“Tốt.” Tàn Mặc Vô Ngân không cho cậu cơ hội đổi ý, “Vậy thứ sáu đi, giữa trưa gặp?”

“Được.” Ngủ ít đi hai tiếng cũng không có vấn đề gì.

“Vậy mười một giờ gặp ở cửa chính ký túc xá. Tôi đến đón em.” Tàn Mặc Vô Ngân quyết định thời gian.

“Vậy đến lúc đó gặp.”

Xác định thời gian gặp mặt, Hạ Tử Thần chợt cảm thấy quan hệ của hai người có vẻ như đã đi tới bước nữa. Có chờ mong, cũng có chút lo lắng. Cậu không biết Tàn Mặc Vô Ngân bộ dạng như thế nào, cũng không biết bản thân có vừa mắt đối phương không, nếu có vấn đề, có lẽ quan hệ của bọn họ sẽ dừng ở đây. Dù sao ở một mức nào đó, nam giới đều có thị giác động vật, Hạ Tử Thần bản thân cũng không phủ nhận nghiêng về phía người có bề ngoài xuất chúng.

Nhưng dù thế nào, gặp mặt cũng là chuyện sớm muộn, nếu cửa này không qua được, hai người tiếp tục làm bạn cũng sẽ không thấy khó xử. Nói thế nào đi nữa, việc này không nói chính xác được, chỉ có thể chờ gặp rồi nói sau.

Sáng hôm đó, Hạ Tử Thần dậy sớm, đơn giản ăn qua bữa sáng, ngồi trên ghế đợi. Không thể nói rõ hồi hộp bao nhiêu nhưng dù sao cũng là lần đầu gặp nhau, chưa nhìn thấy người này trước đó trong lòng sẽ có chút bất ổn. Giữa sự bất ổn này có chờ mong, có phỏng đoán, cũng có lo lắng không vì cái gì. Trong lúc rối loạn này, thời gian trôi qua thực chậm.

Đứng dậy đi WC, An Cảnh nhìn thấy Hạ Tử Thần đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi kia, dùng giọng buồn ngủ nói, “Cậu phải đi ra ngoài?”

“Vâng.” Hạ Tử Thần giờ sách, không ngẩng đầu.

“Hẹn hò?” Trong ấn tượng của An Cảnh, Hạ Tử Thần phải ra ngoài, từ trước đến nay đều định trước thời gian dậy, sau đó liền đi luôn, không giống như bây giờ ngồi trong phòng đợi.

“Gặp bạn.” Hạ Tử Thần không biết này có tính là hẹn hò không, tạm thời nói là gặp bạn.

Từ phòng vệ sinh đi ra, An Cảnh quay về ổ chăn, hỏi, “Nam hay nữ?”

“Anh ngủ đi.” Với tính tình của cậu, mặc kệ là nam hay nữ đều có bát quái.

“Được, nhớ về sớm.” Nói xong, An Cảnh kéo chăn che đầu, tiếp tục nằm mơ.

Vất vả đợi đến mười giờ bốn lăm, Hạ Từ Thần đứng dậy mặc áo khoác đi ra ngoài. Khi thay giày thì nhìn thấy Trầm Dịch Thành đã mở mắt, không biết hẳn tỉnh từ bao giờ.

Khẽ cười, Hạ Từ Thần không nói gì, xoay người ra cửa.

Hôm nay nắng đẹp, tuy không ầm ập nhưng được phơi nắng dưới ánh mặt trời rất thoải mái. Hạ Từ Thần cho tay vào túi áo, không nhanh không chậm đi tới cửa khu ký túc xá. Khi tới cửa, còn năm phút nữa mới mười một giờ.

Hạ Từ Thần không sốt ruột, dù sao đến sớm còn hơn đến muộn. Cửa ký túc xá đi ra đi vào không ít học viên, nhưng chỉ có một mình Hạ Từ Thần chờ người. Không nhìn quanh mọi nơi, Hạ Từ Thần đứng trước cửa như vậy, chờ Tàn Mặc Vô Ngân mà đối với cậu vẫn là người xa lạ.

Một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy lại gần, cuối cùng dừng lại trước mặt Hạ Từ Thần. Hạ Từ Thần theo bản năng ngẩng đầu, cửa xe bên ghế phó lái hạ xuống, liền nhìn thấy Cố Hủ ngồi ở ghế lái.

“Lên xe đi.” Cố Hủ hơi cười.

“Học trường, tôi đang đợi người.” Hạ Từ Thần nói. Cậu nghĩ Cố Hủ đi ngang qua thấy cậu không có xe muốn tiện đường đưa cậu đi một đoạn.

Cố Hủ cời dây an toàn, xuống xe, vòng qua mũi xe đến cạnh cửa ghế phó lái, mở cửa xe, cười nhẹ nói, “Trầm Khê, lên xe đi.”

Hạ Từ Thần sững sờ, kinh ngạc đã bao phủ hoàn toàn bất ổn trước đó, làm cho cậu nhất thời không nói ra lời.

Cố Hủ kéo cánh tay cậu, “Lên xe trước đã, không lạnh sao?”

Bị hán kéo về trước, Hạ Từ Thần mới phục hồi tinh thần, có chút không chắc chắn hỏi lại, “Tàn Mặc?”

Nụ cười của Cố Hủ càng đậm, “Đúng, là tôi.”

Lúc này, Hạ Từ Thần trong đầu nhảy ra bốn chữ – đang nói đùa đi. ....

Bị động ngồi vào ghế phó lái, Cố Hủ đóng cửa xe, quay về ghế lái. Xe một cửa, hệ thống sưởi thổi tới, độ ẩm khô ráo làm cho Hạ Từ Thần thoát khỏi trạng thái mơ hồ, mờ mịt nói, “Sao anh biết tôi là Trầm Khê?”

“Cửa chính chỉ có một mình cậu đứng đợi người, trừ cậu ra còn có thể là người khác?” Cố Hủ lại gần nói với Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần theo bản năng tránh ra sau, trừng mắt nhìn Cố Hủ. Cố Hủ kéo cậu sang, cài dây an toàn cho cậu, sau đó mới cài dây an toàn cho mình, khởi động xe.

Tuy lời này của Cố Hủ nghe qua không có gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại có vẻ như không đúng lắm. Tuy lúc ấy chờ ở cửa chỉ có cậu, nhưng Cố Hủ sao lại biết Trầm Khê sẽ không tới muộn? Hơn nữa nhìn Cố Hủ có vẻ như không biểu hiện kinh ngạc, dường như đã sớm biết.

“Sao không nói gì?” Cố Hủ hỏi.

“Không biết nói gì.” Giọng Hạ Từ Thần có chút buồn bực, cậu quả thực không biết nói gì.

“Nhìn thấy tôi nên không vui?”

“Không có. ....” Hạ Từ Thần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu Cố Hủ đã sớm biết cậu là Trầm Khê, trước đó lại không nói, làm cho Hạ Từ Thần trong lòng không thoải mái, nhất là sau khi ăn sáng.

“Đừng giận, lát nữa sẽ từ từ giải thích.” Cố Hủ bình ổn lái xe, “Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Nhìn Cố Hủ, thật ra Hạ Từ Thần cũng vui mừng, chỉ là thân phận của hắn và Tàn Mặc Vô Ngân chồng chéo lên nhau làm Hạ Từ Thần có cảm giác bị lừa. Nhưng đây là ý nghĩ của cậu, còn phải nghe giải thích của Cố Hủ mới có thể biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Xe chạy trên đường chính, đi qua con đường nhỏ ở ngã tư, cuối cùng dừng trước một con ngõ nhỏ. Vì không phải bãi đỗ xe chính thức, xe đỗ ở đây cũng lộn xộn, Cố Hủ chỉ tìm một chỗ để dừng thôi.

“Xuống xe đi.” Cố Hủ cời dây an toàn, xuống xe trước.

Hạ Từ Thần xuống xe, nhìn quanh, một luồng hơi cay bay nhẹ trong không khí, khiến Hạ Từ Thần thêm ăn.

Cố Hủ khóa xe, dắt tay Hạ Từ Thần, đi vào trong ngõ nhỏ.

Tay Cố Hủ rất ấm, hân nóng đầu ngón tay hơi lạnh của Hạ Từ Thần, làm cho cậu có cảm giác tim ngừng đập một giây. Không ghét, thậm chí có cảm giác an tâm kiên định. ....

Chương 34

Giải thích

Quán lẩu nằm cuối ngõ nhỏ, quán có hai tầng, trang trí rất tao nhã lịch sự. Mở cửa hàng ở vị trí này quả thực không phải cạnh tranh nhiều, nhưng dù vậy, khách trong quán cũng không ít, đã quá thời gian ăn trưa, nhưng bên ngoài vẫn còn đứng không ít người cầm số thứ tự chờ chỗ ngồi, có thể thấy được ở đây rất được nhiều người thích.

Cố Hủ đã đặt chỗ trước, cho nên hai người không ở bên ngoài chờ, nhân viên phục vụ xác nhận xong liền dẫn hai người đi lên tầng hai. Trong quán không chia phòng, chỉ dùng bình phong ngăn cách thành từng gian, phục vụ dẫn hai người đến vị trí gần cửa sổ, để lại thực đơn rồi rời đi.

Cố Hủ giúp Hạ Tử Thần kéo ghế phía trong, xếp lại áo khoác cậu cởi ra, đặt lên ghế bên cạnh. Sau đó hắn mới cởi áo khoác, ngồi xuống đối diện Hạ Tử Thần.

Đưa thực đơn cho Hạ Tử Thần, Cố Hủ nói, “Chọn món đi, nhìn xem muốn ăn gì.”

Hạ Tử Thần đẩy thực đơn tới hướng đối diện, “Anh chọn đi, tôi không biết ăn gì ngon.” Trước kia đi ăn với Trầm Dịch Thành đều là hắn tự chọn, cậu cũng đã quen, dù sao cậu cũng không kén ăn, lần này lại là Cố Hủ mời, hắn là nên cho Cố Hủ làm chủ.

Cố Hủ không nhận, cười nói, “Đều có tranh minh họa bên cạnh, thích cái gì thì chọn cái đó. Tôi mời cậu ăn cơm, tất nhiên phải là món cậu thích, cho cậu chọn. Không ăn được cũng không sao, lần sau không chọn.”

Hạ Tử Thần không từ chối nữa, dù sao Cố Hủ đã nói như vậy, cậu không thể cứ lằng nhằng mãi. Gọi nhân viên chọn món, dù sao cậu cũng nhìn được hình minh họa.

Gọi cơm và đồ ăn xong, Hạ Tử Thần nhìn thấy một món khác, “Bánh tôm và tôm viên mỗi thứ một phần.”

“Thưa ngài, bánh tôm và tôm viên thật ra nguyên liệu giống nhau, hương vị giống nhau, chỉ là khác về hình dạng mà thôi.” Nhân viên phục vụ thiện ý nói, “Ngài chỉ cần chọn một là được.”

Hạ Tử Thần có chút xấu hổ, vừa định mở miệng nói thôi, Cố Hủ ở đối diện liền nói.

“Không sao, mỗi món một phần đi.”

Hạ Tử Thần khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Cố Hủ mỉm cười nói, “Cảm giác sẽ khác nhau, đều thử xem.”

Hạ Tử Thần do dự một chút, nói, “Vậy mỗi món nửa phần đi.” Trong quán có phục vụ nửa phần, đối với khách hàng mà nói là thực tốt, tránh cho ăn không hết lại lãng phí.

“Ừ, tùy cậu.” Cố Hủ không phản đối, này đối với hắn cũng không khác gì.

Hạ Tử Thần chọn xong, Cố Hủ lại gọi thêm mấy món rau, muốn lẩu ít cay.

Nhân viên ghi xong, lễ độ bảo bọn họ chờ, xoay người đi.

“Buổi sáng cậu chắc chưa thực sự ăn sáng, ăn cay quá dạ dày không chịu được.” Cố Hủ rót cho Hạ Tử Thần cốc trà nóng, “Lần sau đến buổi tối, để cho cậu ăn cay.”

Hạ Tử Thần gật đầu, buổi sáng cậu đúng thật là chỉ ăn qua loa, không muốn ăn bữa này xong lại khiến cho đau dạ dày.

Nồi lẩu và các món rất nhanh được đưa lên, mùi dầu cay quan quân ở mũi làm cho Hạ Tử Thần không nhịn được mà tập trung chú ý vào nồi lẩu.

Sau khi đun nóng nồi lẩu, không để Hạ Tử Thần phải động tay vào, Cố Hủ thả vào thịt cùng vài món nấu vào nồi, một lát sau liền sôi.

“Ăn đi, cần thận nóng.” Cố Hủ vớt thịt ra, đặt vào trong bát Hạ Tử Thần, lại bỏ thêm đồ ăn vào nồi.

“Cám ơn.” Hạ Tử Thần thấp giọng nói, cầm đũa bắt đầu ăn cơm.

Tuy ít cay nhưng hương vị vẫn khá nồng, phối với nước chấm đặc chế của quán làm Hạ Từ Thần đột nhiên hiểu được sự theo đuổi của nhóm người tham ăn kia, quả thực ăn rất ngon.

“Anh cũng ăn đi, hương vị rất ngon.” Hạ Từ Thần nhìn Cố Hủ vẫn bận thả đồ ăn vào nồi, mở miệng nói.

“Ừ.” Cố Hủ lên tiếng, hai người ngồi gần nhau lâu nóng bắt đầu giải quyết bữa cơm trưa.

Tuy nhìn Cố Hủ đích thực là thiếu gia nhà giàu hàng thật giá thật nhưng động tác trần thức ăn một chút cũng không ẩu, từ đầu tới cuối không cần Hạ Từ Thần động tay vào. Đều là hần phụ trách làm đồ ăn, Hạ Từ Thần phụ trách ăn.

Hương thụ đãi ngộ này Hạ Từ Thần có chút ngoài ý muốn. Ở trong ấn tượng của cậu, thiếu gia phải giống như Trầm Dịch Thành, những lúc ăn mà cần tự mình nấu hoặc nướng gì đó thì đều ngồi một bên làm người đứng xem, chờ vợ làm cho ăn.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu là khi cậu ở chỗ đăng ký sinh viên mới.” Cố Hủ đem đồ ăn đến bát Hạ Từ Thần, thấp giọng nói, “Nhưng tôi chỉ đi ngang qua, cậu không thấy tôi.”

Hạ Từ Thần giương mắt nhìn hần, bản thân cậu đã quên ngày đăng ký sinh viên mới đó như thế nào, chỉ nhớ rõ gặp Trầm Dịch Thành mà thôi.

“Giọng của cậu rất đặc biệt, thực dễ dàng làm người ta nhớ kỹ.” Cố Hủ nở nụ cười, tiếp tục nói, “Nhưng lúc ấy cũng chỉ có ấn tượng như vậy, tôi không quá để ý.”

“Cho đến kỳ nghỉ hè năm trước. Tôi không biết chuyện nhà tôi cậu có nghe nói qua không, trưởng phòng phụ trách pháp luật công ty chi nhánh của Cố thị tới tuổi về hưu, cho nên công ty cần nhắc tìm một luật sư chuyên nghiệp có danh tiếng trong giới mà có năng lực đảm nhiệm chức vị này. Là một luật sư tuổi trẻ mà lại có tài, cha cậu nằm trong danh sách đề cử của công ty.”

“Cụ thể tôi không tiện nói, nhưng tình hình trong nhà lúc đó rất phức tạp. Cho nên người ở chức vị quan trọng đều phải được kiểm tra cẩn thận, cuối cùng mới xác nhận có thể tin hay không. Cho nên tư liệu về cha cậu đã được điều tra lần đó. Trong lúc vô tình tôi lật ra xem tư liệu kia, tên của cậu và trường học xuất hiện trong mục người nhà, khiến cho tôi lại chú ý đến cậu.” Nói đến đây, trong mắt Cố Hủ lộ ra vài phần áy náy, “Nếu loại điều tra này làm cậu cảm thấy không thoải mái, tôi sẽ giải thích.”

Hạ Từ Thần không nói gì, cậu không rõ gia cảnh nhà Cố Hủ, nhưng tin là còn phức tạp hơn cậu có thể nghĩ. Tuy bị tra những việc riêng tư làm cậu cảm thấy không được tự nhiên nhưng có thể tra được như vậy cũng phải có bản lĩnh, nếu người bình thường muốn tra, có lẽ cũng không tra được.

Nghĩ như vậy, Hạ Từ Thần trong lòng đột nhiên sinh ra một tia bất an. Với gia cảnh nhà Cố Hủ như vậy, sao có thể đồng ý hần cùng một nam nhân một chỗ? Nói như vậy, đoạn tình cảm này vẫn là vô vọng. ....

Hạ Từ Thần cảm thấy yết hầu như bị cái gì chặn lại, không còn hứng thú ăn uống.

Cố Hủ lại rót thêm trà nóng cho cậu, nói, “Thật ra lần đầu tiên gặp cậu trong game, tôi cũng không biết cậu chính là Trầm Khê. Lúc ấy đội là Kiếm Lang lập, Trầm Khê cho tôi ấn tượng chỉ là thao tác không tồi.”

Nói đến lần đầu tiên cùng Tàn Mặc Vô Ngân tổ đội đánh phụ bản hàng ngày, lúc ấy Kiếm Lang nói chờ một DPS, sau đó Tàn mặc Vô Ngân xuất hiện cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

“Sau gặp được người thật là ở trong quán cà phê. Lúc ấy tâm tình cậu có vẻ không tốt lắm, nhưng khi đó tôi cũng không có tư cách đến hỏi cho nên liền đổi cà phê cho cậu.” Cố Hủ dịu dàng nói, “Nhưng lần đó nhìn thấy cậu lại làm tôi sinh ra cảm giác rất muốn tiếp cận. Cảm giác này rất mạnh mẽ, trực giác của tôi đặc biệt nhạy, cho nên tôi gần như có thể xác định cậu là gay, mà tôi đối với cậu cũng rất có hứng thú.”

Hạ Từ Thần không nói, đối với lời nói trực tiếp của Cố Hủ, cậu không biết nên nói gì.

“Có phải rất thất vọng không? Có vẻ như quá trình không hay ho gì.” Cố Hủ nhìn chăm chú vào Hạ Từ Thần.

“Không cần những thứ tốt đẹp gì, cảm giác ban đầu mới là thứ trực tiếp nhất.” Cậu cũng là nam, cho nên cậu hiểu được cảm giác và suy nghĩ lúc đó của Cố Hủ.

“Đúng vậy.” Cố Hủ cười gật đầu.

Các cô gái mong muốn tình cảm lãng mạn ấm áp, nhưng với đàn ông thì tình cảm càng nhiều thì dục vọng càng nhiều, những thứ đẹp đẽ chỉ để che dấu dục vọng mà thôi, bản chất không có gì thay đổi.

“Sau khi gặp cậu trong quán cà phê kia, tôi bắt đầu chú ý đến chuyện của cậu, cũng tìm người hỏi thăm những thứ cậu thích. Cậu cũng biết đấy, tất cả mọi người ngủ cùng một phòng, cần bản không có cái gì gọi là bí mật, nhất là lại ở gần nhau. Cho nên muốn biết chuyện của cậu cũng không quá khó.”

Lời này là đúng, Hạ Từ Thần cũng đồng ý, ngay cả cậu là người không thích bát quái cũng biết ai có bạn gái là hoa hậu giảng đường, ai bốn năm vẫn luôn đánh lưu manh.

“Nhưng tin tức khi đó không quá rõ ràng. Chỉ biết phòng các cậu mọi người đang chơi ‘Kiếm Hồn’, nhân vật của cậu tên là Trầm Khê.” Cố Hủ tiếp tục gấp đồ ăn đã chín vào bát Hạ Từ Thần, “Nhưng lúc đó cái tên ‘Trầm Khê’ này chỉ là cách đọc, cụ thể là hai chữ nào tôi không rõ, cho nên không dám

xác định Trầm Khê kia chính là cậu. Sau đó Kiếm Lang tìm người tra IP của cậu, cuối cùng mới khẳng định được. Mà tôi ngày đó trong lúc vô tình thấy cậu đánh đàn, hứng thú và cảm giác với cậu đã đạt tới cực hạn.”

Nghe xong cả quá trình, tuy cảm giác đơn giản nhưng cũng rất phức tạp. Ít nhất bản thân cậu sẽ không suy nghĩ đi tìm một người như vậy.

“Vậy vì sao anh không sớm nói?” Hạ Từ Thần cảm thấy bản thân không phải người không để ý gì, Cố Hủ giấu kỹ như vậy, khiến cậu bị rơi vào một cảm giác không hiểu rõ được.

“Nếu tôi sớm nói cậu sẽ bỏ chạy đi.” Cố Hủ cười nói, “Cậu vẫn là người rất cẩn thận, cho nên trước khi chưa nắm chắc, tôi sẽ không mạo hiểm.”

Hạ Từ Thần chọc miếng đậu hũ trong bát, không phủ nhận lời Cố Hủ nói.

“Nói nhiều như vậy, hy vọng cậu có thể hiểu những gì tôi đã làm. Tôi rất nghiêm túc đối với chuyện này, nghiêm túc với cậu. Cũng hy vọng cậu có thể nghiêm túc suy nghĩ cho tôi câu trả lời thuyết phục. Tuy trên mạng cậu đồng ý thử tiếp tục với tôi nhưng trong đời thực cậu còn chưa gật đầu. Đương nhiên cậu có thể từ từ suy nghĩ.”

“Ừ.” Hạ Từ Thần hơi gật đầu. Cố Hủ dường như rất hiểu cậu, nhưng hiểu biết của cậu với Cố Hủ rất ít. Hơn nữa do gia cảnh Cố Hủ, lần này có vẻ không dễ dàng quyết định như ở trên mạng.

“Tôi biết cậu có điều băn khoăn. Chuyện của tôi sau này sẽ nói cho cậu biết, để cậu có thể hiểu cuộc sống của tôi. Tuy có thể hơi phức tạp nhưng tôi hy vọng quyết định của cậu không bị ảnh hưởng bởi yếu tố bên ngoài.” Cố Hủ thu ý cười, nghiêm túc nói, “Những cái khác cậu cũng không cần lo lắng, tôi sẽ giải quyết, cậu chỉ cần đơn giản suy nghĩ về tôi là được.”

Hạ Từ Thần trầm mặc một lúc, gật đầu, xem như đồng ý với Cố Hủ.

Cố Hủ không nói thêm nữa, cùng ăn với Hạ Từ Thần.

Com nước xong, Cố Hủ dẫn Hạ Từ Thần đi xem phim, sau đó đi uống trà chiều, lại đi dạo một vòng nhà sách. Dù sao có xe, đến chỗ nào cũng tiện.

Đi ra nhà sách, Cố Hủ cầm sách Hạ Từ Thần mua, hỏi cậu muốn đi đâu ăn tối.

Vừa uống trà chiều xong Hạ Từ Thần không thấy đói, cảm giác có thể lược bỏ bữa tối luôn. Cố Hủ thấy cậu không muốn ăn cũng không ép. Mua cho cậu ít thức ăn nhẹ, để tối cậu đói còn có thứ để ăn.

Quay về trường thì đã qua bữa tối, Cố Hủ lái xe đưa Hạ Từ Thần tới cười khu ký túc xá, kéo theo ánh mắt không ít bạn học đi ngang qua.

Hạ Từ Thần cầm sách đứng ở đường đi bộ, nói với Cố Hủ đã xuống xe, “Trở về sớm một chút.”

“Có cái này cho cậu.” Cố Hủ xoay ra sau xe, đang mở cốp xe chợt nghe tiếng người gọi tên Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần quay đầu lại, liền nhìn thấy Trầm Dịch Thành đang dắt tay một người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Anh

Ở trường nhìn thấy Trầm Dịch Thành là chuyện bình thường, nhưng nhìn thấy Liên Phi Nhi, lại làm cho Hạ Từ Thần bất ngờ. Tuy trước kia Trầm Dịch Thành cũng nói qua sẽ giới thiệu cho bọn họ nhưng sau đó cũng không có hành động gì nên Hạ Từ Thần đã quên, không nghĩ tới hôm nay lại gặp.

“Đã về rồi.” Lời này tuy là nói với Hạ Từ Thần nhưng ánh mắt lại đặt trên người Cố Hủ.

“Vâng, anh phải đi ra ngoài?” Hạ Từ Thần không biết Trầm Dịch Thành muốn đi đâu, như bình thường thì hắn sẽ dẫn Liên Phi Nhi đi ra ngoài trường chứ không phải là đi về phòng.

“Ừ, quên mang ví theo nên quay về lấy.” Trầm Dịch Thành nói, “Đây là Phi Nhi, vốn tên là Phạm Giai Duyệt, trước đã nói với cậu rồi.”

“Vâng.” Hạ Từ Thần gật đầu, nói với Phạm Giai Duyệt, “Xin chào.”

“Xin chào.” Phạm Giai Duyệt cười thực ngọt, tươi cười đúng mực không quá nhiệt tình, cũng không quá lạnh nhạt, chính xác mà nói là có chút hình thức hóa, “Trước chỉ nghe Dịch Thành nói đến cậu, cũng xem ảnh chụp rồi, không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy Trầm Khê người thật.”

Hạ Tử Thần cười cười, không nói gì. Làm bạn trai, Trầm Dịch Thành đem chuyện của cậu nói cho Liên Phi Nhi nghe cũng là phải thôi, coi như làm trong sạch quan hệ hai người. Bạn trai của mình quan hệ tốt với cô gái khác, mỗi cô gái đều sẽ ghen tị, nhưng nếu cô gái này thật ra là nam, tin là đa số mọi người sẽ không nghĩ nhiều.

“Nói thật, nếu không tận mắt nhìn thấy cậu, tôi cũng không tin Trầm Khê lại là nam” Phạm Giai Duyệt hơi hơi hất cằm, trong giọng nói chứa một tia khinh thường, “Tuy hiện giờ có nhiều người chơi nhân yêu nhưng quan hệ của tôi và Dịch Thành lại thua bởi một nhân yêu tôi thực sự rất mất mặt.”

Hạ Tử Thần hơi nhú mồm, lời nói của Phạm Giai Duyệt khiến cậu thấy không thoải mái, nhưng cô nói cũng không sai, thân phận nhân yêu trong game quả thật xấu hổ.

“Sao? Thần Thần nhà tôi cướp người của cô sao?” Cố Hủ đi tới, tay tự nhiên khoác lên vai Hạ Tử Thần, khuôn mặt không biểu cảm tỏ ra rất lạnh lùng. Hơn nữa do chênh lệch chiều cao nên làm cho người ta cảm giác áp bức mãnh liệt.

Phạm Giai Duyệt xấu hổ nhìn thoáng qua Cố Hủ mặt lạnh, cười mĩa mị, “Không có, tôi chỉ đơn thuần nói chuyện mà thôi.”

“Ừm, mắt nhìn của Thần Thần luôn rất cao, cho nên cô không cần lo chuyện dư thừa này.” Mặt Cố Hủ vẫn lạnh lùng như vậy, cảm giác người lúc trước nói chuyện với Hạ Tử Thần là hai người khác nhau.

Cảm giác không khí lúng túng, Trầm Dịch Thành đi tới nhẹ nhàng kéo Phạm Giai Duyệt một chút, chuyển đề tài, “Tử Thần hóa ra quen biết Cố học trưởng, trước kia không nghe cậu ấy nói tới.”

Nếu không phải hôm nay vừa lúc gặp, Hạ Tử Thần vẫn sẽ không nói đến chuyện này. Nhưng nếu đã gặp, cũng không nên thất lễ, cho dù Phạm Giai Duyệt không để ý mặt mũi, cậu cũng phải cho Cố Hủ ấn tượng tốt, không nên lần đầu tiên hai người gặp mặt cậu đã nổi giận cho Cố Hủ xem.

“Đây là bạn cùng phòng của tôi Trầm Dịch Thành.” Hạ Tử Thần đơn giản giới thiệu, còn về Liên Phi Nhi, vừa nãy Trầm Dịch Thành giới thiệu cô, Cố Hủ hẳn là nghe thấy được.

Cố Hủ hơi gật đầu, xem như nể mặt Hạ Tử Thần mà chào một câu.

Trầm Dịch Thành như đang suy nghĩ gì đó đột nhiên nhớ tới một điều, giương mắt nói, “Hồi Tết ở Lâm Diệu Hội Quán, một bàn đồ ăn kia cũng là Cố học trưởng tặng đi?”

“Tinh cờ gặp Thần Thần ở đó, cậu ấy lại thích ăn bánh ngọt cho nên tôi là một người anh cũng không nên keo kiệt.” Cố Hủ không qua để ý chuyện này.

“Anh?” Ngữ khí Trầm Dịch Thành có chút thăm dò.

Cố Hủ hơi nhắc khéo miệng với Hạ Tử Thần, “Tiểu đồng tây này có chút không được tự nhiên, không thích nói với người ngoài là biết tôi. Thời gian dài như vậy cảm ơn cậu đã chăm sóc Thần Thần, về sau có tôi rồi không làm phiền cậu nữa.”

Nhẹ nhàng băng quơ đem sự mờ ám trước kia nói thành bạn học chăm sóc nhau, theo đó lập tức phân rõ giới hạn Hạ Tử Thần và Trầm Dịch Thành, cũng kéo Hạ Tử Thần đến bên cạnh hẳn.

“Học trưởng khách khí rồi.” Trầm Dịch Thành đoán không ra ý tứ của Cố Hủ, cảm giác trong lời nói của hắn có ý gì đó, nhưng lại giống như chỉ là một người anh khiêm nhường. Lại nói, Cố Hủ tuy nói khách sáo nhưng ngữ khí lại không có chút khách khí nào, càng có vẻ như là xua đuổi.

“Hai người có việc bận thì cứ đi đi.” Thấy không khí có chút căng thẳng, Hạ Tử Thần mở miệng nói. Nếu gặp nhau trong game, có lẽ mọi người nói chuyện không thu liễm như vậy, nhưng gặp trong hiện thực, không nên ở bên ngoài làm mất mặt mọi người. Hạ Tử Thần rất chú ý đến điều này, cậu từ trước đến nay da mặt mỏng, nhưng Cố Hủ rõ ràng bộ dáng cao cao tại thượng như vậy. Ngay cả khi trạng của thiếu gia Trầm Dịch Thành đều bị hắn áp bức không còn gì, làm cho Hạ Tử Thần yên lặng cảm thấy có vài thứ chính là trời sinh, sau này dù có bổ sung thì vẫn sẽ chênh lệch.

“Vậy bọn tôi lên trước.” Theo lời Hạ Tử Thần nói, Trầm Dịch Thành định kéo Phạm Giai Duyệt đi. Tuy gia thế của hắn và Phạm Giai Duyệt không tệ nhưng Cố Hủ là nhân vật thần bí của trường, gia cảnh nhà hắn không ai biết rõ. Cho nên nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

“Dịch Thành, anh lên đi, em ở đây chờ anh.” Phạm Giai Duyệt như làm nũng nói, “Phòng các anh đều là nam sinh, em là nữ đi lên không tiện.”

“Ừ, vậy em ở đây chờ anh, anh xuống ngay.” Trầm Dịch Thành gật đầu, tuy mùa này không đến mức mặc mỗi quần lót chạy trên hành lang, nhưng vẫn sẽ tùy tiện một chút, Phạm Giai Duyệt ngại không lên cũng đúng.

Không nói gì nữa, Trầm Dịch Thành nhanh chóng chạy lên.

Một mình Phạm Giai Duyệt đứng dưới có vẻ lẻ loi, nhưng Hạ Tử Thần không quen thân cô đến mức có thể nói chuyện, có lẽ dù nói cũng không nói được cái gì dễ nghe, tạm từ bỏ. Quay đầu nói với Cố Hủ, “Anh có cái gì thế?”

“Đến đây.” Cố Hủ đi qua, mở cốp xe, mang ra hai hộp giấy, hình bên trên đã bị che đi, không nhìn ra cái gì.

Hạ Tử Thần không hiểu gì nhìn Cố Hủ đặt cái gì đó trên mặt đất, “Cái gì vậy?”

“Máy tính.” Cổ Hủ thấp giọng nói, hiển nhiên không muốn bị Phạm Giai Duyệt đứng ở cửa nghe được.

Hạ Từ Thần nhíu mày, không hiểu được hỏi, “Để làm gì?”

Cổ Hủ cười, “Đương nhiên là cho cậu dùng.”

“Tôi có máy tính rồi.”

“Lúc trước cậu không phải đã nói với tôi máy tính không đánh được công thành và trận doanh sao?” Cổ Hủ đóng cửa xe, lại lấy ra một cái túi ở ghế sau, bên trong là bàn phím và chuột, thậm chí còn có cả cái kê chuột, “Máy tính này tính năng tốt, về sau cậu có thể chơi tùy thích.”

“Tôi không cần.” Cậu không có lý do gì nhận những thứ này của Cổ Hủ, huống chi đây còn là lần đầu tiên Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân gặp nhau, lại càng không nên tùy tiện nhận của đối phương.

Cổ Hủ đóng cửa xe, khóa bằng khóa điện tử, “Nếu cậu không nhận, tôi đành đem nó gửi chỗ đại thẩm quản lý kia.”

Hạ Từ Thần không nói gì nhìn hắn. Đại thẩm khu ký túc xá của cậu thích ở dưới tầng hô to người xuống lấy đồ, bình thường ngoại trừ mấy đồ linh tinh, tặng đồ hay cái gì cũng sẽ bị hô gọi xuống lấy đồ mới thôi, khiến tất cả mọi người đều biết.

“Cũng không phải cái gì quý giá, cầm dùng đi. Tôi cũng xuất phát từ tâm tư lo lắng, như vậy về sau chiến trường hay công thành chiến đều có thể cùng đi.” Cổ Hủ thấp giọng nói, “Tránh cho tôi đi chiến trường, cậu đi nhặt đồ một mình nhảm chán nữa.”

“Tôi không chán.” Nếu không có cơ hội này, có lẽ cậu không quá chú ý đến chuyện vào trận doanh, nhưng hiện giờ Cổ Hủ nói cho cậu đổi máy tính tốt, lại gọi ra sự hứng thú vào trận doanh của cậu. Chơi game chính là mỗi người đều phải thử cách chơi mới thì mới vui.

“Đi thôi, coi như là quà gặp mặt của tôi.” Cổ Hủ cười đưa túi bàn phím cho Hạ Từ Thần, bản thân hắn cầm theo hai hộp giấy đi lên tầng.

Hạ Từ Thần đành phải theo sau, nhưng vừa quay đầu liền thấy Phạm Giai Duyệt nhìn chăm chú vào Cổ Hủ, làm cho Hạ Từ Thần thấy không thoải mái. Ung dung đi qua, ngăn cách Cổ Hủ và Phạm Giai Duyệt, cũng chặn ánh mắt của cô.

Mà Cổ Hủ cũng không liếc mắt Phạm Giai Duyệt một cái, coi như cô không tồn tại mà đi qua.

Khi lên tầng thì gặp Trầm Dịch Thành đang đi xuống, không nói gì thêm, chỉ gật đầu.

Hạ Từ Thần đi sau Cổ Hủ một bậc thang, nói, “Anh bịa chuyện giỏi thật đấy. Nhà tôi chỉ có mình tôi, ngay cả thân thích cũng không có, lấy đâu ra anh trai?”

Cổ Hủ không để ý, cười nói, “Tôi xác thực là lớn hơn cậu.”

Hạ Từ Thần không có cách nào phản bác, nếu cậu và Cổ Hủ không phải đang có loại quan hệ này, cậu nên gọi hắn một tiếng ‘học trưởng’.

“Trầm Dịch Thành không quản được miệng mình, đem chuyện của cậu nói cho bạn gái cậu ta nghe. Nếu bọn họ có thể ở một chỗ với nhau, chứng minh là cùng một loại người, cô gái kia không nhất định có thể quản được miệng mình, cho nên để bọn họ biết càng ít càng tốt.” Cổ Hủ giải thích.

“Ừ.” Hạ Từ Thần gật đầu. Vừa nãy ở dưới tầng, thanh âm Cổ Hủ nói chuyện vẫn rất thấp, có vẻ như không muốn Phạm Giai Duyệt nghe thấy.

Quan hệ của cậu và Cổ Hủ có chút nhạy cảm, hơn nữa kết quả còn chưa biết thế nào, nên giữ im lặng thì tốt hơn. Nhờ kết quả không như mong muốn cũng không cần người khác tới an ủi, cậu thả một mình từ từ hồi phục. Loại thống cảm này đối với Hạ Từ Thần tựa như trào phúng vậy.

Mở cửa phòng, An Cảnh và Đường Huy không có đây, trong phòng mở đèn, có lẽ Trầm Dịch Thành lúc đi không tắt.

“Vào đi.” Hạ Từ Thần thay giày, để Cổ Hủ tùy ý.

“Phòng rất sạch sẽ.” Cổ Hủ để hộp xuống, nhìn quanh.

“Có quét dọn.” Hạ Từ Thần cởi áo khoác, chỉ ghế của mình, “Ngồi đi.”

So với những phòng nam khác, phòng bọn họ xem như rất sạch sẽ. Trầm Dịch Thành có chút khiết phích(thích sạch sẽ), đại khái cũng là do cuộc sống thường ngày dưỡng thành, tựa như rèm cửa trong phòng, phòng nam sinh bình thường sẽ không có, nhưng Trầm Dịch Thành nhất định phải treo, hơn nữa khi trời tối thì phải kéo lên.

Hạ Từ Thần từ nhỏ chịu sự ảnh hưởng của cha cũng rất yêu sạch sẽ, lau bàn ghế là chuyện mỗi ngày phải làm. An Cảnh tuy nói nhiều nhưng làm việc trong nhà cũng rất gọn gàng, bảo hắn giúp dọn dẹp hắn chưa bao giờ từ chối. Đường Huy thuộc loại người có nếp sống riêng rất tốt, ngoại trừ sắp xếp đồ của mình còn thường giúp bọn họ dọn dẹp.

Cho nên bốn người cùng ở nhưng trong phòng tất nhiên sẽ sạch sẽ hơn nhiều.

Cởi áo khoác, Cổ Hủ đi rửa tay, sau đó giúp Hạ Từ Thần lắp máy tính. Hộp máy rất nhỏ, hơn nữa khá nhẹ, đặt bên cạnh bàn không chiếm nhiều chỗ,

màu trắng sạch sẽ thực thích hợp với bàn học màu trắng của Hạ Tử Thần. Màn hình hơi lớn nhưng lại siêu mỏng nên không chiếm nhiều diện tích, đặt lên bàn vừa đẹp.

Cắm điện và dây mạng, Cố Hủ khởi động máy tính. Màn hình hiện lên màu xanh nhạt, bên trên màn hình là các biểu tượng Hạ Tử Thần vẫn quen dùng cùng các phần mềm.

“Phần mềm quét virus đã được cài đặt, không biết cậu thích hình nền gì nên để một cái đơn giản.” Cố Hủ ngồi trên ghế, Hạ Tử Thần đứng sau hắn, nhìn màn hình máy tính. “Game cũng đã được cài đặt, có phần mềm gì cần cậu có thể tự cài đặt thêm.”

“Ừ.” Hạ Tử Thần lên tiếng. Màn hình mới tinh, màu sắc nhìn đẹp hơn laptop của cậu rất nhiều, tin là hiệu ứng đặc biệt của trò chơi toàn bộ mở ra cũng không vấn đề gì.

“Tuy muốn cậu thử một chút cách chơi trận doanh nhưng không nên chơi quá muộn.” Cố Hủ quay đầu nói.

Cố Hủ vừa quay đầu, Hạ Tử Thần mới phát hiện khoảng cách giữa hai người thật sự gần, cậu thậm chí có thể cảm giác được độ ẩm hô hấp của Cố Hủ.

Hạ Tử Thần xấu hổ muốn đứng thẳng dậy, lại bị Cố Hủ chặn trước.

Hôn nhẹ nhàng ở khóe miệng, chạm nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, mang theo vị lạnh thuộc về Cố Hủ. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Yêu đương

Cứ như vậy cho đi nụ hôn đầu tiên của bản thân, Hạ Tử Thần có chút mơ màng, cũng may Cố Hủ không tiến thêm bước nữa. Tim cậu không đến mức đập loạn nhịp nhưng trên mặt vẫn có chút nóng.

Cố Hủ dùng ngón tay vuốt nhẹ qua khóe miệng bị hắn hôn của Hạ Tử Thần, thấp giọng nói, “Tuy tôi rất muốn giả làm quân tử hoặc người lịch thiệp nhưng đối mặt với em lại rất khó làm được như vậy.”

Hạ Tử Thần hồi phục tinh thần, theo bản năng lùi về phía sau, đứng thẳng người, trầm mặc nhìn Cố Hủ. Tuy hành động vừa rồi của Cố Hủ có chút bất ngờ nhưng trong lòng Hạ Tử Thần không thấy khó chịu, cũng không chán ghét.

Cố Hủ cầm tay Hạ Tử Thần, mỉm cười nói, “Tôi cảm thấy em hẳn có thể lý giải được. Một người đàn ông khi có dự vọng không nhất định là bởi vì yêu, nhưng nếu yêu nhất định sẽ có dự vọng.”

Hạ Tử Thần nhấp miệng, cảm xúc lạnh lạnh vừa rồi vẫn còn.

“Trước khi em đồng ý, tôi sẽ không làm chuyện gì quá phận.” Cố Hủ mỉm cười nhìn khuôn mặt có chút phớt hồng của Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần nâng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói, “Không còn sớm, anh về trước đi.”

“Ừ.” Cố Hủ gật đầu, không định làm cho Hạ Tử Thần tiếp tục ngượng ngùng xấu hổ, “Đúng rồi, đồ ăn còn ở trong xe chưa lấy, cùng tôi đi xuống lấy đi.”

Đang nghĩ chuyện máy tính, mấy món ăn nhẹ đã bị Hạ Tử Thần để qua một bên.

“Vâng.” Cũng không để Cố Hủ phải tự đưa lên, Hạ Tử Thần khoác áo, chuẩn bị cùng Cố Hủ xuống tầng.

Cố Hủ mặc áo khoác, đi ra khỏi phòng. Hạ Tử Thần đổi giày xong, khóa cửa phòng, hai người cùng nhau đi xuống.

“Muốn tôi dẫn em đi dạo cảnh đêm không, ăn xong cơm tối rồi về.” Mở cửa xe, Cố Hủ đột nhiên nói.

“Còn chưa tắt máy tính.” Hạ Tử Thần mở cửa sau, lấy đồ ăn ra, “Lần sau lại nói.”

“Cũng được.” Cố Hủ đứng bên cạnh xe, không có ý định đi.

Hạ Tử Thần thấy hắn không đi, đành phải tìm đề tài nói, tránh đứng ngây ra như vậy mất tự nhiên, “Xe này là của anh?”

“Không phải.” Cố Hủ nói, “Của anh tôi. Về nhà lấy xe hơi xa nên mượn một chiếc của anh dùng một chút.”

Nghe Cố Hủ nói, hần hần là có xe riêng. Nghĩ cũng đúng, một thiếu gia nhà giàu có xe là chuyện rất bình thường.

“Muốn học lái xe không?” Cố Hủ vỗ vỗ xe, “Tôi có thể dạy em.”

Hạ Từ Thần lắc đầu, học xong cậu cũng không có tiền mua xe, vẫn là dùng phí thời gian nữa.

Cố Hủ không nói gì, ánh mắt dừng lại phía sau Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần thấy kỳ lạ nên xoay người lại liền nhìn thấy An Cảnh và Đường Huy đứng cách đó không xa. Đường Huy không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt như đang tìm tòi nghiên cứu. An Cảnh cười mờ ám, như là phát hiện chuyện vô cùng bất quá.

“Bạn cùng phòng của tôi.” Hạ Từ Thần quay lại nói với Cố Hủ.

“Ừ, có một lần ở canteen gặp qua.” Trí nhớ của Cố Hủ vẫn luôn rất tốt, hướng chỉ là chuyện có liên quan đến Hạ Từ Thần.

“Ừm, kia là An Cảnh, bên cạnh là Đường Huy.” Hạ Từ Thần giới thiệu, “Muốn đi gặp chút không?”

“Lần sau đi.” Cố Hủ cười nhẹ.

“Ừ.” Thấy An Cảnh cũng không có ý đi tới, cũng không miễn cưỡng, dù sao cơ hội có thể giới thiệu còn nhiều, hướng chỉ An Cảnh đã sớm biết Cố Hủ, cần bản không cần giới thiệu.

“Đi lên đi, buổi tối trời có gió.” Cố Hủ kéo lại áo cho cậu, “Lát nữa gặp trong game.”

“Được, lái xe cẩn thận.” Hạ Từ Thần lùi về đường đi bộ, vẫy tay với Cố Hủ.

Cố Hủ lên xe. Hạ cửa kính ghé phó lái, nói, “Nhanh đi lên đi.”

“Đã biết rồi.”

Cố Hủ không nói thêm nữa, khởi động xe, chạy nhanh khỏi tầm mắt Hạ Từ Thần.

“Yêu, Tiểu Thần Thần.” Thấy Cố Hủ đi rồi, An Cảnh lập tức chạy tới giữ lấy cổ cậu, “Anh đã nói cậu khẳng định quen biết Cố Hủ, còn không thừa nhận đi.”

Hạ Từ Thần cười bất đắc dĩ, chính cậu cũng không biết bản thân ‘sớm’ đã biết Cố Hủ.

“Nói thật đi.” An Cảnh vừa túm lấy Hạ Từ Thần vừa đi lên tầng.

“Cha em biết anh ta.” Hạ Từ Thần nói dối. Nếu Cố Hủ không muốn để người khác biết hần là Tàn Mặc Vô Ngân, vậy Hạ Từ Thần sẽ không nhiều lời. Không phải không tin An Cảnh, chỉ là mọi người bình thường ở cùng một chỗ, nói chuyện rất tùy ý, nhờ vô tình nói đến, sẽ là tự tìm phiền toái.

“Sớm biết thế thì đã không nói là cái gì đại ca hàng xóm, tiếp tục sử dụng ý tưởng ban đầu còn có thể từ lừa thành thật.” An Cảnh hơi tiếc nói. Lúc ấy lừa Trầm Dịch Thành, hần quả thực nghĩ tới cha Hạ Từ Thần quen biết Cố Hủ, nhưng sau suy tính lại thì lại đổi.

“Anh cứ nói là bị em lừa.” Dù sao vấn đề này cậu cũng chưa nói thật với An Cảnh.

Đường Huy mở cửa phòng, không nói gì nhìn hai người phía sau. Tuy hần cũng có nghi vấn nhưng không sốt ruột muốn biết, chờ khi Hạ Từ Thần cảm thấy có thể nói tự nhiên sẽ nói cho hần.

Vào phòng, máy tính còn mở tắt nhiên thành điểm chú ý nhất. Hạ Từ Thần hưởng thụ sự quan tâm của Cố Hủ, đồng thời cũng hiểu được bản thân đã tự đi tìm phiền toái, nếu không thể dùng nói dối, đành lấy cớ ứng phó trước.

Có máy tính mới, Hạ Từ Thần đánh rất thích, sẽ không đột nhiên xuất hiện lag, so với màn hình ban đầu thì nét hơn, nhìn cũng rộng hơn, đã không còn phải quá tập trung, khiến cho Hạ Từ Thần có thể quan sát quy mô trận đánh.

Sau khi vào trận doanh, Hạ Từ Thần bắt đầu đi theo Tàn Mặc Vô Ngân đánh công thành chiến cùng chiến trường. Loại hỗn chiến hơn ngàn người trước kia Hạ Từ Thần chỉ có thể xem từ xa, hiện giờ bản thân ở trong đó, tuy tình cảnh rất sục sôi, nhưng nhiều ít vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Thiên Phong Nhã Các sẽ cố định tổ chức công thành chiến và chiến trường, cho nên tất cả mọi người không cần phải di những đoàn người hỗn loạn. Nhưng cho dù tổ chức có quy luật, chen giữa cả trăm người, ngay cả bản thân đều bị biển người bao phủ, hướng chỉ là những người khác trong đội.

Nhưng nói đến vào trận doanh, chính là một bầu không khí đáng để thử, cho dù chôn ở biển người không tìm thấy nhau, đánh xong đi ra vẫn cảm thấy vui sướng tràn trề.

Lần đầu tiên tham gia hỗn chiến, Hạ Từ Thần có chút phản ứng không kịp, nhưng rất nhanh tìm được quy luật, Kiếm Lang sẽ ở YY chỉ huy, cho nên dù đội viên bị tách ra, thật sự rời xa đội ngũ cũng chỉ có một hai người. Mà cậu vẫn luôn chú ý đến Tàn Mặc Vô Ngân, chỉ cần đi theo Tàn Mặc Vô Ngân, cậu sẽ an toàn, không cần lo lắng bị vây đánh không ai cứu được. Cho nên đánh mấy trận rất thú vị.

Trong hiện thực, hai người liên hệ với nhau thường xuyên hơn. Trái với Hạ Từ Thần, Cố Hủ bận việc nhiều, cho nên không thường xuyên gặp mặt, nhưng mỗi ngày sẽ gửi tin nhắn, nói chuyện qua điện thoại. Chỉ cần có thời gian, Cố Hủ sẽ dẫn cậu ra ngoài ăn cơm, Hạ Từ Thần đều không từ chối.

Đối với sự thay đổi trong thời gian này của Hạ Từ Thần, An Cảnh bọn họ đều thấy. Cũng không phải có biến đổi gì lớn, chỉ là cười nhiều hơn trước kia, có vẻ mỗi ngày tâm tình luôn rất tốt.

Ăn xong cơm tối, Hạ Từ Thần đi quán cà phê ở góc phố mua một cốc cà phê. An Cảnh không có gì làm liền đi cùng. Lúc này là thời gian ăn cơm, sinh viên đi trên đường rất nhiều, hai người tìm đường ít người mà đi.

“Anh nói tiểu Thần Thần này, cậu gần đây có phải đang yêu đương không?” Nghẹn thời gian dài như vậy rồi, An Cảnh đã tìm được cơ hội để hỏi.

“Cái gì?” Hạ Từ Thần rõ ràng không nghĩ trả lời.

“Cậu gần đây tâm tình rất tốt, điện thoại cũng nhiều.” An Cảnh nói, “Trước kia cậu cùng Tàn Mặc Vô Ngân vẫn rất tốt, anh nghĩ đến hai người thật sự sẽ phát triển một chút. Nhưng gần đây cậu hình như liên lạc với Cố Hủ nhiều hơn, trước cậu rất ít thân cận với người khác, nhưng lại rất thân với Cố Hủ.”

An Cảnh cố gắng tổ chức ngôn ngữ bản thân, bởi vì muốn hỏi nhiều lắm, mỗi thần kinh não đều cần sửa lại cho khớp. Hạ Từ Thần thích nam hẳn biết, cho nên xuất hiện nữ sinh bên người Hạ Từ Thần không đáng sợ, xuất hiện nam sinh mới là đáng nghi.

“Tuy tiếp xúc rất ít nhưng anh thấy Cố Hủ đối với cậu rất tốt. Trước kia không nghe qua hẳn quan tâm đến ai. Tàn Mặc Vô Ngân tuy chưa gặp trong hiện thực nhưng hẳn cho anh ấn tượng rất tốt, là người thận trọng cũng không tự phụ, điều quan trọng là rất ân ý với cậu.” An Cảnh khẽ thở dài, “Nói thật, hai người kia tốt, nếu có thể phát triển cũng không tồi, thời điểm học đại học dù sao cũng nên yêu đương mới không uổng phí bốn năm này.”

Hạ Từ Thần nói đùa với An Cảnh, “Chính anh cũng đang độc thân còn gì?”

“Anh luôn đi tìm a.” An Cảnh lắc đầu, “Nhưng nói thật, gia cảnh nhà Cố Hủ rất cao, không phải dễ dàng leo lên. Cậu nếu thích hẳn cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Một câu này của An Cảnh chọc đúng chỗ đau của Hạ Từ Thần, đây luôn là sự băn khoăn trong lòng cậu. Sau này đã muốn xem nhẹ vấn đề này, giờ xem ra không thể như vậy nữa. Ngay cả người khác đều nhìn ra vấn đề trong đó, đã chứng minh nó thật sự là vấn đề rất khó.

Hạ Từ Thần im lặng một lúc mới mở miệng nói, “Đừng nghĩ nhiều như vậy. Có một số việc không phải suy nghĩ là có thể giải quyết, nghĩ thì tốt nhưng kết quả chưa chắc đã vậy, cảm giác rất khó chịu. Cho nên thuận theo tự nhiên đi.”

Cậu không nghĩ bản thân rốt cuộc có thể đi cùng Cố Hủ đến bước nào, mặc kệ kết quả tốt hay xấu, những yếu tố bên ngoài cậu không thể không chế được. Cho nên chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, quý trọng những thứ trước mắt. Cho dù về sau mất đi, cũng không nuối tiếc.

Đối với một người là gay như Hạ Từ Thần, đây có lẽ là cách đơn giản dễ dàng nhất để nắm lấy hạnh phúc.

Buổi tối thứ tư, đi ra võ trường, Tàn Mặc Vô Ngân hỏi, “Đi phụ bản không?”

“Hôm nay không muốn đi.” Trước kia cậu đánh phụ bản không cảm thấy gì, nhưng hiện giờ chiến trường cùng công thành chiến đều phải đánh, Hạ Từ Thần đã thấy mệt, cho nên không phải ngày nào cũng đánh phụ bản.

“Ừm, không biết hôm nay bọn họ muốn đánh phụ bản nào?” Nếu không phải khó khăn cần hỗ trợ, Tàn Mặc Vô Ngân cũng không định tham gia.

“Để tôi đi hỏi.” Tàn Mặc Vô Ngân rất ít nói chuyện trên kênh bang hội, trước kia Kiếm Lang là người nói hộ hẳn, hiện giờ đều là Hạ Từ Thần đi hỏi.

[Bang Hội] Trầm Khê: hôm nay đánh phụ bản nào thế?

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: thần nãi, hôm nay không đánh phụ bản.

[Bang Hội] Trầm Khê: làm sao vậy?

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: bẩm đại thần phụ nhân, bang chủ đang thủ thi, không rảnh phân tâm.

[Bang Hội] Trầm Khê: thủ cái gì thi?

Hạ Từ Thần khó hiểu hỏi.

Kiếm Lang tuy không thể nói là quá ôn hòa, nhưng chưa từng nghe hắn thủ thi. Hơn nữa ngay cả bản sao cũng không đánh, có thể thấy người bị thủ thi thật đặc tội hắn.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: thủ Diệt Mộng Tâm Túy a. Trong bang vài người đều đi theo, lát nữa làm xong hàng ngày tôi cũng đi!

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: chờ tôi, cùng đi với.

Hạ Tử Thần cẩn thận suy nghĩ một chút cái tên này, mới nhớ tới Diệp Mộng Tâm Túy là đồ đệ Kiếm Lang. Nhưng đã lâu chưa thấy cô xuất hiện. Nhắc tới cô gái này, Hạ Tử Thần lại nhớ đến Bách Thảo Chiết, có lẽ lần này thủ thi có liên quan đến Bách Thảo Chiết.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tôi đi đến chỗ Kiếm Lang xem.

Chuyện Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết, Tàn Mặc Vô Ngân không thể mặc kệ.

[Mật] Trầm Khê: tôi cùng đi với anh.

Nói xong, Hạ Tử Thần hỏi địa điểm trên kênh bang hội, cùng Tàn Mặc Vô Ngân bay khỏi chủ thành. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ước hẹn bang chiến

Trong trò chơi, bạn sẽ không thể biết được khi nào sẽ gặp phải chuyện ngoài dự tính. Hạ Tử Thần vẫn cho rằng game là để chơi, nhưng thực tế thì rất nhiều người lại là bị chơi. Cho nên những chuyện như vậy cũng chẳng lạ gì, còn cho rằng game là cuộc sống.

Vốn Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết cố định làm hàng ngày với nhau. Nhưng tối hôm nay Kiếm Lang phải giúp bạn dẫn người mới đi phụ bản, làm T, Kiếm Lang rất chịu khó đánh, là lựa chọn tốt để dẫn người mới, dù sao hiện tại không phải tất cả mọi người đều có kiên nhẫn như vậy. Cho nên Bách Thảo Chiết tự tổ đội chơi. Thật ra một phụ bản hàng ngày không khó đánh, chỉ cần mọi người đánh ỏn là được, tổ đội tự do cũng không sao.

Khi Bách Thảo Chiết đến cửa phụ bản đúng lúc nhiều người đang gọi tổ đội. Bách Thảo Chiết suy nghĩ, đi tìm một DPS tổ đội, liền nhìn thấy trên màn hình nhảy ra lời mời tổ đội. Có người tổ đội rồi hẳn cũng đỡ phiền, Bách Thảo Chiết nhấn xác nhận, sau đó vào phụ bản.

Chờ vào, Bách Thảo Chiết mới phát hiện trị liệu của đội là Diệp Mộng Tâm Túy, cũng là đội trưởng. Y trước kia chỉ dẫn Diệp Mộng Tâm Túy đi làm nhiệm vụ thăng cấp, sau khi mãn cấp thì không cùng chơi nữa, cho nên cô có thể làm được cái gì, Bách Thảo Chiết cũng không biết. Nhưng phụ bản hàng ngày không khó khăn gì, chỉ cần mọi người có kỹ năng tốt, nể chăm sóc tốt cho T là ỏn.

Những người trong đội không nói chuyện, sau khi làm đầy huyết cùng lam được, bắt đầu vào bản.

Bách Thảo Chiết là viễn trình, chỉ cần Boss không chỉ tên hẳn, không phát động quần công phạm vi lớn, hẳn căn bản sẽ không rút huyết. Nhưng hôm nay hẳn không gặp may, Boss chỉ tên đuổi theo hẳn.

Bách Thảo Chiết lập tức dùng khinh công nhanh nhẹn chạy đi. Như bình thường thì trị liệu phía sau sẽ thêm huyết cho người bị chỉ tên, dù sao người bị chỉ tên nếu không phải T, lượng huyết không dày như vậy, rất có thể trực tiếp ngã xuống. Nhưng khi chạy trốn, Bách Thảo Chiết phát hiện Diệp Mộng Tâm Túy căn bản không thêm huyết cho hẳn.

Chờ hẳn bị Boss đuổi xong, lượng huyết chỉ còn lớp mỏng. Lúc này, Boss lại phóng kỹ năng quần công, Bách Thảo Chiết ở trong phạm vi ảnh hưởng, trực tiếp ngã xuống.

Nhưng người khác không nói gì, vẫn tiếp tục đánh Boss. Đánh xong, Diệp Mộng Tâm Túy cũng không có ý hồi sinh hẳn.

[Đội ngũ] Tâm Trứ: trị liệu sao vậy? Không thêm huyết người bị gọi tên, cũng không cứu người chết.

Một người trong đội rõ ràng không vừa lòng với Diệp Mộng Tâm Túy.

[Đội ngũ] Diệp Mộng Tâm Túy: chính hẳn không chạy bị Boss đánh chết, đâu liên quan gì tới tôi!

[Đội ngũ] Tiểu Quai Tới Quai: đúng, không muốn đánh thì rút.

Nhìn thấy hai người nói vậy, Bách Thảo Chiết rất muốn lui đội chạy lấy người, nhưng nếu hẳn lui, ngoài chuyện nhiệm vụ hàng ngày hôm nay sẽ không hoàn thành, theo tình hình DPS trong đội, bốn người còn lại cũng không hoàn thành được. Bản thân hẳn chưa làm xong không tính, Tâm Trứ thay hẳn nói cũng không hoàn thành được thì không còn gì để nói.

Bách Thảo Chiết không ngốc, hẳn hiểu được Diệp Mộng Tâm Túy chính là nhằm vào hẳn. Nhưng cũng may bốn Boss sau cũng không đuổi người, chỉ cần đứng ở bên cạnh trị liệu đánh là được.

Lười nói, Bách Thảo Chiết hồi sinh lại ở cửa, sau đó chạy đến chỗ Boss thứ hai. Tâm Trứ không nói chuyện, nhìn trang bị hẳn thì hẳn là mới mãn cấp, nhiệm vụ lần này nếu không hoàn thành thì sẽ là tổn thất rất lớn với người mới như hẳn.

Hai Boss sau rất thuận lợi, Bách Thảo Chiết không trông cậy vào Điệp Mộng Tâm tủy thêm huyết, có cơ hội thì chạy tới thêm huyết nhóm, thật sự không được thì giảm sát thương, tóm lại không ngã xuống nữa.

Trong đội không ai nói chuyện, không khí có vẻ rất căng thẳng.

Năm người đi đến trước Boss thứ tư, khôi phục trạng thái một chút. Bách Thảo Chiết từ trước đến nay vẫn là một DPS rất mạnh, luôn xếp hạng một. Tiểu Quai Tồi Quai tuy xếp hạng thứ hai nhưng lực sát thương mới chỉ gần bằng số lẻ của hắn.

Khi Boss thứ tư bị đánh tới chỉ còn 10% lượng huyết, màn hình Bách Thảo Chiết nhảy ra một câu – bạn đã bị đội trưởng Điệp Mộng Tâm Tủy mời ta khỏi đội.

Sau đó đồng hồ đếm ngược hiện lên, lúc này Boss thứ tư cũng ngã xuống.

[Phụ cận] Tâm Trữ: ta sát, các cô quá đáng quá rồi đó.

[Phụ cận] Tiểu Quai Tồi Quai: nhiệm vụ hoàn thành là được, kêu la cái gì.

[Phụ cận] Điệp Mộng Tâm Tủy: đúng! Bách Thảo Chiết xứng đáng như vậy, cướp đàn ông người khác còn muốn tiếp tục chơi. Tội hôm nay cố ý phá nhiệm vụ của người, thế nào?

[Phụ cận] Tâm Trữ: mẹ ơi, hôm nay gặp phải kì ba!

[Phụ cận] Điệp Mộng Tâm Tủy: người mới kì ba. Bách Thảo ngu ngốc người dám vào đội thì chuẩn bị bị phá đi!

.....

Lúc sau bọn họ nói gì đó Bách Thảo Chiết không biết, hắn đã bị truyền tống ra khỏi phụ bản.

Phụ bản hàng ngày mỗi ngày chỉ có thể vào một lần, hắn chưa đánh xong Boss thứ tư đã bị đá ra khỏi đội, nhiệm vụ tất nhiên là không thể hoàn thành.

Kỳ thực Bách Thảo Chiết trong lòng rất là tức giận, hắn và Kiếm Lang thế nào đâu phải chuyện của bọn họ, một cô gái ‘cực phẩm’ mà chen giữa hai người, ai nhìn cũng sẽ bức bối. Huống chi cô gái này cư nhiên còn phá hỏng nhiệm vụ người ta.

Bởi vì từ nhỏ đã được giáo dục tốt, Bách Thảo Chiết sẽ không mắng chửi người, cũng không bùng nổ mà nói tục, chỉ nghĩ ở bản đồ đã ngoại nếu gặp Điệp Mộng Tâm Tủy sẽ giết cô ta vài lần.

Đang định quay về chủ thành làm nhiệm vụ khác, Kiếm Lang liền login, đồng thời gửi đến lời mời tổ đội. Bởi vì người cần hắn dẫn đi phụ bản còn chưa tới, cho nên Kiếm Lang theo thói quen vừa lên đã tổ đội Bách Thảo Chiết.

Bách Thảo Chiết nhận xác nhận, từ bỏ nhiệm vụ hàng ngày trong bảng nhiệm vụ.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: sao lại hủy nhiệm vụ vậy?

Bách Thảo Chiết lúc này mới nhớ khi bản thân từ bỏ nhiệm vụ, người cùng đội sẽ được thông báo.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: không có gì, không muốn đánh.

[Đội ngũ] Kiếm Lang: cậu không phải là thích đánh phụ bản hàng ngày sao? Lát nữa đi cùng người trong bang đi.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: không đánh.

Bách Thảo Chiết không muốn đánh, Kiếm Lang cũng không miễn cưỡng.

Vốn chuyện này đến đây có thể kết thúc, nhưng hảo hảo bắt hảo, sư phụ Tâm Trữ là bạn tốt quen Kiếm Lang trong game, ba người còn cùng nhau đánh vài lần võ trang. Tâm Trữ trong lòng bức bối, đem chuyện hôm nay trải qua một chữ cũng không thiếu nói cho sư phụ, muốn xả giận một chút.

Tâm Trữ tuy không biết Bách Thảo Chiết nhưng sư phụ hắn biết. Vì thế chuyện này cuối cùng Kiếm Lang vẫn biết, Kiếm Lang không nói hai lời, tìm trong bang một T thay hắn dẫn người mới đi làm hàng ngày. Bản thân hắn thì đi tìm Điệp Mộng Tâm Tủy, cũng giết rồi thủ thi cô ta ở điểm hồi sinh.

Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân chạy đến điểm hồi sinh, người trong bang đã tụ tập ở đây không ít. Ở giữa là thi thể của Điệp Mộng Tâm Tủy, bên cạnh có vài tên muốn đến giúp Điệp Mộng Tâm Tủy, cuối cùng bị giải quyết cùng luôn.

Người Thiên Phong Nhĩ Các rất ấn ý với nhau, ai cũng không nói là đến hỗ trợ báo thù, đều nói là tới giúp vui. Một tổ năm người đi làm nhiệm vụ hàng ngày, làm xong thì trở về thay cho tổ năm người khác.

Bách Thảo Chiết ngồi ở bên cạnh Kiếm Lang, khi hắn biết tin này, Kiếm Lang đã giết Điệp Mộng Tâm tủy hơn mười lần.

Trầm Khê đi tới, vài người nhìn thấy bọn họ, ở kênh phụ cận chào hỏi.

Hạ Tử Thần nhìn qua Điệp Mộng Tâm Túy đang nằm đó, tên bang hội của đối phương làm cho cậu có chút kinh ngạc, Điệp Mộng Tâm Túy cư nhiên lại là người Chiến Minh Điện, cậu cũng không biết Điệp Mộng Tâm Túy lúc nào thì lui bang.

[Phụ cận] Điệp Mộng Tâm Túy: vốn là Bách Thảo Chiết cướp người của tôi, tôi phá một lần nhiệm vụ của hắn thì sao? Chẳng lẽ còn không cho tôi được vui vẻ sao?

Kiểm Lang không đáp, dường như không để ý cô ta. Bách Thảo Chiết cũng không lên tiếng, không biết đang làm gì.

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tinh: cô không có mắt nhìn à? Bang chủ và phó bang chủ vốn là cố định với nhau, nếu là người thứ ba thì là cô mới phải.

[Phụ cận] Điệp Mộng Tâm Túy: bọn họ cũng chưa nói là có tình cảm với nhau a. Tôi là nữ, thích Kiểm Lang không được sao?

[Phụ cận] Huyết Tinh Tham Lam: bọn họ có phải quan hệ tình cảm hay không không liên quan, quan trọng là bang chủ không chấp nhận cô, cô cho là trên mặt cô dán vàng à.

[Phụ cận] Nhất Quý Trán lạc: cùng loại người ngu ngốc này căn bản nói không nổi, chúng ta đừng lãng phí nước miếng, trực tiếp giết trả thù là được.

[Phụ cận] Vú Em Kiều Ngạo: đồng ý!

.....

Tuy Hạ Tử Thần hiện là người Thiên Phong Nhã Các, nhưng chuyện liên quan đến Chiến Minh Điện thì vẫn nên hỏi một chút, coi như là hỗ trợ, dù sao cũng từng là người ở đó.

“Nói cho em Điệp Mộng Tâm Túy khi nào thì vào Chiến Minh Điện vậy?” Hạ Tử Thần hỏi.

“Một khoảng thời gian rồi, không nhớ rõ. Sao vậy?” An Cảnh khó hiểu hỏi.

“Bị Thiên Phong Nhã Các thủ thi.” Hạ Tử Thần nói.

“Sao?” An Cảnh đến gần nhìn, “Cô ta làm gì?”

Hạ Tử Thần đơn giản nói chuyện Điệp Mộng Tâm Túy phá phụ bản Bách Thảo Chiết một lần. Thật ra phá phụ bản cũng không phải chuyện gì lớn, có vài người chơi mới không đánh lại được sẽ bị đuổi. Nhưng cô ý làm như vậy thì không nhiều lắm.

“Ta thảo. Cô ta là muốn chết đi.” Sau khi hai người nói chuyện về trang bị, quan hệ giữa An Cảnh và Bách Thảo Chiết rất tốt, nghe nói hắn bị phá, lại là người bang mình, tự nhiên sẽ giận.

“Kì ba trong bang ngày càng nhiều.” Đường Huy mặt không chút thay đổi nói với Trầm Dịch Thành, “Có rảnh thì kiểm tra lại người trong bang một chút, đừng người nào xin vào bang cũng cho.”

Trầm Dịch Thành không nói gì, chỉ gật đầu.

“Đúng rồi, tiểu Thần Thần.” An Cảnh ngồi về chỗ, “Điệp Mộng Tâm Túy này là chị họ Bảo Bối Khuynh Thành, cậu cẩn thận lại bị mấy người kia quần lấy.”

Hạ Tử Thần hơi nhíu mày, nghĩ đến Điệp Mộng Tâm Túy có thể vào Chiến Minh Điện, hắn là cũng bởi vì có quan hệ, còn người cho cô ta vào bang hẳn là Liên Phi Nhi.

“Đã biết.” Hạ Tử Thần không nói gì nữa, chú ý lại vào trò chơi.

Thế giới trò chơi cũng thật nhỏ, kì ba không chỉ có một đám, còn có thể nhờ vả thân thích, Hạ Tử Thần đoán việc này cuối cùng không chừng có thể làm liên lụy cả Chiến Minh Điện.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: em mệt thì đi nghỉ sớm đi.

[Mật] Trầm Khê: không sao.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: có lẽ lát nữa người Chiến Minh Điện sẽ đến.

[Mật] Trầm Khê: tôi vừa hỏi rồi, người Chiến Minh Điện hình như còn không biết.

Sau đó Hạ Tử Thần nói cho Tàn Mặc Vô Ngân quan hệ giữa Điệp Mộng Tâm Túy và Chiến Minh Điện.

Cậu đang nói thì Kiểm Lang đứng lên, đi xa hơn một chút. Sau đó, một quả pháo ‘Cả đời chỉ yêu’ nổ ngay bên cạnh Kiểm Lang. Đồng thời hệ thống cũng gửi tới Bách Thảo Chiết lời nói của Kiểm Lang ‘Cả đời chỉ yêu’

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: oa, trự tiếp thổ lộ!!

[Phụ cận] Vú Em Kiều Ngao: bang chủ cùng phó bang chủ rút cuộc đã bên nhau! Chúc mừng!

[Phụ cận] Trầm Khê: chúc mừng.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: chúc mừng.

.....

Hạ Tử Thần không biết có chuyện gì xảy ra với Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết nhưng xem ra hai người này có gì đó, là bạn, cần phải chúc mừng một chút.

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tinh: đại thần cùng đại thần phu nhân thật ăn ý, lại đồng thời nói. Chúc mừng bang chủ, phó bang chủ.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: cầu đại thần và thần nãi chụp ảnh chung!

Người trong bang đều chúc mừng.

Bách Thảo Chiết ngồi tại chỗ, không có đi qua. Vài phút sau, ở kênh phụ cận gửi tới khuôn mặt mỉm cười. Mọi người liền ngẫm coi như chuyện này thành công.

[Thế Giới] Diệp Mộng Tâm Túy: Kiếm Lang, anh lại có thể đùa giỡn tình cảm của tôi! Bách Thảo Chiết, ngươi là tiện nhân thiếu nam nhân thượng! Các ngươi đồng tình luyện ái ghê tởm, không chết từ tế được!

Diệp Mộng Tâm túy nói xong, kênh thế giới im lặng vài giây, sau đó nổ tung.

[Thế Giới] Kim Thiên Một Hữu Phong: mẹ nó, đây là tên ngu ngốc từ núi xuống à, cút nhanh đi. Đồng tính luyện ái làm sao? Chuyện của ngươi à!

[Thế Giới] Thần Nhất Dạng Đích Tồn Tại: đồng tính luyện ái thật buồn nôn! Đồng tính luyện ái cút khỏi game đi!

[Thế Giới] Mộng Du Đáo Nhĩ Gia: ta sát, mấy tên ngu ngốc không ít a. Đã tốt nghiệp tiểu học chưa thế? Đồng tính luyện ái thì sao?

[Thế Giới] Tiếp Niếp Hải: đúng, ghét nhất là kỳ thị! Giáo đường đều bị chó ăn rồi.

[Thế Giới] Huyết Tinh Tham Lam: tên Thần Kinh Nhất Dạng Tồn Tại trên kia, báo tọa độ, lão tử trừng trị ngươi.

.....

Nhìn lời Diệp Mộng Tâm Túy nói, Hạ Tử Thần thật muốn đi lên đánh cô ta. Một cô gái nói như vậy, quả thực rất đáng buồn.

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tinh: vốn chỉ muốn dạy bảo cô, hiện giờ không giết cô đến mức phải bỏ game, tôi sẽ không chơi game này nữa.

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: đồng ý. Cô ta thật sự làm tôi chán ghét.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: thỉnh không cần coi người này là nữ, nữ giới bọn tôi không gánh được!

Mấy người đang nói liền nhìn thấy có ba người từ xa chạy tới. Đám người chạy tới gần, Hạ Tử Thần mới phát hiện hóa ra là Liên Phi Nhi bọn họ.

Ba người đó chạy tới nơi hồi sinh thì xuống ngựa, so sánh với đám người Thiên Phong Nhĩ Các, bọn họ quả thực có vẻ thân cô thế yếu.

[Phụ cận] Liên Phi Nhi: chỉ là hiểu lầm thôi, các người tha Diệp Mộng đi. Trầm Khê, trước kia đều là người cùng bang, cậu có quan hệ tốt với Vô Tình, nói giúp mấy câu đi.

[Phụ cận] Trầm Khê: ngại quá, vai chính chuyện này là Bách Thảo Chiết. Muốn thả người hay không cũng phải là anh ta nói, tôi không có quyền can thiệp.

Vốn Hạ Tử Thần còn có thể nói giúp hai câu, nhưng nhìn thấy lời nói của Diệp Mộng Tâm Túy trên kênh thế giới, ngay cả cậu đều hy vọng cô ta từ nay về sau sẽ biến mất khỏi trò chơi.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: yêu, lời này của cô thật có ý tứ a. Cô bị người ta phá phách bản lại còn bị mắng, sau đó có người chạy tới nói là hiểu lầm. Cô có thể đồng ý sao?

[Phụ cận] Vú Em Kiều Ngao: đúng. Cô là thánh mẫu bạch liên hoa, chúng tôi lại không phải. Lại nói, cô kia không phải nói là cố ý làm sao? Lúc này sao lại biến thành hiểu lầm.

[Phụ cận] Bảo Bối Khuynh Thành: Diệp Mộng chỉ là người mới chưa chơi bao lâu, các người một đám người bắt nạt một người mới trang bị không tốt,

còn nói lý cái gì?

[Phụ cận] Phiền Nhiên Khởi Vũ: ha ha ha, tôi cười chết mất. Tôi chưa thấy ai là người mới mà lại cố ý phá phụ bản người ta,

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tình: cùng cười. Đám phá người ta thì nên chuẩn bị tốt sẽ bị giết, cô là người mở game này sao, chỉ cho cô phá, không cho người khác giết người?

[Phụ cận] Tiểu Quai Tồi Quai: Trầm Khê, cô vốn ghen tị Phi Nhi, mới lợi dụng trả thù, không nói giúp cho Điệp Mộng! Phi Nhi là bang chủ phụ nhân, cô vẫn ghen tị với cô ấy. Hiện giờ Điệp Mộng vào Chiến Minh Điện, cô bị đuổi ra, cho nên cô vẫn ghi hận Chiến Minh Điện.

Tiểu Quai Tồi Quai vừa dứt lời, thanh huyết vốn đầy liền trống rỗng, tên đã thành màu xám, ngã xuống bên chân Trầm Khê.

[Phụ cận] Tàn Mặc Vô Ngân: đừng so sánh Trầm Khê với thứ phẩm đó, bọn họ không xứng.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: oa, đại thần v5!

[Phụ cận] Phiền Nhiên Khởi Vũ: có vài người thiếu đánh, không có biện pháp, nhớ không được lâu.

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: đại thần cùng bang chủ Chiến Minh Điện, hiển nhiên là đại thần thắng a. Trầm Khê cùng đại thần mới là tuyệt phối! Về phần cái gì bang chủ phụ nhân kia, có cái gì phải ghen tị. Phụ nhân đại thần vẫn có phong cách hơn!

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: đúng vậy. Hơn nữa tôi nhớ rõ là Trầm Khê tự lui bang, không phải bị đuổi đi. Những người này có phải quá tự mãn rồi không?

Bị người Thiên Phong Nhã Các làm cho nhục nhã một trận, Liên Phi Nhi cũng tức giận theo.

[Phụ cận] Liên Phi Nhi: một đám các người không biết xấu hổ, bang chiến đi!

[Phụ cận] Bách Thảo Chiết: có bang chiến cũng là bang chủ các cô đến nói với bọn tôi, cô có tư cách gì mà nói?

[Phụ cận] Liên Phi Nhi: tôi là bang chủ phụ nhân, phó bang chủ Chiến Minh Điện, tất nhiên có tư cách. Các người không dám sao?

[Phụ cận] Kiếm Lang: được, bang chiến.

Kiếm Lang gửi tới đề nghị bang chiến.

[Thế Giới] Tàn Mặc Vô Ngân: Thiên Phong Nhã Các cùng Chiến Minh Điện đêm mai bang chiến, bên thua giải tán bang!

Tàn Mặc Vô Ngân lên tiếng cùng lúc Liên Phi Nhi nhận bang chiến.

Hệ thống đồng thời phát ra thông báo – Thiên Phong Nhã Các cùng Chiến Minh Điện đêm mai tám giờ bắt đầu bang chiến. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Bang chiến

Nhìn thấy dòng chữ của Tàn Mặc Vô Ngân trên kênh thế giới, Liên Phi Nhi có chút ngây ngốc. Cô không nghĩ Tàn Mặc Vô Ngân lại đột nhiên nói ‘bên thua phải giải tán bang’ như vậy, không nghĩ lại đến mức cùng đường như thế.

Nhưng cho dù hiện giờ cô muốn đổi ý cũng vô dụng, hệ thống đã tự động xác nhận ước hẹn bang chiến, tám giờ tối mai chính thức bắt đầu. Hơn nữa Tàn Mặc Vô Ngân nói trước cô mới xác nhận bang chiến, không ai tin có người giờ trở với cô.

[Thế Giới] Thỉnh Giả Hữu Tâm: oa, đại thần! Chụp ảnh chung, chụp ảnh chung!

[Thế Giới] Bát Quái Tiểu Phân Đội: tôi biết ngày nào đó Thiên Phong Nhã Các và Chiến Minh Điện sẽ khai chiến mà. Trước kia còn có thể nể mặt Trầm Khê, hiện giờ Trầm Khê cũng đi rồi, Thiên Phong Nhã Các sẽ không có gì phải lo ngại.

[Thế Giới] Tiểu Niếp Từ: ai nói cho tôi biết vì sao Thiên Phong Nhã Các lại bang chiến với Chiến Minh Điện không?

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: Điệp Mộng Tâm Tủy của Chiến Minh Điện cố ý phá hàng ngày của phó bang chủ bọn tôi, lại còn mắng chửi. Bang chủ

phu nhân Chiến Minh Điện dẫn người đến nói lý, kết quả chưa hiểu gì đã nói bọn tôi bắt nạt người mới, lại ám chi Trầm Khê không trọng nghĩa, ghen tị Liên Phi Nhi. Hiện giờ toàn bộ bang Thiên Phong Nhã Các bọn tôi không vui về gì, tất nhiên phải bang chiến.

[Thế Giới] Hoa Hương Dương: người ta gây chuyện trước, Thiên Phong Nhã Các không đáp lại, chẳng phải là coi bang bọn tôi không có người sao?

[Thế Giới] Phong Tiêu Tiêu: thì ra là thế. Người phá phách khiến người ta chán ghét nhất.

[Thế Giới] Hồng Nương Hủ Gia: ta đi! Bang chiến? Làm cái gì đây a? Đã hỏi qua bọn tôi chưa?

Người trên kênh thế giới ồn ào nói xong, người Chiến Minh Điện cũng đã xuất hiện.

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: ai đồng ý thế? Đánh với Thiên Phong Nhã Các? Không phải là không có việc gì làm đi kiếm chuyện đó chứ?

[Thế Giới] Cúc Hoa Cô Nương: trước đó Diệp Mộng Tâm Túy làm sai nhưng bọn tôi vô tội a. Dựa vào cái gì vì một tên ngu ngốc mà ra mặt?

Hạ Từ Thần nhìn câu nói của Tàn Mặc Vô Ngân, cũng hiểu được ván cược này hơi lớn. Cậu không lo lắng cho Thiên Phong Nhã Các, mà phiền lòng với Chiến Minh Điện hơn.

“Đây là chuyện gì?” An Cảnh không thể tin quay đầu hỏi. Hắn chỉ mới đánh phụ bản, sao khi trở về thời thế lại thay đổi như vậy?

“Liên Phi Nhi muốn bang chiến, Kiếm Lang đồng ý.” Hạ Từ Thần nói thẳng.

“Tôi thao, cô ta đầu óc có bệnh à?” An Cảnh quát lớn.

Trầm Dịch Thành cũng nhú mảy, dường như không tin Liên Phi Nhi lại làm ra chuyện như vậy.

Hạ Từ Thần không giải thích nhiều, chỉ đưa đoạn đối thoại của mấy người đó cho xem.

“Cô ta ngoài việc rước lấy phiền phức thì còn có thể làm gì a?” An Cảnh tức giận đập bàn, “Chẳng lẽ mai thua phải giải tán bang hội thật sao?”

Hạ Từ Thần không nói, cậu cảm thấy tuy Tàn Mặc Vô Ngân nói như vậy nhưng thật sự là Chiến Minh Điện có giải tán hay không hắn không quan tâm. Chiến ước kia chỉ là để đề phòng Liên Phi Nhi đến lúc đó đổi ý hoặc lùi bước, cũng là biểu hiện mức độ quan trọng đối với chuyện này của Thiên Phong Nhã Các.

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: lần bang chiến này là chuyện của cả tập thể. Ai không muốn thì lui bang, không ai giữ mấy người.

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: cô cho bản thân là ai? Khi nhận bang chiến cũng không hỏi một câu, nhận xong rồi thì bảo bọn tôi đánh, dựa vào cái gì chứ?

[Thế Giới] Cúc Hoa Cô Nương: đúng. Bọn tôi chơi game không phải chỉ chạy quanh cô. Chiến Minh Điện vốn là một bang hội tốt, từ khi cô tham gia không được như trước nữa.

[Thế giới] Liên Phi Nhi: không muốn ở lại thì rút, không ai cầu các cô ở lại. Không có mấy người, trong bang thật thanh tĩnh.

Âm ỉ trên kênh thế giới, Hạ Từ Thần nhìn ba người này đều nhú mảy, có lẽ ở kênh bang hội cũng đang tranh cãi.

[Thế Giới] Tiểu Niếp Từ: còn chưa nổ đầu, Chiến Minh Điện đã có nội chiến.

[Thế Giới] Thỉnh Giả Hữu Tâm: lại nói, Chiến Minh Điện gần đây yêu cầu nhận người càng ngày càng thấp. Tên phá phách bản cực phẩm đều thu vào bang, cũng khó trách nội chiến.

[Thế Giới] Tiểu Quai Tới Quai: chuyện của Chiến Minh Điện người ngoài không có tư cách xen mồm, đều câm miệng đi.

Chiến Minh Điện hiện giờ như thế nào, Hạ Từ Thần không rõ. Nhưng thấy ba người kia đều im lặng, Hạ Từ Thần cũng có chút áp lực. Việc này bắt đầu từ Diệp Mộng Tâm Túy, thật ra chỉ cần giết cô ta phải rời khỏi game là được, căn bản không đến mức kéo theo cả Chiến Minh Điện. Chỉ là Liên Phi Nhi này luôn sẽ không để ý mà tạo thành chuyện biến thân kỳ, vì thế oán giận cá nhân biến thành bang chiến, làm cho Hạ Từ Thần nhớ đến một câu – thành sự bất túc, bại sự hữu dư (việc làm được không đủ, việc xấu có thừa).

Nhưng đây là chuyện của Chiến Minh Điện, không cần cậu quan tâm. Trước kia cậu không muốn chính tay mình hủy Chiến Minh Điện mới chọn rời đi, hiện giờ, những chuyện này cậu cũng không có tư cách nói, chỉ có thể đứng ngoài yên lặng quan sát. Trong chốc lát cậu cũng nghĩ, nếu Chiến Minh Điện có thể đập đổ mà xây dựng lại, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Đang nghĩ, Tàn Mặc Vô Ngân gửi đến một tán gẫu.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tối mai có chuyện gì không?

[Mật] Trầm Khê: tạm thời không có, sao?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tối mai đến phòng tôi đi.

[Mật] Trầm Khê: làm gì?

Phòng của Tàn Mặc Vô Ngân cậu chưa tới bao giờ, đột nhiên bảo cậu tới, Hạ Tử Thần hơi bất ngờ.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ngày mai bang chiến dù em không tham gia, đợi ở trong phòng xem tôi và bọn họ đánh cũng nhàm chán, không bằng đến chỗ tôi đi.

[Mật] Trầm Khê: tôi nghĩ chút.

Không từ chối luôn, tuy An Cảnh và Đường Huy có vẻ cũng không muốn tham gia bang chiến, nhưng nếu không thì sẽ mất mặt mà giải tán bang, dù sao cũng muốn chống đỡ một chút. Tàn Mặc Vô Ngân nói không bắt buộc Hạ Tử Thần tham chiến, đối chọi với người Chiến Minh Điện, nhưng nghĩ lại, từ khi ở Thiên Phong Nhĩ Các, người trong bang đối xử với cậu rất tốt, cậu ở trong bang cũng rất thoải mái. Hiện giờ toàn bang hội phải ứng chiến, cậu không thể nào tránh phía sau.

Lại nói, lần này là Điệp Mộng Tâm Túy sai trước, cậu cùng Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết có quan hệ rất tốt. Hơn nữa Điệp Mộng Tâm Túy kỳ thi đồng tính luyện ái làm cho cậu có chút căm tức, cho nên lần này bang chiến cậu vẫn hi vọng tham gia.

Nếu là hai bên đối chiến, cậu và ba người kia ở cùng một phòng sẽ có chút không được tự nhiên. Dù không ngại quan hệ giữa cậu cùng An Cảnh và Đường Huy, nhưng tránh cho sự bất tiện khi nghe chỉ huy, Hạ Tử Thần cũng hiểu được tránh ra ngoài thì tốt hơn.

Buổi chiều hôm sau, Hạ Tử Thần lấy cớ cha gọi về nhà ăn cơm, liền mang theo laptop rời khỏi phòng. Thật ra cậu vốn muốn trở về nhà, dù sao chỉ cần không ở cùng phòng là được, nhưng gọi điện cho cha, cha nói hôm nay buổi tối phải tăng ca, Hạ Tử Thần liền không nói muốn về nhà nữa. Sau đó gọi điện cho Cố Hủ, lát sau, Cố Hủ tới nơi hai người hẹn trước đón cậu, hai người mua thức ăn ở ngoài mang về.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tử Thần vào khu ký túc xá nghiên cứu sinh, khu dạy học hay ký túc xá của bộ phận nghiên cứu đại học A tách ra khỏi khu học viên chưa tốt nghiệp, tuy không xa lắm, nhưng khoảng cách cũng không nhỏ, cho nên gần như không gặp nhau.

Ký túc xá nghiên cứu sinh không cao, mỗi tầng có hơn mười phòng. Cố Hủ dẫn Hạ Tử Thần đi vào, quản lý khu nhà chỉ gật đầu cười, đăng ký cũng không cần.

Cố Hủ ở tầng năm, lên tầng rẽ trái đi đến cuối hành lang là phòng hắn.

Khi mở cửa, Cố Hủ chỉ cửa phòng bên cạnh, “Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết ở phòng đó.”

“Sao?” Hạ Tử Thần có chút ngoài ý muốn, “Ồ gần như vậy?”

Việc Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết cũng lảng nhien cứu sinh của đại học A cậu đã nghe Tàn Mặc Vô Ngân nói qua, chỉ là bọn họ không cùng một khoa. Không nghĩ tới phòng ngủ lại sát nhau như vậy.

“Ừ, rảnh sẽ giới thiệu cho em. Hiện giờ bọn họ hẳn là chưa về.” Mở cửa phòng ngủ, Cố Hủ nói, “Vào đi.”

Hạ Tử Thần nghiêng người vào cửa, so với phòng của sinh viên chưa tốt nghiệp, phòng của nghiên cứu sinh quả thực chính là nhà trọ nhỏ, tuy không lớn nhưng đầy đủ thiết bị. Gần cửa là bếp, phía trước là phòng khách nhỏ, hai bên phòng đều có một cánh cửa, là phòng ngủ riêng, một phòng hai người, có ngăn cách không gian riêng. Thảo nào nghiên cứu sinh của trường đều thích ở lại, cho dù trường học cũng không quy định bắt buộc.

“Bạn cùng phòng của anh đâu?” Hạ Tử Thần hiện giờ mới nhớ tới, bản thân đến có quấy rầy đến người cùng phòng ở đây không.

“Phòng này chỉ một mình tôi ở, buổi tối em có thể ngủ phòng đối diện.” Cố Hủ khóa kỹ cửa, đem thức ăn để vào bếp, “Bạn cùng phòng đầu năm nay đã đi học trao đổi ở Anh, nơi này tạm thời không sắp xếp người khác vào ở.”

Hạ Tử Thần yên lòng gật đầu, để máy tính lên trên sô pha.

Cố Hủ rửa tay xong, pha cà phê bằng máy, Hạ Tử Thần nhìn động tác tao nhã mà quen thuộc của hắn, cảm giác người này rất hưởng thụ cuộc sống.

“Tôi còn một máy tính nữa, em có thể không cần mang đi.” Cố Hủ mỉm cười vào phòng ngủ.

“Anh nói với bọn họ là về nhà, lại không mang theo máy tính, buổi tối vào game không phải rất kỳ lạ sao.” Hạ Tử Thần cởi áo khoác đi rửa tay. Máy tính ở nhà cậu tính năng không tốt bằng laptop, đã rất cũ rồi. Cậu không thể lấy máy tính làm việc của cha để chơi game.

“Nếu tối không muốn tham gia cũng không cần miễn cưỡng.” Cố Hủ tùy ý nói.

“Không sao, dù gì cũng nhàn rồi.” Hạ Tử Thần từ nhà vệ sinh đi ra.

Cố Hủ đưa cho cậu một bộ quần áo mặc ở nhà, “Thay ra cho thoải mái.”

“Vâng.” Uống cà phê, hai người nói chuyện một lúc, lại ăn cơm tối. Gần tám giờ mới login. Lúc này thành viên của Thiên Phong Nhĩ Các đã login đầy

đủ, toàn bộ tập hợp ở lãnh địa bang hội.

Phân chia nhóm và sắp xếp đã thảo luận xong từ đêm qua, đương nhiên không có Trầm Khê. Người Thiên Phong Nhã Các biết cậu có quan hệ tốt với Tiềm Hành Đêm Khuya bọn họ, nên không muốn làm khó cậu, không đề cập với cậu nhiều.

Nhưng khi login, Trầm Khê lại chủ động yêu cầu tham gia, Kiếm Lang nghĩ nghĩ, cuối cùng để Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân thành một nhóm riêng, vậy nên đội bọn họ chỉ có hai người. Trầm Khê vốn là vú em cố định của Tàn Mặc Vô Ngân, cho nên lần này bang chiến chỉ phụ trách bản thân và Tàn Mặc Vô Ngân, những người khác cũng không thể nói gì.

Bởi vì hệ thống nhận định Thiên Phong Nhã Các là bên khai chiến, Chiến Minh Điện là bên ứng chiến, cho nên Thiên Phong Nhã Các là bên đi công chiếm Chiến Minh Điện.

Thắng bại của bang chiến dựa trên đánh giá từ nhiều mặt. Một là cấm cờ bang hội. Nếu Thiên Phong Nhã Các có thể trong hai giờ quy định bang chiến đoạt được cờ bang hội đối phương trên mái nhà, đồng thời đặt cờ của mình lên sẽ tính là thắng. Tương tự như vậy, nếu Chiến Minh Điện đoạt được cờ của Thiên Phong Nhã Các trên chiến xa, đồng thời đặt cờ của mình lên, Chiến Minh Điện sẽ thắng.

Nếu trong hai giờ mà không đoạt được cờ, sẽ so sánh điểm chiến đấu của bang hội hai bên. Mỗi lần giết thành viên bình thường sẽ được mười điểm, đường chủ là hai mươi điểm, phó bang chủ là bốn mươi điểm, bang chủ là năm mươi điểm. Sau khi tử vong, mỗi người sẽ có từ ba mươi giây đến năm phút thời gian đội sống lại khác nhau, số lần chết càng nhiều, thời gian đội sống lại càng dài.

Nếu đến lúc đó điểm hai bên bằng nhau, thì sẽ dựa vào số lần tử vong để quyết định thắng thua.

Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân, thêm ba công kích cùng một vú em đứng trên chiến xa giữ cờ. Kiếm Lang cùng Bách Thảo Chiết dẫn theo Phiền Nhiên Khôi Vũ cùng hai công kích đi cướp cờ. Những người khác chia thành nhiều tổ, mở đường cho Kiếm Lang bọn họ, đánh chết địch chặn đường.

Sau khi hệ thống tuyên bố, bang chiến chính thức bắt đầu. Cửa lớn Chiến Minh Điện vừa mở, thành viên Thiên Phong Nhã Các dựa vào sắp xếp trước đó mà đi, các hiệu ứng của vũ khí hỗn loạn, gần như không thấy rõ tên của nhau.

Trầm Khê đứng ở chỗ cao đằng xa, nhìn trận đánh phía dưới, kênh bang hội không ngừng nhảy ra thông báo thành công đánh chết và bị đánh chết. Trước mắt, Thiên Phong Nhã Các đang chiếm thế thượng phong.

Nhìn bên người phía dưới, Trầm Khê không thấy tên Thiên Lam Quyển Rũ các cô. Nhấn vào ô bạn tốt, mấy người đó vẫn ở trong game, nhưng kiểm tra vị trí thì thấy Thiên Lam Quyển Rũ và Ôn Nhu Thâm Lam đang ở chủ thành, Cúc Hoa Cô Nương bọn họ đang đánh phụ bản hàng ngày.

[Bang Hội] Vú Em Kiều Ngạo: Chiến Minh Điện thật không biết xấu hổ, cứ nhiên lại gọi cả bang hội đồng minh.

Nhìn thấy câu nói này, Hạ Tử Thần mới phát hiện đúng là có người ở bang hội khác xen lẫn ở trong.

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: chú ý làm gì, cứ trực tiếp chém toàn bộ.

[Mật] Trầm Khê: các cậu không tham gia bang chiến?

Một lát sau nhận được câu trả lời của Thiên Lam Quyển Rũ.

[Mật] Thiên Lam Quyển Rũ: thần nãi, bọn tôi rời bang rồi!

[Mật] Trầm Khê: sao?

Cậu không thấy An Cảnh nhắc tới, nhưng nói đến chuyện rời bang, cũng là nằm trong dự tính rồi.

[Mật] Thiên Lam Quyển Rũ: Liên Phi Nhi nói chuyện rất quá đáng. Chúng ta đều là người chơi game, cũng không phải thù hạ chạy theo cô ta. Cô ta ngày hôm qua nói những lời như vậy, tôi cảm thấy Chiến Minh Điện không giống như trước nữa nên rời bang.

[Mật] Trầm Khê: ừ, tôi hiểu.

[Mật] Thiên Lam Quyển Rũ: tuy việc này có thể làm người ngoài cảm thấy chúng ta không có tình nghĩa, nhưng đổi lại là ai cũng sẽ không thể tiếp tục chịu đựng làm công cho Liên Phi Nhi.

[Mật] Trầm Khê: ừm, tôi chỉ là không thấy mọi người trên chiến trường nên hỏi một chút.

[Mật] Thiên Lam Quyển Rũ: bọn tôi vốn định chờ các cậu đánh xong mới nói. Cậu cố gắng đánh đi.

[Mật] Trầm Khê: được.

Trong lòng không nặng nề như đã nghĩ, trong tiềm thức của Hạ Tử Thần, có lẽ đã sớm cho rằng một ngày nào đó Thiên Lam Quyển Rũ bọn họ sẽ rời đi. Một bang hội thịnh vượng không phải chỉ có một người cố gắng là đủ, mà một bang hội suy yếu cũng không phải một người có thể làm được. Điều này bọn họ đều cần phải tự kiểm tra lại bản thân.

Đang nghĩ, một đội của Chiến Minh Điện nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị, từ bên phải chạy tới.

Hạ Từ Thần nhìn kỹ, người dẫn đội lại là Đường Huy, trong đội còn có Tiềm Hành Đêm Khuya, hai công cùng một vú em. Xem ra bọn họ là có chuẩn bị trước đến đoạt cờ.

“Đến rồi.” Cổ Hủ ngồi ở sô pha đối diện Hạ Từ Thần nói.

Hạ Từ Thần không lên YY, Cổ Hủ ngồi ngay trước mặt cậu rồi nên có sắp xếp gì hẳn chỉ cần nói một tiếng với Hạ Từ Thần.

“Công kích khác đều dễ đối phó, trước đánh vú em rồi nói sau.”

Tàn Mặc Vô Ngân gật đầu, công kích vú em. DPS của Thiên Phong Nhã Các nhìn ra ý định của Tàn Mặc Vô Ngân, cũng tiến lên hỗ trợ. Lúc này, Tàn Mặc Vô Ngân lại đem mục tiêu chuyển tới Đường Huy và An Cảnh, so với những người khác, hai người bọn họ có tính công kích cao hơn.

Đường Huy và An Cảnh đều hiểu đấu pháp bình thường của Hạ Từ Thần, tuy tập kích vú em là đấu pháp chính xác, nhưng bọn hắn không thể đi đánh Trầm Khê, hơn nữa có sự che chở của Tàn Mặc Vô Ngân, thủ pháp của Hạ Từ Thần sẽ không để cho bản thân bị rút huyết nhiều, cho nên An Cảnh bọn họ tập trung đi đánh vú em kia.

Trầm Khê và những người khác trong bang hội không cùng tổ đội cho nên thêm huyết cả đội không thể làm được, chỉ có thể thêm huyết đơn. Vú em Thiên Phong Nhã Các cũng thông minh, thấy Trầm Khê thêm huyết cho bọn họ xong, bản thân quyết định đi lên đánh vú em Chiến Minh Điện, tuy công kích không lớn nhưng một ít còn hơn không.

Thấy thời gian đã đủ, Tàn Mặc Vô Ngân chuyển mục tiêu tới trên người vú em đối phương, quần công phát tới, trực tiếp đánh chết vú em và công đội đối phương.

Sau đó mọi người chia làm hai nhóm, Trầm Khê và Tàn Mặc Vô Ngân đối phó Tiềm Hành Đêm Khuya và Âm Sát Hoàng Hôn, những người khác đối phó với nhau.

Bởi vì phải giữ cờ, Hạ Từ Thần không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lôi kéo An Cảnh chạy một vòng lớn quanh hai đội đang đánh gần đó, có nhóm nào phát động quần công sẽ kéo An Cảnh đến. Đương nhiên An Cảnh cũng sẽ không cố gắng chạy tới, nhưng có đôi lúc bị Trầm Khê định thân, muốn chạy cũng không được, cho dù giải trạng thái, những người khác cũng sẽ tận dụng thời gian mà định thân hắn lại.

Bên kia Tàn Mặc Vô Ngân và Âm Sát Hoàng Hôn vẫn đang chém giết, phạm vi chạy của Hạ Từ Thần đều là nơi có thể thêm huyết được cho Tàn Mặc Vô Ngân, cho nên lần này không cần Tàn Mặc Vô Ngân đi tìm cậu, cậu cứ chạy quanh Tàn Mặc Vô Ngân là được. Hồi huyết liên tục hết thì lại cấp thêm, huyết rút nhiều một chút liền cấp thêm huyết lớn, tóm lại Tàn Mặc Vô Ngân có thể hoàn toàn không lo.

Tuy vậy nhưng Tàn Mặc Vô Ngân vẫn chú ý tới kỹ năng của Trầm Khê, sau khi tính thời gian làm lạnh kỹ năng của cậu, sẽ phát tới một kỹ năng triệu hồi, kéo Trầm Khê và Tiềm Hành Đêm Khuya đến gần, định thân tiếp.

Lặp lại vài lần như vậy, có mấy người Chiến Minh Điện định lặng lẽ đi tới trợ giúp nhưng cuối cùng đều bị ngăn cản ở ngoài chiến xa. Một lúc sau, Âm Sát Hoàng Hôn không còn huyết, tên bị biến thành màu xám. Bên kia cũng đánh xong một DPS của Chiến Minh Điện còn lại, bắt đầu tập thể đánh Tiềm Hành Đêm Khuya.

Tiềm Hành Đêm Khuya vốn định chạy trốn lại bị Tàn Mặc Vô Ngân dùng trường tiên kéo về tiếp tục đánh. Cuối cùng ngã xuống bên cạnh Âm Sát Hoàng Hôn.

[Phụ cận] Tiềm hành Đêm Khuya: tiểu Trầm, cậu thật đúng là không lưu tình chút nào a.

[Phụ cận] Âm Sát Hoàng Hôn: Trầm Khê đã gả ra ngoài rồi.

[Phụ cận] Trầm Khê: .....

Sau khi ngã xuống, hai người không trở về điểm sống lại, có lẽ căn bản không muốn tham gia bang chiến lần này, chỉ là nể mặt Trầm Dịch Thành mà thôi.

Giữa chiến trường quyết liệt, Hạ Từ Thần bên này đánh xong đội của An Cảnh, ngồi xuống nói chuyện phiếm. Lúc này, hệ thống thông báo – Thiên Phong Nhã Các do bang chủ ‘Kiếm Lang’ dẫn dắt thành công cướp cờ bang ở mái nhà bang hội Chiến Minh Điện. Bang chiến lần này, Thiên Phong Nhã Các thắng. Chúc mừng các hiệp khách Thiên Phong Nhã Các.

[Phụ cận] Hoa Hướng Dương: thắng, ha ha. Bang chủ, cầu chi trả chi phí sửa trang bị!

[Phụ cận] Nhất Quý Trán Lạc: tôi léc mắt một cái liền thấy đại thần và đại thần phụ nhân nơi đó rất nhàn nhã. Chúng ta đánh đều một chết rồi.

[Phụ cận] Vú Em Kiều Ngao: gọi bang hội đồng minh đến hỗ trợ, rất dễ tiện. Nếu không đã sớm diệt xong rồi.

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tinh: đánh xong đánh xong, đi thôi các con. Tổ đội nhiệm vụ hàng ngày a.

[Phụ cận] Kiếm Lang: chi phí sửa chữa trang bị của mọi người cứ đi tới bang hội nhận, ai chưa làm hàng ngày thì tổ đội đi, đừng để chậm trễ. Hôm nay mọi người vất vả rồi.

[Phụ cận] Hoa Hường Dương: không vất vả, bang chủ, phó bang chủ vất vả rồi.

[Phụ cận] Phiên Nhiên Khởi Vũ: a, mọi người vất vả rồi, hàng ngày tổ tôi với.

[Phụ cận] Tam Kiến Chung Tình: vất vả a. Tối cửa phụ bản.

Mọi người nói vất vả một tràng, sau đó rời đi. Không ai mắng chửi gì Chiến Minh Điện, mọi người đều vội đi.

[Mật] Trầm Khê: Chiến Minh Điện ai giữ cò.

[Mật] Tiềm hành Đêm Khuya: Dịch Thành và nhóm của Liên Phi Nhi.

[Mật] Trầm Khê: ..... các anh thật sự sắp xếp như vậy.

Lúc trước bọn họ cùng Kiếm Lang, Bách Thảo Chiết thi đấu PK hai người, đối phương đều có thể đánh ngã bọn họ, huống chi một Liên Phi Nhi. Sự sắp xếp kiểu này quả thật là sai lầm.

[Mật] Tiềm hành Đêm Khuya: có người nhất định muốn như vậy, anh cũng lười nói.

[Mật] Trầm Khê: anh không sợ thua sẽ phải giải tán bang sao?

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: giải tán cũng được. Xây bang hội, đổi bang chủ mới, Liên Phi Nhi sẽ không còn chỗ đứng nữa.

[Mật] Trầm Khê: .....

Lúc này, kênh bang hội đang nói đám người Liên Phi Nhi kia giữ cò không tốt thế nào, thậm chí khi công kích chạy qua, cô ta lại thêm huyết nhóm tại chỗ, ngay cả chạy trốn cũng không chạy, người khác chưa làm gì cô ta đã bị Phiên Nhiên Khởi Vũ đánh chết.

Một trị liệu chết trong tay một trị liệu khác, tin rằng trong game này không có mấy người.

Cố Hủ đứng dậy đi rót cà phê, Hạ Từ Thần giương mắt hỏi: “Anh thật muốn Chiến Minh Điện giải tán bang?”

“Không giải tán cũng được.” Cố Hủ cười nói, “Bắt em đến đổi.”

“Sao?” Hạ Từ Thần không hiểu ý hân.

“Chuyển đến ở cùng tôi đi.” Cố Hủ nhìn Hạ Từ Thần, trong mắt không có nửa phần vui đùa.

Hạ Từ Thần nhất thời nghẹn lời, không biết nên gạt đầu hay lắc đầu. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Anh cả

Tuy Cố Hủ đột nhiên đề nghị như vậy nhưng Hạ Từ Thần vẫn thật sự suy nghĩ một chút. Sau đó lắc đầu, “Thôi, như bây giờ cũng rất tốt.”

Điều kiện sống nơi này của Cố Hủ tốt hơn nhiều so với chỗ cậu, Hạ Từ Thần cũng thích không gian tương đối độc lập này. Nhưng dù sao cậu vẫn là sinh viên chưa tốt nghiệp, khi tất cả mọi người đều ở phòng bốn người, cậu lại chuyển vào ký túc xá nghiên cứu sinh, có chút không thích hợp.

Sau khi hai người gặp mặt, Hạ Từ Thần không biểu hiện rõ đã chấp nhận Cố Hủ, nhưng hai người dường như cứ như vậy tự nhiên yên lặng mà liên hệ với nhau. Thái độ của Cố Hủ đối với cậu vẫn như vậy, quan tâm chăm sóc, cũng không can thiệp quá mức, cho Hạ Từ Thần không gian cá nhân.

Cho nên cứ như hiện giờ đối với Hạ Từ Thần không có gì không tốt. Có câu, khoảng cách sinh ra cái đẹp, cứ cùng một chỗ với nhau nhiều, nói không chừng sẽ đến lúc chán ghét. Dù sao nhiều lúc, chính là bởi vì thân cận quá, mới có thể nhìn khuyết điểm của nhau, thậm chí ưu điểm trước kia trong cuộc sống nhạt nhẽo cũng biến thành khuyết điểm.

Hạ Từ Thần không muốn mạo hiểm như vậy, ít nhất hiện giờ thì không.

“Cũng được, tùy em.” Cố Hủ chỉ đề nghị, không miễn cưỡng Hạ Từ Thần, chỉ hỏi ý cậu mà thôi.

“Chiến Minh Điện mất đi không ít thành viên cốt cán, thật sự giải tán cũng không khác nhau.” Nói đến điều này, Hạ Tử Thần có chút tán thành với An Cảnh, có lẽ như vậy, đổi bang chủ, ngược lại sẽ là chuyện tốt với Chiến Minh Điện.

“Ừ, dù sao em không ở Chiến Minh Điện, chuyện bọn họ tôi không hỏi.” Cố Hủ mỉm cười nói, “Nhưng coi như bồi thường, tối mai tôi dẫn em ra ngoài ăn một bữa cơm.”

Cùng nhau ăn cơm không có gì, nhưng nghe ý của Cố Hủ, bữa cơm này có lẽ không chỉ có hai người bọn họ, “Anh hẹn ai à?”

“Ừ, cũng không phải người ngoài, là anh cả tôi. Đúng lúc để em gặp.”

Hạ Tử Thần nhấp miệng, đối với chuyện gặp người nhà Cố Hủ, thật sự cậu chưa chuẩn bị, thậm chí cũng chưa nghĩ tới Cố Hủ sẽ dẫn cậu đi gặp người trong nhà.

Cố Hủ rót cà phê, ngồi bên cạnh Hạ Tử Thần, nói, “Người nhà tôi tương đối nhiều, ngoài cha mẹ, trên tôi còn có ba anh trai. Hiện giờ anh cả cùng anh hai ở trong nước với tôi, anh ba ở nước ngoài với cha.”

Đối với một người không có mẹ, là con trai độc nhất mà nói, Hạ Tử Thần rất hâm mộ những gia đình có nhiều anh chị em, dù có nhiều tiền hay không, cũng vẫn rất náo nhiệt, có người chơi đùa cùng mình.

“Chuyện của em tôi đã nói với anh cả, anh ấy cũng muốn gặp em” Cố Hủ cười nói, “Em không cần căng thẳng quá, chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm. Anh ấy bận nhiều việc, không phải lúc nào cũng gặp được. Nhân dịp này để mọi người gặp nhau chút.”

Tuy chỉ là anh cả, Cố Hủ cũng nói không cần căng thẳng, nhưng Hạ Tử Thần vẫn rất khó bình tĩnh, có chút chùn chân, có chút ngoài ý muốn, cũng có một chút..... chờ mong.....

“Đương nhiên, nếu em không muốn đi cũng không sao.” Cố Hủ không định yêu cầu Hạ Tử Thần đi, dù sao Hạ Tử Thần là một người tự chủ suy nghĩ, hẳn chỉ có thể nói rõ ý nghĩ của mình cho Hạ Tử Thần nghe, sau đó tôn trọng lựa chọn của cậu, “Chờ em chuẩn bị sẵn sàng lần sau gặp cũng được. Anh cả sẽ không để ý.”

Hạ Tử Thần yên lặng một lúc, thấp giọng nói, “Để tôi nghĩ đã, ngày mai trả lời anh.”

“Được.” Cố Hủ gật đầu, không tiếp tục đề tài này nữa.

Bên này hai người nói xong chuyện ngày mai, bên kia trong game cũng rất náo nhiệt.

Sau khi Chiến Minh Điện thua, Tần Mặc Vô Ngần không nhắc lại chuyện bên thua giải tán bang, thành viên Thiên phong Nhã Các cũng ăn ý đi làm việc của mình, dường như trước đó không ai nói gì.

Nhưng bọn họ không nói, không có nghĩa là những người khác không nhắc tới. Trên kênh thể giới có không ít người hoặc trào phúng, hoặc chạy vào góp vui chờ Chiến Minh Điện giải tán. Mà nội bộ Chiến Minh Điện cũng đang âm ỉ một trận, có người oán Liên Phi Nhi lúc đó vì cái gì lại nhận bang chiến, có người đối với chuyện Liên Phi Nhi thanh cao đuổi đi thành viên cốt cán rất có ý kiến, cũng có người cảm thấy Thiên Phong Nhã Các bên kia tuy không đề cập tới nhưng nếu không giải tán bang, danh dự cùng uy danh của Chiến Minh Điện sẽ mất hết.

Liên Phi Nhi cùng nhóm bạn của cô ta ở kênh bang hội vừa kêu vừa nháo. Người bang hội đồng minh đến hỗ trợ tất nhiên không muốn tham dự, đều đã rời đi. Mà trong bang có mấy người bị Liên Phi Nhi âm ỉ đến phiền, sau khi nói với An Cảnh quyết định lui bang.

Thấy bang hội náo nhiệt đoàn kết khi xưa sẽ sụp đổ, Trầm Dịch Thành vẫn không lên tiếng quyết định lựa chọn từ bỏ chức vị bang chủ, đem vị trí chuyển cho Đường Huy.

Đồng thời, hệ thống phát ra thông báo: Bang chủ Chiến Minh Điện ‘Huyết Vô Tình’ đã từ bỏ chức vị bang chủ, chuyển quyền bang chủ cho phó bang chủ ‘Ám Sát Hoàng Hôn’. Quyền hạn sau hai mươi tư giờ chính thức chuyển giao. Mong Chiến Minh Điện dưới sự dẫn dắt của bang chủ mới càng thêm huy hoàng.

[Thế Giới] Bát Quái Tiểu Phân Đội: giao quyền quả nhiên là phương pháp thông minh nhất, như vậy tương đương với giải tán rồi xây dựng lại, hơn nữa sự thay đổi thành viên còn giảm đến thấp nhất.

[Thế Giới] Thánh Giả Hữu Tâm: hôm nay thật sự thấy được cái gì gọi là một người phụ nữ cực phẩm hủy một bang!

[Thế Giới] Tiềm hành Đêm Khuya: Quản lý Chiến Minh Điện đã thay đổi, hoan nghênh mọi người nguyện ý quay về bang bất cứ lúc nào.

[Thế Giới] Cúc Hoa Cô Nương: phó bang chủ, phó bang chủ, tôi phải về! Ủng hộ Hoàng Hôn bang chủ.

[Thế Giới] Hồng Nương Hủ Gia: a a a a, tôi cũng trở về! Chiến Minh Điện rốt cục cũng bình thường lại.

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: Đêm Khuya phó bang chủ, tôi cùng Thâm Lam đều trở về, thêm bọn tôi.

.....

Những người rời bang đều trở về, cũng có không ít người mới xin gia nhập bang. Chiến Minh Điện đoàn kết nhất trí, từ không khí nặng nề cùng nội chiến khắc khổ không ngừng hiện giờ lại trở lại náo nhiệt trước kia. Tuy đã trải qua thời gian không ngắn, nhưng đối với Hạ Từ Thần lại tựa như chuyện mới xảy ra. Có lẽ Chiến Minh Điện cuối cùng cũng đã khôi phục cảnh tượng xưa, cho nên sự lo nghĩ hiện tại đã bị không khí náo nhiệt kia lấp đi, không ai mong muốn nhớ lại chuyện cũ.

Tóm lại, đây là điều Hạ Từ Thần mong muốn, cho dù cậu không nghĩ đến chuyện trở về.

Tám xong, Hạ Từ Thần đi vào phòng ngủ đối diện phòng Cổ Hủ. Bài trí trong phòng rất đơn giản, có giường, bàn học, cùng tủ quần áo. Giường đủ chỗ cho một người lớn nằm, nhưng nằm hai người sẽ cảm thấy chật.

Đắp chăn nằm xuống, ở đây không phải giường hai tầng, có cảm giác ở nhà.

Cổ Hủ lau tóc còn ướt nước, gõ cửa đi vào, hỏi, “Lạnh không? Có cần dùng thêm chăn không?”

“Không lạnh.” Hạ Từ Thần rậm rì trả lời, nằm trên giường, cậu đã có chút buồn ngủ.

Cổ Hủ đi qua, ngồi ở bên giường, “Sáng mai muốn ăn gì?”

“Ngày mai thứ sáu, không cần dậy sớm.” Hạ Từ Thần từ từ nhắm hai mắt.

“Được, vậy trưa mai nói sau.”

“Ừm.” Hạ Từ Thần khẽ lên tiếng.

Cổ Hủ ngồi bên cạnh giường một lúc, thấy Hạ Từ Thần đã ngủ say. Giúp cậu đắp lại chăn, Cổ Hủ tắt đèn, nhẹ bước ra ngoài.

Hôm sau, trời âm u, cảm giác như sắp mưa. Thời tiết như vậy ngủ rất thích, Hạ Từ Thần mơ màng tỉnh lại, nhìn thấy phòng còn u ám, lại ngủ tiếp. Qua hai ba lần, mới thực sự tỉnh lại, lấy di động để cạnh giường xem, đã quá buổi chiều.

Ngồi dậy ôm chăn ngăn người, đầu óc vốn còn chút buồn ngủ đã thanh tỉnh. Hệ thống sưởi trong phòng rất ấm, không cảm thấy lạnh.

Mặc xong quần áo, gấp lại chăn, Hạ Từ Thần mở cửa ra ngoài.

Lúc này, Cổ Hủ đã dậy, ngồi trên sofa ở phòng khách đọc sách, trong tay cầm một cốc cà phê nóng, thấy cậu đi ra, khóe miệng hiện ý cười, “Tỉnh rồi?”

“Vâng.” Hạ Từ Thần có chút ngượng, lần đầu tiên ngủ lại trong này lại dậy muộn hơn bình thường.

“Đi rửa mặt đi.” Cổ Hủ không cười cậu, chỉ đứng dậy đi tới phòng bếp.

Hạ Từ Thần xoay người đi rửa mặt, khi đi ra ngoài thấy mùi thơm của bữa sáng.

Đưa cốc sữa mật ong cho cậu uống trước, sau đó Cổ Hủ đưa tới một lồng bánh bao nhỏ cùng cháo bí đỏ, để Hạ Từ Thần ngồi trên sofa ăn.

“Anh dậy lúc mấy giờ?” Quầy cháo trong bát một chút để nó nguội bớt, Hạ Từ Thần hỏi.

“Chín giờ.” Cổ Hủ bưng cà phê nói, “Tôi không có thói quen dậy muộn.”

Hạ Từ Thần gấp bánh bao cắn một miếng, cảm giác so sánh với Cổ Hủ, bản thân cậu thật sự rất lười biếng.

“Buổi tối đi với tôi không?” Cổ Hủ lại nhắc tới chuyện hôm qua đã nói.

Hạ Từ Thần suy nghĩ trong chốc lát, nếu chuyện này nhất định phải đối mặt, vậy không cần phải trốn tránh, dù sao cũng là chuyện sớm muộn. Còn chuyện cậu cùng Cổ Hủ có thể qua cửa người nhà này không, một mình cậu không thể nói gì được. Chỉ cần Cổ Hủ nguyện ý dẫn cậu đi gặp người nhà, cậu nên thử nhìn thẳng vào vấn đề này. Có thể được đồng ý là tốt nhất, nếu không, cũng không có gì tiếc nuối.

Nghĩ vậy, Hạ Từ Thần gật gật đầu.

Khóe miệng Cổ Hủ ý cười càng sâu, “Ăn qua một chút rồi tôi tôi dẫn em đi ăn.”

Hạ Từ Thần từ chối cho ý kiến về chuyện ăn uống, còn không biết buổi tối có thể ăn được hay không.

Buổi tối, Cổ Hủ lái xe chở hai người đi nhà hàng đã hẹn trước. Bọn họ đến không muộn nhưng anh cả Cổ Hủ đã ngồi đợi ở đó. Nhà hàng không có phòng, cho nên chỉ chọn một góc hơi tối, không muốn để mọi người chú ý. Hạ Từ Thần theo Cổ Hủ đi tới, nhìn thấy bọn họ, anh cả Cổ gia dùng ánh mắt ý bảo bọn họ ngồi đối diện.

“Sao đến sớm vậy?” Cổ Hủ nhìn đồng hồ, anh cả nhà hẳn rất ít khi đến sớm.

“Đúng lúc không có việc gì nên tới đây trước.”

“Ừm, đây là Hạ Từ Thần, đã nói trước với anh rồi.” Cố Hủ kéo ghế ra cho Hạ Từ Thần, giới thiệu, “Từ Thần, đây là anh cả tôi, Cố Diễm.”

“Xin chào.” Hạ Từ Thần mở miệng chào hỏi. Bề ngoài Cố Diễm có vài phần tương tự Cố Hủ, chẳng qua Cố Diễm khiến người ta có cảm giác mạnh mẽ hơn, hình dáng ngũ quan sâu sắc, ngồi đối diện hẳn, có cảm giác áp bách vô hình, làm cho người ta không khỏi có chút thận trọng cùng sợ hãi.

Vốn Hạ Từ Thần nghĩ khí thế của Cố Hủ đã đủ cường đại rồi, nhưng so với người này, cảm giác Cố Hủ thật sự là em trai. Khí chất tương tự, chỉ là Cố Diễm làm cho người ta cảm giác ác hơn một chút.

“Xin chào.” Cố Diễm gật đầu, “Ngồi đi, muốn ăn cái gì cứ gọi.”

Cố Hủ ngồi bên cạnh Hạ Từ Thần, lấy thực đơn đưa cho cậu. Hạ Từ Thần lật thực đơn, trong lòng có chút bồn chồn. Thật ra một người đối với cậu thiện ác thế nào cậu có thể cảm giác được, nhưng Cố Diễm có thái độ gì với cậu, cậu lại không thể biết, cảm thấy người này không thể nhìn thấu, thường người như vậy cũng là người nguy hiểm nhất.

Cùng Cố Hủ gọi đồ ăn xong, Cố Diễm ngồi đối diện uống trà, nhìn phía sau hai người, hẳn mở miệng nói, “Các cậu có quen hai người kia không?”

Hạ Từ Thần khó hiểu quay đầu lại, liền nhìn thấy Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi ngồi cách bọn họ không xa, đang dùng ánh mắt đánh giá nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ở đây gặp Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi khiến cho Hạ Từ Thần không khỏi cảm thấy thế giới thực sự quá nhỏ, như vậy cũng gặp nhau được. Nhưng nghĩ cũng đúng, nhìn đẳng cấp của nhà hàng này, đúng là nơi người như Trầm Dịch Thành sẽ đến – yên tĩnh, ít người, đồ ăn sang trọng, chỉ có ăn và nói chuyện.

Hạ Từ Thần không đi tới bên đó, chỉ hơi gật đầu, xem như chào hỏi. Nếu hôm nay chỉ có hai người là cậu và Cố Hủ, xuất phát từ lễ nghĩa, cậu sẽ đến chào hỏi một tiếng. Nhưng bây giờ còn có Cố Diễm ở đây, cậu sẽ không đi qua đó, dù sao Trầm Dịch Thành quay lại trường là có thể gặp.

Không biểu hiện nhiều, Hạ Từ Thần thu lại tầm mắt, tiếp tục uống trà của mình, nhưng trước khi quay người lại, cậu phát hiện Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi đã bỏ qua cậu mà nhìn Cố Diễm.

Cố Diễm không nhìn hai người kia, chỉ dùng ánh mắt ý muốn hỏi nhìn Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần kéo khóe miệng, “Là bạn cùng phòng với em, đối diện là bạn gái cậu ta. Không nghĩ tới sẽ gặp ở đây.”

Cố Diễm gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Đồ ăn rất nhanh được đưa đến, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, thực ra là Hạ Từ Thần ăn, Cố Hủ và Cố Diễm nói chuyện. Hai người thảo luận chuyện công ty, Hạ Từ Thần nghe không hiểu, chỉ thấy có đề cập tới chuyện phát triển công ty. Nhưng tình hình cụ thể thế nào, cậu không rõ, Cố Hủ chưa bao giờ nói chuyện này với cậu.

“Trước đó cậu có ý định tiếp cận lĩnh vực game online, đã có kế hoạch gì chưa?” Ăn được tương đối, Cố Diễm buông đũa, hỏi Cố Hủ đang gấp đồ ăn cho Hạ Từ Thần.

“Vâng, đã điều tra gần một năm, việc này đáng giá để làm.” Cố Hủ nói, “Chi phí đầu tư ‘Kiếm Hồn’ trước kia đã thu hồi toàn bộ, cũng bắt đầu có lợi nhuận. Trong nước hiện nay đang thiếu game online đặc sắc và có phong cách riêng như vậy, hơn nữa game chẳng phân biệt tuổi tác, chỉ cần thích chơi, tất cả mọi người đều có thể. Phát triển thêm rất nhiều.”

Cố Diễm suy nghĩ một chút, hỏi, “Cậu không định tiếp tục đầu tư ‘Kiếm Hồn’ sao?”

Nói tới đây, Hạ Từ Thần cũng hiểu được chút ít, cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Cố Hủ lại đầu tư vào ‘Kiếm Hồn’. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, cũng đúng như vậy, lúc trước Kiếm Lang có từng nói mỗi tháng đều có người chuyển tiền cho Tàn Mặc Vô Ngân, cho nên trong túi của Tàn Mặc Vô Ngân, tiền luôn ở mức gần đầy. Chỉ là lúc ấy Hạ Từ Thần không có nghĩ gì nhiều, còn tưởng có người nạp tiền cho Tàn Mặc Vô Ngân mà thôi.

“Không cần nữa, sáu tháng cuối năm em sẽ từ từ rút đầu tư.” Cố Hủ dựa vào lưng ghế, “Người chơi ‘Kiếm Hồn’ tuy nhiều nhưng hiện giờ đã bắt đầu có xu hướng chán. Mở rộng nhiều hơn để thu hút người chơi cũng không phải chuyện trong thời gian ngắn. Hiện giờ các hoạt động của ‘Kiếm Hồn’ chỉ là bình mới rượu cũ, không có gì mới mẻ. Chờ bọn họ nghĩ ra những thứ mới, game của em có lẽ đã xuất hiện trên thị trường rồi.”

“Cậu khi nào bắt đầu làm?” Cố Diễm hỏi, trong giọng nói có chút hứng thú.

“Em sắp tốt nghiệp rồi, bảy tháng nữa có lẽ sẽ nhàn rồi, trong thời gian này tìm nhân tài trước đã, dù sao em cũng không hiểu biết nhiều về lập trình máy tính, còn cần người chuyên nghiệp đến làm.” Cố Hủ dừng một chút, “Công ty lần này sẽ không dưới trưởng nhà họ Cố, game online cùng xí nghiệp của Cố gia không hợp.”

“Tùy cậu.” Cố Diễm không miễn cưỡng, “Khi quay về nhớ nói với cha một tiếng.”

“Em biết.” Cố Hủ cười, hai người lại tiếp tục nói chuyện về tài chính.

Hạ Tử Thần nghe bọn họ nói những thứ như vậy, cảm thấy như là người của hai thế giới khác nhau. Tuy rằng trên lớp cũng sẽ đề cập đến xí nghiệp kinh doanh hoặc là quản lý gì đó, nhưng một chút như vậy vẫn chỉ là lý thuyết, nếu đặt trong hiện thực cũng không dùng được nhiều.

Trong cả bữa ăn, Hạ Tử Thần không nói gì, chỉ có hai người kia nói. Có khi nói đến chuyện riêng trong nhà, Cố Diễm cũng không kiêng dè, không coi cậu là người ngoài. Cố Hủ vừa nói chuyện với Cố Diễm vừa gấp rau cho Hạ Tử Thần, cũng giới thiệu đồ ăn đặc sắc của nhà hàng, ăn một lúc, Hạ Tử Thần ăn thoải mái hơn, ít nhất tốt hơn nhiều so với dự đoán.

Ăn xong món tráng miệng, tay Hạ Tử Thần dính chút dầu mỡ, đứng dậy đi nhà vệ sinh rửa tay.

Đang dùng khăn lau nước trên tay, Cố Diễm đi đến. Qua gương nhìn thấy hấn, Hạ Tử Thần hơi cười cười, thật sự đối mặt với anh cả Cố gia, cậu không biết nói gì.

Cố Diễm đi đến bên cạnh cậu, mở nước rửa tay, mở miệng nói, “Nghe Tiểu Hủ nói hai người quen nhau trong game?”

Nghe Cố Hủ bị gọi là Tiểu Hủ, Hạ Tử Thần thật muốn cười, nhưng lại nghĩ dù sao Cố Hủ cũng là con nhỏ nhất trong nhà, gọi như vậy là rất bình thường, có thể cảm giác được anh em bọn họ có cảm tình rất tốt.

“Bọn em quen nhau trong ‘Kiếm Hồn’, cùng nhau chơi một khoảng thời gian, sau đó mới biết hóa ra là đàn anh trong trường.” Nghĩ tới cảnh tượng gặp mặt hôm ấy, Hạ Tử Thần đến bây giờ đều có thể nhớ cảm giác kinh ngạc lúc đó, “Anh ấy đã sớm biết trước rồi.”

Cố Diễm gật đầu, “Này cũng là duyên phận, hy vọng các cậu đều có thể quý trọng.”

Thấy Cố Diễm không có ý phản đối, cậu thả lỏng gật đầu.

“Tiểu Hủ trước đây rất đáng yêu, nhưng trưởng thành lại có chút lạnh lùng.” Cố Diễm đóng nước, rút giấy bên cạnh lau tay, “Trong nhà nó là nhỏ nhất, bọn anh cũng không quá hà khắc. Chờ cậu vào nhà anh, nó có thể trở thành anh trai rồi.”

Nghe hấn nói xong, Hạ Tử Thần hơi trềng lớn mắt, không xác định rõ ý của Cố Diễm. Dù sao thương nhân như Cố Diễm, có thể nói là chắc chắn, nhưng muốn tin cũng rất khó. Không phải Hạ Tử Thần quá nhạy cảm nhưng loại chuyện này luôn đầu không lại với hôn nhân chính thống. Đồng ý, nói dễ vậy sao?

“Khó có người Tiểu Hủ để tâm như vậy, nó nếu có gì không tốt, hy vọng cậu không cần so đo.” Ngự khí Cố Diễm rất nghiêm túc, “Đừng nhìn nó thông minh, nhưng lớn như vậy rồi mà vẫn chưa nghe thấy nó nói chuyện yêu đương. Lúc trước anh còn có chút lo lắng, nhưng xem ra chỉ là không gặp được người thích hợp thôi.”

Tuy Cố Hủ trước mặt Hạ Tử Thần luôn tỏ ra rất chín chắn nhưng có cảm giác, Cố Diễm luôn coi hấn là đứa nhỏ, một số việc khó có thể không quan tâm. Có lẽ là thói quen từ nhỏ, điều này khiến Hạ Tử Thần có chút hâm mộ.

“Nếu nó tặng cậu cái gì thì cứ nhận, nó muốn đối xử tốt với ai, chuyện thường làm nhất là tặng đồ, từ nhỏ đã vậy.” Cố Diễm dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Cậu chỉ cần cười mà nhận lấy, Tiểu Hủ sẽ cảm thấy cậu nhận tâm ý của nó. Cậu không cần phải áp lực bản thân, nếu là người ngoài, nó sẽ không phí tâm tư như vậy.”

Hạ Tử Thần gật đầu, “Em biết rồi.”

Đúng là Cố Hủ thích tặng cậu đồ, cũng rất quan tâm cẩn thận. Nghĩ đến đó là tâm ý của Cố Hủ, hôm nay Cố Diễm nói với cậu nhiều như vậy, cậu đã hiểu hơn Cố Hủ một chút.

“Đi thôi, nếu không quay lại, cậu ta lại cho rằng anh bắt nạt cậu.” Cố Diễm cười nhẹ, đi ra ngoài trước.

Hạ Tử Thần cũng đi theo sau hấn.

Sau khi hai người đi, cửa nhà vệ sinh nữ mở ra, Liên Phi Nhi đi ra, nhìn thoáng qua bồn rửa tay chung trống không, suy nghĩ vài giây, khóe miệng hiện ra ý cười.

Hạ Tử Thần không rõ thân phận của Cố Diễm, nhưng trong giới thương nghiệp không có khả năng không biết hấn, những công tử nhà giàu hấn là đã nghe qua.

Hiện giờ Cố Diễm và Cố Hủ ngồi gần nhau, thông minh như Trầm Dịch Thành tự nhiên có thể suy đoán được quan hệ của hai người. Nhưng trên mặt

không biểu hiện gì, chỉ đến khi Hạ Từ Thần cùng Cố Diễm quay lại chỗ ngồi mới liếc mắt nhìn Hạ Từ Thần một cái.

Sau khi gặp Cố Diễm, Hạ Từ Thần cảm thấy quan hệ của cậu và Cố Hủ bền chặt hơn, lo lắng trong lòng cũng nhạt đi nhiều.

Ngày đó sau khi trở về phòng, Trầm Dịch Thành không nhắc tới chuyện Cố Diễm, Hạ Từ Thần cũng không để tâm. Chỉ là mỗi ngày liên hệ với Cố Hủ càng nhiều thêm, cậu không biết nhưng An Cảnh bọn họ, những người đứng xem lại thấy rõ ràng.

Tối hôm nay, Hạ Từ Thần không có gì làm, treo game đi đọc sách. Vừa nhấc đầu liền nhìn thấy mặt tán gẫu của Cố Hủ.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: có rảnh không?

[Mật] Trầm Khê: có, sao vậy?

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: giúp Hoa Hường Dương bọn họ đánh Boss.

[Mật] Trầm Khê: bọn họ hôm nay hình như là tổ đội đấu giá.

Đấu giá là chỉ việc đánh phụ bản ra vật gì đều dùng phương pháp đấu giá mà phân phối. Mọi người trong đội đều có tư cách chơi, ưu tiên trang bị của chức nghiệp quan trọng nhất, cuối cùng ai ra giá cao người đó được. Mà tiền bán đấu giá tất cả ngoài người chủ trì không đánh, những người khác đều được phân chia, đội trưởng sẽ được lấy nhiều hơn. Sát thương và trị liệu không đủ cũng sẽ bị trừ tiền tương ứng, căn bản là không được lấy tiền.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: ừ, Boss cuối cùng không qua được, muốn tôi đi giúp.

Chuyện hỗ trợ này đều là Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết làm, hôm nay lại nhờ tới Tàn Mặc Vô Ngân, Hạ Từ Thần cảm thấy kỳ quái, nhưng không hỏi nhiều.

Sau khi vào đội, Hạ Từ Thần phát hiện đội này lại dẫn theo bảy người chủ trì, cuối cùng có thể được nhiều tiền hơn. Nhưng giữa đám người này, cậu ngoài ý muốn thấy tên Liên Phi Nhi.

Tên Liên Phi Nhi xuất hiện trong đội, người ngoài nhìn qua không thấy có gì, nơi này ngoại trừ người của Thiên Phong Nhã Các, đại đa số là không biết, dù sao chỉ cần phù hợp yêu cầu, đều có thể vào. Nhưng vấn đề là Liên Phi Nhi từ trước đến nay vẫn luôn cùng Trầm Dịch Thành đánh phụ bản, đấu giá cũng là hai người cùng đi, nhưng hôm nay Liên Phi Nhi lại không đi cùng Trầm Dịch Thành, lại tự chạy đến.

Quay đầu nhìn thoáng qua Trầm Dịch Thành đang sửa lại kho hàng bang hội, Hạ Từ Thần không hỏi nhiều. Sau khi hắn đưa chức bang chủ cho Đường Huy, Đường Huy cũng không cắt quyền của hắn, vẫn cho hắn làm một đường chủ.

[Mật] Hoa Hường Dương: Liên Phi Nhi ở đây thực sự là ngoài ý muốn. ....

[Mật] Trầm Khê: sao vậy?

Hoa Hường Dương chủ động chạy tới giải thích, Hạ Từ Thần cũng hỏi.

[Mật] Hoa Hường Dương: đội này là một người bạn của tôi lập trước, người trong bang vào đội đã thấy cô ta rồi. Cô ta không ra, bọn tôi cũng không thể đuổi đi. Hơn nữa cô ta cũng nói, nếu lượng trị liệu không đủ, không cần đưa tiền cho cô ta. Đúng lúc không gọi được vú em cho nên liền đề đó.

[Mật] Trầm Khê: ừ, không sao. Chỉ còn lại một Boss thôi mà.

Khó trách Bách Thảo Chiết bọn họ không muốn đến, nghĩ cũng là nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Cậu bên này còn có quan hệ với Trầm Dịch Thành, cho nên dù Liên Phi Nhi có trong đoàn, cậu cũng sẽ nể mặt. Mà Tàn Mặc Vô Ngân căn bản không để Liên Phi Nhi trong lòng, người này có hay không cũng giống nhau.

Phân đội xong, ba mươi người chính thức đánh, Trầm Khê bị phân đến đội của chủ T, Tàn Mặc Vô Ngân tất nhiên cũng ở trong đội này.

Sau khi mở Boss, Trầm Khê chú ý lượng huyết của người trong đội, cho dù ngẫu nhiên có người lộn xộn trở thành OT, Tàn Mặc Vô Ngân cũng sẽ trong thời gian nhanh nhất kéo cừu hận lên người mình. Dù sao hắn máu dày, lại có Trầm Khê, chống đỡ mấy Boss cũng không có vấn đề, chờ chủ T đem cừu hận kéo về.

Trầm Khê vẫn đi bên cạnh Tàn Mặc Vô Ngân, tuy trị liệu có thể xem như viễn trình, nhưng bởi vì cậu luôn chơi cận chiến, cho nên liền quen đứng cận chiến, hoặc đứng cùng Tàn Mặc Vô Ngân. Trong đoàn một đen một trắng đứng ở đó, kỹ năng hoa lệ lóe sáng, chói mắt như vậy không làm người chú ý cũng khó.

Có đôi lúc, Hạ Từ Thần chiếu cố lượng huyết người trong đội, không để ý đến kỹ năng của Boss. Cho nên mỗi lần Boss phát ra đại chiêu, Tàn Mặc Vô Ngân sẽ ở kênh mật đánh số '1' trước khi Boss phát chiêu, dùng để nhắc nhở cậu. Hạ Từ Thần mỗi lần nhìn thấy chữ, không cần xem nội dung cũng biết phải chú ý cái gì. Cho nên căn bản không cần lên YY nghe chỉ huy.

Vài phút sau, Boss cạn huyết ngã xuống đất. Hạ Từ Thần nhẹ nhàng thở ra, nhìn khung đội ngũ, Liên Phi Nhi không biết đã nằm từ lúc nào, đương nhiên, bảy người chủ trì kia cũng nằm, người còn sống không nhiều, nhưng tốt xấu vẫn qua.

Sau đó là đầu gối, Hạ Tử Thần không định lấy tiền, dù sao chỉ là đến hỗ trợ. Đương chuẩn bị nói với Hoa Hướn Dương mình lui đội, liền nhìn thấy Tàn Mặc Vô Ngân phát ra một câu ở kênh đội.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: Liên Phi Nhi, tôi không biết cô, cho nên không cần làm bộ như rất thân quen với tôi, mặt tán gẫu với tôi làm gì.

Nhìn thấy lời này, Hạ Tử Thần thoáng nhếch miệng, dường như thấy sau tên của Tàn Mặc Vô Ngân bỏ ra bốn chữ – niêm hoa nhạ thảo (đánh vào hoa, trêu chọc cây cỏ).

[Đội ngũ] Hoa Hướn Dương: oái, lại có người tự mình đa tình.

[Đội ngũ] Liên Phi Nhi: Tàn Mặc, anh nói không quen biết em, vì sao bảo đội trưởng đem tiền cho em?

Với lượng trị liệu và tỷ lệ tử vong của Liên Phi Nhi, hôm nay hẳn là không được phân tiền.

[Đội ngũ] Hoa Hướn Dương: yêu, tiểu thư, cô nên cầm miệng đi. Đại thần bảo tôi đều gửi tiền cho tất cả mọi người, dù là sát thương hay trị liệu không đủ. Dù sao mọi người đánh lâu như vậy cũng không dễ dàng. Không phải chỉ một mình cô.

Hoa Hướn Dương vừa mới nói xong, Tàn Mặc Vô Ngân liền lui đội.

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: tôi nói, cô không phải có Huyết Vô Tình sao? Đừng có quyền rũ đại thần bọn tôi, lại nói, đại thần đã có đại thần phụ nhân, cô yên tĩnh kiểm điểm lại mình đi.

Hạ Tử Thần lười nhìn trò cười này, sau đó cũng lui đội.

Cậu thật không có ý gì, chỉ là suy nghĩ không biết Trầm Dịch Thành sẽ có phản ứng như thế nào khi biết việc này....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Yêu sách

Chuyện của Liên Phi Nhi, Hạ Tử Thần không quá để tâm, dù sao cô ta là bạn gái Trầm Dịch Thành, có quan tâm cũng không tới lượt mình, cậu không phải nhân rồi không có việc gì.

Nhưng cậu không quan tâm không có nghĩa là chuyện này cứ qua như vậy. Người ta không ngừng thì việc này liền không thể ngừng.

Hơn mười ngày sau, khi ăn cơm tối, An Cảnh thần thần bí bí gọi Hạ Tử Thần tới một bên, nói Liên Phi Nhi một mực đi khắp nơi hỏi chuyện Tàn Mặc Vô Ngân, thậm chí còn hỏi thăm cả hắn, không biết là muốn làm gì.

Hạ Tử Thần nghe xong không quá để ý, chỉ là tò mò Liên Phi Nhi sao lại đặt ánh mắt trên người Tàn Mặc Vô Ngân? Trước đó rõ ràng vẫn an phận.

“Cậu chú ý chút đi. Anh cảm thấy lần này cô ta sẽ âm ỉ làm chuyện kỳ quái gì đó.” An Cảnh ý vị nói chuyện bát quái, cũng tin tưởng giác quan thứ sáu của bản thân.

Tuy không để ý nhưng An Cảnh dù sao cũng có ý tốt, Hạ Tử Thần gật đầu. Nghĩ lại, sau lần đó, Liên Phi Nhi không theo bọn họ đánh phụ bản nữa, cũng không xuất hiện bên cạnh bọn họ, làm cho người ta cảm giác An Cảnh chỉ là nhạy cảm quá thôi. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, gần đây Trầm Dịch Thành ra ngoài ít đi, trước kia một tuần hai người họ sẽ gặp nhau ít nhất bốn lần, thời gian còn lại sẽ gọi điện thoại khi có thể, nhưng mười ngày qua, Trầm Dịch Thành hình như chỉ đi một lần....

Nghĩ như vậy thực sự có chút kỳ lạ.

Thời tiết tháng sáu đã dần nóng lên, sinh viên đại học A trong không khí nóng dần này lại rất bận rộn, đa số mọi người vội vàng ôn tập cuối kỳ, giống như Hạ Tử Thần; số còn lại thì vội vàng làm luận văn tốt nghiệp và bảo vệ luận văn, giống như Cố Hủ.

Bởi vì bận chuyện tốt nghiệp, thời gian gặp nhau của Cố Hủ và Hạ Tử Thần giảm đi nhiều, nhưng vẫn gọi điện thoại mỗi ngày một lần. Tuy hai người đang trong giai đoạn yêu đương nhưng Hạ Tử Thần từ trước đến nay vẫn lạnh nhạt, không chịu nổi cử động dính vào với nhau, cho nên thời gian gặp có ít đi, cũng không sao. Chỉ cần biết Cố Hủ ngày ngày khỏe mạnh là được.

Làm xong nhiệm vụ hàng ngày hôm nay, Hạ Tử Thần thao tác Trầm Khê đi lấy đồ, Tàn Mặc Vô Ngân đi giao dịch mua đồ, lát nữa sẽ đi tìm cậu.

Mới vừa chạy đến chỗ lấy đồ, Trầm Dịch Thành nổi giận đùng đùng đi đến, cửa phòng ngủ bị hắn ‘bang’ một tiếng mở ra.

Hạ Tử Thần quay đầu nhìn, chỉ thấy Trầm Dịch Thành sắc mặt rất khó coi, hình như là bị chọc giận. Hôm nay trước khi ra ngoài, hắn nói là cùng đi với Liên Phi Nhi, vậy có thể chọc giận hắn cũng chỉ có cô ta.

Hạ Tử Thần vốn không nghĩ hỏi nhiều, nhưng không đợi cậu quay đầu đi, pháo hỏa của Trầm Dịch Thành liền hướng về phía cậu, “Tàn Mặc Vô Ngân rốt cuộc là làm sao vậy? Hắn ta định bắt cả hai tay sao, hay là cậu chưa nói rõ ràng với hắn?”

Hạ Tử Thần bị hắn nói không hiểu gì, “Có ý gì?”

Tuy Hạ Tử Thần không chính thức nói mình và Tàn Mặc Vô Ngân rất tốt, trong hiện thực lại rất gần gũi với Cố Hủ, nhưng Trầm Dịch Thành cũng nhìn ra, Tàn Mặc Vô Ngân cùng Trầm Khê trong game không phải quan hệ bạn bè. Mà sau khi Tàn Mặc Vô Ngân phóng pháo hoa thông báo, quan hệ hai người có cảm giác càng gần hơn. Suy nghĩ vài ngày, Trầm Dịch Thành cảm thấy Cố Hủ coi Hạ Tử Thần là em trai, còn Tàn Mặc Vô Ngân cùng Trầm Khê hẳn là đã trở thành người yêu.

“Hôm nay Giai Duyệt nói chia tay với anh, nguyên nhân là Tàn Mặc Vô Ngân.” Giọng Trầm Dịch Thành cao hơn vài phần, làm cho Đường Huy và An Cảnh đang chuyên tâm đánh phụ bản không thể không chậm lại động tác trên tay.

“Tàn Mặc?” Hạ Tử Thần thật sự không rõ cô ta rốt cuộc là sao lại kéo Tàn Mặc Vô Ngân vào.

“Cố ấy nói Tàn Mặc Vô Ngân đối xử với cô ấy rất tốt, rất quan tâm, cô ấy cũng rất yêu thích Tàn Mặc Vô Ngân. Muốn anh nói với cậu, cách Tàn Mặc Vô Ngân xa một chút, bằng không hai người bọn họ cũng không thể không biết xấu hổ mà ở chung một mình.” Trầm Dịch Thành đánh lên bàn.

Hạ Tử Thần hơi nhú mồm, thời gian này Tàn Mặc Vô Ngân login ít, cơ bản cứ online là hai người lại quán lấy nhau, không có tiếp xúc gì với Liên Phi Nhi. Suy nghĩ một lát, Hạ Tử Thần mở miệng, “Hiểu lắm sao?”

“Hiểu lắm cái gì?” Trầm Dịch Thành lạnh lùng nói, “Nếu không phải Tàn Mặc Vô Ngân câu dẫn Giai Duyệt, cô ấy vì cái gì ngay cả hợp tác của hai nhà cũng không cần?”

“A.....” Nghe hắn nói xong, Hạ Tử Thần cười lạnh, khinh thường hỏi, “Phạm Giai Duyệt rốt cuộc có điểm gì đáng để Tàn Mặc Vô Ngân để ý?”

Nói đến lợi ích, Hạ Tử Thần lần đầu tiên đối với loại người đặt lợi ích lên trên hết cảm thấy ghê tởm. Nếu Phạm Giai Duyệt không biết Tàn Mặc Vô Ngân là Cố Hủ, vậy thì thôi. Nếu cô ta lên tra được, vậy cô ta mới là người có lợi lớn nhất, tin rằng ai cũng hiểu.

“Ít nhất Giai Duyệt thế gia tốt, Tàn Mặc Vô Ngân có thể không động tâm?” Trầm Dịch Thành tức giận đến đỏ mắt, Hạ Tử Thần cho tới bây giờ chưa từng dùng thái độ này nói chuyện với hắn, nhưng giờ lại vì một người ngoài là Tàn Mặc Vô Ngân.

“Ha ha, không phải tất cả mọi người đều chỉ nhìn mỗi ‘gia thế’ như anh.” Hạ Tử Thần lười nói với hắn.

“Cậu sao biết hắn ta không như vậy?” Trầm Dịch Thành trừng mắt nhìn Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần không nói ra, bởi vì Tàn Mặc Vô Ngân là Cố Hủ, sự hiểu biết của cậu về Cố Hủ lớn hơn so với Trầm Dịch Thành nghĩ rất nhiều.....

“Có thể thật sự là hiểu lầm đi.” Thấy không khí có chút căng thẳng, An Cảnh mở miệng nói, “Gần đây Tàn Mặc Vô Ngân login rất ít, bình thường đều là làm nhiệm vụ hàng ngày cùng Tử Thần xong sẽ out luôn, không có cơ hội cùng Liên Phi Nhi một chỗ a.”

“Có thời gian tìm nguyên nhân trên người khác, không bằng nhìn lại chính bản thân xem có vấn đề gì.” Đường Huy lời nói sắc bén như trước.

Trầm Dịch Thành bởi vì lời nói của Đường Huy mà bình tĩnh lại, suy sụp ngồi xuống ghế, Khoảng thời gian thay đổi lớn nhất chính là khi hắn chuyển chức vị bang chủ, mà Liên Phi Nhi cũng không còn là bang chủ phụ nhân nữa. Nhưng hắn vẫn không nghĩ ra, cho dù như thế cô ấy sao lại có thể không để ý hợp tác hai nhà, đi thích Tàn Mặc Vô Ngân không quen biết gì?

Cho dù Tàn Mặc Vô Ngân trong game là đại thần, kia cũng chỉ là trong game mà thôi.

Trong phòng vẫn rất yên tĩnh, có thể nghe được âm thanh đánh bàn phím rất nhỏ.

“Tôi thao!” An Cảnh đột nhiên lên tiếng, đánh vỡ im lặng trong phòng.

Hạ Tử Thần nhìn thấy thông báo trên màn hình, có chút ngây ngẩn.....

– Nữ hiệp ‘Liên Phi Nhi’ ở cửa giao dịch đối với hiệp sĩ ‘tàn Mặc Vô Ngân’ phóng ra ‘Cà đòi chỉ yêu’.....

[Thế Giới] Phong Trung Lăng Loạn: oa, hai người kia sao lại cùng nhau thế?

[Thế Giới] Tiểu Niếp Tử: này không khoa học a.

[Thế Giới] Hoa Hướng Dương: ta giết, thế giới này sụp đổ rồi sao?

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: thêm vào, này là có ý gì?

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: Tàn Mặc, em thích anh.

[Thế Giới] Tam Kiến Chung Tình: cô này có biết xấu hổ hay không a, ngang nhiên cướp đại thần!

[Thế Giới] Hoa Hương Dương: loại chuyện này có khả năng xảy ra sao?

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: Tàn Mặc, em thích anh không sợ người khác biết. Em biết chúng ta không hiểu nhau nhiều, nhưng có thể tìm hiểu từ bây giờ. Anh của em đã đăng lên diễn đàn, anh có thể đi xem một chút, rồi... cho em câu trả lời thuyết phục.

[Thế Giới] Vú Em Kiêu Ngao: thần mã a, người thứ ba này còn ần ở đây!

Trên kênh thế giới mọi người đều lên tiếng, cảm xúc khác nhau. Trong phòng ngủ không khí lại dị thường kinh ngạc, không ai mở miệng.

Trầm Dịch Thành đi đến trước máy tính của An Cảnh nhìn thấy Liên Phi Nhi trên kênh thế giới, cũng nhìn thấy đối đáp của mọi người, sắc mặt xanh mét, dường như không nghĩ tới Liên Phi Nhi lại có thể làm chuyện này.

Hạ Từ Thần không nói gì, cũng không hỏi Tàn Mặc Vô Ngân, chỉ yên lặng xem biến hóa.

Sau đó, Liên Phi Nhi lại liên tục thả tám cái ‘Cả đời chỉ yêu’, có thể nói thật sự mạnh bạo, nhóm người chơi cũng ngồi xem, dù sao thả ra không chỉ là pháo hoa, còn là tiền a.

[Thế Giới] Hồng Nương Hủ Gia: thật sự nghĩ bản thân có mấy phần sắc đẹp a? Đại thần cũng lười xem cô.

[Thế Giới] Cúc Hoa Cô Nương: này cũng quá nhanh rồi. Trước đó còn cùng Huyết Vô Tình anh em nồng đậm, yêu đến chết đi sống lại. Hiện giờ lại chuyển sang yêu đại thần. Cô không phải là thấy Huyết Vô Tình không còn là bang chủ, cô không còn là bang chủ phu nhân nữa, nên muốn trèo lên cảnh cao hơn chứ?

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: tôi nói, người không biết tự trọng đừng lôi kéo đại thần a. Đại thần và đại thần phu nhân tình cảm rất tốt.

[Thế Giới] Hoa Hương Dương: còn đăng ảnh? Cô đây là bị hoa leo đến não tàn rồi à? Cô chơi game đến mức bại não rồi đi?

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: Tàn Mặc không kết hôn với Trầm Khê, dựa vào cái gì nói không thể thích người khác?

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: tôi nhớ rõ khi cô kết hôn đại thần lấy danh nghĩa bạn tốt của Trầm Khê tặng khóa, cô nghĩ muốn ly hôn cũng không thể đi?

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: vậy thì sao? Tôi đã nói rõ ràng với Vô Tình rồi, chỉ là game, thích người khác cũng không có gì ghê gớm, hay là tôi dám thổ lộ với Tàn Mặc, các người ghen tị?

Lời phản bác chỉ có một mình Liên Phi Nhi, bạn bè của cô ta không thấy xuất hiện, nói vậy đối với cách làm này cũng có dị nghị.

[Thế Giới] Tàn Mặc Vô Ngân: người tôi thích chỉ có Trầm Khê. Người nào đó không cần làm chuyện vô vị như vậy, không cần không có việc gì cứ mặt tôi, tôi không có hứng thú nói chuyện với cô, cũng không quen cô.

[Thế Giới] Hoa Hương Dương: ha ha ha, đại thần thật đỉnh. Đại thần với đại thần phu nhân mới là một đôi trời sinh.

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: đúng, muốn lấy một góc tường Thiên Phong Nhã Các chúng ta sao, cửa cũng không mở.

[Thế Giới] Phiên Nhiên Khôi Vũ: người thứ ba nào đó vẫn nên thức thoi nhanh chóng lui đi. Đại thần không phải không có đầu óc, sao lại thích loại người thứ ba như thế này?!

[Thế Giới] Bát Quái Tiểu Phân Đới: ha ha, nghe nói lúc trước cô này chính là dựa vào khuôn mặt, quyến rũ Huyết Vô Tình, đuổi Trầm Khê đi.

[Thế Giới] Tiểu Niếp Từ: may mắn đại thần không nông cạn như người nào đó, không hồ là đại thần, thông bạch +n!

Hạ Từ Thần nhìn lời nói của Tàn Mặc Vô Ngân, khoe miệng gọi lên ý cười vô thức. Cậu thật sự chưa bao giờ lo Cố Hủ coi trọng Phạm Giai Duyệt.

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: Trầm Khê dựa vào cái gì tranh với tôi? Cậu ta là con trai, là nhân yêu. Cậu ta một mực giả nữ, lừa Tàn Mặc, lừa mọi người!

[Thế Giới] Hoa Hương Dương: sao? Trầm Khê là nam?

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: Tàn Mặc, Trầm Khê chính là muốn lừa tiền anh. Các người nghĩ lại xem, nếu Tàn Mặc Vô Ngân biết Trầm Khê là nam, sao có thể cùng hắn một chỗ? Chuyện ghê tởm như vậy, Tàn Mặc sao có thể làm? Thật sự là giảm trình độ bản thân, ghê tởm bản thân!

[Thế Giới] Tiềm hành Đêm Khuya: tôi thao, cô ba tám nói cái gì đó?!

Nhìn lời của Liên Phi Nhi, An Cảnh cũng phát hỏa, nể nang xong Liên Phi Nhi, lại quay đầu nói với Trầm Dịch Thành, ‘Cậu tìm được cô gái thật tốt, ngoại

trừ cướp đàn ông còn có thể làm gì thế?”

[Thế Giới] Liên Phi Nhi: anh dám nói tôi không nói thật? Chúng ta đều đã gặp qua. Các người hợp nhau lừa Tàn Mặc, tôi thấy rất quá đáng, mới muốn nói ra sự thực!

[Thế Giới] Ám Sát Hoàng Hôn: sự thật là cái gì trong lòng mọi người đều biết rõ, không cần cô ở đây châm ngòi ly gián!

Sự thật là gì, Liên Phi Nhi rất rõ. Sở dĩ cô nói chuyện đó chính là khẳng định Tàn Mặc Vô Ngân sẽ không thừa nhận mình là đồng tính luyến ái. Dù sao trong game, thừa nhận bản thân là đồng tính cũng cần dũng khí, nếu thừa nhận, sau đó phải đối mặt với nhiều lời đồn đãi, thậm chí có thể là bị kỳ thị.

Ý Liên Phi Nhi là muốn đem trách nhiệm toàn bộ đổ lên Trầm Khê, khiến mọi người nghĩ Trầm Khê là kẻ lừa đảo, chỉ cần Tàn Mặc Vô Ngân nói không biết, không nói bản thân là đồng tính, kia tất cả mũi nhọn đều hướng về Trầm Khê. Mà Liên Phi Nhi cô không muốn thông đồng làm bậy với Huyết Vô Tình bọn họ, thật sự là người tốt, Tàn Mặc Vô Ngân cũng có thể theo truyện này dùng thân phận bị lừa mà thoát.

[Thế Giới] Vũ Em Kiều Ngao: Trầm Khê là nam? Rốt cuộc là làm sao thế này?

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: Liên Phi Nhi, có thể ăn bậy nhưng không được nói bậy a.

[Thế Giới] Hòa Bình Chủ Nghĩa Giả: nhân yêu lừa người? Rất ghê tởm!

[Thế Giới] Tịch Mịch Nam Từ: đồng tính luyến ái đều nên bị hỏa thiêu chết! Trầm Khê biến khỏi trò chơi, đừng làm ta buồn nôn!

[Thế Giới] Ám Sát Hoàng Hôn: hai người trên kia, báo tọa độ! Trầm Khê có đi hay không không tới lượt các người nói, trước hết giết đến khi hai người biến!

[Thế Giới] Hồng Nương Hủ Gia: đúng, bang chủ, thêm tôi với. Đồng tính luyến ái làm sao? Trong trò chơi có các người mới thực buồn nôn.

[Thế Giới] Tàn Mặc Vô Ngân: Trầm Khê là nam tôi đã sớm biết rõ. Tôi thật lòng thích cậu ấy, không liên quan đến chuyện giới tính, cũng không cần có người ở đây gây xích mích.

Nói xong lời này, Tàn Mặc Vô Ngân liền out.

[Thế Giới] Hoa Hường Dương: đại thần v5!

[Thế Giới] Huyết Tinh Tham Lam: đúng, những người không phục, nhiều lời vô nghĩa, đều báo tọa độ, giết các người đến cút đi.

[Thế Giới] Kiếm Lang: quan hệ của Tàn Mặc và Trầm Khê là chuyện của hai người bọn họ. Người khác không có quyền xen mồm. Còn người châm ngòi chia rẽ, người Thiên Phong Nhĩ Các gặp một lần giết một lần, giết một lần một nghìn vàng.

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: đến đến đến, tổ đội, giết người, mau mau mau.

[Thế Giới] Huy Hoắc Phong Lưu: tổ tôi.

[Thế Giới] Tiểu Đông Tây: tôi cũng tham gia!

[Thế Giới] Hồng Nương Hủ Gia: khụ, vì cái gì sau khi tôi biết Trầm Khê là nam, cảm thấy cậu ấy và đại thần thực mạnh a a a a a!

[Thế Giới] Cúc Hoa Cô Nương: không phải một mình cậu!

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: +1! Tổ đội tổ đội, tỷ tỷ cũng đi xem náo nhiệt, không cần tiền!

Nhìn phản ứng đủ loại của mọi người, Hạ Từ Thần không nói gì. Trước Cố Hủ đã nói, sợ cô gái này mồm miệng không chặt, không nghĩ tới hẳn nói đúng.

Vài phút sau, cửa phòng bị gõ mấy cái. An Cảnh đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy người phía sau, rất bất ngờ, bản năng quay đầu nhìn về phía Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần ngồi yên nửa ngày không nhúc nhích, quay đầu nhìn, chỉ thấy Cố Hủ cười nhẹ đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, nhẹ giọng nói, “Thần Thần, đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Lập trường

Thấy Cổ Hủ đột nhiên xuất hiện khiến Hạ Tử Thần có chút bất ngờ. Cậu vốn nghĩ Cổ Hủ logout đi đọc sách, lát nữa sẽ gửi tin nhắn, không nghĩ tới người xuất hiện trực tiếp ở cửa.

Theo lời đứng lên, Hạ Tử Thần đi qua, “Sao anh lại tới đây?”

Cổ Hủ cười nhẹ, mắt nhìn lướt qua ba người trong phòng. Tuy hắn vừa tới nhưng vẫn có thể cảm giác được không khí căng thẳng.

“Hôm nay đến phòng tôi đi.” Cổ Hủ giữ cánh tay Hạ Tử Thần, dẫn cậu ra ngoài vài bước, nói nhỏ, có vẻ không muốn người khác nghe thấy.

“Vì sao?” Hạ Tử Thần nhú mày, đêm tối người này lại đây chỉ vì muốn cậu đến phòng của hắn?

“Sợ em thấy áp lực quá lớn mà bỏ chạy.” Cổ Hủ cười nói. Hắn biết Hạ Tử Thần cũng không phải người không thể chống lại được áp lực, nhưng trên phương diện tình cảm, vẫn muốn chú ý hơn. Hắn vốn không muốn tạo áp lực cho Hạ Tử Thần, nhưng có những nhân tố khác từ bên ngoài hắn không thể không chế được, cho nên chỉ có thể giữ lấy Hạ Tử Thần, trấn an bạn nhỏ này, những chuyện khác không vấn đề gì.

Hạ Tử Thần nhìn Cổ Hủ một lúc, sau đó nâng khóe miệng, “Không đến mức đó.” Nhiều nhất chỉ là không chơi game nữa thôi, huống chi lần trước khi cậu nói giới tính của mình cho Cổ Hủ cũng chưa tạo thành việc lớn, từ lúc đó đến bây giờ chưa có chuyện gì xảy ra, dù sao cậu không để ý ai hay chuyện gì, chỉ cần Cổ Hủ vẫn đứng ở bên cạnh cậu.

“Đề đề phòng.” Đối với chuyện của Hạ Tử Thần, Cổ Hủ luôn phải giữ cảnh giác.

Nghĩ đến không khí vừa rồi, khóe mắt lại quét qua Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần cũng thật sự không muốn ở trong phòng, ít nhất là tối hôm nay, để tất cả mọi người bình tĩnh một chút. Cổ Hủ hiển nhiên không quan tâm chuyện của Liên Phi Nhi, Trầm Dịch Thành vẫn phải giải quyết chuyện này, dù sao có quan hệ lợi ích giữa hai nhà, Trầm Dịch Thành không thể không để ý đến lợi ích mà chia tay với Liên Phi Nhi. Nếu hắn thực không nghĩ đến chữ ‘lợi ích’ trước thì đã không nhanh chóng xác định với Liên Phi Nhi như vậy.

“Vây chờ em một lát, em thay quần áo đã.” Không thể mặc áo ngủ đi ra ngoài được, cho dù Cổ Hủ không ý kiến gì nhưng cậu không muốn mặc như vậy đi trên đường. Xoay người về phòng, Hạ Tử Thần nói với Cổ Hủ, “Anh vào chờ đi.” Đứng ngoài bị bạn học đi lại vây xem, không bằng đi vào.

“Cậu phải đi ra ngoài?” Thấy Hạ Tử Thần tắt máy tính, thay quần áo, An Cảnh hỏi.

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật đầu, “Buổi tối không về.” Nam sinh ngủ lại bên ngoài không làm người ta liên tưởng gì nhiều, bản thân Hạ Tử Thần cũng không có gì lo ngại.

“Vây a.” Có lẽ là ra ngoài với Cổ Hủ, An Cảnh chuyển ánh mắt lên người Cổ Hủ, cười nói, “Học trường ngồi chờ đi, muốn uống gì không?”

“Không cần phiền toái như vậy.” Cổ Hủ gật đầu với ba người trong phòng, xem như chào hỏi. Sau đó mở miệng, “Các cậu không cần khách khí như vậy, tôi là Tàn Mặc Vô Ngân.” V5

Hắn vừa nói xong, cốc nước An Cảnh cầm trong tay chút nữa bị đánh rơi trên đất, may mắn đúng lúc bắt được, chỉ đổ ra chút nước. Lon Coca Đường Huy cầm trên tay phát ra tiếng ‘ca’ nhỏ, cũng ngắc quay đầu. Trầm Dịch Thành không nói gì, chỉ là sắc mặt càng khó nhìn hơn so với trước đó, cảm xúc trong mắt cũng phức tạp hơn trước, như đang ngập trong bình ngũ vị, không phân rõ cảm xúc.

Đối với ba người đang ngây ngẩn, Cổ Hủ không có biểu hiện gì đặc biệt, “Chuyện này tôi vốn không muốn nói, cũng không cho Thần Thần nói cho các cậu, nhưng chuyện hôm nay phải nói rõ.”

Một câu giải thích nguyên nhân Hạ Tử Thần giấu diếm, đem trách nhiệm đổ trên người mình, cũng biểu lộ lập trường của hắn.

Đối với chuyện che giấu này, Hạ Tử Thần có chút do dự, muốn tìm một cơ hội nói với An Cảnh, nhưng không đợi cậu tìm được cơ hội thích hợp, Cổ Hủ liền tự nói, cũng khiến cậu trở nên vô tội.

Dừng một chút, Cổ Hủ nhìn về phía Trầm Dịch Thành, “Chuyện cậu và bạn gái cậu tôi không hỏi nhiều, cũng không có hứng thú biết. Nhưng chuyện hôm nay hiển nhiên không phải bạn gái cậu nhất thời hứng khởi. Lần trước ở nhà hàng đã gặp qua, Thần Thần ở chỗ rửa tay nói chuyện với anh tôi về chuyện chúng tôi quen nhau trong game. Bạn gái cậu lúc đó hẳn là trong nhà vệ sinh, cô ta đi sớm hơn Thần Thần, quay lại muộn hơn anh trai tôi và Thần Thần. Cô ta có phải nghe thấy đối thoại của bọn họ không, tôi không rõ, nhưng cô ta không có khả năng vô cớ bày tỏ với tôi.”

Trầm Dịch Thành nhú mày, nhớ lại chuyện hôm đó. Tối hôm đó Liên Phi Nhi đi nhà vệ sinh một lần, thời gian dài hơn bình thường. Lúc ấy hắn chỉ cảm thấy con gái trang điểm thật phiền phức, hiện giờ nghĩ lại có vẻ cũng không hẳn như vậy. Lúc ấy khi Liên Phi Nhi quay lại, hắn thấy cô ta có chút đặc ý nhưng không hỏi nhiều.

“Tôi là ai chắc không nhiều người biết, nhưng ở trong thương trường có không ít người biết anh trai tôi. Tin rằng ngày đó cậu cũng nhận ra, kết nối lại cũng có thể nghĩ được thân phận của tôi.” Cổ Hủ không thích nói đến chuyện trong nhà, nhưng không có nghĩa đó là điều cấm kỵ, chỉ không muốn dùng gia đình áp chế người, điều này là không cần thiết.

Trầm Dịch Thành không ngốc, Cố Hù đã nói đến mức này, hẳn không thể không nghe ra ý của Cố Hù. Như vậy, Liên Phi Nhi chuyển biến cũng có nguyên nhân.

Hắn và Liên Phi Nhi là cùng một loại người, nếu không có ích lợi lớn hơn xuất hiện, Liên Phi Nhi không thể nói chia tay với hắn. Hiện giờ, ‘lợi ích’ này chính là Cố Hù, nếu có thể bám vào ‘đại thụ’ này, một vụ làm ăn nhỏ cũng có thể hơn gấp ba hai nhà bọn họ hợp tác.

Liên Phi Nhi đột nhiên bày tỏ với Tàn Mặc Vô Ngân, chắc chắn là đã nghe thấy đối thoại của Cố Diễm và Hạ Tử Thần ngày đó, cho nên mới có những chuyện sau này.

Chẳng qua Liên Phi Nhi lần này chỉ vì cái trước mắt, hoặc là nói có tấm gương là hắn, lại càng tự phụ, mới có thể chắc chắn nghĩ Tàn Mặc Vô Ngân coi trọng cô ta. Kết quả.....

Khóe miệng Trầm Dịch Thành gợi lên ý cười châm chọc, kết quả là hắn cư nhiên không thông minh hơn một người đàn bà.....

Nói đến đó, Cố Hù không nhắc thêm nữa. Có một số việc vẫn là để Trầm Dịch Thành tự suy nghĩ, nếu không phải cô gái kia tiết lộ Trầm Khê là nam, hẳn sẽ không giẫm vào đồng nước bẩn này.

“Thu dọn xong rồi?” Nhìn thấy Hạ Tử Thần đã thay quần áo xong, Cố Hù đi qua, giúp cậu chỉnh lại vạt áo bị nhếch lên.

“Vâng.” Hạ Tử Thần kiểm tra lại chìa khóa, di động và tiền đều đã đem theo.

“Đi thôi.”

“Vâng.” Chào An Cảnh bọn họ, Hạ Tử Thần đổi giày, cùng Cố Hù đi ra cửa.

Nhìn bóng dáng hai người biến mất sau cánh cửa, Trầm Dịch Thành nắm chặt tay, trong lòng trống rỗng, có sự mất mát không nói rõ, nhưng đúng là có chút ghen tị. Còn ghen tị ai, hẳn không rõ, có lẽ là cả hai người đi.....

Mua đồ ăn khuya, hai người không nhanh không chậm quay lại phòng Cố Hù.

Cố Hù tìm áo ngủ mang ra, Hạ Tử Thần đi tắm. Khi đi ra, Cố Hù đã dọn xong đồ ăn khuya, máy tính mở nhưng không vào game, chỉ mở bài hát nhẹ nhàng.

Ngồi trên sofa, Hạ Tử Thần dùng khăn lau tóc còn ướt nước. Cố Hù buông sách trên tay, giương mắt nói, “Mấy ngày này cứ ở đây đi.”

Động tác trên tay Hạ Tử Thần dừng một chút, thấp giọng nói, “Em chạy không được.”

Cố Hù cười, lấy khăn trong tay cậu, đứng dậy giúp cậu lau tóc, “Cuối kỳ ôn tập cũng cần nơi yên tĩnh, luận văn của tôi đã nộp rồi, chỉ chờ bảo vệ thôi, không có việc gì, đúng lúc có thể ở với em.”

Hạ Tử Thần không nói gì. Thực sự khi đến đây, cậu vẫn không được tự nhiên. Những ngày trước thì không sao, nhưng hôm nay An Cảnh bọn họ đã biết Cố Hù là Tàn Mặc Vô Ngân, cậu lập tức tới đây ở với hắn, cảm giác không giống vì chuyện ôn tập, mà như vội vàng ở chung.....

Không ép cậu trả lời ngay, Cố Hù nói, “Có lẽ cuối tháng tôi có thể chính thức ra trường. Qua nghỉ hè em đã lên năm ba. Sáu tháng cuối năm tôi chính thức bắt đầu làm việc, sẽ ở bên ngoài, em suy nghĩ một chút chuyển đến ở chung với tôi đi.”

Hạ Tử Thần kéo khăn xuống, ngẩng đầu nhìn Cố Hù, “Anh muốn mời em ở chung?”

Cố Hù suy nghĩ một chút, cười nói, “Tôi chỉ mời em đổi một môi trường tốt hơn. Để em ở trong phòng kia, tôi lại không ở trong trường, cảm thấy rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm thì em đã ở hai năm rồi.” Hạ Tử Thần để khăn qua một bên, lấy đĩa bắt đầu ăn.

“Đây là lúc em và tôi chưa chính thức cùng một chỗ.” Cố Hù và Hạ Tử Thần ngồi chen chúc nhau trên sofa, “Tôi sẽ tìm phòng gần trường một chút, như vậy em đi học cũng tiện.”

Hạ Tử Thần nhét thịt viên vào miệng Cố Hù, “Thực sự như bây giờ là rất tốt rồi, nếu anh rảnh, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, không thì mỗi người làm việc người đó.”

Nếu hai người ở cùng một chỗ, Hạ Tử Thần cảm thấy bọn họ phải đối mặt không phải là tình yêu mà là cuộc sống. Rất nhiều chuyện vụn vặt làm Hạ Tử Thần thấy cảm giác trói buộc, hơn nữa không có khoảng cách giữa hai người, tình cảm của bọn họ lúc đó có thể thay đổi hay không?

“Không giống nhau.” Cố Hù nghiêm túc nhìn Hạ Tử Thần, “Tôi đã mang em đi gặp anh trai, chờ cha mẹ tôi về, tôi cũng sẽ mang em đi gặp bọn họ. Tôi hy vọng quan hệ của chúng ta sẽ kéo dài, kéo dài đến cả đời.”

Hạ Tử Thần nhấp miệng, cầm tay Cố Hù. Tuy cậu không tin tưởng nhiều vào tình yêu nhưng bởi vì là Cố Hù, cho nên cậu sẽ hy vọng đoạn tình cảm này có thể kéo dài.

“Tôi muốn sống với em, không phải muốn trói buộc cái gì ở em, chỉ muốn để em biết được một cuộc sống khác – cuộc sống có tôi.” Cố Hủ cười, “Chúng ta có thể tách hai phòng, tôi không can thiệp cuộc sống của em, em vẫn có thể trạch (chỉ những người chỉ thích ở nhà đọc sách, chơi game) trong phòng. Chỉ cần mỗi ngày cùng tôi ăn cơm, nói chuyện, có được không?”

Cố Hủ đã dự tính tốt kế hoạch ở chung tương lai của hai người, hơn nữa cũng cẩn thận lo lắng cho cậu, Hạ Tử Thần không nghĩ ra lý do để từ chối. Dù sao hiện giờ bọn họ là tình nhân, muốn thường xuyên ở cùng nhau cũng là chuyện bình thường. Tuy tính tình Hạ Tử Thần hơi lạnh nhạt nhưng cậu thừa nhận muốn bên cạnh Cố Hủ, cho dù sự nhớ thương này không sâu đậm đến mức phải lập tức đi tìm hắn, nhưng trong lòng như bị mèo cào, có chút xao động, có chút buồn bực, cũng có chút không biết phải làm sao.

“Ngày nghỉ em vẫn phải về nhà.” Hạ Tử Thần lui một bước, đề nghị với Cố Hủ, “Em phải có phòng riêng, em có thể phụ trách quét dọn và nấu cơm.” Việc này đối với Hạ Tử Thần là không khó.

Cố Hủ cười, nghiêng đầu khẽ hôn lên khóe môi cậu, “Em không phải làm gì hết, chỉ cần chờ ở nhà để tôi có thể thấy em là được.”

“Xi.” Tuy ngoài mặt ghét bỏ nhưng ý cười sâu sắc bên khóe miệng vẫn thấy được Hạ Tử Thần tâm tình rất tốt – có lẽ ở chung không quá đáng sợ như cậu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Ở chung

Hạ Tử Thần vào game đã là chuyện năm ngày sau. Mấy ngày nay cậu vẫn ở chỗ Cố Hủ, trước thử một chút cuộc sống ở chung. Giữa lúc đó cậu có quay về lấy quần áo một lần, gặp An Cảnh đang làm tổ trong phòng.

An Cảnh nhìn cậu thu dọn đồ, không cảm thấy có gì bất ngờ, chỉ trêu chọc, “Cậu xem như là được gả ra ngoài a?”

Hạ Tử Thần nâng khóe miệng, “Em biết anh oán hận đã nhiều năm.”

“Anh... Anh không cần!” An Cảnh trừng mắt nhìn Hạ Tử Thần, “Anh thích con gái! Con gái!”

Hạ Tử Thần không vấn đề gì nhún vai, “Trời biết. Nói không chừng là đồng tính luyến ái ngầm gì đó.”

An Cảnh ‘vụt’ đứng lên, lao tới bên bàn Hạ Tử Thần, bất chấp tất cả, nhìn thấy quần áo gì cũng nhét hết vào túi, đưa cho Hạ Tử Thần, “Đi mau đi mau, đi phá hoại Hủ ca ca của cậu ấy. Mới mấy ngày không gặp, miệng càng ngày càng độc.”

Hạ Tử Thần bị hắn kéo ra khỏi cửa, bất đắc dĩ cười nói, “Anh là thẹn quá hóa giận sao?”

“Anh sớm muộn gì tìm cho cậu chị dâu, lấy lại sự trong sạch cho anh.” An Cảnh chắn ở cửa, rõ ràng không cho phép Hạ Tử Thần vào phòng nữa.

“Các cậu đang làm gì đó?” An Cảnh vừa dứt lời, Đường Huy kết thúc buổi học trở về.

“Không có gì, đang để tiểu Thần Thần quay về nhà chồng.” An Cảnh hừ hai tiếng.

Ánh mắt Đường Huy xoay chuyển giữa hai người, cười không nói gì.

Hạ Tử Thần chớp mắt, nhìn thoáng qua An Cảnh, sau đó nhìn qua Đường Huy, cố ý vô tình nói, “Cũng rất xứng a.”

“Cậu đi phá người khác hộ anh đi!” An Cảnh kéo Đường Huy, lôi hắn vào phòng, “Tôi cảm thấy gã tiểu Thần Thần ra ngoài quả thực chính là cứu vớt toàn bộ nam đồng bào trên thế giới.”

“Là cứu vớt cậu đi.” Đường Huy hơi cười, xoay người vào phòng.

Hạ Tử Thần không đùa An Cảnh nữa, cười vẫy tay với hắn, “Em đi đây.” Nói xong, xoay người đi.

“Tuy tính tình tốt hơn, nhưng cái miệng lại bị làm hư.” An Cảnh nhỏ giọng than thở, cho đến khi bóng dáng Hạ Tử Thần biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, An Cảnh mới xoay người về phòng.

Về Trầm Dịch Thành, khi quay về Hạ Tử Thần không thấy hắn, cũng không hỏi. Nhưng An Cảnh đã mở miệng trước, nói sau khi Hạ Tử Thần và Cố Hủ rời đi, ngày hôm sau Trầm Dịch Thành về nhà, chưa thấy quay lại. Hạ Tử Thần đoán có lẽ hắn đi xử lý chuyện Liên Phi Nhi, nói đến cùng thì đó là

chuyện của hai người bọn họ, không chú ý nhiều.

Phòng Cổ Hủ rất yên tĩnh, vô cùng thích hợp để đọc sách ôn tập, nên cậu không đi thư viện nữa. Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết phòng bên đã đi ra ngoài một tuần, cho nên không thể gặp mặt. Nhưng cậu không vội, chỉ có chút tò mò mà thôi.

Hoàn cảnh ôn tập tốt như vậy, Hạ Từ Thần cũng hỏi qua Cổ Hủ cuối kỳ năm trước vì sao còn chạy đến thư viện. Cổ Hủ nói ngày đó trong nhà bảo người giúp việc đến dọn dẹp, hắn muốn tìm một nơi yên lặng đọc sách nên mới đi đến đó. Nghe hắn nói, Hạ Từ Thần chợt nhìn thấy cái gọi là tác phong thiếu gia trên người hắn, nhưng cậu lại không ghét. Nghĩ lại, cũng có thể xem như duyên phận, Cổ Hủ hiếm có đi ra ngoài một lần, lại khiến cậu gặp được hắn.

Hạ Từ Thần bên này mới đăng nhập game, kênh bang hội liền nổ tung.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: oa, đại thần phu nhân lên mạng! Lên mạng!! Lên mạng!!!

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: vậy là đã đến rồi, bọn tôi rất sợ người afk a!! ((Away From Keyboard) : treo máy. Và nếu treo máy trong pt chỉ để hưởng exp thì “Always For Kick” nghĩa là luôn sẵn sàng bị loại khỏi đội ngũ)

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: đại thần phu nhân, phụ bản cứu!!

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: đại thần đâu đại thần đâu! Vì sao không cùng đại thần phu nhân login!!

Nhìn thành viên trong bang nhiệt tình như vậy, Hạ Từ Thần cảm thấy không khác gì trước kia. Thân phận nhân yêu của cậu không mang đến ảnh hưởng xấu nào đến bang hội. Nếu nhất định phải nói là có ảnh hưởng thì .... là cậu chợt cảm thấy những đứa nhỏ trong bang nhiệt tình hơn so với bình thường.

[Bang Hội] Trầm Khê: anh ấy chưa về, tối nay sẽ login sau.

Buổi chiều Cổ Hủ đi tới chỗ giáo sư, nói tối sẽ mua cơm về, nhưng đến bây giờ còn chưa thấy bóng người đâu.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: nghe lời này của đại thần phu nhân, hai người là ở chung một chỗ a!

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: a a a, tôi đột nhiên rất kích động!

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: thật ra cô muốn nói là cô cảm thấy rất cơ tình đi. *

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: phó bang chủ, chúng ta phải mù mờ như vậy mới tốt, nói thẳng ra sẽ không tốt!

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: khụ, cô lúc nào thì mù mờ?

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: đáng ghét!

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: lại nói, đại thần phu nhân thao tác tốt như vậy, sớm nên đoán được là nam.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: điều này cũng đúng, nhưng lúc ấy chỉ thầm nghĩ cậu ấy cùng đại thần rất ăn ý, không nghĩ tới phương diện kia.

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: đúng, chúng ta căn bản không nên gọi là Thiên Phong Nhĩ Các, nên gọi là ‘Cáo Cơ Hủ Các’ (muốn làm hủ)

[Bang Hội] Huy Hoắc Phong Lưu: tôi sát, cậu thật không văn hóa, này tuyệt đối là cái tên khó nghe nhất trong năm tôi từng nghe.

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: sao? Hiếm thấy cậu muốn gọi là ‘Tiểu Thanh Tân Các’. (tươi mát)

[Bang Hội] Huy Hoắc Phong Lưu: tôi sát, cậu vẫn là nên cầm miệng đánh phụ bản đi.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: nhưng phải nói lại, bang chúng ta gay thật nhiều.

[Bang Hội] Nhất Kiến Chung Tinh: qua nhiều năm nghiên cứu, bang chúng ta có thể đoàn kết như vậy chính là bởi vì nhiều gay a.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đồng ý.

[Bang Hội] Tâm Tại Khiêu: rất đồng ý!!

[Bang Hội] Tiểu Đông Tây: tường nứt ra đồng ý!!

[Bang Hội] Trầm Khê: trong bang có rất nhiều gay?

Hạ Từ Thần không phải bát quái, chỉ là nghe bọn họ nói vậy có chút tò mò.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: tuyệt đối nhiều hơn cậu tưởng tượng.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: đại thần phu nhân, cậu ngắm lại, bang chúng ta tỉ lệ nam nữ cân bằng, nhưng một đôi tình duyên đều không có. Cậu nói có nhiều hay không?

Hạ Từ Thần nhất thời không biết nói gì, cậu thật đúng là không chú ý đến vấn đề này. Trước kia lộ ra cũng chỉ có Kiếm Lang và Bách Thảo Chiết. Mà hai người kia tuy trong hiện thực cậu chưa gặp, nhưng bởi vì có quan hệ với Cố Hủ, cậu không cảm thấy xa lạ, cũng không tính bọn họ là người quen trong game.

[Bang Hội] Trầm Khê: Vũ Em Kiều Ngạo và Huyết Tinh Tham Lam không phải người yêu sao?

Nghĩ đến lúc trước thi đấu PK hai người, bọn họ phối hợp rất ăn ý, Hạ Từ Thần thực nghĩ hai người bọn họ có gì đó.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: đại thần phu nhân, cậu đừng hại tôi a! Tên kia hoàn toàn là gay a!

[Bang Hội] Trầm Khê: a?

Lời nói của Vũ Em Kiều Ngạo quả thật làm Hạ Từ Thần lắp bắp kinh hãi.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: tôi cùng cậu ta không cùng một chân a! Tôi còn muốn lập gia đình!! Tên này bởi vì lớn lên từ nhỏ với tôi, cho nên bắt tôi cả ngày phải chơi với cậu ta, bắt tôi làm nãi cho cậu ta. Lão nương cũng muốn DPS, lão nương cũng muốn huyết tinh một phen a!

[Bang Hội] Trầm Khê: .....

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: vũ em đây là ngạo kiều đi, oán niệm rất sâu.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: nói đến nhân yêu và gay, đại thần phu nhân, chúng ta chơi giải đố đi, điều chỉnh một chút không khí xấu hổ này.

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: không khí xấu hổ? Mắt của cô bị rơi khỏi tròng a? Rõ ràng không khí rất vui vẻ! Cô muốn nói bát quái thì nói thẳng, không cần làm bản không khí thuần khiết tốt đẹp của chúng ta.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: cậu biến đi cho tôi (^ _ ^)# , khụ, đại thần phu nhân, đến giải đố đi ^^

[Bang Hội] Trầm Khê: đố cái gì?

Đối với thái độ tương phản trước sau của Hoa Hường Dương, Hạ Từ Thần không khỏi bật cười.

“Cười gì thế?” Lúc này, Cố Hủ vừa lúc mở cửa đi đến, trên tay cầm hai túi lớn, có lẽ là vừa đi siêu thị.

Thấy hắn trở về, Hạ Từ Thần muốn đứng dậy giúp hắn xách đồ, lại bị Cố Hủ ngăn lại, “Em cứ chơi đi, tôi tự xách được rồi.”

Hạ Từ Thần cũng không tranh với hắn, dù sao cậu mấy ngày nay đều giống như được Cố Hủ nuôi vậy, cái gì cũng không cần làm. Ngày đầu tiên tới, cậu có lòng giúp Cố Hủ xách, kết quả ngày hôm sau, trước khi cậu muốn làm, Cố Hủ đã thu dọn xong, từ đó cậu không phải động tay vào cái gì.

“Em vào game, Hoa Hường Dương nói muốn em trả lời câu hỏi.” Hạ Từ Thần cười nhìn Cố Hủ.

Cố Hủ nâng mắt, hiểu rõ nói, “Câu hỏi của Hoa Hường Dương nói đi nói lại chỉ có một – Ai là nhân yêu và là gay lớn nhất trong bang?” (t cũng k hiểu lớn nhất ở đây là ý gì nữa)

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đoán đoán trong bang chúng ta ai là nhân yêu và là gay lớn nhất a?

Hạ Từ Thần cười ra tiếng, đúng như Cố Hủ nói.

“Ai a?” Hạ Từ Thần giương mắt hỏi Cố Hủ.

Cố Hủ cười cười, không trả lời.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: lại là câu hỏi này!

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: câu hỏi này tôi đều đã nghe đến nát tai rồi.....

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: lại không phải mấy người đoán, đi sang một bên chơi đi.

Hạ Từ Thần nghĩ nghĩ, điểm tên mỗi người một lần trong đầu, cảm giác không có gì rõ ràng.

[Bang Hội] Trầm Khê: không đoán được.....

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: gợi ý cho cậu, là người có lượng trị liệu liễu mạng từ trước đến nay.

[Bang Hội] Trầm Khê: Phiền Nhiên Khởi Vũ?

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: bingo~ trả lời đúng. Bất ngờ không bất ngờ không?

[Bang Hội] Trầm Khê: thực bất ngờ. ....

Cậu suy nghĩ một vòng cũng không nghĩ đến Phiền Nhiên Khởi Vũ, như cậu thấy thì đây hoàn toàn là một cô bé có thao tác rất sắc bén thôi.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: này giống như nhân sinh *nhìn trời* ..... nếu không có một ngày phần mềm biến giọng của hắn đột nhiên mất tác dụng, tôi vẫn gọi hắn là tỷ tỷ.

Hạ Tử Thần bật cười, so sánh với người kia, nhân yêu cậu đúng là không chuyên nghiệp, lại không nghĩ đến phần mềm biến giọng.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: cô cẩn thận lát nữa Khởi Vũ ra phụ bản tìm cô PK. Tuy hắn là trị liệu, nhưng với cô vẫn dư dả.

Hoa Hường Dương lập tức ‘oái’, hiển nhiên là đã biết thực lực của Phiền Nhiên Khởi Vũ.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: phó bang chủ đáng ghét. Tôi đi làm hàng ngày, đại thần phu nhân, chuyện này cậu nhất định phải giữ bí mật a, đây chính là bí mật lớn nhất trong bang, chưa từng nói ra ngoài.

[Bang Hội] Trầm Khê: yên tâm.

“Buổi tối ăn gì?” Nhận nhiệm vụ hàng ngày hôm nay, Hạ Tử Thần nhìn Cố Hủ đã thay quần áo đi ra.

“Mua mấy thứ, ăn lẩu được không?” Cố Hủ rửa sạch tay, chuẩn bị đi vào bếp làm thức ăn.

“Được.” Tuy thời tiết đã nóng lên, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự hứng thú ăn lẩu của cậu, “Em giúp anh rửa thức ăn.”

“Em ngồi đi.” Cố Hủ khoát tay, không muốn cho cậu làm.

Hạ Tử Thần cảm thấy bản thân ngồi chờ không tốt lắm, nên đi tìm nồi, rửa nồi, vãn vãn.

Nhưng cậu còn chưa kịp mở máy tính xách tay, Bách Thảo Chiết đã gửi đến mật tán gẫu.

[Mật] Bách Thảo Chiết: em hiện giờ ở trong phòng Cố Hủ?

[Mật] Trầm Khê: vâng.

Hạ Tử Thần không phủ nhận, dù sao cũng không phải người ngoài.

[Mật] Bách Thảo Chiết: khó được cậu ta dẫn người về. Cuối tuần rảnh không? Gọi Kiếm Lang và Cố Hủ đi ăn com.

[Mật] Trầm Khê: em hỏi anh ấy một chút.

[Mật] Bách Thảo Chiết: ha ha, không cần hỏi, em muốn tới cậu ta khẳng định sẽ đi theo.

Nói như vậy nhưng Hạ Tử Thần vẫn hỏi Cố Hủ đang trong bếp, “Cuối tuần Bách Thảo Chiết hẹn chúng ta cùng ăn com, anh có rảnh không?”

Cố Hủ tắt nước, mỉm cười nói, “Em muốn đi tôi đương nhiên sẽ rảnh.”

Hạ Tử Thần cười cười, không nói thêm cái gì.

[Mật] Trầm Khê: được.

[Mật] Bách Thảo Chiết: vậy chờ tôi xác định chỗ rồi sẽ nhắn tin cho Cố Hủ, cuối tuần gặp.

[Mật] Trầm Khê: vâng.

Vậy xem như cậu chính thức có liên hệ tới bạn bè trong hiện thực của Cố Hủ, Hạ Tử Thần trong lòng cũng có chút chờ mong. Hai người cùng một chỗ, quen biết người nhà và bạn bè cũng rất quan trọng. Việc này sẽ làm cho cậu cảm thấy khoảng cách giữa hai người đang được kéo gần lại từng bước.

Có lẽ muốn dung hợp các phương diện lẫn nhau, mới có thể làm cho cuộc sống hai người tương nhu dĩ mật, tế thủy trường lưu. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Vòng tròn

Tối thứ sáu, Cổ Hủ lái xe chở Hạ Từ Thần đi tới nhà hàng Bách Thảo Chiết đã đặt trước. Tuy đây là lần đầu tiên Hạ Từ Thần gặp bọn họ, nhưng Bách Thảo Chiết cũng nói không cần quá phô trương, không cần ăn cơm Tây, chỉ chọn một nhà hàng đồ nướng có tiếng.

Theo lời hấn nói, lần đầu gặp mặt, không muốn quá cầu nệ. Quán ăn này rất náo nhiệt, tìm được nơi ăn ngon lại giá rẻ như này mới ăn no được.

Là một người sành ăn, ăn cái gì ngon Bách Thảo Chiết nắm rõ trong lòng bàn tay, không cần Hạ Từ Thần phải lo. Mà giữa bốn người bọn họ chỉ có Cổ Hủ là đại thiếu gia đúng chuẩn, cho nên với nguyên tắc thiếu số theo đa số, Cổ Hủ chỉ có thể cùng bọn họ đi ăn đồ nướng.

Bách Thảo Chiết nói, đây là thử nghiệm cuộc sống bình dân. Nhưng thực tế là bản thân hấn muốn ăn thịt nướng của quán kia và có một nơi để nói chuyện thôi. Huống chi cuộc sống của Cổ Hủ cũng rất bình thường, nhất là sau khi ở cùng với Hạ Từ Thần, tất cả đều theo thói quen cùng yêu thích của Hạ Từ Thần.

Khi hai người đến, Kiểm Lang cùng Bách Thảo Chiết đã đợi ở trong. Phục vụ xác định số bàn xong, dẫn hai người đi vào. Lúc này đúng giờ ăn cơm, trong quán gần như kín khách. Đi vòng qua mấy hành lang, hai người được dẫn đến khu phòng ăn, phòng ở đây không nhiều, cũng không lớn, chỉ dùng kính thủy tinh ngăn cách thành các không gian độc lập, cũng không hoàn toàn kín.

Đi đến chỗ sát cuối phòng, phía bên phải bàn đã có hai người ngồi, nhìn thấy bọn họ đi đến, chàng trai ngồi ở ngoài mỉm cười nói, “Đã đến rồi sao?”

“Các cậu tới sớm thật đấy.” Cổ Hủ nhìn thoáng qua trên bàn đã đặt đầy đồ ăn, hai người kia khẳng định là nhà hàng vừa mở đã tới.

Đối phương cười cười, đứng lên, nói với Hạ Từ Thần đứng đằng sau Cổ Hủ, “Xin chào, tôi là Kiểm Lang, tên là Mạc Tường.”

“Xin chào, Hạ Từ Thần.” Hạ Từ Thần tự giới thiệu.

Thật ra khi vừa vào cửa, cậu đã theo bản năng phân biệt hai người, Mạc Tường thuộc loại nhả nhặn, làm cho người ta có cảm giác rất chững chạc, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra chút lạnh lợi, không có tao nhã như thoát nhìn bên ngoài, người như thế thường không phải dễ chọc vào, bởi vì mặt ngoài ôn hòa như vậy, bạn đắc tội với người ta khi nào bạn cũng không biết. Giọng Mạc Tường nói chuyện giống giọng nghe trên YY, rất có cảm xúc, ần ần có khí chất làm người ta tin phục.

“Đây là La Tế, Bách Thảo Chiết trong game.” Mạc Tường nói.

“Xin chào.” Đối mặt với ánh mắt như cười như không muốn tìm ra chút gian tình nào đó kia, Hạ Từ Thần gật gật đầu chào.

“Xin chào, Hủ thiếu gia hôm nay cuối cùng đã nguyện ý đưa người tới.” La Tế cười nói, “Ngồi đi, đừng khách sáo.”

La Tế hấn là thuộc hàng ngũ xinh đẹp giữa những nam sinh, làm người ta nhìn không được muốn liếc mắt nhìn nhiều hơn. Nhưng sự xinh đẹp của La Tế với ngữ khí nói chuyện của anh ta giống nhau, đều mang theo sự giả hoạt, đương nhiên cũng không phải nghĩa xấu, ngược lại làm nổi bật cá tính của anh ta. Làm cho Hạ Từ Thần đột nhiên nghĩ tới ba chữ – có yêu khí.

Sự xinh đẹp của La Tế không phải bình thường, không có nửa phần cử chỉ nữ tính, khiến người ta có cảm giác rất thân thiết. Thật ra Hạ Từ Thần cũng thuộc loại xinh đẹp này, nhưng so với La Tế, vẻ xinh đẹp của cậu trong sáng hơn nhiều, dù sao tuổi còn nhỏ, trên mặt còn có chút ngây ngô chưa hết.

Cổ Hủ ghé ghế dựa bên trong ra, để Hạ Từ Thần ngồi vào, đối diện với La Tế, bản thân thì ngồi bên cạnh cậu.

“Đồ ăn tôi đã chọn rồi, cậu muốn ăn thịt gì cứ để Hủ thiếu gia đi lấy.” La Tế cười, đặt một đĩa tôm bên cạnh Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần gật đầu nói cảm ơn, gấp thịt lên bàn nướng.

Bàn nướng của nhà hàng này rất lớn, được đặt ngang lọt xuống ở giữa bàn, có thể thỏa mãn yêu cầu nướng đồ của khách.

“Đề tôi làm.” Cổ Hủ lấy cái kẹp từ trên tay Hạ Từ Thần, không cho cậu động tay.

“Không sao.” Nếu cùng ăn cơm với bạn Cổ Hủ, cậu không thể ngồi một bên chờ ăn.

“Để Hủ thiếu gia làm đi, khó có dịp cậu ta động tay.” La Tế lấy thịt Mạc Tường đã nướng xong tới bát của anh ta, thâm ý nhìn hai người đối diện.

“Nếu La Tế không hẹn cậu, Cổ Hủ không biết muốn đem giấu cậu tới khi nào.” Mạc Tường phụ họa bên cạnh, sau khi đem phần hải sản đã nướng xong cho La Tế, lại đặt lên một vài lát thịt.

“Lần trước đi tới phòng của anh ấy, nhưng đúng lúc các anh không ở đó.” Hạ Từ Thần cười cười, cậu có thể cảm giác được hai người kia đang muốn kéo cậu gia nhập vòng tròn của bọn họ, hy vọng cậu không cảm thấy gò bó.

“Hai năm này ngoại trừ người hầu đến quét dọn, Cổ Hủ thật đúng là không dẫn người nào đến phòng. Nếu không phải trong game cậu vô tình nhắc tới,

tôi cùng La Tế còn không biết.” Mạc Tường nói, “Cậu ta giữ bí mật rất kín.”

Hạ Từ Thần liếc mắt nhìn Cố Hủ một cái, Cố Hủ cười cười, không nói gì.

Ăn được một lúc, La Tế đứng dậy nói, “Tôi đi lấy rau trộn cùng hoa quả, Hạ Từ Thần đi với anh đi, nhìn xem muốn ăn cái gì thì lấy thêm.”

“Vâng.” Hạ Từ Thần đứng lên đi theo, cúi đầu hỏi Cố Hủ, “Anh muốn ăn gì? Em lấy cho anh.”

Cố Hủ lùi ra để cậu ra ngoài, “Lấy cái gì em thích là được, lấy cho anh cốc nước.”

“Được.” Hạ Từ Thần nói, đi ra khỏi phòng với La Tế.

“Cậu nói còn ít hơn trong game.” La Tế vừa đi vừa nói, “Từ lúc cậu cùng Cố Hủ gặp ngoài đời thực, bọn tôi đã biết. Vốn muốn hẹn cậu sớm hơn nhưng Hủ thiếu không đồng ý.”

“Vâng, thật ra bọn em cùng một chỗ chưa bao lâu.” Hạ Từ Thần đã cảm thấy tiến triển rất nhanh, chính thức một chỗ không bao lâu đã đi gặp Cố Diễm.

“Với thời gian quen biết trong game nữa thì thật ra cũng không ngắn.” La Tế đi đến khu để đồ ăn, cầm đĩa bắt đầu chọn rau trộn, “Nói thật, tôi quen Hủ thiếu cũng đã sáu năm, ngoại trừ anh hai cậu ta, cho tới bây giờ tôi chưa thấy cậu ta để tâm đến ai như vậy.”

Chuyện về anh hai của Cố Hủ, Hạ Từ Thần không nghe Cố Hủ nói nhiều, nhưng nghe La Tế nói như vậy, Hạ Từ Thần thấy rất hiểu kì.

“Tôi hỏi này”, La Tế lại gần, thần bí hỏi, “Hai người phát triển đến bước nào rồi?”

Tay gấp rau của Hạ Từ Thần dừng một chút, cậu hẳn là sớm nên nghĩ đến La Tế gọi cậu đi theo căn bản không phải vì rau trộn hoa quả gì, chính là muốn quang minh chính đại bắt quái mà thôi. Đây mới là Bách Thảo Chiết cậu biết, sao có thể lập tức biến thành tình khiết thuần lương được?

Thấy cậu không nói gì, La Tế cười càng sáng lạn, “Sao? Đáng người Hủ thiếu được không?”

Hạ Từ Thần giả bộ khụ một tiếng, tiếp tục gấp rau, “Không biết.”

Cậu thật đúng là chưa thấy qua, tuy bọn họ mấy ngày nay ở cùng một chỗ, nhưng là ở hai phòng riêng, Cố Hủ cùng lắm chỉ là ngồi bên cạnh giường cậu một lúc buổi tối, nói chuyện vài câu mà thôi.

“Không phải vậy chứ?” La Tế hí hóp, “Cậu tuổi nhỏ không nói, Hủ thiếu sao lại đức hạnh như vậy được? Đây không khoa học a.”

Hạ Từ Thần để lại cái kẹp, quay đầu nói với La Tế, “Nghe ý của học trưởng, hẳn là đã có rất nhiều kinh nghiệm.”

La Tế sững sốt. mặt hơi đỏ lên, vốn anh muốn quấy nhiễu Hạ Từ Thần, không nghĩ tới nóng vội quá lại bị đổ lên chính mình.

“Hôm nay nhìn người thật, cảm giác so với trong game còn xứng đôi hơn.” Dừng một chút, Hạ Từ Thần nói một câu. “Ở mọi phương diện.”

Khóe miệng La Tế co rút lại, muốn cười mà không cười nổi, thấp giọng nói, “Hôm nay là bởi vì hẹn cậu nên hẳn ta mới nhã nhặn như vậy. Bình thường không ít lần đối chọi với tôi, không ăn ý chút nào.”

Hạ Từ Thần nở nụ cười, “Nghe Cố Hủ nói, anh cùng Mạc học trưởng thuê phòng bên ngoài với nhau.”

“Ừ.”

“Ở cùng nhau làm gì cũng tiện hơn.” Hạ Từ Thần nâng khóe miệng, bưng đĩa đi lấy cho Cố Hủ cốc nước.

La Tế nhìn bóng dáng cậu, bắt đầu dĩ vãng. Tuy Hạ Từ Thần nhìn qua lạnh lùng thần nhiên nhưng cũng không phải im lặng nhất định sẽ hiền lành a.

Trong phòng, Cố Hủ gấp thịt đã nướng xong đến bát của Hạ Từ Thần, sau đó đặt thịt lên tiếp tục nướng.

“Cậu là thật lòng đi?” Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí của Mạc Tường lại là khẳng định.

“Lúc trước tôi đã dẫn cậu ấy đi gặp anh hai.” Cố Hủ nhẹ nhàng băng quơ nói.

Có lời này của hẳn, Mạc Tường hoàn toàn khẳng định được suy nghĩ của hẳn. Có lẽ người khác không biết, nhưng Mạc Tường đã nghe Cố Hủ nói qua, người hẳn thích gặp cha mẹ hẳn không quan trọng, quan trọng là gặp anh hai Cố Diễm. Tuy nói Mạc Tường cũng không quá hiểu nguyên nhân nhưng hẳn nhớ rõ Cố Hủ đã nói qua một câu, thể hệ này của Cố gia không cần thông gia là bởi vì Cố Diễm tiếp nhận Cố thị.

“Vậy chúc mừng cậu.” Mạc Tường nói.

“Cậu cùng La Tế thì sao?” Ngoài chuyện của bản thân, Cố Hủ cũng không quên quan tâm đến bạn bè một chút.

“Còn phải lằng nhằng một trận.” Giọng Mạc Tường có chút tịch tịch, mẩu chốt không phải hai người bọn họ, mà là người hai nhà.

“Có gì cần giúp thì cứ nói.”

“Ừ.” Mạc Tường nhanh chóng thu lại cảm xúc, nhìn thoáng qua cửa, cười nói, “Cậu đoán xem La Tế dẫn Từ Thần ra ngoài sẽ bắt quái cái gì?”

“Phải nói cậu ta chỗ nào mà không bắt quái chứ.” Cố Hủ cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng lúc này cũng không ngăn Hạ Từ Thần đi. Hắn nhìn ra được La Tế cố ý dẫn Hạ Từ Thần đi vào vòng tròn này, mà Hạ Từ Thần đã cố gắng thích ứng hoàn cảnh, cách sống của hắn, cho dù sự cố gắng của cậu chỉ biểu hiện rất trầm lặng.

“Trước mặt cậu, cậu ấy cũng không hỏi được.” Mạc Tường rất hiểu La Tế, hôm nay nếu không để cậu ấy hỏi, cậu ấy sớm muộn gì cũng sẽ tìm thời gian để hỏi. Nhưng La Tế chỉ thích bắt quái với bạn bè mà cậu ấy nhận định, chuyện người khác cậu cũng lười hỏi đến, càng không có lòng đi quán.

“Cậu ấy có thể nói chuyện cùng Thần Thần cũng là chuyện tốt.”

“Ừ, cái gọi là phu nhân ngoại giao cũng chính là chuyện như vậy.”

“Cái gì phu nhân ngoại giao?” La Tế bưng đĩa về vừa lúc nghe thấy một câu như vậy, trực giác khẳng định không phải ý gì hay ho.

Cố Hủ không nói gì, đứng dậy cầm lấy đĩa cùng cốc nước trong tay Hạ Từ Thần, để cậu ngồi vào trong.

“Không, tôi đang nói tôi cùng Cố Hủ ở đây làm phu nhân ngoại giao.” La Tế mà biết hắn gọi cậu là ‘phu nhân’ khẳng định sẽ trở mặt. Cho nên lui một bước cũng không sao, hắn là người nói sự thật.

La Tế hừ một tiếng, không hỏi nhiều.

Không định nói tiếp vấn đề này, Mạc Tường thay đổi đề tài, nói với Cố Hủ, “Công ty chuẩn bị thế nào rồi?”

“Gần xong rồi, nhân viên kỹ thuật chính còn cần phải chọn một chút. Tháng sau hai người thu dọn mọi thứ qua đi.”

“Đã biết. Bên này tôi đã không còn việc gì nữa, có thể tới sớm hơn.” Mạc Tường nói.

“Ừ, thông báo tuyển dụng nhân viên cậu để ý một chút.” Công ty game này là của Cố Hủ, nhân viên kỹ thuật là thủ hạ của Cố Diễm, hắn chỉ cần phụ trách chọn cuối cùng là được. Nhưng lắp đặt thiết bị ở công ty cùng tuyển dụng nhân viên vẫn cần hắn phụ trách, trước kia Cố Diễm cũng phải hai trợ lý đến hỗ trợ, cơ bản đã sắp xếp xong, chỉ có một vài chi tiết cần thảo luận thêm.

“Từ Thần có muốn đến công ty thực tập không?” La Tế nướng rau cải xoăn, mở miệng hỏi.

Hạ Từ Thần giương mắt nhìn, cười nhẹ, “Em chẳng biết cái gì, không nên làm phiền mọi người.”

Nghe Cố Hủ nói, công ty mới muốn Mạc Tường cùng La Tế hỗ trợ, điều này trước đây hắn đã nói qua với Cố Diễm. Nhưng nghe bọn họ nói, Hạ Từ Thần không biết một công ty game cụ thể cần nhân viên như thế nào, thủ tục sắp xếp cậu hoàn toàn mù tịt cho nên chỉ ngồi nghe thôi.

“Em có thể tới thực tập cũng được.” Cố Hủ suy nghĩ một chút, nói, “Làm vài việc đơn giản coi như tích lũy kinh nghiệm làm việc.”

“Nói sau đi.” Hạ Từ Thần không muốn gượng ép, dù sao cậu mới học năm hai, cũng chưa tốt nghiệp đại học, nếu tới thì chỉ là người thừa, không có tác dụng thực tế.

“Từ Thần muốn tới, tất nhiên là đến thị sát, sao có thể là làm công.” Mạc Tường trêu đùa, tuy Cố Hủ chưa nói nhưng hắn biết Cố Hủ khẳng định đã có sắp xếp với Hạ Từ Thần.

Ăn xong, bốn người lại chuyển sang quán cà phê, cho tới chín giờ hơn mới về. Mạc Tường và La Tế muốn đi siêu thị, không tiện đường đi cùng bọn họ. Hạ Từ Thần đứng ngoài cửa quán cà phê, chờ Cố Hủ lái xe tới. Bởi vì bên ngoài đột nhiên mưa nhỏ, Cố Hủ không để cậu đi theo, tự hắn đi lấy xe tới.

Nhìn xe cộ tới lui trên đường cùng người đi bộ vội vã tránh mưa, trong lòng Hạ Từ Thần có cảm giác ảm áp thực sự. Tuy hiện tại chỉ có một mình cậu đứng đây nhưng trong lòng có một người, sẽ không cảm thấy cô đơn nữa. Chờ đợi cũng không có vẻ quá lâu.

Đang đứng đợi, trên đường đối diện có hai chiếc xe thể thao phong cách đi nhanh tới, tiếng phanh chói tai vang lên, xe dừng trước cửa một hộp đêm đối diện với quán cà phê. Từ trên xe đi xuống sáu nam hai nữ. Cảnh tượng này ở đây không hiếm thấy, chẳng qua giữa nhóm người kia cậu thấy một bóng người quen thuộc – Phạm Giai Duyệt.

Lúc này, Phạm Giai Duyệt đang kéo một cô gái, để cho một người đàn ông đi đậu xe, sau đó đi tới cửa lớn. Cô gái kia ăn mặc rất gợi cảm, hình như bằng tuổi Phạm Giai Duyệt. Trên mặt Phạm Giai Duyệt mang theo ý cười, chẳng qua loại tươi cười này làm cho Hạ Từ Thần cảm thấy không được tự nhiên – tươi cười hết sức lấy lòng, có vài phần làm ra vẻ.

Mà người được cô ta lấy lòng hẳn là cô gái đang bị kéo theo kia.

Vài người cười nói, không tới một phút đã đi vào hộp đêm, biến mất khỏi tầm mắt Hạ Từ Thần.

Lúc này, xe Cổ Hủ đã đi tới.

Hạ Từ Thần thu lại ánh mắt, lên xe, cùng Cổ Hủ trở về trường. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đới Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Đi dạo

Trên đường quay về trường, Cổ Hủ nói, “Nghỉ hè có định làm gì không? Đi du lịch gì đó.”

Hạ Từ Thần lắc đầu, “Tạm thời không có”. Gần đây cha rất bận, cho dù có thời gian rảnh cũng sẽ chọn ở nhà nghỉ ngơi. Thời tiết càng ngày càng nóng, du lịch cũng không phải ý hay với Hạ Từ Thần, cậu không muốn đi dạo một nửa đã bị cảm nắng.

“Ừ....” Cổ Hủ do dự một chút, nói, “Nếu có thể, ngày nghỉ tôi muốn tìm thời gian đến thăm cha em.”

Hạ Từ Thần quay đầu nhìn hán, biểu tình có chút bất ngờ, chuyện này cậu thật không nghĩ tới. Cổ Hủ dường như nghĩ đến thực tế dài lâu hơn cậu, khi cậu mới vừa thích ứng loại quan hệ người yêu này, Cổ Hủ lại muốn đi gặp cha mẹ. Thật ra theo bình thường, chuyện gặp cha mẹ đối phương mọi người sẽ có chút cố kỵ hoặc do dự. Hơn nữa cậu còn chưa tốt nghiệp đại học, lo chuyện này hình như có chút sớm.

“Cha mẹ tôi bên kia còn có việc chưa xử lý xong, có lẽ phải kéo dài tới tháng mười một mới có thể về. Cho nên tôi nghĩ gặp cha em trước có lẽ sẽ tốt hơn.” Cổ Hủ cười cười, dường như thực sự hưởng thụ quá trình từng bước ổn định này, “Dù sao tôi bắt cóc con của ông, cần phải gặp mặt nói chuyện một chút mới có thành ý, chú cũng có thể yên tâm.”

Hạ Từ Thần nhấp miệng, thấp giọng nói, “Em còn chưa nói với cha.”

Một là cậu gần đây cũng không gặp Hạ Ngự Trạch mấy, gặp nhau cũng chỉ vội vàng ăn một bữa cơm, Hạ Ngự Trạch lại vội đi. Hai là cậu còn chưa nghĩ phải mở miệng nói chuyện này thế nào, nói bản thân kết giao bạn trai cho cha biết khiến cậu thấy có chút xấu hổ, cho nên đôi khi da mặt quá mỏng không phải chuyện tốt.

“Không vội.” Cổ Hủ không có nửa phần miễn cưỡng, “Tôi chỉ đề nghị chuyện này, còn lúc nào gặp để cậu quyết định. Chờ có cơ hội rồi nói cũng giống nhau.”

“Vâng.” Hạ Từ Thần lên tiếng, cảm giác có vẻ không phải việc gì khó, cùng lắm thì cứ nhắm mắt mà nói ra. Nghĩ đến người cha luôn ôn hòa của mình, Hạ Từ Thần lại nói, “Nhà em anh không cần lo lắng, tính hướng của em cha đã biết.”

Cổ Hủ có chút bất ngờ nhường mảy, “Không nghĩ tới chuyện này em cũng thẳng thắn vậy.”

“Sớm muộn gì cũng nói, nói sớm tốt hơn muộn.” Lúc ấy cha chỉ hỏi cậu có phải như vậy không, thấy cậu thừa nhận thì cười trừ, không hỏi nhiều mà thân nhiên tiếp nhận. Nghĩ vậy, Hạ Từ Thần cảm thấy cho dù hiện giờ dân Cổ Hủ về, cũng không phải chuyện lớn gì, “Em chỉ có cha là người thân, chuyện này tất nhiên sẽ không giấu ông.”

Cổ Hủ hơi gật đầu, “Về sau tôi cũng là người nhà của em, cho nên có chuyện gì cũng không được giấu tôi.”

Hạ Từ Thần bật cười, không nói được hay không được.

Sau đó, Hạ Từ Thần như trước ở trong phòng của Cổ Hủ, hai người cùng ăn cơm, cùng đi dạo, cuối tuần cùng nhau đi xem phim hoặc đi mua sắm gì đó, trong không khí căng thẳng của ôn tập cuối kỳ lại có chút thoải mái dễ chịu này, lần đầu tiên hạ Từ Thần cảm thấy cuộc thi cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Bảo vệ luận án của Cổ Hủ sớm hơn thời gian thi của Hạ Từ Thần, nhưng Cổ Hủ bảo vệ luận án xong cũng không chuyển đi, mà tiếp tục ở cùng Hạ Từ Thần, bên phía trường học cũng không đòi người, như ngầm tùy ý Cổ Hủ.

Cho đến kỳ thi cuối kỳ của Hạ Từ Thần kết thúc, Cổ Hủ mới cùng Hạ Từ Thần dọn ra ngoài trường. Hạ Từ Thần không có hàng lý gì, muốn mang về nhà cũng chỉ có laptop cùng mấy bộ quần áo. Máy tính Cổ Hủ cho cậu cũng được mang đi, định để chỗ Cổ Hủ, đợi khi tìm được phòng ở sẽ mang tới. Dù sao mang đồ như vậy về nhà, giải thích rất phiền, cũng không thể trông chờ cha sẽ không hỏi gì.

So với cậu, hành lý Cổ Hủ rất nhiều, dù sao muốn dọn sạch phòng mà không cho người đến hỗ trợ, cốp xe cùng ghế sau đều bị nhét đầy đồ, Hạ Từ Thần ngồi ghế phụ lái ôm sách vở của mình, cảm giác có chút giống như muốn bỏ nhà theo trai.

“Tôi đưa em lên?” Xe dừng dưới nhà Hạ Từ Thần, Cổ Hủ hỏi.

“Không cần, em tự lên được rồi.” Máy thứ Hạ Từ Thần chuẩn bị sau khai giảng sẽ mang thẳng đến ký túc xá, nên quay về cũng không mang theo cái gì.

“Tôi sẽ chú ý chọn nhà, quyết định rồi sẽ dẫn em đến xem.” Nhà Cố Hủ mặc dù ở đây có không ít bất động sản, nhưng đều là trên những đoạn đường ‘hoàng kim’ hoặc vùng ngoại thành xa xôi yên tĩnh, gần trường học không có. Muốn mua một căn nhà không phải không thể, chẳng qua hẳn đang có tính toán khác.

“Ừ, không đi xa quá là được.” Đối với điều kiện sống, Hạ Từ Thần không có yêu cầu gì, chỉ cần có một điều – hai phòng ngủ.

“Được.” Cố Hủ gật đầu, hẳn đã có suy nghĩ riêng.

“Em lên trước, anh đi đường cẩn thận.” Hạ Từ Thần cởi dây an toàn, chuẩn bị xuống xe, lại bị Cố Hủ giữ lại.

“Vài ngày nữa không gặp em, không biểu hiện một chút sao?”

Hạ Từ Thần nhìn Cố Hủ, không hiểu ý hắn.

“Hôn tôi một cái.” Cố Hủ nói thẳng, cũng như lời hứa trước kia của Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần tim đập loạn, chăm chú nhìn ánh mắt đầy ý cười của Cố Hủ, hiển nhiên lần này Cố Hủ muốn cậu chủ động. Hạ Từ Thần nhăn mũi, lại gần hôn Cố Hủ một cái. Trong tình yêu cậu không thể cứ bị động mãi, chủ động hôn môi với cậu mà nói là trong phạm vi chấp nhận được.

Hạ Từ Thần vốn nghĩ chỉ hôn nhẹ rồi chấm dứt như trước nhưng lần này không đợi cậu rút lại, Cố Hủ vươn tay ngăn sau đầu cậu, cạy mở khớp hàm cậu, hôn sâu hơn.

Nụ hôn của Cố Hủ mang theo một loại cường thế không thể cự tuyệt, nhưng không thô lỗ. Đầu lưỡi xẹt qua từng chút trong khoang miệng Hạ Từ Thần, ôn nhu cắn nhẹ lưỡi cậu, dẫn dắt cậu đáp lại.

Hạ Từ Thần bị nụ hôn đột nhiên tới này không biết phải làm gì, cảm nhận được nụ hôn không giống bình thường, theo bản năng lui ra phía sau, lại bị Cố Hủ ôm chặt. Đầu ngón tay Cố Hủ nhẹ sờ tai Hạ Từ Thần, để cậu buông lỏng. Hạ Từ Thần bị hắn sờ liền cảm thấy một luồng điện từ ngón tay hắn truyền đến, chạy dọc thân thể, khí lực trên người trong nháy mắt rút hết, cứ như vậy tựa vào trên người Cố Hủ, tay cũng không tự giác mà bắt lấy vạt áo hắn.

Cố Hủ cười khê, tiếp tục khiêu khích sự miễn cảm của Hạ Từ Thần, cho đến khi cậu cảm thấy không chịu nổi nữa mà bắt đầu nhẹ nhàng hôn lại hắn.

Hạ Từ Thần hôn không thạo nhưng Cố Hủ lại rất hưởng thụ. Sau một lát, Hạ Từ Thần thiếu đường khí mà đẩy hắn, Cố Hủ mới rời ra, khê cắn môi cậu một chút mới buông.

Hạ Từ Thần cúi đầu thở gấp, mặt hơi phồng hồng. Tuy nói chuyện thân mật này giữa người yêu với nhau là chuyện rất bình thường, nhưng đối với Hạ Từ Thần kinh nghiệm yêu đương là không nay, vẫn là có chút kích thích.

Cố Hủ vươn tay lau vệt nước trên khóe miệng Hạ Từ Thần, nhẹ giọng hỏi, “Không thích?”

Hạ Từ Thần nhấp môi có chút nóng lên, lắc đầu. Cậu không ghét, chỉ là có chút xấu hổ, “Em lên đây.”

“Ừ, về nhà sẽ gọi điện cho em.” Cố Hủ cười nói.

“Ừ.” Không nói thêm nữa, Hạ Từ Thần xuống xe.

Nhìn thấy cậu lên tầng, Cố Hủ mới chậm rãi lái xe đi.

Kỳ nghỉ hè này, Cố Hủ bởi vì phải lo chuyện công ty mới cho nên rất bận. Hạ Từ Thần không làm gì khác với những kỳ nghỉ trước, đa số thời gian đều trạch ở nhà, An Cảnh hẹn cậu ăn cơm cậu mới miễn cưỡng ra ngoài một ngày.

Tuy Cố Hủ bận nhiều việc, ngày đó tách ra cũng nói ‘vài ngày nữa không gặp’, nhưng thực tế hai người gần như mỗi ngày đều gặp. Cố Hủ ban ngày phải đi làm, không có cách nào khác, nhưng tối khi tan tầm sẽ đến dưới nhà Hạ Từ Thần, lấy danh nghĩa đi dạo gọi Hạ Từ Thần ra. Sau đó hai người cùng nhau đi dạo ở vườn hoa bên cạnh, thời gian không dài, nhưng mỗi ngày đều chờ mong.

Bởi vì thường xuyên phải tặng ca, cho nên khi Cố Hủ đến đều đã ăn cơm tối. Nếu còn chưa ăn, Hạ Từ Thần sẽ chuẩn bị một cái hộp, chia bữa tối ra một chút, chờ Cố Hủ đến mang xuống cho hắn ăn, sau đó hai người đi tới quán cà phê, rồi mới về nhà.

Hạ Ngự Trạch gần đây tặng ca rất nhiều, cho nên đối với chuyện lén lút của Hạ Từ Thần không rõ lắm, hơn nữa Hạ Từ Thần làm cơm tối, cho nên dù cậu thêm một ít hay bớt một ít, Hạ Ngự Trạch sẽ không biết.

Hôm nay đi dạo về, Hạ Từ Thần vừa vào cửa, liền nhìn thấy Hạ Ngự Trạch mới về không bao lâu.

“Cha, đã quay về rồi?” Hạ Từ Thần thay dép, như bình thường đón tiếp.

“Con gần đây hình như thường xuyên ra ngoài đi dạo, sao đột nhiên thích đi dạo vậy? Định tập dưỡng sinh sao?” Hạ Ngự Trạch cười nhìn đứa con tinh thần không tồi. Trong hiểu biết của ông, Hạ Từ Thần tới giờ hình như không thích chuyện đi dạo này, những buổi tối trước kia dẫn cậu ra ngoài một chút

cũng không muốn đi.

“Dù sao cũng không có chuyện gì, ở nhà ngồi một ngày rồi, đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, không sẽ cảm thấy thân thể cứng ngắc.” Hạ Tử Thần cười cười, bắt đầu tìm cớ, “Buổi tối mất ngủ, đi dạo một chút cũng tốt.”

“Ừ.” Hạ Ngự Trạch không hỏi nhiều, để Hạ Tử Thần muốn làm gì thì làm.

Để phù hợp với kỳ nghỉ hè, ‘Kiếm Hồn’ ra mắt phụ bản ba mươi người, Hạ Tử Thần đi theo người Thiên Phong Nhã Các đánh vài lần, phụ bản quả thật rất khó, cho đến nay vẫn còn một Boss cuối cùng chưa đánh được.

Cố Hù bận đi làm, thời gian chơi game tất nhiên ít, chỉ có thể mỗi tuần cố định lên mạng cùng Hạ Tử Thần đấu võ tròng.

Hắn bận, Bách Thảo Chiết cùng Kiếm Lang cũng bận. ba người như thần long thấy đầu không thấy đuôi, cho nên tốc độ đánh phụ bản mới của Thiên Phong Nhã Các rất chậm, dù sao ba chủ lực không ở đây, đã tăng thêm không ít khó khăn.

Lần chơi phụ bản mới, An Cảnh cùng Đường Huy gia nhập đội cố định của Thiên Phong Nhã Các, mọi người cùng nhau chơi rất vui, cho dù không qua được cũng vẫn thích thú.

Về Trầm Dịch Thành và Liên Phi Nhi, An Cảnh rất ít nhắc tới. Trầm Dịch Thành giờ rất ít chơi game, cho dù vào game cũng tự chơi. Tuy không cãi nhau nhưng cảm giác sau sự kiện kia, hai người chỉ giữ ôn hòa mặt ngoài mà thôi. Dù sao mặc kệ trong hiện thực bọn họ thế nào, trong game vẫn không ly hôn được.

Có đôi khi Hạ Tử Thần không khỏi nghĩ, lúc ấy bọn họ vì lợi ích mà đến với nhau, vốn là chuyện không tốt, dù sao ở mức độ nào đó, đây coi như một loại ràng buộc. Mà khi lợi ích không còn, loại quan hệ này càng yếu hơn so với tưởng tượng, căn bản không chịu nổi một đả kích. Bọn họ đồng thời tính kế lẫn nhau, kỳ thật cũng coi như tính kế chính bọn họ, bọn họ chỉ là một quân cờ trên bàn cờ của bản thân mà thôi.

Thật đáng giận, cũng thật đáng thương.

Đi ra phụ bản, Hạ Tử Thần nhận được cuộc gọi của Cố Hù.

“Ngày mai có thời gian không?” Cố Hù hỏi.

“Ừm, không có chuyện gì. Sao vậy?”

“Buổi chiều đến công ty xem không?”

“Đã xong rồi sao?” Trước đó có nghe Cố Hù nói tuyển dụng đã xong, chờ ngày tốt sẽ chính thức khai trương.

“Ừ, muốn dẫn em tới xem trước, còn có thể cho ý kiến về văn phòng của tôi.” Cố Hù cười nói.

Ý kiến hắn là không có, dù sao lắp đặt công ty đã mời nhà thiết kế nổi tiếng rồi, nhưng cậu thật muốn đi xem, dù sao đây cũng là nơi hoàn toàn thuộc về Cố Hù.

“Được.”

“Vậy chiều mai tôi đến đón.”

“Em tự đi xe thôi.” Tránh cho Cố Hù phải đi lại nhiều.

“Cũng được, tới thì gọi điện cho tôi.”

“Ừ.” Tuy chưa chính thức khai trương, nhưng với phong cách của Cố gia, nếu không ai dẫn theo, cậu sẽ không vào được.

Không nói thêm gì nữa, Hạ Tử Thần ngắt điện thoại. Sau đó tắt máy tính, đi ngủ sớm, tuy công ty không có quan hệ gì với cậu, nhưng đối với chuyện đi thăm ngày mai, cậu vẫn có chút chờ mong. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Kiểm chức

Ngủ cho đến khi tự tỉnh lại, Hạ Từ Thần không nhanh không chậm ăn com trưa, mới thu dọn ra ngoài, đi tới công ty của Cố Hủ.

Hôm nay thời tiết rất nóng, lại đang giữa trưa, Hạ Từ Thần cũng ăn mặc mát mẻ hết mức, áo phông màu trắng cùng quần soóc cotton, lộ ra đôi chân trắng đẹp, trên đầu đội mũ lưỡi trai, đi một đôi xăng-đan kiểu Anh bằng da, đơn giản lại không lỗi mốt. Tùy ý đeo một túi chéo đeo vai đựng mấy thứ linh tinh. Hạ Từ Thần vốn còn trẻ, mặc đồ như vậy, cảm giác lại càng nhỏ tuổi, nhưng nhìn vẫn rất tốt.

Cũng may lúc này không phải giờ cao điểm, tàu điện ngầm không có nhiều người, cậu không cần phải chen chúc.

Như bình thường, Hạ Từ Thần hôm nay qua đây, hai người hoàn toàn có thể cùng nhau ăn com trưa, nhưng hôm nay công ty đã sắp xếp com trưa hội nghị, Hạ Từ Thần không nghĩ đi vào góp vui, cho nên chờ quá trưa mới đến.

Com trưa hội nghị của công ty bọn họ cũng không phải mọi người tụ tập ở một cái khách sạn hay nhà hàng nào đó vừa ăn vừa nói chuyện, mà là ngay bên trong phòng hội nghị của công ty, ăn com công ty đặt trước. Đương nhiên cũng có thể tự mang com theo, không khác gì nhân rồi ngồi nói chuyện phiếm, chỉ khác là một đám người ngồi cùng nhau vừa ăn com vừa nói chuyện kế hoạch gần đây.

Hình thức ăn chung này trong công ty cứ khoảng năm ba ngày lại có một lần, Hạ Từ Thần dù sao vẫn cảm thấy loại phương thức ăn com này rất kỳ quái. Nghỉ trưa thì nên nghỉ ngơi một chút, yên tĩnh ăn xong com, rồi tiếp tục làm việc buổi chiều. Vừa ăn com vừa họp như vậy, người ăn com phải chú ý nội dung cuộc họp, người đi họp còn muốn cố ăn com, cảm thấy sẽ bị lỡ việc, lại không thể tiêu hóa.

Nhưng đó là ý nghĩ của bản thân Hạ Từ Thần, những người trong công ty lại làm không biết mệt mà muốn tiến hành loại phương thức hội nghị này, không cho còn kháng nghị.

Công ty tuy chưa chính thức khai trương nhưng hiện giờ nhân viên chủ lực đã nhận chức, chỉ chờ lễ khai trương cuối tuần. Cố Hủ vốn hy vọng ngày đó Hạ Từ Thần có thể tham dự, nhưng Hạ Từ Thần lo đến lúc đó người tới sẽ rất nhiều, người muốn nhìn bọ Cố gia tự nhiên sẽ không bỏ qua việc tốt này. Đối với loại chức mừng lợi dụng này, Hạ Từ Thần không có hứng thú đi xem, cậu tình nguyện buổi tối cùng Cố Hủ ăn com coi như chúc mừng.

Biết cậu không thích xã giao như vậy, Cố Hủ không ép, để tùy ý cậu.

Công ty chọn địa điểm từ tầng năm mươi đến tầng sáu mươi trên cùng của một tòa nhà trong khu trung tâm thương mại. Hạ Từ Thần đứng ở dưới tòa nhà, nhìn ánh nắng mặt trời chiếu xuống tòa nhà màu xám sáng bóng, lấy ra di động, gửi tin nhắn cho Cố Hủ.

Không đợi lâu, Cố Hủ nhân nhả đi ra từ cửa lớn, sau khi nhìn thấy Hạ Từ Thần liền kéo tay cậu đi vào trong, “Sao không vào đại sảnh chờ, bên ngoài nóng như vậy không sợ bị cảm nắng sao.”

Hạ Từ Thần đi theo hần vào cửa, một luồng khí lạnh thổi tới, làm cho Hạ Từ Thần thoải mái thở một hơi – so với bên ngoài, nơi này mới cần độ ẩm đi.

“Nóng không? Sớm biết vậy sẽ gọi lái xe đi đón em.” Cố Hủ nắm tay cậu, cảm nhận được nhiệt độ trên tay cậu. Buổi sáng hần tới đây không nóng như vậy, ở trong văn phòng cũng không cảm nhận được, vừa nãy đón Hạ Từ Thần hần mới phát hiện hôm nay không phải nóng bình thường.

“Đi được, ngồi tàu điện ngầm có điều hòa.” Hạ Từ Thần cười cười, tuy khoảng cách từ cửa lớn đến thang máy không nhiều, cậu vẫn cảm giác được ánh mắt tò mò của người đi trong đại sảnh.

“Đi lên uống nước có thể mát hơn.” Cố Hủ ấn mở thang máy, không nhìn ánh mắt người bên ngoài, trực tiếp dẫn Hạ Từ Thần đi vào, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Thang máy nhanh chóng đi lên văn phòng trên tầng cao nhất của Cố Hủ, cửa thang máy mở ra, nhập vào mắt là một khu làm việc nhỏ, đây là chỗ của nhóm thư ký, Hạ Từ Thần đảo mắt qua, nơi này có hơn mười thư ký, nam nữ đều có, Hạ Từ Thần thật sự không nghĩ ra Cố Hủ phải có nhiều thư ký như vậy làm gì.

Bởi vì là công ty game, công ty cũng không yêu cầu mọi người phải mặc tây trang giày da đi làm, chỉ cần không lôi thôi là được, cho nên trái ngược với trang phục chuyên nghiệp cứng nhắc, quần áo của thư ký kia có vẻ tùy ý hơn nhiều, nhưng vẫn lịch sự, nhìn qua có chút ổn trọng.

Cùng lúc Hạ Từ Thần đánh giá hoàn cảnh nơi này, mọi người cũng trộm đánh giá cậu. Lúc này, Cố Hủ không có buông tay Hạ Từ Thần, có vẻ không kiêng dè bị người ta nhìn thấy.

“Mang đồ uống vào, đừng lấy nước có ga.” Cố Hủ dặn thư kí xong mới dẫn Hạ Từ Thần đi vào.

Sau khu làm việc có một cửa lớn bằng gỗ, đẩy cửa ra, Cố Hủ cười nói, “Vào đi.”

Hạ Từ Thần đi vào, văn phòng Cố Hủ rất lớn, đón ánh sáng mặt trời cũng rất tốt, ánh nắng buổi chiều xuyên qua cửa sổ chiếu vào, sáng ngời lại không nóng, bị rèm cửa chắn lại một chút, cũng không cảm thấy chói mắt.

“Nghĩ cái gì vậy?” Thấy cậu quan sát bên trong, lại không nói gì, Cố Hủ hỏi.

“Anh rất biết hưởng thụ, một người mà chiếm nơi lớn như vậy.” Hạ Từ Thần cười nói.

Cố Hủ giúp cậu để túi cùng mũ ở một bên sofa, chỉ vào cánh cửa bên trái, “Bên kia còn có phòng nghỉ, em nếu mệt có thể nghỉ một chút.”

“Em dậy muộn a.” Hạ Từ Thần đi đến bên cửa sổ, vị trí cực tốt, phong cảnh phía dưới nhìn không sót cái gì, không tiếng động mà miêu tả kiến trúc phát triển của một thành phố.

“Hài lòng không?” Thấy Hạ Từ Thần chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Cố Hủ cười hỏi. Thật là chỉ có Hạ Từ Thần mới có hứng thú như vậy, hẳn ở trong văn phòng này thời gian không ngắn nhưng không có ý nghĩ đi nhìn phong cảnh, nơi này với hắn chỉ là một nơi làm việc mà thôi.

“Phong cảnh không tồi. Nhưng, ...” Hạ Từ Thần dừng một chút, quay đầu nói, “Nếu ngày nào đó thang máy đột nhiên bị hỏng, anh phải làm sao bây giờ?”

Sáu mươi tầng. .... Dù là đi lên hay đi xuống, đều là một thách thức lớn.

Cố Hủ mỉm cười có chút bất đắc dĩ, “Sao em lại nghĩ như vậy? Tòa nhà này có rất nhiều thang máy, cho dù một cái bị hỏng còn có cái khác để dùng, hoàn toàn không cần lo lắng.”

Hạ Từ Thần nhướn mắt, “Nếu bị mất điện thì sao?”

“Tòa nhà lớn như vậy tất nhiên sẽ có nguồn điện dự phòng.” Việc này hắn chưa từng lo đến.

Hạ Từ Thần nhìn hắn, không nói gì, ý như đang nói: nếu không có cách nào đi thang máy thì phải làm sao?

Cố Hủ bất đắc dĩ thở dài, “Cho dù không có thang máy thật, hoặc là nghỉ, hoặc là tôi ở đây luôn.” Ở chung lâu, hắn phát hiện Hạ Từ Thần thảnh thơi sẽ ở trước mặt hắn biểu hiện một chút tùy hứng đáng yêu, điều này làm hắn cảm thấy rất thú vị.

Hạ Từ Thần gật đầu, xem như vừa lòng với đáp án của hắn.

Hai người đang nói, cửa lớn bị gõ vài cái, Cố Hủ nói, “Vào đi”, một thư ký bụng nước trái cây để lạnh đi vào.

“Giám đốc, đồ uống của anh.”

“Ừ.” Cố Hủ đi qua, nhận cái cốc đưa cho Hạ Từ Thần, “Một lúc nữa đặt một phần ăn nhẹ đưa tới.”

“Vâng.” Thư ký gật đầu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua hai người, không nói gì nữa đi ra. Từ đầu đến cuối, ánh mắt Cố Hủ đều dừng trên người Hạ Từ Thần, mà Hạ Từ Thần chỉ một mực đánh giá văn phòng, hoàn toàn không ai chú ý đến người thứ ba ở nơi này.

Chờ thư ký đi ra, Cố Hủ mới nói, “Buổi chiều không có việc gì, cùng em chơi game?”

Hạ Từ Thần không phản đối, bọn họ đã có một thời gian không cùng nhau đánh phụ bản, “Công việc hôm nay đã xong rồi sao?” Cậu không muốn Cố Hủ vì vậy mà chậm trễ công việc.

“Ừ, thời gian này có thể được nhàn rồi một chút, những thứ khác để chính thức khai trương rồi nói sau.” Cố Hủ nói xong, từ ngăn kéo lấy ra máy tính, hỏi, “Em dùng máy để bàn hay cái này?”

Hạ Từ Thần há hốc miệng, chỉ chỉ laptop trên tay hắn.

Cố Hủ giúp cậu mở máy tính, đặt trước mặt, bản thân ngồi sau bàn làm việc, dùng máy tính bàn vào game.

Bởi vì là nghỉ hè, đệ tử trong bang hội rất nhiều, lúc này căn bản đều lên mạng. Nhưng làm cho Hạ Từ Thần bất ngờ đó là Bách Thảo Chiết và Kiếm Lang cũng trong game.

“La Tế cùng Mạc Tường có ở công ty sao?”

“Ừ, ở tầng dưới, muốn xuống thăm không?” Đối với chuyện hai người kia vào game, Cố Hủ không cảm thấy có gì không đúng.

Hạ Từ Thần trầm mặc một lát, ho nhẹ một tiếng, “Công ty các anh thật sự rất nhàn.”

Cố Hủ bật cười, “Vậy em có hứng thú đến nhận chức không?”

Hạ Từ Thần giương mắt nhìn hắn, “Em tới làm gì? Bưng trà rót nước cho anh sao?”

Cố Hủ lắc đầu, “Em học tài chính kế toán, sớm tiếp xúc một chút cũng là chuyện tốt. Đương nhiên, sau này sẽ giúp cho em có thể thi lấy chứng chỉ. Tóm lại, làm việc ở đây là lựa chọn không tồi.” Chuyện này hắn vốn muốn tìm một cơ hội tốt nói với Hạ Từ Thần, nhưng hôm nay có đề tài này, vậy nói thẳng luôn, “Tài vụ là một khâu rất trọng yếu với công ty, việc này tốt nhất là người nhà làm sẽ yên tâm hơn.”

Có thể nhanh chóng học tập kinh nghiệm, đối với Hạ Từ Thần là có lực hấp dẫn lớn, nhưng dù sao kiến thức của cậu vẫn có hạn, hơn nữa đều là lý luận sách, thao tác thực tế so với sách vở càng cần cẩn thận, có kỹ xảo hơn.

“Anh không sợ em làm hỏng sao?”

“Không sao, cùng lắm tôi giúp em thu thập đồng hồ lẫn lộn đó. Suy nghĩ một chút, coi như là tôi học tập.” Cố Hủ nói, “Thật ra tôi vốn muốn cho em đi thực tập bên chỗ anh hai, dù sao so sánh với nhau, các khoản mục ở Cố thị càng phức tạp hơn, có lợi cho em học tập. Nhưng đặt em trong môi trường đó, tôi không quá yên tâm. Đặt bên cạnh tôi, em có thể tự do chút.”

Đây cũng là nguyên nhân hẳn không muốn để Hạ Từ Thần đến đây thực tập lúc trước. Nhưng về nhà nói qua với anh hẳn, Cố Diễm cảm thấy cần phải khởi đầu đơn giản đã, nền tảng tốt về sau mới có thể thuận lợi làm sổ sách. Đột nhiên đem cậu đi ghi chép những việc phức tạp, chỉ có thể làm tăng áp lực cho Hạ Từ Thần. Tuy không đến mức làm cậu chạy trốn nhưng có thể đã kích đến lòng tự tin, dù sao cậu vẫn là sinh viên, mới học năm ba.

“Vâng.” Cố Hủ lo cho đảo cho cậu như vậy, Hạ Từ Thần không có lý do phản đối, huống chi cậu cũng muốn sớm tiếp xúc những việc này, nếu có thể giúp đỡ Cố Hủ, thì không có chuyện nào tốt hơn, “Nhưng em không cần đãi ngộ đặc biệt, làm thực tập sinh là được.”

“Thực tập không có tiền lương, tôi cũng không thể để e vất vả, tiền xe tiền cơm đều là chi tiêu, cứ tính tiền lương thử việc đi.” Cố Hủ nói. Thật ra hẳn cũng chỉ là tìm cái cớ cho Hạ Từ Thần tiền tiêu vặt thôi, với tính cách của Hạ Từ Thần, cậu khẳng định sẽ không nhận, cho nên đành phải vòng vo một chút. Về phần tiền lương thử việc nhiều ít, cứ để hẳn tính.

“Được.” Nghĩ đến việc có chút tiền tiêu vặt, Hạ Từ Thần không từ chối nữa, dù sao cậu cũng không tiện mở miệng đòi tiền cha, cha nuôi cậu vốn không dễ gì, cho dù không thể giảm bớt gánh nặng chi tiêu trong nhà, cũng không thể tăng thêm chi tiêu.

Thấy cậu gật đầu, Cố Hủ rút ra một văn kiện trong giá đựng tài liệu, đưa cho Hạ Từ Thần, “Ký đi.”

“Cái gì?” Hạ Từ Thần cầm văn kiện, mở ra.

“Hợp đồng thực tập, điều khoản trong đó tất nhiên sẽ không làm hại gì em, em cứ ký tên lên là được.” Văn kiện này hẳn đã chuẩn bị vài ngày, chỉ tìm cơ hội thích hợp đưa cho Hạ Từ Thần ký mà thôi.

Cố Hủ nói cái gì, Hạ Từ Thần cũng không quá chú ý, bởi vì khi lật đến tờ cuối cùng, tên công ty đã thu hút tất cả sự chú ý của cậu – Công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học công nghệ mạng Thịnh Thần.

Biết cậu chú ý tới tên công ty, Cố Hủ đưa bút cho cậu, mỉm cười nói, “Tên này là tìm người đặt, có rất nhiều cái để chọn, nhưng tôi cùng anh hai đều cho rằng tên này tốt nhất, có tên của em.”

Khi nhìn đến cái tên này, Cố Diễm suy nghĩ hai giây, sau đó dùng bút khoanh lại, “Cậu đã xác định cùng Hạ Từ Thần, vậy công ty mang tên cậu ấy cũng không sao. Đừng phụ cái tên cùng ngụ ý của nó.”

Hạ Từ Thần cười cười, cầm bút ký tên mình, chính thức có quan hệ với công ty này.

Mà ba chữ đã quá quen thuộc với cậu này, cũng ký xác định cho cuộc sống sau này của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Trao đổi

Lấy lại văn kiện Hạ Từ Thần đã ký, hai người ngồi đối diện nhau, chuyện sự chú ý vào game.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: oa, đại thần lúc này login, hiếm có a.

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: vừa nhìn đã biết là bồi đại thần phu nhân a.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đào lỗ, cầu chân tướng.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngạo: tôi cảm thấy chân tướng hẳn là đại thần đang cùng đại thần phu nhân cùng một chỗ. Bằng không đại thần sao có hứng thú login lúc này?

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: chân tướng này làm tôi đột nhiên rất hưng phấn!

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tình: hưng phấn +1!!!

Đệ tử trong bang rất nhiều, hiện giờ đúng là nghỉ hè nên mọi người cơ bản không làm gì, cả ngày ngâm mình trong game, giờ cũng là giờ náo nhiệt nhất.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: nếu không tôi lên tầng đi bắt gian?

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: aaaaa, phó bang chủ, đề nghị này rất hay, thỉnh không cần để ý xông lên đi thôi!

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: đúng vậy, nghe nói phó bang chủ và đại thần đều cùng công ty. Nhưng nói lại. .... nếu bọn họ đang ở công ty, đại thần phu nhân sao có thể cùng đại thần một chỗ?

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: khu, có một nơi tên là văn phòng, hiểu không?

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: hiểu!! Hoàn toàn hiểu! Tôi thật sự rất hiểu!

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngao: vì sao tôi đột nhiên cảm thấy mờ ám, văn phòng thần mã. ....

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: chắc chắn không chỉ một mình cô! Phó bang chủ, mau xông lên bảo vệ đại thần phu nhân! Đại thần mưu đồ quỷ rối a!

[Bang Hội] Trầm Khê: ..... các cậu suy nghĩ nhiều quá. ....

Nhìn bọn họ yy vui vẻ, Hạ Tử Thần thật sự không có cách khiến bọn họ dừng lại, chỉ có thể cắt đứt ảo tưởng của bọn họ, để tránh những người không biết tiết tháo tập trung ở chỗ này.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đại thần phu nhân không cần ngưng.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngao: phó bang chủ nhanh đi nhanh đi, chụp ảnh đến chia sẻ một chút, chúng ta mắt thấy cần phải giúp đại thần phu nhân!

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: đồng ý, phó bang chủ mau xông lên đi, vì an toàn của đại thần phu nhân!

[Bang Hội] Tàn Mặc Vô Ngân: nói đến ảnh chụp, tôi có không ít ảnh của cậu và Kiếm Lang.

Uy hiếp nhẹ nhàng băng qua làm Bách Thảo Chiết lập tức dừng hình, trên tay hắn có không ít ảnh của La Tế và Mạc Tường. Đương nhiên, đó cũng không phải hắn chủ động chụp, mà bản thân La Tế đối với chuyện chụp ảnh rất cố chấp, ba người cùng đi ăn cơm, Cố Hủ không khỏi phải hạ mình vì yêu cầu của La Tế, chụp ảnh cho cậu ta cùng Mạc Tường. Có đôi khi La Tế không mang máy ảnh, sẽ lấy di động của Cố Hủ chụp, trong ba người, di động của Cố Hủ có độ nét cao nhất, La Tế không sợ xấu. Cố Hủ cũng lười sắp xếp, dù sao bộ nhớ rất nhiều, dần dần ảnh chụp lại càng nhiều hơn.

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: khu, tôi chỉ tùy tiện nói thôi.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: phó bang, anh không phải. ... cứ như vậy liền buông tha!

[Bang Hội] Bách Thảo Chiết: người đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

Tuy ảnh của La Tế và Mạc Tường đều bình thường nhưng hắn không có ham thích trưng ảnh. Tuy Cố Hủ chỉ nói như vậy, hắn cũng không dám cam đoan mình vọt vào quầy rầy thế giới hai người sẽ không bị trả thù.

Thật ra sau khi Hạ Tử Thần vừa vào công ty, tất cả mọi người đều tràn ngập tò mò. Đầu tiên tìm hiểu xem cậu là ai, dù sao bị Cố Hủ dắt thẳng một đường đến văn phòng, thấy thế nào cũng là quan hệ không bình thường.

Công ty nhiều người trẻ tuổi, bất quá tự nhiên cũng nhiều. Nhưng tất cả mọi người đều đúng mực, không quá giới hạn. Đại đa số vẫn nghĩ Hạ Tử Thần là người thân của Cố Hủ, hắn cũng chỉ vừa nghe qua, không hỏi nhiều.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngao: thật ra tôi cũng muốn xem hình phó bang cùng bang chủ, khẳng định rất hương diễm!

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: đại thần, cầu up ảnh! Ngài up ảnh xong sau này đánh phụ bản bọn tôi không đoạt trang bị của đại thần phu nhân, cho dù đại thần phu nhân xem chơi, lượng trị liệu từ dưới lên, chúng tôi cũng đưa thứ tốt nhất tặng cậu ấy!

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đồng ý!

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: ta kháo, sao cảm thấy các cậu càng ngày càng không có tiết tháo vậy?

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: tiết tháo là cái gì? Có thể ăn không?

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngao: vì ảnh chụp, không cần tiết tháo!

[Bang Hội] Huyết Tinh Tham Lam: .....

[Bang Hội] Kiếm Lang: được rồi, các cậu ít bất quá một chút. Mọi người, lát nữa đi hạ phụ bản đi. Tranh thủ hôm nay đánh được Boss cuối cùng.

[Bang Hội] Vũ Em Kiều Ngao: chắc chắn, một khi nói đến phó bang, bang chủ liền đứng ra hòa giải.

[Bang Hội] Hoa Hường Dương: đây là rừng tình yêu a, có gỗ!

[Bang Hội] Tam Kiến Chung Tinh: có!

[Bang Hội] Nhất Quý Trán Lạc: tuyệt đối có!

Bọn nhỏ trong bang một bên yy, một bên tổ đội. Người Thiên Phong Nhã Các đang online khoảng hơn bốn mươi, trừ những người đang ở phụ bản hoặc có việc không thể tham gia, trong đoàn còn thiếu mấy vị trí.

Hạ Tử Thần nhìn băng bạn tốt, An Cảnh bọn họ đúng lúc đều ở đây, liền cùng nhau tổ đội, dù sao khoảng thời gian này, An Cảnh bọn họ thường cùng Thiên Phong Nhã Các đi phụ bản.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: tôi tới đây lấy ít kinh nghiệm.

Ngoài đi cùng đoàn của Thiên Phong Nhã Các, bản thân Chiến Minh Điện cũng có tổ chức đi phụ bản mới, nhưng trước mắt chỉ đến được Boss thứ năm, cách chiến thắng còn rất xa. Thêm nữa là người không đồng đều, thực lực chênh lệch. Điều này cũng làm An Cảnh có chút buồn bực, nhưng cũng may Thiên Phong Nhã Các rất có thực lực, khi đi cùng đoàn này hẳn cũng lấy được không ít thứ tốt.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: không cần khách khí, đều là người một nhà, cùng nhau hỗ trợ.

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: đúng đúng, các anh chính là nhà mẹ đẻ của đại thần phu nhân.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: nhà mẹ đẻ.....

[Đội ngũ] Trầm Khê:..... không cần để ý.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: yêu, đại thần phu nhân ngao kiêu!

Hạ Tử Thần bắt đầu đi thờ dài, trực tiếp bay về phía phụ bản, cậu thật sự rất muốn biết Hoa Hường Dương rốt cuộc là con mắt nào nhìn thấy cậu ngao kiêu? Ngao kiêu không có nửa phần qua hệ với cậu, được không?

Một nhóm người chậm rãi đi vào phụ bản, trước khi mở Boss, Kiếm Lang cấp năng lượng cho cả nhóm, mọi người vừa nhận, gia tăng trạng thái cho bản thân.

Kiếm Lang ở YY chỉ huy, cả nhóm bắt đầu đánh Boss.

Có sức chiến đấu của Kiếm Lang, Bách Thảo Chiết cùng Tàn Mặc Vô Ngân, mấy Boss đầu qua rất nhanh, cũng rất thuận lợi. Trang bị lấy được cũng theo chức nghiệp mà phân chia.

Đến trước Boss thứ sáu, mọi người ngồi ở cửa hồi phục lượng huyết, bổ sung trạng thái, thêm được, thêm buff.

Tàn Mặc Vô Ngân ngồi bên cạnh Trầm Khê, hai người nhìn qua vô cùng hài hòa.

Hạ Tử Thần uống một ngụm cà phê, chờ đội ngũ điều chỉnh tốt.

“Sao lúc trước em lại chọn trị liệu?” Cố Hủ hỏi, cũng đưa miếng bánh thư ký vừa mang vào tới miệng Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần cắn một miếng, nói, “Ba người bọn họ vào game sớm hơn em, đều chọn chức nghiệp công kích. Cùng nhau thăng cấp dù không có T cũng phải có vú em mới tốt, nên chọn.”

Lúc ấy quả thực là như vậy, chẳng qua cậu chọn nhân vật nữ là bởi vì Trầm Dịch Thành.

“Bình thường nam luyện công kích nhiều hơn.” Tuy trong game nhân yêu không ít, nhưng bên cạnh hẳn lại không có nam chơi trị liệu.

“Kỳ thật so với nhau, trị liệu dễ hơn DPS một chút.” Tuy lúc bắt đầu, trị liệu cần một khoảng thời gian để thích ứng, dù sao công kích đối mặt với Boss, mà trị liệu đối mặt chính là năm người trong đội. Nhưng đến khi quen, cũng không cảm thấy phiền toái như vậy.

Công muốn liều mạng sát thương, nếu sát thương thấp, không thể không biết xấu hổ nói bản thân là công kích. Nhưng trị liệu chỉ cần bảo đảm người trong đội sống là được, hài lòng hay không cũng không ảnh hưởng gì.

“Vậy sao?” Cố Hủ ăn luôn nửa phần bánh mà Hạ Tử Thần đã cắn, suy nghĩ một chút rồi nói, “Chúng ta đổi nhân vật chơi thử xem?”

“Sao?” Hạ Tử Thần nâng mắt nhìn hắn.

“Tôi chưa chơi trị liệu bao giờ, Boss này để tôi thử xem.”

“Em không biết chơi Đoạn Uyên Môn.....” Cố Hủ muốn làm vú em, Hạ Tử Thần tất nhiên sẽ không phản đối, nhưng cậu sẽ không chơi công kích của Tàn Mặc Vô Ngân.

“Để thôi, chỉ cần ấn 1 2 3 4 thay đổi là được.” Nói xong, Cổ Hủ đứng lên, đi đến máy của Hạ Từ Thần, muốn dùng nhân vật của cậu.

Hạ Từ Thần nghĩ một chút, cảm thấy cũng được. Boss thứ sáu là Boss dễ nhất, cho dù ngã xuống, những người khác còn sống có thể đánh được. Hơn nữa cậu chưa từng chơi công kích, nghe đề nghị của Cổ Hủ, có chút xúc động muốn thử.

Hai người đổi vị trí. Sau khi xác định mọi người đã chuẩn bị xong, Kiếm Lang xông lên giữ Boss.

Boss này chia làm hai nhóm, một đoàn cận chiến, một đoàn viễn trình. Viễn trình cần công kích ở khoảng cách xa nhất, bằng không da mỏng rất dễ bị Boss quần công sát thương.

Sau một phút, cận chiến không thể đi lên công kích, Boss phóng ra một khe hở dưới chân, cận chiến tới gần sẽ bị rút huyết rất nhanh, cần bổ thêm huyết không kịp, cho nên đều là T một mình đi lên đánh, viễn trình một bên công kích, vù em chủ yếu thêm huyết cho chủ T, không thể để T ngã xuống. Mà Tàn Mặc Vô Ngân luôn dùng cận chiến tâm pháp, chỉ cần đứng ở một bên vung vẩy, chờ một phút qua đi, khe hở biến mất, lại xông lên đánh là được.

Hạ Từ Thần ngồi trên ghế giám đốc của Cổ Hủ, cảm giác vô cùng thoải mái, nhìn một đám người điên cuồng đánh Boss, cậu để Tàn Mặc Vô Ngân đứng một chỗ, tùy tay lấy bánh chậm rãi ăn, dù sao một phút này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ để cậu ăn xong.

Sau một phút, Hạ Từ Thần lau tay, thao tác Tàn Mặc Vô Ngân xông lên đánh Boss, tuy Tàn Mặc Vô Ngân nói ấn luân phiên 1 2 3 4 là được, nhưng có đôi khi thời gian làm lạnh kỹ năng chưa hết, không thể phóng chiêu. Cho nên Hạ Từ Thần cứ kỹ năng nào sáng lên là ấn kỹ năng đó, mặt ngoài thoạt nhìn thao tác hoa lệ lại đẹp đẽ, làm cho Hạ Từ Thần cảm thấy thao tác bản thân thật sự suất ngàn người. Lúc này, cậu giống như một người mới, hưởng thụ hiệu ứng kỹ năng.

Sau khi chạy trốn Boss điểm tên một vòng, Hạ Từ Thần chạy về, lúc này các kỹ năng khác đều chưa sáng, chỉ có kỹ năng ở phím 8 là đang sáng. Hạ Từ Thần vẫn ôm tâm tính lúc trước mà nhấn phím 8, dù sao trước đó vì phím này ở xa nên chưa thử qua.

Kết quả... chỉ thấy Tàn Mặc Vô Ngân quăng trường tiên lên, kéo Boss lại. Hạ Từ Thần há hốc mồm. Thật ra kéo qua cũng không sao, chờ T kéo về là được. Nhưng đúng lúc này Boss lại phát động quần công, mà Tàn Mặc Vô Ngân kéo Boss như vậy, đại đa số người trong đoàn viễn trình đều nằm trong phạm vi quần công của Boss, trong đoàn liền bị sát thương.

Hạ Từ Thần lúc này mới phát hiện kỹ năng không sáng lên vừa nãy không phải không thể dùng mà là cậu đã quen chơi viễn trình, cho nên đứng xa, Boss không hề nằm trong phạm vi công kích.

Tàn Mặc Vô Ngân bị đánh chỉ còn lại lớp máu mỏng, Trầm Khê vì Boss đánh viễn trình cho nên đứng xa, không bị sát thương.

Nếu Hạ Từ Thần là trị liệu, cậu sẽ lập tức trị thương, sau đó đứng ở vị trí viễn trình vừa nãy thêm huyết cho T cùng Tàn Mặc Vô Ngân, phục hồi lại một trị liệu.

Chẳng qua hiện giờ chơi nhân vật này là Cổ Hủ. Hiểu biết của Cổ Hủ không tồi, cũng biết bắt đầu thêm huyết rào rào, nhưng vấn đề là thêm huyết này chỉ có thể thêm cho người trong đội, mà trong đội của hắn chỉ còn hắn còn sống, có thêm cũng không để làm gì.

“Đi lên trước một chút, không cần thêm huyết nhóm, thêm huyết đơn.” Hạ Từ Thần nhắc.

Cổ Hủ phản ứng rất nhanh, chạy lên trước vài bước, trước thêm cho Kiếm Lang kỹ năng hồi huyết lớn, nhưng không cấp cho bản thân kỹ năng giảm cừu hận. Vừa quần công xong, độ cừu hận Boss đã rối loạn, Kiếm Lang tuy kéo Boss, nhưng chưa kéo lại kịp. Cừu hận của trị liệu vốn cao, lúc này Trầm Khê lại thêm huyết lớn, cừu hận thứ nhất lập tức biến thành hắn.

“Nhảy lên, mở giảm thương tổn, cấp bản thân hồi huyết lớn.” Hạ Từ Thần không còn tâm trí nào chú ý tới nhân vật Tàn Mặc Vô Ngân, lực chú ý đặt hết lên người Trầm Khê.

“Thêm huyết lớn dùng hết rồi....” Cổ Hủ bất đắc dĩ nói.

Hạ Từ Thần lúc này mới phát hiện Cổ Hủ cấp cho Tàn Mặc Vô Ngân không phải liên tục hồi huyết mà là hồi huyết lớn, phần lớn kỹ năng hồi huyết khác cũng đã dùng cho Kiếm Lang.

“Anh vẫn là yêu nhân vật này nhiều a....” Hạ Từ Thần nhìn Cổ Hủ, Tàn Mặc Vô Ngân không phải T, cơ bản không cần thêm huyết lớn, chỉ cần liên tục là được.

Sau khi mở giảm thương tổn, Trầm Khê yên ổn xuống đất. Cừu hận lúc này đã bị Kiếm Lang kéo về.

“Tránh xa một chút, phục hồi Phiên Nhiên.” Hạ Từ Thần vừa thao tác Tàn Mặc Vô Ngân đánh quái, vừa chỉ huy Cổ Hủ, “Phục hồi ở trên thanh công cụ.”

Trông cậy vào Cổ Hủ trị liệu giai đoạn tiếp theo, không bằng trông cậy vào Phiên Nhiên Khởi Vũ phục hồi để trị liệu cho những người còn lại.

Cổ Hủ nhanh chóng làm Phiên Nhiên Khởi Vũ sống lại, nhưng không may lúc này Boss lại thả quần công, vốn cũng không vấn đề gì, nhưng Cổ Hủ phục hồi Phiên Nhiên Khởi Vũ không đứng ngoài phạm vi quần công của Boss, kết quả có thể rõ, Trầm Khê cứ như vậy ngã xuống.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: ..... Tiểu Trầm, cậu ngã rồi.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đại thần, anh vì cái gì mà muốn dùng trường tiên kéo Boss, chẳng lẽ anh di tình biệt luyến (yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới) sao? Đại thần phụ nhân làm sao bây giờ? Đó không phải đồ chuyên dùng cho đại thần phụ nhân sao?!

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: chết nằm ngắm phong cảnh, lần này phí sửa chữa nhất định để Tàn Mặc trả.

“Đại Thần phụ nhân a, cậu muốn hồi phục tôi thì cũng phải cho tôi làm được a, không làm được tôi sống lại cũng phí phạm.” Phiền Nhiên Khởi Vũ mở loa nói.

Vì để không cản trở chỉ huy, ngoại trừ Kiếm Lang, mọi người sẽ không nói chuyện, trừ phi gặp tình huống khẩn cấp.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tử Thần nghe Phiền Nhiên Khởi Vũ nói chuyện trên YY, giọng nữ dễ nghe, nếu không phải bọn họ nói cho cậu thật ra Phiền Nhiên Khởi Vũ là nam, cậu cũng sẽ bị lừa.

Không ai cho cậu ta làm được, cũng phải tiếp tục trị liệu. Phiền Nhiên Khởi Vũ uống một lọ làm được quý nhất trong túi, cấp T đầy huyết, lại cấp cho DPS còn sống hồi huyết liên tục, sau đó phục hồi lại một vú em Thánh Tiên Cốc có khả năng phục hồi làm được, sau đó đánh Boss.

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: chẳng lẽ chúng ta hôm nay diệt đoàn trong này?

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đại thần, anh mau đánh Boss a! Đánh nó đánh nó!! Chính nó đã đánh chết đại thần phụ nhân a!

[Đội ngũ] Huyết Tinh Tham Lam: đừng kêu nữa, cậu xem đại thần là DPS, không bằng trông cậy vào Phiền Nhiên đánh chết Boss.

“Nếu không anh lại đây đánh đi.” Tuy chơi nhân vật này làm cậu rất phấn khích nhưng bị mọi người nói vậy, cậu nhìn thoáng qua độ sát thương, vốn vẫn đứng thứ nhất thì giờ Tàn Mặc Vô Ngân lại nằm ngoài top 10, không bằng cả người đang nằm chết....

“Không sao, em đánh tiếp đi.” Cố Hủ không để ý nói, “Dù sao còn có Kiếm Lang chống đỡ.”

Hạ Tử Thần thấy hần không có ý tiếp nhận, bắt đầu dĩ tiếp tục 1 2 3 4, kỹ năng nào sáng thì ấn.

[Đội ngũ] Vú Em Kiều Ngạo: thật ra.... tôi cảm thấy lần này đánh Boss, đại thần cùng đại thần phụ nhân là đồ nhân vật để chơi.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đồ nhân vật? A a! Làm sao bây giờ, tôi đột nhiên có cảm giác rất mạnh!

[Đội ngũ] Huyết Tinh Tham Lam: cậu là đột nhiên bị động kinh đi.... một đồng thi thể mạnh chỗ nào?

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: tôi cảm thấy Vú Em nói có lý, tiểu Trảm không đến mức phạm phải lỗi không giám cừ hận.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: ừm, Tàn Mặc Vô Ngân cũng sẽ không kéo Boss đến bên cạnh mình....

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: tôi tin.... nhìn sát thương thâm, lại nhìn lượng trị liệu.... nói không đồ nhân vật tôi không tin.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: khụ, thật ra cậu có thể tin như vậy. Nhờ đâu.... đại thần đang cùng đại thần phụ nhân xxoo thần mã....

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: tôi thao, giới hạn đã bị tiêu sạch rồi!

[Đội ngũ] Trảm Khê: nếu mấy người cảm thấy như vậy không tồi, Boss sau để tôi tiếp tục trị liệu.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: quả nhiên đồ nhân vật....

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: vốn là Boss đơn giản nhất, chúng ta lại bị diệt như vậy, không thể không biết xấu hổ mà nói ra ngoài a.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đại thần, tôi sai rồi. Mau để đại thần phụ nhân quay lại đi, anh thật sự không có cảm giác an toàn.

[Đội ngũ] Vú Em Kiều Ngạo: đại thần, anh nếu thật sự muốn làm vú em, vậy cứ làm vú em cho đại thần phụ nhân thôi, bọn tôi thực sự chịu không được sửa của anh.

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: anh ấy là sữa Tam Lộc (tập đoàn sữa Tam Lộc sản xuất sữa nhiễm melamine).

Hạ Tử Thần bốt thời gian đánh chữ.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: chắc chắn như vậy, đề phòng có dấu hiệu sữa Tam Lộc.

Mọi người hàn huyên hơn mười phút, Phiền Nhiên Khởi Vũ dưới sự chú ý của mọi người mà thêm sữa cho cả đội, Hạ Tử Thần với độ sát thương thấp nhất từ trước tới nay của Tàn Mặc Vô Ngân mà đánh ngã Boss.

[Đội ngũ] Phiền Nhiên Khởi Vũ: tôi làm vú em muốn ới.... ra phụ bản tôi muốn chơi DPS! Trị liệu sao, tạm biệt!

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: cuối cùng đã qua, không quá mất mặt.

[Đội ngũ] Bách Thảo Chiết: chuyện mất mặt như này tự mình biết thôi, nói ra bang không còn mặt mũi nào nữa.

Phiên Nhiên Khôi Vũ kéo mấy vú em lên, vú em khác đi kéo những thi thể còn lại.

“Vẫn nên đổi lại đi.” Hạ Từ Thần đứng lên, quay lại chỗ ngồi.

“Đoạn Uyên Môn chơi không thích sao?” Cố Hủ ngồi đó không hề động dậy.

“Không quen kỹ năng nên khó chơi.” Hạ Từ Thần nhún vai, công của Đoạn Uyên Môn thật sự cần chút kỹ xảo, trước mắt cậu còn chưa tìm hiểu đến.

“Luyện thêm là được.” Cố Hủ cười cười, “Boss sau tiếp tục.”

Hạ Từ Thần không nói gì nhìn hắn một lúc, vuron tay muốn kéo hắn dậy, “Anh không cần hủy thanh danh của Trầm Khê.”

Cố Hủ dùng sức, ôm lấy Hạ Từ Thần đang kéo hắn dậy, kéo về hướng mình, Hạ Từ Thần thuận thế ngồi trên đùi hắn, “Tôi quan trọng hơn thanh danh của Trầm Khê.”

Hạ Từ Thần trọng tâm không ổn định nắm lấy vai hắn, mắt chống lại con ngươi thâm thúy của Cố Hủ. Có chút xấu hổ chun mũi, lấy bánh ở bên cạnh nhét vào miệng Cố Hủ, “Mau đứng lên.”

Cố Hủ không nói gì, chỉ ôm chặt Hạ Từ Thần như vậy. Hô hấp hai người quanh quẩn bên tai, Hạ Từ Thần cũng an tĩnh lại.

Không thể nói rõ là vì cái gì, chỉ cảm thấy giờ phút này, được ôm nhau như vậy, rất đẹp....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Hiểu toàn bộ

Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy, Cố Hủ không có nửa điểm muốn buông ra. Tuy nơi này không có người ngoài, nhưng yên lặng lâu, Hạ Từ Thần vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Anh nếu muốn chơi trị liệu, có thể luyện nhân vật nữa.” Hạ Từ Thần đánh vỡ không gian tĩnh lặng, mở miệng nói.

“Luyện một nhân vật như thế này nữa?” Cố Hủ thoáng giãn khoảng cách giữa hai người, dùng cằm chỉ Trầm Khê trong máy tính. Hạ Từ Thần chọn một cô gái thanh lệ đáng yêu, nhưng để Cố Hủ chơi nhân vật nữ như vậy hình như có chút không đúng.

Hạ Từ Thần nghĩ một chút, nói, “Hay là anh thích lol? Cô gái gọi cảm cũng được. Người chơi thiếu phụ đại thẩm thì ít hơn.”

Cố Hủ mỉm cười nói, “Em thích kiểu gì?”

“Đều không thích.” Nói đúng hơn là cậu không có hứng thú với các cô gái, hình thể thế nào cũng chẳng là gì, mặt mũi ngũ quan tỉ lệ cân đối là được.

“Ừ....” Cố Hủ nhìn Hạ Từ Thần, cười nói, “Em thích là được.”

“Xi.” Hạ Từ Thần quay đầu, một bộ không để ý đến hắn.

Thật ra hai người tới bây giờ, Hạ Từ Thần vẫn là bên bị động, nhưng hắn lại thích Hạ Từ Thần bị động như vậy. Có vài việc hắn trong lòng hiểu là được, không cần ép Hạ Từ Thần nói hoặc làm cái gì. Hắn hưởng thụ chuyện ngẫu nhiên đùa giỡn này, cũng thích nhìn Hạ Từ Thần ngưng ngưng đỏ mặt.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, người chủ động tiếp cận hắn rất nhiều, cho nên sự bị động của Hạ Từ Thần lại làm hắn thoải mái. Không cần lo đối phó, hắn biết trong lòng Hạ Từ Thần có hắn, thế là đủ.

Có lẽ hình thức ở chung như vậy người khác cảm thấy không tốt, về sau cảm tình sẽ xuất hiện vấn đề. Nhưng đối với Cố Hủ thì như vậy là tốt nhất, hắn thích Hạ Từ Thần như vậy, độc lập, có lý tưởng, không mù quáng, không dễ dàng vì tình cảm mà trả giá, chỉ cần biết khi nào mới đáng giá để làm.

Trong tình yêu cần xúc động cùng tình cảm mãnh liệt, nhưng cũng cần lý tính. Nếu không có lý tính, tình yêu có thể khi sôi trào mà tổn thương hai người.

“Nếu tôi muốn luyện vú em, em dẫn tôi được không?” Trong game này muốn luyện vú em, tốt nhất là nên có một công cường lực dẫn theo thăng cấp,

bằng không với điểm trị liệu này sẽ phải ăn đau. Tiểu quái còn được, nếu gặp phải quái cao cấp huyết nhiều công mạnh, trừ phi quán lấy nó chạy vòng quanh, vừa chạy vừa đánh, khiến nó không đánh trúng người, không thì từ bỏ nhiệm vụ sẽ tốt hơn.

“Anh cảm thấy vú em có thể dẫn anh đi thăng cấp?” Hạ Tử Thần liếc mắt nhìn hân, cho dù cậu đã mất cấp, điểm DPS cũng không đủ. Cho dù cậu có thể thêm huyết cho trị liệu khác đánh, cũng chỉ là phí phạm thời gian, nhìn huyết của quái mỗi lần rơi 1%, cậu tình nguyện không đánh.

“Em có thể dùng nhân vật Đoạn Uyên Môn của tôi để dẫn.” Cố Hủ nghĩ biện pháp.

Hạ Tử Thần hừ một tiếng, “Với DPS vừa rồi, anh cảm thấy em có thể dẫn anh thăng cấp?” Tuy vừa rồi cậu đã nhớ một chút tác dụng từng kỹ năng trên thanh công cụ của Tàn Mặc Vô Ngân, nhưng đánh thực, vừa phải chú ý chỗ đứng vừa phải trốn Boss, cách sử dụng các kỹ năng cũng không rành, không biết nên ăn nhiều hay ít.

“Cùng lắm tôi ở sau thêm huyết cho em.” Cố Hủ cầm tay Hạ Tử Thần, nhẹ nắm đầu ngón tay cậu vừa ấn bàn phím.

“Dựa vào anh thì coi như hết.” Hạ Tử Thần không nề tình cắt đứt ý tưởng của Cố Hủ, “Anh ngay cả kỹ năng giảm cửu hận cũng không biết dùng, đến lúc đó là một OT, quái sẽ đến đánh anh, em không thể kéo lại được.” Cậu không muốn đến cuối cùng hai người cùng nhau nằm chơi. PK thua mà nằm thì không tính nhưng bị quái đánh nằm cậu không còn mặt mũi nữa.

Cố Hủ cười cười, đối với trị liệu hân không quen tay, cũng không tới nỗi không thể luyện, chỉ là muốn làm theo lời Hạ Tử Thần nói mà thôi. Tuy chỉ thử một lần, nhưng hân cảm thấy trị liệu khó hơn công kích rất nhiều, công kích chỉ cần nhắm mục tiêu Boss là được, trị liệu ngoài đề ý đến người trong đội còn phải để ý đến Boss. Khi Boss phóng kỹ năng cũng phải chú ý trốn.

Tuy bình thường để tâm vào nhiều việc với hân mà nói thì không ảnh hưởng gì hơn nữa còn có thể làm rất tốt. Nhưng trong game lại không được, cảm giác rất khó thích ứng.

“Hay là anh mở hai nick.” Biện pháp này trước mắt có lẽ là đáng tin cậy nhất.

“Chờ luyện xong có lẽ cũng không dùng đến.” Cố Hủ lắc đầu, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều. Nếu tôi muốn chơi, mượn của em là được.”

“Khi tổ đội mới nói không phải bản thân, cảm ơn.” Nghĩ đến chuyện như đầu luyện cấp, Hạ Tử Thần cũng bỏ ý định để Cố Hủ luyện tiểu hào, nếu muốn chơi, cậu cũng có thể đưa nick cho Cố Hủ.

“Tôi nói hai người đứng tại chỗ ân ái kia, các người động đậy một chút được không? Boss sắp đến rồi.” Lúc này, từ tai nghe truyền đến tiếng của Bách Thảo Chiết mới khiến hai người quay lại chú ý vào màn hình máy tính.

Vì tiện nói chuyện, mỗi người chỉ đeo một bên tai nghe, khi Hạ Tử Thần đổi vị trí thì đã tháo ra, chỉ còn Cố Hủ đeo, cho nên trong kênh vừa rồi nói cái gì, Hạ Tử Thần hoàn toàn không nghe thấy, Cố Hủ căn bản cũng không chú ý. Cho đến khi Bách Thảo Chiết nói hai người mới nghe rõ.

“Ân ái có thể, nhưng chờ ra phụ bản được không? Nhất định có càng nhiều người muốn vây xem.” Bách Thảo Chiết tiếp tục nói, ý cười cũng ngày càng đậm.

Hạ Tử Thần đứng lên, kéo Cố Hủ ra, “Quay về chỗ của anh đi.”

Vừa nói chuyện với Cố Hủ, cậu liền quên chuyện đánh Boss kế tiếp.

“Hồi lộ tôi một chút.” Cố Hủ đứng lên nhưng không chịu dịch chuyển.

Hạ Tử Thần nhìn hân, trước kia cậu vẫn cảm thấy Cố Hủ là một người lạnh lùng nhưng ở chung một thời gian dài, mới phát hiện cái loại lạnh lùng này chỉ đối với người khác, đến cậu thì chỉ biết nghĩ cách chiếm tiện nghi.

Là người yêu, hôn môi hay ôm đầu rất bình thường. Chẳng qua Hạ Tử Thần không quen chủ động làm những việc này, cảm thấy có chút ngượng, cho nên dù Cố Hủ đôi khi hay gọi đùa cậu là ‘anh bạn nhỏ’, hay ‘tiểu xử nam’ cậu cũng không phản bác.

Hạ Tử Thần không nói gì, đưa tay kéo đầu Cố Hủ xuống hôn hân một cái, sau đó nói, “Phần của hôm nay hết rồi.”

Cố Hủ dờ khóc dờ cười nhìn cậu, cảm thấy Hạ Tử Thần chỉ làm cho qua.

Đều trở lại trước màn hình, hai người bắt đầu đi theo đội tiếp tục đánh Boss. Có kinh nghiệm trước đó, mấy Boss sau tuy có vài người ngã xuống nhưng vẫn thoải mái mà thông qua.

Cuối cùng cả đội tới trước mặt Boss chính hôm nay, Boss thứ mười, cũng là Boss cuối cùng.

Kiểm Lang chia đội xong, mọi người theo phương án đã định trước đó bắt đầu đánh.

Chiêu thức của Boss này nhiều nhưng những nơi nên chú ý thì không phải tính. Giai đoạn bắt đầu mở, Boss sẽ phóng hai kỹ năng, một cái là kỹ năng đọc bài, khi nhìn thấy kỹ năng đã được một nửa thời gian, toàn bộ đều phải dùng khinh công nhảy lên cao, ở giữa dùng hai đoạn giảm tốc để tránh quá thời gian phóng kỹ năng của Boss. Nếu không nhảy lên sẽ bị định thân mười lăm giây. Nếu lúc này Boss thả mỗi lần hai kỹ năng, trên mặt đất sẽ xuất hiện vòng tròn màu hồng, nếu không đứng lúc chạy đi sẽ bị định thân, mười phần máu sẽ bị rút đến tám chín phần. Cho dù không rút, cũng có mười giây

debuff, không thể nhận trị liệu, nói cách khác chính là không thể thêm huyết. Lúc này nếu Boss lại ra chiêu, cho dù đánh không mạnh, nhưng với người chỉ còn một lớp da máu, muốn sống là hy vọng xa vời.

Giai đoạn thứ nhất, tất cả mọi người rất chú tâm, không ai bị định thân, cũng không ai bị đánh chỉ còn lớp máu mỏng. Đánh tới khi Boss còn 75% huyết, đến giai đoạn thứ hai.

Giai đoạn thứ hai trên mặt đất sẽ xuất hiện gai nhỏ, năm giây sau nổ mạnh, tạo nên thương tổn lớn. Gai này tuy mảnh nhưng khi xuất hiện sẽ lóe lên màu trắng bạc, hơn nữa dù phản ứng nhanh cũng khó trốn. Trong khi đó còn có thể xuất hiện năm đàn quái nhỏ, mỗi đàn khoảng sáu con. Chuyện này đối với DPS cũng dễ xử lý, thấy tiểu quái thì phóng quần công mà giết, xuất hiện gai thì tránh. Trong khi đó, Bos sẽ không ra kỹ năng độc hại, nhưng vòng tròn màu hồng vẫn sẽ xuất hiện.

Chuyện này đối với trị liệu phải chú ý đến người trong đội có chút khó khăn, cho dù chú ý đến nhiều thứ cũng không thể đúng lúc tránh gai, còn phải chú ý cứu hạn của tiểu quái với bản thân không thể cao hơn DPS, không thì tiểu quái sẽ lập tức đánh đến rất mạnh.

Hạ Từ Thần vừa cấp hồi huyết liên tục cho đội viễn trình, vừa cố gắng tránh gai và vòng tròn màu hồng, có cảm giác luống cuống tay chân. Trước kia, trị liệu bọn họ luôn bị đánh ngã, trị liệu một khi ngã xuống, cơ bản sẽ không có cách nào tiếp tục.

Nhìn thấy Hạ Từ Thần ngồi đó cau mày ấn bàn phím, Cố Hủ đột nhiên nghĩ tới một phương pháp, “Thần Thần, chọn đi theo tôi.”

Hạ Từ Thần lập tức ấn vào Tàn Mặc Vô Ngân, chọn đi theo.

Như vậy, Tàn Mặc Vô Ngân chạy đến chỗ nào, Trầm Khê sẽ đi theo tới đó, tuy có thể bị chậm 0.5 giây nhưng không ảnh hưởng, thời gian kích nổ cũng đủ để Trầm Khê chạy đi.

Kể từ đó, gai cùng vòng hồng trên mặt đất cậu không cần lo đi tránh, chỉ cần Tàn Mặc Vô Ngân tránh đi, cậu có thể tránh theo. Chỉ cần chú ý tới lượng huyết của đội là được. Bởi vì giai đoạn này Tàn Mặc Vô Ngân phụ trách quét sạch tiểu quái, cho nên vị trí đứng cùng gần với viễn trình, như vậy Trầm Khê cũng không bởi vì khoảng cách mà không thể thêm huyết cho đội mình.

“Phương pháp này không tồi, trước kia sao lại không nghĩ tới a?” Hạ Từ Thần thoải mái, nhịp nhàng thêm huyết.

“Cũng may đủ thời gian, bằng không cũng không thể.” Cố Hủ vừa đánh quái vừa nói. Những lần sau cũng để trị liệu trong đội làm theo phương thức này, đương nhiên điều kiện đầu tiên là người đi theo kia phải nắm chắc vị trí chạy.

Theo phương pháp này, cả đội rất nhanh tìm đúng cảm giác, công kích cùng trị liệu cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

“Có lẽ cả sever này chỉ có cậu nghĩ đến phương pháp này.” Bách Thảo Chiết mở loa nói.

“Tất cả vì đại thần phu nhân, đại thần cái gì cũng có thể nghĩ ra.” Hoa Hường Dương chen vào một câu, sau đó nhanh chóng đóng lại.

Sau đó trên kênh đội một chuỗi +1, +2, +3,... được đánh ra.

Đến sau khi lượng huyết còn 45%, Boss tiến vào giai đoạn ba. Giai đoạn này đại khái dễ hơn một chút, Boss tùy thời điểm tên mười người, ba giây sau sẽ chọn ra bốn người trong đó. Sau đó bên cạnh Boss sẽ xuất hiện hai vòng tròn đen trắng, bốn người bị chọn sẽ đứng trong vòng tròn đen, sau người còn lại đứng trong vòng tròn trắng, sau khi công kích hai mươi giây sẽ tiến hành điểm danh tiếp. Không vào vị trí vòng tròn hay đứng sai sẽ bị giết thẳng tay. Trong lúc này, vòng tròn hồng vẫn có, Boss vẫn phát chiêu tùy thời đánh người. Bình thường điểm đủ ba lượt, đội đánh mạnh một chút sẽ có thể đánh huyết xuống còn 20%.

Sau khi đánh còn 20% huyết, Boss sẽ tiến vào trạng thái suy yếu, cũng là trạng thái thứ tư, giai đoạn cuối cùng. Lúc này đánh Boss sẽ không bị rút huyết. Ở giữa có khoảng hai mươi giây đối thoại, trị liệu có thể phục hồi người bị đánh ngã. Hai trị liệu bị chết được sống lại, ngay lập tức thêm đầy huyết cho hai người này.

Sau khi đối thoại kết thúc, bốn phía sẽ xuất hiện hoa sen máu, sáu đóa hoa tập trung hướng đến Boss, hồi huyết cho Boss. Mỗi đóa hoa có thể phục hồi 10% lượng huyết. Mỗi đội cần bốn đến sáu người hợp lại đi gần hoa sen máu, hoa sen máu đụng tới người chơi sẽ nổ mạnh rồi biến mất. Người trong đội cần cách nhau trong vòng ba thước, để chia đều thương tổn của hoa sen, trị liệu mỗi đội không ngừng thêm huyết.

Sau khi xác định tất cả mọi người còn sống, theo vị trí đã chia trước đó, đội hoa sen máu bay tới, lúc này, vòng tròn hồng vẫn xuất hiện.

Khi mọi người chạy đến vị trí của mình, Huy Hoắc Phong Lưu trong đội Trầm Khê đột nhiên đứng khựng lại, không đúng lúc lại đứng tại chỗ vòng tròn màu hồng, buồn bực hơn chính là ở đây có tận hai vòng hồng, cái sau nổ còn mạnh gấp đôi cái trước. Nếu chỉ một vòng thì ổn rồi, hai cái thì Hạ Từ Thần muốn cứu cũng chỉ có lòng mà không có sức, chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Quả nhiên, Huy Hoắc Phong Lưu không thể chạy đi chỉ có thể ngã xuống không dậy nổi. Với tốc độ tụ lại của hoa sen máu, muốn kéo hẳn cũng không thể. Nhưng bốn người trong đội có thể chia đều thương tổn, lượng trị liệu của Trầm Khê rất cao.

Nhưng đôi khi mọi chuyện lại không theo ý người. người trong đội viễn trình đột nhiên out, Huy Hoắc Phong Lưu cũng out theo. Đội năm người chỉ còn lại ba, cho dù chia đều thương tổn cũng sẽ dễ dàng bị giết.

Khi Hạ Từ Thần đã chuẩn bị tâm lý sẽ phải nằm xuống, trường tiên của Tàn Mặc Vô Ngân kéo cậu tới tiểu đội bên này. Bên này chia thành sáu người

chia đều thương tổn, tất nhiên không còn vấn đề gì. Mà An Cảnh cùng Hoa Hường Dương bị bỏ lại bị hoa sen máu xông tới, không ngoài ý muốn ngã trên mặt đất.

Hoa sen khác cũng nổ tung, sau khi hoa sen tiến vào cơ thể Boss, cấp cho Boss 10% huyết.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đại thần vì đại thần phu nhân, hoàn toàn không nhìn tôi cùng anh Tiềm Hành!

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: Hoàng Hôn! Cậu sao không kéo tôi một lần!

[Đội ngũ] Âm Sát Hoàng Hôn: không có trường tiên.

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: ..... lão tử nhin. ....

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: cảm thấy lần này là mong đến chết QAQ

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: tiếp!

[Đội ngũ] Tàn Mặc Vô Ngân: cho cô phí sửa chữa.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: thật sao! Đại thần, không cần nhượng bộ cứ để tôi chết vài lần cũng không sao a!

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: tiết tháo đâu?

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: ăn rồi. ....

Lúc này, Boss còn 30% huyết tiến vào giai đoạn thứ ba, bắt đầu gọi tên. Hai người bị out cũng đã lên, mọi người bắt đầu lặp lại cách chạy ở giai đoạn thứ nhất. Sau một vòng gọi tên, lượng huyết của Boss chỉ còn lại 20%.

Trầm Khê cùng Vũ Em Kiều Ngạo mỗi người kéo An Cảnh và Hoa Hường Dương đến thêm đầy huyết. Đội sáu người lại bắt đầu gặp phải hoa sen máu. Lần này không ai out, hoa sen máu thuận lợi bị đánh rơi hết, sau đó mọi người bắt đầu nhanh chóng công kích Boss.

Vài phút sau, Boss rỗng huyết ngã xuống đất. Kênh thể giới nổi lên thông báo Thiên Phong Nhã Các thông qua toàn bộ bản sao mới.

[Đội ngũ] Phiền Nhiên Khởi Vũ: cuối cùng cũng xong, mệt đến mức không muốn nói gì nữa.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: phó bang chủ đi mò Boss đi!

Bách Thảo Chiết từ trước đến nay đều là tay đỏ, chuyện mò Boss cơ bản toàn là hấn phụ trách.

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: vừa nãy còn tưởng Trầm Khê sẽ ngã, vẫn là đại thần phản ứng nhanh.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: là rất nhanh. ... Nhưng, bọn tôi không có ai thương a!!!

[Đội ngũ] Tiềm Hành Đêm Khuya: không ai thương +1.

[Đội ngũ] Vũ Em Kiều Ngạo: tràn đầy tình yêu thần mã, cậu hy sinh một chút đi, coi như làm phúc cho bọn tôi. Tuy các cậu nằm xuống thật sự rất khổ nhưng chúng ta lại được xem một màn rất mạnh mẽ a!

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: tôi đã đến gần với thắng lợi rồi!

[Đội ngũ] Huy Hoắc Phong Lưu: ngại quá, vừa lúc nãy không biết làm sao đột nhiên mất điện, hai giây sau mới có lại.

[Đội ngũ] Chuyên Tâm Chuyên Tinh: tôi và Phong Lưu out ra nên mọi người mới gặp rắc rối.

Nam sinh bị out cùng Huy Hoắc Phong Lưu nói.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: không sao, dù sao không có hai người out, bọn tôi cũng không nhìn thấy màn hy sinh tập thể tạo nên cơ tình kia a!

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: nói rất đúng. Đại thần là yêu Trầm Khê không yêu giang sơn. Rất mạnh!

[Đội ngũ] Vũ Em Kiều Ngạo: mạnh +1! Tôi cũng muốn một người đàn ông như vậy!!

[Đội ngũ] Huyết Tinh Tham Lam: đừng có nằm mơ, cũng không phải phim truyền hình.

[Đội ngũ] Vũ EM Kiều Ngạo: Cút!

.....

Đánh xong Boss cuối cùng, tất cả mọi người thả lỏng, ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm, ai cũng không đi trước. Cũng không chú ý trên kênh thế giới đang liên tục có lời xin dẫn đi chỉ giáo.

Ngoại trừ trang bị, vật phẩm trang sức và đá, Boss còn có một vũ khí Đoạn Uyên Môn. Trước mắt là trang bị có thuộc tính tốt nhất, chỉ có bản sao mới này mới có, cũng là nguyên nhân nhiều người muốn đánh phụ bản này như vậy.

Trong đội chỉ có Tàn Mặc Vô Ngân là Đoạn Uyên Môn, vũ khí tất nhiên là về tay hắn, mọi người cũng không dị nghị gì. Những người còn lại chia đều trang bị, thông qua được toàn bộ một phụ bản coi như là thu hoạch khá lớn.

Hạ Tử Thần thả lỏng dựa lưng vào ghế, uống cà phê đã hơi lạnh.

“Lạnh thì đổi cốc khác.” Cố Hủ nhú mồm, định để thư ký đi lấy một cốc khác.

“Không cần phiền phức như vậy, uống lạnh vừa lúc hạ nhiệt độ, lúc này rất chuyên tâm.” Đánh đến nóng máu, Hạ Tử Thần cần cái gì đó lạnh để bản thân hồi phục một chút.

“Để bọn họ đưa nước hoa quả cho em.” Cố Hủ không đồng ý Hạ Tử Thần uống cà phê lạnh, ấn điện thoại, để thư ký mang nước trái cây cùng cà phê vào.

Hạ Tử Thần buông cốc, tiếp tục ăn bánh.

Lúc này, trên kênh của Tàn Mặc Vô Ngân nhảy ra một câu, làm cho Cố Hủ nhú mồm.

[Mật] Liên Phi Nhi: có ở đó không?

Nếu không phải có hiện tên người mật tán gẫu, hắn đã sớm quên người này. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Thỏa mãn

Nhìn lướt qua hàng chữ trên màn hình, Cố Hủ căn bản không tính để ý đến, định chờ Hạ Tử Thần nghỉ ngơi xong hai người lại đánh võ tròng.

[Mật] Liên Phi Nhi: em thấy anh đã ra phụ bản rồi, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh, có thể cho em chút thời gian không?

Cố Hủ bên này tuy không để ý nhưng Liên Phi Nhi vẫn tiếp tục gửi mật tán gẫu đến.

[Mật] Liên Phi Nhi: cha em là ông chủ của công ty bất động sản Phong Hợp, hy vọng có thể có cơ hội hợp tác cùng Cố thị. Tuy xí nghiệp nhà em quy mô không tính là lớn nhưng cách làm việc cũng khá có tiếng. Có lẽ anh cũng nhất định đã nghe nói qua, cùng cha em hợp tác, hạng mục bất động sản chúng ta có thể cùng được lời.

Cố Hủ như trước không nói gì, chỉ là trên mặt hiện lên chút không kiên nhẫn.

Tuy chỉ một giây nhưng Hạ Tử Thần vẫn cảm giác được biến hóa cảm xúc của Cố Hủ, ngẩng đầu nói, “Làm sao vậy?”

“Bạn cùng phòng kia của em cùng bạn gái hiện giờ thế nào?” Cố Hủ tuy hỏi nhưng biểu cảm không có chút quan tâm.

“Không biết, cô ta thả pháo hoa cho anh xong, em liền ở với anh, không gặp Trầm Dịch Thành.” Hạ Tử Thần thấy có chút kỳ lạ, không hiểu sao Cố Hủ lại đột nhiên hỏi đến người này, theo lý mà nói hắn cũng không phải người thích bắt quái.

“Ừ.” Cố Hủ lên tiếng, bắt đầu đánh chữ.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: tôi không rảnh. Tôi nói rồi, về sau không cần mật tán gẫu, chúng ta không quen.

[Mật] Liên Phi Nhi: Cố thiếu gia, cha em lần này thật sự rất có thành ý cùng nhà anh hợp tác, còn liên hợp cả tập đoàn Lôi thị cùng Trầm thị, thêm Cố gia, tin rằng bất động sản ở thành phố N đều ở trong tay chúng ta.

Nhìn thấy lời này, Cố Hủ cười mỉa mai. Trầm gia chính là xí nghiệp nhà Trầm Dịch Thành, trước cùng Phong Hợp có hợp tác, nhưng đến nay chỉ là đầu tư, chưa thấy thu hồi vốn. Với thực lực của Lôi thị trên cả hai nhà Trầm, Phạm, cùng hợp tác phát triển với bọn họ xác thực là có lợi, nhưng vẫn không nhập được vào mắt hắn.

Nếu Cổ gia muốn chiếm địa bàn thành phố N cũng không phải chuyện không thể. Chẳng qua người Cổ gia không nông cạn như vậy, một thành phố N, bọn họ không để vào mắt.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: cô nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi hiện giờ phải theo phu nhân nhà tôi chơi, đừng quấy rầy tôi.

Công tác hôm nay của hắn đều ngừng lại để bồi Hạ Từ Thần chơi, nào có thời gian để ý chuyện nhảm chán này.

[Mật] Liên Phi Nhi: Cổ thiếu gia, hợp tác lần này thực sự rất có lợi với Cổ gia, nên suy nghĩ một chút. Nếu có bản khoản gì về chuyện bốn nhà hợp tác, chúng ta có thể lập một quan hệ lâu dài ổn định, như là thông gia. ....

Cổ Hủ cười nhạo ra tiếng – thông gia? Bọn họ lấy cái gì liên hợp? Dựa vào cái gì để liên kết? Có nên tặng gì mà muốn làm thông gia cùng Cổ gia?

Không phải hắn tự phụ nhưng từ khi anh hắn tiếp quản Cổ thị, câu nói đầu tiên chính là ‘Em trai tôi không cần dựa vào thông gia để duy trì Cổ gia’. Cho nên hắn hiện giờ chọn Hạ Từ Thần mới không có ngăn cản.

Còn nữa, cho dù là thông gia, mấy nhà kia ai sẽ tham gia cuộc hôn nhân này? Là Phạm Giai Duyệt đã từng có hôn ước? Hay là đại tiểu thư Lô gia nhìn ngoài thì trong sáng, sinh hoạt cá nhân thì lộn xộn? Hay là Trầm Dịch Thành?

Cổ gia khi chọn bạn đời đều luôn bắt bẻ xoi mói, hơn nữa trong nhà cũng không có con gái. ....

Cổ Hủ thật sự không muốn tiếp đãi Liên Phi Nhi, nhưng đối phương cứ tự nói không chịu để yên, game này lại không có chức năng chặn mặt tán gẫu, nhìn đối phương đầy chữ, hắn hận không thể khiến cho công ty game cấm nick của Liên Phi Nhi.

Nghĩ qua một chút, Cổ Hủ lại đánh một hàng chữ.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: đừng ở đây lãng phí thời gian của tôi, tôi không rảnh nói chuyện với cô. Cô nếu có thể thuyết phục Thần Thần gả cho tôi, tôi có thể nghe một chút. Nhưng, Cổ thị cảm quyền hiện tại không phải là tôi, cho nên cô nói với tôi cũng vô dụng.

[Mật] Tàn Mặc Vô Ngân: mặt khác, cô là con gái cho nên tôi tạm thời giữ mặt mũi cho cô, nhưng người không thể được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Đánh xong câu này, Cổ Hủ giương mắt, nói, “Nghĩ xong rồi thì chúng ta đi đấu võ tròng.”

“Anh nói chuyện với ai vậy?” Thấy khinh thường trong mắt Cổ Hủ ngày càng nhiều, Hạ Từ Thần không thể không chú ý tới.

“Đến đây.” Cổ Hủ không kiêng dè gì, gọi Hạ Từ Thần đến.

Hạ Từ Thần không rõ cho nên tới gần, Cổ Hủ chỉ chỉ màn hình máy tính, để Hạ Từ Thần tự xem.

Xem xong đoạn đối thoại thái độ không được thân thiện kia, Hạ Từ Thần đánh một cái lên lưng Cổ Hủ, tròng mắt nói, “Cái gì phu nhân? Mấy đứa nhỏ trong bang đùa giỡn không nói, anh không cần nói lung tung.”

“Không thích sao? Chẳng lẽ về sau em muốn ở mặt trên?” Cổ Hủ ánh mắt mờ ám đánh giá thân thể Hạ Từ Thần, trong mắt đầy ý cười.

“Có ý kiến?” Hạ Từ Thần hừ một tiếng, đưa tay đẩy Cổ Hủ đang ôm cậu. Thật ra cậu căn bản không chú ý đến chuyện này, Cổ Hủ rất tôn trọng ý kiến của cậu, cũng không có hành động gì quá phận. Cứ như vậy khiến Hạ Từ Thần cảm thấy hai người là tình yêu thật sự, mà không phải chỉ là ham muốn khoái cảm thân thể.

Cậu thích tình yêu như vậy, cho dù lúc hôn môi vẫn có kích thích nhưng không đến mức mê muội. Cổ Hủ xem như mối tình đầu chân chính ý nghĩa của cậu, cho nên rất nhiều thứ đều trở nên quan trọng.

“Ừ, chờ em lớn lên bằng anh rồi nói sau.” Cổ Hủ cười ần ần tai nghe. Hắn không ngại để Hạ Từ Thần ở trên một lần, dù sao hai người yêu nhau đều hy vọng hoàn toàn giữ lấy đối phương. Nhưng một lần là được rồi, phu nhân của hắn cứ để hắn yêu thương là được.

Hạ Từ Thần tròng mắt nhìn hắn, không nói gì nữa, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên thôi. Bỏ qua đề tài mờ ám này, Hạ Từ Thần mở miệng nói, “Cô ta nếu thực tìm đến em thì làm sao bây giờ?”

Nếu Cổ Hủ nói như vậy, Phạm Giai Duyệt có thể thật sự sẽ tìm tới cửa.

“Em nếu không ngại, coi như cô ta mời em ăn cơm miễn phí. Đến lúc đó em muốn ăn gì thì chọn cái đó, chờ cô ta nói xong, em ăn no rồi đi thôi.” Cổ Hủ cười nói, “Nếu không muốn gặp thì trốn ở đây với tôi, cửa ban công cho em mở tùy ý.”

Hạ Từ Thần bị hắn làm cho dở khóc dở cười, cúi véo mặt hắn, “Anh trước kia không phải rất nghiêm túc sao? Sao hiện giờ lại càng ngày càng không đứng đắn vậy?”

“Nghiêm túc là với người khác. Giữa chúng ta nếu cần thì hắn là tình thú, tôi hy vọng em cùng tôi một chỗ, mỗi ngày đều vui vẻ.” Cổ Hủ tuy chưa nói chuyện tình cảm bao giờ nhưng không tiềm thức của hắn, nếu hai người cùng một chỗ, nên để tâm đến tình cảm của nhau, điều tiết không khí, thỉnh

thoảng âm ỉ một chút cùng là một loại tình thú. Có lẽ trong tình yêu, có vài điều hẳn không hiểu hoàn toàn nhưng hẳn nguyện ý tận lực làm, không có gì gượng ép, đơn giản đối phương là Hạ Tử Thần, là người hẳn yêu.

Hạ Tử Thần hơi cúi đầu, nhìn vào mắt hẳn nói, “Tuy thời gian chúng ta cùng một chỗ không dài nhưng khoảng thời gian này em rất vui, cũng rất thỏa mãn, đây là sự thực.”

“Tôi cũng vậy.” Cố Hù mỉm cười nhìn cậu. Chỉ cần Hạ Tử Thần vui vẻ, hẳn cũng vui. “Thật ra tôi cũng không thích kiểu giao tình như vậy, rất nhiều gia tộc có sản nghiệp đều lựa chọn loại liên hôn này, tôi thấy rất buồn cười.”

Hạ Tử Thần lẳng lặng nhìn hẳn, không nói gì.

“Cho nên đối với loại người dựa vào liên hôn này, tôi từ trước đến nay không có cảm tình.” Cố Hù dừng một chút, tiếp tục nói, “Em thích tôi chỉ bởi vì bản thân tôi, cho dù tôi không có quan hệ gì với Cố gia, chỉ cần tôi vẫn là tôi, tính cách nhân phẩm không quá xấu, bề ngoài vừa mắt em, như vậy em vẫn như bây giờ cùng một chỗ với tôi thôi.”

Hạ Tử Thần không hề do dự mà gật đầu. Cậu không phải chưa từng chịu khổ, cho nên cũng không tham luyện kinh tế của Cố Hù, chỉ bởi vì thích hẳn mà thôi.

“Mà những người đó, cho dù tôi chỉ là tên cận bã, chỉ cần còn địa vị Cố thiếu gia, bọn họ có thể dùng đủ mọi cách đến lấy lòng. Nhưng nếu có một ngày Cố gia sụp đổ, tôi không biết sẽ bị bọn họ khinh thường kiểu gì nữa.” Cố Hù nghiêm túc nhìn Hạ Tử Thần, “Cho nên tôi thích em, em đơn giản, khiến tôi cảm thấy thoải mái, nguyện ý cùng em ở một chỗ. Cả đời không chán.”

Hạ Tử Thần nhìn Cố Hù, cảm giác vui sướng trong lòng tràn đầy không áp chế được. Có lẽ đây là cách biểu hiện tình yêu đơn giản nhất, chỉ cần đối phương nguyện ý cùng một chỗ là có thể thấy vô cùng thỏa mãn.

“Đương nhiên, những lời này tôi nói cho em nghe là hy vọng em có thể biết suy nghĩ của tôi. Nhưng tôi cũng sẽ dùng hành động chứng minh.” Cố Hù kéo tay cậu, khẽ hôn một cái, “Tôi sẽ không để em thất vọng, cũng không để em hối hận, lại càng không để em phải khổ.”

“Được.....” Hạ Tử Thần khẽ lên tiếng. Chỉ một tiếng đơn giản như vậy, lại làm cho quan hệ của hai người chắc chắn thêm một tầng.

Mỗi lần ở chung, bọn họ giống như đều để tâm đến quan hệ giữa hai người mà dựng nên một tòa thành chắc chắn, trong đó, bọn họ hiểu nhau, để tâm đến nhau. Chờ đến khi tòa thành này được xây dựng xong, tình yêu của bọn họ sẽ được đặt dưới sự bảo vệ vững chắc kiên cường.

Đánh xong võ trăng, trời bên ngoài đã dần rồi, tới thời gian tan tầm, nhân viên công ty cũng lục tục rời đi.

Cố Hù vốn muốn dẫn Hạ Tử Thần đi ra ngoài ăn, nhưng nghĩ đến bây giờ là giờ tan tầm cao điểm, cho dù đã đặt trước nhà hàng, cũng sẽ bị tắc đường khi đi. Cho nên Cố Hù quyết định bỏ đi ý định chen chúc trong đám người, gọi quán cơm gần đó đưa đồ ăn tới.

Trong lúc đợi cơm, Cố Hù dẫn Hạ Tử Thần đi thăm một vòng công ty, để cậu trước làm quen hoàn cảnh làm việc, mặc dù vẫn còn một khoảng thời gian nữa cậu mới chính thức đến làm nhưng Cố Hù hy vọng cậu có thể coi nơi này là nơi của mình, không cần có cảm giác gò bó.

Hai người ăn cơm tối xong, lại đi uống cà phê, Cố Hù sau đó mới lái xe đưa Hạ Tử Thần về nhà. Thời gian một buổi trưa ở chung đối với hai người đang yêu thật sự quá ngắn, nhưng không có cách nào khác, dù sao Cố Hù đang bắt đầu chính thức làm việc, Hạ Tử Thần có rảnh cũng muốn xem nhiều sách hơn, khi khai giảng còn có bài tập phải làm.

Hôm nay Hạ Ngự Trạch tăng ca, không biết khi nào mới về, cho nên Hạ Tử Thần mới dám cùng Cố Hù muộn như vậy mới về nhà, nếu không cậu không biết phải giải thích thế nào, ít nhất bây giờ cậu chưa chuẩn bị nói với Hạ Ngự Trạch, giống như đứa nhỏ nói với cha mẹ mình có người yêu, luôn có chút xấu hổ.

Hạ Tử Thần ngẩng đầu liếc nhìn cửa sổ trong nhà, đèn còn chưa sáng, rèm cũng chưa được kéo lên, cha chắc còn chưa về.

“Em lên trước, anh đi về cẩn thận.” Hạ Tử Thần xuống xe, tạm biệt hẳn.

Cố Hù cùng xuống xe, dường như không nghĩ lập tức rời đi.

Lúc này người trong tiểu khu đi lại không ít, đều là người đi dạo xuôi com hoặc hóng gió. Cố Hù dừng xe ở bên trong, cho nên người đi lại cũng không chú ý đến bọn họ.

“Đứng đợi với em một lúc, cha em còn chưa trở về phải không?” Cố Hù đi tới bên cạnh Hạ Tử Thần, nhìn thoáng qua bóng đêm trong khu nhà, cảm giác cùng Hạ Tử Thần đứng chờ một lát cũng tốt.

“Chưa, nhưng chắc là nhanh thôi.” Hạ Tử Thần nhìn thoáng qua hướng cha lái xe về, không nhìn thấy bóng dáng xe nào.

Cố Hù không muốn đi, Hạ Ngự Trạch lại không có ở nhà, Hạ Tử Thần cũng không vội về. Hai người liền đứng ở trước xe nói chuyện. Không khí buổi tối ở khu nhà rất tốt, ngồi trong văn phòng một ngày, hít thở không khí mới mẻ là lựa chọn không tồi.

Sau đó, Hạ Tử Thần cũng quên thời gian, nhìn thấy người đi dạo càng ngày càng ít, người đi hóng gió cũng lục tục đi về nhà, Hạ Tử Thần mới lấy đi động ra nhìn, cư nhiên đã chín rười.

Cố Hủ ngày mai còn phải đi làm, Hạ Từ Thần liền giục hân nhanh về. Lần này Cố Hủ không cự tuyệt, kéo Hạ Từ Thần qua ôm hôn một lúc mới buông, lái ô tô đi.

Hạ Từ Thần nhìn xe biến mất chỗ rẽ mới xoay người chuẩn bị lên tầng.

Khi cậu vừa mới xoay người, còn chưa đi được bước chân nào liền thấy Hạ Ngự Trạch đứng phía trước cách đó không xa, khuôn mặt nghiêm túc lại che giấu đầy ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Cha mẹ

“Cha.....” Hạ Từ Thần gọi Hạ Ngự Trạch một tiếng, cậu không biết cha đứng đó từ lúc nào, trên mặt không kiềm chế được mà nóng lên.

Hạ Ngự Trạch thấy khuôn mặt xấu hổ của Hạ Từ Thần, trong nụ cười lại có chút bất đắc dĩ. Vốn ông khóa xe chuẩn bị lên tầng, nhưng vừa quay đầu liền nhìn thấy con của mình đang hôn một người đàn ông khác. Kỳ thật bọn họ đứng ở nơi ít ánh sáng, bình thường không chú ý sẽ rất khó phát hiện nhưng dù sao Hạ Từ Thần cũng là con ông, chỉ cần bóng dáng của con ông cũng có thể nhận ra.

“Về nhà trước đã.” Hạ Ngự Trạch vẫy tay, bảo Hạ Từ Thần cùng ông lên tầng.

Hạ Từ Thần ngoan ngoãn theo sát phía sau cha, cúi đầu về nhà. Cậu cũng không phải thấy mình làm sai, chỉ là có chút ngượng ngùng mà thôi. Dù sao loại chuyện như thế này, ai bị cha mẹ thấy cũng không thể thần nhiên được. Nếu nói đến chuyện gì sai, thì Hạ Từ Thần cảm thấy bản thân sai ở chỗ đã không sớm nói chuyện này với cha.

Về đến nhà, Hạ Ngự Trạch cũng không vội hỏi. Chờ hai người đều tắm giặt, thay quần áo ở nhà, Hạ Ngự Trạch mới gọi Hạ Từ Thần tới.

“Đã nghĩ xong phải nói như thế nào chưa?” Ngồi trên sofa, Hạ Ngự Trạch bụng cà phê hỏi.

“Cha đứng ở đó từ lúc nào vậy?” Hạ Từ Thần bậm miệng hỏi.

“Con hy vọng cha đứng đó từ lúc nào?” Hạ Ngự Trạch hỏi ngược lại.

“Con xin lỗi, con không phải cố ý giấu cha.” Hạ Từ Thần vì hành vi giấu diếm của mình mà giải thích trước, tuy không phải là chuyện lớn gì giữa hai cha con nhưng đối với Hạ Từ Thần từ nhỏ chỉ có cha bên cạnh, loại chuyện giấu diếm này hiển nhiên khiến cậu cảm thấy áy náy.

“Cha không vì chuyện này mà tức giận đâu.” Hạ Ngự Trạch thấy con có chút buồn bã, mỉm cười nói, “Cha chỉ muốn biết người kia là ai?”

“Vâng.” Hạ Từ Thần gật đầu, từ nhỏ đến lớn, Hạ Ngự Trạch chưa bao giờ nổi giận với cậu, cho dù cậu làm sai, là cha, Hạ Ngự Trạch từ trước đến nay chỉ nói đạo lý, “Anh ấy tên là Cố Hủ. Bọn con quen biết nhau có chút phức tạp, anh ấy biết con khi con đi làm thủ tục sinh viên mới, con biết anh ấy trong game.....”

Sau đó Hạ Từ Thần đem quá trình hai người quen biết nhau từ đầu đến cuối nói cho Hạ Ngự Trạch, chuyện hôm nay bản thân đi tới công ty hân chơi cũng nói. Nhưng ở giữa đã lược bớt chuyện Cố gia bởi vì muốn tuyển Hạ Ngự Trạch làm nhân viên mà đã điều tra chuyện của ông, chuyện này Hạ Từ Thần lúc nghe mặc dù có thể hiểu nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái, huống chi là cha.

Hạ Ngự Trạch nghiêm túc nghe Hạ Từ Thần nói, thật ra trước nay Hạ Từ Thần luôn ít nói, hai cha con đã thật lâu không như bây giờ ngồi xuống nói chuyện, hơn nữa lại là Hạ Từ Thần nói.

Hạ Từ Thần nói rất tỉ mỉ, khi nhắc tới Cố Hủ, trong mắt Hạ Từ Thần lóe lên ánh sáng, nhìn qua rất vui vẻ, tuy đối mặt với cha có chút không được tự nhiên nhưng cũng không che dấu được sự vui mừng trong tâm tình cậu, cũng khiến cho Hạ Ngự Trạch cảm thấy đứa con này cũng đã thật sự đắm chìm vào tình yêu.

“Nếu không phải hôm nay cha bắt gặp, con định khi nào nói với cha?” Nghe Hạ Từ Thần nói xong chuyện hai người quen biết, Hạ Ngự Trạch bụng cà phê lên uống một ngụm.

“Thật ra trước kì nghỉ anh ấy đã nói muốn gặp cha nhưng lúc ấy con chưa biết nói thế nào với cha..... Cho nên vẫn kéo dài tới bây giờ.” Hạ Từ Thần giải thích. Chuyện này cậu vẫn nhớ rõ nhưng chưa tìm được cơ hội thích hợp nói với cha, hơn nữa Hạ Ngự Trạch dạo này bận nhiều việc, hai cha con một ngày cũng rất khó nói được mấy câu với nhau.

“Đứa nhỏ này.....” Hạ Ngự Trạch bắt đầu đi thờ dài, “Cha nhìn ra được, con rất thích cậu ta. Trước còn lo con cứ cô đơn một mình như vậy, hiện giờ thấy con có bạn trai, cha rất vui. Nhưng Cố Hù rốt cuộc là người thế nào, cha còn muốn quan sát một chút.”

Hạ Ngự Trạch dù sao cũng là người từng trải, có vài thứ nghĩ nhiều hơn, cũng nhìn xa hơn.

“Về chuyện các con rốt cuộc có thể đi tới bước nào, cha không can thiệp vào. Dù sao cũng là chuyện tình cảm của con.” Hạ Ngự Trạch vươn tay vuốt tóc Hạ Tử Thần, tiếp tục nói, “Dù kết quả thế nào, cha đều hy vọng trải qua những chuyện này con có thể học được chuyện tình cảm, hiểu được đạo lý tình yêu, quý trọng những gì hiện tại có được, giữ tâm tư bình thản.”

Hạ Tử Thần gật đầu, “Con đã biết, cha.”

Tuy chuyện tình cảm của cha thất bại nhưng những lời đạo lý này không sai, cũng là nguyên nhân sau khi thất bại tình cảm, cha có thể nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, bắt đầu cuộc sống mới. Điểm ấy Hạ Tử Thần rất bội phục Hạ Ngự Trạch, chuyện này không phải chỉ cần không chú ý tới, nội tâm cần thật sự mạnh mẽ.

“Vậy khi nào cậu ta rảnh thì bảo cậu ta đến đây ăn bữa cơm.” Hạ Ngự Trạch nói.

“Vâng.” hạ Tử Thần không do dự đồng ý, “Lát nữa con gọi cho anh ấy hỏi xem.”

Từ sau lần đó, Cố Hù không nhắc lại chuyện muốn gặp Hạ Ngự Trạch, có lẽ không muốn tạo áp lực cho cậu. Hôm nay tuy bị Hạ Ngự Trạch nhìn thấy có chút xấu hổ nhưng cha cậu lại thúc đẩy thêm một bước cho cậu và Cố Hù.

Cố Hù về nhà nhận được điện thoại của Hạ Tử Thần, nói chuyện buổi tối hôm nay. Nghe thấy Hạ Ngự Trạch muốn gặp hẳn, Cố Hù không do dự đồng ý. Hạ Tử Thần cùng Hạ Ngự Trạch định thời gian, muốn cuối tuần hẳn đến Hạ gia.

Tuy phải vài ngày nữa mới phải đến gặp cha Hạ Tử Thần, nhưng Cố Hù đã sớm bắt đầu hỏi xem Hạ Ngự Trạch thích cái gì. Hạ Tử Thần bị hỏi nhiều có chút đau đầu.

Nói đến cha mình, Hạ Tử Thần cũng không thể nói rõ cha thích cái gì. Có thể ngày trước quá khổ, cũng không có tâm tư yêu thích hoặc hứng thú cái gì. Mỗi ngày đều vì cuộc sống mà bận rộn. Hiện giờ đã tốt hơn, hỏi Hạ Ngự Trạch thích cái gì, Hạ Tử Thần đúng là không thể trả lời.

Trong cuộc sống, Hạ Ngự Trạch không đặc biệt yêu thích cái gì, không thích thuốc lá hay rượu bia, cũng không kiêng ăn. Cùng lắm là bắt đầu học hưởng thụ cuộc sống, biết mỗi ngày ăn ngon, không qua loa như trước, có rảnh cũng xem phim nghe nhạc, vân vân..... Nếu nói đây là yêu thích thì có vẻ không đúng lắm.....

Trong lúc chuẩn bị đi gặp cha Hạ Tử Thần, công ty của Cố Hù cũng chính thức khai trương. Ngày khai trương Hạ Tử Thần không đi, tối hôm sau hai người cùng nhau ăn cơm, xem như chúc mừng, cũng bàn một chút chuyện đi gặp cha.

Hạ Tử Thần chống cằm nhìn Cố Hù hỏi tới hỏi lui, cuối cùng cũng kết luận được – Cố Hù đang hỏi hộp.

Đương nhiên, kết luận này cậu không thể nói ra, để tránh khiến Cố Hù thấy mất mặt. Nhưng Cố Hù như vậy khiến cậu cảm thấy rất đáng yêu.

Trưa thứ sáu, Cố Hù mang theo lễ vật tới cửa. Hạ Tử Thần mới vừa dậy không lâu, vẫn còn đang mặc áo ngủ ở nhà lác lư. Hạ Ngự Trạch nhìn cậu lác lư đến chóng mặt, đành vào bếp nấu canh.

Chuông cửa vừa kêu, Hạ Tử Thần liền bước nhanh tới mở cửa, nhìn thấy Cố Hù mặc quần áo thường ngày, cười cười, “Vẫn còn sớm a.”

Hạ Ngự Trạch hẹn ăn trưa, Cố Hù lúc này đến hơi sớm.

“Em mới dậy sao?” Cố Hù nhìn mái tóc xù lên của Hạ Tử Thần, mỉm cười nói.

“Một lúc rồi.” Hạ Tử Thần kéo Cố Hù vào nhà, nhìn đồ trên tay hẳn, nói, “Không phải nói cái gì cũng đừng mang tới sao?”

Tối hôm qua Hạ Ngự Trạch nói với Hạ Tử Thần, bảo Cố Hù cứ đến đây là được, không cần chuẩn bị cái gì. Nghĩ lại cha mình vẫn là có ý xấu, làm cho Cố Hù nghĩ thật lâu nên tặng lễ vật gì, lại đến tối trước mới nói không cần. Hạ Tử Thần theo trực giác khẳng định cha cố ý làm vậy.

“Đây là lễ gặp mặt chứ, lần đầu tới cửa không thể đi hai tay trống không.” Cố Hù đã thay dép trong nhà. Nhà bọn họ vẫn có thói quen này, dù đến nhà người khác làm khách, những thứ này không thể thiếu.

Nghe thấy tiếng nói, Hạ Ngự Trạch từ bếp đi ra, “Đến rồi sao?”

Lần trước ánh sáng kém nên ông không thấy rõ diện mạo của Cố Hù, hôm nay chính thức gặp mặt, với vẻ bề ngoài này, Cố Hù cho ông ấn tượng không tồi.

“Chào chú, cháu là Cố Hù.” Cố Hù mỉm cười nói, cũng đưa lễ vật cho Hạ Ngự Trạch, “Cũng không biết chú thích cái gì nên chọn theo ý cháu, hy vọng chú không ghét nó.”

Cha hẳn lớn hơn Hạ Ngự Trạch hai mươi tuổi, theo vai vẻ hẳn chỉ có thể gọi Hạ Ngự Trạch là chú, gọi là bác ngược lại lại bảo người ta già rồi.

“Ngày hôm qua không phải bảo Thần Thần nói không cần mang đồ tới sao? Chúng ta chỉ là ăn bữa cơm thôi mà.” Hạ Ngự Trạch nhận lễ vật, liếc nhìn Hạ Tử Thần một cái, ngày hôm qua Hạ Tử Thần ở phòng khách gọi điện thoại, ông cũng nghe thấy.

“Vâng, lễ vật đã sớm mua nên vẫn mang đến.”

Hạ Ngự Trạch nhìn đồ trong túi, vừa lòng gật đầu, nói, “Lại đây ngồi đi.”

“Vâng.” Cố Hủ theo lời đi vào phòng khách.

Hắn đưa cho Hạ Ngự Trạch một bộ hộp cà phê tinh xảo cùng một ít bột cà phê thượng đẳng. Tuy Hạ Tử Thần nói không ra cha mình thích cái gì, nhưng qua vài chi tiết miêu tả, Cố Hủ cảm thấy Hạ Ngự Trạch là một người mong muốn hưởng thụ cuộc sống, người như thế sống một mình sẽ có chút tâm tư, bản thân pha cà phê cũng là một loại tâm tư. Ít nhất người trong nhà hắn, cái khác không làm, nhưng pha cà phê rất giỏi.

Hạ Tử Thần đem hộp cà phê đi vào, sau khi rót nước bùng hoa quả lên, rất tự giác vào bếp nấu ăn, để cha cùng Cố Hủ nói chuyện. Con người với nhau chỉ có tiếp xúc trực tiếp mới có thể hiểu rõ, cậu muốn cùng Cố Hủ đi tiếp, muốn được người nhà đồng ý, muốn Cố Hủ cũng là một thành viên trong nhà, cho nên loại trao đổi này là cần thiết.

“Phải đợi một lát nữa mới có thể ăn cơm, cậu ăn hoa quả trước đi.” Hạ Ngự Trạch ngồi ghé sofa đơn.

“Không cần quá phiền phức, cứ đơn giản là được rồi ạ.” Cố Hủ cũng không quá kiêng ăn, lúc này vào cửa đã ngửi được mùi canh thơm ngon, bữa cơm này hắn đã chuẩn bị rất kỹ.

“Hôm nay Thần Thần nấu nướng, hai chúng ta chỉ chờ ăn thôi.”

Cố Hủ nhìn thoáng qua hướng nhà bếp, nhưng cửa đóng nên không thể nhìn thấy người phía trong.

“Cứ để nó làm. Nó nếu tâm tình tốt, có thể làm cho cậu một bàn đồ ăn ngon, nếu tâm tình không được tốt lắm, sẽ làm một bát mì chân nước lạnh đuổi đi.” Hạ Ngự Trạch cười hỏi, “Nó đã làm cơm cho cậu bao giờ chưa?”

“Có nấu vài món ăn nhanh.” Hạ Tử Thần khi ở phòng của hắn thỉnh thoảng sẽ nấu bánh trôi sủi cào ăn khuya, nhưng đa số đều gọi ăn ngoài.

“Vậy hôm nay ăn nhiều một chút.” Hạ Ngự Trạch cầm dưa hấu ăn, “Nghe Thần Thần nói nhà cậu làm kinh doanh.”

“Vâng, chuyện này cháu cũng chưa nói rõ cho Thần Thần, sợ cậu ấy cảm thấy gánh nặng. Tập đoàn Cổ thị ở thành phố N là của nhà cháu, nhưng cháu không tham dự chuyện bên đó.” Hạ Tử Thần khó có thể đối mặt với cha mà nói rõ chuyện này, Cố Hủ rất rõ, “Cháu hiện giờ làm trong một công ty game, vừa mới bắt đầu, rất nhiều chuyện còn phải tìm tòi thêm. Công ty không dưới danh nghĩa Cố gia, xem như sản nghiệp của bản thân cháu.”

Nhân viên kỹ thuật của Thịnh Thần tuy là Cố Diễm chọn cho nhưng vốn ban đầu của công ty 90% là tiền mấy năm nay hắn đầu tư kiếm được, Cố Diễm chỉ đầu tư cho hắn 10%. Hắn vẫn luôn muốn thử xem, đối với Cố Hủ đây là một cơ hội tốt.

“Cổ thị?” Hạ Tử Thần có thể không biết nhưng Hạ Ngự Trạch vẫn biết rõ giới thương nghiệp ở thành phố N, hơn nữa bản thân ông cũng là luật sư tổ tụng chuyên môn quan hệ với thương nghiệp.

“Vâng, chuyện này cháu không muốn giấu diếm. Nhưng Thần Thần không hiểu biết nhiều về Cổ thị, cháu cũng không nhiều lời.” Cố Hủ nói, “Công ty hiện tại của cháu là cháu chọn tự mình phát triển, cũng tiện cho sau này Thần Thần quản lý tài chính cho cháu.”

“Nó?” Nghe kế hoạch của Cố Hủ, Hạ Ngự Trạch lắc đầu, “Nếu nó biết cậu để nó quản lý tiền của cậu, có lẽ nó sẽ trở mặt. Đứa nhỏ này không có thói quen dựa vào người khác, rất độc lập.”

“Cháu biết, chuyện này cháu lén làm. Cậu ấy cũng không thật sự giúp cháu làm gì, cháu chỉ dùng tên của cậu ấy mở tài khoản tiết kiệm là được. Nay cũng đảm bảo thêm cho tương lai của cậu ấy.” Tài sản riêng của cha hắn cũng dưới tên mẹ hắn, đây đều là cha hắn trộm làm, cho nên người có tiền nhất Cố gia thật ra chính là mẹ hắn.

Hạ Ngự Trạch khẽ thở dài, “Cậu có thể ở bên cạnh nó, với nó mới là bảo đảm tốt nhất.”

“Vâng, cháu hiểu. Nhưng cháu cũng muốn tốt cho cậu ấy.” Nói đến đây, ý cười trên miệng Cố Hủ sâu hơn, “Nhưng lời này nếu nói với cậu ấy, cậu ấy khẳng định sẽ trùng mắt với cháu.”

“Cậu không thể một mực nuông chiều nó, nó khẳng định sẽ bị cậu chiều đến hư.”

“Bản tính Thần Thần tốt, cho nên có hư cũng không quá mức.”

Tuy từ lúc vào cửa Hạ Tử Thần và Cố Hủ chưa nói với nhau được mấy câu, biểu hiện của hai người cũng không có gì quá đáng, nhưng nghe trong lời nói của Cố Hủ có sự vui mừng kia, Hạ Ngự Trạch tin hai người thật sự yêu nhau.

Cố Hủ vì Hạ Tử Thần mà tính toán rất nhiều, rất chu đáo. Nhưng lại luôn giữ kín không nói với Hạ Tử Thần, chỉ nói cho người cha là ông, cũng là để ông yên tâm.

Ông và Hạ Từ Thần không phải người coi trọng tiền bạc, ông cũng rất lo lắng bối cảnh gia đình của Cố Hủ mà làm Hạ Từ Thần thấy áp chế trong cuộc sống, nhưng nói chuyện xong, Hạ Ngự Trạch thấy Cố Hủ cũng không có thái độ hơn người gì, rất nhiều chuyện đều xuất phát từ ý nghĩ vì Hạ Từ Thần.

Có thể gặp được một người như vậy, không có thái độ tính tình công tử nhà giàu, Hạ Ngự Trạch cảm thấy đây cũng là sự may mắn của Hạ Từ Thần.

“Người nhà cậu đồng ý cậu và Thần Thần một chỗ sao?” Biết suy nghĩ của hắn, Hạ Ngự Trạch cũng muốn biết thêm suy nghĩ người nhà Cố Hủ, dù sao chuyện này liên quan đến hai gia đình.

“Người nhà cháu chú không cần lo lắng, chuyện Thần Thần cháu đã nói qua với bọn họ. Cha mẹ vốn đã về sớm để gặp Thần Thần nhưng ở nước ngoài có chuyện nên trễ hẹn, phải khoảng tháng 11 mới về được.” Cố Hủ nói, “Thần Thần ở nhà cháu sẽ không phải chịu oan ức gì đâu, so với chuyện phải lấy người vì lợi ích của Cố gia, cha mẹ cháu hy vọng cháu có thể tìm một người bình thường vui vẻ cả đời, giới tính với bọn họ không phải vấn đề gì lớn.”

“Vậy là tốt rồi.” Như vậy, Hạ Ngự Trạch không còn gì phải lo lắng nữa. Bọn họ có thể cùng nhau đi đến cuối cùng hay không, ông không thể chắc chắn được điều gì, phải cần hai người tự cố gắng.

“Chờ cha mẹ cháu về nước, mời chú ăn một bữa cơm với nhà cháu.” Cố Hủ cũng biết lí do của bản thân không hoàn toàn làm người ta tin phục, rất nhiều chuyện cần phải dựa vào thời gian. Mà cha mẹ hai bên không khí hòa hợp, hiểu biết thêm về nhau đối với chuyện tình cảm của hai người cũng có tác dụng làm vững chắc thêm.

“Được.” Hạ Ngự Trạch gật đầu. Từ đầu đến cuối, Cố Hủ cho ông cảm giác chín chắn, ông tin đứa nhỏ kiên định ổn trọng này có thể cho Hạ Từ Thần cuộc sống yên ổn.

Đối với Hạ Từ Thần cũng là chuyện tốt nhất. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tiệc

Cuộc nói chuyện của hai người chấm dứt khi tiếng Hạ Từ Thần gọi ăn cơm vang lên. Cố Hủ rửa sạch tay, chủ động giúp Hạ Từ Thần bụng thức ăn, không để Hạ Ngự Trạch phải động tay vào.

Trên bàn ăn, Hạ Ngự Trạch bảo Cố Hủ nên ăn nhiều một chút, Cố Hủ gật gật đầu, ăn rất chăm chú. Nhìn thấy hắn ăn nhiều, Hạ Từ Thần cũng yên tâm, vốn cậu lo không hợp khẩu vị của Cố Hủ, dù sao tới bây giờ cậu còn chưa chính thức nấu một bữa cơm cho Cố Hủ.

Cố Hủ gắp cá, lọc xương ra rồi gắp tới bát Hạ Từ Thần để cậu ăn cho dễ. Ba người nói chuyện không nhiều nhưng không khí lại rất hòa hợp.

Khi ăn được một nửa, Hạ Ngự Trạch nhận được điện thoại của sở công vụ, muốn ông đến đó một chuyến, nói là vừa nhận một án kiện lớn, cần cùng nhau thảo luận một chút.

Đối với công việc, Hạ Ngự Trạch từ trước đến nay không từ chối, huống chi hôm nay tới sở đều là những luật sư có thâm niên. Cho nên cơm nước xong, Hạ Ngự Trạch liền lái xe đi, trước khi đi làm còn bảo Cố Hủ cứ ở lại chơi, không cần vội về.

Tiến cha đi, Hạ Từ Thần trở lại bếp rửa bát, Cố Hủ cũng đi theo vào, “Tôi rửa cho.”

Hạ Từ Thần quay đầu nhìn hắn, trong mắt có ý đánh giá, sau đó bác bỏ, “Thôi, cho dù bát đĩa nhà em không phải quý giá gì nhưng cũng không thể để anh tùy tiện chơi đùa.”

Cố Hủ bị cậu trêu, vươn tay nhéo tai cậu, “Không tin tôi sao.”

“Không phải không tin, chỉ là đề phòng thôi.” Ít nhất cậu chưa từng thấy Cố Hủ rửa bát, hai người trong phòng ăn gì cũng đều là đồ dùng một lần, dùng xong thì vứt luôn.

“Về sau trong nhà sẽ có máy rửa bát, em không cần rửa nữa.” Cố Hủ dựa vào cạnh bàn bên cạnh, xem Hạ Từ Thần chăm chỉ rửa bát.

“Ừ.” Hạ Từ Thần cũng không phản đối, thật ra trong nhà rất ít người, bữa cơm cũng không nhiều món ăn, tự mình rửa tiện hơn.

Cố Hủ xoay người, từ phía sau ôm lấy Hạ Từ Thần, cằm dựa lên vai cậu, ghé vào tai cậu nói nhỏ, “Đồ ăn em làm rất ngon, có hương vị gia đình.”

Hô hấp dừng ở gần cổ, cảm giác ngứa ngáy làm Hạ Từ Thần rụt lại, nhẹ giọng nói, “Anh thích là được rồi.” Cố Hủ thích đồ ăn của mình, Hạ Từ Thần rất

vui, nhưng mặt ngoài vẫn là biểu tình thản nhiên như trước.

“Khi tôi học tiểu học, bởi vì cơm trong trường không thể ăn, cho nên rất nhiều bạn học sẽ mang cơm từ nhà đi. Buổi trưa quán gia đều mang hộp thức ăn lớn đến. Tuy nhìn phong phú hơn so với bạn học khác, nhưng tôi lại hâm mộ những hộp thức ăn nhỏ đó.” Cố Hủ chậm rãi nói, “Tôi thấy, đồ ăn của bọn họ có hương vị gia đình hơn. Mẹ tôi sẽ không xuống bếp, cho nên cũng không có chuyện mẹ sẽ nấu cơm cho tôi. Đồ ăn trong nhà đều là đầu bếp nấu, tuy làm không tồi nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó.”

Hạ Tử Thần quay đầu nhìn hắn, cười nói, “Anh là chưa bị đói bao giờ, không thì sẽ cảm thấy cơm ai làm chẳng giống nhau.”

Cố Hủ cười, “Ừ, em nói cũng đúng. Nhưng hôm nay ăn cơm em nấu, tôi cảm thấy sự hâm mộ trước kia đã được thỏa mãn.”

Hạ Tử Thần đưa tay còn dính nước niết mũi hắn, hừ nhẹ, “Em cũng không phải mẹ anh.”

“Em đương nhiên không phải, em là vợ tôi, một nửa khác trong đời tôi.” Cố Hủ hôn cằm cổ trắng ngần của cậu, “Tôi chỉ là cảm thấy được rất có cảm giác gia đình, gia đình của chúng ta.”

Hạ Tử Thần yên lặng một lúc, nói, “Anh nếu thích, chờ khai giảng dọn ra ngoài, ngày nào em cũng nấu cho anh.”

“Không cần phiền phức như vậy. Ngẫu nhiên làm một bữa là được rồi. Tôi không muốn em phải vất vả.” Vốn hắn không tính nấu nướng gì trong nhà, nhưng hôm nay ăn cơm Hạ Tử Thần nấu lại làm hắn chuyển biến ý tưởng. Đương nhiên, con người ta không thể quá tham lam, những lúc khác ăn ngoài là được rồi.

“Cũng không quá phiền.” Đây là một phần trong cuộc sống bình thường của Hạ Tử Thần, “Tự mình làm sẽ yên tâm hơn, hơn nữa tiết kiệm hơn đi ăn ngoài.”

“Tôi sẽ nuôi em.” Hắn không cần Hạ Tử Thần phải tiết kiệm vì hắn.

“Ai cần anh nuôi.” Hạ Tử Thần đóng nước, lấy khăn bên cạnh lau tay.

Cố Hủ mỉm cười không nói gì nữa, về chuyện này Hạ Tử Thần vẫn giữ vững lập trường của mình.

Ánh nắng đỡ hơn khi đến buổi chiều, hai người lấy cà phê Cố Hủ mang đến pha, ngồi cùng nhau nói chuyện, buổi chiều thoáng chốc trôi qua rất nhanh.....

Sau khi gặp cha, quan hệ của hai người càng thêm rõ ràng. Hạ Tử Thần ở nhà gọi điện cũng không cần xấu hổ trốn sau lưng Hạ Ngự Trạch.

Công việc của Cố Hủ có chút bận, hai người hẹn nhau chỉ có thể vào lúc cuối tuần, bình thường nếu Cố Hủ tan tầm sớm, cũng sẽ đến Hạ gia ăn cơm, đây là Hạ Ngự Trạch đồng ý, hình thức ở chung như vậy làm cho Hạ Tử Thần có cảm giác ổn định.

Tối thứ năm không có việc gì, Hạ Tử Thần cùng Cố Hủ đi xem phim. Trên đường đưa Hạ Tử Thần về nhà, Cố Hủ đưa thiệp mời cho Hạ Tử Thần.

“Cái gì vậy?” Hạ Tử Thần nhận lấy, theo ánh sáng trong xe mở ra thiệp mời.

“Ngày mai là sinh nhật đại ca tôi, mời em tới dự.” Cố Hủ vừa lái xe vừa nói.

Hạ Tử Thần nhìn địa chỉ trên thiệp mời, là một khách sạn năm sao trung tâm thành phố, “Đây là tiệc sinh nhật?”

“Ừ. Sinh nhật của anh ấy cơ bản đều là tổ chức tiệc, nói thẳng ra thì chính là cơ hội các thương nhân nói chuyện hợp tác, không có ràng buộc gì. Chỉ cần có chút tài sản trong giới đều được mời đến.” Cố Hủ nói, “Thật ra là xã giao, cũng cho những người bình thường trăm phương nghìn kế muốn hợp tác với Cố gia một cơ hội, nếu không bọn họ có hẹn trước một năm cũng không nhất định có thể nhìn thấy anh ấy.”

“Anh ấy thật vất vả.” Nghĩ đến sinh nhật còn phải liên quan đến công việc, Hạ Tử Thần cảm thấy gia nghiệp quá lớn cũng không thoải mái gì.

“Ừ. Bình thường người trong nhà vẫn luôn cố gắng bù đắp cho anh ấy, mọi người trong nhà ở cùng nhau cũng rất tốt.” Hàng năm sinh nhật nhà bọn họ sẽ tìm thời gian khác cùng nhau chúc mừng, cho dù bình thường bận rộn thì ngày đó cũng để trống mà gặp nhau.

Hạ Tử Thần suy nghĩ một lát, nói, “Em cũng nên mang quà tặng đến a. Đại ca thích cái gì?”

Đồ đắt tiền cậu tất nhiên không mua được, nhưng tâm ý phải có, hướng chỉ với giá trị của Cố Diễm, không thiếu gì lễ vật.

“Đại ca nói, người đến là được, quà tặng gì đó không cần. Anh ấy không thiếu cái gì, có mua cũng không nhất định dùng được.” Cố Hủ nói, “Chủ yếu lần này đại ca mời một đầu bếp không tồi đến nấu nướng, mời em ăn bữa cơm.”

Hạ Tử Thần gật đầu, “Được.”

“Chiều ngày mai tôi tới đón em, không cần ăn mặc nghiêm túc quá, anh ấy thích thoải mái.” Cố Hủ không muốn Hạ Tử Thần lo lắng, “Đều là người trong nhà, những chuyện khác em không cần lo.”

“Em biết rồi.” Như vậy cũng tốt, nếu cậu thật phải mặc tây trang, có lẽ ngày mai cậu phải đi mua một bộ.

Chiều hôm sau, Cố Hủ đứng giờ xuất hiện dưới nhà Hạ Từ Thần, để phù hợp với Hạ Từ Thần, Cố Hủ cũng mặc thoải mái, dù sao tiệc của anh mình, hần mặc thế nào cũng được.

Hạ Từ Thần vẫn mặc áo T-shirt cùng quần jean như bình thường. Trước khi ra ngoài cậu tắm rửa một lần, để bản thân nhẹ nhàng khoan khoái một chút, dù sao cũng là mùa hè, thật sự rất nóng.

Xe dừng trước cửa chính khách sạn, người giữ cửa chạy ra mở cửa xe, mời hai người xuống. Cố Hủ đưa chìa khóa cho người đó đi đỗ xe, bản thân nắm tay Hạ Từ Thần đi vào trong.

Trong đại sảnh đã sắp xếp nhân viên tiếp đón, những người này Hạ Từ Thần không biết nhưng Cố Hủ biết. Thư kí của Cố Diễm nhìn thấy Cố Hủ đến, mỉm cười bước tới, “Tứ thiếu gia tới, mời đi bên này, có thang máy chuyên dụng.”

“Ừ.” Cố Hủ gật đầu, dẫn Hạ Từ Thần đi vào. Tay hai người vẫn nắm chặt, cũng không bởi vì là nơi công cộng mà kiêng dè, thư kí lặng lẽ đánh giá Hạ Từ Thần một chút, cũng không có gì ác ý.

Thang máy tới tầng tổ chức tiệc, lúc này trong đại sảnh đã có không ít khách mời, mọi người nói chuyện với nhau, thoạt nhìn đều là quen biết. Cố Hủ đến tự nhiên khiến cho mọi người ở đây chú ý, một mặt bản thân hần không thêm đề ý sự tồn tại của người khác, mặt khác hôm nay hần lại tùy ý ăn mặc không giống với những người khác, hơn nữa còn nắm tay một người con trai.

Thấy bọn họ đi vào, Cố Diễm ngừng nói chuyện với người bên cạnh, để thư kí tiếp đón họ, bản thân đi tới, “Tới sớm vậy.”

“Dẫn Thần Thần đến, tất nhiên không thể muộn.” Nếu là trước kia, hần phải sau tám giờ mới đến.

“Đại ca, chúc mừng sinh nhật.” Hạ Từ Thần mỉm cười nói. Cho dù này đối với Cố Diễm chỉ là xã giao, lễ nghi nên có thì vẫn phải có, nói xong, Hạ Từ Thần lấy từ trong túi một cái hộp nhỏ, “Đây là quà tặng.”

“Không phải nói đến là được rồi sao?” Nhìn thấy quà của Hạ Từ Thần, Cố Diễm có chút bất ngờ.

“Cảm thấy muốn mang cái gì đó đến, dù sao đây là lần đầu tiên em tới dự tiệc sinh nhật của anh. Cũng không phải cái gì quý giá, hy vọng anh thích.” Đây là thứ cậu suy nghĩ cả đêm, sáng sớm hôm sau rồi giường đi mua. Đồ đắt tiền cậu không mua được, cho nên chỉ có thể chọn thứ có thể dùng được.

“Cám ơn.” Cố Diễm nhận hộp quà, mở ra, là một cái bút ký tên chế tác tinh xảo màu bạc. Khóe miệng Cố Diễm hiện lên ý cười, lấy bút ra cài vào túi áo ngực, “Tôi rất thích.”

Trong tất cả quà tặng hôm nay, có lẽ chiếc bút này là rẻ nhất, nhưng những món quà quý trong kia chỉ là muốn thu hút tầm mắt hần, đòi lấy cơ hội hợp tác. Nói thẳng ra, những người này vì lợi ích mà đến, chỉ lo đến lợi ích của mình, không phải thứ Cố Diễm cần. Mà quà của Hạ Từ Thần vừa lúc tác động đến trong lòng hần, không cần quý giá, lại có thể dùng.

“Đại ca khách khí rồi.” Thấy Cố Diễm thích, Hạ Từ Thần cũng yên tâm. Nhãn hiệu bút này rất nổi tiếng, khi vừa mới vào đại học, Hạ Từ Thần tặng Hạ Ngự Trạch một chiếc, này đối với người cần thường xuyên ký tên rất tiện lợi mà lại đẹp.

“Mười phút nữa mới bắt đầu tiệc, bên kia có đồ ăn, cậu thích cái gì cứ chọn, không cần quan tâm người khác, không cần khách sáo làm gì.” Cố Diễm chỉ dấy bàn bên kia, “Tiểu Hủ, cậu bồi Từ Thần là được.”

“Em biết rồi.” Cố Hủ gật gật đầu. Đối với chuyện Hạ Từ Thần chuẩn bị quà, hần cũng bất ngờ, đồng thời cũng có chút ghen tị. Trước mắt, hần còn chưa nhận được quà gì của Hạ Từ Thần đâu.

Cố Diễm nâng tay vỗ tóc Hạ Từ Thần, “Tôi đi trước, quầy rượu bên kia người pha chế có pha loại rượu trái cây mới, qua đó thử xem. Nếu mệt thì cứ ở đây, anh đặt phòng rồi, có gì cứ bảo Tiểu Hủ đi hỏi thư kí.”

“Vâng.” Hạ Từ Thần gật đầu.

Bàn tay trên đầu Hạ Từ Thần buông xuống, Cố Diễm bắt đầu nhìn em trai mình, “Anh chỉ là cảm ơn thôi, cậu không cần nghiêm túc trừng anh như vậy.”

“Anh đồng ý Thần Thần em rất vui, nhưng quá thân thiết em sẽ không thoải mái.” Cố Hủ nói thẳng.

“Bình thường thấy cậu không đề ý cái gì, vấn đề liên quan đến Từ Thần liền thành bình dấm chua.” Cố Diễm bắt đầu lắc đầu, nói với Hạ từ Thần, “Anh mặc dù có ba em trai nhưng bọn chúng đều không có tự giác của một người em trai. Cậu nếu vào cửa Cố gia chúng ta thì bù lại một chút, coi anh là đại ca đi.”

Hạ Từ Thần không nói gì cười cười. Cố Hủ cũng nói với cậu chuyện anh em trong nhà. So với những đứa nhỏ cùng tuổi, Hạ Từ Thần thuộc loại rất độc lập, nhưng là con, ở một mức nào đó cậu vẫn ý lại Hạ Ngự Trạch, này với cậu là thân tình trong nhà. Nhưng những đứa con độc lập của Cố gia, ngay cả ý lại cha mẹ đều không có, nói gì đến chuyện anh em. Có thể bởi vì đều là tính cách như vậy, bốn anh em ở chung lại rất tốt.

Nói một lát, Cố Diễm lại đi tiếp đón khách. Cố Hủ dẫn Hạ từ Thần ngồi vào một bàn ăn, chuẩn bị thưởng thức tay nghề đầu bếp ở đây.

Trong phòng ăn uống linh đình, không ít người đã trộm đánh giá Cố Hủ bên này, vừa là tò mò, vừa hy vọng thông qua hắn có thể tạo giao tình cùng Cố Diễm. Nhưng thấy Cố Hủ một bộ người lạ tránh xa, không có ai dám lại gần.

Nhà bếp dựa theo dặn dò của Cố Diễm, mỗi món ăn đều để ra một phần đưa tới bàn của Hạ Tử Thần. Thấy trên bàn bát đĩa càng ngày càng nhiều, Hạ Tử Thần có cảm giác chỉ là ra ngoài ăn cơm chứ không phải tới tham dự tiệc.

Ăn vài món, tay Cố Hủ đang đặt trên bàn chột lạnh, cúi đầu nhìn, một chiếc bút kí tên được đặt lên tay hắn. Màu sắc của bút giống cái kia của Cố Diễm, nhưng khác hoa văn.

Cố Hủ cười, “Cám ơn.” Tuy hắn không muốn Hạ Tử Thần tốn kém nhưng nhận được quà thì từ đáy lòng vẫn rất vui. Sự ghen tị trước đó với đại ca nhà mình tan thành mây khói.

Hạ Tử Thần cười cười, không nói gì, quà tặng có tâm ý là tốt nhất.

Khi ăn được một nửa, Hạ Tử Thần tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn người xung quanh. Tuy trên mặt mọi người đều giữ ý cười, nhưng Hạ Tử Thần lại cảm thấy cuộc sống như này thực mệt.

Giữa nhóm người này, khỏe mắt Hạ Tử Thần ngẫu nhiên quét qua một thân ảnh có chút quen thuộc, một cô gái mặc váy dạ hội màu trắng ngồi quây rượu gần đó, hình như đang lo lắng gì đó.

Suy nghĩ một chút, Hạ Tử Thần mới nhớ đến, lần trước cậu ở cửa quán cà phê chờ Cố Hủ lái xe tới, cô gái này đi cùng Liên Phi Nhi, đi theo mấy nam sinh vào club đêm đối diện.

Có thể thấy người này ở đây, hẳn là người có giá trị.....

Đang nghĩ, vừa chuyển đầu liền nhìn thấy Trầm Dịch Thành cùng cha hắn từ cửa đi vào.

Hạ Tử Thần hơi nâng khóe miệng, trái đất thật đúng là nhỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ngoài ý muốn

Vốn nơi hai người ngồi là ở góc khuất không khiến người ta chú ý nhiều, nhưng ngồi ở chỗ này là Cố Hủ, sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, mặc dù mặc đồ bình thường, khí thế của hắn cũng không có xu thế yếu đi. Cho nên khi Hạ Tử Thần nhìn thấy Trầm Dịch Thành, Trầm Dịch Thành cũng quay đầu nhìn qua, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với Hạ Tử Thần.

Tuy trước đó hai người bởi chuyện của Liên Phi Nhi mà không thoải mái với nhau, nhưng nếu gặp nhau ở đây, Hạ Tử Thần vẫn lễ độ gật đầu, không thể làm như không biết được. Trầm Dịch Thành hơi kinh ngạc một chút, sau cũng không biểu hiện gì nhiều, dường như không định nói chuyện với Hạ Tử Thần.

Cũng có thể lý giải được điều này, trong giới này, nhất là những thế hệ tuổi trẻ như bọn họ, bên người có tình nhân là nam cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng dẫn theo người yêu là nam đến bữa tiệc không phải chuyện ai cũng làm được. Dù sao đồng tính luyến ái cũng là chuyện cấm kỵ, hơn nữa trong thương trường chuyên sử dụng quan hệ thông gia, lén chơi thì không sao, mang đến bữa tiệc lại có thể hủy đi thanh danh bản thân.

Cố Hủ dẫn Hạ Tử Thần đến, Trầm Dịch Thành không ngờ tới. Trước đó tuy hắn thấy Cố Hủ dẫn Hạ Tử Thần đi ăn cơm cùng Cố Diễm, nhưng lúc đó hắn không cảm thấy Cố Diễm yêu mến gì Hạ Tử Thần, cảm giác chỉ là đối đãi với bạn bè bình thường của em mình mà thôi, cho nên hắn cũng không tính Hạ Tử Thần có liên quan gì lớn đến người Cố gia, cho dù Cố Hủ hiện tại đang kết giao với Hạ Tử Thần, trong lòng hắn nghĩ cuối cùng hai người cũng sẽ tách ra thôi.

Hôm nay Hạ Tử Thần không kiêng dè gì mà xuất hiện tại nơi này, Trầm Dịch Thành không rõ tình huống nên cũng không định tiếp xúc nhiều với Hạ Tử Thần, hướng chỉ hôm nay hắn cùng cha tới, càng không thể tự hạ thấp giá trị bản thân.

Hạ Tử Thần từ trước đến nay luôn là người miễn cảm, nhất là thái độ của người khác đối với mình. Tuy hành động của Trầm Dịch Thành không rõ ràng nhưng cậu vẫn cảm giác được sự xa cách không muốn thừa nhận sự quen biết giữa hai người. Đối với chuyện này, Hạ Tử Thần không cảm thấy có gì khó chịu, ngược lại có chút buồn cười, cái gọi là bạn bè cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cảm giác được tâm tình của Hạ Tử Thần, Cố Hủ nắm tay cậu, đưa một miếng bánh đến bên miệng cậu, “Ăn đi.”

Hạ Từ Thần cắn một miếng, nói, “Em no rồi, không ăn nữa.” Hôm nay cậu ăn không ít, Cố Diễm mời đầu bếp tay nghề không tồi, các món ăn tinh xảo không chỉ có vẻ bên ngoài, cảm giác ăn rất ngon.

“Ừ.” Cố Hủ đem nửa còn lại ăn luôn, thấp giọng nói, “Đừng để ý những người không liên quan, lãng phí thời gian.”

“Em không để ý.” Hạ Từ Thần cười nói, “Chỉ là cảm thấy có chút giả dối.”

“Em đi theo tôi, loại tiệc tùng thế này về sau rất nhiều. Em nếu không thích tôi sẽ không mang em đi.” Xã giao như này bọn họ đã sớm thành thói quen, nhưng cuộc sống của Hạ Từ Thần vốn rất đơn giản, đột nhiên làm cậu gia nhập chuyện kết giao phức tạp như này, không thích ứng được cũng là chuyện đương nhiên.

Hạ Từ Thần suy nghĩ một lát, nói, “Nếu cần thiết, em có thể cùng anh đi. Dù sao em cũng có thể ngồi ăn nhiều thứ.”

Cố Hủ cười nói, “Em lúc nào thì biến thành ham ăn vậy? Bị La Tế làm hư rồi.”

Trước Hạ Từ Thần cũng không có yêu thích đặc biệt gì với chuyện ăn uống, nhưng từ khi cùng Cố Hủ một chỗ, Cố Hủ luôn năm ba lần dẫn cậu đi ăn không ít thứ, hơn nữa La Tế khi không có việc gì thích ở trên mạng nói cho Hạ Từ Thần chỗ nào ăn ngon. Dần dần, Hạ Từ Thần cũng bắt đầu có chút hứng thú với chuyện ăn uống, thật sự đồ ăn có thể biến đổi lòng người.

“Đừng nói La Tế, anh cũng có trách nhiệm.” Hạ Từ Thần trách đùa.

“Ừ.” Cố Hủ cũng không phủ nhận, “Em ăn cái gì tôi không phản đối, nhưng phải làm thế nào để người có thêm chút thịt mới không phí phạm thức ăn.”

Hạ Từ Thần ‘xì’ một tiếng, dù sao thể chất này của cậu là từ nhỏ rồi, không có biện pháp a.

Hơn chín giờ, khách cũng đến đông đủ, mọi người nhóm năm nhóm ba đứng chung một chỗ trò chuyện, trong sân nhảy giữa phòng cũng có mấy người trẻ tuổi nhảy theo nhạc, không khí rất hài hòa, hoàn toàn không nhìn thấy những chuyện người lừa ta gạt tranh đoạt trên thương trường như bình thường.

Xã giao một vòng, Cố Diễm lững thững đi tới, “Thế nào? Hợp khẩu vị không?”

Hạ Từ Thần ngẩng đầu mỉm cười, “Vâng, không tệ.”

“Vây là được rồi.” Cố Diễm ngồi bên phải Hạ Từ Thần, nói với trợ lý đứng bên cạnh, “Bảo quầy rượu pha hai ly rượu trái cây lại đây.”

Biết em trai nhà mình không có hứng thú với rượu trái cây, Cố Diễm không gọi cho hắn. Cố Diễm đi xã giao một vòng cũng đã uống không ít rượu, giờ muốn chọn đồ uống nhẹ một chút.

Trợ lý gạt đầu, xoay người đi đến quầy rượu.

“Hai người ngồi đi, em đi toilet.” Cố Hủ đứng lên, có Cố Diễm ở đây, hắn không lo có người tới đây lôi kéo quan hệ.

Cố Hủ rời đi, Cố Diễm hỏi, “Thế nào? Gần đây ở cùng Tiểu Hủ có tốt không?”

“Tốt ạ.” Hạ Từ Thần cười nhẹ gạt đầu.

“Tiểu Hủ nói khai giảng muốn cùng cậu ra ngoài ở, gần trường học các cậu không có căn nhà nào của Cố gia, đi thuê tôi thấy không yên tâm lắm, có những thứ phải có sự đồng ý của chủ nhà.” Cố Diễm nói, “Cho nên quan điểm của tôi là nên mua thẳng luôn một căn, về sau có ở hay không thì tính sau, ít nhất cậu còn học hai năm nữa, mua một căn nhà cũng không phí.”

Hạ Từ Thần do dự nhấp miệng, cậu không nghĩ tới mua nhà, dù sao mua một căn nhà không hề rẻ, cậu không muốn Cố Hủ phải tiêu tốn tiền.

“Đương nhiên, chuyện này cậu không cần quan tâm, Tiểu Hủ sẽ làm. Nếu cậu ấy quyết định, tôi làm anh trai cũng nên biểu hiện một chút, không sẽ cảm thấy Cố gia không đủ thành ý.” Nghĩ đến mấy hôm nay Cố Hủ vẫn luôn đi hỏi thăm nhà, Cố Diễm hơi cười cười, “Mấy ngày nay tôi cũng bảo thư kí đi hỏi mấy chỗ, cách trường các cậu hai trạm xe có một khu nhà mới xây, vị trí không tồi, đã xong phần cứng, có thể vào ở luôn. Độ cao của ngôi nhà có thể nhìn thấy cảnh biển, cậu thấy thế nào?”

Nói đến khu nhà này, Hạ Từ Thần biết, cậu đôi khi ngồi xe về nhà có đi ngang qua tòa nhà mới xây kia, căn nhà được xây rất đẹp, khu này có ba nhà cao tầng, cảnh quan thoạt nhìn không tệ.

“Giá nhà đó rất cao.” Khi nhà đó rao bán Hạ Từ Thần cũng nhìn qua bảng quảng cáo điện tử ở khu đó, số tiền đó đời này Hạ Từ Thần chưa từng nghĩ tới.

“Không sao.” Cố Diễm không để ý nói, “Bên ngoài khu nhà là trạm tàu điện ngầm, cũng có trạm xe bus, cậu đến trường rất tiện. Tiểu Hủ lái xe đi làm cũng nhanh, bên đó không bị tắc đường nhiều.”

Hạ Từ Thần gạt đầu, nơi đó thật sự rất tiện lợi cho hai người, không phải lòng vòng nhiều.

Đang nói, trợ lý đưa hai ly rượu trái cây tới, sau đó thức thời đi xa một chút, không quấy rầy hai người nói chuyện.

Thấy cậu gật đầu, Cổ Diễm mỉm cười lấy ra một chùm chìa khóa cùng thẻ từ, đưa cho Hạ Từ Thần, “Đây là chút tâm ý của đại ca, nhiều thứ còn chưa mua, hai người các cậu thấy thiếu cái gì thì mua.”

Hạ Từ Thần nhất thời sững sờ, không biết làm sao nhìn Cổ Diễm đưa đồ đặt vào tay cậu, “Em. ....”

Cổ Diễm nâng ly, khẽ chạm vào ly của Hạ Từ Thần, nói, “Em trai tôi sau này giao cho cậu, có chuyện gì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.”

Tay cầm ly của Hạ Từ Thần nắm chặt, sau khi cùng một chỗ với Cổ Hủ, cậu cảm thấy mọi chuyện dường như rất thuận lợi, có đôi khi ngay cả bản thân cậu cũng không dám tin.

Thấy cậu còn ngây người, Cổ Diễm cười vỗ vỗ vai cậu. Lúc này, trợ lý ở bên cạnh chỉ chỉ hội trường bên kia, ý bảo có người muốn nói chuyện với Cổ Diễm.

“Tôi đi trước, rượu này không tôi, cậu thử xem.” Cổ Diễm uống một ngụm, cảm giác hôm nay quả thực mời được một người pha chế rượu ngon.

“Vâng.” Hạ Từ Thần phục hồi tinh thần gật gật đầu, bung ly lên uống một ngụm. Hương vị rất nhẹ, thích hợp với người không thích rượu như cậu.

Cổ Diễm không nói gì nữa, đứng dậy đi tới chỗ trợ lý bên kia.

Hạ Từ Thần uống rượu trong ly, chẳng nấy chốc đã thấy đầy.

Cổ Hủ đi từ toilet ra lấy đi ly rượu trong tay Hạ Từ Thần, buồn cười nói, “Cho dù vị nhẹ em cũng không thể uống như vậy.”

Hạ Từ Thần liếm khoe miệng, có chút xấu hổ nói, “Hương vị không tôi.”

Cổ Hủ bắt đầu đi lấy đồ, lấy từ chỗ người phục vụ hai cốc nước táo.

“Này, ...” Hạ Từ Thần đưa chìa khóa cùng thẻ từ cho Cổ Hủ, “Đại ca cho.”

Cổ Hủ nhận lấy liếc nhìn địa chỉ trên thẻ từ liền hiểu được. Cổ Diễm có ý tốt, hẳn tất nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa đại ca nhà hắn cũng không thích người trong nhà từ chối. Đại ca đã chuẩn bị nhà cho bọn họ, coi như là chấp nhận Hạ Từ Thần, này chính là chuyện tốt.

“Nếu là đại ca tặng, hai ngày nữa chúng ta đi xem cần phải mua thêm cái gì không.” Cổ Hủ tự nhiên để chìa khóa cùng thẻ từ vào túi của Hạ Từ Thần.

“Được.”

Cổ Diễm đến ngồi một lúc, nói chuyện với Hạ Từ Thần mấy câu, với Hạ Từ Thần là không có gì, nhưng lại đưa tới nhiều ánh mắt nghiên cứu của càng nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Quan tâm

Cổ Hủ nửa ôm đưa Hạ Từ Thần lên phòng trên tầng Cổ Diễm đã đặt trước, vốn hắn muốn trực tiếp bế Hạ Từ Thần đi nhưng người đi lại trong khách sạn không ít, nhất là trong thang máy, cho dù hắn không ngại nhưng Hạ Từ Thần có lẽ không muốn như vậy.

Sau khi ở đại sảnh tiệc nghi ngờ tình trạng của Hạ Từ Thần, hắn lập tức đi qua một lần những thứ Hạ Từ Thần đã ném qua tới hôm nay, không phát hiện có vấn đề gì, hắn cùng Hạ Từ Thần ăn giống nhau, theo lý thuyết thì nếu Hạ Từ Thần trúng thuốc, hắn cũng không thể không có việc gì.

Đang nghĩ, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một hình ảnh, đêm nay thứ Hạ Từ Thần ném qua mà hắn lại không chạm tới chính là ly rượu trái cây kia.

Theo bản năng quay đầu tìm Cổ Diễm, nhìn quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Cổ Diễm, chỉ có trợ lý đứng đó đối phó với khách.

Cổ Hủ đứng dậy đi tới, gọi trợ lý, hỏi, “Đại ca tôi đâu?”

“Cổ thiếu gia nói bản thân uống nhiều, đã cầm thẻ phòng lên tầng rồi.” Trợ lý thật ra cũng nghi ngờ, từ lượng của Cổ Diễm từ trước đến nay rất tốt, sao có thể nói say là say?

Cổ Hủ nhíu mày, chuyện này hắn không hề nghi ngờ đại ca nhà mình, hắn biết Cổ Diễm căn bản không thường loại chuyện như này. Huống hồ đại ca cũng

không có lý do gì đối phó với Hạ Tử Thần.

“Làm sao vậy?” Thấy Cố Hủ sắc mặt không tốt, trợ lý cũng khẩn trương.

“Hôm nay ly rượu trái cây đại ca tôi cùng Tử Thần uống có ai chạm qua không?” Cố Hủ hỏi.

Trợ lý sừng sốt một chút, trả lời, “Người pha chế làm xong liền đưa tôi mang đi luôn, không qua tay ai.”

Cố Hủ trầm mặc. Những người bên cạnh Cố Diễm đều được chọn lựa kỹ càng, thời khắc mấu chốt có thể thay Cố Diễm chần đạn, căn bản không có khả năng kê đơn hần. Như vậy vấn đề chính là người pha chế rượu.

“Rượu có vấn đề.” Cố Hủ không kiêng dè thấp giọng nói.

“Cái gì?” Giọng nói của trợ lý hạ xuống, cau mày vẻ mặt nghiêm túc.

“Không phải vấn đề gì lớn, đại ca bên kia không cần lo lắng.” Cố Hủ biết Cố Diễm có thể xử lý, không cần hần tốn nhiều tâm tư, “Người pha chế rượu kia trước giữ lại, ngày mai xem ý của đại ca thế nào. Đưa thẻ phòng cho tôi, khách nơi này giao cho cậu.”

“Tử thiếu gia yên tâm” Trợ lý gật đầu, đưa thẻ phòng cho Cố Hủ.

Cố Hủ lấy được thẻ phòng, bước nhanh rời khỏi phòng tiệc, đưa Hạ Tử Thần đi.

Đặt Hạ Tử Thần lên giường, Cố Hủ giúp cậu cởi giày, lại kê gối tới để cậu nằm thoải mái hơn.

Nhiệt độ trên người Hạ Tử Thần cực nóng, phản ứng giữa hai chân càng ngày càng rõ ràng, nhưng bị quần trời buộc không thể giải thoát được.

Loại cảm giác này vừa quen thuộc vừa xa lạ với Hạ Tử Thần, quen thuộc ở chỗ những lần giải quyết không nhiều lần cậu cũng có cảm giác này, xa lạ ở chỗ sự mất cảm cùng dục vọng đột nhiên bị phóng đại mấy lần, khiến cậu không không chế được, nhưng ý thức lại rất thanh tỉnh.

Nằm nghiêng người, hai chân kẹp chặt lại có thể khiến cậu cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cố Hủ lại gần, hôn nhẹ tai cậu, thấp giọng nói, “Rất khó chịu?”

“Không sao.....” Giọng nói của Hạ Tử Thần rất nhẹ, hơn nữa chất giọng đặc biệt này, khi nghe khiến người ta đặc biệt muốn khi dễ.

Cố Hủ hơi nâng khoe miệng, “Đừng sợ, tôi giúp em.” Nói xong Cố Hủ xoay người Hạ Tử Thần lại, cả người chống phía trên cậu, hôn lên môi cậu.

Hôn nhẹ rồi sâu dần, mỗi lần liếm môi khiêu khích đều khiến cho thân thể Hạ Tử Thần run lên, càng rơi vào sâu hơn. Tay không tự giác ôm cổ Cố Hủ, chủ động hôn theo. Thật ra số lần hai người hôn môi không nhiều, về mặt này Hạ Tử Thần có chút trức trặc, nhưng như vậy lại gọi lên càng nhiều dục vọng của Cố Hủ.

So với sự khô nóng trong người mình, cảm giác mát lạnh trên người Cố Hủ khiến cho Hạ Tử Thần càng muốn lại gần. Hiện giờ cậu không rảnh hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, giải quyết chuyện trước mắt này mới là chuyện quan trọng, còn lại chỉ có thể chờ ngày mai nói sau.

Quần áo bị cởi xuống ném sang một bên, khuy quần cùng khóa kéo cũng được cởi ra, khiến cho Hạ Tử Thần thoải mái không ít, nhưng Cố Hủ lại khiến cho cậu có cảm giác khẩn trương hơn.

Cố Hủ hôn cổ cùng xương quai xanh Hạ Tử Thần, sau đó cắn đầu ngực bên trái, nhẹ nhàng mút. Khoái cảm đột nhiên tới khiến Hạ Tử Thần không khỏi rên rỉ ra tiếng. Cố Hủ cười khê, một tay niết đầu ngực bên kia, một tay an ủi nơi đã hoàn toàn đứng thẳng lên.

“Cố Hủ.....” Hạ Tử Thần nhẹ nhàng gọi tên hắn.

“Tôi đây.....” Cố Hủ lên tiếng, buông ra hai điểm đã đứng thẳng trước ngực Hạ Tử Thần, chuyển qua hôn lên phần bụng bằng phẳng cùng phần thắt lưng.

Hạ Tử Thần nhắm mắt lại, cảm nhận sự mất cảm của thân thể lần lượt đánh vào tâm trí cậu. Quần bị cởi ra, Hạ Tử Thần hoàn toàn trần trụi không phòng bị nằm dưới thân Cố Hủ, làn da do hạ thuốc mà ửng hồng.

Cố Hủ từ dưới chuyển lên, hôn Hạ Tử Thần, đồng thời ngón tay cấp tốc xoa nắn nơi đã chảy ra chất lỏng của Hạ Tử Thần, ngón cái thỉnh thoảng lại cọ qua đỉnh, khiến Hạ Tử Thần kêu khê, sau đó phóng thích trên tay Cố Hủ.

Cao trào qua đi, thân thể chậm rãi trầm tĩnh lại, Hạ Tử Thần thờ dốc nằm thẳng trên giường, nhưng nơi vừa mới phát tiết rất nhanh lại nổi lên phản ứng.

Cố Hủ ngậm vành tai Hạ Tử Thần, thấp giọng nói, “Rất có tình thần a.”

Hạ Tử Thần hít mũi, quay đầu không nhìn hắn. Tuy do bị kê thuốc, nhưng cậu vẫn cảm thấy không tốt, quan hệ của hai người tuy thân mật nhưng tiếp xúc thân thể rất ít, hôm nay đột nhiên biến thành như vậy, Hạ Tử Thần còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Cố Hủ cười khê một tiếng, sau đó cúi người, ngậm lấy nơi đứng thẳng lên của Hạ Tử Thần.

“A... anh đừng....” Cảm xúc ấm nóng mềm mại khiến Hạ Tử Thần cảm thấy bản thân sắp hỏng mất, không biết là muốn đẩy Cố Hủ ra hay để hắn tiếp tục.

Ngón tay theo bản năng nắm tóc Cố Hủ, Cố Hủ cầm tay cậu, đẩy nhanh động tác. Chuyện này hắn chưa làm với người khác bao giờ, cho nên không quen, nhưng Hạ Tử Thần có tác động của thuốc, cho nên dù Cố Hủ làm không thuần thục, chỉ cần không làm đau cậu, Hạ Tử Thần vẫn rất hưởng thụ.

“Em... Em không được.....” Khi nhẹn không được nữa, Hạ Tử Thần đưa tay muốn đẩy Cố Hủ ra, lại bị Cố Hủ bắt lấy đặt sang một bên.

“Ừm....” Hạ Tử Thần nâng thất lưng, kêu một tiếng sau tiết ra trong miệng Cố Hủ.

Cố Hủ đứng dậy rút giấy ăn, nhở thứ của Hạ Tử Thần ra, lại giúp cậu xoa mồ hôi trên trán, “Cảm giác tốt hơn chưa?”

Hạ Tử Thần gật đầu, phát tiết hai lần khiến cậu thoải mái không ít, sự khô nóng trên người cũng lui đi, chỉ là không có khí lực mà thôi.

“Nghỉ ngơi một lúc, tôi mang em đi tắm.” Cố Hủ tựa nghiêng bên người Hạ Tử Thần, để cậu gối lên tay hắn.

Hạ Tử Thần nhắm mắt, nhỏ giọng nói, “Anh không cần sao?”

Không giống cậu hoàn toàn trần tụi, quần áo của Cố Hủ vẫn mặc trên người, chỉ mở mấy nút áo thôi. Nhưng nơi bên chân Hạ Tử Thần, vẫn khiến cậu ý thức được Cố Hủ không phải bình tĩnh như mặt ngoài.

“Em nguyện ý?” Cố Hủ chăm chú nhìn Hạ Tử Thần, quan sát từng biểu tình của cậu, chỉ cần cậu có chút do dự, Cố Hủ sẽ không làm gì, có câu nói vừa nãy của Hạ Tử Thần là đủ rồi.

Hạ Tử Thần xoay người, vùi mặt vào người Cố Hủ, hơi gật đầu.

Giây tiếp theo, Hạ Tử Thần đã bị đặt dưới thân Cố Hủ, hai chân bị tách ra, Cố Hủ lấy từ ngăn kéo đầu giường thuốc bôi trơn, “Lát nữa đừng khóc a.”

Hạ Tử Thần hừ một tiếng, không nói gì.

Cố Hủ cười cười, ngón tay tìm tới lối vào bí ẩn phía sau, bắt đầu mở rộng.

Cảm giác nơi đó bị xâm nhập không dễ chịu gì nhưng lại dẫn tới cảm giác tê dại không nói nên lời. Ngón tay chậm rãi tăng thêm, cảm giác sung sướng cũng tăng thêm. Cố Hủ không vội tiến vào, rất kiên nhẫn để Hạ Tử Thần từ từ thích ứng.

Khi đầu ngón tay cọ qua chỗ nào đó trên nội bích, Hạ Tử Thần đột nhiên kêu lên, trừng mắt nhìn Cố Hủ. Cố Hủ không dừng tay, ngón tay cọ lại nơi đó, Hạ Tử Thần muốn trốn cũng không trốn được.

“Ừm... Đừng chạm.... nơi đó....” Tuy cậu là một xử nam kinh nghiệm bằng không nhưng lý thuyết vẫn biết. Nhưng dùng lý thuyết cho loại cảm giác này, Hạ Tử Thần cảm thấy khác biệt rất lớn....

“Thoải mái không?” Cố Hủ cúi đầu khiêu khích hai điểm trước ngực cậu, cố gắng lưu lại hôn ngân ở phía dưới, tránh để lộ bên ngoài chỗ quần áo không che được, Hạ Tử Thần sẽ không biết ăn nói thế nào.

“Ừm..... đừng chạm....” Hạ Tử Thần cảm thấy bản thân thật sự không chịu nổi.

Cố Hủ rút gón tay ra, cời hết quần áo, lộ ra làn da màu mật ong, đường cong thân thể mang theo một loại sức lực ẩn nhẫn, rắn chắc lại gọi cảm.

Nằm lấy cổ chân Hạ Tử Thần, kéo tới gần hắn, sau đó tách hai chân cậu, dùng sức đè lại, làm cho cửa vào bí ẩn kia hiện ra trước mắt hắn.

Hạ Tử Thần khựng xương cân ứng, thân thể cũng rất mềm mại, tư thế này không quá miễn cưỡng với cậu, nhưng bại lộ trước mặt Cố Hủ như vậy không khỏi khiến cậu có chút chùn chân.

Khê hôn ở bắp đùi cậu, Cố Hủ đem thứ cực nóng của mình để ở lối vào, “Thả lỏng....”

Hạ Tử Thần nghe theo, thả lỏng thân thể, sau đó cảm giác bị xé rách do dục vọng cực lớn xâm nhập khiến cậu trừng lớn mắt, nước mắt tràn ra....

“A.....” Hạ Tử Thần theo bản năng rút lại nơi bị xâm nhập, “Đau....”

Cố Hủ cúi đầu hôn cậu, trấn an, “Thả lỏng, lập tức sẽ tốt thôi.”

“Ừm....” Hạ Tử Thần nắm lấy ga giường dưới thân, hít sâu phối hợp động tác của Cố Hủ.

Cố Hủ một tay xoa phía trước Hạ Tử Thần, một tay tiếp tục ép chân Hạ Tử Thần, ngăn động tác muốn khép hai chân lại của cậu, hạ thân tiếp tục đẩy lên phía trước.

Trong dùng đạo rất chặt, mềm mại cùng nóng rực kích thích hần không khống chế được, hơn nữa thân thể Hạ Từ Thần theo bản năng co rút lại khiến cho hần vào theo. Nhưng nghĩ đến cảm thụ của Hạ Từ Thần, Cố Hù vẫn áp chế dục hòa, chậm rãi chờ Hạ Từ Thần thích ứng.

Tuy Cố Hù trước đó đã mở rộng nhưng loại đau đớn này không thể tránh được, làn da Hạ Từ Thần trước đó phồng hồng giờ chuyển thành ửng đỏ, “Chậm một chút....”

Cố Hù chậm rãi đưa vào, cho đến khi toàn bộ vào trong, hai người mới thở mạnh một hơi.

Hạ Từ Thần điều chỉnh hô hấp, đau đớn phía sau chứng thực hai người đã kết hợp với nhau, cảm giác này rất vi diệu với Hạ Từ Thần, cậu nghĩ có lẽ bởi vì đối phương là Cố Hù nên cậu mới có thể chấp nhận loại chuyện này.....

Thấy cậu thất thần, Cố Hù rút ra một chút, lại đẩy vào, ”Đang nghĩ cái gì vậy?”

“A.....” Hạ Từ Thần hồi hồi, thấy ánh mắt sâu sắc của Cố Hù, không nói gì.

Cố Hù cũng không hồi lại, bắt đầu động.

Hạ Từ Thần chậm rãi trầm luân trong tiết tấu của hần, đau đớn mang theo khoái cảm, khiến thanh âm rên rỉ của cậu càng lúc càng lớn, dường như không khống chế được.

“Ưm.... Từ bỏ.....” Hạ Từ Thần ôm Cố Hù, “Quá nhanh..... Không được.....”

Cố Hù hôn xương quai xanh của cậu, lật người cậu lại để cậu nằm úp sấp quỳ gối xuống giường. Quá trình này Cố Hù không rời khỏi cậu, mà trực tiếp thay đổi tư thế khi vẫn đang kết hợp.

“Aha.....” Điểm mẫn cảm bị xoay tròn nghiền qua, đồng thời Hạ Từ Thần cao giọng kêu lên, mang theo vài tiếng khóc nức nở, “Không cần.... Người khác nghe thấy.....”

Đầu lưỡi Cố Hù liếm lên lưng Hạ Từ Thần, thanh âm khêu gọi mang theo hô hấp ấm áp, ghé vào tai cậu nói, “Thần Thần, giọng của em đúng là nghiệp chương, nhất là lúc này.....”

Giọng nói của Hạ Từ Thần rất dễ nghe, Cố Hù biết, nhưng đêm nay tiếng rên rỉ trên giường đánh sâu vào lòng hần trước nay chưa từng có. Trước đó khi hần giúp Hạ Từ Thần giải quyết, chỉ cần nghe giọng của cậu sẽ cảm thấy bản thân sắp nổ tung. Nếu không phải bận tâm đến cảm thụ của Hạ Từ Thần, có lẽ hần đợi không nổi đến lúc Hạ Từ Thần phát tiết lần hai, trực tiếp chiếm lấy cậu luôn.

Hiện tại, thanh âm khóc nức nở của Hạ từ Thần khiến hần càng thêm muốn bắt nạt cậu đến khi cậu khóc cầu xin tha thứ.

Nghe lời nói của hần, Hạ Từ Thần lập tức đè xuống thanh âm đã tới bên miệng.

Cố Hù cười cười, chọn chỗ mẫn cảm của Hạ Từ Thần mà công kích, không tới vài lần, phòng tuyến của Hạ Từ Thần sụp đổ, kêu nhẹ ra tiếng.

Hai người trên giường dây dưa một chỗ, tiếng rên rỉ vọng trong phòng, mồ hôi trên làn da tản ra nhiệt độ thân thể, dâm mĩ lại kiều diễm.

“Em.... Em từ bỏ, xin anh.....” Giọng của Hạ Từ Thần đã khàn khàn, vừa nãy đã tiết một lần, đối với khoái cảm mãnh liệt, cậu thật sự không chịu nổi.

“Ngaoan, nhanh thôi.” Cố Hù nói một câu giống nhau không dưới mười lần, động tác nhanh hơn, đồng thời không ngừng khiêu khích phần thân của Hạ Từ Thần.

“Ưm..... Em.... chịu không nổi.....” Hạ Từ Thần bắt lấy tay Cố Hù, “A..... nhanh quá.....”

Cố Hù tiếp tục đẩy nhanh tốc độ, Hạ Từ Thần bị đâm tới cảm giác bản thân sắp ngã khỏi giường rồi.

Sau đó, bụng Hạ Từ Thần co rút, thân thể bị kéo về phía sau đến cực hạn, lại đạt tới cao trào. Cố Hù trườn sát hơn mười lần trong nội vách buộc chặt của cậu xong mới bắn trong cơ thể Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần một đêm phát tiết bốn lần hoàn toàn mất hết sức lực ngã xuống giường, bởi vì tình cảm mãnh liệt mà nước mắt chảy ra theo khóe mắt, nhìn qua có chút đáng thương.

Cố Hù hôn khóe mắt Hạ Từ Thần, lo cho thân thể của Hạ Từ Thần, hần không định đến lần nữa. Cho dù muốn cũng không nhẫn tâm gây sức ép cho đứa nhỏ này nữa.

Nghỉ một lát, Cố Hù ôm Hạ Từ Thần đi vào phòng tắm. Hạ Từ Thần mơ mơ màng màng tựa vào người Cố Hù, nhận lấy sự ấm áp cùng chăm sóc của hần.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Muru đồ

Giúp Hạ Tử Thần tắm xong, Cố Hủ ôm cậu lên giường, Hạ Tử Thần rất mệt mỏi, vừa tựa vào gối liền ngủ. Cố Hủ mỉm cười lau chỗ tóc còn ẩm ướt của cậu, hôn nhẹ lên trán cậu. Sau đó Cố Hủ cầm chìa khóa cùng ví đi ra ngoài, lái xe đi tới cửa hàng thuốc hai tư giờ, mua thuốc bôi.

Tuy hấn đã rất cẩn thận nhưng lúc đó vẫn chảy máu, xen lẫn trong màu trắng của dịch, có chút chói mắt. Vì không muốn Hạ Tử Thần khó chịu, hôm nay phải giúp cậu bôi thuốc mới được.

Khi quay lại phòng, Hạ Tử Thần đang ngủ say, hoàn toàn không cảm giác được Cố Hủ đã rời đi một lúc. Cố Hủ rửa tay, chuẩn bị bôi thuốc cho Hạ Tử Thần. Không đợi hấn mở nắp lọ thuốc, di động để trong túi quần Hạ Tử Thần vang lên.

Cố Hủ nhanh chóng lấy ra di động, nhìn thoáng qua Hạ Tử Thần không tỉnh lại, đi ra ngoài phòng ngủ, tới phòng khách nhận điện thoại tránh đánh thức cậu.

Đóng cửa phòng, nhìn tên trên màn hình điện thoại, là Hạ Ngự Trạch.

“Alo? Chú Hạ.” Cố Hủ nhận điện thoại. Hạ Tử Thần hôm nay không thể về nhà, hấn nên sớm gọi điện thoại nói cho Hạ Ngự Trạch một tiếng, nhưng vừa rồi tâm vẫn đặt trên người Hạ Tử Thần, không có nghĩ đến.

“Cố Hủ? Thần Thần đâu?” Nghe thấy người nhận điện thoại là Cố Hủ, Hạ Ngự Trạch cũng không quá kinh ngạc, dù sao hai người đã chính thức cùng một chỗ.

“Chú, ngại quá, Thần Thần ở bữa tiệc có uống chút rượu trái cây, cháu không để ý lắm. Không nghĩ tới rượu trái cây tác dụng chậm, Thần Thần say, hiện giờ đang ngủ.” Cố Hủ giải thích, “Cháu sợ em ấy khó chịu, đưa em ấy về sẽ bị nôn nên để em ấy ngủ trong khách phòng ở khách sạn.”

“Đưa nhò này không có chừng mực gì cả.” Hạ Tử Thần đi tham gia tiệc sinh nhật Cố Diễm ông có biết, vì là đại ca của Cố Hủ, lại có Cố Hủ đi cùng nên Hạ Ngự Trạch không lo lắng. Nhưng Hạ Tử Thần khuya như vậy còn chưa về, là cha ông phải gọi điện thoại hỏi một chút.

“Là cháu không đúng, vốn nghĩ rượu không mạnh nên thấy em ấy thích cũng không ngăn cản.” Cố Hủ nói. Chuyện Hạ Tử Thần bị kê thuốc hấn tất nhiên sẽ không nói, cho nên chỉ đành lấy cớ, đem trách nhiệm toàn bộ đặt lên bản thân.

“Thần Thần uống rượu không nao loạn gì chứ?” Hạ Ngự Trạch chưa từng thấy qua bộ dáng khi say của Hạ Tử Thần, bình thường Hạ Tử Thần không dính rượu, ngày lễ tết hai cha con cùng lắm uống hồng tửu, Hạ Tử Thần uống hai ngụm rồi không động đến nữa.

“Không ạ, say liền ngủ, cũng đỡ lo.” Tuy hấn chưa thấy Hạ Tử Thần say rượu như thế nào, nhưng cảm giác với tính tình của Hạ Tử Thần, hấn là chỉ mê man mà thôi.

“Vậy được rồi.” Nghe hấn nói vậy, Hạ Ngự Trạch cũng yên tâm. Dù sao nếu con mình uống rượu trước mặt người yêu rồi cáu giận gì đó thì không tốt.

“Ngày mai em ấy tỉnh, cháu sẽ đưa em ấy về. Chú đừng lo.” Cố Hủ nói.

“Được, vậy Thần Thần làm phiền cậu rồi.” Có Cố Hủ chăm sóc, Hạ Ngự Trạch không có gì lo lắng.

“Chú khách khí quá, cháu vốn nên làm vậy.” Hạ Tử Thần là người yêu của hấn, cũng là người nhà, cho nên chăm sóc cậu cũng chẳng có gì không đúng, “Chú cũng nên nghỉ ngơi sớm, đã khuya rồi.”

“Được, cậu cũng nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

“Chú ngủ ngon.” Cố Hủ ngắt điện thoại, xoay người vào phòng ngủ.

Hạ Tử Thần nằm nghiêng trên giường say ngủ, Cố Hủ ngồi bên giường, cẩn thận bôi thuốc cho Hạ Tử Thần. Hạ Tử Thần làm bầm vài tiếng, cũng không mở mắt ra. Nhìn phản ứng của Hạ Tử Thần, Cố Hủ cười cười, xoay người vào phòng tắm.

Tắm xong, hấn ôm Hạ Tử Thần ngủ.

Khi Hạ Tử Thần tỉnh lại đã là trưa hôm sau, thời tiết có chút trầm, trong phòng ngủ độ ẩm vừa phải. Nhắm mắt cọ gối đầu, Hạ Tử Thần mở mắt ra.

Cố Hủ đã tỉnh, ngồi bên cạnh dựa lưng vào gối đọc báo hôm nay. Thấy Hạ Tử Thần cử động, quay đầu liền chống lại cặp mắt mơ hồ còn buồn ngủ của cậu.

“Tỉnh?” Bỏ báo xuống, Cố Hủ lại gần chỉnh lại chăn trên người Hạ Tử Thần.

“Ừm. ....” Hạ Tử Thần gật đầu, muốn xoa người, nhưng vừa xoa một nửa, sự nhức mòi trên lưng khiến cậu dừng động tác, có chút xấu hổ kéo chân lên.

Ngày hôm qua tuy trúng được nhưng từ đầu tới cuối đã xảy ra chuyện gì, cậu nhớ rõ ràng, thậm chí bản thân lúc ấy cầu xin tha thứ đều nhớ rõ, điều này làm cho cậu khi đối mặt với Cố Hủ có chút xấu hổ.

“Khó chịu sao?” Thấy động tác xoa người nửa chừng lại dừng của cậu, Cố Hủ ngồi xuống, lực độ vừa đủ xoa nắn thắt lưng cậu.

“Vẫn được.” Nhờ sự trợ giúp của Cố Hủ, Hạ Tử Thần xoa người để Cố Hủ mát xa cho cậu, như vậy không cần nhìn mặt Cố Hủ, sự xấu hổ tiêu tán đi không ít.

“Tôi hôm qua chủ gọi điện.” Tuy đùa giỡn Hạ Tử Thần khiến cậu đỏ mặt rất thú vị nhưng hiện tại Cố Hủ không muốn khi dễ cậu cho nên thay đổi đề tài.

Hạ Tử Thần kinh ngạc, lúc này mới nhớ đến còn chưa báo cho cha, “Anh nói thế nào?”

“Nói em uống say. ....” Cố Hủ nói lại cái cớ đã nói hôm qua với Hạ Tử Thần.

Sau khi nghe xong, Hạ Tử Thần gật đầu, cười nói, “Anh còn có thể sáng tác đấy.”

“Dù sao cũng không tính là nói lung tung.”

“Ừ.” Hạ Tử Thần không nói gì nữa, hưởng thụ Cố Hủ mát xa.

“Về chuyện hạ được, đại ca đã điều tra xong.” Lúc buổi sáng Cố Diễm có gọi điện tới, nói qua với hắn một lần, cũng quan tâm đến tình trạng của Hạ Tử Thần.

“Sao vậy?” Hạ Tử Thần hỏi, không nghĩ tới bản thân lại bị hạ được.

“Đơn giản là có người muốn dùng thuốc để phát sinh chuyện với đại ca, lợi dụng điều này để giao dịch cùng Cố gia, bắt Cố gia cùng đối phương hợp tác.” Cố Hủ không nhanh không chậm nói, “Đối phương mua chuộc người pha chế rượu, ai biết đại ca cả đêm không uống gì ở quầy rượu, cho nên người pha chế rượu không có chỗ xuống tay. Khó khăn lắm mới bắt được cơ hội đại ca cùng em nói chuyện, lại chọn rượu trái cây, người pha chế sợ không còn cơ hội nữa, cũng không biết rót cuộc đại ca uống ly nào nên cả hai ly đều bỏ thuốc.”

“Đại ca không có việc gì chứ?” Nghe được đối phương là hướng về phía Cố Diễm, Hạ Tử Thần có chút lo lắng, dù sao từ khi quen biết Cố Diễm đến nay, đại ca đối xử với cậu rất tốt.

“Không có việc gì. Lúc ấy người pha chế rượu vì muốn làm xong chuyện nên đem một phần thuốc chia làm hai, được lực tất nhiên không thể so với ban đầu. Cho nên em cùng đại ca đều có thể giữ tỉnh táo.” Biểu tình của Cố Hủ có chút bất đắc dĩ, loại chuyện này người Cố gia gặp không ít, nhưng thực hiện được không nhiều, phần lớn đều là nửa đường thì bị cản lại. Nhưng lần này có thể là bởi vì cùng Hạ Tử Thần uống rượu nên Cố Diễm không chú ý nhiều nên mới sơ sẩy như vậy. “Chuyện này đại ca sẽ xử lý, em không cần lo lắng.”

“Vâng.” Biết Cố Diễm không có việc gì, Hạ Tử Thần cũng yên tâm. Tuy cùng là bị trúng thuốc nhưng với kinh nghiệm của Cố Diễm chắc hẳn là đã có sắp xếp, chuyện này cậu không cần lo lắng.

“Loại chuyện này Cố gia khó tránh gặp phải, dù sao với gia nghiệp của Cố gia, người muốn hợp tác không ít, nhưng dù sao cũng có giới hạn, cho nên một số thủ đoạn vẫn sẽ xuất hiện.” Cố Hủ nghiêm túc nói, “Nếu về sau đột nhiên có cô gái nào chạy ra nói mấy lời vô nghĩa với em, em không cần để ý, chỉ cần tin tưởng tôi.”

Chuyện như này Hạ Tử Thần chưa gặp qua nhưng với ví dụ là Trầm Dịch Thành trước đó cậu cũng hiểu, “Anh đây là báo trước cho em phòng bị sao?”

“Tôi sẽ tận lực tránh chuyện này, nhưng không thể không nói trước với em.” Cố Hủ hôn sau gáy Hạ Tử Thần, “Em là kiểu người có việc nhưng cứ giấu kín, cho nên tôi không thể không dự phòng trước.” Loại chuyện này tất nhiên hắn sẽ đề phòng nhưng chỉ sợ nhớ ra.

“Em biết rồi.” Qua thời gian này, cậu cũng hiểu rõ Cố Hủ là người như thế nào.

“Thật ra tôi bỏ mặc chuyện Cố gia kể ra cũng tốt.” Nếu so sánh, hắn an toàn hơn Cố Diễm nhiều, “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Có đói bụng không? Dậy ăn cơm?”

“Vâng.” Hạ Tử Thần lên tiếng, để Cố Hủ mát xa một lúc, thắt lưng đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Cố Hủ đứng dậy đi gọi điện thoại đưa đồ ăn lên, Hạ Tử Thần vào phòng tắm rửa mặt, buổi sáng yên bình, ăn ý mà ấm áp.

Ăn cơm xong, Hạ Tử Thần nghỉ một lúc rồi Cố Hủ mới đưa cậu về nhà.

Trước đó đã bôi thuốc nên cậu không bị thương nặng, Hạ Tử Thần đi đường coi như tự nhiên, Hạ Ngự Trạch cũng không thấy ra cái gì, hai người coi như thuận lợi qua cửa. Nếu Hạ Ngự Trạch có nhìn ra cái gì thì đối với hai người đang yêu nhau, chuyện này rất bình thường, nhưng với Hạ Ngự Trạch lúc này, uy tín của Cố Hủ sẽ tiêu tan, dù sao lúc đó hắn chỉ nói Hạ Tử Thần uống rượu mà thôi.

Những ngày sau đó của hai người giống như trước, có rảnh thì cùng ăn cơm, xem phim linh tinh, yên bình chân thực.

Ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới ngày khai giảng. Căn nhà Cổ Diễm cho bọn họ, Hạ Tử Thần cùng Cố Hủ đã qua xem, mua thêm chút đồ dùng gia đình, lúc nào muốn cũng có thể chuyển vào. Giường trong ký túc xá cũng không trả lại, nếu Hạ Tử Thần có giờ học cả ngày thì có thể quay về đây nghỉ ngơi một chút.

Khi về trường báo tên, An Cảnh thấy Hạ Tử Thần không mang theo cái gì, không khỏi có chút kinh ngạc, “Cậu sao vậy? Nửa đường bị cướp sao?”

“Không có, em tạm thời không ở lại đây.” Hạ Tử Thần cười cười, để sách mới nhận lên bàn, chờ buổi tối Cố Hủ tan làm đến đón.

“À? Vậy cậu ở đâu? Về nhà sao?” Hần nhớ rõ nhà Hạ Tử Thần cũng không gần trường lắm.

“Ở bên ngoài.” Đối với An Cảnh, Hạ Tử Thần cảm thấy không cần giấu diếm, tuy An Cảnh người này rất bất quá nhưng những nơi không nên lắm miệng hần cũng biết.

An Cảnh suy nghĩ một chút, giật mình nói, “Cùng Cố Hủ?”

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật đầu.

“Ai a.” An Cảnh đánh một cái lên người Hạ Tử Thần, “Này là giả đi rồi sao?”

“Chỉ là đi ra ngoài ở thôi.” Cậu phát hiện An Cảnh sẽ không nói chuyện gì đứng đắn.

“Dù sao cũng gần giống như vậy.” An Cảnh không để ý, tiếp tục nói, “Có rảnh cùng nhau ăn bữa cơm? Tốt xấu gì cũng là người một nhà.”

“Có rảnh mời các anh đến nhà chơi.”

“Quyết định như vậy đi.” An Cảnh còn đang nói, Trầm Dịch Thành kéo thùng đẩy cửa vào.

“Đã trở lại?” Trầm Dịch Thành nói trước.

“Trở về sớm a.” Trong kì nghỉ An Cảnh chưa từng nhìn thấy Trầm Dịch Thành, trước đó Trầm Dịch Thành thường trước ngày bắt đầu học mới về.

Hạ Tử Thần gật đầu một cái xem như đáp lại, cũng không nói gì thêm.

Trầm Dịch Thành để thùng đến cạnh giường, quay đầu nói với Hạ Tử Thần, “Tử Thần, có rảnh không chúng ta nói chuyện một chút.”

Hạ Tử Thần nhũn mày, “Có chuyện gì sao?” Cậu không nghĩ ra Trầm Dịch Thành có chuyện gì để nói với cậu, quan hệ của bọn họ tuy không đến mức không thăm hỏi nhau nhưng chính xác là không có gì liên quan.

“Ừ, có chút việc.” Trầm Dịch Thành nhìn Hạ Tử Thần, “Có tiện không?”

An Cảnh tò mò nhìn hai người, ánh mắt Trầm Dịch Thành nhìn Hạ Tử Thần cũng lộ ra vài phần lo lắng.

Hạ Tử Thần nghĩ nghĩ, gật đầu, “Đi.”

Hai người đi không xa, chỉ đi tới quán cà phê gần trường, chính là nơi lần đầu tiên Hạ Tử Thần gặp Cố Hủ.

Hạ Tử Thần chọn mocha, Trầm Dịch Thành chọn cà phê đen, hai người ngồi chỗ góc, trong cửa hàng không có nhiều người, rất tĩnh lặng.

“Chuyện gì?” Thấy hần này giờ không nói gì, Hạ Tử Thần đành mở miệng trước.

“Có chuyện muốn nhờ cậu giúp.” Trầm Dịch Thành nói.

Hạ Tử Thần nhìn hần, chờ hần nói tiếp.

“Buổi tiệc lần trước tôi thấy Cố gia đối với cậu không tồi. Nhìn thần sắc của cậu thì có vẻ cậu cùng Cố Hủ ở chung rất tốt.” Trầm Dịch Thành vừa nói vừa quan sát biểu tình của Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần bưng cốc lên uống một ngụm, vẫn trầm mặc như trước.

Trầm Dịch Thành nhìn cậu một cái, tiếp tục nói, “Cha tôi gần đây liên kết với mấy nhà cùng nhau làm một hạng mục, hy vọng Cố gia có thể đầu tư. Cậu cũng biết, muốn liên hệ Cố Diễm rất khó, cho nên tôi muốn nhờ cậu giúp tôi hẹn Cố Diễm, tôi muốn nói với anh ấy chuyện hạng mục này.”

Hạ Tử Thần trầm mặt, lãnh đạm nhìn hần.

“Có người ra mặt hẹn, Cố Diễm hẳn là sẽ đến. Thật sự không được, cậu có thể nhờ Cố Hủ giúp. Nếu việc thành, tôi có thể cho cậu chút phí tổn.” Trầm Dịch Thành thấy Hạ Tử Thần không tỏ vẻ gì, tiếp tục nói, “Chúng ta quen biết đã hai năm, tôi đối với cậu thế nào cậu hẳn cũng rõ. Anh nhờ cậu giúp chút

chuyện như vậy, cậu sẽ không từ chối chứ?”

Hạ Tử Thần nhìn Trầm Dịch Thành tự quyết định, cùng ánh mắt thiết tha với lợi ích, cười lạnh.

Trước kia cậu cùng lắm là nghĩ bản thân cùng Trầm Dịch Thành là người của hai thế giới, hiện giờ cậu rõ ràng ý thức được căn bản là bản thân nhìn làm người rồi. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Nhà mới

Hạ Tử Thần trầm mặc nhìn Trầm Dịch Thành ngồi đối diện, vị cà phê trong miệng có chút đắng. Chuyện Cố gia, Cố Hủ trước đó cũng nói với cậu không ít, nhưng Hạ Tử Thần không để ý nhiều. Tuy Cố Diễm đối với cậu rất tốt nhưng nói cho cùng thì hiện tại cậu chỉ có quan hệ với Cố Hủ mà thôi. Mà quan hệ của cậu với Cố Hủ cũng không đến mức có thể giúp người khác lợi dụng để có lợi, huống hồ bản thân cậu cũng không hiểu rõ chuyện làm ăn của Cố gia cho lắm.

“Kế hoạch lần này của bọn tôi rất tốt, nhưng cần phải có tài chính duy trì. Nếu Cố gia đầu tư, với vị thế của Cố gia, chờ kế hoạch hoàn thành, lợi nhuận cậu không thể tưởng tượng nổi đâu. Đến lúc đó tôi sẽ không bạc đãi cậu.” Trầm Dịch Thành cười cười.

Tài chính của Cố gia, vị thế của Cố gia? Hạ Tử Thần cười nhạo trong lòng, trong một câu có hai lần nhắc tới Cố gia, còn muốn cùng hợp tác? Sao không tự mình làm, đến lúc đó lợi ích cũng là của riêng bản thân.

“Thật có lỗi chuyện này tôi không giúp được.” Hạ Tử Thần không định quanh co, nói thẳng, “Chuyện của Cố gia tôi không có khả năng nhúng tay vào. Nói thật, hiện giờ tôi với Cố gia chỉ là người ngoài, có một số việc không thể tham gia.”

Đối với địa vị của bản thân, Hạ Tử Thần rất rõ ràng.

Khuôn mặt Trầm Dịch Thành vốn mang theo ý cười cũng kéo xuống, cau mày nói, “Tử Thần, cậu cố ý không giúp tôi sao?”

Nghe hắn nói, Hạ Tử Thần cũng nhíu mày.

“Hai năm nay tôi luôn quan tâm đến cậu hẳn cậu cũng rõ, hiện giờ cậu và Cố Hủ rất tốt, anh muốn cậu giúp chút việc, sao cậu lại khó như vậy?” Trầm Dịch Thành ngừng một chút, lại nói, “Mèo nhà tôi nuôi lâu, tôi trở về nó cũng biết quấn theo làm nũng, còn cậu thì sao? Nói thẳng ra là cậu không muốn giúp đỡ đi, lời từ chối này chỉ là kiếm cớ.”

Hạ Tử Thần lạnh lùng nhìn hắn, thấp giọng nói, “Tôi không phải sủng vật của anh.”

Trên mặt Trầm Dịch Thành hiện lên chút lúng túng, cũng có chút tức giận không kiềm chế được.

Hạ Tử Thần không để ý đến hắn, nói, “Nếu anh tin tưởng vào kế hoạch của mình như vậy, có thể tự mình đi tìm Cố Diễm. Cố đại ca tuy bận nhưng trợ lý bên cạnh anh ấy không khó tìm, kế hoạch của các anh nếu thực sự tốt, giao cho bọn họ, bọn họ có thể trình lên cho Cố Diễm.” Kiểu làm việc này của Cố Diễm trước đó Cố Hủ đã nói qua, cho nên tuy hên Cố Diễm rất khó, nhưng nếu hạng mục hợp tác tốt, Cố Diễm tuyệt đối không bỏ qua.

“Còn nữa, nếu không gặp được Cố Diễm, Cố Hủ vẫn có thể tìm. Hẹn anh ấy dễ hơn hẹn Cố Diễm, anh có thể đưa kế hoạch cho Cố Hủ xem, nếu anh ấy cảm thấy tốt, sẽ thông báo cho đại ca.” Hạ Tử Thần dừng một chút, lại nói, “Anh vội vã gặp Cố Diễm như vậy, rốt cuộc là rất tin tưởng vào kế hoạch của mình hay căn bản là không có lòng tin, thậm chí muốn dùng quan hệ?”

Tay Trầm Dịch Thành đặt trên bàn hơi nắm chặt, lạnh lùng nói, “Ai biết Cố Hủ có đưa kế hoạch của tôi lên hay không?”

Hạ Tử Thần cười một tiếng, trong giọng nói có chút khinh thường, “Cố Hủ mới là người Cố gia, suy nghĩ của anh ấy tất cả cũng là vì muốn tốt cho Cố gia. Anh còn lo anh ấy giấu bán kế hoạch của anh sao?”

Trầm Dịch Thành không nói gì, tư thế cam chịu.

“Cố gia phát triển đến bây giờ, tất nhiên có tiêu chuẩn hợp tác. Nếu kế hoạch của các anh rất được, Cố gia khẳng định sẽ không từ chối, điều đó và chuyện anh quen biết tôi hay không không liên quan đến nhau. Tôi hiện giờ đúng là người yêu của Cố Hủ, nhưng điều này không biểu thị tôi có thể can thiệp vào công việc của anh ấy, hơn nữa những thứ này tôi cũng không hiểu.” Nói thật, cậu cùng Cố Hủ một chỗ, Hạ Tử Thần chỉ muốn yêu đương đơn thuần mà thôi, không muốn tham dự chuyện của Cố gia, đó cũng không phải mong muốn của cậu.

Trầm Dịch Thành yên lặng một lúc, thở dài, thái độ hòa hoãn, “Tử Thần, thật ra. .... Tôi vẫn biết tâm ý của cậu.”

Hạ Từ Thần giật mình, Trầm Dịch Thành sao lại đột nhiên nói tới chuyện này.

“Tôi cũng biết tôi chọn Giai Duyệt là làm khó cậu, nhưng đây cũng là vì nhà tôi, tôi sinh sống trong hoàn cảnh này cho nên hôn nhân không phải chuyện bản thân tôi có thể quyết định.” Trầm Dịch Thành chăm chú nhìn Hạ Từ Thần, dường như muốn từ trên mặt cậu nhìn ra điểm gì đó.

Nhắc tới việc này, nói khổ sở thì có chút khoa trương. Lúc ấy trong game cậu chơi với Cố Hủ rất tốt, cho nên chuyện Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi cũng tự nhiên mà phai nhạt đi, cậu cũng hiểu lập trường của Trầm Dịch Thành.

“Mọi chuyện đã qua rồi.” Hạ Từ Thần không định giải thích gì nhiều.

Trầm Dịch Thành hiển nhiên không muốn chấm dứt đề tài này, “Thật ra tôi vẫn rất thích cậu, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, nếu không đã chẳng dẫn cậu đi ăn cơm. Nhưng hiện giờ nhà tôi đang hợp tác với Phạm gia, tôi không thể chia tay với Giai Duyệt. Cho dù đã không còn tình cảm, cũng phải khi kết thúc hợp tác mới nói được.”

Hạ Từ Thần không biết Trầm Dịch Thành nói điều này với cậu làm gì, bỏ cốc cà phê xuống, nói, “Đây là chuyện của anh, không liên quan đến tôi.”

Trầm Dịch Thành nhíu mày, nói, “Cậu hẳn là biết, Cố gia cũng sẽ giống như vậy, Cố Hủ sớm muộn sẽ tìm một cô gái mà sống chung. Nếu lần này cậu giúp tôi, thuận lợi để Cố gia đầu tư, tôi sẽ báo đáp tương ứng. Cuộc sống sau này cậu không cần lo lắng, cho dù về sau cậu chia tay với Cố Hủ, tôi sẽ chăm sóc cậu.”

Nghe hẳn nói xong, Hạ Từ Thần nở nụ cười, cậu không biết cách biểu đạt của mình có vấn đề hay chỉ số thông minh của Trầm Dịch Thành quá thấp.

“Anh cảm thấy tình yêu là cái gì?” Hạ Từ Thần hỏi, cũng không chờ Trầm Dịch Thành trả lời, nói tiếp, “Nó tuy không phải toàn bộ cuộc sống, cũng không phải là điều có thể đòi hỏi. Dù anh có nghĩ thế nào, với tôi tình yêu không phải dùng để trao đổi lợi ích.”

Ánh sáng trong mắt Trầm Dịch Thành tối đi vài phần, câu nói này của Hạ Từ Thần đã vạch ra giữa hai người một khoảng cách, quan hệ của hẳn cùng Hạ Từ Thần chỉ đến mức đó mà thôi. Trầm Dịch Thành có chút ngoài ý muốn, tuy hẳn biết quan hệ giữa Hạ Từ Thần và Cố Hủ rất ổn định nhưng không nghĩ tới Hạ Từ Thần yêu thích Cố Hủ một cách đơn thuần như vậy, với hẳn, tình yêu là điều cần suy tính, không chỉ đơn thuần thích là được. Cho nên khi thấy Hạ từ Thần đơn giản như vậy hẳn có chút choáng váng.

Một lúc sau khi hai người đang trầm mặc giằng co thì bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy.

Hạ Từ Thần nhìn qua màn hình, nhận điện thoại, “Alo?”

“Đang ở đâu vậy?” Bên kia truyền đến tiếng nói dịu dàng của Cố Hủ.

“Ở quán cà phê gần trường học, sao vậy?” Nhìn đồng hồ trên tay, vẫn còn sớm a.

“Mười phút nữa tôi tới trường rồi, đi thẳng tới quán cà phê đón em được không?”

“Sao lại sớm vậy?” Thông thường thì phải đến chiều muộn Cố Hủ mới có thể tới.

“Công ty không có việc gì nên về sớm.” Cố Hủ giải thích.

“Sách của em còn để trong phòng, phải quay lại lấy.” Hạ Từ Thần nói.

“Tôi lấy giúp rồi đi đón em luôn.” Tuy đã sang mùa thu nhưng ánh nắng chiếu vẫn rất mạnh, hẳn không muốn Hạ Từ Thần phải chạy đi chạy lại.

“Không cần, anh cứ đến thẳng dưới ký túc xá đi, em lấy sách xong sẽ đứng ở cửa chờ anh.” Dù sao cậu cũng không còn gì để nói với Trầm Dịch Thành, không bằng về lấy sách.

“Được, lát nữa gặp.” Cố Hủ cũng không từ chối.

“Vâng.” Hạ Từ Thần ngắt điện thoại, đứng dậy nói với Trầm Dịch Thành, “Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

Trầm Dịch Thành cũng biết rất khó để thuyết phục Hạ Từ Thần giúp hẳn, vẫn trầm mặc không nói gì.

Hạ Từ Thần không đề ý, xoay người đi khỏi quán cà phê.

Hạ Từ Thần lấy sách xuống dưới, xe của Cố Hủ vừa vận đồ dưới tầng. Hạ Từ Thần cười cười, ngồi vào ghế phó lái, Cố Hủ giảm độ lạnh trong xe xuống để tránh Hạ Từ Thần bị cảm, sau đó chạy xe ra khỏi trường học.

Mua bữa tối, hai người trở về ngôi nhà của bọn họ.

Lần đầu hai người tới đây, nơi này đã trang hoàng rất đẹp, chỉ là không có đồ dùng thôi, hiện tại vật dụng cùng đồ điện đã lắp đặt đầy đủ, nhìn qua càng giống một gia đình hơn.

Hành lý của Hạ Tử Thần ngày hôm qua Cố Hủ đã mang tới. Đương nhiên chuyện này Hạ Tử Thần chưa nói với Hạ Ngự Trạch, dù sao có ký túc xá không ở, có nhà không về, lại cùng Cố Hủ ở bên ngoài, thấy thế nào cũng rất nhanh.

Nhà bọn họ ở tầng mười, chia làm ba gian cùng hai phòng làm việc, còn có ban công đón ánh sáng, buổi tối ngồi ở ban công ngắm cảnh đêm cũng là một loại hưởng thụ. Ngoại trừ phòng lớn, hai phòng còn lại để làm phòng sách, mỗi người một phòng, vẫn giữ không gian riêng, không quấy rầy nhau. Nếu muốn cùng nhau đọc sách cũng có thể, bàn trong phòng sách rất lớn, đều để hai ghế dựa, còn có sofa cùng bàn trà, để tiếp khách cũng được.

Thay dép, Hạ Tử Thần đi vào phòng sách, Cố Hủ xoay người đi vào phòng bếp để đồ ăn xuống.

Mới vừa đi đến phòng khách, Hạ Tử Thần đột nhiên dừng lại, trong góc phòng có một chiếc đàn tranh thanh nhã cổ xưa.

Đàn tranh này khi nào thì xuất hiện trong nhà Hạ Tử Thần không biết, cho nên mới rất kinh ngạc.

Sắp xếp mọi thứ xong, Cố Hủ đi ra khỏi phòng bếp, thấy Hạ Tử Thần đứng đó, cười cười đi tới, vươn tay xoa đầu cậu, “Phát ngốc cái gì? Không thích sao?”

“Thích.” Lấy lại tinh thần, Hạ Tử Thần cười nhìn Cố Hủ, “Mua khi nào vậy?”

“Nửa tháng trước, tôi qua mới lấy về.” Cố Hủ nói, “Lần đầu tiên nghe em đàn hôm đó, tôi cảm thấy trong nhà về sau nhất định phải có một cây đàn tranh, khi không có việc em có thể đàn.”

“Cám ơn.” Hạ Tử Thần nói.

“Tôi muốn em vui vẻ, không phải muốn em cảm ơn.” Cố Hủ cười nói, “Vừa nãy trên đường đi một lời cũng không nói, có tâm sự sao?”

“Không hẳn.” Hạ Tử Thần lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói, “Trầm Dịch Thành muốn em giúp tìm Cố đại ca hợp tác, em không đồng ý, giờ có chút không thoải mái.” Chuyện này cậu không giấu Cố Hủ, này cũng không phải chuyện gì lớn.

“Ừ.” Cố Hủ gật đầu, “Không cần để ý đến cậu ta, hạng mục kia của bọn họ không có giá trị đầu tư. Việc mua chuộc người pha chế rượu trước đó chính là do người mà bọn họ hợp tác làm.”

“Thật bị ối mà.” Hạ Tử Thần nhún mày, kết quả này hiển nhiên không nằm trong dự kiến của cậu.

Cố Hủ cười vỗ vai cậu, “Chuyện này tôi sẽ xử lý, em chỉ cần mỗi ngày vui vẻ là được.”

Hạ Tử Thần xấu hổ chun mũi, cầm sách vào phòng.

Ăn xong bữa tối, Cố Hủ pha cả phê, một người ngồi ngoài ban công nhìn người trong nhà, một người ngồi gảy đàn tranh. Cửa thủy tinh mở ra, tiếng đàn quanh quẩn trong phòng, ngẫu nhiên bốn mắt nhìn nhau, đôi lấy một nụ cười nhẹ, cảm giác yên bình mà ấm áp.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Quen biết

Những ngày ở chung đối với hai người đang trong thời kì tình yêu cuồng nhiệt mà nói, mỗi giây mỗi phút đều thật tốt đẹp, cho dù không làm gì, chỉ im lặng ngồi đối diện nhau cũng cảm thấy thỏa mãn. Hạ Tử Thần cùng Cố Hủ hiện đang trong tình trạng như vậy. Hạ Tử Thần chưa từng nghĩ có một ngày bản thân lại thỏa mãn với cuộc sống như thế, dù sao cậu đã sống độc lập lâu rồi, có vài thứ sẽ không hy vọng nhiều, cho nên khi trong cuộc sống có loại hạnh phúc chân chính này tồn tại, cảm giác thỏa mãn tăng lên gấp nhiều lần.

Đối với Cố Hủ, một người lãnh đạm đã quen mà nói, hẳn cũng chưa từng nghĩ bản thân sẽ thích một người đến mức như vậy, dường như khi không thấy người đó sẽ cảm thấy nhớ mong, mỗi giờ mỗi phút đều mong nhìn thấy nhau, không sợ không có gì để nói, chỉ cần nhìn thấy nhau là hạnh phúc rồi.

Chuyện tình yêu này có đôi khi không thể nói rõ được, chỉ có người trong hoàn cảnh đó mới có thể lý giải và hiểu rõ được.

Sau khi khai giảng, Hạ Tử Thần bắt đầu đến Thịnh Thần thực tập, sắp xếp dựa trên thời khóa biểu của Hạ Tử Thần, chiều thứ hai đến thứ tư mỗi tuần sẽ đến công ty làm việc đúng giờ, theo bên phòng tài vụ học cách ghi chép sổ sách. Tuy mấy thứ này trong sách đã xem qua rất nhiều nhưng thao tác thực tế vẫn có chút linh hoạt, đây cũng là điều cậu cần phải học.

Khi có tiết học sớm, Cố Hủ sẽ đưa cậu đến trường, nếu hơn năm giờ chiều mới tan, Cố Hủ cũng sẽ đến đón cậu. Khi không có việc xã giao, hai người sẽ cùng nhau ăn cơm, tâm sự chuyện hàng ngày, thỉnh thoảng sẽ lên mạng chơi game một lúc. Sau khi công ty đi vào quỹ đạo, cũng không còn bận rộn như

ban đầu, cho nên thời gian Cố Hủ lên mạng cũng nhiều hơn. Nghe người trong bang hội bát quái trong game cũng có thể coi như một cách thư giãn.

Ngoài ra, hai người cũng thỉnh thoảng thân mật như những đôi vợ chồng khác, chỉ cần không phải ở trước mặt người khác, Hạ Tử Thần cũng không cự tuyệt, điều này khiến cho Cố Hủ mỗi ngày tâm tình đều rất tốt.

Thời tiết lạnh dần, kết thúc giờ học, Hạ Tử Thần ngồi tàu điện ngầm về nhà, chuẩn bị thu xếp vài bộ quần áo, thuận tiện lấy ra mấy bộ sách chuyên ngành lúc trước.

Hôm nay Cố Hủ phải tăng ca, Hạ Tử Thần vừa lúc sử dụng thời gian rảnh để về nhà ăn cơm với cha. Cậu không nói với Hạ Ngự Trạch sẽ về nhà, không thì cha nhất định sẽ chuẩn bị thức ăn trước, sẽ làm phiền cha.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, Hạ Tử Thần mua vài đồ ăn đơn giản, đi về nhà. Trước khi sống cùng Cố Hủ cậu đã nói sẽ nấu ăn, nhưng khi ở với nhau, Cố Hủ sợ cậu vất vả nên không để cậu xuống bếp. Cho nên hai người ăn ngoài nhiều hơn, có hôm nào đó Hạ Tử Thần không bận gì thì mới làm chút đồ ăn ở nhà.

Đi vào khu nhà, còn chưa tới dưới tầng nhà mình Hạ Tử Thần liền nhìn thấy một chiếc xe Audi màu đen đỗ cách đó không xa. Xe đỗ chỗ này không vấn đề gì, chỉ là người đứng bên cạnh xe lại khiến cậu theo bản năng dừng lại.

Lúc này, Hạ Ngự Trạch cùng Cố Diễm đang đứng bên cạnh xe nói gì đó. Giọng của Cố Diễm không lớn, Hạ Tử Thần nghe không rõ, nhưng cảm giác rất nhả nhặn, không giống như đang có mâu thuẫn hay nói chuyện công việc.

Hạ Ngự Trạch nếu phải gặp đối tác, từ trước đến nay đều gặp ở văn phòng, không có khả năng gặp ở gần nhà, huống chi ông sẽ không tùy tiện nói địa chỉ nhà cho người khác.

Khuôn mặt Cố Diễm quanh năm biểu cảm rất ít, muốn nhìn ra điểm gì đó rất khó. Lại nhìn cha mình, cũng là vẻ mặt thản nhiên, không thể nói là vui vẻ cũng không có tức giận, cảm giác như bạn bè bình thường gặp mặt nói một vài chuyện nhỏ nhặt.

Bình thường không khí như vậy không có gì không đúng, nhưng đặt lên người Cố Diễm cùng Hạ Ngự Trạch có chút kì quái. Cậu nhớ rõ Cố Hủ nói thấy tư liệu của cậu là khi xem tư liệu cá nhân của Hạ Ngự Trạch lúc kí kết hợp đồng. Nếu chỉ như vậy, cha hẳn không quen biết Cố Diễm, cho nên sẽ không sinh ra loại cảm giác bạn bè gặp nhau nói chuyện này, nên là cảm giác xa cách cùng lễ phép cẩn thận với người xa lạ hoặc đối tượng hợp tác mới đúng.

Mà người như Cố Diễm cũng không thể có chuyện không có việc gì chạy đến cửa nhà người khác nói chuyện, hơn nữa Cố Diễm từ trước đến nay bận rộn nhiều việc, sao có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với Hạ Ngự Trạch?

Nếu nói ở giữa có quan hệ của cậu cùng Cố Hủ, cũng không liên quan, tuy cậu đã gặp Cố Diễm, Cố Hủ cũng gặp qua Hạ Ngự Trạch, nhưng hai nhà chưa chính thức gặp mặt, Cố Diễm cũng không phải người đường đột như vậy.

Tóm lại, Hạ Tử Thần đột nhiên nghĩ ra một kết luận mơ hồ – cha mình cùng Cố Diễm đã sớm quen biết.

Dường như phát hiện ra ánh mắt của người khác, Cố Diễm quay đầu, khi thấy Hạ Tử Thần, có hơi giật mình, nhưng rất nhanh che giấu, gật đầu với cậu, giống như bình thường mà nhìn cậu.

Hạ Ngự Trạch thấy hành động của Cố Diễm, cùng theo ánh mắt của hắn nhìn qua, khi thấy đứa con của mình đang cầm đồ ăn không khỏi bất ngờ, sau đó bước nhanh tới, “Sao hôm nay về mà không nói một tiếng?”

“Quyết định nhất thời thôi ạ.” Hạ Tử Thần thu hồi nghi hoặc, cố gắng biểu hiện tự nhiên, “Muốn trở về lấy vài thứ.”

“Ừ.” Hạ Ngự Trạch gật đầu.

Cố Diễm dừng một chút, đi theo Hạ Ngự Trạch, “Tiểu Hủ không về với cậu sao?”

“Anh ấy phải tăng ca.” Bởi vì trước đó không nói với Hạ Ngự Trạch chuyện hai người ở chung, cho nên Hạ Tử Thần chọn lược bớt, dè dặt tài, “Cố đại ca biết cha em sao?”

Cố Diễm khẽ cười một chút, “Biết, nhưng đã lâu không gặp.”

“Vậy sao.....” Nghi hoặc trong lòng Hạ Tử Thần càng lớn hơn.

Nghe Cố Diễm nói vậy, hắn cùng cha hắn là đã quen biết rất lâu nhưng cha tới bây giờ chưa từng nói qua, thậm chí Cố Hủ nói nhiều chuyện trong nhà như vậy nhưng chưa từng thấy hắn nói chuyện này.

Hạ Ngự Trạch liếc nhìn Cố Diễm một cái, không nói gì.

“Về sau tôi sẽ thường xuyên liên hệ với cha cậu, cậu không cần biểu lộ nghi hoặc như vậy. Khi tôi và cha cậu quen biết nhau còn chưa có cậu.” Ý cười khóe miệng Cố Diễm thoáng sâu hơn, quay đầu nói với Hạ Ngự Trạch, “Được rồi, hai người lên trước đi, hôm nào tôi sẽ tới sở sự vụ hỏi thăm.”

Hạ Ngự Trạch lên tiếng, “Đi đường cẩn thận”, liền dẫn theo Hạ Tử Thần lên tầng.

Hạ Tử Thần theo Hạ Ngự Trạch về nhà, Hạ Ngự Trạch không nói lời nào, Hạ Tử Thần cũng không dám hỏi nhiều. Cậu và cha có vài điểm rất giống nhau, chính là khi không muốn nói thì hỏi thế nào cũng không được, cậu cũng không muốn cha phiền lòng, cho dù ngoài mặt Hạ Ngự Trạch không có biểu hiện không vui.

Com tối hai cha con cùng làm, trong lúc đó chỉ nói chuyện vài việc vặt vãnh, Hạ Ngự Trạch hỏi thăm chuyện bài vở cùng tình hình thực tập, Hạ Tử Thần hỏi công tác cùng sức khỏe cha cậu gần đây.

Ăn com xong, Hạ Ngự Trạch mới thờ dãi, vỗ vai hạ Tử Thần, nói, “Cố Diễm nói với cha con ở cùng với Tiểu Hủ.”

Hạ Tử Thần không nghĩ tới chuyện này cha lại biết từ Cố Diễm, xấu hổ gật đầu, “Con không cố ý gạt cha. ....”

“Cha biết.” Hạ Ngự Trạch hiển nhiên không định truy cứu chuyện này, “Cố Hủ là đứa nhỏ tốt, các con ở cùng nhau cha không có gì lo lắng. Hôm nay Cố Diễm tới đây cũng là để nói cho cha biết chuyện này, sợ cha biết mà không vui, cũng hy vọng cha yên tâm về con cùng Cố Hủ.”

Hạ Tử Thần nhấp miệng, không biết phải nói thế nào mới tốt.

“Con đã trưởng thành, cho nên cha không can thiệp suy nghĩ cùng quyết định của con, hy vọng mỗi bước đi con hãy suy nghĩ thật kỹ.” Hạ Ngự Trạch chăm chú nhìn Hạ Tử Thần, nghiêm túc nói.

“Vâng, con biết rồi.” Hạ Tử Thần biết rõ bản thân đang làm cái gì, cậu thích Cố Hủ, hưởng thụ mọi thứ Cố Hủ cho cậu, cho dù tương lai không dễ dàng như trong tưởng tượng, cậu cũng không hối hận.

“Ừ.” Đối với con mình, Hạ Ngự Trạch hiểu rất rõ, “Về quan hệ của cha cùng Cố Diễm, con không cần đoán. Cha là đàn anh của cậu ta ở đại học, khi đi học đã từng làm việc ở cùng một cửa hàng. Cha là vì tiền, cậu ta là vì thể nghiệm cuộc sống.” Hồi tưởng chuyện quá khứ, Hạ Ngự Trạch cảm thán.

“Ở chung lâu quan hệ dần dần trở nên tốt hơn. Cha cùng cậu ta đều là đi học sớm hơn người khác, bạn học đều lớn tuổi hơn, cho nên đề tài chung nhiều hơn. Nhưng sau đó cậu ta ra nước ngoài, không còn liên hệ gì nữa.”

Hạ Ngự Trạch đi học sớm cậu biết, bởi vì cha là cô nhi, đứa nhỏ ở cô nhi viện cũng nhiều, biện pháp giáo dục tốt nhất lúc đó chính là đến trường, giao cho thầy cô giáo quản. Hơn nữa những đứa nhỏ ở cô nhi viện luôn có chính sách ưu đãi, cho nên bốn tuổi đến trường cũng không có gì trở ngại.

Nhưng nghĩ đến chuyện Cố Diễm lại ở trong cửa hàng làm công bưng bê, lau bàn, Hạ Tử Thần có cảm giác không thích hợp, không biết việc buôn bán của cửa hàng đó có vì khuôn mặt không chút thay đổi kia của Cố Diễm mà trượt dốc không.

“Được rồi, chuyện phải nói cha đều đã nói với con. Những chuyện khác là chuyện của người lớn, không liên quan đến mấy đứa nhỏ các con.” Hạ Ngự Trạch đứng lên, vỗ vai Hạ Tử Thần, “Thu dọn đồ rồi về sớm một chút, đừng để Cố Hủ lo lắng.” Nói xong xoay người vào phòng sách, chuẩn bị xử lý công việc hôm nay.

Thấy Hạ Ngự Trạch không để ý chuyện mình cùng Cố Hủ ở chung, Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy cha cậu dường như muốn gả cậu ra ngoài luôn rồi. ....

Khi Hạ Tử Thần về đến nhà, Cố Hủ cũng vừa vào cửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Cố Hủ rửa tay, đi ra từ toilet, “Tôi dẫn em đi ăn khuya.”

Hạ Tử Thần thay dép, “Anh chưa ăn com tối sao?”

“Ừ.” Cố Hủ đi qua, nhận lấy đồ cậu mang về.

“Hôm nay ở cửa nhà thấy đại ca cùng cha em.” Dừng một chút, Hạ Tử Thần nói hai chữ, “Lừa đảo.”

“Sao?” Cố Hủ đang thắc mắc đồng thời trong mắt cũng đầy ý cười, hẳn biết vì cái gì Hạ Tử Thần nói như vậy.

“Đại ca cùng cha em có quen biết, anh sớm biết rồi đi?” Hiện giờ nghĩ lại, cho dù lúc ấy Cố Hủ có ý cam kết với Hạ Ngự Trạch, cũng không đến mức lật hết mọi tư liệu về ông đi. Hơn nữa với sự cẩn thận của Cố Hủ, việc điều tra này hẳn không thể không hỏi một câu, huống chi là có liên quan đến cậu.

Hơn nữa Cố Hủ không như cậu, người khác không muốn nói sẽ không hỏi, cho nên khẳng định sẽ hỏi Cố Diễm.

Cố Hủ cười đầy ghé ra, để Hạ Tử Thần ngồi xuống, “Đúng, tôi đã sớm biết.”

Hạ Tử Thần hơi nhủ mày, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Thật ra tư liệu kia là có người nhờ đại ca điều tra, đối phương là ai đại ca không nói, tôi cũng không hỏi.” Cố Hủ đơn giản giải thích.

Có người tra về cha mình, tâm tư Hạ Tử Thần không khỏi lo lắng.

“Đừng lo.” Cố Hủ nhéo tai cậu, “Nếu đại ca đồng ý hỗ trợ tìm tư liệu về chú, chứng tỏ đối phương vô hại với chú, đại ca cũng phải hiểu rõ đối phương. Hơn nữa đại ca đã sớm quen biết chú, sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi cho chú.”

Hạ Từ Thần gật đầu, cảm thấy Cố Hủ nói cũng có lý.

“Lại nói, hiện giờ với quan hệ của tôi và em, đại ca càng phải suy nghĩ cẩn thận.”

“Vâng.” Cố Hủ nói vậy, Hạ Từ Thần cũng an tâm. Chờ ngày mai gọi điện thoại nhắc cha một tiếng, cũng nên để cha biết một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Tình yêu

Việc thực tập của Hạ Từ Thần ở Thịnh Thần rất thuận lợi, quan hệ với các đồng nghiệp cũng tốt. Dù sao cũng là công ty game, nhân viên phần lớn là người trẻ tuổi, năng động lại có sức sống, do vậy không khí trong công ty rất thoải mái.

Công ty không có yêu cầu gì đối với chuyện ăn mặc, ngoại trừ hội nghị thường lệ mỗi tuần cùng đối tác đến thăm công ty thì cần ăn mặc đúng chuẩn ra, những lúc khác thì tùy ý, chỉ cần không đi dép lê đến làm là được.

Hạ Từ Thần tuy chỉ là thực tập sinh, thời gian đi làm cũng ít nhưng đồng nghiệp trong công ty đã coi cậu là một thành viên, khi liên hoan ăn uống các thứ sẽ để một phần cho cậu. Bên ngoài chỉ nói Hạ Từ Thần là đàn em trong đại học A của Cố Hủ, cũng không công khai thân phận tình nhân của hai người. Cố Hủ không sợ người khác biết nhưng suy nghĩ đến Hạ Từ Thần, hắn quyết định giữ yên lặng.

Là một thực tập sinh, Cố Hủ hy vọng Hạ Từ Thần có thể chậm rãi hòa hợp với công ty, không muốn quan hệ của cậu và hắn làm ảnh hưởng đến sự đánh giá của người khác đối với Hạ Từ Thần, dù sao bản thân Hạ Từ Thần đã rất cố gắng.

Vừa mới quyết định một hợp tác mới, trên dưới công ty đều thả lỏng tinh thần. Hạ Từ Thần bình thường chạy đến công ty làm việc đúng giờ, giờ không có việc gì, cầm giáo trình học giờ qua giờ lại, lên mạng dạo quanh một vòng để qua thời gian buổi chiều.

Đang nghĩ có nên chơi game không, di động trong túi áo vang lên. Hạ Từ Thần lấy di động ra, vốn tưởng là Cố Hủ, nhìn màn hình hóa ra lại là La Tế.

“Alo?” Hạ Từ Thần nhận điện thoại.

“Đang làm gì vậy?” La Tế cười hỏi, nghe giọng có vẻ cũng đang nhàn nhã không có chuyện gì làm, chính là nhàn chán.

“Không làm gì cả.” Ở phòng tài vụ, mấy ngày cuối tháng kiểm kê sổ sách bận tới mày tới mũi, những thời điểm khác lại rảnh.

“Đi uống trà chiều đi, anh mời.” La Tế nói.

“Định trốn làm sao?” Tuy đề nghị của La Tế không tồi nhưng dù sao cũng đang là thời gian làm việc.

“Không sao không sao, không tin cậu hiện giờ mở cửa ra ngoài nhìn xem, đảm bảo có một nửa nhân viên đang chơi game, một nửa còn lại đang lướt web.” La Tế ung dung cười.

Hạ Từ Thần trong lòng thở dài, cậu sao lại cảm thấy với cách nói này của La Tế, không bao lâu nữa công ty sẽ phá sản?

“Đối diện công ty mở một quán cà phê, mấy món bánh ở đó không tồi, đi thử một chút.” Vừa nói đến ăn, La Tế tất nhiên tinh thông, “Lát nữa anh sẽ nói với Cố Hủ một tiếng, để cậu ta tan tâm trực tiếp đến đón cậu.”

Nhìn thời gian, đã hơn hai giờ, ngồi quán cà phê ăn thứ gì đó tiêu tốn thời gian cũng tốt, “Được, gặp nhau dưới tầng.”

“Được, lát nữa gặp.”

Ngắt điện thoại, Hạ Từ Thần nói với trưởng phòng La Tế tìm cậu, trưởng phòng gật đầu để cậu đi.

Đang thời gian làm việc, người trong quán cà phê không nhiều, âm nhạc du dương tăng thêm không gian ấm áp, ngăn cách gió lạnh hiu quạnh mùa thu bên ngoài. Lá cây bạch quả ngoài hai bên cửa sổ đã nhuộm toàn bộ màu vàng óng ánh, hoặc vurun ra đón ánh sáng, hoặc đã khô cong bay trên đường đi bộ, hình thành phong cảnh con đường mùa thu.

La Tế chọn bánh chocolate nổi tiếng của quán cùng cà phê, Hạ Từ Thần cũng chọn cà phê, không chọn bánh ngọt, phần bánh chocolate của quán rất lớn, hai người chia ra ăn cũng còn dư.

Cà phê cùng bánh ngọt rất nhanh được đưa lên, La Tế uống một ngụm cà phê, tâm tình rất tốt nở nụ cười.

Trên miếng bánh chocolate này là chocolate đen nguyên chất, cho nên hương vị không ngọt quá, sau vị ngọt nơi miệng, vị đắng thuần lan tràn, không ngấy cũng không quá đắng khiến người ta khó chịu, Hạ Tử Thần rất thích.

Uống một ngụm cà phê, La Tế nói, “Cậu cùng Cố thiếu gia thế nào? Ở chung vui vẻ không?”

Bởi vì trước đó công ty khá bận, La Tế không có thời gian bắt Hạ Tử Thần đến bát quái, lại không dám trực tiếp hỏi Cố Hủ. Hiện giờ khó khăn lắm mới rảnh rỗi, thế nào cũng muốn hỏi thăm một chút.

“Cũng không tệ lắm” Hạ Tử Thần không kiêng dè, nhưng không biết phải miêu tả thế nào.

“Thật sự từ khi anh quen Cố thiếu gia, anh vẫn cảm thấy người như cậu ta chỉ có thể cô đơn cả đời.” La Tế cười nói, “Cậu ta như vậy khiến cho người ta cảm giác rất chướng mắt với người khác, không nghĩ lại gặp cậu.”

“Anh ấy nhìn qua có chút lạnh lùng” Hiện giờ nghĩ lại, nếu Cố Hủ không phải Tần Mặc Vô Ngân, có lẽ bản thân cậu cũng không nghĩ tới điều này, “Có vài người chính là như vậy, nhìn thì rất lạnh đậm, nhưng khi tiếp xúc sẽ cảm thấy là người rất ôn hòa.”

Nói đến Cố Hủ, bản thân cậu không phải cũng vậy sao? Quen cô độc, cũng có thói quen lãnh đạm, dần dần, điều này biến thành ấn tượng với người ngoài. Nhưng đúng lúc gặp Cố Hủ, người kia đi vào trong lòng cậu, cậu đã bỏ đi sự lãnh đạm trước mặt hắn, lộ ra sự ôn hòa bản thân cậu dường như đã quên. Chậm rãi học cách thích hắn, yêu hắn.

“Nói thật, anh cảm thấy đối với chuyện tình yêu cuồng nhiệt giữa những người yêu nhau, các cậu cảm giác dường như không thích dính cùng nhau lắm”

“Em cùng Cố Hủ không phải kiểu người như vậy mà.” Hạ Tử Thần nâng mi, “Anh cùng anh Mặc Tường không phải mỗi ngày dính cùng một chỗ chứ.”

“Ít nhất anh thường xuyên kéo cậu ta ra ngoài ăn uống, chụp ảnh.”

Hạ Tử Thần cười cười, không nói tiếp. Cậu và Cố Hủ thoạt nhìn nhàn nhạt, nhưng ngẫu nhiên sẽ có chút hành động thân mật, Cố Hủ cũng sẽ cầm máy ảnh ở nhà chạy theo cậu chụp ảnh, khi hai người đi bộ sẽ nắm tay, hôn môi, thậm chí còn thử làm tình ở những nơi khác nhau. .... Nhưng những điều này là thuộc về bọn họ, không cần phải nói ra.

“Thật ra tình yêu không phải ở chỗ nó bình thản hay mãnh liệt, mấu chốt vẫn là hai người có yêu, có đề tâm đến nhau hay không. Không có điều này, những thứ khác sẽ không còn ý nghĩa.” Hạ Tử Thần bưng cà phê lên uống một ngụm, “Mỗi người mỗi lúc sẽ gặp những người khác nhau, sẽ trải qua những chuyện khác nhau nên cái nhìn đối với tình yêu cũng sẽ khác nhau.”

Hạ Tử Thần dừng một chút, lại nói tiếp, “Trước khi quen Cố Hủ, em thật ra luôn nghĩ mình sẽ cô đơn cả đời.” Cho dù cậu thích Trầm Dịch Thành nhưng cũng không nghĩ có thể cùng người này đi hết cả đời, cho nên cậu vẫn luôn yên lặng.

“Cùng chơi với Cố Hủ trong game khiến em cảm thấy mỗi ngày đều rất vui vẻ, cũng có cảm giác chờ mong.” Nhớ đến ngày trong game gặp Cố Hủ, Hạ Tử Thần cảm thấy duyên phận thật sự rất kỳ diệu. “Hiện giờ cùng một chỗ, mỗi ngày đều trôi qua an ổn, em cũng cảm thấy tình yêu yên bình thế này rất tốt. Mỗi ngày có người chờ mình về hoặc cùng về, có người cùng ăn cơm, nói chuyện, xem phim hoặc chơi game. Chuyện mình quan tâm người ấy sẽ yên lặng giúp đỡ, ngẫu nhiên tặng quà cho người ấy, người ấy sẽ vui mừng rất lâu.” Nghĩ đến hiện giờ Cố Hủ vẫn dùng chiếc bút ký tên cậu tặng, Hạ Tử Thần không tự giác mà cười sâu thêm.

La Tế yên lặng nhìn cậu, nâng khóe miệng, dường như cảm nhận được niềm vui của Hạ Tử Thần.

“Thật ra em mặc kệ hình thức tình yêu gì đó, có yêu mới là quan trọng, tình yêu chân chính sẽ không làm tổn thương người kia.” Những lời này Hạ Tử Thần chưa từng nói với người khác, có lẽ bởi vì đối phương là La Tế, cũng có người yêu đồng tính như cậu, cậu mới có thể thản nhiên chia sẻ suy nghĩ.

Bình tĩnh như Cố Hủ, khi rảnh rỗi sẽ có những hành động rất trẻ con, như buổi sáng, nếu hắn dậy trước, Hạ Tử Thần vẫn còn ngủ, hắn sẽ lấy máy ảnh ra chụp Hạ Tử Thần vài kiểu, sau đó sẽ hôn cậu đến khi cậu tỉnh lại.

Ảnh chụp như vậy trong nhà nhiều không đếm hết, tuy không phải đều là ảnh đẹp nhưng nó ghi lại hạnh phúc của cậu, từng chút từng chút hạnh phúc.

“Xì” La Tế cười trêu chọc, “Được rồi, biết cậu đang rất hạnh phúc, có cần ở trước mặt anh rạng rỡ vậy không?”

Hạnh phúc là thứ không thể ngụy trang, hạnh phúc chân chính có thể lây truyền cho người khác, La Tế cũng có cảm giác giống như những gì Hạ Tử Thần nói. Tuy Hạ Tử Thần nhỏ tuổi hơn nhưng rất nhiều chuyện lại thấy được rõ ràng.

Hạ Tử Thần không nói gì nhún vai, rõ ràng là La Tế hỏi cậu a.

“Anh cùng anh Mặc Tường cũng không tới a.” Cậu từng thấy vài lần hai người hôn nhau trên xe, với tính cách của cậu hẳn sẽ không đi nhìn, lặng lẽ tránh xa. Nhưng đôi khi đi cùng Cố Hủ, Cố Hủ sẽ kéo cậu qua, gõ hai cái trên cửa kính xe, đương nhiên, chỉ có hai lần mà thôi, dù sao bản thân Cố Hủ cũng không phải loại người thích quan tâm đến chuyện này, huống chi cũng không tới phiên hắn quản tự do yêu đương của người khác.

Lần đầu tiên còn dọa La Tế nhảy dựng, nhưng năng lực thích ứng của La Tế và Mặc Tường rất mạnh, trải qua một lần, lần thứ hai mặt liền không đổi sắc.

“Trước mắt xem như không tệ lắm.” La Tề cười cười, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần ưu sầu, trầm mặc một lát, lại nói, “Nhưng bọn anh lại có áp lực từ người nhà.”

“Sao?” Hạ Tử Thần chưa từng nghe Cố Hủ nói qua.

“Anh cùng cậu ấy mấy năm trước đã nói tất cả nhưng trong nhà lại không đồng ý.” La Tề nhếch miệng, trong ý cười có chút chua xót, “Thật ra anh cùng Mạc Tường đã tính rời nhà ra ngoài, nếu không có Cố thiếu gia hỗ trợ, anh cùng Mạc Tường nói không chừng đã chết đói, hoặc đã thỏa hiệp với trong nhà rồi.”

Hạ Tử Thần nghe chuyện về tình yêu đồng tính không ít, nhưng kết cục phần lớn đều không tốt, sự cản trở của gia đình là vấn đề lớn nhất, rất nhiều người cũng bởi vậy miễn cưỡng kết hôn với nữ giới, cuối cùng hại người hại mình.

Nghĩ đến như vậy, cha cậu có thể chấp nhận cậu là đồng tính luyến, Hạ Tử Thần cảm giác vô cùng vui mừng, ít nhất cậu không cần vì điều này mà buồn rầu. Nếu không một bên là Cố Hủ, một bên là người cha đã nuôi lớn mình, dù buông bên nào cũng là chuyện rất đau khổ với cậu.

“Nghe Cố thiếu gia nói, bên nhà cậu không có vấn đề gì?” La Tề hỏi.

“Vâng.” Hạ Tử Thần lên tiếng, cũng không nhiều lời, cậu không muốn cho La Tề cảm giác đối lập quá lớn, như vậy sẽ khiến sự đau xót của La Tề sâu thêm.

“Bên Cố gia dường như cũng không cần lo lắng, Cố thiếu gia rất có lòng tin a.”

“Cũng chưa biết được, chờ gặp rồi nói sau.” Tuy Cố Hủ nói không có vấn đề gì nhưng chưa gặp cha của hắn, trước sau vẫn có cảm giác không xác định.

“Yên tâm đi, với cá tính của Cố thiếu gia, khẳng định đều sắp xếp tốt rồi mới có thể để cậu đi gặp.” Với hiểu biết của hắn, Cố Hủ từ trước đến nay không phải người liều lĩnh, sẽ không xử trí theo cảm tính.

“Chúc cậu may mắn.” Hắn tất nhiên hy vọng mọi thứ thuận lợi chút.

Tối giờ tan làm hai người mới trở về. La Tề phải về công ty quét thẻ mới có thể đi, Hạ Tử Thần là thực tập sinh, không cần quét thẻ, liền đi thẳng tới hầm để xe, định nhắn tin báo Cố Hủ đi thẳng xuống dưới.

Mới vừa vào bãi đỗ xe, từ xa liền nhìn thấy một chiếc xe chạy vào đúng lúc dừng bên cạnh xe Cố Hủ, cửa sau mở ra, một cô gái ăn mặc rất khêu gợi đi xuống, đi thẳng tới chỗ Cố Hủ bên kia.

Lúc này Cố Hủ đang cầm di động đứng bên cạnh xe, hình như chuẩn bị gọi điện thoại. Khi có một cô gái đứng trước người hắn ngăn đường đi, hắn ngẩng đầu liếc mắt một cái, trên mặt không có biểu tình gì, tựa hồ không để ý đến.

Hạ Tử Thần dừng bước, mặc dù cách hơi xa nhưng cậu vẫn nhận ra cô gái kia đúng là người ngày đó cùng Phạm Giai Duyệt vào club đêm, sau đó có xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật của Cố Diễm.

Cô gái không biết nói gì với Cố Hủ, Cố Hủ hơi nhàu mày, nhưng vẫn không nói chuyện. Cô gái dường như có chút nôn nóng, từ trong túi lấy ra một tập tài liệu đưa cho Cố Hủ. Cố Hủ nhăn mày càng sâu, không đưa tay qua nhận lấy.

Cô gái không biết nên buông lỏng tay, tập tài liệu rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang nhỏ.

Cố Hủ vượt qua cô gái, đưa di động lên tai, không quá vài giây, di động Hạ Tử Thần vang lên.

Tiếng chuông di động trong bãi đỗ xe trống trải vang lên đột ngột, dù tiếng không lớn nhưng vẫn khiến cho Cố Hủ chú ý.

Nhìn thấy người đứng đó là Hạ Tử Thần, Cố Hủ ngắt điện thoại đi tới, “Nghe trưởng phòng tài vụ nói La Tề dẫn em ra ngoài, đang chuẩn bị đi đón em.”

“Em cũng vừa định gọi điện thoại cho anh.” Hạ Tử Thần nhìn thoáng qua cô gái phía sau hắn, cô gái đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không đi nhặt tập tài liệu kia.

Cố Hủ biết cậu đang nhìn ai, mở miệng nói, “Đừng nghĩ linh tinh, tôi căn bản không biết cô ta.”

Hạ Tử Thần nhướn mày, “Vậy sao cô ta lại đến tìm anh làm gì?”

Cố Hủ bất đắc dĩ thở dài, “Khẳng định không phải là chuyện tốt, lên xe sẽ giải thích với em.”

“Nếu em đến muộn một lúc nữa, nói không chừng có thể xảy ra tiết mục bất gian.” Hạ Tử Thần đảo mắt qua cô gái đang trừng cậu, nói thật, cậu không biết cô gái này trừng cậu có ích gì.

“Thần Thần của tôi từ trước đến nay đều rất lý trí, sẽ không thể không phân biệt được tốt xấu.” Cố Hủ hơi cười.

“Ít nói lời dễ nghe đi.”

“Em dù sao cũng phải cho tôi cơ hội biện bạch a.”

“Nếu chuyện gì cũng không xảy ra thì có cái gì cần biện bạch.” Hạ Từ Thần không giận, từ đầu đến cuối cậu thấy rất rõ ràng.

“Nói cũng đúng.” Cố Hủ gật đầu, “Vậy Thần thiếu gia nể mặt tôi theo tôi về nhà đi.”

“Lái xe.” Hạ Từ Thần một tay dứt túi quần.

“Được.” Cố Hủ xoay người đi tới vị trí xe mình, vừa mới mở cửa xe lại bị cô gái kia giữ lại.

“Cố thiếu gia hẳn sẽ không muốn chuyện mình là đồng tính luyến ái đều bị mọi người biết đi?” Cô gái cao giọng, Hạ Từ Thần đứng một bên nghe thấy rõ ràng.

Hạ Từ Thần hơi nhú mồm, đi tới bên Cố Hủ.

“Tôi không thích uy hiếp người khác, nhưng mời thiếu gia xem qua một chút dự án của chúng tôi, hy vọng có cơ hội hợp tác.” Thấy Hạ Từ Thần đi tới, cô gái lộ ra ý cười có phần đắc thắng.

Chuyện bản thân là gay, Hạ Từ Thần không để ý người trong nhà biết nhưng nếu mọi người đều biết thì có hơi quá, huống hồ với thân phận của Cố Hủ, vẫn nên tận lực không cần dính tới loại chuyện này thì tốt hơn.

Cố Hủ nhú mồm nhưng rất nhanh giãn ra. Mở cửa ghế phụ, để Hạ Từ Thần lên xe.

Hạ Từ Thần do dự một chút, vẫn là yên lặng ngồi xuống.

Cố Hủ đóng cửa lại, quay về phía ghế bên kia, mở cửa xe, thấp giọng nói, “Cô muốn nói thì cứ nói, không cần báo cho tôi biết. Tôi thật mừng nếu mọi người đều biết, tôi cùng vợ tôi không có gì phải ngại người ta thấy, ai biết cũng không sao.”

Dừng một chút, khoe miệng Cố Hủ nhếch lên cười lạnh, “Nhưng thật ra chuyện của Lôi tiểu thư so với tôi thì đặc sắc hơn, cô nói chuyện của hai bên đều đưa ra, ai sẽ bị chú ý nhiều hơn?”

Nói xong, Cố Hủ lên xe, đóng cửa, nổ máy rời đi.

Bánh xe đè lên tài liệu trên mặt đất, lưu lại một dấu bánh xe lớn.

Cô gái bị ném lại một bên sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm nơi xe chạy đi, về mặt kính ngạc, trong ánh mắt cũng lộ ra tức giận không thể che giấu. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Kế hoạch

Xe ra khỏi bãi đỗ, Hạ Từ Thần tựa vào ghế nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nói chuyện. Đang giờ tan tầm nên có chút tắc đường, không khí im lặng trong xe có chút gượng gạo.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Cố Hủ mở miệng trước.

“Không có gì.” Hạ Từ Thần trả lời có lệ. Tuy cậu không nghe được toàn bộ nhưng cô gái này nói đến bản dự án, hơn nữa trước đó cô ta còn chơi cùng Phạm Giai Duyệt, Hạ Từ Thần cảm thấy cô ta cũng vì muốn Cố gia đầu tư mà đến. Cậu không hiểu, rõ ràng Cố Hủ đã tỏ rõ lập trường của mình, mấy người kia vì sao còn muốn quấn lấy Cố Hủ như vậy.

“Vậy có tâm tình nghe tôi giải thích không?”

“Nói đi.” Hạ Từ Thần không để ý lắm đáp lại, nhưng lực chú ý đã chuyển tới trên người Cố Hủ.

Cố Hủ hơi nhếch môi, nói, “Cô ta chính là người mua chuộc người pha chế rượu trong sinh nhật đại ca, là người bỏ thuốc em và đại ca.”

“Cái gì?” Hạ Từ Thần kinh ngạc quay đầu, ngoài ý muốn nhìn Cố Hủ. Cô gái kia cậu có thấy trong bữa tiệc, cậu còn nhớ rõ lúc ấy cô ta ngồi trong góc sáng chỗ quầy rượu, không nghĩ sẽ liên quan đến chuyện này.

“Nhưng tuy người pha chế rượu có chỉ ra và xác nhận là cô ta, cô ta lại chết cũng không thừa nhận, giao dịch cũng là tiền mặt, không lưu lại chứng cứ gì.” Cô Hủ từ từ điều khiển xe đi theo dòng xe cộ phía trước, “Đại ca lười đối phó với cô ta, dù sao lần này cũng không xảy ra chuyện gì, cứ thả đi trước.”

“Đã như vậy, cô ta lại không biết xấu hổ mà chạy tới nói chuyện hợp tác với anh sao?” Hạ Tử Thần không thể tưởng tượng nổi, nếu đổi là người khác, hẳn đã cảm thấy rất mất mặt, có thể tránh sẽ tránh.

“Nếu cô ta biết thẹn thì đã không làm ra loại chuyện bỏ thuốc như vậy.” Tuy chuyện bỏ thuốc là chuyện giúp hắn chiếm được tiện nghi, nhưng lúc ấy cũng không khỏi lo lắng thân thể của Hạ Tử Thần, kéo Hạ Tử Thần đi kiểm tra toàn bộ một lần, xác định thuốc không hại thân thể mới yên tâm, “Cũng may đại ca nói không có việc gì, nếu thực để cho cô ta thực hiện được, chỉ sợ cũng khó xử lý.”

Đại ca nhà mình xử lý thế nào, Cố Hủ không định nói cụ thể với Hạ Tử Thần, dù sao đây là chuyện của bản thân Cố Diễm, nói ra sợ Hạ Tử Thần khó xử.

“Thật ra ngoại trừ ở tiệc của đại ca đã gặp qua, trước đó ở club cũng có thấy cô ta một lần. ....” Sau đó, Hạ Tử Thần nói chuyện hôm ấy nhìn thấy Phạm Giai Duyệt cùng cô ta một chỗ.

Cố Hủ hơi nhũn mày, nói, “Cô ta tên là Lôi Lan Đình, là đứa con cùng thể hệ với tôi của Lôi gia. Năm trước thân thể Lôi lão gia không tốt, tạm thời để cha Lôi Lan Đình là Lôi Thừa cùng chú hai cô ta là Lôi Tín tiếp quản. Cụ thể Lôi gia phân chia thế nào, còn phải để lão gia quyết định. Tuy việc kinh doanh làm ăn của Lôi lão gia không tồi, nhưng hai năm nay đã bắt đầu trượt dốc. Hiện giờ trên dưới Lôi gia đều muốn Lôi Lan Đình tìm được nhà chồng tốt, cũng có thể giúp Lôi gia một phen. Nhưng cô gái này tiếng xấu bên ngoài ai cũng biết, đoán là chẳng có đàn ông nào muốn cưới cô ta.”

Nghe Cố Hủ nói xong, sắc mặt Hạ Tử Thần trầm xuống, mặt nhăn lại, không biết đang nghĩ cái gì.

“Làm sao vậy?” Thấy cậu không nói lời nào, Cố Hủ hỏi.

“Không có việc gì. ....” Hạ Tử Thần phục hồi tinh thần, kéo miệng, “Lôi gia em đã nghe qua, hiện giờ không tốt sao?”

Nền móng của Lôi gia là ở thành phố N, cho nên dù Hạ Tử Thần nghe qua, Cố Hủ không cảm thấy bất ngờ, “Hiện giờ hai đứa con của Lôi lão gia tranh gia sản rất mạnh. Nhưng bởi vì gần đây thị trường kinh tế sa sút cho nên hai anh em khó được lại bắt tay lập nên dự án này, nhưng. .... Lôi gia nói không chừng sẽ tồn thất cũng bởi dự án này.”

Hạ Tử Thần trầm mặc một lúc, “Anh sao biết dự án này không làm được?”

“Không phải không làm được, mà khẳng định sẽ lỗ.” Cố Hủ kiên nhẫn giải thích cho Hạ Tử Thần, “Vị trí mảnh đất kia là ở phía đông ngoại ô, có hơi lệch hướng, rất tĩnh lặng, giao thông không được tiện lắm. Đương nhiên, điều này thật ra không có vấn đề gì. Hơn nữa Lôi gia mua khu đất đó, Phạm gia cùng Trần gia góp cổ phần, ba nhà hợp tác chuẩn bị đem nơi đó xây dựng thành khu biệt thự sang trọng. Nếu phủ xanh đúng mực, hơn nữa môi trường yên tĩnh, vài người có tiền chắc chắn sẽ hoan nghênh. Dù sao hơn là nội thành huyên náo, mọi người càng thích ở nơi có không khí tươi mát, điều kiện thoải mái.”

“Chẳng qua rất không khéo, chính phủ quyết định sáu tháng cuối năm sau sẽ bắt đầu xây dựng một khu công nghiệp nhỏ cách mảnh đất kia khoảng hai trăm mét, tin tức này phải giữa năm sau mới công bố. Vốn là một biệt thự sang trọng, bên cạnh lại là nhà xưởng, chất lượng không khí chắc chắn sẽ không vượt qua kiểm tra. Mặt khác, ai có tiền lại đi mua một cái biệt thự cạnh khu xí nghiệp? Với sự đầu tư của ba nhà bọn họ, giá của biệt thự khẳng định sẽ không thấp, biệt thự ngang giá như vậy ở thành phố N không ít, có vài khu đã có đường thông, thời gian ngắn sẽ không biến đổi gì lớn, cuộc sống giao thông đều tiện. Cho nên khu đất kia của Lôi gia sẽ khó thu hồi tiền, hoặc có thể nói căn bản là lỗ.”

“Tin này anh biết, Lôi gia bọn họ lại không biết sao?” Nếu tin tức được xác thực, lúc trước người Lôi gia có ngốc cũng sẽ không mua khu đất đó đi?

“Mảnh đất kia năm trước Lôi gia đã mua, lúc ấy là trực tiếp mua từ một công ty bất động sản, cũng không phải khu chính phủ quy hoạch xây nhà máy.” Cố Hủ nói, “Tin tức này tháng ba năm nay mới nhận được, Cố gia kinh doanh nhiều năm như vậy tất nhiên có nơi cung cấp tin tức tin cậy. Chẳng qua hiện giờ chính phủ còn đang cùng bên nhà máy hiệp thương, vì tránh cho cạnh tranh, chuyện này tạm thời đang giữ bí mật. Lôi gia không biết cũng là bình thường, hơn nữa khu biệt thự lập tức sẽ khởi công, xem ý của Lôi gia có lẽ xây gần xong mới bán. Đến lúc đó tin tức xây khu công nghiệp vừa tung ra, có lẽ chẳng ai muốn mua.”

“Cũng may có nơi cung cấp tin tức, không cứ đầu tư vào rồi lại rước về phiền toái.” Hạ Tử Thần cười nhẹ. Thảo nào thái độ của Cố Hủ rất kiên định, hóa ra đã sớm có tin tức. Cũng may lúc trước không đáp ứng giúp Trần Dịch Thành, không thì phiền lớn.

“Thật ra cho dù không có tin này, đại ca cũng sẽ không đầu tư. Giá trị các khu bất động sản ở thành phố N đại ca đã phân tích qua, sẽ không tùy tiện đầu tư khu đất chưa được xác định rõ ràng.

“Dự tính xa thật đấy.”

“Gia nghiệp lớn nên phải nghĩ trước, phòng ngừa tai họa.” Cố Hủ cười cười.

Hạ Tử Thần trong lòng thở dài, không biết Trần Dịch Thành nhận được tin này sẽ có biểu tình gì nữa. Khu biệt thự đó một khi đã khởi công, tiền vốn đã đổ vào, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Xe đã chạy ra khỏi đoạn đường tắc, thông thuận chạy đi.

“Nếu em muốn có thể nhắc Trầm Dịch Thành một chút, dù sao còn chưa khởi công, cho dù phải bồi thường, tổn thất cũng không lớn.” Cố Hù nói.

“Anh cảm thấy anh ta sẽ nghe lời em sao?” Hạ Tử Thần như cười như không hỏi.

Ba nhà Lôi, Trần, Phạm đã xác định muốn làm kế hoạch này, đối với lời nói từ một phía của Hạ Tử Thần, hơn nữa việc này còn đang trong giai đoạn giữ bí mật, Trầm Dịch Thành căn bản sẽ không tin cậu, nói không chừng còn nghĩ là do Cố Hù xúi giục, cố ý khiến bọn họ không thể thực hiện dự án này. Huống chi chuyện này không quan hệ đến cậu, cậu không muốn tham dự.

“Nếu là tôi, tôi sẽ nghe em.” Cố Hù nghiêm túc nói.

“Tiếc là anh ta không phải anh.” Hạ Tử Thần biết Trầm Dịch Thành rất tự tin, thậm chí có chút tự phụ, quyết định của hắn sẽ không bị người khác làm dao động mà thay đổi, tất cả chỉ vì lợi ích trước mắt. Mà hiện tại, Trầm Dịch Thành chỉ có thể nhìn tới lợi nhuận của khu biệt thự sau khi hoàn thành, lợi nhuận sẽ rất lớn.

“Thật ra khu đất kia nếu xây dựng thành khu nhà cho cư dân bình thường cũng không tồi, hiện giờ người có nhu cầu về nhà không ít, nhưng nhà trong nội thành giá rất cao, nhiều người sẽ chọn mua nơi xa một chút. Khu nhà hoàn thành xong, trong dự án chắc chắn sẽ có cân nhắc về việc giao thông, sẽ xây dựng đường đi.” Cố Hù hiếm khi nói lên suy nghĩ của mình, “Nhưng thời điểm Lôi gia mua khu đất kia không ép giá, mua với giá rất cao, nếu xây thành khu dân cư bình thường, có lẽ tiền lời sẽ không nhiều.”

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật đầu, tuy ý tưởng của Cố Hù không tồi nhưng nếu lợi nhuận ít, những người đó nhất định sẽ không chịu làm.

“Tuy tôi không qua lại gì với Trầm Dịch Thành nhưng coi như tôi cảm ơn cậu ta đã quan tâm em, cho em cơ hội nhắc nhở cậu ta.” Hắn biết Hạ Tử Thần tuy không phải người dễ mềm lòng nhưng cũng không ích kỷ, luôn nhớ rõ ai đã đối xử tốt với cậu.

“Nói sau đi.” Hạ tử Thần cười cười, đổi đề tài.

Chuyện này cứ như vậy bỏ qua.

Vài ngày sau, Hạ Tử Thần lại sống bình thường như trước, yên bình lại rất hứng thú.

Hôm nay ăn xong cơm tối, Cố Hù trong bếp rửa bát, thuận tiện pha cà phê, Hạ Tử Thần mở máy tính, vào game. Trong thời gian này game không có phụ bản mới, nhiệm vụ hàng ngày cũng vẫn như vậy, lặp đi lặp lại vài sự kiện, Hạ Tử Thần thấy có chút nhàm chán. Nhưng người trong game vẫn vui vẻ chơi như trước, thấy bọn họ không có việc gì làm, đứng tại chỗ mà bát quái, coi như là lạc thú của game.

Màn hình mở đầu của game hiện ra, phong cảnh quen thuộc hiện ra trước mắt, Hạ Tử Thần vốn định vừa nhận thư vừa chờ Cố Hù cùng nhau đánh phụ bản, các dòng chữ đầu trên kênh thể giới lại khiến động tác của cậu dừng lại.

[Thế Giới] Yêu Sách Cực Phẩm: Trầm Khê là tên gay biến thái! Lừa tiền không trả, còn câu dẫn nam nhân của người khác, quả thực là JP trong game, người biết nó tránh xa một chút, đừng để bị lừa! Trầm Khê này còn muốn giữ mặt mũi thì biến khỏi game đi, đừng để bị người giết đến chết!

[Thế Giới] Yêu Sách Cực Phẩm: Trầm Khê là tên gay biến thái! Lừa tiền không trả, còn câu dẫn nam nhân của người khác, quả thực là JP (JP(juepin): tuyệt phẩm) trong game, người biết nó tránh xa một chút, đừng để bị lừa! Trầm Khê này còn muốn giữ mặt mũi thì biến khỏi game đi, đừng để bị người giết đến chết!

.....

Hạ Tử Thần nhàu mày, vừa buồn cười vừa tức. Ai nhảm chán như vậy chạy đến hãm hại cậu?

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: on! Đây là có chuyện gì? Đã xoát một lúc rồi.

[Mật] Trầm Khê: em cũng không biết tại sao.....

[Mật] Tiềm hành Đêm Khuya: Cố Hù đâu?

[Mật] Trầm Khê: đang rửa bát.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: ha ha, quả nhiên càng ngày càng có cảm giác sống ở nhà.

[Thế Giới] Hoa Hường Dương: bà cô này còn muốn chơi hay không? Cực Phẩm và Phiến Tử đều là các người đi?

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: đúng, đã không để ý tới còn muốn trèo lên đầu lên cổ người khác.

[Thế Giới] Huyết Tinh Tham Lam: chính là thiếu đòn đi. Vừa nãy chửi bọn họ xong bọn họ còn cảm thấy không đủ.

[Thế Giới] Hoa Hường Dương: đã thấy, chưa từng thấy ai đáng bị coi thường như vậy!

[Thế Giới] Yêu Sách Kì Ba: các người có dám nói Trầm Khê không phải nhân yêu?!

[Thế Giới] Tam Kiến Chung Tinh: lại chạy ra một tên thiếu đòn đáng bị coi thường, nào tàn biến nhanh đi, tuy nhất định không cứu được nữa rồi.

[Thế Giới] Yêu Sách Phiến Tử: Trầm Khê là tên gay biến thái! Lừa tiền không trả, còn câu dẫn nam nhân của người khác, quả thực là JP trong game, người biết nó tránh xa một chút, đừng để bị lừa! Trầm Khê này còn muốn giữ mặt mũi thì biến khỏi game đi, đừng để bị người giết đến chết

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: Trầm Khê là nhân yêu việc này mọi người đều biết, nói vậy để làm gì a? Trong game kêu gào cái gì? Sợ người khác không biết mình đến phá đám đi?

[Thế Giới] Gió Mặc Gió, Mưa Mặc Mưa: Trầm Khê không phải cùng đại thần một chỗ sao? Sao lại biến thành kẻ lừa đảo?

[Thế Giới] Tâm Thủy: đúng a. Tôi thường xuyên thấy bọn họ cùng một chỗ, ân ái ái rất đáng yêu a!

[Thế Giới] Hồng Gia Hủ Nương: người biết Trầm Khê không ít, cậu ấy là loại người gì những người biết cậu ấy đều rõ. Máy người không biết gì đừng ở đó bịa đặt!

[Thế Giới] Thiên Lam Quyển Rũ: nói không chừng là có người ghen tị, cố ý đến phá hoại.

.....

Trên kênh thế giới từng dòng từng dòng chảy lên, Hạ Tử Thần không biết nói gì.

“Cà phê pha xong rồi.” Cố Hủ bụng hai cốc cà phê vào phòng sách của Hạ Tử Thần, đưa một cốc tới tay cậu.

“Vâng.” Hạ Tử Thần tựa lưng vào ghế, bụng cà phê lên uống một ngụm, vẫn chú ý tới kênh thế giới.

Thấy cậu có chút xuất thần, Cố Hủ cũng lại gần, nhìn thấy những lời nói xấu Hạ Tử Thần, khuôn mặt vốn ôn hòa trầm xuống, nhàu mảy, trong mắt cũng lộ ra tức giận.

Hạ Tử Thần đưa tay vỗ vỗ Cố Hủ đang tức giận, cười nói, “Có phải lại có cô gái nào thầm mến anh không, lại tới làm phiền em?”

Cố Hủ cầm tay cậu, thấp giọng nói, “Gần đây bên người tôi ngay cả nửa người khác phái cũng chưa từng xuất hiện qua, em biết mà.”

Nói xong, Cố Hủ đi ra khỏi phòng sách của Hạ Tử Thần, lấy di động ra gọi điện.

[Thế Giới] Bách Thảo Chiết: ai nhảm chán như vậy ở đây nói xấu Trầm Khê a? Trầm Khê từ trước đến nay luôn cùng Tàn Mặc một chỗ, câu dẫn nam nhân nhà ai? Tàn Mặc cũng là người chung tình, ngoại trừ Trầm Khê cho tới bây giờ chưa có ai khác. Cho nên người kia cái gì mà ‘câu dẫn nam nhân’ là nói nhảm.

[Thế Giới] Nhất Quý Trán Lạc: Bách Thảo phò bang chủ lên tiếng, đây mới là lí do tin cậy nhất!

[Thế Giới] Bách Thảo Chiết: về phần lừa tiền. .... Muốn gạt cũng phải gạt Tàn Mặc. Tàn Mặc chưa nói bản thân bị lừa, máy người lại ở đây lại bị chứng vọng tưởng bị hại hả? Có bệnh thì đi chữa đi, bệnh viện tâm thần hoan nghênh các người.

[Thế Giới] Hoa Hường Dương: phò bang chủ nói rất đúng!

[Thế Giới] Bát Quái Tiểu Phân Đội: đã thấy, máy người nói xấu Trầm Khê đang trốn bên trong thành Lạc Dương không dám đi ra, mọi người mau tới vây xem!

[Thế Giới] Kiếm Lang: máy người nói xấu Trầm Khê, giết một lần một vạn kim, chụp ảnh lấy tiền.

Kiếm Lang vừa nói xong, những người thấy chuyện tốt liền chạy đến chủ thành bắt đầu báo thù máy người kia. Cho dù ở chủ thành giết người có tăng sát khí, mức sát khí cao phải ngồi nhà tù, nhưng một vạn kim có lực hấp dẫn hơn.

Cố Hủ gọi điện xong đi vào, sắc mặt vẫn không tốt hơn, “Đã để bọn họ tra xét một chút, máy nick kia đều là ở quán net, không thể tìm được.”

“Quên đi, dù sao cũng không có tổn thất gì.” Hạ Tử Thần không để ý cười cười.

Cố Hủ vuốt tóc Hạ Tử Thần, “Việc này tôi sẽ bảo bọn họ lưu ý, tra một chút hẳn là sẽ có manh mối.”

Tuy người biết Hạ Tử Thần là gay không ít nhưng người gần đây có quan hệ với bọn họ không nhiều. Trong game bọn họ chỉ cùng người trong bang đánh phụ bản, trong hiện thực, không quá vui vẻ cũng chỉ là lần đó Lôi Lan Đình đến công ty muốn hợp tác bị từ chối, dùng chuyện hai người là đồng tính luyện ái mà uy hiếp.

Nghĩ đến mối quan hệ của Lôi Lan Đình cùng Phạm Giai Duyệt, thêm chuyện Liên Phi Nhi cùng Trầm Khê từ trước đến nay không hòa hợp, đối tượng bị tình nghi dần rõ ràng. Tuy không có chứng cứ, ít ra cũng có phương hướng.

“Không sao.” Hạ Tử Thần lắc đầu, đẩy Cố Hủ, “Mở máy tính đi, lát nữa đi hàng ngày.”

Thấy Hạ Tử Thần không bị ảnh hưởng gì, Cố Hủ cũng không nói thêm gì nữa, bùng cả phê vào phòng mình.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: hiện giờ mấy người rảnh rồi rất nhiều, đừng để ý.

[Mật] Trầm Khê: biết.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: đứng rồi, Trầm Dịch Thành cùng Liên Phi Nhi kia gần đây rất loạn.

[Mật] Trầm Khê: sao?

Như vậy khiến Hạ Tử Thần có chút ngoài ý muốn, dù sao hai nhà còn đang trong giai đoạn hợp tác, hai người không có lý do gì ở phía sau mâu thuẫn.

[Mật] Tiềm hành Đêm Khuya: cụ thể thì không rõ, gần đây anh thấy Trầm Dịch Thành không gọi điện thường xuyên nữa. Hôm qua tan học quay về phòng, nghe thấy Trầm Dịch Thành cãi nhau với Liên Phi Nhi qua điện thoại.

[Mật] Trầm Khê: việc này anh làm như không biết đi. Trầm Dịch Thành rất coi trọng mặt mũi, anh cũng đừng hỏi nhiều.

[Mật] Tiềm Hành Đêm Khuya: anh mới lười quản, chỉ là có chút tò mò.

Nói đến Trầm Dịch Thành, Hạ Tử Thần tạm thời thu nhỏ cửa sổ game, mở QQ, thấy Trầm Dịch Thành đang online. Nghĩ một chút, gửi tin nhắn qua.

“Dự án của các anh vẫn nên suy nghĩ lại một chút đi.”

Vốn Hạ Tử Thần không nghĩ tham dự việc này, nhưng cho dù cậu và Trầm Dịch Thành hiện giờ không phải bạn bè, cũng không xem như đối địch. Nếu Cố Hủ nói với cậu quy hoạch của chính phủ, cậu mặc dù không nói thẳng, cũng sẽ nhắc nhở Trầm Dịch Thành một câu. Về phần đối phương có nghe hay không, không liên quan đến cậu.

Một lát sau, Trầm Dịch Thành trả lời lại.

“Dù sao cũng không giúp được tôi, chuyện Trầm gia không liên quan đến cậu. Tôi đang bận.”

Hạ Tử Thần cười nhạo một tiếng, đóng QQ, quay lại game.

Nếu Trầm Dịch Thành căn bản không để ý đến cậu, cậu cần gì tự tìm mất mặt? Có đôi khi cho dù người nói có tâm, người khác cũng không nhất định sẽ nhận, còn không bằng giữ yên lặng. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Chung tình

Vài ngày sau, dự án hợp tác của Trầm gia cùng Lô gia, Phạm gia chính thức khởi công. Ngày hôm sau liền lên báo, không nói đến chuyện biệt thự xây xong có lợi nhuận không, chỉ cần việc hợp tác của ba nhà này cũng đủ trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Cho dù không có hai nhà Trầm, Phạm, thực lực của Lô gia cũng không thể khinh thường, ngay cả hiện giờ không bằng lúc trước, cũng vẫn là một trong những gia tộc đứng đầu của thành phố N.

Sau chuyện này, Trầm Dịch Thành càng bận rộn hơn. Trước kia trong giờ học, ở trường còn có thể gặp phải, giờ căn bản như long thần thấy đầu không thấy đuôi, cũng không biết hắn đang bận cái gì. Dù sao hắn cũng chỉ là thiếu gia chưa tốt nghiệp đại học mà thôi.

Tháng mười một, không khí lạnh tràn về, nhiệt độ không khí giảm xuống. Trước đó chỉ cần mặc áo khoác gió là đủ ấm, hiện giờ mọi người đều mặc áo bông, thậm chí người sợ lạnh đã mặc áo lông.

Trước khi không khí lạnh tràn về, Cố Hủ đã mua cho Hạ Tử Thần một cái áo lông màu trắng, chất liệu nhẹ nhàng, hoàn toàn không có cảm giác dày nặng của quần áo mùa đông, nhưng mặc trên người rất ấm, Hạ Tử Thần rất thích.

Hết giờ học thứ tư, Hạ Tử Thần cùng An Cảnh, Đường Huy cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó định tới công ty đi làm. Mới vừa đi ra cổng trường, điện thoại của Cố Hủ gọi tới.

“Đã ăn cơm trưa chưa?” Hạ Tử Thần nhận điện thoại, cười hỏi.

“Ăn rồi. Em đang ở đâu?”

“Đang chuẩn bị tới công ty.” Hạ Từ Thần đi dọc theo lối đi bộ, “Muốn em mang cái gì đến sao?”

Cố Hủ ngẫu nhiên sẽ bảo Hạ Từ Thần mua đồ ăn nhẹ tối, buổi chiều không có việc gì Cố Hủ sẽ lấy cớ để Hạ Từ Thần lên tầng, hai người cùng nhau uống trà chiều.

“Không cần, tôi gọi cho em là muốn nói một chuyện.” Cố Hủ cười một chút, tiếp tục nói, “Cha mẹ tôi ngày mai sẽ bay đến thành phố N, mời em tối thứ sáu đến nhà ăn cơm.”

“A?” Cố Hủ đột nhiên nói cha mẹ hắn sẽ về, Hạ Từ Thần hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý. Vốn cậu nghĩ cha mẹ Cố Hủ trước khi trở về sẽ nói với bọn họ ít nhất trước một tuần, không ngờ lại chỉ trước hai ngày.

“Bị dọa sợ rồi sao?” Tuy cách điện thoại nhưng Cố Hủ tựa hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Hạ Từ Thần.

Thật ra khi nhận được điện thoại của mẹ, hắn cũng có chút bất ngờ, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Nhưng mẹ nói không nên kéo dài quá, nếu không trở về sợ Hạ gia cảm thấy bọn họ không coi trọng, cho nên chuyện bên kia xử lý xong liền vội vàng bay chuyển nhanh nhất về nước.

“Một chút.” Hít sâu một hơi, Hạ Từ Thần tận lực áp chế cảm giác khẩn trương, “Hai bác thích cái gì?” Lần đầu tiên gấp mặt, không thể tới tay không, sẽ rất không lễ phép.

“Bọn họ cái gì cũng không thiếu, em không cần quan tâm.” Mẹ hắn khi gọi điện cũng có nói, chỉ là muốn gặp Hạ Từ Thần, không cần cậu mua cái gì.

“Anh lần đầu tiên tới gặp cha em cũng mua đồ tới còn gì.” Tuy sau đó Cố Hủ mang về không ít đồ, nhưng hộp cà phê kia Hạ Ngự Trạch ngày nào cũng uống, “Là em tới nhà anh, em cần phải tính trước.”

Cố Hủ bật cười, không khuyên nữa, “Đi, em xem cái gì được thì mua.”

“Buổi chiều cho em nghỉ.” Ngày mai cậu có nhiều tiết học, không có thời gian đi, chỉ có thể nhân lúc này, nửa ngày hắn là chọn được.

“Đi mua đồ sao?” Suy nghĩ của Hạ Từ Thần không quá khó đoán đối với Cố Hủ.

“Vâng.” Hạ Từ Thần không phủ nhận, bắt đầu tính toán đi đâu mua đồ thì tốt.

“Tôi đi cùng em.” Chiều hôm nay hắn không có việc gì, vốn nghĩ chờ Hạ Từ Thần đến công ty thì gọi cậu lên, nhưng hiện giờ người đã xin nghỉ, hắn cũng có thể bỏ bê công việc nửa ngày. Tuy hắn không phải người giỏi biểu đạt, nhưng có thể vì người yêu mà ném công việc qua đầu.

“Anh xác định nửa đường sẽ không bị anh Mạc Tường gọi về?” Đã có bài học trước đó rồi.

Có một buổi chiều thứ năm, cậu có tiết học không thể tới công ty, Cố Hủ đợi buồn trong công ty, bỏ chạy đến trường đi học cùng Hạ Từ Thần.

Cố Hủ tuy đã tốt nghiệp nhưng người biết hắn không ít, đi học cùng Hạ Từ Thần tất nhiên dẫn theo không ít ánh mắt, Cố Hủ vẫn như cũ, trong mắt chỉ nhìn thấy Hạ Từ Thần. Hạ Từ Thần chỉ có thể giả bộ không có việc gì, trong ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bạn học mà kết thúc giờ học. Giáo viên cũng đã từng dạy vài môn cho Cố Hủ, cho nên cũng không đuổi người, giờ nghỉ còn đi tới nói chuyện một lúc.

Nhưng học xong môn đầu tiên, Hạ Từ Thần đang chuẩn bị đổi phòng học, di động Cố Hủ vang lên, bị Mạc Tường gọi trở về công ty để họp. Thế nên ngày đó Cố Hủ không thể không làm thêm ca, bù lại mấy giờ bỏ bê công việc, bữa tối của Hạ Từ Thần cũng là chạy tới công ty ăn cùng Cố Hủ.

“Lần này sẽ không, cùng lắm thì tôi tắt máy.” Cố Hủ nói rất nhẹ nhàng, hiển nhiên không để trong lòng chuyện ngày đó cả tập thể chờ một mình hắn từ trường học quay về công ty họp.

“Được rồi, nếu anh hôm nay lại bị gọi về, danh dự của em liền tiêu tan.” Cố Hủ lần trước cũng nói nhàn rồi không có việc gì mới đến, kết quả vẫn là có việc gấp không tìm thấy người.

“Không sao, tôi có thể chi thêm tiền lương cho bọn họ, sẽ có biện pháp.” Cố Hủ cười một tiếng, nói tiếp, “Tôi lái xe tới trường đón em.”

“Không cần, em đã tới ga tàu điện ngầm, định tới trung tâm thương mại trong thành phố, anh cứ lái xe thẳng đến đó, chúng ta gặp nhau ở cửa khu thương mại.” Hạ Từ Thần không muốn Cố Hủ phải chạy đi chạy lại, trời cũng không lạnh như vậy, không cần tới đón.

Cố Hủ nghĩ một chút, đồng ý. Sau đó hai người quyết định đi dạo trong khu thương mại liền ngắt điện thoại.

Khi Hạ Từ Thần tới nơi, Cố Hủ đã ở đó chờ cậu.

“Lạnh không?” Thấy tai Hạ Từ Thần lạnh đến đỏ ửng, Cố Hủ đưa cốc mocha nóng qua, khẽ chạm lên tai cậu.

“Vẫn tốt.” Hạ Từ Thần cười cười, nhận lấy cốc cà phê nóng trong tay Cố Hủ. Cùng một chỗ đã lâu, Cố Hủ biết thói quen của cậu, khi lạnh mà uống cà phê nóng hoặc ca cao nóng Hạ Từ Thần sẽ rất hưởng thụ.

“Nghỉ một chút hay đi luôn?” Cố Hù kéo khóa áo Hạ Tử Thần ra một nửa, khăn quàng cổ cũng kéo ra một chút, sợ cậu không khu thương mại quá nóng, lát nữa ra ngoài sẽ bị cảm.

“Đi luôn đi, không mệt.” Thật ra Hạ Tử Thần cùng Cố Hù không phải người thích đi dạo phố, trừ phi có chuyện cần thiết, không hai người chỉ muốn ở nhà chơi game, cũng không chạy tới trung tâm thương mại mà đi dạo.

“Được.” Cố Hù tự nhiên nắm tay Hạ Tử Thần, không thèm để ý ánh mắt người ngoài, hai người cùng một cốc cà phê bắt đầu đi dạo.

Hai người chọn khu này vì nơi đây cũng coi như là trung tâm sa hoa trong thành phố N, nhiều đồ sang trọng nổi tiếng thế giới đều có đủ. Cố Hù đồng ý tới nơi này không phải vì muốn Hạ Tử Thần mua đồ đắt tiền, chỉ là nơi này có vài thứ phẩm chất tốt trong phạm vi mua được với tiền lương thực tập của Hạ Tử Thần.

Nói đến tiền lương thực tập, bởi vì công ty chỉ có mình Hạ Tử Thần là thực tập sinh cho nên không có tham khảo tiền lương, Cố Hù vung bút lên, cho cậu mức tiền lương tự cho là hợp lý – tuyệt đối cao hơn thực tập ở công ty bình thường, nhưng vẫn không cao hơn nhân viên kỹ thuật khác trong công ty.

Vốn Hạ Tử Thần nghĩ vậy không đúng, dù sao cậu đi thực tập coi như là đi học. Nhưng cuối cùng Cố Hù vẫn lừa cậu nhận lấy, này cũng khiến cho khoản tiền trong tay Hạ Tử Thần nâng lên rất nhiều, không cần Hạ Ngự Trạch cho tiền tiêu vặt nữa.

Đi dạo hơn nửa tiếng, Hạ Tử Thần nhìn trúng hai chiếc khăn quàng lông cừu, kiểu dáng vừa phải, lại rất ấm, quả thực là lễ vật tốt nhất.

“Này thế nào?” Hạ Tử Thần hỏi.

Cố Hù gật đầu, “Không tồi, cha mẹ tôi sẽ thích thứ dùng được.” Tuy điều kiện kinh tế gia đình hắn không tồi nhưng cha mẹ không phải người theo đuổi thứ xa xỉ, hơn chuyện trưng ra cho mọi người xem, bọn họ càng chú trọng tính thực dụng hơn.

“Vâng.” Hạ Tử Thần nhìn giá, có thể mua được, “Vậy mua cái này đi.”

Hai người chọn một lúc, cuối cùng chọn cho bác trai một cái màu đen và màu tro xen nhau, chọn cho bác gái một cái màu trắng có hoa văn chìm màu cam, màu sắc hai cái đồng đều, không bị lỗi gì.

Để nhân viên gói lại, Hạ Tử Thần lấy thẻ ra thanh toán, Cố Hù không tranh với cậu, dù sao đây là tâm ý của Hạ Tử Thần, mà tháng sau cũng là tháng cuối năm, đến lúc đó lấy có là tiền thưởng cuối năm, cấp bù cho Hạ Tử Thần là được. Đương nhiên, ý tưởng này chỉ mình hắn biết, không hề nói với ai.

Khi chuẩn bị đi, Cố Hù dừng bước một chút, lại lấy một cái khăn màu đen, trắng xen màu tro đưa cho nhân viên cửa hàng, “Cái này cũng gói lại.” Xong lấy thẻ ra trả tiền.

“Anh thích sao?” Hạ Tử Thần khó hiểu nhìn Cố Hù.

“Không phải, tặng cho cha em.” Cố Hù cười cười, viết lên giấy vài từ, “Đều là bề trên, hai bên đều phải quan tâm. Cha em hiện giờ ở một mình, càng phải quan tâm nhiều hơn.”

“Cám ơn.” Hạ Tử Thần cười, thật sự cảm ơn Cố Hù. Có vài thứ bản thân xem nhẹ, Cố Hù luôn giúp cậu làm tốt.

“Không cần khách khí.” Cầm khăn đi, Cố Hù nắm tay Hạ Tử Thần, hai người đi ra ngoài.

Nắm tay đã là thói quen của cả hai người, trừ khi ở trong công ty, ở những nơi khác bọn họ không kiêng dè gì. Bọn họ là người yêu, đồng tính luyến ái cũng không phải phạm pháp, chỉ cần hai người vui vẻ là được. Về phản ánh mắt của người khác, ở cùng với Cố Hù lâu, Hạ Tử Thần cũng học được không để ý tới.

Đi ra ngoài vài bước, Hạ Tử Thần tùy ý nhìn quanh, khỏe mắt lại đột nhiên đảo đến hai người khiến cậu ngẩn người.

Cách bọn họ không xa, Phạm Giai Duyệt đang kéo một người đàn ông đi vào trong một cửa hàng sang trọng. Người đàn ông này nhìn qua khoảng hai bảy hai tám tuổi, bộ dạng không tồi, mặc đồ hiệu, nhưng cảm giác không có khí chất, gương mặt một bộ vênh vào tự đắc, tựa như cái gì cũng không để vào mắt.

Người kiêu ngạo cũng chia làm nhiều kiểu, có những người kiêu ngạo khiến người ta cảm giác chân thực là giàu có, kiêu ngạo mà có trình độ là một loại nị lực hấp dẫn người khác. Mà có vài người kiêu ngạo cuồng vọng không coi ai ra gì, thậm chí già lão hồ hết sức vô lý nhưng thực ra lại như một con chó mà thôi. Người đàn ông bên cạnh Phạm Giai Duyệt hiển nhiên là thuộc loại người sau, Hạ Tử Thần cảm thấy có loại khí chất vương bá của loại nhà giàu mới nổi vờn quanh người này.

Phạm Giai Duyệt dường như rất thích người đàn ông kia, vẫn kéo cánh tay dựa vào người hắn, cảm giác chỉ hận không thể dán lên người, khỏe miệng mang theo ý cười đang không ngừng nói cái gì đó. Nhưng phản ứng của người đàn ông kia rất bình thản, thậm chí căn bản không mở miệng ra trả lời.

Thấy một màn như vậy, Hạ Tử Thần đột nhiên nhớ đến trước đó An Cảnh nói với cậu Trầm Dịch Thành cùng Phạm Giai Duyệt dường như đang có chuyện mâu thuẫn. Hiện giờ xem ra, Phạm Giai Duyệt tám chín phần là phản bội Trầm Dịch Thành mà đi với người khác rồi.

Hạ Tử Thần ngừng lại, Cố Hù tự nhiên cũng nhận ra, theo ánh mắt của cậu nhìn qua, cũng thấy hai người phía xa.

“Sao vậy?” Cố Hủ nắm chặt tay Hạ Tử Thần một chút, hần phát hiện ở cùng một chỗ lâu với hạ Tử Thần, Hạ Tử Thần chỉ cần nhìn ai đó lâu một chút, hần sẽ ức chế không được biểu hiện ra ngoài cả bình dấm chua. Nhưng sau đó nghĩ lại thấy bản thân có chút buồn cười.

“Không có gì, chỉ là có chút bất ngờ.” Hạ Tử Thần lắc đầu. Trước kia chỉ là nghe An Cảnh hoài nghi nói qua, hôm nay tận mắt nhìn thấy vẫn rất kinh ngạc.

“Nói đến tâm nhân, các cô gái không nhất định sẽ bại bởi đàn ông, các cô ấy luôn có thiên bẩm nguy trang bản thân thực ôn nhu, đàn ông lại là thị giác động vật, cho nên dễ dàng cắn câu.” Cố Hủ vừa nói vừa nắm tay Hạ Tử Thần đi về phía trước, “Phạm gia cùng Lôi gia vẫn có hợp tác, nhưng đã hơn một năm đều là kiếm ít lỗ nhiều. Trầm gia lần này bị Phạm gia kéo vào. Hiện giờ Phạm gia đã đạt được mục đích, con gái Phạm gia có lẽ cũng không cần lại cột vào bên cạnh Trầm Dịch Thành.”

“Có ý gì?” Hạ Tử Thần hơi nhíu mày, “Anh là nói Phạm Giai Duyệt bởi vì muốn kéo Trầm gia tham dự hợp tác lần này nên mới cùng một chỗ với Trầm Dịch Thành?”

“Tám chín phần là như vậy. Cho dù bọn họ gặp nhau trong game chỉ là trùng hợp, gặp mặt xong có thể nhanh như vậy đồng ý, còn đính hôn, hiển nhiên là có kế hoạch. Hơn nữa sao có thể trùng hợp như vậy, Liên Phi Nhi sẽ đúng lúc gặp Vô Tình Huyết trong game sao?” Cố Hủ nhẹ nhàng nói lên quan điểm của mình.

“Chúng ta chẳng phải cũng gặp nhau trong game sao?” Hạ Tử Thần cười cười liếc mắt nhìn hần.

“Chúng ta là duyên phận.” Cố Hủ nói mà không có nửa điểm ngại ngùng, “Khi chúng ta quen biết nhau cũng không biết là ai, nhưng thời gian Liên Phi Nhi chơi game muộn hơn bọn em rất nhiều, có phải tra xong mới vào chơi không thì không ai biết được.”

Hạ Tử Thần ‘chặc’ một tiếng. Cho dù Phạm Giai Duyệt cùng Trầm Dịch Thành gặp nhau thế nào, đối với Hạ Tử Thần mà nói không quan trọng, cũng không phải chuyện cậu quan tâm được.

“Người đàn ông kia là Tính Thường, con riêng của Thường gia. Trước đó vẫn nuôi bên ngoài, năm trước mới đón về, bởi vì gia chủ Thường gia vẫn không sinh được đứa con trai nào, con gái thì có một mà lại bỏ trốn cùng người khác, cho nên mới đưa đứa con riêng này về nuôi dưỡng. Có lẽ muốn bồi dưỡng để thừa kế gia nghiệp.” Cố Hủ nói, “Tính Thường này mặc dù ở nhà biểu hiện nghe lời nhưng bên ngoài lại ăn chơi trác táng, sinh hoạt cá nhân rất hỗn loạn.”

Hạ Tử Thần nhăn mày, trầm nghĩ, thảo nào trên mặt có biểu hiện bị bệnh thận hư.

“Phạm Giai Duyệt tìm tới hần, Trầm Dịch Thành cũng không thể oán được. Thường gia có thực lực hơn so với Trầm gia, kéo được đầu tư của Thường gia, đối với Phạm gia là trăm lợi mà không hại. Dù sao hiện giờ Trầm gia đã nhập cuộc, không có khả năng rút lại đầu tư, cho nên Phạm Giai Duyệt không có gì cố kỵ.”

Hạ Tử Thần khẽ thờ dài, “Thương giới thật sự quá loạn.”

“Tôi nói với em, em cứ coi như chuyện cười thôi, không cần để ý.” Tuy hiện giờ hần không tham dự chuyện của Cố gia nhưng vẫn biết một chút chuyện làm ăn trong thương giới, có nhiều chuyện cũng chỉ là nghe qua.

“Vâng.” Hạ Tử Thần cũng không định tiếp tục đề tài này, “Đi thôi, đi xem tiếp.”

Hai người đi một thời gian, Cố Hủ nhìn đồng hồ, còn sớm, hần không định quay về công ty, tính chờ Hạ tử Thần đói bụng, hai người giải quyết luôn bữa tối ở bên ngoài rồi trở về.

Đi đến một cửa hàng đồng hồ nổi tiếng, Cố Hủ lấy cốc cà phê đã hết trên tay Hạ Tử Thần, cười nói, “Em đi vào trước xem, tôi đi vớt cái này.” Nói xong chỉ thùng rác cách đó không xa.

“Vâng.” Hạ Tử Thần cầm túi trên tay Cố Hủ, đi vào trong cửa hàng. Hạ Tử Thần rất ít khi đeo đồng hồ nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới sự yêu thích những kiểu đồng hồ thiết kế khác biệt, cho nên bình thường khi đi dạo sẽ tới xem. Nhưng đối với bảng giá tiền kia, Hạ Tử Thần chỉ có thể nhìn mà thôi.

“Xin chào, hoan nghênh tới cửa hàng.” Hạ Tử Thần vừa vào cửa, nhân viên cửa hàng liền nhiệt tình tới chào đón.

Hạ Tử Thần hơi gật đầu, đảo mắt liền thấy Phạm Giai Duyệt cùng Tính Thường đang xem đồng hồ. Lúc này người đàn ông đang cầm một cái đồng hồ đeo thử lên tay. Phạm Giai Duyệt đứng bên cạnh hần, dường như đang xem qua những cái khác, nghe thấy nhân viên cửa hàng ân cần chào hỏi, Phạm Giai Duyệt thoáng quay mặt qua, sau khi ánh mắt thấy Hạ Tử Thần đang vào cửa, biểu tình cứng ngắc hai giây, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường, dường như căn bản không lo lắng Hạ Tử Thần sẽ nói cho Trầm Dịch Thành biết chuyện cô ta cùng người đàn ông khác dạo phố.

Như vậy xem ra, không phải Trầm Dịch Thành không còn giá trị gì đối với Phạm Giai Duyệt, mà là Trầm Dịch Thành đã biết việc này, nên cô ta không sợ. Nghĩ vậy, Hạ Tử Thần cũng không để ý tới Phạm Giai Duyệt, dù sao cậu biết Phạm Giai Duyệt vì cô ta là bạn gái Trầm Dịch Thành, hiện giờ nếu đã không còn quan hệ, vậy cùng lắm chỉ là người xa lạ thôi.

Nhân viên cửa hàng dẫn đường, Hạ Tử Thần chậm rãi nhìn đồng hồ trong cửa hàng, từng cái đều rất khác biệt, rất đẹp. Nhưng nhìn không được mấy

cái, chợt nghe bên kia Phạm Giai Duyệt lạnh nhạt mở miệng nói, “Bây giờ thật sự là người nào cũng dám vào cửa hàng này a. Nghèo chính là nghèo, đừng tưởng vào nhà giàu có thì thân phận liền cao quý. Bản thân có thân phận như thế nào vẫn nên tự hiểu lấy, không phải nơi nào cũng có tư cách vào, thật sự nghĩ bản thân là chim sẻ biến phượng hoàng sao?”

Trong cửa hàng không có mấy khách, nghe thấy lời nói của Phạm Giai Duyệt đều quay đầu nhìn cô ta, đồng thời cũng nhăn mày. Có thể ở đây tiêu tiền bình thường đều là người có tiền, mà những người này đang trong cửa hàng nghe thấy lời nói như vậy, chỉ cảm thấy Phạm Giai Duyệt không lễ phép, cũng hủy đi sự hưng trí của bọn họ.

Hạ Tử Thần ngẩng đầu, từ chiếc gương đối diện nhìn thấy ánh mắt mang theo châm chọc của Phạm Giai Duyệt. Lời của cô ta, Hạ Tử Thần không để ý nhiều, tuy cậu cùng Cố Hủ một chỗ nhưng cậu chưa từng cảm thấy bản thân giỏi giang hơn người khác. Nhưng người đàn ông bên cạnh Phạm Giai Duyệt lúc này lại đen mặt, trong mắt rõ ràng lộ ra sự tức giận cùng hận ý vì bị người khác làm cho nhục nhã. So với Hạ Tử Thần, hẳn còn phù hợp với loại người mà Phạm Giai Duyệt vừa nói hơn. Mà Phạm Giai Duyệt chỉ lo nhìn chằm chằm Hạ Tử Thần nên không phát hiện.

Hạ Tử Thần hơi nhếch môi, không để ý tới Phạm Giai Duyệt, tiếp tục xem đồng hồ. Lúc này, Cố Hủ cũng đi đến.

“Cố thiếu gia, hoan nghênh ngài tới đây.” Thấy Cố Hủ, cửa hàng trưởng tự mình đi tới đón.

Cố Hủ hơi gật đầu, đi tới bên Hạ Tử Thần, nói với cửa hàng trưởng, “Lấy thứ đó ra, thuận tiện thu dọn nơi này một chút.”

“Vâng, Cố thiếu gia.” Cửa hàng trưởng gật đầu, phân phó nhân viên cửa hàng, sau đó đi vào trong.

Hạ Tử Thần khó hiểu nhìn hán, Cố Hủ cười cười, lấy túi trong tay cậu để sang một bên, đây ghế dựa khu khách VIP ra để Hạ Tử Thần ngồi xuống. Sau đó hán cũng ngồi xuống bên cạnh.

Nghe thấy lời nói của Phạm Giai Duyệt lúc này, mấy vị khách cũng không có hứng xem tiếp liền đi khỏi, dù sao ai cũng không muốn ở cùng một nơi với người không có giáo dục như vậy.

Nhân viên cửa hàng cũng thu lại đồng hồ đưa ra cho bọn họ thử, lễ phép mời hai người đi. Với khách lớn như Cố Hủ, cửa hàng không để ý mất vài vị khách.

Sau khi Phạm Giai Duyệt nói lời kia xong, sắc mặt của người đàn ông kia vẫn rất khó xem, nhân viên cửa hàng giải thích xong hán liền đứng dậy đi ra ngoài, căn bản không để ý tới Phạm Giai Duyệt. Lúc này, Phạm Giai Duyệt mới ý thức được hành vi của mình không chỉ trộm gà không được mà còn mất nắm gạo, cuống quýt đuổi theo.

Nhân viên cửa hàng đóng cửa lớn, treo lên tấm bảng tạm dừng bán hàng.

Một lúc sau, cửa hàng trưởng từ bên trong đi ra, đặt một cái hộp hình chữ nhật lên bàn trước mặt hai người, sau đó mỉm cười nói, “Không quá rầy hai vị nữa.”

Cố Hủ nói cảm ơn, đưa thẻ qua.

Cửa hàng trưởng cầm thẻ đi khỏi, nhân viên cửa hàng cũng thức thời đi tới phòng phía sau nghỉ ngơi.

“Là cái gì vậy?” Hạ Tử Thần nghi hoặc nhìn Cố Hủ.

Cố Hủ cười cười, mở hộp ra. Trong hộp đặt song song hai chiếc đồng hồ kiểu nam tính xảo chỏi mắt, hai chiếc hình thức giống nhau, chỉ có một chút khác biệt nhỏ, mười hai viên kim cương khảm ở vị trí mười hai con số, rất dễ thấy. Kim đồng hồ mỗi lần di chuyển đều phản xạ ánh sáng đèn trong cửa hàng, lấp lánh khiến người khác tâm động.

Cố Hủ lấy ra chiếc gần Hạ Tử Thần, cầm lấy cổ tay trái của Hạ Tử Thần, đeo giúp cậu, hơi lạnh cùng cảm giác ấm áp bởi bàn tay Cố Hủ trong lòng bàn tay cậu hình thành đối lập, dường như hơi lạnh này cũng trở nên ấm áp.

“Tôi biết em rất thích đồng hồ, vẫn muốn tặng em, nhưng chọn cái nào cũng không hợp ý. Hai chiếc này là tôi chế tác, hôm qua mới đưa đến, vốn muốn thứ sáu dẫn em đến, nhưng hôm nay vừa lúc ở đây nên tới lấy luôn.” Cố Hủ cài xong dây đeo, đánh giá một chút, rất hài lòng.

“Cảm ơn.” Hạ Tử Thần rất kinh ngạc, không biết phải nói gì nữa, đồng hồ này quá sức tinh xảo, lại tao nhã, các chi tiết làm rất cẩn thận, cậu vừa vui mừng vừa cảm động.

Cố Hủ lại gần, hôn lên môi cậu một cái, thấp giọng nói, “Em còn nhỏ, giờ kết hôn thì hơi sớm. Tặng nhẫn thì bình thường em cũng không tiện mang theo, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, tặng đồng hồ thì thích hợp hơn, dù sao tôi đối với em cũng là ‘nhất kiến chung tình’.”

Hạ Tử Thần cắn môi, cầm tay Cố Hủ.

Cố Hủ dùng trán dựa vào trán Hạ Tử Thần, các ngón tay xen vào cùng một chỗ với Hạ Tử Thần, nghiêm túc nói, “Thần Thần, chúng ta đính hôn được không?”

Mắt Hạ Tử Thần hơi mở lớn, không tin được nhìn Cố Hủ ngay gần trước mắt.

“Tôi muốn cùng em cả đời.” Cố Hủ cầm tay Hạ Từ Thần dùng sức nắm chặt.

Ý cười khoe miệng Hạ Từ Thần sâu thêm, gật gù đầu, nhẹ giọng nói, “Được.”

Cố Hủ nâng khoe miệng, hôn Hạ Từ Thần, dừ từ chung tình, dừ ‘Từ’ chung tình. (chung tình với em, chung tình với Từ Thần)

Sự cảm động này không phải một câu hạnh phúc là có thể nói hết được, cũng không phải một nụ hôn là có thể biểu đạt được. Tình yêu như vậy tồn tại trong lòng, quý trọng chân thành với nhau, vĩnh viễn không ngừng.

Yêu a, không cần quá phức tạp, có tâm mới là hứa hẹn gắn bó tốt nhất. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Tiểu yêu

Chiều tối thứ sáu, Cố Hủ lái xe đưa Hạ Từ Thần về nhà hắn. Nghỉ đến người nhà hôm qua mới tới thành phố N, có chút lệch múi giờ nên không tới sớm.

Nhà chính của Cố gia ở phía nam thành phố N, dù hơi xa nhưng vị trí địa lý rất tốt, cảnh quan đẹp và thanh tịnh, đi bộ năm phút có thể tới bờ biển, các biện pháp an ninh rất chặt chẽ.

Trước đó Hạ Từ Thần chỉ nghe Cố Hủ miêu tả qua, nhưng chân chính đi vào khu vực nhà chính Cố gia, Hạ Từ Thần vẫn cảm thấy chấn động.

Xe dọc theo sườn núi đi lên, lá cây đã rụng hết chỉ còn trơ cành, Hạ Từ Thần đã mơ hồ nhìn thấy biệt thự trên núi. Trời đã tối muộn, đèn đường đã mở hết, chiếu sáng rõ cả con đường.

Không lâu sau, xe chạy đến trước cánh cổng sắt nặng, Cố Hủ lấy điều khiển từ xa đặt ở trước tay lái, nhấn một cái, lại gõ mật mã, xác nhận xong, cửa lớn mở ra hai bên.

Cố Hủ đi xe vào, cửa lớn chậm rãi khép lại.

“Quả nhiên rất hiện đại.” Hạ Từ Thần nhìn thoáng qua mặt sau cửa lớn, cười nói. Thật ra cậu vẫn có chút khản trương, cho dù đêm qua cậu đã chuẩn bị tốt tâm lý, cũng có chút hiệu quả nhưng vẫn không thể bình tĩnh như về nhà mình được.

“Trong nhà biện pháp an ninh rất nhiều, cũng có chút phiền toái, về sau sẽ nói cho em biết làm thế nào.” Nơi này cách nhà ga hơi xa, cho nên bọn họ bình thường đều là tự lái xe về, tránh phải ấn chuông cửa phiền toái, mấy đứa con của Cố gia đều có mật mã cửa lớn, mỗi mật mã lại không giống nhau, hệ thống điện tử ở cửa lớn phân biệt xong cửa sẽ tự động mở ra.

Qua cửa lớn là một cái sân rất lớn, bởi vì trời lạnh nên đa phần cây cối trong sân đều trụi lủi, chỉ có một hàng cây tùng thấp còn màu xanh.

Cố Hủ rẽ trái, dọc theo con đường bốn làn xe chạy vòng qua biệt thự vào trong. Tại chỗ này đã có thể nhìn thấy nhà chính cùng một tòa biệt thự bên trái.

Lúc này ở sườn núi không rõ, nhưng vào cửa mới thấy nơi này còn lớn hơn cậu nghĩ.

Cố Hủ vừa lái xe vừa nói, “Trước mặt là nhà chính, khi ông nội còn sống, trong nhà nhiều người, bề trên cùng thế hệ của Cố gia đều sẽ ở nhà chính. Sau nhà chính, trái phải là các biệt thự nhỏ hơn, chỗ đó để người vai dưới cùng nhóm chú bác ở. Sau nhà chính là một hoa viên, phía tây hoa viên có tòa nhà hai tầng nhỏ, để người hầu cùng bảo vệ ở.

“Nghe có cảm giác địa chủ phong kiến.” Hạ Từ Thần trêu đùa, gia tộc như này cậu mới chủ xem qua trong ghi chép các gia tộc kinh tế ở châu Âu, chưa từng nghĩ trong nước cũng có.

“Đúng vậy.” Cố Hủ cười cười, “Nhưng đến thế hệ cha tôi thì không còn nhiều quy củ như vậy, người một nhà đều ăn tại nhà chính, tòa nhà bên trái là của anh hai, anh ấy học y, cần có nơi đơn độc để nghiên cứu. Tòa nhà bên phải hay dùng để mời khách, nhưng bình thường không dùng mấy.”

“Ừm, người một nhà cùng nhau ở chung thì tốt hơn, không sẽ có cảm giác xa lạ.” Nếu người trong Cố gia lớn lên trong chế độ như trước, Hạ Từ Thần nghĩ bản thân sẽ bị dọa chạy mất.

“Ừm, dù sao cũng đủ để ở.” Khi nói chuyện, xe Cố Hủ đã vào bãi đỗ xe.

Trong bãi đỗ để hai máy chiếc xe, thuần một màu đen, cảm giác có lẽ là xe vệ sĩ. Cố Hủ lái xe đi từ bãi đỗ đi vào trong, bên trong là một cái gara.

Cố Hủ lại lấy ra một cái điều khiển màu đen, ấn một cái, một cửa trong gara chậm rãi kéo lên. Cố Hủ đưa xe vào, sau đó đóng cửa lại.

Cửa gara từ từ hạ xuống, gara có đèn cảm ứng, mặc dù có đèn nhưng cũng không quá sáng.

Hai người xuống xe, Cố Hủ nắm tay Hạ Tử Thần đi đến một cái cửa nhỏ trong gara, ở bàn phím bên cạnh ấn mật mã, cửa mở ra, hai người đi vào một hành lang thủy tinh dài.

“Đi từ bên này có thể đi thẳng đến cửa chính, đi bên ngoài rất lạnh.” Cố Hủ chỉ khu đất bên phải hành lang, bên kia là một loạt cây mai trắng, kéo dài đến bên trái biệt thự, đúng mùa nở hoa, tuyết trắng đẹp không kể xiết. Cho dù trong không gian kín, Hạ Tử Thần dường như vẫn có thể ngửi được mùi hoa mai thơm ngát.

Đi qua hành lang thủy tinh, đi qua một đoạn đường ngắn, hai người rốt cuộc tới trước cửa nhà chính.

Quản gia đã dẫn theo mấy người hầu đứng chờ ở đó, thấy Cố Hủ, lập tức chào đón, “Tư thiếu gia, cậu đã trở lại.”

“Phó thúc.” Cố Hủ gật đầu.

Phó quản gia lại chuyển ánh mắt lên người Hạ Tử Thần, “Là Hạ thiếu gia đi, hoan nghênh hoan nghênh.”

“Chào chú.” Hạ Tử Thần lễ phép chào, Phó quản gia mỉm cười khiến cậu cảm thấy thân thiết.

“Trời lạnh, mau vào trong nhà.” Phó quản gia chuyển người, mời hai người vào trước, “Lão gia, phu nhân cùng Tam thiếu gia đã chờ.”

Vào cửa lớn, hệ thống sưởi trong nhà dồn tới, cuốn đi hơi lạnh trên người.

“Tiểu Hủ về rồi sao?” Nghe tiếng, Cố phu nhân Ưông Nguyệt Hoa từ phòng khách đi tới, sau khi nhìn thấy Hạ Tử Thần, ý cười khoe miệng sâu thêm, “Đây là Tử Thần đi? Mau vào.” Nói xong liền tới đón.

Ưông Nguyệt Hoa mặc một chiếc váy dài màu rượu, mặc một cái áo choàng màu nhạt, tóc dài thả sau lưng, người hơn năm mươi tuổi mà nhìn qua không đến bốn mươi, xinh đẹp lại ung dung, phi thường cao quý.

“Cháu chào cô.” Hạ Tử Thần lễ phép chào. Có đôi khi không nhìn thì không thể biết được, như bây giờ mặt đối mặt, mới khiến Hạ Tử Thần hiểu được phụ nữ như thế nào mới gọi là lộng lẫy, cho dù không có trang sức sang trọng, Ưông Nguyệt Hoa cũng khiến cậu cảm thấy có khí chất hoa lệ ý nhị nhẹ nhàng.

“Ừ ừ, hoan nghênh con tới nhà.” Ưông Nguyệt Hoa tự nhiên nắm tay Hạ Tử Thần, “Mau vào, tay sao lại lạnh như vậy? Có lạnh không?”

“Không sao ạ.” Hạ Tử Thần cười, đối với người chưa từng được biết đến tình thương của mẹ, mấy lời nói của Ưông Nguyệt Hoa lại khiến cậu cảm động.

“Con thật là, cũng không mặc thêm áo cho Tử Thần.” Ưông Nguyệt Hoa trừng mắt nhìn Cố Hủ phía sau, kéo Hạ Tử Thần vào trong, “Mau tới sưởi ấm một chút.”

“Là mẹ ở nhà hơi rất ấm cho nên mới cảm thấy tay người khác lạnh. Hơn nữa bọn họ mới từ bên ngoài đi vào, sao có thể ấm được.” Một người nhìn qua không lớn hơn Cố Hủ bao nhiêu vừa nói vừa đi ra từ phòng khách, nhìn thấy Hạ Tử Thần, mỉm cười nói, “Xin chào, tôi là Tam ca của Cố Hủ, Cố Ngao.”

“Chào Tam ca.” Hạ Tử Thần nhìn về phía Cố Ngao. Cố Ngao rất giống Cố Hủ, nhưng cơ bản là người Cố gia, bộ dạng tất nhiên không cần phải nói. So với Cố Hủ, Cố Ngao tươi cười nhiều hơn, nhưng cho dù hắn cười rất ôn nhu, Hạ Tử Thần vẫn cảm thấy Cố Ngao nội tâm không phải một người chân chính hiền hòa. Tựa như Cố Hủ chỉ biết cười với cậu, đối với người khác chính là mặt lạnh như nhau.

“Đi đi, con nói nhiều quá, nhường đường, để Tử Thần vào.” Ưông Nguyệt Hoa vỗ Cố Ngao.

Cố Ngao cười tránh ra, Ưông Nguyệt Hoa dẫn Hạ Tử Thần vào phòng khách.

Vừa nãy Hạ Tử Thần nhìn từ bên ngoài, tuy tòa nhà rất lớn nhưng bề ngoài màu trắng không nhìn ra bên trong thế nào. Đi vào phòng khách, Hạ Tử Thần mới ý thức được cái gì gọi là xa hoa, dù sao cũng đã trải qua nhiều năm, mỗi một chỗ trong nhà đều lộ ra lịch sử cường đại của Cố gia, lại không xa hoa quá mức.

Lúc này, cha Cố Hủ, Cố Chính Khanh đang ngồi trên sofa đơn trong phòng khách nhìn Hạ Tử Thần vào cửa. Cố Chính Khanh bảo dưỡng cũng rất tốt, tựa hồ năm tháng không lưu lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt ông. Cố Diễm, Cố Hủ thì giống ông. Cố Ngao lại giống mẹ hơn, nhưng khí tràng trên người ba người đều giống Cố Chính Khanh.

Cố Chính Khanh biểu tình nghiêm túc, nhưng không tính là lạnh lùng. Sau khi thấy Hạ Tử Thần, biểu tình thoáng nhu hòa một chút, cẩn thận đánh giá người Cố Hủ mang về.

“Bác trai, cháu chào bác.” Hạ Tử Thần chào hỏi. Có lẽ đã ở cùng Cố Hủ một thời gian, cậu đối với khí thế của người Cố gia nhiều ít đã miễn dịch.

Cố Chính Khanh nhìn Hạ Từ Thần thật lâu sau mới gật đầu, mở miệng nói, “Đến đây ngồi.”

Hạ Từ Thần bị đánh giá có chút căng thẳng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, gật đầu đáp, “Vâng.”

Ngồi ở ghế sofa bên cạnh ông, Hạ Từ Thần cầm lấy túi đồ trên tay Cố Hù, nói, “Lần đầu tới nhà, cũng không biết nên mang tới cái gì, lễ vật nhỏ này hy vọng hai người đừng ghét bỏ.”

“Ai, đứa nhỏ này, không phải nói đừng mang cái gì tới sao?” Ông Nguyệt Hoa nhận túi từ tay Hạ Từ Thần, ngữ khí có chút bất đắc dĩ nhưng trong mắt lại rất vui.

“Đây là điều cháu nên làm, hai người thích là tốt rồi.” Hạ Từ Thần cười nói.

Ông Nguyệt Hoa lấy ra khăn quàng màu trắng có hoa văn chim màu cam, cười nói, “Chiếc khăn này vừa lúc hợp với bộ váy của ta.” Nói xong để áo choàng màu tím của mình sang một bên, mở khăn quàng ra vòng qua vai.

Khăn quàng này lớn hơn kiểu của nam, chính là nghĩ đến sự đang dạng trong việc sử dụng mà thiết kế, cho nên Ông Nguyệt Hoa lấy nó làm áo choàng cũng tốt, hơn nữa rất hợp với bộ đồ đang mặc.

Cố phụ cũng nhìn chiếc khăn màu đen của mình, sau đó mỉm cười nói, “Ta rất thích, tốn kém rồi.” Nói xong để quần gia mang vào phòng cất.

“Ngài khách khí quá, thích là tốt rồi.” Thấy Cố mẫu thích, Hạ Từ Thần cũng yên tâm.

“Thích, vẫn là Từ Thần tặng đồ dùng tốt.” Cố mẫu ngồi bên cạnh Hạ Từ Thần, đẩy Cố Hù sang một bên, “Anh em các con từ trước đến nay toàn tặng ta những thứ vô dụng, một năm cũng không dùng đến một lần. Đây thật tốt, ra ngoài có thể dùng.”

Đang nói, Cố Diễm từ bên ngoài đi vào, toàn thân mặc âu phục, hảnh là vừa tan tầm, “Cha, mẹ, con đã về.”

“Đại ca.” Cố Ngao cùng Cố Hù chào hỏi.

“Ừ, Từ Thần đến rồi sao.” Cố Diễm mỉm cười đi tới, đưa túi đồ trên tay cùng áo khoác đưa cho quần gia.

“Đại ca.” Hạ Từ Thần cũng ngoan ngoãn chào, so với những người khác, cậu quen thuộc với Cố Diễm hơn.

“Mang về cái gì vậy?” Ông Nguyệt Hoa nhìn thoáng qua túi đồ trên tay Phó thúc.

“Tuần trước có đặt bốn hộp cà phê Lam Sơn, hôm nay mới chuyển tới.” Cố Diễm ngồi vào sofa đối diện Hạ Từ Thần, ngồi cùng Cố Ngao, “Đưa Từ Thần hai hộp, một hộp cho cha cậu ấy, Ngự Trách thích loại này, một hộp để hai đứa uống, để cậu hai mang một hộp tới nhà cậu ấy, để một hộp chúng ta uống.”

Cố gia không thích tích trữ nhiều cà phê, để thời gian lâu sẽ không ngon, cho nên từ trước đến nay đều mỗi lần chỉ mua một ít, uống hết lại mua. Huống chi trong nhà hiện giờ cơ bản chỉ có một mình Cố Diễm ở, cũng không dùng đến nhiều.

“Cũng là con nghĩ chu đáo.” Cố phụ gật đầu, rất đồng ý với Cố Diễm.

“Tiểu Hàm đâu? Khi nào thì tới?” Cố Diễm hỏi.

“Tiểu Hù đến trước, Nhị ca đã xuống máy bay, cho người đi đón rồi, chắc là nhanh thôi.” Cố Ngao nói.

“Ừ.” Cố Diễm gật đầu, đứng dậy lên tầng thay quần áo.

Quần gia rót trà cho Cố Hù cùng Hạ Từ Thần, Ông Nguyệt Hoa vào bếp xem đồ ăn.

Cố Chính Khanh uống trà, nói với Cố Ngao, “Con làm anh mà không chuẩn bị quà gì à?”

Cố Ngao nở nụ cười, “Sao có thể a, vốn nghĩ tới nay nói riêng với Từ Thần.” nói xong, Cố Ngao lấy ra một quyển tạp chí xe hơi nổi tiếng, để trước mặt Hạ Từ Thần.

“Anh cũng tặng cậu thứ dùng được, mấy cái xe này thích cái nào thì chọn, anh mua cho cậu.”

Hạ Từ Thần nhìn bia tạp chí, không khỏi có chút xấu hổ, loại xe thể thao này cậu cũng không dám đi, khẳng định sẽ bị người ta vây xem, hơn nữa giá cả nhất định không rẻ, tuy là Tam ca của Cố gia, Hạ Từ Thần cũng không muốn để người ta tiêu tốn.

“Tam ca, em sẽ không lái xe.” Không thể trực tiếp từ chối, Hạ Từ Thần đành phải nói khéo một chút.

“Dùng để đi học, tiền anh sẽ bỏ ra cho cậu.” Cố Ngao cười nói, hẳn là người của Cố gia, không thích tiêu xài nhưng cũng không keo kiệt, rất hào phóng với người nhà, cho nên không nghĩ Hạ Từ Thần sẽ có gánh nặng.

Hạ Từ Thần nhấp miệng, “Tam ca, xe này rất quý, không nên tiêu tốn quá.”

“Cũng không đáng bao nhiêu tiền, chọn cái cậu thích là được. Cậu nếu không chọn, anh sẽ chọn thay cậu.” Cố Ngạo một bộ không để cậu từ chối.

“Tam ca muốn cho con thì con cứ nhận, dù sao nợ cũng không có chỗ nào để tiêu tiền.” Ưông Nguyệt Hoa cười, “Này coi như là sử dụng đúng chỗ.”

Hạ Từ Thần vốn còn muốn từ chối, Cố Hủ ngồi bên cạnh cậu lại nói, “Này em cùng Thần Thần còn phải suy nghĩ, thích cái nào sẽ nói với anh.”

“Được.” Cố Ngạo gật đầu, để bọn họ tự chọn.

Cố Hủ sở dĩ đáp ứng nhanh như vậy là bởi cứ nhìn quà tặng ngày trước Cố Ngạo tặng hẳn, xe hơi hôm nay đã rất bình thường.

Sinh nhật hàng năm Cố Hủ đều nhận được quà của Tam ca, trước đây thì bình thường, bắt đầu từ cấp hai, quà tặng của Cố Ngạo chính là các loại súng, vũ khí lạnh, cơ bản còn có lựu đạn.

Lúc đó Cố Hủ còn nghĩ súng này là giả, cho đến một ngày không có việc gì lấy ra xem, không cẩn thận bắn thủng trần nhà, lúc này mới phát hiện đây là súng thật. Cuối cùng mấy thứ này đều bị đóng gói đưa Cố Diễm xử lý. Nhưng Cố Ngạo vẫn không biết mệ mà tặng hẳn mấy thứ này.

Mọi người nói chuyện chờ ăn cơm, chợt nghe Phó quản gia ở cửa nói, “Nhị thiếu gia đã trở lại.”

Cố Diễm đứng dậy đi ra ngoài trước, Cố Ngạo cũng đi ra cửa, Cố Hủ đứng dậy kéo Hạ Từ Thần đi ra ngoài phòng khách.

Cố Hàm mặc một bộ âu phục màu xám, vạt áo có chút nhăn, rõ ràng là chưa thay đồ đã vội vàng trở về.

“Đã trở lại.” Cố Diễm đi qua, “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Cố Hàm cười cười, sau đó chào Cố Ngạo cùng Cố Hủ, bốn anh em nói chuyện một lúc.

Thấy bốn người nói chuyện với nhau, Hạ Từ Thần có chút hâm mộ, đây là tình cảm anh em không thể dùng lời để nói, mà là từ hành động cùng nụ cười mới thấy được.

Bộ dáng Cố Hàm giống mẹ nhiều hơn, khi không cười có chút lạnh lùng, nhưng cười lộ lên lại ôn tồn, khiến người ta cảm giác rất thoải mái. Đeo cặp kính không gọng khiến cho sự sắc bén trong mắt bị che đi vài phần, nhìn qua rất dễ gần.

Chờ bốn người nói chuyện xong, Cố Hàm mới chú ý tới Hạ Từ Thần đứng phía sau, cười nói, “Đây là Từ Thần đi? Xin chào, anh là Nhị ca của Cố Hủ, Cố Hàm, hoan nghênh cậu đến đây.”

Hạ Từ Thần cũng gật đầu chào hỏi.

Phó quản gia đã cầm hành lý của Cố Hàm đi vào, Cố Hàm mở ra hành lý trên cùng, cầm một cái hộp lớn ra, “Đây có hai hộp vật phẩm bảo vệ sức khỏe, nhà chúng ta vẫn luôn dùng, hiệu quả không tồi, cậu giữ một phần, một phần đưa cho chú, ăn hết thì bảo anh.”

“Cám ơn Nhị ca.” Hạ Từ Thần nhận quà có chút ngại ngùng, vốn cậu đến làm khách, không nghĩ tới mang đi còn nhiều hơn mang đến.

“KHông cần khách khí, đều là người một nhà.” Cố Hàm vỗ vai Hạ Từ Thần, sau đó đi vào chào hỏi Cố phụ Cố mẫu, rồi lên tầng tắm rửa.

Chờ Cố Hàm xuống tầng, phòng bếp đã chuẩn bị xong cơm.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, Cố gia vì chào đón Hạ Từ Thần nên làm hơn hai mươi món ăn, Hạ Từ Thần mỗi món ăn một chút đã thấy no, Cố mẫu cùng Cố Hủ vẫn gấp đồ ăn cho cậu. Không thể không thừa nhận, hương vị món ăn rất tốt.

“Xem cha con hôm nào rảnh rồi, chúng ta cùng gặp mặt.” Cố Chính Khanh nói.

“Vâng, cháu sẽ nói với cha.” Hạ Từ Thần đáp.

Cố Chính Khanh gật đầu, không nói gì thêm.

Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi ở đại sảnh, vừa uống cà phê Cố Diễm mang về, vừa nói chuyện phiếm. Hạ Từ Thần tất nhiên là trọng điểm của cậu chuyện, Ưông Nguyệt Hoa hỏi qua một lần tất cả mọi thứ về Hạ Từ Thần, cũng nói cho cậu vài chuyện xấu hổ trước đây của Cố Hủ.

Uống hết cà phê, Ưông Nguyệt Hoa nói, “Về sau Từ Thần là Tiểu Yêu (người nhỏ nhất) nhà chúng ta, các con là anh thì phải quan tâm nhiều, chỗ nào cần quan tâm thì phải quan tâm hết.”

“Đã biết, mệ.” Cố Diễm đáp ứng, Cố Hàm, Cố Ngạo cũng gật đầu theo.

“Tiểu Yêu, về sau có chuyện gì cứ nói, đều là người một nhà, không cần khách khí. Cố Hủ nếu đối xử với con không tốt, con cứ nói cho ta biết, ta sẽ đuổi nó khỏi nhà.” Ưông Nguyệt Hoa nói với Hạ Từ Thần.

Bị gọi là Tiểu Yêu, Hạ Tử Thần có chút không quen, nhưng lời nói của Uông Nguyệt Hoa vẫn làm cậu cảm động. Lần này, cậu lại có thêm người nhà, cảm giác này khiến Hạ Tử Thần rất thỏa mãn, lại cảm thấy không chân thật.

“Con sẽ không bắt nạt Thần Thần.” Cổ Hủ ngồi bên cạnh Hạ Tử Thần mở miệng.

“Mẹ không nghe cam đoan, chỉ nhìn hành động.” Uông Nguyệt Hoa giương cằm nhìn bốn đứa con của mình.

“Không phải là Tiểu Yêu sao?” Cổ Ngao cười nói, “Con vốn nghĩ cậu tư nhìn lạnh lùng này sẽ đơn độc cả đời chứ, không nghĩ tới lại là người đầu tiên ổn định, Tử Thần nếu không phải Tiểu Yêu (yêu tinh nhỏ) thì sao có thể quản được nó.”

Lúc này mọi người mới phản ứng Cổ Ngao nói ‘Tiểu Yêu’ không phải ‘Tiểu Yêu’ kia.

Cổ Hủ đỏ mặt, hẳn biết Cổ Ngao hay nói đùa cho nên cũng không tức giận, nhưng một người đàn ông lại bị gọi là ‘Tiểu yêu tinh’ vẫn làm cho hắn xấu hổ.

“Con nói nhiều rồi đấy.” Cổ Chính Khanh vỗ Cổ Ngao một cái, đứa con này từ trước đến nay không hề câu nệ cái gì, nhưng làm việc coi như ổn trọng, ông cũng rất ít thuyết giáo.

“Cậu đừng cười, nói không chừng sau này bị quản chính là cậu đi.” Cổ Hàm cầm miếng bánh lên từ từ ăn.

“Em lúc nào cũng hoan nghênh, nhưng em sẽ tìm người không nhỏ tuổi hơn Tiểu Yêu cho nên cậu ấy vẫn là Tiểu Yêu.” Cổ Ngao không để ý nhún vai, căn bản không để trong lòng.

“Con đã quyết định với Tiểu Yêu, tuy bây giờ còn chưa đăng kí kết hôn nhưng tài sản hiện giờ của con cũng coi như tài sản của cả hai người, Tiểu Yêu phải được hưởng một nửa.” Cổ Chính Khanh nói.

Hạ Tử Thần giật mình, hoàn hồn nói, “Bác, cháu không cần cái gì của Cổ Hủ.”

Cổ Chính Khanh cười nói, “Không phải con có cần hay không, con vào nhà Cổ gia, nên được hưởng quyền lợi.”

“Cháu. ....” Hạ Tử Thần chưa từng nghĩ sẽ phân chia gì đó với Cổ Hủ, đột nhiên nhắc tới, khiến cậu không biết phải làm sao.

“Người nào vào nhà chúng ta đều có quyền lợi này, vợ anh sau này cũng có quyền lợi như vậy.” Cổ Ngao cười nói với Hạ Tử Thần.

“Chuyện này con đã làm xong, giấy tờ cũng đã ký, cha không cần phải lo.” Cổ Hủ nói.

“A? Khi nào?” Nghe hắn nói như vậy, Hạ Tử Thần bất ngờ, cậu không nhớ đã từng kí qua giấy tờ gì như vậy.

Cổ Hủ cười cầm tay Hạ Tử Thần, “Hợp đồng khi em tới công ty đã kí kia, thật ra là thỏa thuận phân chia tài sản, chẳng qua tôi đã đổi vài tờ phía trước thành hợp đồng làm việc, em chỉ nhìn phía trước, những cái sau căn bản không nhìn đã ký.”

Hạ Tử Thần đột nhiên cảm thấy rất hối hận đã không nhìn kỹ giấy tờ kia, không nửa phần nghi hoặc liền nhảy vào bẫy của Cổ Hủ, cho dù cái bẫy này đối với cậu chính là thiên đường.

“Được rồi, tôi xin lỗi vì trước đó không nói với em, nhưng gỗ đã đóng thành thuyền, em cũng đừng tức giận.” Cổ Hủ thấp giọng nói.

“Em không tức giận, chỉ cảm thấy không nên chia tài sản gì đó với anh.”

“Chúng ta là người một nhà thì cần gì so đo chuyện này. Cho dù trước đó em không ký, khi kết hôn vẫn phải ký, coi như thực hiện trước đi.” Cổ Hủ nắm chặt tay Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần nhìn hắn, gật đầu.

Cổ phụ Cổ mẫu thấy hai người thấp giọng nói chuyện, cũng cười cười không nói gì thêm.

Đêm đó, hai người ngủ ở nhà Cổ gia. Đây cũng là quyết định ngay lúc đó, Cổ mẫu nói đã chuẩn bị phòng xong, hai người không thể từ chối ý tốt nên ở lại.

Tám xong, hai người song song nằm trên giường, Cổ Hủ quay đầu nhìn Hạ Tử Thần đang mở to mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, “Lạ chỗ nên không ngủ được sao?”

“Không có.” Hạ Tử Thần cười cười, quay đầu nhìn thẳng hắn, “Em chỉ cảm thấy hôm nay tốt không thể ngờ tới. Trước kia em chỉ có cha, sau lại có anh, hiện giờ lại có nhiều người nhà như vậy.” Đây là cảnh tượng một nhà vui vẻ hòa thuận mà cậu nằm mơ cũng muốn có được.

Cổ Hủ nở nụ cười, lại gần hôn lên môi cậu, “Về sau người nhà của chúng ta sẽ ngày càng nhiều thêm.”

“Ừm, cảm ơn anh.” Hạ Tử Thần chăm chú nói.

Cố Hủ vươn tay ôm cậu, “Cũng cảm ơn em.”

“Ừm.”

Đèn đầu giường bị tắt đi, phòng ngủ tối đen, hai người ôm nhau ngủ khoe miệng vẫn động lại ý cười. Người nhà là một loại ràng buộc kiên định mà ấm áp....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tâm sự

Khi Hạ Tử Thần tỉnh lại, mới hơn bảy giờ, bên người đã không thấy bóng dáng Cố Hủ đâu, nhưng cậu cũng không có cảm giác thất vọng gì. Ngày hôm qua lúc gần đi ngủ, Cố Hủ đã nói với cậu bảy giờ sáng mai sẽ cùng chạy bộ với Cố Diễm, chỉ cần Cố Hủ ở nhà chính, cho dù Cố Diễm không nói gì, buổi sáng hai người vẫn sẽ cùng nhau chạy bộ.

Hạ Tử Thần cảm thấy cách này không tồi, vừa rèn luyện thân thể, vừa gia tăng tình cảm anh em. Cố Hủ có thói quen rèn luyện sáng sớm, nhưng cũng không phải mỗi ngày, chỉ là ngẫu nhiên dậy sớm thì mới chạy. Hắn cũng từng có ý muốn chạy cùng Hạ Tử Thần, tuy dậy sớm không phải việc gì khó với Hạ Tử Thần nhưng dậy sớm lại phải chạy bộ, Hạ Tử Thần thật sự không muốn dậy nữa. Cậu tình nguyện sáng sớm làm bữa sáng cho Cố Hủ, cũng không thích bụng rỗng mà chạy đến toát mồ hôi.

Thử vài lần, Cố Hủ không miễn cưỡng cậu nữa, đổi chạy buổi sáng thành tản bộ sau bữa tối. Điều này Hạ Tử Thần hoàn toàn đồng ý, hai người vô cùng thân thiết nắm tay đi thong thả, Cố Hủ cũng thấy đây là một loại hưởng thụ.

Khi Hạ Tử Thần xuống tầng, nhà chính Cố gia còn rất yên tĩnh, chỉ có mấy người hầu ở tầng một nhẹ nhàng đi lại. Thấy cậu xuống đều dừng chân chào hỏi cậu, Hạ Tử Thần cũng lễ phép đáp lại. Thông qua cửa sổ lớn sát đất ngoài phòng khách, Hạ Tử Thần thấy Phó quản gia đang chỉ huy mấy người hầu quét sân. Tuy mùa này đã không còn lá rụng nhưng gió lạnh thổi cả đêm, bụi đất trong sân tất nhiên có không ít.

Đi qua phòng khách, Hạ Tử Thần liền thấy Cố Hàm đang ngồi tại đại sảnh ăn sáng. Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, mang theo một vầng sáng trắng, không chói mắt mà lại rất ấm áp.

Ngẩng đầu nhìn thấy cậu, Cố Hàm cười vẫy tay, “Chào buổi sáng, lại đây ăn cơm, đại ca cùng cậu tư phải lát nữa mới trở về.”

Hạ Tử Thần đáp lời, “Sớm.” rồi đi qua. Cố Hàm chọn chỗ ngồi này đại khái vì đây là chỗ có ánh mặt trời tốt nhất trong Cố gia, tuy nhà ăn mới là nơi để dùng bữa nhưng ngồi ở đại sảnh này lại rất thích thú.

Phó quản gia nghe người làm nói Hạ Tử Thần đã dậy liền bước nhanh vào, “Tiểu thiếu gia sớm, bữa sáng muốn ăn gì? Phòng bếp đã chuẩn bị bánh bao, xú mại, cũng có bánh mì, trứng rán cùng xúc xích nướng, nếu cậu muốn ăn cái gì khác cũng có thể làm cho cậu.”

Từ tối hôm qua lão gia cùng phu nhân Cố gia thừa nhận Hạ Tử Thần, bắt đầu gọi cậu là Tiểu Yêu, Hạ Tử Thần từ ‘Hạ thiếu gia’ trở thành ‘Tiểu thiếu gia’, Hạ Tử Thần biết đây là biểu hiện mọi người chấp nhận cậu, mặc dù không quen nhưng vẫn không được tự nhiên mà chấp nhận, dù sao đây cũng là ý tốt.

Hạ Tử Thần nhìn lướt qua bữa sáng của Cố Hàm, tiểu lung bao mới ra lò không bao lâu vẫn còn bốc lên hơi nóng, lớp ngoài bánh bao hơi mỏng ả ả có thể nhìn thấy nhân bánh bên trong, liền gọi lên sự thèm ăn của Hạ Tử Thần.

“Giống Nhị ca là được.” Hạ Tử Thần nói.

“Được, cậu chờ.” Phó quản gia cười gật đầu, mang theo người hầu đi khỏi.

“Ngồi đi.” Cố Hàm chỉ chỉ vị trí đối diện mình, “Ba mẹ cùng chú ba còn đang ảnh hưởng của lệch múi giờ, không dậy sớm như vậy đâu, chúng ta ăn trước.”

Cố gia ăn uống cũng là tùy ý, không yêu cầu mọi người phải dùng bữa thế nào.

Hạ Tử Thần ngồi đối diện, người hầu đưa tới một ly nước mật ong cho cậu, liền lui ra ngoài.

“Nhị ca ngày hôm qua cũng mới vừa xuống máy bay đi? Sao không ngủ thêm một lúc?” Tuy không biết Cố Hàm từ đâu bay về nhưng việc đi máy bay lâu sẽ làm người ta cảm thấy mệt mỏi.

“Quen rồi, buổi chiều ngủ một lát là được.” Cố Hàm cười cười, không nhanh không chậm ăn sáng, “Một năm nay anh ngoại trừ ở bệnh viện ngồi khám

bệnh thì đều theo thầy giáo chạy đi chạy lại trong nước và nước ngoài nghiên cứu y học nên không rảnh trở về. Đã sớm nghe đại ca nói cậu Tư đã có người yêu, ban đầu còn thấy bất ngờ, nhưng nghe nói các cậu ở chung không tồi, anh cũng an tâm”

“Bạn như vậy sao?” Cố Hủ có nói qua Nhị ca này nhưng không nói rõ ràng, Hạ Tử Thần còn tưởng rằng Nhị ca đã định cư ở nước ngoài.

“Ừ, tháng sau là xong rồi, chuẩn bị an tâm làm bác sĩ, nghỉ ngơi một chút.”

“Anh có ở lại trong nước không?”

“Còn đang suy nghĩ.” Tuy nói còn đang suy nghĩ nhưng biểu hiện của Cố Hàm có vẻ như đã biết đáp án.

Hạ Tử Thần cũng không hỏi nhiều, nếu Cố Hàm ở lại trong nước, Cố Hủ khẳng định sẽ nói cho cậu biết.

Bữa sáng của Hạ Tử Thần nhanh chóng được đưa lên, Phó quân gia còn gấp riềng cho cậu hai cái xiu mại để Hạ Tử Thần ném thử.

Cố Hàm ăn gần xong liền tựa lưng vào ghế ngồi, vừa uống cà phê vừa nhìn Hạ Tử Thần, “Ở cùng một chỗ với cậu Tư không buồn sao?”

Hạ Tử Thần giương mắt nhìn hắn, cười lắc đầu, “Cố Hủ tốt lắm, sẽ không buồn.” Cậu biết Cố Hàm đây là quan tâm bọn họ nên cũng không lảng tránh.

“Cậu là thích cậu ta nên mới có thể cảm thấy tốt.” Cố Hàm không che dấu mà trêu đùa cậu.

“Trong trường rất nhiều người thích anh ấy.” Tuy không ai dám thực chạy đến trước mặt Cố Hủ thổ lộ nhưng Hạ Tử Thần vẫn từ An Cảnh biết nhiều chuyện bất quải.

“Các mặt khác của cậu Tư đều rất tốt, chỉ là không hay để ý người khác, nói dễ nghe thì là lãnh đạm, nói khó nghe chính là cao ngạo không giới hạn.” Nói đến Cố Hủ, Cố Hàm hoàn toàn không giữ chút mặt mũi nào cho em trai mình, “Tuy cậu ta đối xử với người khác tốt nhưng bọn anh đều lo cậu ta sẽ cô đơn suốt quãng đời còn lại. Người cậu ta chứng mất khẳng định sẽ không để ý tới, người cậu ta coi trọng thì với loại tính cách đó của cậu ta có lẽ cũng bị dọa chạy.”

“Không tệ như vậy.” Hạ Tử Thần ăn xong một cái bánh bao, tiếp tục nói, “Cần phải là người có tâm ở chung mới phát hiện sự cẩn thận của anh ấy, hơn nữa anh ấy nói được là làm được, điểm ấy rất khó.”

Rất nhiều người nói rất giỏi nhưng khi làm lại thành ra cái khác, cho nên Cố Hủ nói được làm được, cá tính không dễ dàng hứa hẹn lại càng đáng quý.

Cố Hàm gật gật đầu, hiện giờ tình yêu của nhiều người đã biến thành vật chất làm đầu, rất khó dùng tâm đi ở chung với người khác. Đối với người Cố gia lại càng như vậy, người khác nhìn đến trước tiên chính là gia sản nhà bọn họ, mà không phải con người. Cho nên Cố Hủ ở chung với Hạ Tử Thần đối với Cố gia là chuyện khó có được.

Nghe Cố Hủ nói Hạ Tử Thần lúc đầu quen biết hắn là ở trong game, lúc ấy ngay cả hình dạng hắn dài ngắn thế nào còn không biết. Khi hai người xác định cùng một chỗ Hạ Tử Thần cũng hoàn toàn không biết chuyện của Cố gia. Như vậy bởi vì tình cảm mà đến với nhau, với người Cố gia như vậy mới đáng tin cậy nhất.

Nói không tốt nhưng nếu có một ngày Cố gia suy tàn, người biểu hiện quý trọng bọn họ có lẽ chạy nhanh hơn người khác, nhưng Hạ Tử Thần sẽ không, cậu vẫn sẽ cùng Cố Hủ. Đây cũng là nguyên nhân Cố gia nhanh như vậy chấp nhận Hạ Tử Thần.

“Tuy hiện giờ cậu Tư làm việc ở công ty của bản thân không tồi nhưng vài năm nữa, đến lúc cha bọn anh hoàn toàn buông tay mặc kệ, cậu ta vẫn phải đến giúp đại ca.” Cố Hàm không e dè nói chuyện Cố gia với Hạ Tử Thần, “Anh lúc trước cần bản không nghĩ quản gia nghiệp của Cố gia cho nên đi học y, hiện giờ để anh quản anh cũng không thạo.”

Khỏe miệng Cố Hàm gọi lên ý cười, tiếp tục nói, “Mẹ anh là con gái một, bên ngoại cũng cần một người thừa kế. Vốn cậu Ba cậu Tư đều là người không tồi để chọn, nhưng cậu Ba thủ đoạn hơn, nghĩ đến cậu Tư sẽ có nguy hiểm cho nên cuối cùng để cậu Ba đi tiếp nhận. Cứ như vậy chỉ còn lại cậu Tư có thể giúp đại ca, bằng không một mình đại ca thì rất vất vả.”

“Nếu về sau cậu Tư bận quá, cậu cũng nên tha thứ.” Cuối cùng, Cố Hàm nói ra chủ ý của những câu nói trên kia.

Hạ Tử Thần mỉm cười gật đầu. Theo Cố Hàm nói, Hạ Tử Thần càng cảm giác được sự quan tâm của người đang ngồi đối diện, hy vọng anh em sẽ quan tâm lẫn nhau, cũng hy vọng bản thân cùng Cố Hủ không vì gia nghiệp của Cố gia mà sinh ra mâu thuẫn. Hạ Tử Thần rất thích sự thân tình luôn nghĩ vì người nhà thế này.

“Nghe nói cậu hiện giờ đã bắt đầu giúp cậu ấy?”

“Không tính là vậy, chỉ là ở công ty học tập mà thôi.” Hạ Tử Thần cười cười, cậu đi thực tập, phần học lớn hơn phần giúp đỡ, tuy một vài ghi chép thu chi cậu đã làm nhưng cũng không phải chuyện đặc biệt khó khăn.

“Anh nghe đại ca nói cậu làm không tồi. Về sau chuyện nhà chúng ta cậu phải tốn nhiều tâm tư rồi. Đầu là người trong nhà, anh không khách khí với cậu.” Cố Hàm cười, dùng cốc cà phê của mình chạm vào cốc của Hạ Tử Thần.

“Em sẽ cố gắng.” Hạ Tử Thần cũng không phải ý định giúp Cố gia, cậu chỉ là nghĩ muốn giúp Cố Hủ mà thôi. Với cậu, phân lượng của Cố Hủ nặng hơn

Cố gia.

Hai người đang nói, Cố Hủ chạy bộ về đang đi vào, trên người còn mặc đồ thể thao. Cố Diễm đã lên tầng đi tắm.

“Chào Nhị ca.” Cố Hủ chào, lại nói với Hạ Tử Thần, “Sao không ngủ thêm một lúc?”

“Tỉnh ngủ mới dậy.” Hạ Tử Thần mỉm cười nói.

Ngồi xuống cạnh Hạ Tử Thần, Cố Hủ bung lên cốc nước của Hạ Tử Thần uống một ngụm.

Hạ Tử Thần gấp một cái bánh bao bỏ vào bát, hỏi, “Anh ăn không?”

“Ừ.” Cố Hủ lại gần, hoàn toàn không có ý định tự mình động tay.

Hạ Tử Thần bắt đắc đi gấp bánh, đưa vào miệng Cố Hủ.

“Hương vị không tồi.” Ăn hết đồ ăn trong miệng, Cố Hủ gật gật đầu, “Lát nữa ăn cùng tôi.”

“Em đã ăn no rồi.” Cùng Cố Hàm vừa ăn vừa nói chuyện, cậu đã ăn không ít.

“Vậy ngồi cùng tôi.” Cố Hủ nhéo tay Hạ Tử Thần.

Hạ Tử Thần cười đẩy hất, “Đi tắm trước đi.”

Cố Hủ lên tiếng, nói với Cố Hàm hai câu liền xoay người lên tầng.

Cố Hàm bung cốc cà phê, thấy em trai mình cùng Hạ tử Thần tự nhiên động chạm như vậy, khiến hắn đột nhiên cảm thấy đi tìm một người thích hợp với mình cùng đi qua những ngày bình thân có lẽ không tồi.

Ăn cơm trưa xong, hai người đi ô tô rời khỏi Cố gia, không quay về nhà mình mà trực tiếp đi đến nhà Hạ Tử Thần. Hôm nay là cuối tuần, bình thường Hạ Ngự Trạch hẳn là nghỉ ngơi.

Mở cửa, Hạ Ngự Trạch quả nhiên ở nhà. Hạ Tử Thần vào cửa nói, “Cha, con về rồi.”

Nghe thấy tiếng nói, Hạ Ngự Trạch từ thư phòng đi ra, thấy con mình cùng Cố Hủ có chút bất ngờ, “Sao đột nhiên quay về vậy?” Hôm thứ năm Hạ Tử Thần đã nói với ông là sẽ đi nhà Cố Hủ, tuần này sẽ không về.

“Chú.” Cố Hủ chào.

“Ừ”, Hạ Ngự Trạch lên tiếng, “Mau vào đi.

“Hai bác bên đó muốn con đưa đồ cho cha nên con đi thẳng tới đây.” Hạ Tử Thần đổi dép, đưa đồ trên tay Cố Hủ xuống, để lên bàn trà ngoài phòng khách. Tủ này ngoại trừ cà phê của Cố Diễm, vật phẩm bảo vệ sức khỏe của Cố Hàm ra còn có một chút đồ ăn Cố mẫu chuẩn bị, đương nhiên, còn có khăn quàng Cố Hủ mua.

“Cha mẹ cậu khách khí quá, thay tôi cảm ơn họ.” Hạ Ngự Trạch nói với Cố Hủ.

“Vâng.” Cố Hủ gật gật đầu, lại nói, “Đại ca tặng một hộp Lam Sơn, hương vị không tồi, chú muốn uống không?”

Nghe đến Lam Sơn, Hạ Ngự Trạch trong mắt lộ ra ý cười, sau đó gật đầu.

Cố Hủ cũng không nhiều lời, rửa sạch tay lấy cà phê đi vào bếp. Tuy Hạ Ngự Trạch thích pha cà phê, Hạ Tử Thần cũng biết pha nhưng nói đến tiêu chuẩn thì Cố Hủ pha uống ngon nhất.

Thấy Cố Hủ đi vào bếp, Hạ Tử Thần chuyển ánh mắt lên người Hạ Ngự Trạch, hơi nhíu mi, hỏi, “Cha, gần đây công tác bề bộn nhiều việc lắm sao?”

Tuy Hạ Ngự Trạch hơi cười nhưng sắc mặt không tốt, quầng mắt có chút thâm, dường như không ngủ đủ, người cũng có chút gầy yếu.

“Vẫn tốt.” Hạ Ngự Trạch ậm ừ cho qua.

“Công việc quan trọng nhưng vẫn phải nghỉ ngơi.” Hạ Tử Thần nhìn cha mình, cảm thấy có chút không thích hợp.

Trước kia cha dù công tác cũng bận rộn, cũng lắm nhìn qua mệt mỏi, ngủ một giấc là tốt rồi, nhưng hiện giờ Hạ Tử Thần cảm thấy cha hình như có chuyện phiền lòng, bộ dáng bất an.

Hơn nữa tình hình trong nhà ổn định xong, Hạ Ngự Trạch dù nhiều việc vẫn bảo đảm ăn uống nghỉ ngơi, cho nên Hạ Tử Thần đã lâu không thấy mất cha thâm quầng như vậy.

Dừng một chút, Hạ Tử Thần đột nhiên hỏi, “Cha, cha không phải bị bệnh đi?”

“Không có, tuần trước mới kiểm tra sức khỏe, tất cả đều bình thường.” Thấy Hạ Tử Thần lo lắng, trong lòng Hạ Ngự Trạch không thể nói rõ là tư vị gì.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Nghe cha nói như vậy, Hạ Tử Thần thoáng thả lỏng. Đoán là chuyện công việc rắc rối, Hạ Tử Thần cũng không hỏi nhiều.

Ba người uống cà phê nói chuyện một lúc, Cố Hủ cùng Hạ Ngự Trạch quyết định được thời gian hai bên cha mẹ gặp mặt. Ăn xong cơm tối, Hạ Tử Thần cùng Cố Hủ về nhà hai người.

Tuy Hạ Tử Thần vẫn có chút bất an nhưng không nhìn ra được nguyên nhân gì từ Hạ Ngự Trạch nên cậu cũng chỉ có thể tạm thời để sang một bên.

Hết giờ học thứ tư, Hạ Tử Thần chuẩn bị đi tìm cha ăn cơm rồi mới tới công ty. Mấy ngày nay Hạ Ngự Trạch với đôi mắt thâm quầng luôn hiện lên trong đầu cậu, để bản thân yên tâm, Hạ Tử Thần định dẫn cha đi ăn một bữa để bồi bổ, dù sao tiền lương thực tập của cậu cũng không có chỗ nào dùng, mời cha đi ăn cơm coi như là việc chính đáng.

Ra khỏi cửa ga tàu điện ngầm, mới vừa đi đến chỗ Hạ Ngự Trạch, ở dưới tầng công ty, Hạ Tử Thần liền thấy một người đàn ông đang lôi kéo cha mình, sắc mặt cha rất không tốt, nhưng lại không thể ở dưới tầng âm ỉ với đối phương. Hiện giờ là giờ ăn trưa, dưới tầng công ty đi lại rất nhiều người, mọi người nhìn chăm chú hai người đang thấp giọng cãi nhau, thậm chí có người nhỏ giọng chỉ trỏ.

Hạ Tử Thần dừng bước, nhìn rõ người đàn ông đang lôi kéo cha mình xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống, lễ phép cùng giáo dưỡng quãng sau đầu, trực tiếp chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Chuyện nhà

Hạ Tử Thần chạy tới giữa hai người, đẩy tay người đàn ông kia ra, đồng thời kéo Hạ Ngự Trạch ra phía sau mình, trong mắt không có quá nhiều phần nộ, chỉ có lạnh lùng, cậu chưa từng nghĩ người đàn ông này lại xuất hiện trước mắt mình.

Nhìn thấy Hạ Tử Thần đột nhiên xuất hiện, Hạ Ngự Trạch sững sốt một chút, nhất thời không phản ứng lại.

“Ngài đây có chuyện gì không?” Thái độ của Hạ Tử Thần cũng không tốt, ngữ khí lạnh như băng.

Người đàn ông hơi giật mình, lập tức phục hồi tinh thần rồi cau mày nhìn Hạ Tử Thần một lúc, sau đó trong mắt lộ ra chút vui mừng, cầm cánh tay Hạ Tử Thần hỏi, “Cậu là Tử Thần?”

Hạ Tử Thần nhú mày đẩy tay người đàn ông kia ra, trừng mắt nhìn, “Ông nhận sai người rồi.” Nói xong, kéo Hạ Ngự Trạch xoay người đi.

Trước mặt Hạ Ngự Trạch, Hạ Tử Thần từ trước đến nay luôn ngoan ngoãn lễ phép, dường như không biết tức giận, không như bây giờ cả người lạnh như băng. Trước đây Hạ Tử Thần thực sự cũng không phải đứa nhỏ hoạt bát, tính tình lãnh đạm bởi vì tính cách như vậy, nhưng hôm nay loại lạnh lùng này còn mang theo cả chán ghét. Nhìn thấy con như vậy, Hạ Ngự Trạch có thể hiểu được, lại không biết nên khuyên bảo hay an ủi.

Người đàn ông bước nhanh đến, ngăn đường đi của Hạ Tử Thần, ung dung nói, “Cậu là Tử Thần, tôi sẽ không nhận sai.”

Hạ Tử Thần không nói gì, mi tâm hơi nhíu, không định đáp lời.

“Tử Thần, ta là cha con a.” Người đàn ông lại bắt lấy tay Hạ Tử Thần, tha thiết nhìn cậu, “Con không nhớ cha sao?”

Người đàn ông trước mặt Hạ Tử Thần đương nhiên nhận ra, nhưng mười mấy năm không thấy, thanh niên hai mươi tuổi giờ đã hơn bốn mươi, năm tháng để lại dấu vết trên mặt ông ta – nếp nhăn hằn sâu khóe mắt, làn da màu đồng, ánh mắt cũng trở nên khôn khéo mà phức tạp. ....

Hạ Tử Thần nhìn người đàn ông này, gần từng tiếng, ” Từ lúc ông bỏ tôi đi, chúng ta không còn quan hệ gì nữa.”

Không phải cậu vô tâm, cũng không phải cậu tàn nhẫn, Hạ Tử Thần chỉ trần thuật sự thật cậu đã chấp nhận, cậu chưa từng nghĩ tới, hơn mười năm sau, người đàn ông này lại xuất hiện.

“Tử Thần, con đừng như vậy.” Người đàn ông đi lên một bước, vội vàng nói, “Nhiều năm như vậy rồi, cha vẫn luôn tìm con. Nhưng Hạ Ngự Trạch không biết đem con mang đi đâu, cha căn bản không tìm thấy.”

“Anh. ....” Nghe thấy người đàn ông nói vậy, Hạ Ngự Trạch cũng không khống chế được sự tức giận.

Cái gì gọi là ông mang Thần Thần đi? Chẳng lẽ Hạ Từ Thần bị ông bắt cóc? Buồn cười!

Hạ Ngự Trạch còn chưa nói, Hạ Từ Thần đã cướp lời, “Ông thật có ý tứ.....”

Hạ Từ Thần nâng khoe miệng, nhưng trong mắt không có nửa phần ý cười, “Đường đường Nhị thiếu gia Lôi gia, tìm một người cư nhiên phải mười mấy năm, nói ra không sợ dọa người sao?”

Cố Diễm trong tình huống cái gì cũng không biết có thể tra chuyện của Hạ Ngự Trạch rõ ràng, Lôi Tín này, là cha ruột cậu, biết tình huống của Hạ Ngự Trạch lại mười mấy năm không tìm được người? Đây tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất mà Hạ Từ Thần đã nghe.

Cho dù Lôi gia không có thực lực như Cố gia nhưng tốt xấu cũng có nền móng ở thành phố N, tìm một người vốn quen biết, căn bản là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhiều năm như vậy còn không tìm được, không phải không tìm, mà là không muốn tìm đi?

Nghe lời nói trào phúng của Hạ Từ Thần, sắc mặt Lôi Tín khó nhìn, nhưng cũng không phát hỏa, “Từ Thần, con nghe cha nói, cha có nỗi khổ.”

“A.....” Lần này Hạ Từ Thần cười lạnh thành tiếng, lại đẩy tay Lôi Tín ra, “Đây không quan hệ với tôi. Tôi hiện giờ sống rất tốt, mời ngài không cần đến quấy rầy tôi cùng cha. Cha tôi là người lịch sự, sẽ không ăm ỉ với ngài ở đây, hy vọng ngài nếu không có việc gì thì đừng tìm đến.”

Nghe thấy Hạ Từ Thần nói vậy, Lôi Tín trầm mặt xuống, nhưng lần này hắn không nói gì Hạ Từ Thần mà chuyển mục tiêu lên người Hạ Ngự Trạch, “Hạ Ngự Trạch, cậu xem cậu dạy bảo con tôi thành bộ dáng gì nữa? Trước cậu hủy tôi, giờ còn muốn hủy con tôi sao!”

Câu hỏi này khiến Hạ Ngự Trạch vốn không thích ăm ỉ cũng tức giận bộc phát, “Lôi Tín, tôi trước kia chỉ cảm thấy anh mặt dày, hiện giờ xem ra là tôi không biết rõ. Anh mặt dày sao? Anh căn bản không biết xấu hổ.”

“Cậu đoạt con tôi, còn nói tôi không biết xấu hổ?” Lôi Tín giận trừng mắt với Hạ Ngự Trạch, nếu là mười năm trước, hắn khẳng định sẽ cho một cái tát. “Tôi nói cho cậu, Từ Thần nhất định phải quay về Lôi gia. Con tôi chỉ có thể là người Lôi gia.”

“Ngại quá, tôi đã trưởng thành.” Hạ Từ Thần châm chọc nói. Cậu đã không phải trẻ con, cậu là người trưởng thành độc lập, không cần người giám hộ.

“Hạ Ngự Trạch, ngày mai tôi sẽ đề luật sư của tôi nói chuyện với cậu.” Lôi Tín nắm chặt tay. Hạ Từ Thần không nhận hắn, còn nói giúp Hạ Ngự Trạch, hắn sao có thể không tức giận?

“Tùy, anh không sợ mất mặt thì tôi sợ cái gì?” Hạ Ngự Trạch cười lạnh nhướn mày.

Hạ Từ Thần rõ ràng lười để ý Lôi Tín, kéo Hạ Ngự Trạch rời đi. Cậu trước đó cảm thấy mấy người trong game kia đã đủ nào tàn, không nghĩ, rời khỏi game, ở đời thật cư nhiên chỉ hơn chứ không kém.

Lôi Tín nhìn Hạ Từ Thần một lượt, tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại không nói, nổi giận đùng đùng xoay người đi tới xe đỗ gần đó, cứ thế mà đi.

Vốn Hạ Từ Thần muốn cùng cha ăn một bữa ngon nhưng bị Lôi Tín quấy nhiễu như vậy giờ cũng không còn tâm tình.

Ngồi trong một nhà hàng gần đó, Hạ Ngự Trạch cũng không có gì muốn ăn, đơn giản gọi vài món, nhìn Hạ từ Thần không biết nói gì.

Cùng Cố Hủ một chỗ lâu, Hạ Từ Thần đã học được từ hắn không ít chuyện, chính là như thế nào khiến bản thân nhanh chóng tỉnh táo lại. Hít sâu vài lần, xua tan sự chán ghét Lôi Tín mang đến, Hạ Từ thần ngược lại cảm thấy thoải mái rất nhiều, ít nhất cậu đã biết vì sao cha mình mới mệt như vậy, trong lòng đã rõ, vậy sẽ có biện pháp, đây là chuyện tốt với cậu.

Cố Hủ đã nói với cậu, đối mặt với chuyện khiến mình chán ghét, có thể thay đổi góc độ suy nghĩ. Có lẽ chuyện này trước đó khiến bản thân không thích nhưng lại có thu hoạch khác, coi như là khiến chuyện chán ghét này trở nên có giá trị hơn. Hiện giờ nghĩ lại cũng rất có đạo lý.

Tâm tình thoải mái, Hạ Từ Thần gọi món cũng vui vẻ hơn, thuận tiện chọn thêm mấy món bồi bổ cho Hạ Ngự Trạch.

Sau khi người phục vụ đi khỏi, Hạ Từ Thần bưng cốc nước lên uống một ngụm, thấp giọng nói, “Con đời này chỉ có một mình cha là cha.”

Hạ Ngự Trạch hơi lộ ra ý cười, thờ dài nói, “Cha cũng chỉ có mình con là con.”

Hạ Từ Thần nở nụ cười, “Tuần trước con về thấy sắc mặt cha không tốt, chính là bởi vì việc này?”

“Ừ, không nghĩ hắn lại tìm đến đây.” Một tháng trước, Lôi Tín gọi điện tới muốn nói chuyện về Hạ Từ Thần, ý muốn Hạ Từ Thần quay về Lôi gia. Hạ Ngự Trạch rất bất ngờ, căn bản không để ý đến hắn. Kết quả Lôi Tín gọi điện thoại vài lần không được liền tìm đến công ty, có thể nói là khách quen giờ com trưa của Hạ Ngự Trạch.

“Nếu không phải hôm nay gặp, con có đi trên đường ông ta có lẽ cũng không biết con là ai.” Đương nhiên Hạ Từ Thần cũng hiểu được bản thân có thể cũng không nhận ra Lôi Tín, coi như người qua đường mà thôi.

Hạ Ngự Trạch không nói gì. Lôi Tín quả thực thay đổi rất nhiều, thậm chí ngay cả ông nhìn qua cũng không nhận ra. Nhưng chuyện này không còn ý nghĩ

gì với ông. Lôi Tín chỉ là quá khứ, là quá khứ ông muốn quên đi.

“Vì sao ông ta lại muốn nhận con về, con nhiều ít hẳn là đã biết.” Hạ Ngự Trạch nhắc nhở.

“Con hiểu.” Tuy cậu cũng không muốn tiểu nhân nhưng Lôi Tín cũng không phải quân tử gì.

Có một số việc tuy đối phương tận lực dùng bề ngoài thoát nhìn thiện ý bao bọc thật tốt nhưng không phải ai cũng là tên ngốc, bản chất xấu xa đã sớm bại lộ trước mặt người khác, chỉ là người bao bọc tự cho là che dấu rất tốt thôi, chính là giấu đầu hở đuôi.

Hạ Ngự Trạch gạt đầu, không nói gì nữa. Hạ Tử Thần đã trưởng thành, việc này cậu hẳn biết xử lý thế nào, mà ông chỉ cần xử lý tốt chuyện của bản thân là được.

Thật ra thấy Hạ Tử Thần đã trưởng thành, Hạ Ngự Trạch rất vui mừng, lại có chút buồn bã. Đứa nhỏ khi lớn sẽ có suy nghĩ của bản thân, không ý lại cha nữa, cũng bắt đầu học chia sẻ với gia đình. Đây là chuyện tốt, chẳng qua là người cha sẽ khó tránh khỏi chuyện hoài niệm đứa con khi còn nhỏ đáng yêu mà buồn cười thế nào.

Ăn xong cơm trưa, Hạ Tử Thần tới công ty, đến khi về nhà cậu cũng chưa nghĩ ra phải nói chuyện này với Cố Hù thế nào. Phải giải thích chuyện này rất phiền, nói thật, bản thân cậu cũng không nguyện ý nhớ lại, mặt khác, mục đích của Lôi Tín Hạ Tử Thần cũng chỉ là đoán, cậu thật sự không muốn chuyện này quấy rầy đến cuộc sống của bọn họ. Hơn nữa hiện giờ Cố Hù đang bận rộn thực hiện một hạng mục hợp tác, Hạ tử Thần không muốn hẳn phải phân tâm đến chuyện này. Chờ hạng mục hợp tác định xong lại nói với Cố Hù.

Hạ Tử Thần vừa cân nhắc lợi hại vừa cùng người trong bang đánh phụ bản, Hạ Tử Thần vừa thất thần liền khiến vú em cận chiến chết....

Đề Cố Hù nhắc nhở, Hạ Tử Thần mới hồi phục tinh thần, cấp huyết cho Tàn Mặc Vô Ngân chỉ còn lại một lớp máu mỏng. May mắn Phiền Nhiên Khởi Vũ phản ứng nhanh, cấp Trầm Khê hồi huyết liên tục cùng giảm thương tổn mới khiến cậu không đến mức bị ngừng cấp huyết cho người trong đội.

Cho đến khi Boss cuối cùng ngã xuống mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: hiem khi thấy đại thần phụ nhân giảm trình độ nha.

[Đội ngũ] Trầm Khê: ngại quá, thất thần.

Hạ Tử Thần vừa kéo người sống lại vừa giải thích.

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: chẳng lẽ bởi vì đại thần ngồi bên cạnh khiến đại thần phụ nhân phân tâm?

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: đồng ý suy đoán!

[Đội ngũ] Tiểu Đông Tây: cần thảo luận lại!

[Đội ngũ] Trầm Khê: .....

[Đội ngũ] Vú Em Kiều Ngạo: nói xem, các cậu có cảm thấy được gần đây đánh phụ bản càng ngày càng nhàm chán không?

[Đội ngũ] Nhất Quý Trán Lạc: đồng ý. Game không ra phụ bản mới, nhu cầu trang bị của chúng ta cũng ít đi, liền nhàm chán.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: ừ, nhưng vẫn muốn chơi cùng mọi người, nhàm chán cũng không có cách nào.

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: sang năm ‘Kiếm Chi Thương Ngân’ của Thịnh Thần sẽ ra mắt, tôi rất chờ mong a.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: *gào khóc* tôi xem ảnh tuyên truyền rồi, hình ảnh quá tuyệt vời, nhân vật cũng đẹp nữa! Tôi chuẩn bị chờ nó ra mắt sẽ vào chơi luôn.

[Đội ngũ] Huyết Tinh Tham Lam: tôi cũng chuẩn bị qua đó chơi.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: tốt, đến lúc đó cùng nhau chơi.

[Đội ngũ] Vú Em Kiều Ngạo: nếu có thể giành được code beta thì tốt rồi, nhưng nghe nói không dễ có được.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: tôi cũng muốn nhưng mà rất khó a.

Thấy mọi người bắt đầu tán gẫu ‘Kiếm Chi Thương Ngân’, Hạ Tử Thần cười cười. Đây là game võ hiệp 3D năm sau Thịnh Thần sẽ ra mắt. Chức nghiệp đa dạng, cách chơi mới mẻ độc đáo, nhất vật có vẻ ngoài đã tốn rất nhiều tâm tư để thiết kế, phong cảnh cùng chất lượng tuyệt đối đứng đầu, đẹp như thế giới thần tiên, thị giác rất hưởng thụ cũng không quá khoa trương, cổ thành, lâu các cũng chân thật hơn. Lúc trước Hạ Tử Thần chỉ nhìn đồ án thiết kế đã bị hấp dẫn.

Thời gian trước, khi công ty tuyên truyền khảo sát có làm một video quảng cáo, hưởng ứng rất tốt, điều này càng khiến nhân viên công ty tin tưởng thêm vào game này.

Mà lần này Cố Hủ đang tranh thủ hợp tác cũng có quan hệ với game này, tất nhiên sẽ rất lo lắng.

[Đội ngũ] Phiên Nhiên Khởi Vũ: khu, bang chủ, code beta của tôi đừng quên.

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: a?

[Đội ngũ] Tam Kiến Chung Tinh: tình huống gì đây?

[Đội ngũ] Vũ Em Kiều Ngao: cái gì code beta?

[Đội ngũ] Phiên Nhiên Khởi Vũ: Kiểm Chi Thương Ngân ^ _ ^

[Đội ngũ] Huyết Tinh Tham Lam: tôi giết! Bang chủ có?!

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: tôi giết! Bang chủ, cầu code!!

[Đội ngũ] Huy Hoắc Phong Lưu: hắc hắc, ngài muốn AV hay GV? Có code hay không tôi đều có yêu ngài, gửi bưu kiện cho ngài rồi, nhớ rõ khen ngợi tôi a!

[Đội ngũ] Hoa Hường Dương: cậu chết đi! Bang chủ, cầu chú ý, cầu lên tiếng, cầu code beta!

Sau khi game được quảng bá, code beta dự kiến bắt đầu cung không đủ cầu. Chuyện này giao cho Mạc Tường phụ trách. An Cảnh sau khi thấy quảng cáo, quần lấy Hạ Tử Thần vài ngày, Hạ Tử Thần đành phải ‘lấy việc công làm việc tư’, đem An Cảnh và Đường Huy thêm vào danh sách dự kiến, An Cảnh mới buông tha cậu.

Nhưng cậu không nghĩ tới Phiên Nhiên Khởi Vũ lại muốn code beta từ Mạc Tường. Chuyện bọn họ làm ở Thịnh Thần vẫn giữ bí mật, tuy không sợ người biết nhưng sẽ không cố ý nói ra. Người khác nhiều nhất biết Tàn Mặc Vô Ngân, Kiểm Lang cùng Bách Thảo Chiết làm việc cùng công ty mà thôi.

“Phiên Nhiên Khởi Vũ sao lại biết anh Mạc Tường có code beta?” Hạ Tử Thần nhìn về phía Cố Hủ đang ngồi ở sofa dùng laptop chơi game.

Cố Hủ cười cười, “Phiên Nhiên bị Mạc Tường đoạt lại từ công ty game nước ngoài, tháng sau sẽ tới phòng Clip Art báo danh, đảm nhiệm chức trưởng phòng.”

“Sao?” Hạ Tử Thần bất ngờ nhìn Cố Hủ, chuyện này trước đó cậu chưa từng nghe qua a.

“Vốn định khi nào cậu ta đến công ty sẽ giới thiệu cho em” Chuyện này vẫn là Mạc Tường cùng La Tế thảo luận với Phiên Nhiên Khởi Vũ, sau khi hẳn xem qua bản thiết kế của Phiên Nhiên Khởi Vũ chỉ nói một câu ‘nhất định phải hoàn thành’, kết quả không làm hắn thất vọng.

Hạ Tử Thần gật gật đầu. Hiện giờ thiết kế của phòng Clip Art đã không tồi nhưng yêu cầu của Cố Hủ rất cao, cho nên vẫn không quyết định trưởng phòng, chỉ để La Tế tạm thời phụ trách. Đối với Phiên Nhiên Khởi Vũ, một gay xứng danh hơn cậu, cậu cũng có chút tò mò.

Trải qua phong ba đòi xin code beta, người trong bang nhất trí quyết định khi Kiểm Chi Thương Ngân mở beta, tập thể sẽ dọn Thiên Phong Nhã Các qua.

Người trong bang không nhiều, hơn nữa đều là người chơi game đã lâu, thay đổi game khác, có thể tự tập cùng một chỗ là khó được. Hơn nữa chơi lâu, nếu không phải bắt buộc bỏ sẽ vẫn chơi tiếp.

Đối với chuyện code beta, Kiểm Lang không giải thích nhiều, chỉ nói bạn bè có được, đến lúc đó sẽ chia cho mọi người.

Đảo mắt lại một tuần trôi qua, game mới từng bước vững chắc mở rộng khiến nhân viên Thịnh Thần càng bận rộn. Tháng sau là cuối năm, các loại tổng kết, báo cáo, hợp hàng năm lần lượt xuất hiện mỗi ngày.

Vào giai đoạn cuối kỳ, Hạ Tử Thần cũng bắt đầu ôn tập, công ty cũng không sắp xếp công việc cho cậu nữa, việc trong tay không vội, thoải mái không ít. Dù sao cậu vẫn là sinh viên, trước mắt phải lấy bài vở là việc chính.

So với Hạ Tử Thần, Cố Hủ càng bận hơn. Vừa lo chuyện công ty, vừa phải về nhà giúp Cố Diễm kiểm tra tổng kết các chi công ty chi nhánh Cố thị, tình hình tài vụ cùng các tài liệu liên quan.

Các năm trước đều là Cố phụ cùng Cố Diễm chạy đến các công ty để quản lý, nhưng năm nay hai người không định chạy khắp nơi như vậy nữa.

Thứ năm, tan học, Cố Hủ đến trường đón Hạ Tử Thần. Nghe An Cảnh nói trên đường gần trường có mở một cửa hàng lẩu không tồi, hai người định buổi tối sẽ đi thử, sau đó trực tiếp quay về Hạ gia hưởng cuối tuần.

Cố Hủ hôm nay đến rất sớm, trước đỗ xe bên kia mới đi bộ vào đón Hạ Tử Thần.

Đúng thời gian tan học, Hạ Tử Thần cùng Cố Hủ không đi theo dòng người mà chờ hầu hết các sinh viên đi hết rồi hai người mới không nhanh không chậm đi ra, câu có câu không nói chuyện trong ngày.

Mới vừa đi không xa, một chiếc xe màu đen từ phía sau chạy tới, dừng bên cạnh hai người.

“Tứ Thần.” Theo tiếng gọi, cửa xe sau mở ra, Lôi Tín từ trên xe đi xuống, sau khi nhìn thấy Cố Hù, ý cười khóe miệng càng thêm sâu sắc, ánh mắt cũng sáng lên vài phần.

Cố Hù vốn không để ý nhiều đến chiếc xe kia, nghe thấy đối phương gọi ‘Tứ Thần’ thì dừng bước, Hạ Tứ Thần sau khi thấy Lôi Tín từ trên xe xuống, nhún nhún. Sự ôn hòa cùng nụ cười khi nói chuyện với Cố Hù nháy mắt tan đi, mặt không chút thay đổi nhìn khuôn mặt đầy ý cười của người đàn ông, trong lòng chán ghét cũng sâu thêm một phần. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Hiệu

Lôi Tín tuy gọi Hạ Tứ Thần nhưng ánh mắt lại tập trung trên người Cố Hù.

Hạ Tứ Thần nhún nhún, lạnh lùng nói, “Lần trước tôi cảm thấy đã nói rất rõ ràng rồi.”

“Con còn nhỏ, có nhiều chuyện con không hiểu.” Lôi Tín nhìn về phía Hạ Tứ Thần, “Cho dù con không muốn theo cha quay về Lôi gia, cũng không thể phủ nhận cha là cha ruột con.”

Hạ Tứ Thần nhún nhún càng sâu, không đợi cậu nói gì, Lôi Tín lại hướng ánh mắt quay lại trên người Cố Hù.

“Cậu là Cố Hù?” Lôi Tín trên mặt tươi cười, “Tôi là cha của Tứ Thần, bữa tiệc trước có gặp qua cậu nhưng còn chưa kịp tới chào hỏi.”

Với Cố Hù và Cố Diễm, nếu không phải tại tiệc nhà mình, từ trước đến nay sau khi chào chủ nhân bữa tiệc sẽ cùng các ông chủ đang họp tác đơn giản nói chuyện một lúc, sau đó trực tiếp rời đi, trước sau không đến nửa giờ, cho nên cho dù người khác muốn nói chuyện với họ cũng không dễ, trừ phi là chủ nhân bữa tiệc giới thiệu.

Cho đến nay, dù Lôi gia đã quen biết phó giám đốc Cố thị cũng không thể nói chuyện với các thiếu gia của Cố gia.

Cố Hù nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút thay đổi của Hạ Tứ Thần, mới gật đầu với Lôi Tín, “Ngài Lôi tìm Tứ Thần có chuyện gì?” Ngữ khí xa lánh hoàn toàn đứng về một phía với Hạ Tứ Thần.

“Cậu biết tôi?” Nghe Cố Hù gọi tên dòng họ mình, ý cười của Lôi Tín càng sâu.

“Ừm.” Thật ra không thể nói rõ là biết, chỉ là khi thư ký của Cố Diễm nộp lên một phần báo cáo điều tra Lôi thị, hắn có liếc qua một cái, có chút ấn tượng mà thôi.

“Tứ Thần vẫn luôn trách tôi trước đây không chăm sóc nó, bây giờ còn đang giận tôi, tôi lúc ấy là bất đắc dĩ, bằng không trăm ngàn lần sẽ không bỏ rơi nó.” Lôi Tín thở dài, nhìn qua có chút bất đắc dĩ, “Hiện giờ tôi muốn Tứ Thần theo tôi quay về Lôi gia, cuộc sống về sau sẽ tốt hơn đi theo Hạ Ngự Trạch.”

Cố Hù không nói gì.

Hạ Tứ Thần thật sự không nghĩ đây là ở đây cùng Lôi Tín, Lôi Tín muốn cậu quay về Lôi gia, chỉ khiến cậu càng cảm thấy giả dối mà thôi. Hạ Tứ Thần lôi kéo Cố Hù muốn rời đi, lại bị Cố Hù tóm lại, tay tự nhiên vòng qua lưng cậu, để cậu dựa vào hắn gần thêm.

Lúc này các sinh viên đã đi gần hết, không có ai chú ý hành động thân mật này của bọn họ. Nhưng Lôi Tín đều thấy hết, tham lam trong mắt không thể che hết được.

“Hạ Ngự Trạch trước đó vẫn cất giấu Tứ Thần, tôi không tìm thấy nó. Khoảng tháng mười, trong lúc vô tình tôi nghe Lan Đình nổi giận đùng đùng gọi điện thoại nói đến tên Tứ Thần, hình như là chuyện game gì đó, liền để tâm tra xét một chút, không nghĩ tới thật sự tìm được.” Lôi Tín tiến lên một bước, cẩn thận đánh giá Cố Hù, “Không nghĩ tới Tứ Thần cùng cậu có quan hệ tốt như vậy, về sau chúng ta chính là người một nhà, có cái gì cần thì đừng khách khí, có cơ hội hai nhà có thể ngồi nói chuyện với nhau.”

Lôi Lan Đình? Đối với vị Lôi tiểu thư này, Hạ Tứ Thần cho tới bây giờ không hề muốn tiếp xúc. Không nghĩ tới cuối cùng vẫn thông qua cô ta khiến Lôi Tín tìm tới cửa. Nếu cô gái này không nhiều chuyện có lẽ Lôi Tín căn bản ngay cả nghĩ cũng không nghĩ đến đứa con riêng này.

Nói đến game, Hạ Tứ Thần lại nghĩ đến thời gian trước có người trong game nói xấu cậu, lúc ấy chỉ nghĩ là Lôi Lan Đình, hiện giờ có thể khẳng định, tính

thời gian cũng không kém nhiều.

Tên ‘Tử Thần’ này là Hạ Ngự Trạch đặt cho, lúc ấy cậu mới vừa bị đưa đến chỗ ở của Hạ Ngự Trạch và Lôi Tín, không tên, không họ khẩu. Hạ Ngự Trạch suy nghĩ hai ngày mới đặt cho cậu tên này, lúc ấy không thể nhập hộ khẩu cùng Lôi Tín nên chỉ có thể họ Hạ, định thêm cậu vào hộ khẩu của Hạ Ngự Trạch. Nhưng không đợi đến lúc thực hiện, Lôi Tín đã bỏ cậu mà đi.

Hiện giờ nghĩ lại, Hạ Tử Thần thật muốn cười, thật khó cho Lôi Tín còn nhớ rõ tên này. Nhưng đây càng thêm chứng thực Lôi Tín vài năm nay căn bản không đi tìm cậu, bằng không cũng không thể biết tên rồi mà mười mấy năm không tìm được cậu, mà nghe thấy Lôi Lan Đình nhắc đến tên này lại không đến hai tháng đã tìm tới cửa.

Nghĩ như vậy, Lôi Lan Đình kia gọi điện tám chín phần là nhắc tới Cố Hù, nếu không chỉ bằng tên cậu, Lôi Tín căn bản sẽ không để tâm.

“Thần Thần trước đây không nói với tôi về chuyện của ngài, tôi luôn coi chú Hạ là cha của Thần Thần. Thần Thần hiện giờ là người trưởng thành, muốn quay về Lôi gia hay không hoàn toàn là quyết định của cậu ấy.” Cố Hù không nhanh không chậm nói, “Tôi tôn trọng suy nghĩ của Thần Thần, đối với Thần Thần, nhiều năm như vậy rồi, chú Hạ mới là người nhà của cậu ấy, hiện giờ cũng là người nhà của tôi.”

“Cậu có ý gì?” Tươi cười của Lôi Tín cứng bên miệng.

“Ý trên mặt chữ.” Cố Hù chỉnh lại khăn quàng bị gió thổi bay của Hạ Tử Thần, trầm giọng nói, “Người nhà của tôi cũng nhận định chú Hạ là cha của Thần Thần, lúc này ngài lại chen vào, tôi sẽ khó giải thích với trong nhà. Đương nhiên, ngài muốn nhận Thần Thần về tôi không có ý kiến, nhưng muốn gặp cha mẹ tôi thì có lẽ bọn họ không có thời gian.”

Cố Hù đã nói rất rõ ràng, Lôi Tín tự nhiên nghe hiểu, “Trên người Tử Thần chảy dòng máu của Lôi gia, tự nhiên là người Lôi gia. Lôi gia ở thành phố N cũng là có mặt mũi, hai nhà chúng ta nếu có thể bởi vậy mà liên kết, coi như là đặt nền móng....”

“Ngài Lôi.” Cố Hù ngắt lời Lôi Tín, “Tôi thích Thần Thần, chỉ thích con người này của cậu ấy, mà không phải bởi vì sau lưng có ai. Thần Thần thích tôi cũng vì chính tôi, những cái khác ngài không cần nghĩ nhiều. Thần Thần không thích phiền toái, tôi cũng hy vọng ngài không quấy rầy cậu ấy.” Những chữ cuối cùng, Cố Hù nhấn mạnh.

Lôi Tín há miệng thờ đốc, dường như vẫn không định buông tha. Nhưng không đợi ông ta nói chuyện, Cố Hù đã mở miệng.

“Ngài nếu không có chuyện gì khác, chúng tôi đi trước.” Nếu Hạ tử Thần không định nhận Lôi Tín, lại không có thiện cảm gì với Lôi Tín, Cố Hù tự nhiên không giữ mặt mũi cho đối phương.

Hạ Tử Thần cầm tay Cố Hù, quay đầu nói với Lôi Tín, “Tôi không đảm đương nổi là con của Lôi gia, cũng không muốn làm. Tạm biệt.”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà kéo Cố Hù nhanh chóng rời đi, sự thoải mái khi vừa đi vừa nói chuyện đã tiêu tán không còn bóng dáng.

Ngồi trên ghế trong quán lẩu, người bán hàng đưa đến đủ đồ ăn liền rời đi, để lại không gian riêng cho hai người.

Dọc đường đi, Hạ Tử Thần không nói chuyện, Cố Hù cũng không hỏi nhiều. Hắn biết Hạ Tử Thần muốn nói ra suy nghĩ của mình, chỉ là đang không biết phải mở miệng thế nào.

Rót cốc trà nóng để vào tay cậu, Cố Hù nhẹ giọng nói, “Uống trà đi cho ấm.”

Hạ Tử Thần uống một ngụm, nước trà ấm áp đi vào bụng, một tảng lo lắng cũng bởi vì độ ấm của chén trà mà dâng lên, “Anh đã sớm biết đi?”

“Cái gì?” Cố Hù vận nhỏ lửa bếp lẩu, nhìn Hạ Tử Thần như này, không nói xong khẳng định không có tâm tình ăn cái gì.

“Chuyện em không phải con ruột của cha.”

“Tôi có đoán như vậy nhưng cũng không tra kỹ.” Cố Hù nói thẳng, “Lúc trước nhìn tư liệu của em cùng chú Hạ, xem tuổi chú Hạ thực không thể có đứa con lớn như vậy được. Nhưng trên tư liệu không có nói rõ chuyện này nên tôi không để ý.”

Nếu chuyện này đáng giá để tra xét, phần tư liệu kia của Cố Diễm không có khả năng không có. Trong tư liệu không có, hoặc không đáng để ý, hoặc Cố Diễm đã sớm biết. Dù là thế nào, nhìn thái độ của Cố Diễm với Hạ Tử Thần, chuyện này hoàn toàn không đáng lo cho nên Cố Hù không đi thăm dò.

Hạ Tử Thần thờ dài, cảm xúc càng trầm xuống, do dự một chút, mở miệng, “Cha em là trẻ mồ côi, đến trường sớm. Ông quen Lôi Tín khi học đại học. Lôi Tín theo đuổi cha em nửa năm, khi cha em học năm hai, Lôi Tín học năm tư, hai người chính thức cùng một chỗ.”

“Theo mức độ nào đó, cha em là một người khá bảo thủ. Vào thời kỳ đó, đồng tính luyến ái còn chưa dễ dàng được chấp nhận. Cha em trời sinh là gay, Lôi Tín lại là song tính. Cha em lúc ấy không biết ông ta là song tính, chỉ cảm thấy có thể gặp được một người đối xử với mình không tồi, lại cùng loại người là chuyện không dễ dàng.” Hạ Tử Thần nhếch môi, “Khi Lôi Tín theo đuổi cha em cũng rất dễ tâm nên cha em liền đáp lại. Nhưng, cha em lại không biết khi Lôi Tín theo đuổi cha, kể cả khi hai người đang tốt đẹp với nhau, trong ba năm đó ông ta thỉnh thoảng lại ở bên ngoài quan hệ bất chính. Sau đó sinh hoạt cá nhân càng hỗn loạn hơn.”

Hạ Tử Thần dừng một chút, ý cười ở khóe miệng tăng thêm chút châm chọc, “Ông ta là Lôi gia Nhị thiếu gia, chưa bao giờ thiếu tiền, tuy không ở bên ngoài ăn chơi lu bù gì nhưng ông ta chưa bao giờ cùng cha ra ngoài. Nói cách khác, cha em không đi gặp người khác, mà ông ta lại ở bên ngoài chơi đùa

với phụ nữ. Cha em vẫn chẳng hay biết gì, cho đến khi em được đưa đến nhà bọn họ.”

“Thật ra không thể nói Lôi Tín không thương cha em, khi Lôi Tín tốt nghiệp, chuyện của hai người bọn họ người Lôi gia đã biết. Lôi Tín dám thú nhận với người nhà, sau đó chạy ra ngoài ở. Lôi gia cũng tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với Lôi Tín.” Hạ Tử Thần lại uống ngụm trà, nói tiếp, “Cha em vẫn đi làm công, có tiết kiệm được chút tiền. Lôi Tín bị đuổi ra, cha em liền cùng ông ta thuê một căn phòng, ở cùng nhau. Lúc ấy Lôi Tín cũng kiên cường, cảm thấy bản thân không dựa vào Lôi gia cũng có thể như sấm sét trên trời quang. Em còn nhớ rõ căn phòng lúc đó rất nhỏ.”

“Thời gian đó cha em một mình làm ba phần việc, phải để dành tiền học phí, tiền thuê nhà cùng phí điện nước, còn phải ăn uống. Mỗi ngày đều rất khổ, nhưng ông cảm thấy Lôi Tín vì ông mà rời Lôi gia, cùng qua những ngày tốt lành, ông hẳn là cần cố gắng hơn. Mà Lôi Tín. ....” Hạ Tử Thần cười nhạt, “Sau khi tốt nghiệp, Lôi Tín cũng bắt đầu tìm công việc. Nhưng công việc chân tay ông ta không muốn làm, mà bụng bê chén đĩa ông ta sợ mất mặt. Những người bạn ăn chơi lúc trước đều bốc hơi đầu mất, muốn bọn họ giúp tìm công việc cũng không thể. Nhân viên bình thường thì phải nhìn sắc mặt người khác, muốn làm quản lý thì ông ta mới vừa tốt nghiệp không có kinh nghiệm, người ta sẽ không thuê ông ta. Cho nên ông ta không tìm được việc, vẫn là cha em vất vả nuôi vạ Lôi thiếu gia này.”

“Sau khi nghe tin Lôi Tín bị Lôi gia đuổi đi, mẹ em không biết nghe từ đâu địa chỉ phòng ở của bọn họ, trực tiếp đưa em đến cho Lôi Tín.” Nói đến người này, Hạ Tử Thần rũ mắt, cố gắng che dấu cảm xúc, “Năm ấy Lôi Tín mười tám tuổi và mẹ em cùng nhau, chơi một tháng liền quăng đi. Bị Lôi Tín bỏ không bao lâu, bà ấy phát hiện bản thân mang thai, vốn bà vẫn tức giận Lôi Tín nói năng dễ nghe vậy mà chơi xong liền ném thẳng, cho nên cần rằng sinh ra em, nghĩ đưa em đến Lôi gia, bắt chẹt một phần tiền, sau đó ung dung tự tại mà sống.”

Cố Hủ im lặng nhìn Hạ Tử Thần, không nói gì, hẳn biết Hạ Tử Thần cần phát tiết cảm xúc một chút, chuyện này có lẽ cậu chưa bao giờ nói với người ngoài.

“Em nhớ chuyện từ sớm, từ nhỏ đã nghe mẹ cả ngày mắng Lôi Tín, nói phải lấy tiền rồi cao chạy xa bay, em như đứa con ghê. Nhưng muốn gặp Lôi lão gia nào dễ dàng như vậy? Người khác chỉ xem bà là kẻ lừa đảo, cho nên tuy là muốn lấy tiền nhưng lại không có cơ hội thực hiện.”

“Sau lại nghe tin Lôi Tín bị đuổi khỏi Lôi gia, bà cũng không còn gì nữa. Biết không chiếm được gì ngon lành, liền ôm em đến phòng cha em thuê, ném em cho Lôi Tín rồi đi.”

“Sự xuất hiện của em khiến cha em phải trợn tròn mắt, nhưng cha không đuổi em đi, cũng không biểu hiện tức giận. Chỉ trầm mặc một lúc, sau đó đưa em về nhà. Vốn bọn họ sống đã khó khăn, thêm em liền càng khó khăn hơn.” Hạ Tử Thần thở dài, thật ra đoạn trí nhớ đó cậu không hoàn toàn nhớ rõ, chỉ có thể chọn những thứ mình nhớ rõ nói cho Cố Hủ nghe, “Lôi Tín vẫn không tìm được việc, lại có thói quen đại thiếu gia, ăn muốn ăn ngon, chịu khổ không nổi. Em lúc ấy vừa gầy vừa nhỏ, cha em vì muốn bồi bổ cho em chỉ có thể cắt xén phần tiền tiêu dùng của cha cùng Lôi Tín.”

“Không quá nửa năm, Lôi Tín liền chịu không nổi. Cảm thấy bản thân có tài nhưng không gặp thời, mỗi lần gặp chuyện không hài lòng lại đi uống rượu, sau đó trở về nổi giận. Cha em ở nhà thì ông ta ném đồ mắng chửi người, mắng cha em liên lụy ông ta, đem ông ta biến thành cái dạng này. Cha em nếu không có ở nhà, ông ta liền đánh em, em không khóc ông ta lại càng tức giận, sau đó chửi rủa rất khó nghe.”

“Có một lần, ông ta lại uống rượu, khi đánh em, em đã cản ông ta, ông ta một hơi đánh gãy xương tay của em. Cha em trở về nhìn thấy vậy liền phát hỏa, ông ta lại đánh cha em. Cha em khi đó rất gầy, căn bản không đánh lại Lôi Tín, không tới hai cái, mũi cha em bắt đầu chảy máu, mặt cũng sưng lên.” Nghĩ đến thời gian đó, Hạ Tử Thần nhắm mắt, áp chế lại sự chua xót trong lòng, “Chờ ông ta đánh mệt rồi, nói chia tay với cha em, muốn cha cùng em cách xa ông ta, ông ta đi luôn không trở về nữa.”

“Sau khi ông ta rời đi, cha em lau máu ôm em đi bệnh viện. Kỳ thật Lôi Tín đi rồi cha em căn bản không có nghĩa vụ nuôi em, dù sao em cùng ông căn bản không có quan hệ huyết thống. Lôi Tín lại là một tên khốn. Em tưởng cha sẽ tìm cơ hội đưa em đến cô nhi viện, hoặc cứ để em ở đâu đó trên đường, chờ cảnh sát tới đưa em đi. Nhưng ông lại không làm vậy.” Nói đến đây, Hạ Tử Thần cười cười, “Ông nói về sau ông là cha em, lại nhờ quan hệ của một đàn anh nhập hộ khẩu cho em. Ông sợ em có bóng ma của ngày đó nên dẫn em đi đổi chỗ ở. Sau đó, cha em vừa học vừa làm công nuôi em, mỗi ngày đều vất vả. Cho đến vài năm nay mới từ từ tốt hơn.”

Cố Hủ rót thêm trà cho Hạ Tử Thần, “Chú Hạ vất vả nuôi em lớn, chú tự nhiên là cha em. Ai sinh không quan trọng, người nuôi mới có tư cách để em gọi là cha.”

Hạ Tử Thần gật đầu, “Thật ra khi anh nhắc tới Lôi gia, em đã có cảm giác không tốt. Nhưng lại nghĩ qua bao nhiêu năm như vậy rồi, Lôi Tín sẽ không mặt dày tới tìm em, cho nên không để tâm. Không nghĩ tới lại là xem nhẹ ông ta rồi. Ông ta trước đã chạy đến chỗ làm của cha em, muốn đem em về. Em vẫn muốn nói với anh nhưng không tìm được lúc thích hợp.”

“Thảo nào hai ngày nay em vẫn luôn không để tâm, tôi còn nghĩ tôi bận quá không để ý đến em nên em không vui.” Cố Hủ mỉm cười nói.

“Sao có thể. ....” Hạ Tử Thần căn bản sẽ không tức giận vì những chuyện như vậy.

“Thật ra việc này em không cần lo lắng.” Cố Hủ nhìn Hạ Tử Thần, “Nhưng người đó muốn mượn em để tiếp cận tôi với mục đích gì tôi không để ý, đối với tôi mà nói em là quan trọng nhất. Người khác muốn lợi dụng em, vứt bỏ em. .... cũng không quen hệ. Tôi sẽ đối xử tốt với em, bù lại tất cả những thứ không tốt đã xảy ra, cho nên em không cần để ý.”

“Mỗi tối tôi nhìn em đi vào giấc ngủ, đều nghĩ, hôm nay tôi có đối xử tốt với em không. Nếu cảm thấy đủ thì sẽ tiếp tục cố gắng, nếu không đủ, ngày mai sẽ trả lại gấp đôi. Đây là ý nghĩa cuộc sống mới mẻ mà tôi cảm nhận được sau khi gặp em. Tôi rất thỏa mãn cũng rất hưởng thụ.”

“Sự tồn tại của những người đó không ảnh hưởng gì đến tôi, em không cần lo lắng. Em không quan tâm tôi cũng không để ý tới, cho nên chỉ cần em mỗi ngày vui vẻ ở bên cạnh tôi như vậy là đủ.” Cố Hủ nghiêm túc nói, dường như từng lời muốn nhập vào trong lòng Hạ Tử Thần, muốn cậu hiểu được suy

nghĩ cùng tâm tư của hắn.

Hạ Từ Thần nâng mắt nhìn Cố Hủ, lời nói của Cố Hủ xác thực khiến cậu rất cảm động, đồng thời an tâm rất nhiều, chuyện vốn còn lo lắng cũng buông xuống, ít nhất chuyện Lôi Tín không ảnh hưởng đến bọn họ, Cố Hủ cũng có nguyên tắc của riêng hắn.

Vươn tay cầm lấy tay Cố Hủ, Hạ Từ Thần cười nhẹ, “Thật ra mỗi ngày cùng anh một chỗ, em đều cảm thấy rất hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn. Anh cho em học rất nhiều thứ, cũng làm rất nhiều cho em. Hiện giờ có anh, có cha em, người nhà của anh đối với em rất tốt, bạn bè của em cũng hiểu và chúc phúc cho chúng ta, đây là chuyện trước kia em chưa từng nghĩ đến.”

“Hiện giờ với em, anh cùng cha là hai người quan trọng nhất. Cha em nuôi em lớn, quan trọng là đương nhiên. Nhưng vị trí của anh trong lòng em cũng khiến em bất ngờ. Đột nhiên có một người, mọi cử động của người đó đều ảnh hưởng đến cảm xúc của em, đi vào cuộc sống của em, trong thời gian ngắn đã trở thành người em không thể buông tay. Sự quan trọng như vậy tới rất bất ngờ, tuy phân lượng nặng nhưng lại không cảm thấy đó là gánh nặng. Dần dần, suy nghĩ của anh cũng rất quan trọng với em, em muốn đối tốt với anh, muốn anh vui vẻ.” Ngón tay Hạ Từ Thần nhẹ nhàng xoa mu bàn tay Cố Hủ, “Tình yêu phải đến từ hai bên, không thể một mình ích kỷ hưởng thụ sự nỗ lực của bên kia, cho nên chúng ta là giống nhau, cùng để ý bản thân có làm tốt hay không.”

Ý cười của Cố Hủ càng sâu thêm, nâng tay Hạ Từ Thần, ở đầu ngón tay cậu khẽ hôn một cái. Hạ Từ Thần cười cười muốn rút tay lại, lại bị Cố Hủ nắm chặt.

Bất đắc dĩ chỉ có thể duy trì tư thế như vậy, “Anh cũng rất tốt với em, cũng muốn tiếp nhận cảm xúc cùng ý nghĩ của em với anh, cùng em nhìn lại bản thân. Đây không phải tự ti mà là sự tôn trọng đối với tình yêu. Em tôn trọng cũng quý trọng anh đã cho em tất cả, đây là cách yêu của em, cũng là sự cảm ơn và báo đáp lại vì anh đã yêu em, cũng giống như anh xem xét anh đối với em có tốt không ấy.”

“Tôi hiểu.” Cố Hủ đứng lên, cách bàn hôn Hạ Từ Thần.

Hạ Từ Thần cắn môi dưới của Cố Hủ, đáp lại nụ hôn của hắn. Không phải ‘tôi biết’, mà là ‘tôi hiểu’, từ ‘hiểu’ này còn sâu sắc hơn từ ‘biết’, làm cho Hạ Từ Thần vô cùng hài lòng. Trên thế giới này, có thể gặp một người hiểu được mình rất khó, vậy mà cậu lại gặp được.....

Cho đến khi Hạ Từ Thần có chút không thở nổi mà vỗ vỗ Cố Hủ, Cố Hủ mới buông cậu ra, cười nói, “Thỏ lộ xong rồi, hiện giờ có tâm tình ăn cơm chưa?”

Hạ Từ Thần nhăn mũi, “Ai thỏ lộ với anh.....”

Cố Hủ cũng không tranh cãi với cậu, một lần nữa mở to lửa, bắt đầu cùng Hạ Từ Thần giải quyết bữa tối.

Bên kia, Hạ Ngự Trạch cùng Cố Diễm mặt đối mặt ngồi trong phòng tại một cửa hàng cơm Tây sang trọng, không khí không kém so với Hạ Từ Thần cùng Cố Hủ bên này, thập phần hòa hợp.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Chức phúc

Buổi chiều, Hạ Ngự Trạch thu dọn lại toàn bộ đồ dùng của mình, đơn từ chức lấy ra từ máy in, gấp vài lần rồi bỏ vào trong một cái phong bì màu trắng.

Về chuyện của Hạ Từ Thần, vì ông vẫn không chịu nhường nhịn, trước đó thái độ của Hạ Từ Thần đối với Lôi Tín vẫn rất lãnh đạm, cho nên người bên Lôi Tín đến làm loạn càng ngày càng lợi hại, thậm chí ảnh hưởng tới khách hàng của ông. Dù sao cũng là ông giữ con người ta trước, hiện giờ lại không trả. Chuyện này không phải một hai câu có thể giải thích rõ ràng, hơn nữa lại là việc riêng của bản thân, Hạ Ngự Trạch không muốn dính dáng đến công việc, cũng không muốn nói chuyện bản thân là gay.

Cứ mấy lần như vậy, khách hàng hoài nghi rất lớn về nhân phẩm của Hạ Ngự Trạch. Ai tốt tính sẽ yêu cầu đổi luật sư, ai không tốt tính trực tiếp thay đổi sở sự vụ, ngay cả thanh danh luật sư cả sở cũng bị kéo theo.

Cho dù Hạ Ngự Trạch là do sở bồi dưỡng, người phụ trách cũng không thể lưu lại ông. Dù chuyện này là thật hay giả, đối phương nào loạn như vậy, ảnh hưởng tiêu cực đã xảy ra. Hạ Ngự Trạch lại không giải thích, sở sự vụ chỉ có thể trực tiếp cắt đứt từ người bắt đầu.

Nghĩ đến Hạ Ngự Trạch vài năm gần đây đã cống hiến vì sở sự vụ không ít, cũng thắng lớn mấy vụ kiện cáo, người phụ trách chỉ yêu cầu ông tự động từ chức, mà không phải đuổi việc, như vậy Hạ Ngự Trạch tìm công việc khác sẽ không quá khó khăn, dù sao sự ảnh hưởng của từ chức nhỏ hơn nhiều so với bị đuổi việc.

Ở sở sự vụ vài năm, Hạ Ngự Trạch có không ít đồ, hồ sơ chính lý cũng đã nắm thừng, Hạ Ngự Trạch thấy có chút buồn phiền. Đối với chuyện từ chức

này, Hạ Ngự Trạch không thấy khó chịu gì, sở sự vụ có lập trường của người ta, mà chuyện của ông cũng xác thực là rất phiền toái. Trước kia ông không cảm thấy Lôi Tín là người có thể làm ra những chuyện như thế này, nhưng mười mấy năm không gặp, ai cũng sẽ thay đổi.

Đang định lát nữa sẽ đưa đơn từ chức lên trên thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Mời vào.” Hạ Ngự Trạch lên tiếng.

Mọi người sở sự vụ biết ông phải rời khỏi đây, công việc trong tay ông đã giao cho người khác, hẳn là không có việc gì cần tìm ông mới đúng.

Cửa từ bên ngoài mở ra, Cố Diễm đi tới, thấy thùng giấy đặt một bên cùng văn phòng trống rỗng cũng không lộ ra kinh ngạc.

“Sao cậu lại tới đây?” Thấy Cố Diễm, Hạ Ngự Trạch có chút bất ngờ. Cố Diễm là người vô cùng bận rộn, bình thường muốn gặp còn phải hẹn trước, hơn nữa lúc này, hẳn nên đang làm việc mới đúng.

“Tìm anh có chút việc.” Cố Diễm cũng không khách khí, đưa tay đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt tò mò của người bên ngoài, ngồi xuống một cái sofa.

“Chuyện gì?” Hạ Ngự Trạch để lại đơn từ chức, ngồi vào ghế sofa đơn đối diện.

Cố Diễm lấy ra một phần hợp đồng làm việc từ trong túi áo, để lên bàn trước mặt Hạ Ngự Trạch, “Công ty chi nhánh của Cố thị muốn kí hợp đồng với anh làm trưởng phòng sự vụ, suy nghĩ một chút.”

“Tôi?” Hạ Ngự Trạch bất ngờ, ông biết luật sư của Cố thị rất nhiều, đa phần đều đã làm việc nhiều năm, khẳng định có kinh nghiệm hơn nhiều so với ông, để ông đi làm trưởng phòng dường như không quá hợp lý.

“Ừ. Trưởng phòng trước đây đã điều đến công ty chi nhánh khác, bên này liền để trống. Công ty mở hội nghị nội bộ, cảm thấy anh rất thích hợp.” Cố Diễm giải thích nguyên nhân, “Tuy anh đầu kiện không nhiều nhưng đều thắng rất được, trưởng phòng trước đó cũng rất thích tác phong của anh, cho nên muốn mời anh đến làm vị trí này.”

Hạ Ngự Trạch nhíu mày, thấp giọng nói, “Tôi có thể tự tìm công việc, không cần cậu giúp.....”

“Tôi không phải đang giúp anh, chỉ là đang nói chuyện công việc. Anh biết đấy, tôi từ trước đến nay công tư rõ ràng. Cho dù tôi muốn đoán cũng không lấy Cố thị ra để đùa giỡn.” Cố Diễm dừng một chút lại nói tiếp, “Vốn tôi còn lo anh không muốn rời khỏi nơi này, hiện tại ngược lại là một cơ hội để tôi bắt được anh.”

Hạ Ngự Trạch yên lặng suy nghĩ, ông thừa nhận Cố thị rất có lực hấp dẫn với ông, nhưng dù sao một mình mình làm luật sư cho cả một công ty, không đủ kinh nghiệm làm việc, không biết có thể làm được gì không.

Thấy ông còn đang lo lắng, Cố Diễm nói tiếp, “Anh cứ như vậy trở về, Từ Thần nhất định sẽ lo. Nếu Lôi Tín lại có uy hiếp gì, Từ Thần có lẽ không chịu để yên. So với chuyện để Lôi Tín uy hiếp, không bằng chủ động chặn các khả năng ông ta có thể uy hiếp anh. Ông ta dù không muốn bỏ qua, cũng không dám đến làm loạn ở Cố thị. Hơn nữa Cố thị từ trước đến nay không can thiệp vào riêng tư của nhân viên, anh không cần lo lắng việc đối tác không tín nhiệm.”

“Cậu biết nhiều thật.” Hạ Ngự Trạch bất đắc dĩ cười cười.

“Tôi muốn kéo anh sang, tất nhiên phải tìm đến thời cơ thích hợp nên mọi chuyện cũng phải biết rõ ràng mới có thể an tâm.” Cố Diễm nhắc chân, tùy ý tựa vào sofa. “Từ Thần sớm muộn gì cũng sẽ vào Cố thị, anh có thể coi như là mở đường trước cho cậu ấy. Cậu ấy biết anh ở Cố thị sẽ an tâm hơn hiện giờ.”

Hạ Ngự Trạch cười cười, “Việc mở đường này có lẽ không cần đến tôi làm.”

Nghe ông nói vậy, Cố Diễm cũng cười, “Đúng, Cố Hủ khẳng định đã sắp xếp tốt rồi. Hiện giờ cũng chỉ có Từ Thần mới khiến cậu ta để tâm.” Ngừng cười, Cố Diễm nghiêm túc nói, “Thật ra, là tôi tín nhiệm anh. Chuyện này rất quan trọng với tôi, tôi cần tìm một người tôi tin tưởng đến giúp, có anh ở công ty, đối với vấn đề pháp luật tôi sẽ yên tâm hơn.”

Nhìn dấu đỏ tinh xảo trên văn kiện, ngón tay Hạ Ngự Trạch quét một vòng qua con dấu của công ty, nghĩ một lát mới nói, “Được, tôi tới Cố thị.”

Dù là tình yêu hay sự nghiệp, hai chữ tín nhiệm này quan trọng hơn cả, cũng khó có được. Có tín nhiệm mới có thể hiểu được lẫn nhau rõ ràng, hợp tác cũng dễ đạt được tiếng nói chung, làm cho công việc tiến hành thuận lợi, cũng tránh sự không thoải mái.

Thấy ông gật đầu, Cố Diễm đứng lên nói, “Đi thôi, mấy thứ này đừng mang về nhà, đưa thẳng đến công ty là được, đỡ phiền. Văn phòng đều đã dọn dẹp sẵn, anh thuận tiện xem lại hợp đồng một chút.”

Hạ Ngự Trạch còn muốn nói có phải nhanh quá rồi không, nhưng nghĩ đến mấy cái thùng nặng này, cuối cùng lại quyết định đem đi trước.

Cố Diễm gọi điện thoại, vệ sĩ chờ dưới tầng lên đem các thùng của Hạ Ngự Trạch đi.

Hạ Ngự Trạch đưa đơn từ chức cho bộ phận nhân sự, người sở sự vụ thấy tư thái này của Hạ Ngự Trạch căn bản không phải thất nghiệp mà là thăng

chức.

Lúc này, cán bộ cấp cao của sở sự vụ đi ra từ phòng hội nghị, nhìn thấy Cố Diễm, ban đầu hơi sững sốt, sau đó nhiệt tình chào đón, trong giới này, ai không thể trêu vào, bọn họ tất nhiên biết.

Sau khi thấy Hạ Ngự Trạch đứng bên cạnh Cố Diễm, chủ tịch sở sự vụ cười nói, “Ngự Trạch biết Cố tổng sao?”

Không đợi Hạ Ngự Trạch mở miệng, Cố Diễm đã nói, “Cố thị chính thức kí hợp đồng với Hạ luật sư làm trưởng phòng pháp vụ.”

Tuy Cố Diễm nói câu này không có cảm xúc gì nhưng chủ tịch vẫn nhận ra sự khác thường trong đó, kinh ngạc lặng lẽ quan sát khuôn mặt lạnh lùng của Cố Diễm, cảm thấy có chút hối hận, sớm biết Hạ Ngự Trạch quen biết Cố Diễm, thế nào ông cũng không đuổi người đi.

“Ngự Trạch a, cậu ở sở sự vụ nhiều năm như vậy rồi, tôi cũng luyến tiếc cậu, nhưng không có cách nào khác, cậu phải thông cảm”, chủ tịch cũng biết không có khả năng giữ lại Hạ Ngự Trạch, chỉ có thể nói khéo một chút, bù lại chút ấn tượng.

“Tôi biết.” Hạ Ngự Trạch thật ra cũng không oán giận cách làm của sở sự vụ, “Mấy năm nay cũng may có mọi người giúp đỡ, về sau có cơ hội sẽ gặp lại.”

Chủ tịch còn muốn nói tiếp nhưng Cố Diễm chờ một bên dường như đã hết kiên nhẫn, “Ngự Trạch, đi thôi.”

Hạ Ngự Trạch cũng không ở lại, nói tạm biệt với mọi người xong, cùng Cố Diễm đi vào thang máy.

Sau đó hai người cùng quay về Cố thị. Sau khi đưa đồ của Hạ Ngự Trạch vào văn phòng, hai người lại thảo luận một chút về hợp đồng.

Xác nhận nội dung hợp đồng xong, Cố Diễm không kéo dài nữa, trực tiếp ký luôn, cũng cho Hạ Ngự Trạch thời gian nghỉ ngơi một tuần, cuối tuần chính thức đi làm.

Để chúc mừng Hạ Ngự Trạch gia nhập Cố thị, Cố Diễm mời ông ăn tối, vốn Hạ Ngự Trạch muốn mời bữa cơm này, dù sao Cố Diễm đã cho ông một công việc đãi ngộ rất tốt, nhưng Cố Diễm từ trước đến nay ra ngoài ăn cơm với người nhà không thích để đối phương trả tiền. Nếu trước đó hai người chỉ là bạn bè, hiện giờ có quan hệ của Hạ Tử Thần, hai người thành ra nửa người nhà, cũng coi như là người nhà luôn.

Vẫn giữ lễ nghi khi dùng bữa, hai người trong khi ăn không nói gì, cho đến khi ăn cơm xong, cà phê được đưa lên mới phá vỡ sự yên tĩnh.

“Ăn hợp không?” Cố Diễm hỏi.

“Không tồi, ăn rất ngon.” Hạ Ngự Trạch hơi gật đầu, “Thật ra mỗi lần ăn cơm Tây đều cảm thấy lễ nghi rất phiền toái.” Trước mặt Cố Diễm, Hạ Ngự Trạch không cần câu nệ, tự nhiên có gì nói đó.

“Ừ, ở nhà ăn sẽ thoải mái hơn.” Cố Diễm tuy từ nhỏ đã được dạy loại lễ nghi này, nhưng so ra vẫn thích đi ăn ở chỗ thoải mái hơn, nhưng bởi vì nghe nói đồ ăn nơi này rất ngon nên mới muốn dẫn Hạ Ngự Trạch đến ăn thử.

“Trong nhà không thể làm ra loại hương vị này.” Tuy ông ở làm làm đồ ăn không tệ nhưng làm cơm Tây thì hơi khó với Hạ Ngự Trạch.

Cố Diễm cười cười, chỉ chỉ cà phê, “Ném thử xem.”

“Ừ.” Hạ Ngự Trạch bùng cà phê lên uống một ngụm, đúng là hương vị ông thích, hơn nữa pha rất đúng vị, “Đúng rồi, cảm ơn cà phê lần trước cậu cho Hạ Tử Thần mang về, hương vị rất ngon.”

“Anh thích là được.” Một hộp Lam Sơn không tính là gì với Cố Diễm. Uống cà phê một lúc, Cố Diễm nói, “Chuyện của Lôi Tín anh không cần quá để ý.”

Hạ Ngự Trạch nghe thấy vậy giương mắt lên nhìn hắn.

“Ông ta vội vã muốn nhận Hạ Tử Thần về như vậy một mặt là muốn mượn sức nhà chúng ta, mặt khác, Tử Thần là con trai duy nhất thế hệ này của Lôi gia, nói cách khác, là cháu trai duy nhất của Lôi gia. Hiện giờ Lôi lão gia đã trong tình trạng xấu, hai anh em Lôi Tín cùng Lôi Thành chuẩn bị tách ra. Lôi lão gia vẫn rất theo truyền thống, nếu Tử Thần quay về cùng Lôi Tín, Lôi Tín khẳng định có thể nắm được nhiều tài sản hơn, nếu may mắn, nói không chừng cả Lôi gia sẽ là do Tử Thần thừa kế.”

“Thần Thần không thể trở về cùng Lôi Tín, Lôi Tín lợi dụng Thần Thần xong khẳng định sẽ đuổi nó đi.” Hạ Ngự Trạch nhún mày.

“Tôi biết. Thật ra anh không cần lo lắng, tuy Lôi Thành chỉ có con gái là Lôi Lan Đình, nhưng không có khả năng ông ta sẽ để Lôi Tín dùng Tử Thần để thừa kế Lôi gia. Anh em bọn họ từ trước đến nay trong ngoài luôn bất hòa. Đến lúc đó Lôi Thành nhất định sẽ tranh giành, cho nên Lôi Tín nhiều nhất chỉ có thể nắm được chút tài sản, nhưng cũng phải xem Tử Thần có cùng ông ta trở về hay không, và cũng còn phải xem Lôi Thành có nguyện ý để lão gia biết chuyện này hay không đã.” Cố Diễm phân tích tình huống.

“Dù bọn họ phân chia thế nào cũng không quan hệ, quan trọng là phải xem Lôi gia còn có bao nhiêu tài sản để mà chia.” Cố Diễm nhếch miệng không để ai nhận ra, “Trước đó Lôi gia đầu tư hai hạng mục đã toàn bộ thất bại, lỗ không ít tiền, Lôi Thành cùng Lôi Tín không dám nói cho lão gia, cho nên thời gian trước liên kết với nhau thực hiện dự án biệt thự sang trọng ở thành phố N. Nhưng không may khu đất này cũng thua lỗ, chẳng qua tạm thời không

hiện rõ mà thôi. Hơn nữa vài năm nay thu nhập của Lôi gia không đủ trả cho sự tiêu xài của hai anh em bọn họ cùng Lôi Lan Đình, Lôi gia hiện giờ cũng là ngoài mặt thì không tệ nhưng bên trong đã sớm nợ nần. Cho nên Lôi Tín mới vội vã muốn hợp tác với Cổ gia như vậy.”

Hạ Ngự Trạch yên lặng nghe. Chuyện về Lôi Tín ông không biết nhiều lắm, cũng không nghĩ tới Lôi gia cuối cùng sẽ biến thành như vậy. Mấy năm sau khi Lôi Tín rời đi, ông còn vô tình nghe thấy tin tức về Lôi gia trên TV, Lôi Tín cùng một đại tiểu thư của tập đoàn tài chính nào đó kết hôn, nhưng không tới vài năm đã ly hôn, nguyên nhân không rõ, cũng không có con.

Cổ Diễm khoanh hai tay trước người, như cười như không nói, “Cho nên chúng ta không cần phải làm gì, cứ chờ đến ngày mà Lôi gia sụp đổ thôi, sẽ không lâu lắm.”

Dù là Lôi gia sụp đổ hay hai anh em nhà đó phân chia, Lôi gia khẳng định sẽ không còn có thực lực cùng địa vị như trước nữa, đến lúc đó sẽ không còn uy hiếp gì với Hạ Ngự Trạch.

Hạ Ngự Trạch cười cười, đột nhiên cảm thấy cả phê hôm nay ngoại trừ đúng vị còn rất nồng đậm.

Thời gian an nhàn cứ thế trôi qua, biết Hạ Ngự Trạch vào Cổ thị, Hạ Tử Thần cũng thấy đây là lựa chọn không tồi. Tuần thứ ba của tháng mười hai, Hạ Tử Thần đã thi xong môn cuối cùng của khóa học, chính thức nghỉ đông. Cổ Hủ cũng dùng tư quyền, thả cho Hạ Tử Thần một tuần nghỉ ngơi rồi mới quay lại làm việc.

Sau ngày đầu tiên của kỳ nghỉ đông, Hạ Tử Thần mời An Cảnh cùng Đường Huy đến nhà ăn cơm trưa, Cổ Hủ vì phải đi làm nên không thể ở nhà chiêu đãi, nhưng buổi tối hôm trước đã cùng Hạ Tử Thần đi siêu thị, mua nguyên liệu nấu ăn về sẵn. Hạ Tử Thần cũng không định nấu nướng gì nhiều, chỉ chuẩn bị một nồi lẩu để chiêu đãi An Cảnh bọn họ.

Khi cậu chuyển ra ngoài đã nói phải mời An Cảnh bọn họ đến chơi, nhưng thời gian của ba người không trùng nhau, khi Hạ Tử Thần không phải học thì hai người này đều có tiết, chờ đến lúc hai người đó rảnh rồi thì Hạ Tử Thần lại phải học, cho nên vẫn kéo dài tới bây giờ.

Khi hai người đến, Hạ Tử Thần xuống tầng đón bọn họ vì không có thể từ sẽ không vào được cửa khu.

Mở cửa nhà, An Cảnh cùng Đường Huy thay dép đi vào, Hạ Tử Thần khóa kỹ cửa, để bọn họ tự nhiên. Dù sao không có người ngoài nên có thể tùy ý.

An Cảnh đi xem một vòng phòng khách, cười nói, “Nhà này rất rộng, anh Cổ kiếm được không ít tiền đi?”

“Đại ca anh ấy tặng, không hỏi giá cả.” Hạ Tử Thần thành thật nói.

“Thật không tồi, nếu sau này anh không có nhà để về, sẽ tới nương nhờ cậu.”

Hạ Tử Thần nhún nhún vai, “Trong nhà không có phòng cho khách.” Lúc ấy cậu và Cổ Hủ đều muốn đây là thể giới hai người nên không nghĩ đến vấn đề phòng cho khách, trong nhà ngay cả giường gấp cũng không có.

“Cùng lắm anh ngủ sofa.” An Cảnh chỉ vào sofa rộng rãi trong phòng khách, nơi này một người ngủ hoàn toàn không thành vấn đề.

“Nhìn tiền đồ của cậu này.” Đường Huy liếc một cái, “Cậu muốn tới, nơi này đều sẽ lộn xộn hết lên.”

“Hừ.” An Cảnh nhìn xem thường Đường Huy một cái, tiếp tục đi thăm mọi nơi.

Bọn họ cãi nhau như vậy, Hạ Tử Thần thấy mà không thể nói gì, “Nếu anh không ngại thì cũng được.”

Giữa trưa, Đường Huy cùng Hạ Tử Thần ở trong bếp rửa đồ ăn, nồi lẩu đặt trên bàn ăn, vụn lửa nhỏ để đun nước dùng, chờ sôi lên là có thể trần thịt.

An Cảnh không biết làm việc nhà cũng rất vui vẻ thoải mái, vừa đi quanh trong phòng, vừa chú ý tới nồi canh, tránh để sôi bị tràn ra. Khi đi ngang qua chiếc đàn tranh đặt trong phòng khách, tùy tay trên mặt đàn gảy một chuỗi nốt nhạc, bị Đường Huy nói là ma ám. Thật sự An Cảnh cảm thấy căn phòng này rất thoải mái, tuy không phải là người cẩn thận nhưng An Cảnh có thể nhìn ra những thứ trong nhà đều có đôi, tuy màu sắc đơn điệu nhưng mọi nơi đều có cảm giác ấm áp.

“Nhìn qua cậu sống không tồi.” Đường Huy để phần khoai đã cắt xong vào đĩa, trong tủ lạnh để đầy đồ ăn, vừa nhìn đã biết hai người sống rất vui vẻ.

“Vâng.” Hạ Tử Thần gật gật đầu. Có câu: sống có tốt hay không chỉ có bản thân hiểu rõ. Cậu hiện giờ cảm thấy tốt thì hẳn là tốt.

“Nghe nói sang năm Thiên Phong Nhã Các định chuyển sang ‘Kiếm Chỉ Thương Ngân’?”

“Đã xác định như vậy, các anh có muốn gia nhập Thiên Phong không?” Cậu nghe An Cảnh nói, Chiến Minh Điện dường như không phải tất cả mọi người đều có ý muốn chuyển đi.

“Đến lúc đó rồi xem, khi beta có thể gia nhập, chờ sau đó chính thức sẽ xem có bao nhiêu người tới chơi.” Chiến Minh Điện tuy trải qua chuyện của Liên Phi Nhi, bên trong không có sự đoàn kết trước kia nữa nhưng trong bang có mấy người từ trước đến nay chơi rất tốt, đến lúc đó bọn họ muốn tiếp tục chiến đấu ở chiến trường ‘Kiếm Chỉ Thương Ngân’, Đường Huy sẽ cân nhắc tự xây dựng một bang hội.

“Vâng.” Hạ Tử Thần để rau cải đã rửa nước lên đĩa.

Đường Huy im lặng một lúc mới nói, “Dịch Thành và liên Phi Nhi hoàn toàn chia tay rồi, cậu ta cũng không chơi game nữa, Liên Phi Nhi cũng biến mất. Nghe cậu ta nói phải bắt đầu giúp trong nhà làm việc, cho nên kỳ sau sẽ không ở trong trường nữa.”

“Vậy sao.....” Hạ Từ Thần không định nói cậu thấy Liên Phi Nhi cùng người đàn ông khác một chỗ, dù sao không quan hệ gì đến cậu, cậu không nghĩ bất quái với người khác.

“Nhưng, chuyện trong nhà cậu ta hình như cũng không thuận lợi lắm, cụ thể anh không hỏi nhiều.” Đường Huy do dự một chút, nói tiếp, “Tuần trước anh cùng cậu ta đi uống rượu, cậu ta uống hơi say, hỏi anh, nếu không có Cố Hủ, cậu có chọn cậu ta không?”

Hạ Từ Thần dừng động tác trên tay, khẽ cười hỏi, “Anh nói thế nào?”

“Anh nói ‘sẽ không’.”

Hạ Từ Thần nở nụ cười, đáp án của cậu cũng là ‘không’.

“Các cậu không thích hợp.”

“Đúng vậy. Em cùng Cố Hủ một chỗ, vẫn là anh ấy làm mọi thứ cho em. Nhưng Trầm Dịch Thành sẽ không như vậy, trước kia anh ta tốt với em, cũng là dùng suy nghĩ của bản thân để phán đoán hoặc chi phối ý nghĩ của em. Nói cách khác, anh ta không cần biết em nghĩ gì, chỉ quan tâm anh ta muốn em nghĩ gì.” Vấn đề này Hạ Từ Thần đã hiểu rõ.

“Cậu nói đúng, vì là Cố Hủ cho nên cậu mới là cậu của hiện tại.” Nói xong, Đường Huy lại nói thêm hai chữ, “Tốt lắm.”

Hạ Từ Thần cười thêm sâu, không nói tiếp đề tài này, quay đầu gọi An Cảnh đến hỗ trợ bụng thức ăn.

Ba người cười nói ngồi quanh bàn ăn lẩu, Hạ Từ Thần mở một chai rượu trái cây nồng độ thấp làm đồ uống, nhẹ nhàng khoan khoái mà lại kích thích ăn uống.

Ăn được một nửa, An Cảnh nâng chén rượu, biểu tình nghiêm túc nói với Hạ Từ Thần, “Thần Thần, anh trước đó rất khó tưởng tượng hai người con trai sống với nhau sẽ thành như thế nào, hôm nay đến nhà cậu, nhìn cách bày biện ở nơi này, cảm thấy thật ra hai người con trai sống cũng không tồi. Chỉ cần có tâm là được. Anh thật sự chúc phúc cậu cùng Cố Hủ, hy vọng hai người về sau sẽ luôn tốt đẹp, nắm tay nhau đến già.”

Hạ Từ Thần nâng chén rượu, chạm cốc với An Cảnh một cái, thật tâm cười nói, “Cảm ơn. Thật ra anh có thể thử một chút.”

“Anh chỉ thích con gái.” An Cảnh nhấp một ngụm rượu.

“Cậu về sau ở chung với con gái mà lại không sống được tốt t như Thần Thần vậy mới mất mặt.” Đường Huy nói xong, cũng nâng chén chạm cốc với Hạ Từ Thần, “Thấy cậu sống không tồi, anh cũng hiểu Cố Hủ là lựa chọn tốt nhất. Chúc các cậu hạnh phúc.”

“Vâng, cảm ơn.” Hạ Từ Thần uống một hơi hết chén rượu, An Cảnh gấp một miếng thịt dê cho cậu, để cậu ăn nhanh tránh uống nhiều quá mà hôn mê.

“Cậu mới mất mặt. Đùng để đến lúc đó tớ đã sinh em bé, cậu vẫn sống độc thân một mình.” An Cảnh tiếp tục cùng Đường Huy đầu võ mồm.

Hạ Từ Thần vừa ăn vừa nhìn hai người đáp trả lẫn nhau, có bạn bè tán thành cùng chúc phúc, bữa cơm này cũng ăn cực kỳ vui vẻ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi phải làm sáng tỏ một chút, Cố Diễm và Hạ Ngự Trạch không phải CP, bọn họ chỉ là bạn bè có quan hệ tốt. Chà Hạ sẽ có hạnh phúc của chính mình. Mặt khác, An Cảnh cũng thật sự thích con gái, cho nên không thể nói toàn dân đều là BL.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Phù hợp

Nghỉ ngơi một tuần, Hạ Từ Thần chính thức quay về công ty đi làm, cuộc sống trôi qua như trước. Sau khi Hạ Ngự Trạch đến Cố thị làm việc, nơi đó cách công ty của Cố Hủ gần hơn rất nhiều, vậy nên buổi tối nếu rảnh, Hạ Từ Thần và Cố Hủ sẽ cùng ăn cơm với Hạ Ngự Trạch, có đôi khi Cố Diễm cũng sẽ gia nhập, đều là người cùng một nhà nên càng hòa hợp hơn.

Tình hình hiện tại của Lôi gia không quá khả quan, nghe nói hai anh em tranh giành gia sản rất gay gắt, hai người đều muốn có nhiều hơn chừng nào hay

chứng đó, Lôi lão gia ở bệnh viện nghe nói hai hạng mục đầu tư trước đó đã thua lỗ, tức giận đến phát bệnh tim, cơ thể vốn đã không ổn lại càng bệnh hơn, hiện giờ đã hôn mê thì nhiều mà thanh tỉnh thì ít.

Sau khi tin tức Lôi lão gia tình trạng không ổn truyền ra, đối tác trước đó cũng bắt động thanh sắc mà rút lui, những người trước đó có ý định hợp tác cũng dần dần xa lánh, thậm chí biến mất. Lôi Thành và Lôi Tín vẫn tự nghĩ bản thân không tệ, nhưng chỉ cần là người có đầu óc, đều nhìn ra không có Lôi lão gia thì tất cả sẽ kết thúc. Mà hiện giờ những thương nhân có thể ra mặt có mấy người là kẻ ngốc? Tất nhiên là chạy thật xa rồi. Còn Trầm gia và Phạm gia đã bị cuốn vào trong, có muốn thoát ra cũng không được.

Sau khi Hạ Ngự Trạch vào Cổ thị, ông không gặp lại Lôi Tín nữa. Hạ Từ Thần đang nghỉ học, mỗi ngày đi làm cùng Cổ Hủ cũng không có gặp ông ta. Đây là chuyện không thể tốt hơn với hai cha con cậu, cuộc sống của bọn họ liền khôi phục sự yên bình trước kia.

Chỉ là bọn họ không biết Lôi Tín có đến Thịnh Thần tìm Hạ Từ Thần. Cổ thị ông ta không dám xông vào, chỉ cần Hạ Ngự Trạch không muốn gặp ông ta, bảo vệ dưới tầng sẽ rất có trách nhiệm đuổi người đi, cho nên ông ta chọn đi đến Thịnh Thần có cảm giác tốt hơn. Chẳng qua Cổ Hủ cũng đã sớm chuẩn bị, khi Hạ Từ Thần nghỉ ngơi đã sắp xếp nhân viên bảo vệ thỏa đáng, trong đó còn có bảo vệ chuyên nghiệp tham gia vào, tầng của phòng tài vụ lại đặc biệt tăng thêm bảo vệ. Vì không để nhân viên nghỉ ngơi, Cổ Hủ giải thích là: cuối năm nên xã hội khá rối loạn, tăng mạnh bảo an của công ty cũng là vì muốn mọi người yên tâm công tác.

Cho nên đối với việc Cổ Hủ làm, Hạ Từ Thần không nghi ngờ gì, cứ làm phần việc của cậu như bình thường. Trong lúc đó, Lôi Tín có đến hai lần thì đều bị bảo vệ dưới tầng đuổi đi. Chuyện này Hạ Từ Thần cũng đã quên, dù sao Hạ Từ Thần không để ý lắm.

Sang tháng một, thông thường những ngày bận bịu cuối năm hẳn là đã kết thúc, nhưng công ty Thịnh Thần lại không hề có dấu hiệu thoải mái, ngược lại càng bận rộn hơn.

Hạng mục hợp tác ra sức thực hiện đã đến giai đoạn cuối cùng, chỉ cần xem đối phương cuối cùng lựa chọn thế nào. Ngoại trừ Thịnh Thần, còn có mấy công ty game tranh thủ lần hợp tác này, so sánh với các công ty game đó, Thịnh Thần xem như là một công ty game online mới, tuy đằng sau có Cổ thị chống đỡ nhưng hiển nhiên Cổ Hủ không định dính đến ánh hào quang của Cổ thị. Nhưng bởi vì Thịnh Thần là bông hoa mới nở, cho nên có rất nhiều ý tưởng vừa mới mẻ vừa đặc sắc, cũng phù hợp với sự yêu thích của người chơi game hiện giờ, đây cũng là một khía cạnh cạnh tranh hiệu quả.

Làm xong công việc của mình, Hạ Từ Thần nhắm mắt một chút, đứng dậy rồi chỗ ngồi, đi đến hành lang thả lỏng một chút.

Làm việc buổi chiều rất dễ bị mệt mỏi, Hạ Từ Thần có thói quen uống cà phê để bản thân thanh tỉnh một chút. Trong khoảng thời gian này, Cổ Hủ luôn bận rộn, dường như chiều nào cũng phải họp, cuộc hẹn lên đi uống trà chiều của hai người tạm thời hủy bỏ.

Đi tới phòng nghỉ, Hạ Từ Thần chú ý tới có một người đàn ông rất cao đang đứng bên cạnh cửa sổ cậu thường dựa vào khi nghỉ ngơi, chỉ nhìn thấy một bên mặt nên Hạ Từ Thần không nhận ra là ai, dù sao nhân viên công ty rất nhiều, cậu cũng không quen biết toàn bộ, nhưng người đàn ông kia cho cậu cảm giác không phải nhân viên bình thường. (mọi người đoán xem ai nào :3)

Cà phê mới được pha một bình mới, Hạ Từ Thần rót cho bản thân một cốc, suy nghĩ một chút, lại rút ra một cái cốc giấy rót một cốc nữa, pha sữa và đường xong, cậu đi ra ngoài phòng nghỉ, đi tới bên cửa sổ.

Có thể đã tiếp xúc với nhiều người ở công ty, hiện giờ Hạ Từ Thần đã dễ dàng giao tiếp với người khác hơn, giờ đây là chuyện nhỏ với cậu.

Dừng lại bên cửa sổ, nhìn người bên cạnh, người đàn ông cũng quay đầu nhìn qua, Hạ Từ Thần lúc này mới phát hiện người đàn ông này hẳn là con lai, xấp xỉ tuổi Cổ Diễm, ngũ quan thâm thúy, tỉ lệ đáng người hoàn hảo, con mắt màu lam giống như bảo thạch, xinh đẹp mà sắc bén, tóc hơi màu nâu, cảm giác rất mượt.

Hạ Từ Thần thừa nhận bộ dáng người đàn ông này rất xuất chúng. Có một loại người như vậy, cho dù bộ dáng thế nào, khí thế cường đại trên người cũng vẫn sẽ khiến người ta kính trọng nhưng không thể gần gũi, cảm giác không thể chọc vào, cũng không dám chọc, như Cổ Diễm, Cổ Ngao, Cổ Hủ, còn có người đàn ông trước mắt này....

Tuy cảm giác áp bách rất mạnh, nhưng Hạ Từ Thần đã cảm hai cốc cà phê đi tới, không thể quay lại được, hơn nữa cùng một chỗ với Cổ Hủ lâu, lực miễn dịch vẫn phải có.

“Ngài uống cà phê không? Vừa nãy tôi có thuận tiện rót một cốc.” Hạ Từ Thần hỏi.

Người đàn ông hơi giật mình, nhìn Hạ Từ Thần một lượt mới đưa tay nhận cốc, “Cảm ơn.”

Thấy người này nghe hiểu tiếng Trung, Hạ Từ Thần cũng yên tâm, tuy tiếng Anh của cậu không kém, nhưng không có chân chính ứng dụng qua trong cuộc sống, ngoại trừ chương trình học, cũng lắm chỉ đọc một vài bộ sách tiếng Anh hoặc tài liệu, cậu không có tự tin vào kỹ năng nói của mình.

Hạ Từ Thần cảm cốc cà phê của mình từ từ uống, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn phong cảnh phía xa, tinh thần cũng trầm tĩnh lại, cái tốt khi đứng nhìn ở chỗ cao chính là có thể thu hết phong cảnh vào trong mắt, hưởng thụ sự rộng lớn dẫn đến thoải mái.

“Cậu là nhân viên Thịnh Thần?” Người đàn ông đánh giá Hạ Từ Thần đang đứng bên cạnh, “Cậu dường như vẫn còn nhỏ.”

“Tôi là nhân viên thực tập.” Hạ Từ Thần trả lời, “Ngài là... tới làm việc tại Thịnh Thần?” Nếu người này đến Thịnh Thần làm việc, có lẽ cũng phải là tầng lớp quản lý.

Người đàn ông do dự một chút, “Xem như vậy, tôi còn đang suy nghĩ.”

Có làm việc hay không là do ý muốn có từng người, Hạ Từ Thần không định nói thêm cái gì. Khuôn mặt người đàn ông phản chiếu lên mặt kính, Hạ Từ Thần có thể thấy ông ta hơi nhúm mày, ánh mắt trống rỗng, dường như đang có tâm sự.

Hạ Từ Thần không phải người thích xen vào chuyện người khác, nhưng đối với người đàn ông này, Hạ Từ Thần không rõ vì sao lại muốn hỏi thêm một câu, có lẽ bởi vì ông ta xấp xỉ tuổi của Cố Diễm cùng Hạ Ngự Trạch.

“Ngài có chuyện gì phiền lòng sao?” Hạ Từ Thần hỏi câu này cũng không trông chờ mình sẽ nghe được câu trả lời, chỉ là lễ phép đặt câu hỏi mà thôi.

“Có chút.” Người đàn ông khẽ cười cười, nhưng ý cười không có trong ánh mắt, “Bạn có biện pháp giải quyết sao?”

Hạ Từ Thần nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ một lát mới nói, “Cũng không thể nói là phương pháp giải quyết, chỉ là khi phiền lòng có thể uống một cốc cacao nóng, tâm tình sẽ tốt hơn nhiều.” Phương pháp này cậu chỉ nói với Cố Hủ.

Người đàn ông sững sốt một chút, thử hỏi, “Đây là biện pháp của chính cậu hay người khác dạy cậu?”

Hạ Từ Thần cười, “Cha tôi dạy, rất có ích.”

Người đàn ông chăm chú nhìn Hạ Từ Thần, dường như muốn từ trên người cậu nhìn ra điểm gì đó.

Hạ Từ Thần bị nhìn có chút không được tự nhiên, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Bạn tên là gì?” Người đàn ông nghiêm túc hỏi.

Hạ Từ Thần im lặng một lúc mới nói, “Hạ Từ Thần.” Cậu không biết vì sao người đàn ông này lại đột nhiên hỏi tên cậu.

“Bạn họ Hạ?” Trong mắt người đàn ông hiện lên một tia sáng tỏ, lập tức hỏi, “Bạn có biết Hạ Ngự Trạch không?”

“Sao? Ngài biết cha tôi?” Lúc này đến lượt Hạ Từ Thần kinh ngạc, không nghĩ một cốc cacao lại dẫn tới chuyện người đàn ông này quen biết cha cậu.

Người đàn ông nở nụ cười, lần này đáy mắt cũng có ý cười, “Biết. Không nghĩ tới con cậu ta là như thế này.” Người đàn ông uống hết cốc cà phê để lên cửa sổ, vỗ vai Hạ Từ Thần, “Bạn có một người cha tốt.”

“Tôi biết.” Điểm này Hạ Từ Thần không phủ nhận.

Ý cười của người đàn ông càng đậm, cảm giác xa cách tiêu tán rất nhiều, xoay người đi vài bước, lại dừng lại, quay đầu nói, “Bạn cũng rất tốt, giọng nói rất dễ nghe.”

Nói xong không nhìn lại mà đi luôn.

Khi tan ca làm, Hạ Từ Thần mới biết hạng mục hợp tác của Thịnh Thần đã được ký. Buổi chiều có người của công ty đối phương đến thăm, không yêu cầu có người đi cùng, chỉ nói muốn tùy ý đi một chút, nhìn cách làm việc của Thịnh Thần. Người phòng PR làm theo yêu cầu của La Tế nên đều trở về phòng mình, để đối phương tự nhiên.

Vốn đối phương còn đang suy tính nhưng không biết vì sao đột nhiên lại quyết định. Chủ tịch đối phương trực tiếp gõ cửa phòng hội nghị, bảo Cố Hủ cầm tài liệu tới, ký xong liền mang người rời đi.

Trên đường về nhà, Hạ Từ Thần hỏi về người đàn ông kia, từ Cố Hủ biết được người đó họ Kiều. Cố Hủ vì vậy mới biết bởi vì Hạ Từ Thần nên đối phương mới ký thỏa mái như vậy. Nhưng cụ thể người đó có quan hệ gì với Hạ Ngự Trạch, Cố Hủ cũng không rõ, có lẽ nên về nhà hỏi đại ca hẳn một chút. Nhưng dù thế nào, có thể ký được hợp tác, Thịnh Thần vài năm sau sẽ làm ăn rất tốt.

Vươn tay ôm Hạ Từ Thần, Cố Hủ hôn môi cậu một cái, cười nói, “Em chính là phúc tinh của tôi.” (người hoặc vật mang lại hạnh phúc hoặc hi vọng cho người khác)

Hạ Từ Thần hừ một tiếng, “Nói ít lời dễ nghe đi.”

Ngày lễ trong năm không tính là ít, nhưng Tết âm luôn luôn là quan trọng nhất. Những năm qua đều là Hạ Từ Thần cùng Hạ Ngự Trạch cùng nhau trải qua, nhưng năm nay Cố gia ở thành phố N, lại là năm đầu tiên Cố Hủ dẫn Hạ Từ Thần về gặp cha mẹ. Cố Diễm cùng Cố phụ Cố mẫu thương lượng, quyết định năm nay mời cả Hạ Từ Thần và Hạ Ngự Trạch đến, người một nhà vui vẻ náo nhiệt, đỡ cho Cố Hủ không được nhìn thấy Hạ Từ Thần mà buồn cả năm. Hơn nữa Cố phụ Cố mẫu vẫn chưa gặp Hạ Ngự Trạch, lần này đúng lúc gặp mặt, coi như chính thức định chuyện của hai đứa con.

Hạ Ngự Trạch bên kia là Cố Diễm mời, Hạ Ngự Trạch không phản đối, dù sao nhiều năm hai cha con cũng buồn tẻ, năm nay náo nhiệt một chút không có gì không tốt.

Cố Hủ dành thời gian hỏi Cố Diễm về chuyện vị họ Kiều kia. Cố Diễm chỉ nói đó là việc riêng của Hạ Ngự Trạch, không tiện nhiều lời. Cố Diễm đã sớm quen biết Kiều Sở Khâm, quan hệ không tồi, nhưng vẫn không có cơ hội hợp tác, hơn nữa Kiều Sở Khâm luôn ở nước ngoài, hai năm nay thời gian hai người gặp cũng ít.

Trước đó Cố Diễm thăm dò chuyện của Hạ Ngự Trạch cũng là do Kiều Sở Khâm nhờ. Chuyện của Thịnh Thần Cố Diễm chưa từng nói qua với Kiều Sở Khâm, nhưng nghĩ đối phương hẳn là biết đó là công ty của Cố Hủ. Nhưng Kiều Sở Khâm từ trước đến nay là người công tư rõ ràng, sẽ không bởi vì có quan hệ với Cố Diễm mà dễ dãi với Cố Hủ.

Lần này Kiều Sở Khâm đi thị sát Thịnh Thần, hẳn là đã có ý muốn hợp tác với Cố Hủ rồi. Mà Hạ Từ Thần đúng lúc thành trợ lực để quyết định kí kết hợp tác, cho nên Kiều Sở Khâm mới ký kết thoải mái như vậy.

Nói cách khác, Cố Hủ ngoại trừ phải cảm ơn Hạ Từ Thần, còn phải cảm ơn Hạ Ngự Trạch. Dù sao Kiều Sở Khâm căn bản không biết Hạ Từ Thần làm việc ở Thịnh Thần, mà duyên phận chính là như vậy, để bọn họ ngẫu nhiên gặp gỡ, hơn nữa lại nói tới cả Hạ Ngự Trạch.

Bởi vì vị họ Kiều này liên quan đến việc cá nhân của Hạ Ngự Trạch nên Cố Hủ không thể hỏi nhiều. Cố Diễm chỉ nhắc nhở hắn tốt nhất tạm thời không cần nói đến Kiều Sở Khâm với Hạ Ngự Trạch, cho nên hắn chỉ có thể giữ im lặng. Hạ Từ Thần gần đây bận rộn chuẩn bị cho lễ mừng năm mới nên cũng đã quên chuyện vị họ Kiều đó.

Chiều ba mươi Tết, Cố Hủ lái xe chờ Hạ Ngự Trạch cùng Hạ Từ Thần đến Cố gia, Phó quản gia nhiệt tình chào đón, dẫn Hạ Ngự Trạch vào nhà trước.

Nghe thấy Hạ Ngự Trạch đến, Cố mẫu nhanh chóng ra đón, cười nói, “Đây là ông thông gia đi, hoan nghênh hoan nghênh, mau vào.” Sau đó nói với Hạ Từ Thần ở phía sau, “Tiểu Yêu, con cứ tùy ý nha, Cô hôm nay chỉ quan tâm cha con thôi.”

Hạ Từ Thần cười gật đầu, thay dép vào phòng.

Lúc này, Cố phụ cùng Cố Diễm nghe thấy tiếng nói chuyện cũng từ thư phòng đi xuống.

“Trước đó đã để Cố Diễm hẹn ngài đến đây nhưng mãi vẫn chưa có thời gian.” Cố phụ đi qua, cùng Hạ Ngự Trạch nắm tay, “Hoan nghênh ngài tới, Từ Thần tốt lắm, bọn tôi đều thích nó, cũng là do người cha như ngài dạy dỗ tốt.”

“Ngài quá quen. Thần Thần có thể gặp được Cố Hủ cũng là phúc khí của nó.” Đối với Hạ Ngự Trạch, Cố Chính Khanh cùng Uông Nguyệt Hoa đều là bậc trên của ông.

“Ngài khách khí quá.” Cố phụ cũng không phải người nói nhiều, nhưng đối với người mình vừa ý, ông vẫn muốn nói chuyện thêm mấy câu, “Vào ngồi đi, đừng đứng ở đây.”

“Được.” Hạ Ngự Trạch đi theo Cố phụ và Cố mẫu đi vào phòng khách, gật đầu với Cố Diễm đi phía sau, xem như chào hỏi. Cố Diễm cười cười, không đi cùng đến phòng khách mà xoay người vào bếp.

Bởi vì Uông Nguyệt Hoa ra đón nên Cố Hàm cùng Cố Ngao sẽ chờ trong phòng khách, để tránh tất cả mọi người chen chúc ở cửa, khách không thể vào nhà mà lại có chút lộn xộn.

“Đây là con thứ hai của chúng tôi, Cố Hàm, con thứ ba, Cố Ngao.” Uông Nguyệt Hoa giới thiệu.

Tuy Hạ Ngự Trạch không phải người nhiều tuổi nhưng theo sự sắp xếp vai vế thì hai người vẫn theo Cố Hủ gọi chú.

“Tiểu Yêu nhìn tốt như vậy, xem ra là giống chú.” Cố Ngao cười nói, “Nhưng Tiểu Yêu dù gì cũng vẫn là đứa nhỏ, cảm giác chú rất có mị lực.”

Chuyện Hạ Từ Thần không phải con ruột Hạ Ngự Trạch Cố gia đã biết, chẳng qua không ai để ý vấn đề này. Hơn nữa bộ dáng của Hạ Từ Thần không giống người Lôi gia mà khí chất lại càng giống Hạ Ngự Trạch hơn.

“Hạ Từ Thần còn nhỏ, có làm gì không đúng mong mọi người bỏ qua cho.” Hạ Ngự Trạch cười nói.

“Tiểu Yêu thực ra còn hiểu chuyện hơn bọn cháu.” Cố Hàm mỉm cười.

“Đúng vậy, từ khi Tiểu Yêu vào cửa Cố gia bọn cháu đều thất sủng.” Cố Ngao tựa vào sofa, hơi chút biếng nhác nói.

Uông Nguyệt Hoa ngồi bên cạnh Hạ Ngự Trạch, chỉ vào Cố Ngao, cười nói, “Ít nói huyền thuyên đi.”

Người một nhà tùy ý mà nói chuyện, Cố Diễm từ bếp cầm ra hai cốc Lam Sơn, để trước mặt Hạ Từ Thần cùng Hạ Ngự Trạch, “Mới vừa pha, ném thử chút xem.”

Hạ Từ Thần nói cảm ơn, uống cùng Cố Hủ một cốc. Hạ Ngự Trạch uống một ngụm, mỉm cười gật đầu, “Hương vị rất ngon.”

Trong Cố gia, người pha cà phê giỏi nhất thật ra là Cố Diễm, chẳng qua số lần pha rất ít mà thôi.

Ngày ba mươi Tết có Hạ Ngự Trạch cùng Hạ Từ Thần gia nhập, đề tài càng nhiều hơn. Khi trời tối, Uông Nguyệt Hoa cùng Hạ Ngự Trạch đi phòng bếp cùng người hầu làm sủi cào, đây cũng là chuyện ba mươi Tết hàng năm bà chủ Cố gia sẽ làm. Tuy nấu ăn không tốt nhưng hàng năm Uông Nguyệt Hoa sẽ vì người nhà mà làm chút gì đó, cho dù không biết làm vỏ bánh, cũng không biết làm nhân bánh, chỉ biết gói, hơn nữa hình dạng không được tốt lắm, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là tâm ý của một người vợ, một người mẹ với chồng và con trai mình.

Năm nay có Hạ Ngự Trạch gia nhập, Ưông Nguyệt Hoa càng có hứng thú, cùng Hạ Ngự Trạch học thế nào mới có thể gói đẹp, mặc dù thành quả có tốt hay không, ít ra tiến bộ không nhỏ, không đến mức lộ nhân bánh ra ngoài.

Tám giờ, cơm tối được dọn lên. Nhóm người hầu ngồi ở bàn khác trong phòng tiếp khách, như vậy người một nhà ăn uống tùy ý, mà người hầu cũng dễ chịu hơn, ai cũng không câu nệ.

Trên bàn cơm, Cố Chính Khanh bùng chén rượu, nói, “Năm nay Từ Thần vào nhà chúng ta, là chuyện rất đáng mừng. Tuy còn chưa chính thức, nhưng năm nay đã mời Ngự Trạch đến ăn cơm, đồng nghĩa với việc chính thức nhận định quan hệ của Từ Thần cùng Cố Hủ. Về sau chính là người một nhà, có cái gì cần không phải khách khí.” Ánh mắt chuyển đến Hạ Ngự Trạch, Cố Chính Khanh tiếp tục nói, “Xin ngài yên tâm, chúng tôi sẽ không bạc đãi Từ Thần, Cố Hủ có làm gì không đúng, ngài không cần khách khí, tôi sẽ dạy dỗ nó.”

“Thần Thần cùng Cố Hủ một chỗ tôi rất yên tâm.” Hạ Ngự Trạch cũng bùng chén rượu, khách khí nói. Đây là lời nói từ trong thâm tâm Hạ Ngự Trạch, từ khi hai người cùng một chỗ, ông không quản lý bọn họ nữa.

“Vậy là tốt rồi. Năm nay việc làm ăn của Cố gia cũng không tệ, Cố Diễm đã vất vả rồi, cha rất yên tâm về con. Cố Hàm năm nay bận quá, phải chú ý nhiều đến thân thể. Cố Ngao quản lý việc bên ông ngoại con, mọi chuyện phải cẩn thận, an toàn là hàng đầu. Cố Hủ năm nay hoàn thành nhiều việc nhất, mở công ty, lại có Từ Thần bên cạnh, sang năm phải tiếp tục cố gắng.” Cố Chính Khanh nhìn những đứa con của mình, tuy ông là một người cha nghiêm túc nhưng ông rất tự hào về những đứa con của mình.

“Đã biết, cha.”

“Được, những chuyện khác cha không nhiều lời. Hy vọng sang năm mọi thứ đều thuận lợi, mọi người khỏe mạnh bình an.” Cố Chính Khanh nâng chén rượu.

Tất cả mọi người chạm cốc, sau đó bắt đầu dùng cơm.

Trên bàn cơm Cố Diễm chú ý Hạ Ngự Trạch, Cố Hủ chăm sóc Hạ Từ Thần, Cố Ngao thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Cố Hàm, Cố phụ Cố mẫu thỉnh thoảng chạm cốc, gấp đồ ăn cho nhau, hòa thuận vui vẻ, cũng rất náo nhiệt.

Ăn cơm tối xong, cả nhà ngồi trong phòng khách xem TV, trên bàn bày các loại hoa quả, bánh ngọt cùng đồ uống. Hạ Từ Thần cùng Hạ Ngự Trạch lần lượt ngồi, ít đi sự quạnh quẽ năm vừa rồi, thêm sự náo nhiệt của người nhà.

Hơn mười một giờ, Ưông Nguyệt Hoa gọi một mình Hạ Từ Thần lên tầng, đi vào phòng Cố phụ Cố mẫu.

Ưông Nguyệt Hoa ngồi trước bàn trang điểm, để Hạ Từ Thần ngồi ghé bên cạnh. Mở ngăn kéo một bên bàn trang điểm, lấy ra một hộp màu đỏ thẫm. Mở ra, bên trong là một bộ trang sức bằng ngọc, có khuyên tai, vòng cổ, vòng tay cùng nhẫn. Cả bộ trang sức màu xanh ngọc, chút tạp chất cũng không có, cho dù Hạ Từ Thần là người không hiểu biết gì về ngọc, khi nhìn thấy bộ trang sức này cũng biết giá trị chắc chắn rất lớn.

“Bộ trang sức này là gia truyền của Cố gia, vốn là đưa cho vợ của người thừa kế đời kế tiếp. Tôi thế hệ các con, cô đưa cho con.” Ưông Nguyệt Hoa cười để hộp vào tay Hạ Từ Thần.

“Cháu. ....” Hạ Từ Thần cầm hộp, theo bản năng nói từ chối.

Ưông Nguyệt Hoa ngắt lời Hạ Từ Thần, “Tuy Cố Diễm tiếp nhận Cố gia, nhưng Cố Hủ sớm muộn gì vẫn sẽ quay về giúp nó. Hơn nữa con lại là người đầu tiên vào nhà chúng ta, cho nên cô cảm thấy đưa con sẽ tốt hơn. Còn thế hệ tiếp theo con muốn cho ai thì tự con quyết định. Thứ này một khi đưa ra sẽ không lấy lại, cho nên con phải nhận lấy. Cho dù con là nam không dùng được, cũng đại biểu cho thái độ của nhà chúng ta.”

Hạ Từ Thần nhấp môi, gật gật đầu. Đây dù sao cũng là sự đồng ý của Cố gia đối với cậu, cậu không thể từ chối, “Cảm ơn cô.”

Ưông Nguyệt Hoa nở nụ cười, “Nhận đồ xong thì nên đổi lại cách xưng hô.”

Hạ Từ Thần gật gật khoe miệng, nửa ngày mới nói ra một chữ, “..... Mẹ.....”

“Ngoan.” Ưông Nguyệt Hoa vừa lòng, vươn tay sờ tóc Hạ Từ Thần, “Chuyện của con cùng cha con chúng ta đều đã nghe nói, con làm tốt lắm, là một đứa nhỏ hiếu thuận. Về sau mọi chuyện có Cố Hủ bọn nó quan tâm, con tiếp tục là Tiểu yêu của nhà chúng ta là được.”

“Vâng.” Nghĩ đến những năm trước của mình và cha, Hạ Từ Thần có chút chua xót.

“Về sau sẽ càng tốt hơn.”

“Vâng, con biết.....” Hạ Từ Thần gật đầu.

Đang nói, cửa phòng ngủ bị gõ mấy cái, cửa mở ra, Cố Chính Khanh đứng ở cửa nói, “Em không phải muốn nấu sủi cảo sao? Thời gian đã gần đến rồi.”

“Đến đây.” Ưông Nguyệt Hoa cười, đứng lên.

Cố Chính Khanh nhìn hộp trong tay Hạ Từ Thần, cười nhẹ, nói, “Sáng ngày mai khi cùng Cố Hủ chúc Tết phải đổi xưng hô.”

Hạ Từ Thần xấu hổ gật đầu, đáp ứng lời của Cố phụ.

“Con trước cất đồ này đi, mẹ xuống tầng nấu sủi cào.” Ưông Nguyệt Hoa kéo tay Cố Chính Khanh, quay đầu lại nói.

“Vâng.”

Ra khỏi phòng vài bước, Cố phụ lại nói với Hạ Từ Thần, “Nói cho Cố Hủ, ngày mai nó cũng phải đổi xưng hô đi.”

Hạ Từ Thần bật cười, “Con biết rồi.”

Cố Chính Khanh gật đầu, cùng Ưông Nguyệt Hoa xuống tầng trước.

Hạ Từ Thần cầm hộp đi tới phòng ngủ của Cố Hủ, liền thấy Cố Hủ đứng ở ban công cuối hành lang, ban công toàn bộ đều đã đóng lại bằng kính nên dù là mùa đông, đứng ở đó sẽ không thấy lạnh.

Thấy Hạ Từ Thần đi tới, Cố Hủ cười vẫy vẫy tay. Hạ Từ Thần đi qua, “Sao lại lên đây?”

“Chờ em. Tuyệt rồi rồi.” Cố Hủ cầm tay Hạ Từ Thần, cũng chú ý tới cái hộp trong tay cậu, “Mẹ đưa cho em?”

“Vâng.” Cố Hủ kéo cậu lại gần. Đèn trong sân chiếu xuống bông tuyết phía dưới, tuyết không lớn, chậm rãi rơi xuống.

“Vậy cứ nhận đi.” Cố Hủ biết mẹ mình không phải người độc đoán, đem đồ đưa Hạ Từ Thần, cũng khẳng định đã bàn bạc với người trong nhà, nếu mọi người trong nhà đều đồng ý, hẳn cũng không thể phản đối, “Mẹ tôi có nói với em cái này dùng để làm gì không?”

“Nói là vật gia truyền.” Hạ Từ Thần nói.

Cố Hủ cười cười, ở Cố gia, có thể nhận được hộp trang sức này có nghĩa sẽ được hưởng cổ phần công ty của Cố gia cùng một nửa tài sản thừa kế. Nhưng nhìn qua hình như mẹ không nói với Hạ Từ Thần, Cố Hủ cũng không nhiều lời, để tránh Hạ Từ Thần có gánh nặng.

Ôm Hạ Từ Thần, Cố Hủ ghé vào tai cậu nói nhỏ, “Chờ em tốt nghiệp, chúng ta đi kết hôn được không? Nhấn chúng ta cùng chọn, chọn cái em thích.”

Hạ Từ Thần cười ôm lại hắn, “Được.”

Tiếng TV dưới tầng mơ hồ truyền đến, bắt đầu đếm ngược đến năm mới.

Đúng 0 giờ, trong sân bắn pháo hoa, pháo hoa nở rộ trong bầu trời đêm, phong cảnh lãng mạn mà hoa lệ.

“Chúc mừng năm mới.” Cố Hủ hơi cúi người, thấp giọng nói, “Tôi yêu em.”

“Chúc mừng năm mới, em cũng yêu anh.” Hạ Từ Thần cười, chủ động hôn Cố Hủ.

Ánh sáng pháo hoa ngoài cửa sổ phác họa hình ảnh hai người đang ôm hôn, yêu thương ấm áp kết hợp tình cảm nồng đậm. ....

Khi Cố Diễm lên tầng, nhìn thấy hai người đang hôn môi ở ban công, mỉm cười tiếp tục đi lên tầng. Hắn muốn đi lấy áo khoác, lát nữa ăn xong sủi cào phải đi ra ngoài tụ tập cùng bạn bè một chút.

Cố Ngạo lên tầng tìm Cố Hủ, nghĩ muốn kéo hai người đi phóng pháo hoa. Nhìn thấy hai người đang hôn sâu, dừng một bước, sau đó định lặng lẽ đi qua làm bóng đèn. Còn chưa bước được nửa bước, Cố Ngạo đã bị Cố Hàm đi theo sau túm lại, tha xuống dưới.

Cho đến khi Hạ Từ Thần bị hôn không thở nổi, Cố Hủ mới buông ra, hai người tiếp tục ôm nhau, trong mắt chỉ có nhau, dù là pháo hoa hay cảnh tuyết đều bị bọn họ xem nhẹ. ....

Phù hợp là một loại duyên phận, khó có được hơn so với sự ăn ý.

Mà tình yêu này sinh từ sự phù hợp lại càng khiến người ta động tâm, khó có thể tự kiềm chế. ....

Hạnh phúc tuyệt đối, phù hợp tuyệt đối, nếu gặp người tuyệt đối phù hợp như vậy, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đối Khế Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.